

Sinh Con Xong Ly Hôn

Contents

Sinh Con Xong Ly Hôn	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	23
8. Chương 8	27
9. Chương 9	30
10. Chương 10	34
11. Chương 11	39
12. Chương 12	42
13. Chương 13	45
14. Chương 14	48
15. Chương 15	52
16. Chương 16	55
17. Chương 17	58
18. Chương 18	61
19. Chương 19	66
20. Chương 20	71
21. Chương 21	76
22. Chương 22	81
23. Chương 23	88
24. Chương 24	91
25. Chương 25	96
26. Chương 26	101
27. Chương 27	105
28. Chương 28	111
29. Chương 29	124
30. Chương 30	136
31. Chương 31	145
32. Chương 32	150
33. Chương 33	158
34. Chương 34	163
35. Chương 35	171
36. Chương 36	176
37. Chương 37	182
38. Chương 38	186
39. Chương 39	192
40. Chương 40	198
41. Chương 41	203

42. Chương 42	209
43. Chương 43	215
44. Chương 44	220
45. Chương 45	226
46. Chương 46	232
47. Chương 47	238
48. Chương 48	245
49. Chương 49	251
50. Chương 50	256
51. Chương 51	264
52. Chương 52	274
53. Chương 53	281
54. Chương 54	285
55. Chương 55	291
56. Chương 56	295
57. Chương 57	300
58. Chương 58	306
59. Chương 59	313
60. Chương 60	319
61. Chương 61	326
62. Chương 62	333
63. Chương 63	339
64. Chương 64	345
65. Chương 65	352
66. Chương 66	358
67. Chương 67	364
68. Chương 68	370
69. Chương 69	377
70. Chương 70	383
71. Chương 71	389
72. Chương 72	395
73. Chương 73	401
74. Chương 74	405
75. Chương 75	412
76. Chương 76	417
77. Chương 77	423
78. Chương 78	429
79. Chương 79	436
80. Chương 80: Hoàn Chính Văn	442
81. Chương 81: Phiên Ngoại (end)	450

Sinh Con Xong Ly Hôn

Giới thiệu

Thể loại: Chủ thụ, sinh tử, giới giải trí, hôn nhân, điền văn, hào mônEdit + Beta: VịtBìa lần 1: Des

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sinh-con-xong-ly-hon>

1. Chương 1

Edit + Beta: Vịt

**** Khai trương hồ mới rồi đâyyy

“Rằm.” Thẩm Gia Ngôn giậm chân, đèn hành lang nghe tiếng lại run run rẩy rẩy sáng lên.

Ánh đèn dẫn cậu vào ánh sáng, Thẩm Gia Ngôn cảm giác hơi chút không còn tuyệt vọng như vậy nữa.

Điều thuốc trên tay còn dư lại nửa đoạn, khói xanh lượn lờ hòa với ánh đèn mờ mờ, làm cho khuôn mặt Thẩm Gia Ngôn thoát nhìn có một chút ý vị bi thương. Trên thực tế cậu cũng thật sự không quá dễ chịu, tỷ như không thể hít thuốc vào miệng, đối với một người nghiện thuốc lá mà nói, chỉ có thể ngửi thấy mùi thật quá hành hạ.

Tàn thuốc tích quá nhiều tự động rơi xuống, Thẩm Gia Ngôn theo thói quen mà đưa điều thuốc vào trong miệng, tới khoe miệng đột nhiên lại nhớ tới không thể hút, nhất thời vô cùng khó chịu.

“Đệt.”

Lời của bác sĩ vẫn văng vẳng bên tai: “Kiêng thuốc kiêng rượu, hai thứ này tuyệt đối không thể đụng vào, cậu nếu muốn nói khỏe mạnh thì tự giác một chút, có trách nhiệm với nó, có chút gánh vác.”

Là cậu nên chịu trách nhiệm sao? Thẩm Gia Ngôn hung hăng mà dụi tắt thuốc, nên chịu trách nhiệm là tên khốn Tạ Kế Hiền kia!

Lúc này, đèn lại tắt, Thẩm Gia Ngôn đã không có khí lực giậm chân nữa. Cậu thu dọn hộp thuốc lá xong đứng lên, cái mông ngồi bần cũng không võ, bởi vì chân tê cứ như vậy khắp khiêng đi về phía nhà.

Trong phòng ăn, một nhà ba người Thẩm gia đang ăn cơm, vui vẻ ấm áp, Thẩm Khởi Minh nhìn thấy cậu có chút giật mình: “Sao con lại về?”

Lời này nói, cậu về nhà là chuyện gì kỳ lạ lắm ư, đây vốn là nhà cậu, cậu về lúc nào thì về chứ, Thẩm Gia Ngôn có lệ: “Quay phim xong nghỉ.”

Trên bàn ăn không có bát của cậu, mẹ kế Dương Mạn Cầm cũng không có ý tứ phản ứng đến cậu. Thẩm Gia Ngôn tự mình cầm bát đũa, từ trong nồi cơm xới cơm, lặng yên ngồi xuống bên bàn cơm, gần đó gấp một đũa ớt xanh xào thịt sợi, ăn không biết vị.

Thẩm Khởi Minh ngồi ở ghế thượng thủ, Dương Mạn Cầm và Thẩm Thừa Vũ ngồi ở hai bên tay ông ta. Phòng ăn Thẩm gia không lớn, nhưng bàn ăn lại rất lớn, là bàn ăn dài nhỏ phong cách châu Âu, gỗ thô màu nâu, trên bàn còn đặt giá nến và bình hoa, trong bình hoa cắm một bó bách hợp tươi mới, bất quá mùi bách hợp thật sự quá gay mũi, đều không thể ngửi thấy mùi thơm thức ăn. Thẩm Gia Ngôn đột nhiên nhớ

tới bộ phim thần tượng nào đó mình làm nam n, trong nhà nam chính bá tổng chính là làm như vậy, nghe nói là đạo diễn bắt chước theo mấy bộ phim Âu Mỹ, kiểu dáng của nhà người có tiền trong truyền thuyết.

Thẩm Gia Ngôn ăn hai miếng, nghe Thẩm Thừa Vũ oán hận nói: “Quay phim xong nghỉ thật tốt, tôi còn phải đánh golf, chủ nhật còn có 2 buổi party, bận chết đi được.”

Thẩm Gia Ngôn không nói tiếng nào ăn cơm.

Dương Mạn Cầm dùng khăn ăn lau miệng: “Cô bé kia không gọi điện cho con nữa chứ?”

Nhắc tới cái này, Thẩm Thừa Vũ có chút phiền: “Con kéo đen số cô ta rồi, cô ta tạm thời không liên lạc với con được.”

“Sau này đừng gặp mặt với cô ta nữa, trong nhà mở cửa hàng vật liệu xây dựng thì có tiền đồ gì, tiểu gia tiểu nghiệp một chút cũng không đại khí, dung mạo cũng không xứng với con.” Dương Mạn Cầm thông thả: “Hơn nữa tuổi cũng lớn, phụ nữ á, giống như người mẫu diễn viên ăn cơm thanh xuân, qua 25 tuổi thì không đáng tiền nữa.”

Cũng không phải là cải trắng ở chợ, lại còn bàn cân đo đong đếm nữa chứ.

Thẩm Gia Ngôn đứng dậy muốn đi, Dương Mạn Cầm đột nhiên hướng cậu nói: “Con nói có phải không hả Gia Ngôn.”

Thẩm Gia Ngôn nhìn khuôn mặt tỉ mỉ trang điểm nhưng vẫn không che được tuổi tác của Dương Mạn Cầm, sáng khoái nói: “Là đạo lý như vậy.”

Dương Mạn Cầm bỗng nhiên trợn mắt, một ngụm khí nghẹn trong ngực, lên không được xuống không xong, khó chịu bà ta muốn chết. Nhưng lại không nói ra lời, là tự bà ta đào hố, khó chịu cũng phải nghẹn. Có miệng khó nói, tư vị này hẳn rất không dễ chịu.

Trở về phòng, Thẩm Gia Ngôn quần áo cũng không cởi, nằm liệt trên giường. Trong mơ mơ màng màng, cảm giác bụng đột nhiên nhảy một cái, cậu mở choàng mắt, sợ hãi vuốt ve bụng.

Hắn không nhanh như vậy đi, một tháng, vẫn là phôi nhỏ thôi mà.

Ba ngày rồi, Thẩm Gia Ngôn luôn cảm thấy không tưởng tượng nổi, chuyện đàn ông mang thai đáng tin sao? Dù sao cậu chưa từng nghe nói, nhưng chuyện lại chân thực phát sinh trên người cậu.

Ba ngày trước, Thẩm Gia Ngôn lúc ở bên ngoài quay phim mấy ngày ăn không nuốt trôi, uống thuốc cũng vô dụng. Quay phim là việc thể lực, mặc dù cậu đóng vai chỉ là vai nhỏ không xếp được số, nhưng không dễ lờ được, uống thuốc tây không có tác dụng Thẩm Gia Ngôn liền quyết định thử thuốc bắc, vừa lúc địa phương có một bác sĩ Trung y không tệ.

Phòng khám Trung y kia khá vắng vẻ, ở giữa hai con hẻm, lúc Thẩm Gia Ngôn tìm tới đã chạng vạng rồi, cậu sốt ruột đi tới, nhưng bác sĩ bắt mạch cho cậu lại cứ không buông tay.

“Cậu mang thai rồi.” Thẩm Gia Ngôn vẫn nhớ rõ phản ứng của mình lúc đó nghe được câu này, cậu cho rằng mình nghe lầm, trên thực tế, hiện tại cũng không thể nào tin nổi, trong bụng cậu đang mang thai một sinh mệnh nhỏ.

Nhưng thời gian mang thai mà bác sĩ suy đoán rất trùng hợp, vừa vặn 1 tháng trước, cậu bị tình địch của mình thương.

Ngày đó cậu tham gia tiệc sinh nhật của anh để Tần cùng công ty, sinh nhật của tiền bối, bọn họ làm hậu bối chỉ cần không có việc gì cũng phải đi tới chúc mừng. Tới tiệc đều là tai to mắt lớn, loại dính tình nghĩa đồng nghiệp như cậu không mấy ai quen biết, Thẩm Gia Ngôn tự vui vẻ uống rượu, rượu cocktail uống rất ngọt, nhưng tác dụng chậm, cậu không đề phòng quá nhiều ở phòng nghỉ ngủ mất, khi tỉnh dậy lại ở trên giường lớn khách sạn, bên cạnh nằm Tạ Kế Hiên.

Tạ Kế Hiên hình như cũng say không nhẹ, anh “Bộp” một tiếng ngã trên đất cũng không tỉnh. Hai người trần truồng, hơn nữa chỗ phía sau của mình đau đớn không thể nói, khởi cần nói Thẩm Gia Ngôn đều biết xảy ra chuyện gì. Ngủ với tình địch, cho Thẩm Gia Ngôn đả kích không nhẹ, chuyện này nói không rõ ràng được, cũng không cách nào lý luận, lập tức Thẩm Gia Ngôn chỉ có thể lựa chọn chôn.

Một tháng này hai người cũng không gặp mặt, Thẩm Gia Ngôn vốn đang từ từ quên đi, nhưng chuyện chẳng những không qua đi lại còn càng nghiêm trọng.

Quá hăm.

Càng nghĩ càng khó chịu, theo buồn nôn đột nhiên xuất hiện trong dạ dày, Thẩm Gia Ngôn đã thành thói quen, vội vàng chạy vào toilet, đối diện bồn cầu ói một trận, nước mắt rào rào dính đầy mặt, ói tới cuối cùng chỉ còn lại vị chua mới xong.

Rửa mặt, nhìn khuôn mặt tái nhợt trong gương, Thẩm Gia Ngôn cảm giác mình hồng hết.

Vừa quay xong bộ phim, Thẩm Gia Ngôn hai ngày này không có việc gì, sáng sớm đã tới công ty. Vừa mới vào cửa, đã nhìn thấy tiểu sư đệ Chu Tầm Chi gần đây đang hot đối diện đi tới, đeo kính râm đi theo người đại diện của hắn sải bước đi ngang qua Thẩm Gia Ngôn, có lẽ là chạy theo lịch trình, một bộ rất bận rộn.

Tốt quá a.

Hiện tại Thẩm Gia Ngôn đã 27 còn chưa có danh khí gì thực sự rất hâm mộ, vô luận bạn bao nhiêu cũng ổn hơn là ở nhà, giống như cậu, bộ phim này kết thúc còn chưa biết bộ phim sau ở đâu đây.

Thẩm Gia Ngôn trước đi chào hỏi người đại diện Tôn Cường, sau khi tới thì vô huyệt, nghe nói Tôn Cường ở lầu một lên lớp cho người mới, liền vòng xuống dưới lầu. Thẩm Gia Ngôn lúc vừa vào nghề chính là Tôn Cường dẫn dắt, những năm này người hot đi hết, không hot như cậu thì vẫn đi theo Tôn Cường. Lúc đầu Thẩm Gia Ngôn còn cảm giác mình có chút mất mặt, hiện tại da mặt càng ngày càng dày cũng không cảm thấy gì nữa.

Vốn chuyện này không phải Tôn Cường phụ trách, nhưng hôm nay thật sự quá bận, Tôn Cường liền bị tạm thời kéo tới thể thân.

Thẩm Gia Ngôn sau khi vào cửa nhìn thấy Tôn Hạo Phi cũng ở đây, Tôn Hạo Phi và cậu cùng vào công ty, bất quá Tôn Hạo Phi đi chính là đi theo con đường chương trình hài, hiện tại cũng có chương trình cố định, chen chân tốt hơn cậu nhiều.

“Hai ta lâu lắm không gặp rồi đi, kể từ sau sinh nhật của ảnh đế Tần.”

Thẩm Gia Ngôn nghĩ thầm cậu thật là tự vạch áo cho người xem lưng, cậu không tiếp lời, nói: “Cậu đang làm gì?”

Tôn Hạo Phi thưởng thức thân thể tiểu thịt tươi: “Tối truyền thụ kinh nghiệm chứ sao.”

Thẩm Gia Ngôn cũng không biết làm sao nghe nhầm hai chữ kinh nghiệm, nước miếng sặc vào trong cổ họng, mãnh liệt ho khan. Tôn Hạo Phi đánh giá cậu, “Cậu gần đây thân thể không tốt sao, làm sao sắc mặt thoát nhìn tái nhợt như vậy.” Vừa nói ánh mắt ý vị thâm trường: “Không phải tưng dục quá độ chứ.”

“Tiểu yêu tinh nào hả, coi chừng vắt khô cậu.”

Trong đầu Thẩm Gia Ngôn hiện ra khuôn mặt của Tạ Kế Hiên, đối với 3 chữ tiểu yêu tinh, thiếu chút nữa phun ra.

Lại nói cậu thật sự có chút muốn ói, bởi vì cái phản ứng khó có thể mở miệng kia. Thẩm Gia Ngôn thuận khí: “Nói liên thiên gì thế, tôi gần đây đều ở bên ngoài quay phim.”

Tôn Hạo Phi không có ý tứ: “Bình thường cũng không thấy cậu sống tốt với ai.”

Tôn Cường bên cạnh nói: “Lúc lên chương trình, nếu như không xác định lời nói sẽ làm cho đối phương vui hay không, vậy thì đừng nói, thà rằng không thể hiện cũng không cần không biết tự lượng sức mình can thiệp vào.”

“Hôm nay mọi người hình như đều rất khẩn trương.” Thẩm Gia Ngôn như có cảm giác.

Tôn Hạo Phi không tưởng tượng nổi: “Cậu thật lạc hậu quá cơ, bác gái quét sân cũng biết hôm nay ông chủ mới nhậm chức, đừng nói cậu một chút cũng không biết nhé.”

Thẩm Gia Ngôn thật sự không biết, cậu hơi hơi kinh hãi: “Cấp trên thay người à. Đột ngột như vậy?” Cậu hai hôm nay khó chịu, trời lớn đất lớn cũng không lớn bằng chuyện mang thai, nào có tâm tư quan tâm bên ngoài. Bất quá cho dù giật mình, cũng không quá để ý, tiểu trong suốt giống như cậu, cấp trên đổi ai cũng giống nhau, không cần nhọc lòng giống như Chu Tầm Chi.

Tôn Hạo Phi tiến tới bên tai cậu, “Thái tử gia kế vị, nghe nói cổ đông lớn đều thay người. Hôm nay sẽ tới tuần tra, nếu không làm sao mọi người đều bận giống như cháy mông vậy, tỏ vẻ trung thành chứ sao.”

Trong công ty phe phái rắc rối phức tạp đấu đá Thẩm Gia Ngôn không rõ lắm, mặc dù có nghe, nhưng nói tới, cậu ngay cả thái tử là ai cũng không biết, chỉ biết ông chủ trước kia họ Tạ.

Aizzz, Tạ Tạ Tạ, sao mà âm hồn bất tán.

Thẩm Gia Ngôn kỳ thực có việc muốn hỏi Tôn Hạo Phi, lúc đang do dự mở miệng thế nào, người bên ngoài tới nói tổng tài đã tới, mọi người nhanh chóng đứng lên chuẩn bị tiếp giá.

Thẩm Gia Ngôn và Tôn Hạo Phi chen trong đám người mới nhìn quanh, chỉ chốc lát, bên ngoài đã truyền đến tiếng bước chân hiên ngang chỉnh tề, hòa âm hỗn hợp giày da giày cao gót, biểu thị sự “Thay đổi triều đại” của Giải trí Tân Nguyên.

Đúng lúc này, thông báo wechat của Thẩm Gia Ngôn vang lên, vừa nhìn người gửi tin, Thẩm Gia Ngôn ngây ngẩn cả người. Cậu cúi đầu suy nghĩ rep lại thế nào, bên kia tổng tài mới đã tiến vào.

“Tạ tổng, đây là máu mới gia nhập của công ty chúng ta năm nay, đều là tiềm lực cực kỳ ưu tú. Đây là người đại diện phụ trách người mới Tôn Cường.”

Xoắn xuýt gồ xuống 1 câu, Thẩm Gia Ngôn đang do dự nên gửi đi hay không, đằng trước truyền đến tiếng của tổng tài mới: “Đây đều là người mới sao?”

“Bộp”, tay Thẩm Gia Ngôn run lên làm rơi điện thoại, tiếng vang thanh thúy ở trong căn phòng có thể nói là cây kim rơi cũng nghe thấy rõ ràng mà làm người ta run rẩy, ánh mắt phía trước tập trung tới, Thẩm Gia Ngôn vội vàng ngồi xổm xuống làm bộ như nhất điện thoại, mặc dù cậu thật sự cũng cần nhất.

Nhưng sau khi ngồi xổm, cậu lại thầm mắng mình quá sợ hãi, trốn cái gì, anh ta còn có thể ăn mày hay sao, mày vừa nãy không làm sai cái gì, thật sự bàn tới, cũng nên là tên khốn trước mặt trốn cậu!

Thẩm Gia Ngôn sụp đổ, ai có thể nói với cậu, Tạ Kế Hiền làm sao thành tổng tài của Tân Nguyên??

2. Chương 2

Edit + Beta: Vịt

Mọi người theo tiếng vang nhìn sang, hỏi: “Hôm nay học lớp gì?”

Lực chú ý của mọi người lại trở về trên người Tạ Kế Hiền, Tôn Cường nhất nhất trả lời vấn đề của Tạ Kế Hiền.

Thẩm Gia Ngôn cứ như vậy ngồi xổm trên mặt đất, tới lúc Tạ Kế Hiền rời đi mới đứng lên.

Tôn Hạo Phi nghi ngờ: “Cậu làm gì thế, chuột rút hả?”

“Không có.” Thẩm Gia Ngôn có chút sinh vô khả luyện: “Tôi đang suy nghĩ nhân sinh.” Suy nghĩ cậu tại sao xui xẻo như vậy, không chỉ có bị tình địch thượng, có con của anh ta, hiện tại còn lưu lạc tới cửa xin cơm ăn, nghe rất giống như nữ chính trong bộ phim mô típ khổ tình nào đó.

Thẩm Gia Ngôn nhất thời hữu lực vô khí, ý chí chiến đấu hoàn toàn biến mất.

Tui nên làm gì đây, Thẩm Gia Ngôn không tìm nổi tự hỏi mình.

Tổng tài đã đi rồi, Tôn Hạo Phi và Thẩm Gia Ngôn ra cửa, Tôn Hạo Phi chắc chắc ra tiếng: "Thật hâm mộ mấy người mới a, chạy tới thật đúng lúc, xuất thân thanh bạch, không giống chúng ta, là di dân tiền triều.

Đầu óc Thẩm Gia Ngôn một mảnh hỗn loạn, không có nói tiếp, Tôn Hạo Phi từ trên xuống dưới đánh giá cậu: "Cậu hôm nay rất không đúng nhà, có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề, nói ra nghe coi, nói không chừng tôi có thể giúp cậu ra vài chủ ý."

Thẩm Gia Ngôn xem nhẹ ánh mắt xem náo nhiệt của hắn, suy nghĩ một chút khó khăn mở miệng: "Cậu....."

"Cậu có biết cái kiểu này không, ờm....." Thẩm Gia Ngôn ngẫm nghĩ: "Kiểu bệnh viện tư nhân khá bí mật?" Vô luận nghĩ thế nào, phôi nhỏ trong bụng nhất định phải giải quyết trước, nếu để một người đàn ông như cậu sinh con, Thẩm Gia Ngôn thật sự không cách nào tưởng tượng, cũng không tiếp nhận được, thừa dịp hiện tại còn chưa thành hình, Thẩm Gia Ngôn chuẩn bị tìm một chỗ xoa sạch. Những chuyện khác thì đi một bước nhìn một bước.

"Há?" Một tiếng há này của Tôn Hạo Phi âm điệu kéo tới 9 rẽ 18 cong, khiến cho cả người Thẩm Gia Ngôn nổi da gà.

"Kính nha." Tôn Hạo Phi cười khà khà, tiến tới bên tai cậu: "Làm ai to bụng hử?"

"Không có!" Thẩm Gia Ngôn suýt chút nữa ngắt đi, tôi tự làm bụng tôi to, cậu tin không?

Dù gì cũng diễn phim nhiều năm như vậy, Thẩm Gia Ngôn kỹ thuật diễn nhập vai 80%, một lời khó nói hết tiến tới bên tai Tôn Hạo Phi, nói: "Tôi cái kia, bị trĩ."

"Trĩ??"

Thẩm Gia Ngôn che miệng Tôn Hạo Phi: "Nhỏ giọng chút."

"Tôi sợ bị phóng viên biết vạch trần ra, trĩ quá phá hỏng hình tượng."

"Tôi còn tưởng chuyện gì chứ." Tôn Hạo Phi cười hồi lâu: "Được, tin tưởng tôi, tôi hỏi thăm cho cậu chút, bắt quá tư nhân bởi vì bảo mật tốt, cho nên thu phí đắt, ít nhất đắt hơn bên ngoài gấp đôi, cậu tới lúc đó đừng thất vọng."

Mặc dù không có tiếng tăm gì, nhưng Thẩm Gia Ngôn chịu khổ nhọc, những năm này tích ít tiền, tiền bên người vẫn phải có.

Càng nghĩ càng hâm, màn hình điện thoại còn rơi vỡ, cái điện thoại này cậu mới mua chưa tới 2 tháng, tốn 3 ngàn đồng của cậu đấy. Thẩm Gia Ngôn muốn đi hỏi có thể sửa hay không, vừa muốn đi, bị Tôn Cường gọi lại.

Hai người tới phòng làm việc của Tôn Cường, Tôn Cường đánh giá cậu: "Sao lại gãy rồi, đồ ăn của tổ phim không ngon sao?"

Bụng có một ngiệt chứng đang hành hạ không thể không gầy sao, chứa đầy bụng chuyện, Thẩm Gia Ngôn có chút không tập trung: "Tôi giảm cân."

Tôn Cường cũng không hỏi kỹ, đơn giản rõ ràng nói: "Hợp đồng của cậu sắp đến kỳ rồi, có ý kiến gì?"

Về chuyện hợp đồng, Thẩm Gia Ngôn đã sớm suy nghĩ qua, đi hay ở hiện tại vẫn chưa làm xong quyết định. Ở lại Tân Nguyên, Thẩm Gia Ngôn không cảm thấy mình sẽ có tương lai tốt hơn, Tân Nguyên nói thật ra, căn bản chưa từng lắng xê cậu, kết hoạch đối với cậu cũng chỉ là lập lờ nước đôi, giới giải trí ai không muốn hot chứ, Thẩm Gia Ngôn cũng muốn nâng cao một bước. Nhưng tìm đường ra khác, lại không nhất định có thể có hiện tại tốt, dù sao cậu cũng đã 27.

Tuổi không cao không thấp khá lúng túng.

Thẩm Gia Ngôn còn đang do dự: "Tôi vẫn chưa nghĩ ra."

"Vậy thì cậu từ từ nghĩ." Tôn Cường dường như cũng không lo lắng, cũng đúng, loại không tiếng tăm giống cậu, chỉ có thể chờ công ty quảng đút cho tài nguyên đáng thương, trong tay Tôn Cường một xấp lớn, không thiếu một cậu, quyền lựa chọn trên thực tế cũng không ở trong tay cậu.

“Đạo diễn Trở lại 21 tuổi gần đây đang kế hoạch quay một bộ phim mạng mới, vai chính vốn muốn tìm Chu Tầm Chi, nhưng bị Chu Tầm Chi từ chối. Cậu ta không quay được, cậu có thể thử chút xem.”

“Ngày mai thứ 7 đạo diễn Trương Tam Lỗi sẽ đi đánh golf, cậu đi tới lôi kéo làm quen, ít nhất cũng hẳn có thể cho vai nhỏ đóng tạm.”

Thẩm Gia Ngôn có chút không xác định: “Không cần thử máy sao?” Không có từ trong công ty khơi thông quan hệ, mỗi một bộ phim của Thẩm Gia Ngôn đều là ngoan ngoãn thử máy, chưa từng có loại đi “Đường tắt” này.

Tôn Cường cười cười: “Cậu trước kia từng tham gia diễn phim của hắn, ở trước mặt hắn cũng coi như quen mặt, có loại quan hệ này không được lãng phí, đi thử chút đi, có lẽ sẽ có tin vui ngoài ý muốn.”

Thẩm Gia Ngôn chịu khó đáp ứng, từ phòng làm việc của Tôn Cường đi ra ngoài, trước khi đến tính toán buổi trưa ở nhà ăn ăn cơm, sau khi nhìn thấy Tạ Kế Hiên, ở công ty chờ thêm một giây cũng khó chịu. Cậu trước đi bộ tới quán điện thoại sửa màn hình, mở máy sau đó đăng nhập Wechat, hướng tin nhắn vừa gửi tới do dự 2 giây.

Reply: Được, em hẹn chỗ, anh nhất định đúng giờ.

Đối phương rep lại ngay: Cuối tuần này, chỗ ở quán cafe trước kia chúng ta thường đến.

Chiều hôm sau, Thẩm Gia Ngôn bắt xe tới sân golf ngoại thành, lúc giới thiệu bản thân Trương Tam Lỗi lạnh nhạt, xem ra căn bản không nhớ bộ dáng cậu. Cũng may da mặt đủ dày, chút coi thường này Thẩm Gia Ngôn vẫn có thể chịu đựng được.

Trương Tam Lỗi tự mình tán gẫu: “Hiện tại mọi người đều thích tiểu thịt tươi, thời đại nam sắc, đều nói nam chúng ta thích trẻ tuổi, nữ còn không phải như vậy, đây là bệnh chung của loài người, tươi ngon mọng nước, ai thích khó gặm thịt khô mãi chứ.”

Bạn bè cười hì hì: “Tôi thấy Chu Tầm Chi rất được.”

“Người ta hot lắm, không hiếm lạ bộ phim mạng rách của tôi đây.” Trương Tam Lỗi tấm tắc: “Con hát bạc tình bạc nghĩa, xem ra là thật.”

Hắn hỏi Thẩm Gia Ngôn: “Cậu nói phải không?”

Thật là thấy cậu dễ bắt nạt, nếu đứng ở đây là Chu Tầm Chi, cũng không tin gã còn có thể nói ra miệng.

Dồn ép con hát quá không nhân quyền.

Thẩm Gia Ngôn nhiều năm đã luyện được một thân công lực nhện tốt, trước kia bị người chê cười cũng có thể làm tới mặt không đổi sắc, coi như hắn đang đánh rắm, Thẩm Gia Ngôn nói với bản thân.

Vừa đứng lúc này tới sân, Thẩm Gia Ngôn theo Trương Tam Lỗi xuống xe điện. Trương Tam Lỗi cố ý coi Thẩm Gia Ngôn là túi xì hơi (*), cứ như vậy lạnh nhạt cậu, Thẩm Gia Ngôn vô vị bồi đứng 1 tiếng, thể nghiệm cảm giác làm không khí.

Có lẽ đứng quá lâu, bụng bắt đầu cảm giác không thoải mái, Thẩm Gia Ngôn lại gượng chống một chút, dần dần có chút thể lực không chống đỡ nổi.

Ai dè đâu, lúc này Thẩm Gia Ngôn đột nhiên nhìn thấy thân ảnh của Thẩm Thừa Vũ, Thẩm Thừa Vũ đi theo mấy bạn học vừa nói vừa cười, đi về phía chỗ cậu, dáng vẻ không buồn không lo vui vẻ sung sướng hoàn toàn ngược lại với tình cảnh lúc này của Thẩm Gia Ngôn.

Thẩm Gia Ngôn ngược lại lười phản ứng Thẩm Thừa Vũ, nhưng Thẩm Thừa Vũ e rằng không nghĩ như vậy.

Thẩm Thừa Vũ hôm nay đánh xong golf còn có party, golf mặc dù không phải vận động hắn thích, nhưng hôm nay phát huy không tệ, giành được một mảnh tiếng trầm trồ khen ngợi. Mấy vị bên cạnh đều là giới phú nhị đại thành phố A, nghe khích lệ của bọn họ, Thẩm Thừa Vũ quyết định nhất định phải đánh golf tốt.

“Anh, sao anh ở đây?” Thẩm Gia Ngôn vốn định tránh đi, không biết làm sao Thẩm Thừa Vũ mất sắc, cách rất xa đã nhận ra cậu.

Trương Tam Lỗi đưa mắt nhìn một cái, mấy nam nam nữ nữ này vừa nhìn đã không giàu sang thì cũng cao quý, cái người gọi Thẩm Gia Ngôn là anh, cũng là cả người nhãn hiệu nổi tiếng. Gã nhất thời hứng thú, thay đổi thái độ lãnh đạm, nhiệt tình cười nói: “Tiểu Thẩm, không giới thiệu chút sao?”

Không cần Thẩm Gia Ngôn mở miệng, Thẩm Thừa Vũ lập tức xã giao, người này là Thiếu người kia là Thiếu, Thẩm Gia Ngôn cứ như vậy bị ngăn ở ngoài đám người, triệt để thành không khí.

(Thiếu ở đây là thiếu gia)

Mấy phú nhị đại này biết quan sát sắc mặt nhất, nhìn thái độ Trương Tam Lỗi đối với Thẩm Gia Ngôn liền biết một hai, lại nhìn một thân hàng vĩa hè không tiếng tăm của cậu, càng không muốn để ý tới.

Một nhóm người gạt bỏ Thẩm Gia Ngôn nhiệt tình tán gẫu, một lát sau, Thẩm Thừa Vũ hình như mới nhớ tới người anh trai rẻ mặt của mình, xoay người nói với Thẩm Gia Ngôn: “Anh cũng tới đánh golf sao anh.”

Tao là tới bơi. Thẩm Gia Ngôn nói: “Đúng thế.”

Thẩm Thừa Vũ hết sức phấn khởi: “Bọn em tới luyện tập chút, bắt quá anh không nên cười em, em là lính mới, đánh bình thường lắm, khẳng định không tốt bằng anh, lát nữa xấu mặt anh thông cảm nhé.”

Mày biết tao không biết đánh golf mà. Bụng càng ngày càng không thoải mái, Thẩm Gia Ngôn mặt trắng bệch, trước mắt nhiều người cũng không thể xoa bụng, mấy phú nhị đại này xem nào nhiệt không chê chuyện lớn, ồn ào bảo cậu bắt đầu, Trương Tam Lỗi cũng chờ nhìn cậu cười nhạo.

Thẩm Gia Ngôn cảm giác gậy golf trong tay có sức nặng ngàn cân, một gậy này vung ra, có thể dẫn theo cậu bay đi.

“Đã nói ở cửa chờ anh, sao lại chạy tới đây.”

“Tạ tổng!”

“Tạ tiên sinh.”

Thẩm Gia Ngôn vừa quay đầu lại, nhìn thấy Tạ Kế Hiên đứng ở phía sau đám người, một bộ cao cao tại thượng không thể xâm phạm, tầm mắt xuyên qua những người khác nhìn chằm chằm cậu.

Đám phú nhị đại vây xem kịch vui rồi rít tránh ra, thân cao khí ngạo ở trước mặt Tạ Kế Hiên tất ngúm không còn một mống, trong nháy mắt cộp biến thành thổ, ngoan ngoãn, trong miệng rồi rít gọi “Tạ tổng” “Tạ tiên sinh”. Tạ Kế Hiên lại giống như không nghe thấy, nói với cậu: “Tới đây.”

So với mấy phú nhị đại xem nào nhiệt và Thẩm Thừa Vũ, Thẩm Gia Ngôn không muốn gặp hơn chính là Tạ Kế Hiên, cậu làm bộ như không biết là đang gọi cậu, nhìn trời nhìn đất chính là không nhìn Tạ Kế Hiên.

Trương Tam Lỗi bên cạnh trái ngó phải nhìn, suy nghĩ đây là đang nói chuyện với ai, mọi người đều lẳng lẳng nhìn pho tượng Đại Phật này, không phải mấy phú nhị đại kia, chẳng lẽ là gã? Gã đứng bên cạnh Thẩm Gia Ngôn, càng nhìn ánh mắt kia càng cảm giác là gã, dù sao cũng không phải cái tên diễn viên nhỏ hạng 180 Thẩm Gia Ngôn kia.

“Tạ tổng, Tạ tổng.” Trương Tam Lỗi trái phải phá vòng vây, chen tới bên cạnh Tạ Kế Hiên, dùng sức lau mồ hôi tay lên quần, mới dám vươn tay, cúi đầu khom lưng cung kính. Trong lòng vui thích, bây giờ Tạ Kế Hiên đều biết gã, có thể thấy tiếng tăm của Trương Tam Lỗi gã có bao vang, mấy đứa miệng rộng mắng gã không hợp trào lưu chỉ biết quay phim mạng đều phải tự tự vả mình!

“Thẩm Gia Ngôn.” Tạ Kế Hiên gọi tên Thẩm Gia Ngôn, âm thanh không lớn, nhưng đủ để cho Thẩm Gia Ngôn không có chỗ trốn.

3. Chương 3

Edit + Beta: Vịt

“Tạ tổng.” Thẩm Gia Ngôn bưng tỉnh đại ngộ, vui vẻ tiến lên: “Ngài gọi tôi?” Đây nhưng là cha mẹ áo cơm của cậu, cậu phải đỡ phải cung, còn có tiểu nghiệt súc trong bụng. Cần thận suy nghĩ một chút cậu thật sự quá kiên cường, hai cha con lớn nhỏ, cậu loáng cái đã có cả đôi, người bình thường phải khóc chết, nhưng cậu hiện tại còn có thể đủ mặt mày hờn hờ với Tạ Kế Hiên, Thẩm Gia Ngôn rất bội phục mình.

Một con con ruồi đoán chừng còn có cảm giác tồn tại hơn Trương Tam Lỗi, gã buồn tẻ đưa tay, sắc mặt từ vàng chuyển trắng lại chuyển sang hồng, lúng túng hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống. Phú nhị đại xung quanh đều giống như xem thành hề, tiếng cười trào phúng không cách nào che giấu. Trương Tam Lỗi thu tay không được mà không thu tay cũng không xong, mồ hôi trên ót lưu lại cũng không dám lau, cứ đứng như vậy, giống như một đồng phân chờ hong khô.

Tạ Kế Hiên đối đãi với người mà anh không muốn phản ứng chính là tàn khốc như vậy, Thẩm Gia Ngôn luôn cảm thấy anh không có vị nhân tình.

Mặc dù vừa ra hang sói đã vào miệng cọp, nhưng dù gì cũng không cần đứng toi công nữa, đau mỗi khó nói lên lời ở bụng dưới làm cho Thẩm Gia Ngôn hết sức không thoải mái, trời nắng nóng tiếp tục phơi như vậy, mấy phút thôi đã muốn quy thiên.

“Anh, đây là bạn trai anh sao?” Thẩm Thừa Vũ nồng nhiệt ghé lên trước, trong miệng hỏi Thẩm Gia Ngôn, ánh mắt lại nhìn chằm chằm Tạ Kế Hiên.

Lòng bàn chân Thẩm Gia Ngôn trơn, bình sữa chua lớn buổi trưa uống thiếu chút nữa ói lên mặt Thẩm Thừa Vũ. Đào hồ người hã, mày cho rằng đây là ai, đây là Tạ Kế Hiên, cậu một diễn viên nhỏ hạng 18000..... nịnh hót được quý tắc ngầm Tạ Kế Hiên cũng chứng mất cậu được chứ. Lại còn bạn trai!

Thẩm Gia Ngôn biết Tạ Kế Hiên có người để thích, so với cậu không biết cấp bậc cao hơn bao nhiêu, có thể nói một trên trời một dưới đất, không thể so sánh, người đối beefsteak cao cấp thành mỳ cay bên phố, Tạ Kế Hiên không chắc trong lòng có bao chán ghét.

Thẩm Thừa Vũ há miệng xong thì thôi, chịu khổ nhưng là cậu, vạn nhất Tạ Kế Hiên mất hứng, đuổi cậu ra khỏi Tân Nguyên, phong sát cậu, cậu liền xong đời.

Thẩm Gia Ngôn trong lòng chửi má nó, liếc nhìn Tạ Kế Hiên, thấy đối phương cũng đang nhìn cậu, thấy cậu nhìn sang, nháy mắt một cái thu hồi ánh mắt, buông xuống tầm mắt lãnh khốc nói không ra lời, trong lòng e rằng sắp tức điên. Thẩm Gia Ngôn vì bảo vệ chén cơm, vội vàng thay Tạ Kế Hiên giải thích: “Nói gì đó, vị này là tổng tài Tân Nguyên, cấp trên của anh, Tạ Kế Hiên Tạ tiên sinh!” Bọn tao một chút quan hệ cũng không có!

Thẩm Gia Ngôn thở phào, thấy Tạ Kế Hiên nhìn sang, lộ ra nụ cười con buôn, chân mày Tạ Kế Hiên hơi giật giật không thể nhận ra. Cũng không biết có phải ảo giác hay không, Thẩm Gia Ngôn cảm giác khí áp bên cạnh Tạ Kế Hiên thấp hơn, cậu nhanh chóng thu mặt cười lại, nghĩ thầm người này thật khó hầu hạ.

Thẩm Thừa Vũ đương nhiên không thật sự nghĩ quan hệ của bọn họ tới chỗ kia, nghĩ cũng biết Thẩm Gia Ngôn không thể nào vúi được tới Tạ Kế Hiên, thật sự muốn ôm cái đùi vàng này cũng không cần ở tầng chót đau khổ giãy dụa, ở trước mặt người khác thấp hèn như vậy.

“Chào Tạ tổng!” Thẩm Thừa Vũ làm bộ như kinh ngạc, vội vàng đưa danh thiếp lên, đáng tiếc chưa tới trong tay Tạ Kế Hiên, thư ký phía sau Tạ Kế Hiên đã tay mắt lạnh lẽo, vẻ mặt bất động ngăn lại.

Hai người đi xa rồi, Thẩm Thừa Vũ mới thu hồi ánh mắt. Quay đầu lại nhìn nhìn phú nhị đại phía sau, tục ngữ nói nhân bĩ nhân khí tử nhân (*), lời này không giả, trải qua chấn động Tạ Kế Hiên vừa rồi cho hắn, phú nhị đại vùng tiền như rác ở trong mắt hắn cũng chỉ như vậy thôi.

((*) nhân bĩ nhân khí tử nhân: so người với người chỉ thấy tức điên người)

“Cậu tới đây làm gì, cậu biết đánh golf sao?” Tạ Kế Hiên một bóng vung ra, vừa vắn vào lỗ, anh xoay người hỏi Thẩm Gia Ngôn, rõ ràng là mang theo chút ý tứ khinh thường, nhưng từ trong miệng anh nói ra, giống như là bình thường vậy.

Thẩm Gia Ngôn nén khó chịu, “Cùng bạn bè tới chơi.” Nghiệt chủng trong bụng thật là một khắc không yên, chắc biết cha nó ở đây, càng thêm lớn lối, rất có ý tứ cáo mượn oai hùm, rất tinh thần hành hạ cậu!

Tiểu súc sinh a.

Thẩm Gia Ngôn nhìn nơi khác, sau khi hai người lên giường, Thẩm Gia Ngôn đã không cách nào nhìn thẳng Tạ Kế Hiên. Đối mặt với Tạ Kế Hiên cả người khó chịu, hận không thể giãy sau người liền đi, không biết làm sao số mệnh lại nắm trong tay người ta chứ.

“Bạn bè gì?”

Thẩm Gia Ngôn cạ lờ, tân quan thượng nhâm tam bả hỏa (*) sao? Một tiểu trong suốt như cậu cũng muốn hỏi gặng rõ ràng thế sao?

((*) tân quan thượng nhâm tam bả hỏa: xuất phát từ điển tích Gia Cát Lượng sau khi trở thành quân sư cho Lưu Bị, trong một thời gian rất ngắn đã ba lần hỏa công quân Tào, mang nghĩa quan chức mới nhậm chức cần phải làm những việc tỏ rõ tài cán, đánh đòn phủ đầu, khiến cho thủ hạ tâm phục khẩu phục)

“Đạo diễn Trương Tam Lỗi, tôi trước kia từng tham gia diễn phim của gã.”

Tạ Kế Hiên bang một tiếng vung bóng ra, tiến vào trong hồ rất xa lỗ. “Công ty không cho phép bất kỳ nghệ sĩ nào lén lút làm giao dịch không quang minh, tục gọi là ”quy tắc ngầm“, một khi không tuân theo, xử lý hủy hợp đồng. Tôi vừa tới, điều này nói không sai đi?” Tạ Kế Hiên đặt gậy golf xuống, chống lại ánh mắt Thẩm Gia Ngôn.

Vậy sao?? Cậu sáng nay còn nhìn thấy ảnh để Tần thoải mái lên xe của một ông chủ nào đó.....

Tạ Kế Hiên không phải nghi ngờ cậu và Trương Tam Lỗi có giao dịch thế xác chứ? Thẩm Gia Ngôn nghĩ nghĩ cái bụng bia giống như mang thai 8 tháng kia của Trương Tam Lỗi, buồn nôn mãi. Tại sao, tân quan thượng nhâm tam bả hỏa muốn tóm cậu khai đao sao? Thẩm Gia Ngôn ở trong góc Tạ Kế Hiên nhìn không thấy, xoa nhẹ bụng nhỏ hai cái, cực kỳ tức giận, tiểu súc sinh đừng làm chuyện xấu nữa, đức hạnh xấu xa giống y ông bố kia của con!

“Cậu rõ ràng trả lời vấn đề của tôi.” Tạ Kế Hiên nghiêm túc nói. Anh thân cao chân dài, vóc người khỏe gây cho người ta cảm giác an toàn không gì sánh kịp, đồng thời cũng làm cho người ta có loại cảm giác áp bách không thể chạy trốn. Nhất là lúc mặc áo sơ mi quần tây, loại cảm giác sức mạnh bắn ra rõ ràng có thể thấy được này, làm cho người ta cảm giác, một khi bị anh tóm được, đừng hòng chạy.

Trong đầu Thẩm Gia Ngôn hiện lên hình ảnh không hay lắm, lỗ tai hơi đỏ lên.

“Tôi với gã không quá quen thuộc, chính là tới lôi kéo làm quen chút.” Thẩm Gia Ngôn cạ lờ, làm gì tới mức tóm lấy vấn đề này không buông tay, bắt nạt diễn viên nhỏ hạng 180 như cậu.

Giới giải trí, công ty nào cũng không dám nói chuyện mình vụng trộm là không thể tồn tại, có công ty quản lý nghiêm, tỷ như Tân Nguyên, sẽ không ép nghệ sĩ dưới cờ quy tắc ngầm, nhưng không phải hoàn toàn sạch sẽ. Trên thực tế, lựa chọn tiến vào cái giới này, không cần công ty ép bạn, có một số việc tự bản thân bạn sẽ đi làm.

“Cũng cảm lôi kéo làm quen.”

Đây là muốn cắt đứt đường tiền tài của cậu à! Thẩm Gia Ngôn tức giận không thôi, xoạt cái đứng lên, Tạ Kế Hiên nhìn cậu: “Làm sao?”

Thẩm Gia Ngôn ngồi trở lại, tiếp tục cắn hạt dưa của cậu.

Trên thực tế, cậu hôm nay đã bị lừa cợt.

Tôn Cường nói vui ngoài ý muốn, cậu lúc ấy không có nghe ra, hiện tại biết rõ rồi, Tôn Cường chính là muốn dùng chuyện này cho cậu một bài học. Để cho cậu mở mắt nhìn rõ ràng chút, cậu là một diễn viên nhỏ không có nhân mạch, rời khỏi Tân Nguyên cái gì cũng không phải.

Cậu cũng quả thực nhận được dạy dỗ, nhìn từng quả bóng của Tạ Kế Hiên, không có quả nào thất bại mà toàn bộ rơi vào lỗ, Thẩm Gia Ngôn cũng bắt đầu suy nghĩ tương lai của mình, cậu cũng không muốn ở Tân Nguyên lãng phí thêm một hợp đồng 5 năm nữa.

Giao nhân sinh để người khác nắm trong tay, liền giống như quả bóng trong tay Tạ Kế Hiên.

Thẩm Gia Ngôn cứ như vậy ngồi nhìn Tạ Kế Hiên chơi bóng, thừa dịp Tạ Kế Hiên xoay người lén lút ngủ gà ngủ gật, Tạ Kế Hiên xoay người, tinh thần phấn chấn ngồi xuống. Qua một tiếng, thư ký bên cạnh đột nhiên vỗ tay, Thẩm Gia Ngôn ngủ tới ngã trái ngã phải, nghe thấy động tĩnh, mắt còn chưa mở, bất chấp tất cả, cũng hòa theo tiếng vỗ tay: “Đánh hay lắm!”

Tạ Kế Hiên rốt cục thu gậy golf lại, thư ký nhìn thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Gia Ngôn cũng không biết golf có gì chơi vui, vào bóng lại không có người khen ngợi, Tạ Kế Hiên cũng không biết khoe khoang kỹ thuật cho ai xem đây.

Bồi người đánh bóng cả buổi chiều, khiến Thẩm Gia Ngôn quá sức mệt mỏi, lúc về đến nhà, đã qua giờ cơm. Dương Mạn Cẩm sẽ không phần cơm cậu, Thẩm Gia Ngôn cũng không định ăn cơm thừa. Phản ứng hai hôm nay của cậu khá lớn, không ăn được dầu mỡ, liền định nấu chút mì sợi đối phó, không nghĩ tới sau khi vào cửa, Thẩm Thừa Vũ thái độ khác thường đang chờ cậu.

“Anh, em phần cơm cho anh.”

Có câu nói thế này, vô sự hiền ân cần phi gian tức đạo (*).

((*) không có chuyện gì cũng tỏ vẻ ân cần thì chứng tỏ không phải phản tặc cũng là trộm cắp)

Thẩm Thừa Vũ ân cần cầm bát đưa cho Thẩm Gia Ngôn, cơm tối Dương Mạn Cẩm xào cần tây thịt bò, mùi dầu mỡ kia, Thẩm Gia Ngôn muốn ói.

“Có chuyện gì nói đi.” Thẩm Gia Ngôn đứng bất động, tận lực cách xa bàn ăn, nếu không ói bên trên, Dương Mạn Cẩm hẳn không để yên.

“Anh, điều kiện của em vào giới giải trí có thể hot không?” Thẩm Thừa Vũ ánh mắt lập lòe, hẳn vốn cảm thấy đóng phim không phải chuyện đúng đắn, minh tinh nhìn vẻ vang, người đời lại không coi là người đứng đắn mà nhìn. Nhưng hôm nay sau khi gặp mặt Tạ Kế Hiên, hẳn đẩy lên hứng thú.

“Không thể.”

Sự phủ định của Thẩm Gia Ngôn Thẩm Thừa Vũ đương nhiên không coi là chuyện gì, điều kiện của hắn tốt hơn Thẩm Gia Ngôn quá nhiều, đầu tiên hắn trẻ tuổi, điểm này đã KO Thẩm Gia Ngôn rồi. “Là em lớn lên không đẹp sao, hay là không đủ trẻ tuổi.” Bàn về đàm chọc vết sẹo người ta, thực lực của Thẩm Thừa Vũ và Dương Mạn Cẩm bất phân trên dưới.

Thẩm Thừa Vũ lớn lên không tệ, vào giới giải trí tuyệt đối đủ tư cách, nhưng chen trong giới, ai không đủ tư cách chứ. Thẩm Thừa Vũ nghĩ quá đương nhiên rồi.

Thẩm Gia Ngôn cười cười: “Đúng vậy, mày quá trẻ tuổi.” Quá trẻ quá ngây thơ.

Sau khi Thẩm Gia Ngôn đi, Thẩm Thừa Vũ hí hoáy điện thoại, mở album ảnh ra, tấm đầu tiên đập vào mắt chính là ảnh của Thẩm Thừa Vũ và Trương Tam Lỗi. Thẩm Thừa Vũ cẩn thận ngắm nghía, thận trọng lưu xuống.

7h, đồng hồ báo thức vang lên chuông báo thức lần thứ ba, Thẩm Gia Ngôn mới miễn cưỡng ngồi dậy, trước kia cậu không lười nhác như vậy, kể từ sau khi trong bụng mang thai nhóc con này, rồi giường trở nên hết sức khó khăn.

Thẩm Gia Ngôn buổi sáng không có tới công ty, 3h chiều lúc tới quán cafe, Trần Tiểu Tiểu đã ngồi ở bên trong.

Trần Tiểu Tiểu là bạn gái cũ của Thẩm Gia Ngôn, hồi đại học lui tới hơn nửa năm, sau khi tốt nghiệp liền chia tay. Nhiều năm không có qua lại, Thẩm Gia Ngôn không nghĩ tới sẽ lại liên lạc với cô.

Trần Tiểu Tiểu một cái liền nhận ra Thẩm Gia Ngôn, hai người chào hỏi ngồi xuống, hai người tán gẫu một đoạn, Trần Tiểu Tiểu liền đi thẳng vào vấn đề: “Anh gần đây có phải hợp đồng sắp tới kỳ hay không, có ý định gì?”

Làm sao đều quan tâm ý định của cậu, Thẩm Gia Ngôn lắc lắc đầu: “Tạm thời còn chưa nghĩ ra.”

“Vậy em liền vào thẳng vấn đề với anh, em và bạn kết hợp thành lập một phòng làm việc, hẳn xuất nhân mạch em xuất tiền. Người bạn kia của em trước kia là quản lý cấp cao, hiện tại ra ngoài làm một mình, diện ảnh truyền hình show giải trí thời trang đều có thể tìm được tài nguyên, em muốn đào anh qua đó.”

4. Chương 4

Edit + Beta: Vịt

*** Hề nhô chỗ các thím bão bùng thế nào rồi

“Giá tiền anh ra, sau khi ký hợp đồng, có team kế hoạch vì anh tính toán tạo riêng phương án phát triển bản thân, mặc dù không cách nào đảm bảo làm nam chính, nhưng khẳng định tốt hơn anh hiện tại.”

Một câu cuối cùng đâm trúng tử huyệt của Thẩm Gia Ngôn.

Nhìn tình cảnh hiện tại của cậu, cuộc đời diễn viên 5 năm, đừng nói nam chính, nam hai cũng chưa từng có, bộ phim duy nhất có thể coi là nam 3 thì bên phát hành xảy ra chút vấn đề, tới giờ vẫn chưa phát, cũng không biết giấu ở đâu đây.

Một đường này của cậu có thể coi như là thê thảm âu sầu, tài liệu dạy học mặt trái điển hình của giới giải trí vinh quang.

Thẩm Gia Ngôn không có đáp ứng tại chỗ, chỉ nói còn phải suy nghĩ chút, Trần Tiểu Tiểu đoán được cậu sẽ nói như vậy, cũng không sốt ruột, cô có thể tới tìm Thẩm Gia Ngôn, đã sớm làm điều tra 1 phen. Rất hiển nhiên, Thẩm Gia Ngôn hai năm qua trải qua cũng không như ý, đừng nói tác phẩm tiêu biểu, ngay cả coi được cũng không có. Tân Nguyên đã không lãng xê cậu, vậy cô tới đưa cảnh ô liu, Thẩm Gia Ngôn không có lý do cự tuyệt.

Hơn nữa Thẩm Gia Ngôn đã 27, năm năm trước Tân Nguyên không có lãng xê, năm năm sau Tân Nguyên càng sẽ không để mắt lên người cậu, Thẩm Gia Ngôn ký tiếp hay không đối với Tân Nguyên mà nói, chắc hẳn không sao hết, như vậy cô đào người đi cũng khá dễ dàng, sẽ không gây rắc rối.

Hiện tại công ty lớn độc quyền hàng loạt tài nguyên nghệ sĩ ưu tú, nghệ sĩ không được coi trọng giống như Thẩm Gia Ngôn, chỉ cần lại trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, tùy thời có thể lên top, không cần bọn họ lãng phí thời gian nhân lực tiền bạc, đối với phòng làm việc vừa thành lập giống như bọn họ mà nói, là lựa chọn cực kỳ tốt.

Trần Tiểu Tiểu không sốt ruột, cô tin chắc Thẩm Gia Ngôn sẽ đến gia nhập với cô, trừ phi Thẩm Gia Ngôn hot hoặc là Tân Nguyên hồi tâm chuyển ý, song những điều này là chuyện không thể nào phát sinh.

Trần Tiểu Tiểu sau khi đi, Thẩm Gia Ngôn gọi một phần bánh ngọt, vừa ăn vừa suy nghĩ, ăn hai miếng lại không thích ăn nữa, cậu trước kia thích ngọt, gần đây sau khi có vật nhỏ, đột nhiên không thích ăn ngọt nữa, nhưng cậu không muốn ăn cái vị trong bụng cũng không cho phép, để đối tiểu ác ma, khó chịu là cậu. Thẩm Gia Ngôn nhăn nheo ăn xong, đối với rốt cuộc ở lại Tân Nguyên hay là đầu quân cho Trần Tiểu Tiểu vẫn như cũ không có manh mối, ra khỏi quán cafe, trong lúc nhất thời thậm chí có chút không chỗ để đi.

Đường đối diện chính là công viên lao động, giờ làm việc buổi chiều, người bên trong không tính là quá nhiều, Thẩm Gia Ngôn đi trên đường nhỏ đầy cây xanh, giảm bớt ánh nắng buổi chiều, tâm tình u tối thoải mái không ít. Nơi này lúc cậu yêu đương đã tới mấy lần, sau đó vào công ty thì không tới nữa.

Thẩm Gia Ngôn ở bên bồn hoa ngồi xuống, phía sau là cây tường vi đỏ nở hừng hực khí thế, phía trước có một cái hồ, nuôi cá chép béo đầy đà.

Cảnh đẹp người cũng ít, Thẩm Gia Ngôn đột nhiên muốn livestream.

Nghệ sĩ debut dưới cờ Tân Nguyên đều có kênh livestream của mình, Thẩm Gia Ngôn cũng có. Bình thường livestream đều phải trải qua cho phép của người đại diện, công ty lớn giống như Tân Nguyên thậm chí sẽ

có team pr tại chỗ, nhất cử nhất động của nghệ sĩ dưới khống chế của mấy đôi mắt, để ngừa xảy ra sai sót. Nhưng hôm nay Thẩm Gia Ngôn liền muốn tùy hứng 1 lần, mặc kệ Tôn Cường.

Cậu mở app ra, vào kênh livestream của mình, phía dưới avatar hiển thị số người theo dõi là 2304.

Cậu tuần trước nhìn là 2301, tăng 3 fan.

Tăng fan Thẩm Gia Ngôn liền cao hứng, cậu nhìn trang chủ, gần đây có không ít người livestream, còn có một người đang livestream, là Chu Tầm Chi.

Công ty yêu cầu nghệ sĩ cùng công ty follow lẫn nhau, trong list follow của Thẩm Gia Ngôn thì có Chu Tầm Chi.

Chu Tầm Chi rất ít mở livestream, nhưng mỗi lần mở livestream số view đều trên 10 vạn, dù sao số follower của người ta đã có hơn 100 vạn, Thẩm Gia Ngôn ngay cả số lẻ cũng không đủ, ở công ty cũng là hàng lót dưới.

Trong livestream Chu Tầm Chi đang tiếp nhận phỏng vấn, lúc Thẩm Gia Ngôn vào, livestream đã sắp kết thúc, mới tiến hành 20 phút. Chu Tầm Chi thoát nhìn thần sắc vội vàng, hân hiện tại đang hot, lịch trình cả ngày, cơm đều là nhét chút gì đó, đầu giống Thẩm Gia Ngôn, còn có thời gian đi dạo công viên.

Thẩm Gia Ngôn mở livestream, sau khi đợi 5 phút, rốt cục có người vào.

Cậu hôm nay mặc T-shirt trắng quần jean đơn giản, tóc mới nhuộm dưới ánh mặt trời tỏa màu vàng rực rỡ, thanh xuân tràn đầy giống như anh trai nhà bên.

“Hi ~” Thẩm Gia Ngôn hướng ống kính chào hỏi, có một fan tên là Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn lập tức đáp lại: “Tiểu Ngôn hôm nay đẹp trai quá a a a a a!!!”

Fan này là fan cũ của Thẩm Gia Ngôn, lúc debut đã theo, còn mở weibo tiếp ứng cá nhân, Thẩm Gia Ngôn dùng nick clone chú ý tới. Năm năm, nhìn fan nhỏ cần cù làm fan của cậu, việc lớn việc nhỏ một cái không sót, cho dù phim thần tượng cậu làm nam N cũng có thể ở dưới bình luận của fan khổng nam chính nữ chính vì cậu giết ra đường máu, Thẩm Gia Ngôn thật sự rất bội phục, rất cảm kích.

“Thời tiết hôm nay rất tốt a.” Thẩm Gia Ngôn híp mắt cười lên, mấy fan vền vẹn của cậu đều nói cậu cười lên đẹp, giống như đang làm nũng, nhìn tâm tình liền tốt. Thẩm Gia Ngôn biết bọn họ thích, vì thế còn cố ý đổi diện gương luyện tập rất lâu.

Quả nhiên chột trúng điểm của fan nhỏ: Hu hu hu Giới Yêu Điem của Can Thần Ma Tiểu trong 4 không 4 thích.

Thẩm Gia Ngôn muốn trêu chọc cô nàng, đột nhiên nhìn thấy phía dưới có người comment nói: Nghĩ quá nhiều.

Thẩm Gia Ngôn: “.....”

Nói chuyện chính là nick clone cấp 1, nick name là tên hệ thống cho random không đổi, Thẩm Gia Ngôn cho rằng giới fan bôi đen trêu chọc lẫn nhau không có gì cả, lúc này fan nhỏ nói: “Cầm theo sổ hộ khẩu chúng ta bây giờ liền tới cục dân chính!!”

Thẩm Gia Ngôn làm bộ như buồn rầu: “Tui phải về hỏi phụ huynh.”

Nick clone cấp 1 lập tức sửa tên.

Ta là ba ba người: Không được.

Thẩm Gia Ngôn: “.....”

Thẩm Gia Ngôn mở ra avatar của Ta là ba ba người vừa nhìn, chính là nick clone cấp 1 lúc này, đã sửa tên, avatar hệ thống vẫn không đổi. Người này nói chuyện chỉ mấy chữ, phía sau còn nhất định có dấu chấm, ngắn nắp thứ tự, giống như là có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế vậy.

Thẩm Gia Ngôn tùy hỷ, khom lưng đưa ống kính về phía hồ: “Xem nè, rất nhiều cá.”

Fan nhỏ kêu lên: “Oa a cá xinh quá a.”

Ta là ba ba người: “Nốt ruồi trên bụng dưới của cậu mọc lúc nào thế?”

..... Bảo thím xem cá ai bảo thím xem bụng tui, Thẩm Gia Ngôn bùm cổ áo thẳng người, hết sức khó chịu, giờ tay kéo đen Ta là ba ba người.

Dưới tình huống bình thường bọn họ không được phép làm như vậy, nhưng Thẩm Gia Ngôn hai hôm nay tâm tình không thuận, hôm nay liền mang Ta là ba ba người ra chút giận.

Kéo đen xong Thẩm Gia Ngôn thần thanh khí sảng, đang định dẫn fan ngắm hoa, lúc này, đối diện có lão thái thái bị cướp túi. Tên côn đồ lực tay lớn, lão thái thái không kéo được bị kéo ngã xuống đất, chỉ có thể trơ mắt nhìn tên côn đồ chạy mất. Thẩm Gia Ngôn không nói hai lời, để điện thoại xuống, đuổi theo tên côn đồ, dùng công phu cậu học được trong bộ phim cậu diễn nam 3, hướng tên côn đồ hạ ba chương ngoạn độc một đập, một ném qua vai gọn gàng chế phục.

Lão thái thái báo cảnh sát, rất nhanh cảnh sát đã tới mang tên côn đồ đi, Thẩm Gia Ngôn cự tuyệt lời mời ăn cơm của lão thái thái, quay đầu lại mới nhớ tới livestream còn không có tắt.

Cậu vốn đặt trên balo, điện thoại di động sau đó theo balo trượt xuống, vừa vặn đối diện hiện trường phát sinh vụ cướp. Cứ như vậy fan toàn bộ quá trình thấy được hành động thấy việc nghĩa hăng hái làm của Thẩm Gia Ngôn, đối với thần tượng phục sát đất, ở sau màn hình không giúp được gì, liền bắt đầu xoát bình (*).

((*) gửi nhiều comment cùng một nội dung hoặc những câu không có nội dung, chỉ là để gây ấn tượng với chủ live. Ví dụ như các gái vào live của idol thả tim khen đẹp trai các thứ điên đảo)

Dường dặc 300 comment, Thẩm Gia Ngôn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều comment như vậy, cậu lau mồ hôi trên mặt, lộ ra hàm răng trắng noãn cười: “Tui không sao, không bị thương, dọa sợ mọi người rồi đi?”

Fan nhỏ áu áu kêu: “Tiểu Ngôn anh có phải luyện trong Kiếm huyết phong hầu hay không, soái kinh khủng a a a!”

Kiếm huyết phong hầu chính là bộ phim Thẩm Gia Ngôn diễn nam 3, hồi đó nổi rần rần, sau đó không bệnh mà chết không mấy ai nhớ nữa, nhưng fan nhỏ bản lĩnh sâu. Bình luận đều đang hỏi Kiếm huyết phong hầu là bộ phim nào, lúc này điện thoại hiển thị lượng pin không đủ, Thẩm Gia Ngôn nói ngắn gọn hai câu liền tắt livestream.

Vừa tắt livestream, điện thoại của Tôn Cường liền tới.

Tôn Cường tức giận không nhỏ, “Mở livestream sao không nói với tôi một tiếng?”

Tâm tình Thẩm Gia Ngôn không tệ, không bị hấn ảnh hưởng: “Em nghĩ anh bận rộn như vậy, không quấy rầy anh, em ngồi ở trong công viên tán gẫu với fan chút, cũng không có chuyện gì lớn.” Thẩm Gia Ngôn biết Tôn Cường chắc chắn sẽ không nhàn rồi không có chuyện gì đi lục livestream của cậu xem.

“Thẩm Gia Ngôn, chỉ cần cậu ở Tân Nguyên một ngày, tôi chính là người đại diện của cậu, cậu làm bất cứ chuyện gì cũng phải trải qua sự đồng ý của tôi.....” Tôn Cường đang phát tiết lửa giận, điện thoại đột nhiên cúp, hấn giận đến nổi trợn lồi đình, nghiêng răng nghiêng lợi: “Cái đéo gì! Thẩm Gia Ngôn cậu chờ đó cho tôi!”

Thẩm Gia Ngôn oan ức lắm, cậu đâu dám cúp điện thoại của Tôn Cường, kỳ thực là điện thoại hết pin.

Thẩm Gia Ngôn vốn muốn tìm Tôn Cường giải thích chút, nhưng Tôn Cường quyết tâm không gặp cậu, bỏ rơi cậu 3 ngày. Không có cách nào, người cậu không thể đắc tội, Thẩm Gia Ngôn thừa dịp sinh nhật của Tôn Cường, mua quà sinh nhật theo mọi người cùng tới sinh nhật Tôn Cường.

Bọn họ đặt hai phòng KTV, trong phòng khói dày sắc người, Thẩm Gia Ngôn khó chịu đầu vầng não căng, chỉ có thể dùng khăn ướt bịt mũi hô hấp. Tiểu bại hoại trong bụng lúc này lại nháo, Thẩm Gia Ngôn chạy tới phòng vệ sinh ới một lần, trở lại thấy Tôn Cường ra cửa, vội vàng chạy theo sau.

“Anh Tôn.”

Tôn Cường dừng bước, ngẩng cằm nhìn Thẩm Gia Ngôn, Thẩm Gia Ngôn dựa gần chút, ngửi thấy mùi thuốc trong miệng hắn, thiếu chút nữa lại muốn phun ra. “Em hôm đó điện thoại hết pin, không phải cúp điện thoại của anh, thật đấy! Em đâu có gan cúp điện thoại của anh ạ.”

Tôn Cường hừ cười, “Cậu đây là muốn nói xin lỗi với tôi?”

Thẩm Gia Ngôn gật đầu: “Ngài đại nhân không nhớ tiểu nhân, đừng chấp nhặt với em.”

“Vậy được, cậu đi theo tôi.” Tôn Cường nhắc chân liền đi, Thẩm Gia Ngôn không biết trong hồ lô của hắn bán thuốc gì (*), trước mắt chỉ có thể đi theo, theo Tôn Cường đi tới phòng VIP trên lầu.

((*) không biết trong hồ lô bán thuốc gì: không biết trong đầu người ta nghĩ gì)

Đứng ở cửa, Tôn Cường từ trong túi quần móc ra xịt khoang miệng xịt một hồi, lại xịt chút nước hoa, tới lúc trên người không còn mùi thuốc lá mới tiến lên gõ cửa.

Cửa vừa mở ra, Thẩm Gia Ngôn nhìn thấy người ngồi bên trong, phản xạ có điều kiện xoay người muốn đi.

5. Chương 5

Edit + Beta: Vịt

*** Ủa wattpad dạo này lại bị lỗi à các thím == tui reply comment không được ý, cứ rep xong là bị mất

Phòng bao này còn xa hoa hơn của bọn họ, ghế sofa bằng da thật một màu, thảm lông dê, trên bàn đặt đĩa trái cây ly rượu, đèn treo bằng thủy tinh khiến cho trong phòng phủ kín một lớp màu xa hoa lãng phí. Hai bên sofa ngồi các ông chủ lớn tây trang giày da, Tạ Kế Hiền ở bên trong cùng.

Thẩm Gia Ngôn kiên trì đi theo Tôn Cường đi vào, mấy nam nữ bồi rượu ở đây Thẩm Gia Ngôn đều nhìn rất quen mắt, toàn là mấy gương mặt thân quen trên TV gần đây.

Tôn Cường cúi đầu khom lưng, đáng tiếc không ai chú ý tới hắn, Thẩm Gia Ngôn bị đẩy tới bên cạnh một người đàn ông trung niên ngồi xuống.

“Đây là Trương tổng, cậu chăm sóc cẩn thận.”

“Anh Tôn, em —” Thẩm Gia Ngôn cho dù gốc rễ cũng biết hiện tại xảy ra chuyện gì, nhận lỗi mà Tôn Cường nói chính là để cậu tới bồi rượu. Thẩm Gia Ngôn trước kia không phải chưa từng bồi người uống, nhưng đều là tính chất tụ tập, loại riêng tư này thật sự chưa từng có, bằng không cậu cũng sẽ không chen chân trong giới thẩm như vậy.

Tôn Cường hung ác lườm cậu một cái, Thẩm Gia Ngôn lại nuốt lời xuống, thậm chí một tiếng khốn kiếp, cậu biết ngay Tôn Cường sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cậu như vậy, quả nhiên không bình yên! Cái hồ này e là đã sớm đào xong chờ cậu tới nhảy.

Tôn Cường rời đi, Thẩm Gia Ngôn ngồi trong đầm rồng hang hổ, cực kỳ cảm thấy cô độc vô trợ, lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, một vòng ông chủ lớn, tùy tiện động đầu ngón tay cũng có thể làm cho cậu không sống tốt được.

“Cậu đi vào chính là vì ngồi không sao?” Trương tổng vênh chân, ánh mắt dầu mỡ quét khuôn mặt Thẩm Gia Ngôn.

Thẩm Gia Ngôn vội vàng rót đầy chén rượu rồng cho Trương tổng, cẩn thận đưa tới.

Trương tổng ung dung nhận lấy, uống một hớp, “Cậu tên là gì?”

“Thẩm Gia Ngôn.” Đi một bước nhìn một bước thôi, Thẩm Gia Ngôn ứng phó, uống rượu cũng không phải chuyện sỉ nhục, hơn nữa cái cấp bậc này của cậu, người ta e rằng còn chướng mắt đấy.

“Tên không tệ.”

Lúc không biết làm phản ứng gì, Thẩm Gia Ngôn chỉ cười khan, cậu nhìn vị Trương tổng này, mặc dù người mỡ màng chút, nhưng nói chuyện cảm giác vẫn rất tốt, thật sự cũng không có cảm giác bả xích như vậy.

Thẩm Gia Ngôn ngồi cách Tạ Kế Hiên khá xa, cậu lặng lẽ nhìn Tạ Kế Hiên một cái. Tạ Kế Hiên ngồi một mình, đường cong gò má sắc bén giống như lưỡi dao đã tuốt khỏi vỏ vậy, đáng vẻ lạnh lẽo không phục tùng cực kỳ khó trị. Phú gia công tử ca đối diện nói chuyện với anh ôm một nữ minh tinh, Thẩm Gia Ngôn nhìn một cái, nước trong miệng thiếu chút nữa phun ra.

Vị thiếu gia có tiền này đói khát khó nhịn, trước mặt nhiều người như vậy liền xoa nắn nguyệt cầu (*), nữ minh tinh cũng không phản kháng, lấy lòng ôm lấy cổ gã.

((*) chỗ này chỉ sờ zú)

Nữ minh tinh này còn là sư tỷ của Thẩm Gia Ngôn. Thẩm Gia Ngôn không phục, đều là nghệ sĩ của Tân Nguyên, sao cậu ngay cả lô kéo làm quen cũng không được, sư tỷ và ảnh đế Tân có thể thoải mái quy tắc ngầm, Tạ Kế Hiên sao lại phân biệt đối xử như vậy.

Không hổ là cha của tiểu bại hoại, không phải bại hoại không vào cùng một nhà!

“Sao lại chỉ uống nước, tới, rượu uống ngon hơn.” Trương tổng hu tôn hàng quý rót đầy rượu, nhét vào trong tay Thẩm Gia Ngôn.

(hu tôn hàng quý: Người có địa vị cao cúi đầu trước người có địa vị thấp)

Lúc này, âm nhạc vang lên, trong phòng trở nên có chút ồn ào. Thẩm Gia Ngôn uống không được mà không uống cũng không xong, trong chén là rượu đỏ thượng hạng. Thẩm Gia Ngôn trước kia muốn uống đều không uống được, nhưng hiện tại đưa tới bên miệng cậu, cậu lại nuốt không trôi, chỉ cần một chút, nhãi con trong bụng liền có thể làm cho cậu ói ào ào.

“Tôi bị dị ứng cồn.” Thẩm Gia Ngôn cầm trà làm rượu: “Thật sự xin lỗi Trương tổng, tôi dùng trà thay rượu, tự phạt 3 chén!”

“Tiểu Thẩm đã mỏng manh như vậy, nơi này cũng không thích hợp với cậu.” Sắc mặt Trương tổng nói đổi liền đổi, lập tức ném cái chén, không để cho Thẩm Gia Ngôn một chút đường lui, bình dị gần gũi gì đó đều là giả dối, hồ ly mặt cười mà thôi, đều là khôn kiếp ăn người.

Thẩm Gia Ngôn bị ép bất đắc dĩ, nghĩ uống một ngụm ứng phó là được rồi, không nghĩ tới rượu đỏ uống vào trong miệng không đợi nuốt xuống đã ói, vừa vọt ỏi trên đùi Trương tổng.

“Xin lỗi xin lỗi.” Thẩm Gia Ngôn sợ tới luống cuống tay chân, túm khăn giấy lau quần cho Trương tổng. Trương tổng một phát túm lấy tay Thẩm Gia Ngôn, trong mắt lóe âm quang: “Nơi này không tiện, vào WC làm tiếp đi.”

Thẩm Gia Ngôn sao có thể đi vào cùng gã, lão hồ ly này khẳng định không nghĩ chuyện gì tốt. Thẩm Gia Ngôn không muốn, nhưng mà Trương tổng cũng không phải dễ chọc, lập tức dận dò cấp dưới không nói hai lời lôi Thẩm Gia Ngôn vào WC, người trong phòng bao thấy kỳ quái nhưng lại không kỳ quái, ngay cả mí mắt cũng không ngừng.

Trời ạ, lão nam nhân này cư nhiên muốn Bá Vương ngạnh thượng cung, trong lòng Thẩm Gia Ngôn chửi đệt mẹ, lúc bị ném vào trong phòng vách WC thiếu chút nữa lại ói ra.

“Rượu mời không uống uống rượu phạt.” Trương tổng cười kéo cà vạt xuống, nhìn ánh mắt hỗn loạn của Thẩm Gia Ngôn cảm giác quái lạ liên tục, gã thích ánh mắt nhỏ e ngại thế này, lại kêu hai tiếng, gã có thể tại chỗ chụp ảnh!

“Không phải tới bán sao, đã vào cửa này, còn giả bộ thuần.” Trương tổng tiến lên một tay xé áo sơ mi Thẩm Gia Ngôn, cảm giác thô bạo làm cho sắc mặt hưng phấn của Trương tổng đỏ bừng, biểu tình tức giận của Thẩm Gia Ngôn làm cho gã cực kỳ hưởng thụ, sáng khoái thổ dốc mả.

Thẩm Gia Ngôn lúc này vừa sợ vừa tức, trong dạ dày một trận sôi trào, đồ vừa nãy ăn vào toàn bộ phun ra, Trương tổng tránh không kịp, bị ói đầy người.

“Mày con mẹ nó lá gan đủ lớn! Ồi nghiện rồi phải không” Trương tổng còn chưa hưởng thụ đủ đâu, bị Thẩm Gia Ngôn chọc giận sôi máu, xắn tay áo lên liền muốn động thủ, lúc này, Tạ Kế Hiên xách một bình rượu đi tới, dừng ở trước mặt Trương tổng.

Trương tổng thấy là Tạ Kế Hiên nhanh chóng muốn nhường đường, Tạ Kế Hiên ra hiệu không cần, đưa rượu đổ trong tay cho Trương tổng: “Anh tiếp tục.”

Anh đứng đó không có ý tứ rời đi, hiển nhiên là muốn đứng xem kịch vui, Thẩm Gia Ngôn khó có thể tin nhìn chăm chăm Tạ Kế Hiên, Trương tổng cũng không có ép cậu tới tâm sinh ác ý, Tạ Kế Hiên ngược lại làm được.

“Kỳ thực chai đầy rượu đánh người tổn thương nhỏ hơn chai rượu rỗng, có thể dưới tình huống không tổn thương tính mạng làm cho người ta thống khổ, là công cụ để ngược không tệ.” Tạ Kế Hiên bình tĩnh như thường truyền thụ thủ pháp ngược cho Trương tổng, quả nhiên kẻ hâm mộ yêu thích Ace như Trương tổng nghe vậy mắt phát sáng, Thẩm Gia Ngôn nhìn thật sự tức chết, chữ ằm lên: “Đồ chó con anh chờ đó cho tôi!”

Tạ Kế Hiên nhìn cậu: “Cứ đầu hung hăng mà đánh.”

Trương tổng theo tiếng, giơ tay liền đi về phía Thẩm Gia Ngôn, Thẩm Gia Ngôn dưới bước đường cùng, adrenalin tăng vọt, mặc kệ khổng chế, túm lấy chai rượu trở tay cho Trương tổng một cái. Chỉ nghe “Rầm” một tiếng, chai rượu vỡ tan, dịch rượu màu đỏ sậm như trút nước mà xuống, tưới đầy mặt Trương tổng, bắn đầy người Thẩm Gia Ngôn.

Cái đệt.....

Thẩm Gia Ngôn tự phòng vệ đánh không chút do dự, nhưng sau khi đánh xong lại dọa chính mình. Chỉ thấy chất lỏng màu đỏ đầy mặt đầy đầu Trương tổng, cũng không biết là rượu đỏ hay là máu, nhìn cực kỳ dọa người.

Thẩm Gia Ngôn sợ, hai tên cấp dưới cũng sợ ngây người.

Tạ Kế Hiên lúc Trương tổng gào lên thì xoay người, Thẩm Gia Ngôn hoang mang lo sợ Tạ Kế Hiên đi cậu cũng đi theo, hai người một đường xuống lầu, ngồi lên xe, Thẩm Gia Ngôn vẫn chưa phục hồi tinh thần.

“Gã sẽ không chết chứ?” Thẩm Gia Ngôn lúng ta lúng túng.

Tạ Kế Hiên khởi động xe, đưa khăn lông cho cậu, Thẩm Gia Ngôn tỉnh táo lại chút, nhưng vẫn sợ: “May mà không phải chai rượu hãn không chết được.”

Tạ Kế Hiên nhìn thẳng phía trước: “Cũng có thể đánh chết người như chai đầy đấy.”

???

“Anh không phải nói đánh không chết sao?” Thẩm Gia Ngôn sụp đổ.

“So với cái đó thôi.” Tạ Kế Hiên giương mắt đối diện Thẩm Gia Ngôn trong gương chiếu hậu: “Đồ chó con là ai?”

Thẩm Gia Ngôn: “.....”

Thẩm Gia Ngôn giả chết, “Tôi nói chính là Trương tổng.”

“Vậy sao lại nhìn tôi?”

Xem ra không giải thích rõ ràng Tạ Kế Hiên sẽ không bỏ qua cho cậu, đầu óc Thẩm Gia Ngôn dính nhão thành một nùi, thật sự không nghĩ ra chiêu hay, “Tướng mạo gã xấu quá cay mắt.....”

Ánh mắt Tạ Kế Hiên lóe lên một cái, hất hàm, lãnh khốc nói: “Ý cậu là tướng mạo tôi đẹp?”

Ham muốn mưu sinh của Thẩm Gia Ngôn cực mạnh, vội vàng vỗ mông ngựa: “Tôi chưa từng gặp ai đẹp trai như ngài!” Nói xong Thẩm Gia Ngôn lại hận không vả miệng mình, vỗ mông ngựa quá giả rồi, khuyết tật trí tuệ mới sẽ tin lời cậu, khẳng định vỗ lên đùi ngựa Tạ Kế Hiên rồi.

“Hừ.” Tạ Kế Hiên thỏa mãn không tiếp tục hỏi nữa.

“.....”

Thật là cho chút ánh nắng liền xán lạn, nhìn đáng vẻ muốn cười lại không cười của Thẩm Gia Ngôn, Tạ Kế Hiên hết sức nghiêm túc: “Đừng tưởng võ mông ngựa thì sẽ không sao.” Nhớ ăn không nhớ đánh, ắt phải để Thẩm Gia Ngôn nhớ lâu một chút.

Thẩm Gia Ngôn cạn lời, là cậu võ không đủ lực sao?

Xe rất nhanh đến công ty, hai người xuống xe, thư ký ở dưới lầu chờ bọn họ, Tạ Kế Hiên lạnh mặt, phân phó thư ký nói: “Lương cơ bản tháng này của Thẩm Gia Ngôn không có.”

Thư ký nói: “Vâng, tôi biết rồi.”

Thẩm Gia Ngôn hãi, lương cơ bản sao có thể nói trừ là trừ, cậu vừa nãy không có làm sai chuyện lớn gì, mới vừa rồi đánh Trương tổng không tính, trên thực tế đó là Tạ Kế Hiên xúi giục. Thẩm Gia Ngôn hiện tại nghĩ chút vẫn trong lòng sợ hãi, ánh mắt Tạ Kế Hiên lúc ấy nhìn cậu khiến cậu động thủ, cậu thật sự bị xúi giục, vô trợ và khốn cảnh làm cho cậu không có lựa chọn, đại não trong thời gian rất ngắn lựa chọn tin Tạ Kế Hiên.

Nhưng Thẩm Gia Ngôn không hối hận, không phải anh chết chính là tôi mất, là Trương tổng động thủ trước, cậu không làm sai.

“Tại sao trừ lương tôi?” Thẩm Gia Ngôn quần thắm, nút áo sơ mi thất linh bát lạc, trên người còn dính vết bẩn rượu đỏ, một thân mùi rượu, vừa nhìn đã biết từ đâu về.

Chung quanh đồng nghiệp lui tới, đều nghe thấy Tạ Kế Hiên nói muốn trừ lương cậu, thầm nghĩ Thẩm Gia Ngôn đây là sắp lạnh rồi, cũng không biết ở bên ngoài làm chuyện gì xấu xa bị Tạ tổng bắt được, muốn tóm cậu giết gà dọa dọt.

Thẩm Gia Ngôn vốn ở Tân Nguyên đã không được coi trọng, gần đây lại đắc tội Tôn Cường. Bình thường khinh thường cậu lúc này lại không chút kiêng kỵ, trào phúng, chế nhạo, xem kịch vui, cũng không sợ để cậu biết, chờ nhìn cậu xấu mặt.

Thẩm Gia Ngôn cũng không cần mặt, lương cơ bản đối với cậu mà nói rất quan trọng, mặc dù mấy ngàn đồng này ngay cả số lẻ thu nhập của Chu Tầm Chi cũng không đủ, nhưng đối với cậu mà nói chính là tiền chính.

“Tôi từng nói Tân Nguyên không cho phép nghệ sĩ lén lút làm bất kỳ giao dịch bẩn thỉu nào, cậu đây là phạm tội lần 2, tôi không khai trừ cậu đã coi như là nhân từ rồi.” Tạ Kế Hiên nói rõ không thương lượng, một chút cũng không có ý định nghe Thẩm Gia Ngôn giải thích.

Đây chính là bản mặt đáng ghê tởm của nhà tư bản a! Thẩm Gia Ngôn tức giận không thôi: “Tôi cái gì cũng không làm!”

“Cùng người ta lôi kéo làm quen không phải cậu sao?”

“.....” Thẩm Gia Ngôn liếc mạng giấy chết đánh cược một lần: “Vậy anh để Tần và Trần Mỹ Như giải thích thế nào?”

Tạ Kế Hiên vào thang máy: “Bọn họ đã sớm không cần lương cơ bản.”

“.....” Tạ Kế Hiên một chiêu liền đâm trúng chỗ đau của cậu, làm cho cậu á khẩu không trả lời được.

Cửa thang máy ở trước mặt Thẩm Gia Ngôn tàn nhẫn khép lại, không cần phí sức, dưới lôi kéo của thang máy, nhẹ nhàng có thể đi đến tầng cao, đó là độ cao Thẩm Gia Ngôn chỉ có thể nhìn lên.

“Ừ!” Dường như ngại cậu còn chưa đủ bi thảm, bụng dưới đột nhiên đau đớn khó nhịn, Thẩm Gia Ngôn thoáng chốc tái mặt, ngay cả khí lực đứng lên cũng không có, cứ như vậy ngồi trên mặt đất, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Tầng cao nhất tòa nhà Tân Nguyên, thư ký gõ cửa vào phòng làm việc, Tạ Kế Hiên đang cúi đầu đọc văn kiện, thư ký nhìn thấy trên cặp văn kiện viết bốn chữ “Kiểm huyết phong hầu”.

“Tạ tổng, Thẩm Gia Ngôn —”

“Chuyện của cậu ấy không cần nói, tôi không có thời gian.”

“Thẩm Gia Ngôn vừa được xe cứu thương chở đi.”

Các thím đừng vội chửi anh Hiên =)))) ảnh cũng vcd ý =))))

6. Chương 6

Edit + Beta: Vịt

Thẩm Gia Ngôn đau mồ hôi đều rơi xuống, khó chịu hơn mỗi lần trước kia, giống như là có một người tí hon ở trong bụng nhảy vậy, lôi kéo thần kinh cậu. Có lẽ vừa mới bị khiếp sợ dẫn tới phản ứng xấu, vật nhỏ ở trong bụng dùng hành động nói với cậu, nhóc không thích như vậy.

Con tưởng ta thích hử. Thẩm Gia Ngôn cắn chặt răng nhằn nại, đồ cún con!

Giống y ông bố tư bản kia của con, chuyên chọn hồng mềm bốp, cha nào con nấy, một trừ lương cậu, một làm cho cậu khó chịu, cậu hiện tại thật sự là cả người bị thương, sắp phải đối mặt với mất đi hi vọng công việc được chứ.

Bệnh viện rất nhanh đã tới, Thẩm Gia Ngôn lúc này tỉnh táo chút, vừa xuống xe đã vùng vẫy muốn rời đi. Nói đùa gì chứ, cậu một đại nam nhân mang thai, bị kiểm tra ra còn không phải bị coi là quái vật bắt lại hả.

Cậu muốn đi, nhân viên y tế cũng không thể cản, Thẩm Gia Ngôn run run đưa tiền cho xe cứu thương, xoay người gọi xe trở về nhà trọ cậu thuê tạm thời. Về đến nhà lại không đau, Thẩm Gia Ngôn tái mặt bò lên giường, vừa muốn ngủ, chuông cửa vang lên.

Thẩm Gia Ngôn không muốn nhúc nhích, nhưng người tới kiên nhẫn, bấm đến lần thứ 3, Thẩm Gia Ngôn mới khua lên khí lực xuống giường, nhưng vừa nhìn vào mắt mèo, sợ hết hồn.

Người đứng bên ngoài thoát nhìn rất giống Tạ Kế Hiên.

Thẩm Gia Ngôn đầu tiên cảm giác mình hoa mắt, lại nhìn cái nữa, vẫn là Tạ Kế Hiên, cậu nghi mình đang nằm mơ.

“Rầm rầm.” Chuông cửa không được việc, Tạ Kế Hiên liền bắt đầu gõ cửa, Thẩm Gia Ngôn sợ quấy nhiễu hàng xóm, chỉ có thể bất đắc dĩ mở cửa.

Nam nhân trước mặt sắc mặt nghiêm túc, sâu kín mở miệng: “Cậu không phải nên ở bệnh viện sao? Sao đã về rồi?”

Khẩu khí này, sắc mặt này, Thẩm Gia Ngôn rốt cục xác định mình không phải là nằm mơ, đây mới là Tạ Kế Hiên cậu biết, người đàn ông đầy mặt lo lắng trong mắt mèo nhất định là cậu hoa mắt.

“Không có việc gì tôi liền về.” Tại sao, chuyện này cũng muốn quản sao?

“Kiểm tra cũng không làm, sao cậu biết cậu không có chuyện gì? Đi về với tôi.”

Thẩm Gia Ngôn sợ hết hồn, đùa gì thế, đi kiểm tra Tạ Kế Hiên chẳng phải sẽ biết, cậu tuyệt đối sẽ không để cho Tạ Kế Hiên biết trong bụng cậu có nhóc con của anh.

Tạ Kế Hiên nếu biết trong bụng cậu có con của anh, nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu, Tạ gia cũng sẽ không bỏ qua cho cậu.

Thẩm Gia Ngôn vội vàng giải thích: “Hiện tại đã hết đau, tôi chính là buổi trưa ăn đồ hồng đau bụng, uống thuốc là không sao.”

Tạ Kế Hiên không tin, ánh mắt quét bụng Thẩm Gia Ngôn, Thẩm Gia Ngôn chỉ cảm thấy bụng lạnh lẽo, rõ ràng Tạ Kế Hiên chỉ là dùng mắt thường nhìn, cậu nhưng có loại cảm giác bị nhìn thấu. Thẩm Gia Ngôn chợt dạ đưa tay ngăn bụng, chỉ sợ Tạ Kế Hiên nhìn ra chút gì.

“Thật?” Tạ Kế Hiên nheo mắt lại.

Thẩm Gia Ngôn mãnh liệt gạt đầu, cậu hiện tại thật sự ổn lắm, tiểu bại hoại mặc dù thích hành hạ cậu, nhưng dù gì cũng có chút lương tâm, sẽ không để cho đau chết. Đau đớn kịch liệt cũng chỉ một lát, hiện tại đã từ từ ổn rồi.

Tạ Kế Hiên nhìn dáng vẻ cậu không giống như đang nói láo, cũng không cưỡng ép nữa.

Lãnh khốc nói: “Cậu không cần nghĩ nhiều, tôi chỉ là thuận đường tới đây làm việc, dựa theo nguyên tắc quan tâm nhân viên, không thể không đến thăm chút.”

“..... Cảm ơn Tạ tổng.”

Thẩm Gia Ngôn chuẩn bị đóng cửa, lời tới đây không phải nên kết thúc sao, nhưng Tạ Kế Hiên lại không có ý tứ động đây, giống như tượng cấm ở cửa nhà cậu, làm cho Thẩm Gia Ngôn tiến thoái lưỡng nan, đóng không được mà không đóng cũng không xong.

Theo dòng chảy thời gian không khí càng ngày càng lúng túng, Thẩm Gia Ngôn khách khí một câu: “Nếu không tôi tiễn Tạ tổng nhé.”

Tạ Kế Hiên hệt như pho tượng rất cục nhúc nhích, nhanh chóng nhường đường cho Thẩm Gia Ngôn, về mặt miễn cưỡng nói: “Cậu muốn tiễn thì tiễn thôi.”

.....

Hôm sau Thẩm Gia Ngôn làm rửa đen rục đầu, không dám tới công ty, sợ Trương tổng tới cửa tìm cậu tính sổ, ở nhà làm ổ, tìm kiếm tin tức cả ngày, cậu cảm thấy tin tức khả năng xuất hiện nhất tiêu đề chính là, lão tổng nào đó cùng một nam diễn viên hạng 180 xyz không được biến thành hiện trường đổ máu, phóng viên có ích của giới giải trí nhất định sẽ viết như vậy.

Nhưng suốt một ngày, cũng không nhìn thấy tin tức lẻ tẻ, Thẩm Gia Ngôn dù sao cũng thở phào, hôm sau mới dám lên lên lút lút tới công ty.

Tôn Cường ở công ty chờ Thẩm Gia Ngôn, Thẩm Gia Ngôn vừa tới hần liền chặn người.

Ngay trước mặt đồng nghiệp tới tới lui lui, sắc mặt bất thiện chất vấn Thẩm Gia Ngôn: “Tôi nghe nói cậu đánh Trương tổng?”

Thẩm Gia Ngôn nghe thấy hơi thở bão táp ập tới, lập tức cũng không phản bác, Tôn Cường muốn chửi thế nào thì chửi thế đó đi, nên tới sớm muộn sẽ tới, cậu không thiếu một vụ này.

Hôm đó Tôn Cường sau khi đi, một lát sau cảm thấy không yên lòng định trở lại xem xem, không nghĩ tới vừa ra cửa đã nhìn thấy Trương tổng được cáng khiêng tới. Tôn Cường ngàn tính vạn tính cũng không ngờ tới bị thương sẽ là Trương tổng, ở trong tay kẻ hâm mộ yêu thích Ace như Trương tổng, bị thương sẽ chỉ là Thẩm Gia Ngôn. Hần chính là nhằm điểm này, sắp xếp Thẩm Gia Ngôn cho Trương tổng, muốn cho Thẩm Gia Ngôn một bài học.

Không nghĩ tới mang đá đập lên chân mình, “đau” hần gần chết!

“Cậu con mẹ nó cậu coi mình quan trọng lắm phải không? Cũng không soi gương xem mình là cái đức hạnh gì, cậu chính là chó nằm trên mặt đất nhìn sắc mặt người khác, còn dám cắn người, sống đủ rồi đúng không, cậu chờ bồi thường phí vi phạm hợp đồng đi.”

Tượng đất còn có ba phần nóng tính đấy, Thẩm Gia Ngôn thật sự không nhịn được: “Anh dựa vào cái gì bảo tôi bồi thường phí vi phạm hợp đồng? Là Trương tổng động thủ trước, tôi chỉ là tự vệ.”

Tôn Cường hừ lạnh: “Tôi cho cậu biết cậu không chỉ phải bồi thường phí vi phạm hợp đồng, còn phải bị đóng băng vĩnh viễn.”

“Mệnh lệnh của công ty cấm quy tắc ngầm, tôi có thể báo cáo với chủ quản —”

Tôn Cường cười, cười cậu ấu trĩ: “Cậu đi đi, cậu cho rằng chủ quản biết cậu là ai. Tới đây 5 năm cũng không kiếm một phen tiền cho công ty, còn có mặt mũi đòi lương cơ bản, sâu gạo như cậu, tôi xin công ty đá cậu đi, bên trên ngay cả mắt cũng không chớp một cái.”

“Bên ngoài cũng sẽ không có ai cần cậu!”

Nói ngắn gọn, cậu cứ chờ chết đi.

Năm năm, Thẩm Gia Ngôn bị Tôn Cường chửi không chỉ 1 lần, nhưng lần này thật sự không nhịn nổi nữa, trước kia cậu còn sẽ nói mấy lời dễ nghe với Tôn Cường vỗ mông ngựa, lần này tuyệt đối sẽ không chịu thua nữa.

Thẩm Gia Ngôn kiềm nén, nên làm gì thì làm đó, cậu buổi chiều còn phải chụp hình, Tân Nguyên tạo riêng cho bọn họ kế hoạch bồi dưỡng minh tinh, mỗi tuần, đều phải quay một video ngắn, upload lên website chính thức.

Thẩm Gia Ngôn và Tưởng Duệ là hợp tác, hợp tác cũng chính là CP trong miệng fan nói, cám gạo (*) câu fan là một cách câu fan không tệ, bán được tốt, nói không chừng có thể hot.

((*) cám gạo [màifũ] đọc gần giống với bán hủ [màifũ])

Thẩm Gia Ngôn make up, sớm tới sân quay chụp, bọn họ hôm nay làm người thông báo tin tức của Tân Nguyên, thông báo với fan mấy chuyện Tân Nguyên gần đây xảy ra. Thẩm Gia Ngôn xem kịch bản 2 lần, chờ thẳng tới thời gian quay chụp, còn chưa nhìn thấy bóng dáng Tưởng Duệ, đã đứng dậy đi tìm, cuối cùng ở phòng hóa trang nhìn thấy Tưởng Duệ đang nghịch điện thoại.

Tưởng Duệ thấy cậu cũng không phản ứng, vẫn như cũ tự mình chơi game, Thẩm Gia Ngôn gọi một tiếng: “Tưởng Duệ, hôm nay quay chụp cậu quên rồi sao?”

Tưởng Duệ thẳng thắn không nhìn, coi Thẩm Gia Ngôn thành không khí, tiếp tục nghịch điện thoại của hắn.

Thẩm Gia Ngôn nhin tâm tư: “Cậu nhanh đi make up, nếu không thì không kịp nữa.” Cậu và Tưởng Duệ cũng chính là quan hệ công việc, riêng tư không có giao tình gì, nhưng bình thường cũng hòa thuận, chưa từng ồn ào như hôm nay.

“Tôi đã nói với anh Tôn, đổi hợp tác.” Tưởng Duệ lười biếng, cũng không ngẩng đầu lên.

Trong phòng hóa trang nghệ sĩ và nhà tạo mẫu tóc một đống lớn, Tưởng Duệ trước mặt nhiều người như vậy không cho Thẩm Gia Ngôn chút mặt mũi, nói chuyện tuyệt tình như vậy, xem ra đã làm xong ý định sau này không lui tới lẫn nhau.

Tâm lý Thẩm Gia Ngôn rất mạnh mẽ, cậu không chút hoang mang hỏi: “Có thể cho tôi lý do không?”

“Còn phải hỏi sao.” Tưởng Duệ cười, trào phúng nhìn Thẩm Gia Ngôn: “Sư huynh hiện tại thực là đại danh vang dội, tiểu đệ tôi không chịu nổi nhân vật như ngài, tôi còn phải nuôi gia đình sống qua ngày đấy, hai ta hảo tụ hảo tán đi.” Thẩm Gia Ngôn mắt thấy sắp xong đời rồi, hắn cũng không muốn cùng chết, hơn nữa hắn đã sớm bắt mối với Thẩm Gia Ngôn, ai nguyện ý cám gạo với loại không có nhân khí gì chứ, một chút ích lợi cũng không vớt được không nói, còn liên lụy hắn, hắn đã sớm muốn quẳng Thẩm Gia Ngôn đi.

Vừa lúc vớ được cơ hội lần này, thừa dịp Tôn Cường ghét Thẩm Gia Ngôn, hắn biểu hiện tốt chút, quả thực nhất cử lưỡng tiện.

Đối với loại qua cầu rút ván này, Thẩm Gia Ngôn gặp qua quá nhiều, người ta đã không muốn hợp tác với cậu, cậu cũng không cưỡng cầu.

Không có Tưởng Duệ, đạo diễn chỉ có thể tạm thời tìm một người bổ sung, nhưng tìm một vòng cũng không tìm được, chỉ có thể thừa dịp người mới đi học, đi qua tìm người mới đỡ tạm.

Mấy người mới này ngoại trừ là mầm non công ty nhìn trúng, sau này cũng phải qua tay Tôn Cường, thấy đạo diễn vừa hỏi, đều an tĩnh, phần lớn người dờ tâm mất đi, không muốn dính líu với Thẩm Gia Ngôn phá hủy tiền đồ của mình, Thẩm Gia Ngôn có thể hiểu được, cậu cũng không ôm hi vọng.

Nhưng không nghĩ tới có người giơ tay.

Một tiểu mập tóc phủ mắt lên tiếng: “Tôi, tôi có thể chứ?”

Đạo diễn rõ ràng chứng mất hình tượng y, nhưng có thể tìm được người đã không tệ rồi, “Được, cậu đi theo tôi, để nhà tạo mẫu tóc nghĩ kiểu tóc cho cậu.”

Tiểu mập tên là Thôi Chính Khâm, nhà tạo mẫu tóc cắt tóc cho y, tóc úp còn có thể lộ vẻ mặt nhỏ chút, vừa cắt đi như vậy mặt thật liền lộ ra, nhưng mập mập vẫn cực đáng yêu.

Thẩm Gia Ngôn giới thiệu bản thân, cầm lấy kịch bản kiên nhẫn giảng giải cho y, Thôi Chính Khâm nhìn cực kỳ khẩn trương, rất cầu nệ. Thẩm Gia Ngôn rót cho y một chén nước mật ong: “Đừng khẩn trương, sai có thể làm lại, quay video ngắn mà thôi, không phải chuyện gì lớn.”

“Cám ơn anh Thẩm.” Thôi Chính Khâm mắt sáng lập lòe, cảm kích nhìn Thẩm Gia Ngôn: “Em sẽ cố gắng.”

Thẩm Gia Ngôn thấy y thành khẩn như vậy, ngược lại muốn nhắc nhở y một câu: “Chuyện của tôi cậu nghe nói rồi đi, hiện tại không làm còn có thể rời đi, sau khi bắt đầu làm việc thì không có cơ hội nữa.”

Thôi Chính Khâm lắc đầu: “Em, em không sao! Em biết anh Thẩm là người tốt. Anh chắc quên rồi, hồi em vừa vào công ty, anh còn hướng dẫn kỹ thuật diễn của em.”

Chuyện này Thẩm Gia Ngôn thật sự không nhớ rõ, nhưng cậu quả thực cảm động, một chút chuyện nhỏ Thôi Chính Khâm vẫn nhớ trong lòng, là một người trọng tình trọng nghĩa. Cậu nói tiếp: “Công ty định bồi dưỡng cậu thế nào.”

“Em ca hát, công ty muốn bồi dưỡng em solo, đi theo con đường ca sĩ sáng tác.”

Ừm..... Ngoại hình này, quả thực phải dựa vào tài hoa mới có thể cứu. Thẩm Gia Ngôn cũng không phải xem thường Thôi Chính Khâm, thời đại sắc đẹp, khuôn mặt đối với một người mà nói rất quan trọng, huống chi nơi như giới giải trí, lại càng nghiêm khắc. Cậu khích lệ: “Đợi lát nữa lúc quay, cũng không phải nhất định dựa theo kịch bản mà đi, tới tới lúc đó tìm cố, để cậu hát lên hai câu, cậu tính toán chút, tự mình chọn bài tương đối sở trường.”

Thôi Chính Khâm kích động đứng lên, mạnh mẽ cúi người: “Cám ơn anh Thẩm!” Y mập, nhưng đầu óc không ngu, y biết phân lượng lên hình đối với nghệ sĩ mà nói quan trọng cỡ nào, có mấy người sẽ nguyện ý bỏ qua phân lượng của mình để cho người khác biểu diễn tài hoa. Thẩm Gia Ngôn lại nguyện ý. Y là dựa vào giọng hát tiến vào Tân Nguyên, ngoại trừ âm thanh, những cái khác đánh giá lót cuối, điểm tổng hợp cũng rất thấp, mọi người đều cảm thấy y sẽ không nổi tiếng, nhưng là bởi vì nhiệt huyết ca hát, Thôi Chính Khâm vẫn không vứt bỏ hi vọng.

Thôi Chính Khâm kích động vô cùng, những người khác lại giống như nhìn tên ngu. Nhắc quan hệ với Thẩm Gia Ngôn, vậy thì chờ lạnh đi, lại còn cao hứng, cậu sẽ khóc thôi! Bọn họ vui mừng xem kịch, cũng không nhắc nhở Thôi Chính Khâm, sôi nổi chờ xem hai người mất mặt thế nào.

Quay thuận lợi ngoài ý muốn, Thôi Chính Khâm hát xong bài đạo diễn hô CUT, kế tiếp chính là biên tập xong sau đó bỏ vào website chính thức, mấy cái này đều không cần bọn họ bận tâm.

11h tối hôm đó, lúc Thẩm Gia Ngôn và Thôi Chính Khâm lâm vào ngủ say, trên mạng có 1 video nóng hổi, tiêu đề: Tiểu thịt tươi livestream gặp phải vụ cướp, tràng diện quá đẫm máu.

7. Chương 7

Edit + Beta: Vịt

Lúc 12h, video đã có lượng view 100 vạn, sáng hôm sau, lượng view đã vượt qua 500 vạn, hơn nữa trên diễn đàn cũng có topic hot về video này.

Hai hot topic song song bay ở trang đầu, một đang thảo luận vụ cướp giật, một cái khác đều đang bàn luận tiểu thịt tươi.

Hơn nữa dần dần mọi người đều đặt ánh mắt trên người tiểu thịt tươi, lớn lên đẹp trai, nhân phẩm tốt, còn biết công phu, bé trai như vậy ai có thể không thích, thế là rối rít hỏi thăm.

Fan cũng rất chịu khó, tối hôm đó liền gửi tư liệu của tiểu thịt tươi tới diễn đàn và trong bình luận video, tỉ mỉ giới thiệu họ thậm chí tên tiểu thịt tươi, chiều cao cân nặng, size giày, còn kèm theo một số ảnh. Netizen không hỏi thăm không biết, hóa ra là tiểu thịt tươi đã debut 5 năm, nhìn trẻ tuổi kỳ thực đã 27.

Nhưng tác phẩm lại rất ít, tin tức lại càng ít tới đáng thương, chỉ có kênh livestream và website chính thức có thể xem, thế là netizen dốc toàn lực ra, lục tung website chính thức có liên quan tới weibo của tiểu thịt tươi một lần, lại đi follow kênh livestream, trong một đêm, đẩy tiểu thịt tươi lên top tìm kiếm.

Thẩm Gia Ngôn sáng sớm vừa dậy, còn chưa mở mắt, đã rầu rĩ.

Tiền trôi khỏi người, tiền thuê nhà, sinh hoạt phí cho gia đình định kỳ, mấy thứ này đều là tiền mặt a, nhưng cậu tháng này lương cơ bản không có, liền phải tiêu tiền trong thẻ, chỉ ra không vào, cậu chịu không nổi a.

Làm sao bây giờ, tiếp tục ở Tân Nguyên khẳng định không phải tốt, cậu suy nghĩ một chút, gọi điện thoại cho Trần Tiểu Tiểu.

6h, Trần Tiểu Tiểu còn chưa có tỉnh, bị tiếng chuông đánh thức rất bực mình, kiên nhẫn đối với Thẩm Gia Ngôn biến thẳng mấy phần.

“Cái kia, anh muốn hỏi chút, phòng làm việc của bọn em cụ thể phân chia thế nào?” Lúc ấy Trần Tiểu Tiểu liệt ra rất nhiều điều kiện mê người, nhưng phân chia lại không nói với cậu, Thẩm Gia Ngôn muốn hỏi rõ ràng, cũng dễ làm tính toán.

“Bởi vì anh vẫn thuộc về giai đoạn người mới, tài nguyên dựa vào bọn em cung cấp, cho nên anh với công ty là 2-8.”

2-8?? Bòn rút cũng quá độc rồi, Thẩm Gia Ngôn không chịu được. Chỗ Tân Nguyên cộng thêm huấn luyện tiền kỳ của người mới, cùng nghệ sĩ cũng là rút ra 7-3, chờ sau này hot, nghệ sĩ còn có thể cầm phần chính, phòng làm việc của Trần Tiểu Tiểu làm sao bòn rút còn độc hơn cả công ty lớn như Tân Nguyên chứ.

Thẩm Gia Ngôn định giảng đạo lý với cô: “2-8 có chút quá rồi đi.....”

Ngữ khí Trần Tiểu Tiểu cường ngạnh: “Em cảm thấy cực kỳ hợp lý, bọn em tập trung tài nguyên ở trên người anh, anh ở Tân Nguyên không được hưởng thụ loại đãi ngộ này, có được tất có mất, trên trời cũng sẽ không có nhân bánh rơi xuống.” Thẩm Gia Ngôn cũng không phải là đại già (*) gì, cần nhân khí không có nhân khí, tuổi cũng không nhỏ nữa, cứ niên còn cho rằng có thể nói điều kiện với cô.

((*) đại già (già có nghĩa là cafe): chỉ những người thành công trong lĩnh vực nào đó)

Cô đã đủ nể tình rồi, Thẩm Gia Ngôn nếu như thức thời, thì ngoan ngoãn đừng nói nhảm, nếu không sau này bị Tân Nguyên đá ra, còn không phải tới cầu xin cô.

Thẩm Gia Ngôn thở dài: “Không được thương lượng sao?”

“Không.” Ngữ khí không thương lượng rõ ràng.

“Gia Ngôn.” Trần Tiểu Tiểu cảm giác mình đã cực kỳ lòng tốt rồi: “Nói thực bọn em không phải là nhất định phải có anh, giới giải trí giống như anh có đồng người, em là đang nhớ tình cũ, muốn cho anh một cơ hội, anh cần thận quý trọng đi, tốt nhất trong vòng 3 ngày cho em câu trả lời, quá hạn không chờ.”

Trần Tiểu Tiểu thẳng thắn cúp điện thoại, nhìn đồng hồ báo thức, 6h10. Phòng làm việc thời gian đi làm cơ giãn lớn, cô đều là 7h mới rời giường.

Cô một lần nữa nhắm mắt lại, đang định ngủ nướng, điện thoại lại vang lên.

“Gia Ngôn?” Trần Tiểu Tiểu mắt cũng không mở, cho rằng Thẩm Gia Ngôn lại gọi tới, âm thanh có chút bực mình.

Đầu kia một giọng nam trầm thấp kích động nói: “Thẩm Gia Ngôn liên hệ cô?”

Trần Tiểu Tiểu vừa nghe là người đối tác Tiền Châu của cô, âm thanh dịu xuống: “Là tôi đây, tôi tưởng lại là anh ta chứ, đừng nhắc nữa, vừa này gọi điện thoại cho tôi, hỏi tôi chuyện hợp đồng. Còn ngại trích phần trăm ít, cũng không xem mình là vị cafe gì, chúng ta có thể ký với anh ta đã rất không tệ, còn ngại 3 ngại 4, gọi dạy dỗ tôi một trận.”

“Yên tâm đi, hai hôm nữa anh ta phải cầu tới cửa.” Trần Tiểu Tiểu trong lòng đã định, cười nói với Tiền Châu.

“Cầu cái rắm!”

Trần Tiểu Tiểu vẫn đắm chìm trong tự tin không nghĩ tới bị Tiền Châu rống một tiếng, sợ hết hồn, cả người triệt để thanh tỉnh.

Tiền Châu cách điện thoại, hận không thể cho Trần Tiểu Tiểu một cái tát. Thật là thành sự không có bại sự có dư, cơ hội rõ tốt, một giây trước còn đó, một giây sau cứ thế bị Trần Tiểu Tiểu rành rành làm hỏng. Cô ghét bỏ người ta, qua hôm nay xem ai ghét bỏ ai!

“Cô tự lên weibo và diễn đàn xem xem, tìm kiếm vụ tiểu thịt tươi đánh cướp!”

Trần Tiểu Tiểu vội vàng đi tìm kiếm, nhưng căn bản không cần tìm, top 1 hot chính là, cô mở ra vừa nhìn, trợn tròn mắt.

Nhân vật chính là top hot, không phải Thẩm Gia Ngôn vừa bị cô dạy dỗ một trận sao. Lúc này weibo được vạn forward cùng với lượng đưa tin gần 100 nghìn khơi lên nhiệt độ rất cao, không còn là nghệ sĩ giáp không ai biết đến. Từng lớp người qua đường biến thành fan, hai hôm trước cô ta xem weibo của Thẩm Gia Ngôn vẫn chỉ có hơn 3 vạn fan, hiện tại đã có hơn 20 vạn, hơn nữa còn đang không ngừng tăng lên.

Trần Tiểu Tiểu thiếu chút nữa quỳ.

Tiếp tục lật diễn đàn, hot topic về Thẩm Gia Ngôn vẫn như cũ bay ở trang đầu, nhìn lượng thảo luận, Trần Tiểu Tiểu thật sự là hối hận không kịp.

Nếu như có thuốc hối hận, cô lập tức nuốt hết một chai.

Cô hối hận a, đừng nói 2-8, 4-6 cũng được a. Vì sao giới giải trí nổi tiếng ít, nhưng vẫn có nhiều người muốn vào như vậy, bởi vì một khi quật khởi, liền thế bất khả kháng. Nhìn Tân Nguyên thì biết, tiền huấn luyện nghệ sĩ chưa bao giờ keo kiệt, chỉ cần có một người hot, thì đủ kiếm không lỗ.

Mặc dù Thẩm Gia Ngôn đường còn dài, nhưng có nhiệt độ, liền có cơ hội, đây đều là chỉ có thể gặp mà không thể cầu, 90% nghệ sĩ giới giải trí nằm mơ cũng muốn.

Nhưng để cô ta làm hỏng rồi.

Không cần Tiền Châu tát cô ta, bản thân cô ta cũng muốn tát mình.

Tiền Châu giận sôi lên: “Hiện tại cô chính là quỳ cầu người ta, phân chia 2-8 người ta cũng không nhất định có thể nhìn cô một cái. Hợp đồng của cậu ấy sắp tới hạn rồi, có đồng lớn công ty quản lý muốn ký với cậu ta, loại phòng làm việc nhỏ này của chúng ta ngay cả phần đuôi cũng không xếp hàng được!”

Trần Tiểu Tiểu muốn khóc: “Vậy làm sao giờ hả?”

Cô ta suy nghĩ một lát: “Tôi cảm thấy anh ta vẫn có chút thích tôi, hai bọn tôi vẫn có cơ hội tái hợp.”

“Cô cho rằng cô là ai hả!” Tiền Châu bộp một tiếng cúp điện thoại, Trần Tiểu Tiểu thật sự khóc.

Thẩm Gia Ngôn đi ra tàu điện ngầm mới nhìn thấy cuộc gọi nhờ của Trần Tiểu Tiểu, điện thoại cậu im lặng không nhìn thấy, nhưng mà cậu cũng không định gọi lại. 2-8 cậu thật sự không chịu được, loại công ty nhỏ ban đầu đã chặt chém như vậy, sau này hơn nữa cũng không có quả ngon để ăn. Vẫn là hảo tử hảo tán đi, cậu không muốn làm cứng với Trần Tiểu Tiểu, dù sao cũng đã từng thích.

Thẩm Gia Ngôn vừa đến công ty, đã đụng phải Tôn Cường.

Tôn Cường tối hôm qua hưởng thụ một trận, sáng sớm thức dậy còn có chút không biết đông tây nam bắc, nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn không nói tiếng nào đi tới, lập tức chặn người.

“Sao cậu còn có mặt mũi tới đây? Không phải đã nói bảo cậu chuẩn bị phí vi phạm hợp đồng sao?”

“Tôi không nhận được thông báo vi phạm hợp đồng của công ty, tại sao không thể tới?” Nhịn 5 năm, Thẩm Gia Ngôn coi như là triệt để giải phóng, không có cảm giác vô mông ngựa với Tôn Cường nữa thật là quá tốt.

Tôn Cường cười lạnh: “Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, cậu ăn vạ ở đây cũng không ai có thể cứu được cậu, cậu không phải muốn công ty thông báo cậu sao, chờ, hai hôm nữa liền có.”

“Không nhọc anh phiền phức.”

“Tôi muốn xem xem rời khỏi Tân Nguyên còn có ai dám cản cậu, 5 năm cũng không hot, cậu nhất định là phế vật!” Tôn Cường nhìn thấy Tưởng Duệ, lập tức ngoắc tay: “Tưởng Duệ cậu tới đây, dọn dẹp đồ cho Thẩm sư huynh của cậu, để cậu ta tới từ đâu thì về chỗ đó, Tân Nguyên không nuôi kẻ rảnh rỗi.”

Tưởng Duệ chịu khó vô mông ngựa, trước kia Tôn Cường chỉ đầu đánh đó, hôm nay lại khác thường không động dấy. Tôn Cường nổi giận: “Nhanh chút đi.”

“Anh Tôn.” Tưởng Duệ nháy mắt với hắn, “Có lời gì nói cẩn thận mà, mọi người đều là người một nhà.” Hắn dứt lời, cực kỳ lấy lòng nhìn Thẩm Gia Ngôn, thay đổi chế cười ngày hôm qua, nồng nhiệt nói: “Anh Thẩm, em mang cafe cho anh, dựa theo khẩu vị anh thích, thêm rất nhiều đường.”

Hắn đưa cafe cho Thẩm Gia Ngôn, Thẩm Gia Ngôn nhìn cũng không nhìn, Tưởng Duệ lúng túng cười: “Hôm qua trên người em không thoải mái, giờ tính trẻ con, anh Thẩm anh đại nhân có đại lượng, đừng chấp nhặt với loại nhị bức (*) như em.”

(Nhị bức (hay là 2B): ngu ngốc, không đáng tin)

Nhận thức đối với bản thân còn rất chính xác.

Tưởng Duệ tỏ vẻ lấy lòng Thẩm Gia Ngôn, không thèm nhìn Tôn Cường, Tôn Cường nổi cáu: “Con mẹ nó cậu không nghe thấy tôi nói chuyện sao? Đầu bị lừa đá rồi, lẳng lơ cái đéo gì với tên vô dụng như cậu ta chứ!”

Mắt Tưởng Duệ đều sắp chớp mù: “Anh Thẩm rất lợi hại, biết công phu, có thể tay không quật ngã lưu manh đây.”

“Lưu manh cái con mẹ mày.” Tôn Cường rượu còn chưa tỉnh hoàn toàn, theo bản năng kích động, nghiêng răng nghiêng lợi đá về phía Thẩm Gia Ngôn, Thẩm Gia Ngôn trốn rất nhanh, Tôn Cường không đứng vững ngã như chó ăn cứt (*), chớp mũi gõ trên một đôi giày da.

((*) “ngã như chó ăn cứt” hay Việt Nam mình gọi là ngã sml ý =)))) cơ mà t thấy để theo dân mạng Trung nghe hay hơn nên để nguyên =))))))

“Mạnh, Mạnh ca.” Tôn Cường giương mắt vừa nhìn, vội vàng dùng cả tay chân bò dậy. Mạnh Giản Minh là người đại diện lai lịch già nhất của Tân Nguyên, cũng là đứng đầu tất cả người đại diện bọn họ, trong tay dẫn theo cũng là nghệ sĩ đại bài, không ai dám ở trước mặt hắn làm loạn.

Mạnh Giản Minh không phản ứng Tôn Cường, trực tiếp đi về phía Thẩm Gia Ngôn: “Tạ tổng ở phòng làm việc chờ cậu, muốn bàn với cậu chuyện gia hạn.”

Tôn Cường kinh ngạc, “Mạnh, Mạnh ca, Thẩm Gia Ngôn không phải sắp bị đuổi rồi sao?”

Tưởng Duệ âm thầm đựng hắn một cái, nhẹ nhàng nói: “Anh Tôn, Thẩm Gia Ngôn hot rồi.” Hắn đưa đi động cho Tôn Cường xem: “Chuyện Thẩm Gia Ngôn thấy việc nghĩa hăng hái làm ở trên mạng truyền ra, video đều sắp có 1 vạn click rồi, top tìm kiếm cũng lên, giải trí weibo Big V (*) cũng đã đăng video.”

((*) big V trên weibo chỉ những người quan trọng, tầm cỡ)

Tôn Cường vừa nhìn, thiếu chút nữa bất tỉnh, mở video ra, tiểu thít tươi bên trong không phải chính là Thẩm Gia Ngôn!

Bên dưới hơn vạn comment forward khen giống như tát vào mặt hắn, Tôn Cường sợ tới tay đều run, say rượu biến mất tiêu, sau khi triệt để tỉnh táo, thiếu chút nữa quỵ xuống.

“Gia, Gia Ngôn.” Tôn Cường lúng ta lúng túng gọi một tiếng, đáng tiếc Thẩm Gia Ngôn đã đi rồi, không nghe thấy hắn nói gì, bất quá cho dù nghe được, cũng sẽ không phản ứng đến hắn.

Thẩm Gia Ngôn đi theo Mạnh Giản Minh lên lầu, dọc đường đi nghe nói chuyện phát sinh tối qua, lên mạng vừa nhìn, cũng bị chấn động. Cậu không thể tin nhìn lượng đưa tin gần 100 ngàn, suýt nữa cho rằng mình hoa mắt, thật sự nằm mơ cũng không nghĩ đến, cơ hội thuộc về mình vậy mà là một trận ngoài ý muốn như vậy, nhân sinh thật là không tưởng tượng nổi.

Thẩm Gia Ngôn vào phòng làm việc, Tạ Kế Hiền đang ở bên trong chờ cậu. Tổng tài tây trang trắng thơm cực kỳ anh tuấn đẹp trai, trời nắng nóng còn mặc 3 lớp, Thẩm Gia Ngôn nhìn đã ra mồ hôi, lúc ngồi xuống đối diện bàn làm việc, hình như ngửi thấy mùi nước hoa nhàn nhạt.

Mùi nước hoa này.....

Thẩm Gia Ngôn liếc mạng nhện nhện, chịu đựng chịu đựng, rốt cục không chịu được, đứng dậy lao ra phòng làm việc, chạy như điên tới phòng vệ sinh, đối diện bồn cầu liền ới.

8. Chương 8

Edit + Beta: Vịt

*** Huhuuuu tui tự dừng lên cơn thèm trà sữa nên phóng vèo vèo đi mua cốc size L để thỏa cơn nghiện nên giờ mới vác bụng về đăng truyện =))))))

Thẩm Gia Ngôn sáng sớm cũng không ăn bao nhiêu thứ, vừa ới ra, trong dạ dày đều rỗng, nhưng dễ chịu hơn nhiều.

Tạ Kế Hiền đứng ở cửa, nhìn Thẩm Gia Ngôn tái mặt, ới tê tâm liệt phế, rất khó chịu, mồ hôi đều rơi xuống. Mấy hôm trước ở trước mặt Trương tổng cũng là như vậy, dạ dày không tốt sao?

Thẩm Gia Ngôn run rẩy rửa mặt, xoay người nhìn thấy Tạ Kế Hiền, lại nhớ tới mùi kia, bị nôn nghén hành hạ nửa sống nửa chết sững sờ không dám lại gần, nhin không được giờ tay lên che lỗ mũi.

Ăn quả ghét bỏ, làm cho tâm linh Tạ Kế Hiền chịu đủ kích.

“Trên người anh mùi gì thế?” Thẩm Gia Ngôn bịt miệng mũi hỏi, đầu vầng não căng.

Biểu tình Tạ Kế Hiền cứng ngắc, từ trong miệng bật ra hai chữ: “Nước hoa.”

Thẩm Gia Ngôn nhớ tới anh ở trong phỏng vấn nói, không thích nước hoa, sao lại đổi tính rồi. Thẩm Gia Ngôn nói thầm: “Đột nhiên xị nước hoa làm gì.”

Rầm, có thứ gì đó rơi trên mặt đất, Tạ Kế Hiền cắn răng: “Cậu không phải thích cam quýt sao!”

“Hả?”

Thẩm Gia Ngôn ngồi ở trong phòng làm việc tổng tài, chờ Tạ Kế Hiền tắm, một bên suy nghĩ lời vừa nãy của Tạ Kế Hiền, nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết nói gì. Dù sao cũng sẽ không phải lời tốt đẹp gì, Thẩm Gia Ngôn nghĩ.

Người này nghiêm túc thật sự, trước đàm phán còn phải tắm rửa là cái tật xấu gì. Thẩm Gia Ngôn đợi hồi lâu, rốt cục đợi được Tạ Kế Hiền tắm xong, 3 lớp áo ban đầu đổi thành đồ công sở đơn giản, trên người không có mùi nước hoa, Thẩm Gia Ngôn nhìn thuận mắt nhiều.

Tạ Kế Hiền mở văn kiện ra, giao cho Thẩm Gia Ngôn, “Ký ở đây.”

Anh chỉ chỉ phần bên B. Thẩm Gia Ngôn vừa nhìn, là hợp đồng gia hạn. Điều khoản hợp tác mới tốt hơn nhiều so với trước kia, ban đầu cậu và Tân Nguyên là phân chia 3-7, hiện tại đổi lại, cậu 7, Tân Nguyên 3. Thẩm Gia Ngôn trợn mắt xem xong, sâu sắc cảm thấy không thực tế, giờ phút này mới có chút thực cảm với chuyện phát sinh trên mạng.

Hot chính là tốt mà.

Mặc dù cậu vẫn chưa gọi là hot, chỉ là tạm thời có chút nhiệt độ, nhưng chỉ vậy thôi, thái độ Tân Nguyên đối với cậu đã thay đổi lớn, có thể thấy được hot thật có bao nhiêu tốt. Cậu như vậy có thể cầm 7 phần, Chu Tầm Chi chắc hẳn nhiều hơn cậu.

Thẩm Gia Ngôn nhưng không có động vào: “Tôi muốn nghĩ thêm chút.”

Tạ Kế Hiên cau mày: “Có gì không hài lòng cậu nói thẳng.”

“Không, đã rất tốt rồi.” Thẩm Gia Ngôn cười nói: “Tốt hơn tôi nghĩ nhiều lắm, nhưng tôi cảm thấy mình không xứng với loại đãi ngộ này.”

Thẩm Gia Ngôn không muốn để cho Tạ Kế Hiên cảm giác mình treo giá, chân thành giải thích: “Tôi ở Tân Nguyên năm năm không có tiếng tăm gì, lần này vừa lúc hợp đồng kết thúc phát sinh loại chuyện này, có lẽ là đang nhắc nhở tôi bắt đầu lại một lần nữa, tôi cũng đang suy nghĩ mình có thích hợp ở lại Tân Nguyên hay không.”

“Cậu đang lo lắng Tôn Cường? Cậu yên tâm, tôi sẽ đối người đại diện cho cậu.”

Thẩm Gia Ngôn lắc đầu: “Không liên quan tới anh ta.”

Tạ Kế Hiên đột nhiên tiến tới gần, nhìn gần ngũ quan anh càng thêm nhuệ khí bức người, lông mày cao mắt sâu dường như có thể hút người vào trong, Thẩm Gia Ngôn sợ hết hồn, ngửa cổ trốn về phía sau, Tạ Kế Hiên cũng không cho phép cậu trốn: “Là bởi vì chúng ta từng lên giường sao?” (Hay lắm bro =))

Thẩm Gia Ngôn mãnh liệt đứng lên, lui về sau mấy bước, trong mắt dần hiện ra kinh ngạc và khó xử, hóa ra Tạ Kế Hiên biết bọn họ từng lên giường, cậu còn tưởng chỉ mình cậu biết bí mật này, khó khăn giữ lại tôn nghiêm cuối cùng. Nhóc con trong bụng dường như cũng cảm nhận được tâm tình cậu, nho nhỏ phát ra cảnh cáo, Thẩm Gia Ngôn phản xạ có điều kiện giơ tay lên che bụng.

Tạ Kế Hiên híp mắt, đánh giá động tác của cậu: “Cậu gần đây xảy ra chuyện gì, dạ dày không thoải mái sao? Tại sao cứ ới mãi?”

Trong mắt Thẩm Gia Ngôn hiện lên bối rối, không dám nhìn mắt Tạ Kế Hiên, nhìn chằm chằm mặt đất: “Tôi bị viêm dạ dày.”

“Thật?” Tạ Kế Hiên chăm chú mà nhìn chằm chằm mắt Thẩm Gia Ngôn.

“Thật!” Thẩm Gia Ngôn mãnh liệt gật đầu.

“Nghiêm trọng không? Tôi có quen biết bác sĩ.” Nhìn thần sắc dè chừng của Thẩm Gia Ngôn, lập tức nghiêm mặt, lấy công làm tư: “Tôi chỉ là sợ cậu bị bệnh làm lỡ công ty kiếm tiền, cậu không cần nghĩ nhiều.”

Thẩm Gia Ngôn lắc đầu lia lịa: “Không cần, tôi uống thuốc là ổn rồi, cái kia, tôi đi trước.” Thẩm Gia Ngôn là một kẻ cũng không ở được nữa, mặc kệ Tạ Kế Hiên có đáp ứng hay không xoay người liền đi, giống như chạy trốn vào thang máy, sợ Tạ Kế Hiên đuổi theo.

“Anh Thẩm!” Tinh thần Thẩm Gia Ngôn không tập trung đi xuống lầu, cửa thang máy vừa mở ra đã nhìn thấy Tưởng Duệ, cậu lười phản ứng, lách qua rồi đi.

Tưởng Duệ kiên nhẫn: “Anh Thẩm, em chân thành xin lỗi anh, thật đấy.” Hắn lau nước mắt: “Kỳ thực em cũng bị ép bất đắc dĩ, Tôn Cường uy hiếp em làm như vậy, anh cũng biết Tôn Cường là ai, em nếu không nghe lời, sau này cũng không có quả ngon để ăn, hắn có thể giết chết em.”

Tưởng Duệ hối hận lắm, hôm qua hôm nay bất quá là cách một đêm mà thôi, biến hóa lại nghiêng trời lệch đất, hắn thế nào cũng không nghĩ tới Thẩm Gia Ngôn có thể có hôm nay. Vô luận như thế nào, cái đuôi lớn

này hẳn sẽ không buông tay, giữa Thôi Chính Khâm cùng hẳn, hẳn cũng không tin Thẩm Gia Ngôn có thể lựa chọn heo.

Thẩm Gia Ngôn tâm phiền ý loạn: “Tôi nhớ không lầm, hai chúng ta đã không phải hợp tác nữa rồi, cậu còn tới tìm tôi làm gì hả?”

“Đừng mà, anh Thẩm, hai ta hợp tác lâu như vậy, ăn ý đều có, đối người còn phải cọ sát một lần nữa.” Tưởng Duệ nhìn thấy Thôi Chính Khâm đi tới, khúm núm giống như tên ngu, lại càng không lựa lời nói: “Anh Thẩm, anh phải nghĩ vì sau này a, nhan trị (*) của người hợp tác rất ảnh hưởng cách nhìn của fan CP, giống như Thôi Chính Khâm, đối với phát triển sau này của anh bất lợi lắm.”

((*) nhan trị: giá trị nhan sắc)

“Chính Khâm cậu tới đây.” Thẩm Gia Ngôn gọi, Thôi Chính Khâm nghe thấy, vội vàng chạy chậm tới đây, cẩn thận nói: “Anh Thẩm.”

“Hai hôm nữa anh mở livestream, cậu cùng với tôi, giới thiệu với fan chút, sau này sẽ là người hợp tác chính thức.”

“Vâng!” Thôi Chính Khâm hưng phấn gật đầu mãi, cảm kích không biết nên nói gì cho phải.

Y chỉ là tạm thời tới tìm Thẩm Gia Ngôn hợp tác, có thể lên ảnh y đã rất thỏa mãn, không hy vọng xa vời có thể vĩnh cửu. Huống chi hiện tại Thẩm Gia Ngôn hot, giá trị con người tăng lên, hợp tác nhất định sẽ trở nên tốt hơn, nghĩ như thế nào cũng sẽ không là y. Nhưng Thẩm Gia Ngôn lại không ghét bỏ y, không chê y mập, không chê y lu mờ, y gặp được đại vận gì, quen biết anh Thẩm!

Thẩm Gia Ngôn quả thực là quý nhân của y!

Thôi Béo thật là gặp được đại vận! Mọi người ào ào nghị luận, những người mới càng đỏ mắt muốn chết, ruột cũng sắp hồi hận xanh rồi, hôm qua bọn họ nếu giữ tay hẳn tốt quá, vốn là thứ có thể có cơ hội tìm được, lại bị bọn họ bỏ lỡ, thật hận!

“Kế Hiên, tao tìm được cho mày một loại thuốc thoa trừ sẹo, nhập khẩu nước ngoài, dùng cực kỳ tốt.”

Tạ Kế Hiên đối với cuộc gọi cá nhân này không quá cảm thấy hứng thú, ngược lại bên kia, tên bạn bác sĩ của anh còn đang lải nhải, một bộ không mua thì không bỏ qua: “Tay mày rốt cuộc bị tiểu yêu tinh nào cắn, dám để cho mày rách da, bọn tao tò mò là anh hùng hào kiệt phương nào lắm luôn.”

Tạ Kế Hiên sờ hai đường trắng non đã bong vảy máu, màu trắng nhạt, rõ ràng là quá khứ đau đớn, trong mắt lại hiện lên một tia ôn nhu.

“Viêm dạ dày sẽ ỏi mãi sao?”

“Ha?” Tên bạn bác sĩ vẫn đắm chìm trong chủ đề tiểu yêu tinh, thỉnh thoảng bị hỏi như vậy, rẽ vòng vèo mới lấy lại tinh thần: “Nam hay nữ?”

“Nam.”

“Sẽ, bắt quá nguyên nhân nôn mửa có rất nhiều, mày tốt nhất dẫn cậu ta tới kiểm tra chút. Cậu ta ỏi thế nào, tinh thần ra sao?”

“Lúc ỏi sống dở chết dở, bình thường lại vui vẻ.”

“Phụ nữ, ngoại trừ tình huống đặc biệt, sẽ xem xét khả năng mang thai, nếu là đàn ông.” Tên bạn bác sĩ khà khà cười: “Mày tin đàn ông sẽ mang thai chứ?”

Tạ Kế Hiên nghe quen hẳn nói hươu nói vượn liên thiên, cũng không để ý tới, làm bộ muốn cúp điện thoại, tên bạn bác sĩ nhớ tới chính sự, vội nói: “Vậy thuốc trừ sẹo mày còn cần không?”

“Bao tiền?”

“Mỗi 20g 80 ngàn — Tút tut tut.....”

Đề tài tiểu thị tươi và vụ cướp giật tới sau này hoàn toàn lên men tới trên người Thẩm Gia Ngôn, mấy bộ phim có thể đếm trên đầu ngón tay mà Thẩm Gia Ngôn làm vai phụ khiến người ta tìm mù mắt đã không

thể thỏa mãn fan, mọi người cần thứ mới mẻ duy trì nhiệt tình. Mà lúc này, trailer Kiếm huyết phong hầu hai năm trước công bố được người lục ra.

Thẩm Gia Ngôn 25 tuổi quay Kiếm huyết phong hầu, khi đó vào nghề năm thứ 3, sau khi trải qua kiếp sống vai phụ áo rỗng 2 năm, rốt cục có một bộ phim nam 3.

Vai diễn của Thẩm Gia Ngôn chính là một vị Tiểu Thái tử sinh ở những năm cuối thời hoàng kim, chết dưới đao của binh phản bội. Hắn hồn nhiên sáng sủa được sủng ái, toàn tâm toàn ý yêu nữ chính, cuối cùng lại bị ép hắc hóa bắt đầu cuộc sống bi tình lại ngán ngùi. Vị hoàng đế cuối cùng của vương triều, kể vị còn chưa tới 1 tháng, đã bị binh phản bội tràn vào Hoàng Thành giết chết. Thời khắc cuối cùng, vì hạnh phúc của nữ chính, tự mình thả nam chính nhất ở tử lao ra, để cho nam nữ chính có thể đoàn tụ.

Là nhân vật bi tình mười phần, vừa khiến người thích lại kiếm nước mắt người. Hồi đó Thẩm Gia Ngôn lúc đi thử vai, một cái liền được đạo diễn chọn trúng. Đạo diễn mặc dù là tân binh, nhưng ánh mắt tốt, tài hoa cao, sự thật cũng chứng minh, chỉ cần là trailer, đã có thể nhìn ra trình độ xuất sắc của bộ phim này. Đáng tiếc sau đó không đủ lực, không thể phát hành.

Fan xem xong trailer, đối với Thẩm Gia Ngôn yêu tới càng thêm sâu sắc, nháo nhào @ Weibo yêu cầu xem phim.

Đáng tiếc không ai đáp lại, tin cuối cùng của weibo còn là 2 năm trước, hiện tại đều mọc cỏ rồi.

Thẩm Gia Ngôn đứng ở trong phòng thay đồ ở phòng gym, theo @ của fan đi xem weibo, cậu thật sự rất hi vọng bộ phim này có thể phát ra, cậu năm đó trẻ tuổi khí thịnh, ở trên nhân vật Tiểu Thái tử này bỏ ra rất nhiều, là thứ có thể trở thành tác phẩm tiêu biểu.

Công phu trong livestream chính là học hồi đó, nhắc tới công phu, Thẩm Gia Ngôn đối diện gương qua lại nhìn vóc người mình, cậu làm sao cũng cảm thấy cơ bụng trở nên mềm nhũn, là ảo giác của cậu sao?

“Gia Ngôn.” Tôn Hạo Phi cười đùa vỗ vai cậu: “Nghe nói cậu hot rồi, tôi vội vàng tới đây lôi kéo làm quen.”

Thẩm Gia Ngôn bị hắn chọc cười, Tôn Hạo Phi chớp mắt: “Tôi vừa nhìn thấy Tôn Cường, hắn đang tìm cậu, nhưng tôi không nói với hắn.”

“Cám ơn.” Thẩm Gia Ngôn còn rất cảm kích, cậu hiện tại cũng không muốn nhìn thấy Tôn Cường.

“Đúng rồi, cậu không phải bảo tôi hỏi thăm cho cậu bệnh viện tư nhân không tệ sao? Tôi tìm được rồi.”

“Chính là nơi này, Thịnh Thì Phỉ Bảo, y thuật cao siêu, tính giữ bí mật hạng nhất, bất quá cần sớm hẹn trước, cậu có thể gọi điện thoại tư vấn chút.” Tôn Hạo Phi đưa cho Thẩm Gia Ngôn một tấm danh thiếp.

Thẩm Gia Ngôn cầm ở trong tay, đột nhiên cảm thấy nặng trĩu, trên bụng dần dần biến mất cơ bụng, chính là bằng chứng tồn tại của nhai con, cậu lần đầu tiên cảm nhận được, không khỏi tâm tình trở nên nặng nề.

Nhóc con dường như nhận ra nguy hiểm, kích thích thần kinh Thẩm Gia Ngôn cường điệu sự tồn tại của mình.

Thẩm Gia Ngôn cầm lấy danh thiếp suy nghĩ hai ngày, cuối cùng quyết định, bấm điện thoại bệnh viện.

9. Chương 9

Edit + Beta: Vịt

*** Mai tui hơi bận nên không có nhe, có lẽ ngày kia mới sẽ có

Lúc Thẩm Gia Ngôn vẫn còn đang suy nghĩ, rất nhiều công ty đã thông qua các loại phương thức tìm tới Thẩm Gia Ngôn, có người thậm chí ra điều kiện tốt hơn Tân Nguyên, Thẩm Gia Ngôn không có cho câu trả lời xác định, cậu chọn mấy công ty quản lý nhìn trúng, chuẩn bị nghe ngóng sâu hơn.

Trần Tiểu Tiểu hai hôm nay một mực cản cậu, cản mấy lần, Thẩm Gia Ngôn không tiện tiếp tục trốn không gặp nữa, hẹn chỗ với Trần Tiểu Tiểu.

Cậu buổi sáng chạy một lịch trình, buổi tối còn có một cái, một tuần kế tiếp cũng đều xếp đầy. Thừa dịp thời gian nghỉ ngơi cơm nước xong, Thẩm Gia Ngôn đang muốn tới chỗ hẹn, bị Mạnh Giản Minh ngăn lại.

Thẩm Gia Ngôn vừa nghe là Tạ Kế Hiên tìm cậu, vô luận như thế nào cũng không muốn đi tới, tìm có nói: “Tôi có chứng sợ độ cao, lên tầng cao nhất choáng đầu buồn nôn, phiền anh nói với anh ấy, tôi sẽ gọi điện thoại cho anh ấy.”

Mạnh Giản Minh không ép cậu, trở về truyền lời với Tạ Kế Hiên.

Tạ Kế Hiên nhìn điện thoại di động, một giây hai giây, một phút hai phút, một tiếng cũng không thấy điện thoại có động tĩnh. Đi toilet mang theo điện thoại, uống cafe nhìn điện thoại, ở bên cửa sổ ngắm phong cảnh xa xa -

Tạ Kế Hiên đứng ở trước cửa sổ sát đất, đang xuất thần, trong tầm mắt xuất hiện một nam nhân đội mũ khẩu trang, vành nón thấp lộ ra tóc màu nâu, anh sáng nay mới trông thấy. Lúc này đang đứng bên đường vậy taxi.

Hoàn toàn không có ý tứ gọi điện thoại.

Tạ Kế Hiên cắn răng, siết chặt điện thoại di động xoay người đi xuống lầu, lái xe đuổi theo taxi, một đường theo tới một quán trà sữa, cách 20m từ xa nhìn Thẩm Gia Ngôn xuống xe, vào trong quán, ngồi đối diện một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp.

“Gia Ngôn.” Trần Tiểu Tiểu một phen trang phục tử mị, hoàn toàn khác với hình tượng nữ cường nhân lần đầu tiên gặp mặt, lần này cực kỳ mềm mại đáng yêu.

“Em gọi cho anh sinh tố dâu tây anh thích.” Trần Tiểu Tiểu cười nhẹ nhàng: “Còn nhớ chứ, nơi này lúc chúng ta yêu đương thường xuyên đến, anh thích nhất sinh tố quán này, đã nhiều năm như vậy, không nghĩ tới bọn họ bây giờ vẫn bán.”

Ý tứ của Trần Tiểu Tiểu, Thẩm Gia Ngôn có thể nói là lòng dạ biết rõ, cậu quả thực thích sinh tố nơi này, nhưng hiện tại cũng không dám ăn, nhóc con trong bụng rất dễ hư, một miếng cũng không để cho cậu ăn thoải mái.

Nhưng lời vẫn là phải nói rõ, Thẩm Gia Ngôn đắn đo: “Anh cảm thấy anh không thích hợp với công ty các em, tâm ý của em anh nhận, các em nhất định có thể tìm được người tốt hơn anh.”

Trần Tiểu Tiểu cũng không tiếp lời: “Hẹn hò tốt đẹp trước tiên không bàn chuyện công việc được chứ?”

“..... Vậy nói chuyện gì?” Thẩm Gia Ngôn có chút mông lung.

Trần Tiểu Tiểu vén tóc mái lung tung bên tai, rũ mắt uống trà sữa: “Hai hôm trước sau khi gặp mặt, em cứ nghĩ tới chuyện trước kia, em vẫn chưa quên anh.”

Ngừng ngừng ngừng, hai ta hảo tụ hảo tán, thật sự không cần vì chuyện ký hợp đồng làm như vậy, Thẩm Gia Ngôn ứng phó không được nhất chuyện như này, cảm thấy vẫn là gợn gàng dứt khoát nói xong: “Quá khứ cứ để nó qua đi, dù sao anh cũng không nhớ nữa.”

Lời này nói đã khá rõ ràng, Trần Tiểu Tiểu ngắc đầu: “Anh có bạn gái rồi?”

Thẩm Gia Ngôn vì tốc chiến tốc thắng, lựa chọn nói dối: “Đúng vậy.”

“Em biết anh đang gạt em, anh căn bản không có bạn gái, em từng điều tra anh.”

Thẩm Gia Ngôn trợn mắt: “Em điều tra anh?”

Nhìn ánh mắt chột dạ của Trần Tiểu Tiểu, Thẩm Gia Ngôn nổi giận: “Sao em có thể như vậy?!”

“Em quan tâm anh mới sẽ như vậy.” Trần Tiểu Tiểu túm lấy tay Thẩm Gia Ngôn: “Gia Ngôn, em -”

Trần Tiểu Tiểu đang muốn bày tỏ yêu thương, tay nắm chặt lại bị người cường chế tách ra, cho dù cô dùng toàn lực, cũng không ngăn được lực tay lớn của người đến. “Mày!” Trần Tiểu Tiểu ngẩng đầu chột ngây ngẩn: “Tạ, Tạ tổng?”

Tạ Kế Hiên giống như cái gì cũng chưa phát sinh, ung dung ngồi xuống bên cạnh Thẩm Gia Ngôn đang kinh ngạc ngây người.

“Có gì không thể nói trước mặt bạn trai tôi đây?” Tạ Kế Hiên trầm mặt, một bộ chính cung bắt gian.

Thẩm Gia Ngôn: “??”

Trần Tiểu Tiểu: “??”

Tạ Kế Hiên kể rõ: “Thực không dám giấu, Thẩm Gia Ngôn vẫn luôn thầm mến tôi.”

Thẩm Gia Ngôn: Meow meow meow??

Vừa nói mặt Tạ Kế Hiên lộ vẻ bất đắc dĩ: “Thích tới mức vì tôi bước vào giới giải trí, tiến vào Tân Nguyên đều chỉ là vì gần tôi hơn chút, chỉ cần mỗi ngày có thể nhìn tôi một cái, em ấy đã rất thỏa mãn.”

Cứu mạngggggg, Tạ tổng ngu rồi.

Thẩm Gia Ngôn mặt lơ mơ, khiếp sợ nhìn Tạ Kế Hiên nói xằng nói bậy.

“Em ấy quá cố chấp, hết thấy đều là bởi vì em ấy quá yêu tôi, em ấy đã làm xong chuẩn bị nếu tôi không bằng lòng thì cô độc sống quãng đời còn lại, không có cách nào, không đành lòng nhìn em ấy đáng thương như vậy, dưới quần chặt của em ấy, tôi quyết định ở cùng em ấy một quãng thời gian.”

(Bơnhớt nha cha nội =)))) Nènhớ vợ m mới là diễn viên =))))

Giữ chút mặt mũi đề! Tạ tổng!

Trần Tiểu Tiểu không tưởng tượng nổi nhìn Thẩm Gia Ngôn: “Anh, anh thích Tạ tổng?!”

Thẩm Gia Ngôn chống lại ánh mắt hàn khí bức người của Tạ Kế Hiên, dưới áp lực tầng tầng gập đầu, vì có thể để cho Trần Tiểu Tiểu biết khó mà lui, chỉ có thể làm như vậy.

Tạ Kế Hiên thấy thế ngẩng cằm, ở góc độ Thẩm Gia Ngôn không nhìn thấy, giương lên nụ cười chiến thắng với Trần Tiểu Tiểu.

Sau khi Trần Tiểu Tiểu rời đi, Tạ Kế Hiên thuyết phục mình đè khước miệng xuống, trì hoãn hai phút, lạnh khốc nói: “Hiện tại mọi người đều biết cậu thích tôi rồi, tôi rất khó xử.”

Thẩm Gia Ngôn vội vàng phủ nhận, cũng không dám để cho anh khó xử: “Không có, tôi không thích anh, tôi chỉ là vì đối phó Trần Tiểu Tiểu.”

.....

Giải thích cẩn thận, Tạ Kế Hiên tựa hồ càng thêm phát cáu, Thẩm Gia Ngôn còn thiếu giờ tay đảm bảo: “Tôi thật sự không thích anh, anh không có ý nghĩa với tôi!”

Tạ Kế Hiên hằm hừ rời đi, Thẩm Gia Ngôn nhìn người này tức tới suýt chút nữa tự mình bốc cháy, nghĩ thầm thật quá khó lấy lòng, cậu đã giải thích như vậy còn muốn thế nào nữa, cũng không thể muốn cậu chỉ thiên hạ địa nói, cho dù trên thế giới chỉ còn 2 chúng ta, tôi cũng sẽ không thích anh chứ.

(Đm họ hàng với Hạc béo à =)))) Một thằng tự chết trong biển giám của mình, một thằng thì tự tức bốc cháy =))))

Thẩm Gia Ngôn buổi tối chạy xong lịch trình, tới Thịnh Thì Phỉ Bảo, bệnh viện này mặc dù ở nội thành, nhưng lục thụ thành âm (*), hoàn cảnh khá tốt.

((*) lục thụ thành âm: sống lâu lên lão làng)

Thẩm Gia Ngôn lấy số, tình huống của cậu đặc biệt, trước đó gọi điện thoại tư vấn qua, hẹn bác sĩ tốt nhất chỗ này, đảm bảo tính tư mật tuyệt đối.

Thẩm Gia Ngôn có chút thấp thỏm, dè dặt nhìn kết quả kiểm tra mà bác sĩ đưa cho cậu, “Tôi, tôi thật sự mang thai sao?”

Bác sĩ gật gật đầu: “Sắp 2 tháng rồi.”

Thẩm Gia Ngôn hết sức không tưởng tượng nổi, bác sĩ này cũng quá bình tĩnh rồi đi, đàn ông mang thai sinh con là chuyện rất bình thường không hiếm lạ sao? Cậu đều bị dọa chết rồi.

“Không cần lo lắng, bệnh kỳ quái trên thế giới rất nhiều, cậu như vậy không tính là hiếm lạ, bệnh viện bọn tôi xử lý xử lý qua vài ca rồi.” Bác sĩ cười ôn hòa trấn an Thẩm Gia Ngôn: “Bảo bảo rất khỏe mạnh, người cha khác đâu?”

Tạ Kế Hiên sao? Nhớ tới tên đầu sỏ này, Thẩm Gia Ngôn liền cực kỳ hận: “Anh ấy bất lực, có chút tự ti, xấu hổ tới đây.”

Bác sĩ đầy mặt kinh ngạc, bất lực còn có thể mang thai? Thẩm Gia Ngôn cười cười: “Làm 5 năm anh ấy cũng chỉ có chút chất lượng này thôi.”

(ý chỗ này là làm 5 năm mới có thai =))))

“Nếu như cậu muốn ở bệnh viện chúng tôi giữ thai.....”

Thẩm Gia Ngôn lắc đầu: “Tôi muốn bỏ đi.”

Thẩm Gia Ngôn hẹn trước thời gian, tuần này có thể làm, sau khi cậu rời đi, bác sĩ Đỗ Tử Tử kiểm tra cho cậu ngồi suy nghĩ rất lâu, hẳn luôn cảm thấy người này nhìn rất quen mắt hình như gặp ở đâu đó, nhưng lại không nghĩ ra nổi. Ài thôi vậy, hẳn vẫn là suy nghĩ bán thuốc mờ trừ sẹo của hắn thế nào.

Tân Nguyên chuyển Thẩm Gia Ngôn tới trong tay Mạnh Giản Minh, làm người đại diện cử nhất Tân Nguyên, có thể ở trong tay Mạnh Giản Minh, liền có nghĩa là tương lai tươi sáng, Thẩm Gia Ngôn có thể nói là tiền đồ vô lượng.

Thẩm Gia Ngôn sớm đã có lịch trình, lúc trang điểm nhìn thấy Mạnh Giản Minh mang theo một bạn nhỏ vào khu trò chơi trẻ em, nhóc con lớn 3-4 tuổi, để đầu dựa hấu, mắt vừa to vừa sáng, lóe lên ánh sáng của trẻ con, cực kỳ đáng yêu.

“Đây là bảo bảo của anh?” Thẩm Gia Ngôn vẫn lần đầu tiên nhìn thấy con trai Mạnh Giản Minh, Mạnh Giản Minh gật gật đầu: “Gần đây vị kia trong nhà công việc bận rộn, Tiểu Đông là tôi trông.”

Trong tay Tiểu Đông cầm một khối xếp hình Lego, ôm chân Mạnh Giản Minh dè dặt nhìn Thẩm Gia Ngôn.

Mạnh Giản Minh sờ đầu nhóc cười đến ôn nhu: “Đợi lát nữa nhìn thấy chú Tạ đừng quên chào hỏi.”

Tiểu Đông gật đầu, rặn từng chữ: “Con thích chú Tạ.”

“Ừm, chú Tạ cũng thích con.”

Thẩm Gia Ngôn nghĩ chú Tạ hẳn là Tạ Kế Hiên, không nghĩ tới Tạ Kế Hiên còn rất thích trẻ con. Thẩm Gia Ngôn nghĩ tới nhóc con trong bụng, nhịn không được nghĩ, nếu như Tạ Kế Hiên biết sự tồn tại của nhóc con sẽ làm thế nào? Mặc dù cậu luôn sợ Tạ Kế Hiên biết, nhưng nhìn Tiểu Đông, cậu đột nhiên có ý nghĩ khác.

Ý nghĩ này dao động cậu, thúc đẩy cậu khơi lên dũng khí muốn nói cho Tạ Kế Hiên.

“Tạ tổng, Thẩm Gia Ngôn muốn nói chuyện với ngài một chút.”

Tạ Kế Hiên đầu cũng không ngẩng, lãnh khốc cự tuyệt: “Không gặp.”

Thư ký giống như vô ý nói: “Cậu ấy thoát nhìn hình như có chuyện rất quan trọng muốn nói.”

Anh giận còn chưa hết đâu!

“Không gặp!”

Lúc Thẩm Gia Ngôn nằm ở trên giường bệnh, sờ bụng thở dài, thầm nghĩ: “Đừng trách cha nha nhóc con, con từ trên trời giáng xuống cũng không nói cho cha một tiếng a, trong lòng cha không tiếp nhận được,

người cha khác của con còn không bằng lòng gặp cha, cha cũng là vì tốt cho chúng ta.” Cậu tự tiện sinh ra, nói không chừng Tạ Kế Hiên nhất định rất tức giận, một người đàn ông sinh con cho anh, Tạ Kế Hiên phải ghét bỏ chết.

Sau khi tiêm thuốc mê, một khắc kia sắp hôn mê, Thẩm Gia Ngôn nghe thấy bác sĩ hỏi: “Chúng ta có phải từng gặp hay không? Tạ Kế Hiên cậu biết chứ?”

Thẩm Gia Ngôn dư lại kinh sợ ngủ mê man, cái gì cũng không biết nữa. Lúc Đỗ Tử Tử đang muốn động thủ đột nhiên ngừng lại, “Tôi thật sự từng gặp cậu ấy!”

“Tôi nghĩ chút.” Đỗ Tử Tử vắt hết óc, một hồi lâu mạnh mẽ vỗ tay một cái: “Tụ hợp của ảnh đế Tần! Lúc sáng sớm tôi nhìn thấy cậu ấy từ trong phòng Kế Hiên đi ra ngoài, ui da chu choa ma!” Hắn sợ dĩ có thể nhớ, là bởi vì thằng cha Tạ Kế Hiên này chưa từng sống tốt với ai, càng đừng nhắc tới lên giường, cho nên hôm đó gặp phải Thẩm Gia Ngôn từ trong phòng đi ra ngoài, hắn đánh giá kỹ lưỡng mấy lần.

Đỗ Tử Tử kinh hãi: “Dừng lại hết, ai cũng đừng động vào bụng cậu ấy!”

Tạ Kế Hiên lúc này đang bàn chuyện làm ăn, nhận được điện thoại của Đỗ Tử Tử còn có chút bức mình, “Làm gì? Không có việc gì thì cúp.”

“Cúp thì con mày sẽ không còn!!”

Tạ Kế Hiên nhú mày: “Mày nói cái gì?”

“Lão Tạ à, còn nhớ mày hơn 1 tháng trước đã làm gì không? Người ta tới chỗ tao nạo thai đây này!”

Tạ Kế Hiên dừng hai giây, mạnh mẽ đứng lên, lao ra cửa.

Thẩm Gia Ngôn cảm giác mình giống như giẫm phải một nắm bông, lại cảm thấy ngủ trong mây, lơ lơ lửng lửng, từ từ mở mắt ra. Đợi một hồi lâu, tầm mắt mới dần dần rõ ràng, Thẩm Gia Ngôn biết, giải phẫu đã làm xong.

Cậu sờ cái bụng, cảm thụ: “Xong việc rồi sao?”

Bên cạnh có một âm thanh trầm thấp nói: “Chưa xong.”

“!” Thẩm Gia Ngôn sợ hết hồn, ngo ngoạy ngồi dậy, nhìn thấy Tạ Kế Hiên đứng bên giường, ngược sáng có chút không thấy rõ mặt anh, nhưng đôi mắt đỏ bừng kia đang nhìn cậu, trong mắt tâm tình hỗn loạn, Thẩm Gia Ngôn không phân biệt rõ.

Âm thanh Tạ Kế Hiên có chút khàn: “Sao lại muốn bỏ nó?”

Anh biết rồi, Thẩm Gia Ngôn cúi đầu: “Tôi phải hỏi anh đấy.”

“Xin lỗi.” Mặc dù cảm giác mình cũng không sai, nhưng Thẩm Gia Ngôn kim lòng không đậu nói xin lỗi, cậu cảm thấy Tạ Kế Hiên lúc này thoát nhìn cực kỳ đáng thương, phỏng chừng khóc vài trận rồi.

“Giữ lại nó.” Lông mi Tạ Kế Hiên treo giọt nước lạnh khốc nói: “Tôi sẽ chịu trách nhiệm với cậu.”

“Lập tức kết hôn.”

(Lại phải nói câu này, HAY LẮM BRO =))))))

10. Chương 10

Edit + Beta: Vịt

Nghe thấy phải kết hôn dọa Thẩm Gia Ngôn kêu to một tiếng, tiến triển sự tình có chút vượt quá tưởng tượng của cậu: “Không cần anh chịu trách nhiệm.....”

Tạ Kế Hiên lời lẽ chính nghĩa: “Nguyên tắc làm người của tôi không cho phép tôi bội tình bạc nghĩa, đã làm ra thì phải chịu trách nhiệm đến cùng, nếu không tôi không còn mặt mũi làm người!”

.....

Nhìn Tạ Kế Hiên quyết tuyệt như vậy, lời cự tuyệt của Thẩm Gia Ngôn thậm chí có chút không nói lên lời, “Dù sao anh cũng là cha của đứa nhỏ.” Thẩm Gia Ngôn vẫn không cách nào nhìn Tạ Kế Hiên, những lời này cũng là cắn chặt răng mới nói ra, vành tai xấu hổ tới sắp nhỏ máu: “Nếu như anh cần nó, tôi tin anh nhất định có thể chăm sóc nó tốt.” Tạ gia có tiền như vậy, nhóc con ít nhất áo cơm không lo.

Thẩm Gia Ngôn kỳ thực cũng rất không nỡ, cậu đã 27, đối với gia đình và con cái có khát vọng trời sinh, mặc dù chưa từng nghĩ sẽ tự mình sinh, nhưng ở chung sẽ có tình cảm.

“Nhưng kết hôn vẫn là suy nghĩ kỹ thêm tốt hơn.”

Tạ Kế Hiên hí mắt: “Cậu không muốn?”

Thẩm Gia Ngôn chính là không muốn cũng không thể nói rõ nha, vội vàng nói: “Tôi là vì Tạ tổng suy nghĩ.”

Tạ Kế Hiên hiên ngang lăm liết nói: “Tôi cũng là vì đứa nhỏ, hơn nữa đơn thân không dễ làm hộ khẩu, còn bị người kỳ thị, vì tương lai của con, cậu cũng không muốn nó có một nhân sinh bất hạnh chứ?”

???

Anh đại lão một phương còn cần lo lắng chuyện làm hộ khẩu? Bị người kỳ thị? Ngậm thìa vàng sinh ra chỉ sẽ được người ôm đùi được chứ?

“Nhờ chút quan hệ làm rất dễ dàng.”

Tạ Kế Hiên nghiêm túc nói: “Chuyện phạm pháp loạn kỷ cương, tôi sẽ không làm.”

..... Trương tổng bên sông Đại Minh vẫn ổn chứ.

Bởi vì sợ gây mê có ảnh hưởng tới thai nhi, Thẩm Gia Ngôn ở viện quan sát cả đêm. Có Tạ Kế Hiên ở đây, cậu và nhóc con trong bụng ở phòng bệnh cao cấp, phòng bệnh cao cấp nơi này cực kỳ khoa trương, không khác gì biệt thự. Căn Thẩm Gia Ngôn ở, được Tạ Kế Hiên tự mua, trước kia tới ở hai lần, coi như là một trong những chỗ ở của anh.

Thẩm Gia Ngôn là dựng phu, để ngừa ngoài ý muốn, liền ở lại lâu 1. Kỳ thực ngoại trừ có chút buồn ngủ, Thẩm Gia Ngôn không có cảm giác quá lớn, lúc ăn cơm tối xong, Đỗ Tử Tử đích thân tới cửa, làm kiểm tra cho cậu.

“Lúc tôi ắn, chỗ nào không thoải mái, cậu nói cho tôi biết.” Đỗ Tử Tử đang muốn vén áo Thẩm Gia Ngôn lên, Tạ Kế Hiên nói: “Cách quần áo ắn không được sao?”

“Cách quần áo ắn không có cảm giác.” Đỗ Tử Tử hiểu rõ: “Mày yên tâm tao sẽ không chiếm tiện nghi của cậu ấy.”

Thẩm Gia Ngôn tự nhiên sẽ không cho rằng Tạ Kế Hiên có dục độ chiếm với cậu, cậu nói với Đỗ Tử Tử: “Tạ tổng không phải là ý tứ này, anh ấy chỉ là không quá thích ứng với việc người khác ở trước mặt anh ấy để ngực lộ zú, không sao đâu, bác sĩ Đỗ ắn thế nào thì cứ ắn thế đó đi.”

Thẩm Gia Ngôn quay đầu nói với Tạ Kế Hiên: “Tạ tổng, không thì anh lên lầu đi, như vậy thì không nhìn thấy nữa.”

Tạ Kế Hiên: “.....”

Nghĩ Tạ Kế Hiên khẳng định không thích nhìn thân thể cậu, Thẩm Gia Ngôn hảo tâm tìm cho bậc thang xuống, dùng ánh mắt ra hiệu Tạ Kế Hiên rời khỏi, không nghĩ tới Tạ Kế Hiên chẳng những không lĩnh tình, còn lườm cậu, hùng hổ nói: “Cậu ta có thể nhìn tôi không thể nhìn?”

Lòng tốt trở thành kẻ xấu, Thẩm Gia Ngôn cũng không cao hứng, dứt khoát nhắm mắt lại không nhìn Tạ Kế Hiên.

Đỗ Tử Tửu tỉ mỉ ấn tới ấn lui, Thẩm Gia Ngôn chỉ cảm thấy có chút ngứa, đau cũng không cảm thấy. Lâu sau Đỗ Tử Tửu kéo áo xuống, nói: “Thai nhi phát triển rất tốt, nhớ mỗi tháng tới làm kiểm tra, thuận lợi sinh con hẳn không có vấn đề gì lớn.”

Lúc Đỗ Tử Tửu rời đi lôi kéo Tạ Kế Hiên tán gẫu một hồi, Thẩm Gia Ngôn cũng không biết bọn họ đang nói chuyện cái gì, nhàn rồi không có chuyện gì liền đi tắm, chuẩn bị lên giường ngủ.

Bồn tắm trong biệt thự có thêm xoa bóp, Thẩm Gia Ngôn ngâm bên trong thoải mái rên hừ hừ mãi, phòng Tạ Kế Hiên ở trên lầu, có phòng tắm của mình, Thẩm Gia Ngôn liền không khóa cửa, ngâm một nửa lại cảm thấy có người, trên rèm, một bóng người cao lớn chiếu bên trên, vóc người vai rộng chân dài cao gầy kia, Thẩm Gia Ngôn không cần nhìn cũng biết là ai.

Thẩm Gia Ngôn gọi một tiếng: “Tạ tổng?”

Tạ Kế Hiên đứng không nhúc nhích, không lên tiếng, Thẩm Gia Ngôn cũng không tiện đi theo anh, một lát sau nhìn thấy Tạ Kế Hiên đang cởi quần áo, sợ hết hồn: “Tạ, Tạ tổng, phòng anh không phải có phòng tắm sao?”

Âm thanh Tạ Kế Hiên âm u: “Sợ cái gì, tôi không phải liệt dương sao.”

“!!!” Bệnh viện này không phải có tiếng là tính bảo mật hạng nhất sao? Làm sao có thể tùy tiện tiết lộ lời người bệnh đã nói!

“Tôi nói lung tung đấy!” Mắt thấy Tạ Kế Hiên sắp cởi sạch, Thẩm Gia Ngôn nhớ tới chuyện phát sinh ngày đó, trên mặt nóng lên. Kể thừ thời là trang tuần kiệt, “Tôi chính là vì lấy lệ với bác sĩ Đỗ, không có ý tứ gì khác.”

Tạ Kế Hiên nghiêng răng nghiêng lợi: “Bất lực có thể một phát liền trúng, tôi thật sự rất tự ti đấy.”

Đàn ông bị nói bất lực thật sự rất tổn thương, Tạ Kế Hiên tức tới muốn tại chỗ cởi quần chứng minh, quần cởi được một nửa lại dừng lại, Thẩm Gia Ngôn cẩn thận đề phòng, nhưng nhìn thấy Tạ Kế Hiên một lát sau lại mặc quần vào, chỉ bất quá không cài dây lưng. Thẩm Gia Ngôn cách rèm cũng không biết anh làm sao.

Say rượu loạn tính lần đó là một ngoài ý muốn, cậu đoán Tạ Kế Hiên không cứng nổi với cậu, cho nên chỉ là muốn dọa cậu muốn chút, mục đích đã đạt được.

Quả nhiên hồi lâu, nghe Tạ Kế Hiên nói: “Tôi không có hứng thú với cậu.” Dứt lời, cứng ngắc xoay người, khập khểnh rời đi.

Thẩm Gia Ngôn thả lỏng một hơi, tắm rửa xong lên giường đi ngủ, một giấc đến trời sáng, rồi giường nhìn thấy Tạ Kế Hiên hai mắt quầng thâm, Thẩm Gia Ngôn không dám hỏi nhiều, ngoan ngoãn ngồi xuống ăn điểm tâm.

“Hôm nay có lịch trình gì?”

“Có livestream.”

Tạ Kế Hiên dùng cơm khá ưu nhã, lúc ăn cơm đánh giá bụng Thẩm Gia Ngôn, Thẩm Gia Ngôn bị anh nhìn có chút quẩn bách, lại xấu hổ nói.

“Bụng có cảm giác gì?” Tạ Kế Hiên nghiêm túc nói: “Nó đá cậu sao?”

Thẩm Gia Ngôn cạn lời: “Hiện tại mới chưa tới 2 tháng, nó chính là phôi nhỏ, còn chưa biết nhúc nhích nhanh như vậy đâu.”

Tạ Kế Hiên ăn xong, lau miệng, đứng dậy đi tới bên cạnh Thẩm Gia Ngôn, áo sơ mi quần tây nhãn hiệu nổi tiếng sạch sẽ chỉnh tề, so với treo trên người người mẫu nam còn muốn đẹp trai hữu hình hơn. Cho dù góc độ trên cao nhìn xuống, cũng hoàn mỹ không thể xoi mói: “Bác sĩ nói, thân là người mang thai cảm giác sẽ trở nên trì độn, tôi làm thay cậu, nghe một chút.”

Thân thể Thẩm Gia Ngôn cứng ngắc, thật sự không muốn cùng Tạ Kế Hiên dựa quá gần, lúc này sẽ làm cho cậu không tự chủ được nhớ tới đêm đó. Hơn nữa, cậu hết sức nghi ngờ lời của Tạ Kế Hiên, rõ ràng cảm giác đau của cậu sâu sắc rõ ràng như vậy.

Tạ Kế Hiên thấy cậu do dự, nhấc cao quàng mắt thâm lãnh đạm nói: “Cậu yên tâm, tôi không cảm thấy hứng thú với thân thể cậu.”

Đúng vậy a, Thẩm Gia Ngôn cười cười, cậu nghĩ nhiều rồi. Bất quá để cho Tạ Kế Hiên dán trên bụng, vẫn làm cho Thẩm Gia Ngôn hết sức kỳ quặc. Một phút, 2 phút, 5 phút trôi qua, Thẩm Gia Ngôn không nhúc nhích, thở mạnh cũng không dám thở, vành tai đỏ bừng, rốt cục cậu không nhịn được nói: “Ngày mai lại nghe nhé.”

Tạ Kế Hiên nhưng không động đây, Thẩm Gia Ngôn nhịn không nổi: “Tạ tổng.”

“Cậu đi trước đi, chân tôi tê rồi.” Tạ Kế Hiên cúi đầu, Thẩm Gia Ngôn nhìn thấy trán anh mồ hôi đều đã rơi xuống, vội vàng đứng lên, “Vậy tôi lên xe trước.” Tạ Kế Hiên không lên tiếng, cũng không nhìn cậu, Thẩm Gia Ngôn chỉ có thể đi trước, dừng nói, cậu thật sự sắp muện rồi.

Thẩm Gia Ngôn lên xe, mới thấy Tạ Kế Hiên đứng lên, khập khiễng lên lầu.

Nhìn tư thế lao碌, tê chân còn rất nghiêm trọng.

Sáng sớm Thẩm Gia Ngôn đã tới phòng trang điểm, thợ trang điểm trước gọi đầu cho cậu, mới bắt đầu trang điểm. Lúc trang điểm mở một bộ đồ trang điểm mới, Thẩm Gia Ngôn liếc nhìn, phía trên toàn là tiếng nước ngoài. Thợ trang điểm thấy cậu tò mò: “Thầy Mạnh nói cậu hai hôm nay dị ứng, đổi cho cậu một bộ đồ trang điểm thực vật tinh khiết, không tổn thương da, nghe nói ăn cũng được.”

Vừa nhìn là biết hàng tốt: “Không rẻ đi?”

Thợ trang điểm gật gật đầu: “Người bình thường không mua nổi, đây là đặc biệt dùng cho phụ nữ có thai.”

Thẩm Gia Ngôn ho khan một trận, sắc mặt đỏ bừng, chột dạ nhìn thợ trang điểm hóa trang, lúc sắp vẽ xong, cửa phòng hóa trang bị đẩy ra, Chu Tầm Chi và trợ lý đi đến.

“Chị Trương, trang điểm cho Tầm Chi trước, cậu ấy thời gian gấp.” Trợ lý dùng ánh mắt thúc giục, đầy mặt không kiên nhẫn.

Chị Trương đang sấy tóc cho Thẩm Gia Ngôn, trong lúc nhất thời có chút khó xử, Thẩm Gia Ngôn nhận lấy máy sấy, “Còn lại em tự làm, chị đi làm đi.”

Chị Trương cảm kích cười cười, đi làm tạo hình cho Chu Tầm Chi. Thẩm Gia Ngôn trước kia đã tự mình sấy tóc, tay luyện được không tệ, sấy xong soi gương một cái, còn rất vừa lòng. Lúc này, Chu Tầm Chi gọi đầu xong, lập tức muốn trang điểm, trợ lý của hắn mắt cực kỳ tốt, nhìn thấy đồ trang điểm của Thẩm Gia Ngôn, ánh mắt sáng lên: “Đây không phải đồ trang điểm thực vật nổi tiếng châu Úc thời gian trước Tầm Chi vẫn luôn nhắc sao? Thầy Mạnh rất cuộc mua cho rồi.”

Ánh mắt Chu Tầm Chi quét qua, nhìn một cái dời tầm mắt đi.

Trợ lý thấy động tác của hắn, sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói: “Sao chưa hỏi một tiếng đã mở ra?”

Trong phòng hóa trang ngoại trừ Chu Tầm Chi chính là Thẩm Gia Ngôn, lời này nói cho ai nghe không cần nói cũng biết.

Trợ lý nói với chị Trương: “Tầm Chi có bệnh sạch sẽ, đồ người khác đã dùng qua còn để cho cậu ấy dùng thế nào, đồ trang điểm tốt như vậy liền lãng phí.” Trương tỷ muốn nói lại thôi, không biết nói cái gì mới tốt.

Cái gì gọi là lãng phí, lời này nói có chút khó nghe, Thẩm Gia Ngôn nói: “Là tôi bảo chị Trương mở ra, dù sao cũng là đồ cùng nhau dùng, cũng không cần phân ai trước ai sau.”

Trợ lý ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Vậy Gia Ngôn các cậu dùng đi, Tầm Chi da nhạy cảm, không thích dùng chung đồ trang điểm với người khác.”

Không cần thì không cần, Thẩm Gia Ngôn cũng không ép.

Thẩm Gia Ngôn quay đầu liền quên chuyện này, cùng Thôi Chính Khâm lên livestream.

Trước khi cậu livestream, nhìn Weibo một cái, fan đối với livestream lần này đều rất mong đợi, còn có người mộ danh mà đến, muốn xem bộ dáng “Tiểu thịt tươi”. Thẩm Gia Ngôn xem xong đại hào, lại chuyển tới tiểu hào, kết quả vừa vào tiểu hào, liền nhìn thấy fan cũ của cậu, Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn đang khóc lóc.

(“tiểu hào” và “đại hào” là nick level cao và nick level thấp)

Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn: [khóc lớn][khóc lớn][khóc lớn] ID livestream bị người cướp mất rồi, dịch vụ khách hàng khiếu nại cũng vô dụng, livestream tới nơi rồi, cái con mẹ nó chứ a a a a a a!!

Thẩm Gia Ngôn giả bộ fan của cậu an ủi một phen, nói với hần Thẩm Gia Ngôn chắc chắn sẽ không quên hần, hi vọng nói như vậy có thể làm cho trong lòng hần dễ chịu chút.

Bọn họ dùng là kênh của công ty, nơi này bình thường đăng mấy chào hỏi ngày lễ tết tập thể, hoặc là các loại thông báo, tuyên truyền gì đó, gần đây lượng đăng cao nhất vẫn là thông báo phim mới của Chu Tầm Chi.

Thôi Chính Khâm cực kỳ khẩn trương, y vẫn là lần đầu tiên livestream, trên mặt khẩn trương mồ hôi đều rơi xuống.

Thẩm Gia Ngôn khích lệ y: “Không sao đâu, người mới lần đầu tiên đều khẩn trương, từ từ là ổn thôi, kỳ thực fan cũng thích dáng vẻ cậu khẩn trương ngây ngô, cái này gọi là dưỡng thành, chờ cậu sau này thành thực, bọn họ vẫn sẽ hoài niệm cậu lúc này.”

Thôi Chính Khâm giống như gà con, Thẩm Gia Ngôn nói gì tin đấy: “Thật sao?” Nhận được khẳng định của Thẩm Gia Ngôn, hần lau sạch mồ hôi, tĩnh tâm, hơi cảm giác không khẩn trương vậy nữa.

Livestream rất nhanh bắt đầu.

Hai người phía trước chính là tác giả, người đại diện, nhóm quan hệ xã hội, chăm chú mà nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của hai người, từng từ từng chữ.

Đây là livestream đầu tiên của tiểu thịt tươi Thẩm Gia Ngôn sau vụ gặp phải cướp giật, một sự kiện mà công ty chú ý nhất, cũng phái Mạnh Giản Minh tới trấn giữ, tuyệt đối không cho phép xuất hiện bất kỳ sai lầm.

Thẩm Gia Ngôn cảm thán, trước kia cậu livestream cũng không có đãi ngộ như vậy, nhiều lắm cũng chính là Tôn Cường có mặt, đãi ngộ của trong suốt với nổi tiếng, ở trong giới giải trí là sự thật tàn khốc.

Livestream vừa bắt đầu, trong thời gian 1 phút đã ào vào 5000 fan, tiếp theo 1 vạn, 2 vạn, 5 vạn, không ngừng tăng lên.

Thôi Chính Khâm đều nhìn ngây người.

Trong ấn tượng của y, làm nghệ sĩ hot mới có rầm rộ, không nghĩ tới y có thể gặp được. Thôi Chính Khâm trong lúc nhất thời cảm động hốc mắt ướt át, có chút không kiềm chế được. Đây chính là giới giải trí đơn thuần lại phức tạp, người thích được thích gấp bội, người yên lặng vô danh cho dù ưu tú hơn nữa cũng không ai nhìn một cái.

Làm người được ánh mắt chú ý, rốt cục có người nguyện ý nhìn bạn, đứng ở tiêu điểm tầm mắt, loại cảm giác biến thành ánh sáng này cho dù lập tức chết cũng đáng.

Thẩm Gia Ngôn cũng đặc biệt cảm động, cậu vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều fan như vậy, trước kia 5 phút mới có 1 tin nhắn lại, hiện tại tin nhắn giống như tuyết rơi, xoạt xoạt bay qua.

Cậu mang theo Thôi Chính Khâm chào hỏi, vừa nói chuyện vừa giải đáp vấn đề của fan.

Thẩm Gia Ngôn xem comment, nhìn nhìn đột nhiên nhìn thấy ID bị trộm của fan cũ xuất hiện.

Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn: Thẩm Gia Ngôn chỉ yêu tui, làm tiểu tam không đạo đức, tui khuyên các thím cải tà quy chính.

11. Chương 11

Edit + Beta: Vịt

***** Quà Trung thu cuối ngày =))))

Cái khẩu khí này, cái dấu chấm tròn cổ định này, giống như đã từng quen biết.

Dù sao nhìn thế nào cũng không giống khẩu khí của Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn trước kia.

Comment hỏi gì đó đều có. Có hỏi Thẩm Gia Ngôn thích màu gì, hình mẫu lý tưởng, gần đây đang quay phim sao, cùng Thời Chính Khâm là CP sao, chiều cao bao nhiêu vân vân mây mây.

Thẩm Gia Ngôn tận lực hữu cầu tất ứng, lựa chọn câu trả lời dễ đáp lại.

Lúc Thẩm Gia Ngôn mới debut, công ty thiết lập cho cậu là chàng trai dương quang. Hiện nay fan đều thích manh tương phản (*), hình tượng thẳng nam đơn điệu nhàm chán đã không được hoan nghênh nữa. Thẩm Gia Ngôn thích vận động, nhiệt tình sáng sủa, nhưng lại có trái tim thiếu nữ, thích màu hồng, manh tương phản như vậy đặc biệt chọt trúng điểm mạnh của fan.

(Manh tương phản: vẻ ngoài một kiểu nhưng tâm hồn một kiểu. Ví dụ vẻ ngoài đáng yêu nhưng lại rất bạo lực)

Thẩm Gia Ngôn dựa theo thiết lập mà công ty cho cậu, nói mình thích màu hồng.

Về phần hình mẫu lý tưởng, cái này có chút không dễ trả lời. Nhưng fan lại không bỏ qua cho cậu, cứng rắn muốn hỏi. Lúc này, Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn nói ra đáp án của mình, cũng không biết tại sao, hần mỗi lần xuất hiện Thẩm Gia Ngôn đều có thể nhìn thấy.

Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn: Anh tuần bức người, gia đình hơn trăm triệu, thể lực tốt, JG.

Mấy cái trước Thẩm Gia Ngôn nhìn hiểu, JG là cái gì? Là từ ngữ lưu hành gần đây sao? Thẩm Gia Ngôn có chút không biết nói sao, mặc dù cậu và Tạ Kế Hiền đã lăn giường, nhưng cậu là thẳng nam! Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn chẳng lẽ là hủ nữ? Nghĩ tới đây, Thẩm Gia Ngôn cũng là thấy lạ mà không lạ.

Thẩm Gia Ngôn ngó lơ hần, không ảnh hưởng cậu nói chuyện.

Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn: Nghe nói hợp đồng của anh sắp tới kỳ rồi, định chọn công ty nào chưa?

Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn: Tân Nguyên rất tốt, ông chủ là một người tốt, người cũng lớn lên rất đẹp trai.

.....

Nếu không phải hiện tại cây to đón gió, Thẩm Gia Ngôn thật muốn kéo đen cái người này.

Thẩm Gia Ngôn đầu này vừa livestream không bao lâu, Chu Tầm Chi cũng mở livestream, bình thường công ty sẽ không sắp xếp livestream cùng một lúc, hại nhiều hơn lợi.

Mạnh Giản Minh nghe nói Chu Tầm Chi không báo cáo với hần đã livestream, ngược lại không nói gì, nhưng chân mày nhăn lại đã cho thấy hần không cao hứng lắm, nhưng dù mất hứng thế nào cũng không đứng dậy rời đi, trọng tâm trước mắt vẫn như cũ là Thẩm Gia Ngôn.

Chu Tầm Chi sau khi hot, thời gian rảnh rỗi livestream rất ít, hần một khi livestream đều là phim mới sắp chiếu cần tuyên truyền. Cho nên livestream như hôm nay cực kỳ quý giá, fan vừa nghe nói hần livestream, đổ xô tới, lượt view bên này của Thẩm Gia Ngôn giảm xuống rõ ràng.

Chu Tầm Chi rất nhanh liền vượt qua Thẩm Gia Ngôn, đợi Thẩm Gia Ngôn kết thúc livestream, Chu Tầm Chi cũng rất nhanh nói tạm biệt. Hai bên giống như đang âm thầm so đấu gì đó, cuối cùng lấy Thẩm Gia Ngôn bị thua mà kết thúc.

Bất quá Thẩm Gia Ngôn biết vừa lòng với cái đã có, có thể có nhiều fan như vậy đã rất vui vẻ rồi, về phần Chu Tầm Chi có ý gì, cậu căn bản không để ý.

Livestream xong, Thẩm Gia Ngôn gọi điện thoại cho dịch vụ khách hàng, “Xin chào, tài khoản ”Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn” bị trộm, phiền tìm về giúp tôi được không?” Tên ID livestream không thể lập lại, người khác đặt rồi thì bạn không thể đặt nữa, fan nhỏ đi theo cậu nhiều năm như vậy, gặp phải khó khăn Thẩm Gia Ngôn muốn làm chút gì cho hắn.

“Chờ chút.”

Dịch vụ khách hàng ngừng thao tác, “Anh là chính chủ sao?”

Số điện thoại bắt buộc, khả năng còn sẽ cần dùng tới mặt khẩu trước kia, Thẩm Gia Ngôn không có cách nào nói dối: “Không phải.”

Dịch vụ khách hàng nói: “Không phải chính chủ không thể tiến hành thao tác này.”

Thẩm Gia Ngôn chất vấn: “Chủ nhân tài khoản gọi điện thoại khiếu nại rất nhiều, các người tại sao chưa giải quyết?”

Dịch vụ khách hàng giả giọng: “Xin lỗi, tình huống anh nói chúng tôi không hiểu lắm, chỉ cần xác định bị trộm tài khoản, khiếu nại chúng tôi đều sẽ cố gắng sớm giải quyết.”

Kỳ quái, cậu cảm thấy fan nhỏ không thể nào nói dối, nhưng dịch vụ khách hàng cũng không cần thiết lừa cậu mà. Thẩm Gia Ngôn nghi ngờ cúp điện thoại, tiểu ca dịch vụ khách hàng từ đáy lòng thở phào nhẹ nhõm. Thật là kỳ quái, cái ID “Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn” này rốt cuộc có bí mật gì không thể cho ai biết, nhiều người tranh nhau cướp như vậy.

Tiểu ca quay đầu hỏi đồng nghiệp: “Thím biết hiện tại tài khoản này ở trong tay ai không?”

Đồng nghiệp lắc lắc đầu: “Mặc kệ trong tay ai, nhất định là nhân vật lợi hại, không thấy quản lý của chúng ta đích thân tới tìm giám đốc kỹ thuật đòi tài khoản sao.”

Tiểu ca chắc chắn: “Thế giới của người có tiền chúng ta không hiểu.”

Hai ngày này trải qua suy nghĩ kĩ càng, Thẩm Gia Ngôn vẫn là quyết định gia hạn với Tân Nguyên, hiện tại đã định giữ lại nhóc con, liền có dính dáng với Tạ Kế Hiên, lựa chọn Tân Nguyên đối với cậu mà nói là tốt nhất.

Thẩm Gia Ngôn khoảng thời gian này bận rộn không có thời gian về nhà, luôn ở trong căn hộ thuê, cậu thật sự cũng không muốn về nhà, vui tới nhàn rồi, không có Dương Mạn Cẩm và Thẩm Thừa Vũ, thế giới của cậu tươi sáng hơn nhiều.

Ngược lại Thẩm Thừa Vũ lại trải qua không quá thuận.

Hắn có một cô bạn gái truy tinh (*), sau khi biết hắn là em trai của Thẩm Gia Ngôn, một mực hỏi hắn về chuyện của Thẩm Gia Ngôn, Thẩm Thừa Vũ phiền không chịu nổi.

((*) truy tinh: theo đuổi ngôi sao, đu idol)

Ở trước mặt hắn, Thẩm Gia Ngôn cho tới bây giờ đều không phải nhân vật chính.

“Thừa Vũ, Thẩm Gia Ngôn gần đây sắp mở fan meeting, anh giúp em lấy chữ ký của anh ấy nhá.”

“Muốn chữ ký còn không dễ sao? Em có thể tự mình đi tiếp xúc cự ly gần với anh ta mà.”

Cô gái oán hận: “Anh không biết đâu, người đi nhiều lắm, không nhất định có thể rút trúng em!”

Chỉ bất quá tình cờ cứu người, Thẩm Thừa Vũ thật sự không tin Thẩm Gia Ngôn có thể có bao nhiêu hot, mấy hot search trên mạng còn không phải đều là lảng xê ngấm ngấm của công ty, cái này ở giới giải trí cũng không phải chuyện mới mẻ gì.

Hắn muốn xem xem rất nhiều người mà bạn gái nói có thể có mấy người.

8h tối, Thẩm Gia Ngôn vẫn ở studio chụp ảnh, meeting sẽ đăng poster, phải làm gấp rút suốt đêm. Cả tòa nhà chỉ có phòng này còn sáng đèn, Thẩm Gia Ngôn đã chụp xong hai bộ, hair stylist sau khi lại sấy tóc cho cậu một lần, tiếp tục chụp bộ thứ 3.

Thẩm Gia Ngôn lúc này buồn ngủ cực kỳ, kể từ khi có nhóc con, rất dễ mệt mỗi không nói, buổi tối cũng nhin không dậy tiểu đêm, tới thời gian liền mệt rã rời, còn không thể uống cafe, chỉ có thể cầu tay lên tinh thần.

Thợ trang điểm đo eo cho cậu, cười nói: “Tiểu Thẩm có phải mập không?”

Thẩm Gia Ngôn cả kinh, buồn ngủ cũng chạy mất: “Eo to sao?”

“Không có không có, chính là cảm giác da đẹp hơn trước kia, sáng bóng mọng nước, vừa nhìn đã thấy rất dễ chịu.” Thợ trang điểm nháy mắt: “Gần đây ăn thần đan diệu dược gì, tôi lần trước thấy người khác sáng chói như vậy, vẫn là đứa em họ mang thai của tôi.”

Thẩm Gia Ngôn bị sắc nước miếng, mạnh mẽ ho khan, chột dạ không dám ngắt đầu. Cậu hiện tại càng ngày càng hận, sớm biết vậy, cậu đã tiên hạ thủ vi cường, phản thụ làm công, cường Tạ Kế Hiên, như vậy mang thai chính là Tạ Kế Hiên, tới lúc đó để cho Tạ Kế Hiên ném thử chút đủ loại tư vị trên người cậu.

((*) tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước chiếm được lợi thế)

Nôn nghén, buồn ngủ, béo lên gì đó, từng cái bị một lần.

Không, đàn ông chuyên nghiệp bình thường sẽ làm cho đàn ông mang thai sao? Nghĩ như vậy, chuyên nghiệp của Tạ Kế Hiên thật là có độc!

Sau khi chụp xong, mọi người lục tục rời đi, chỉ còn lại Thẩm Gia Ngôn ở toilet tẩy trang. Cậu tẩy trang xong, vừa định rửa mặt, đèn đột nhiên tắt.

Bốn phía đen kịt một mảnh, điện thoại di động của Thẩm Gia Ngôn ném ở trong balo phòng hóa trang, trong tay ngay cả chiếc sáng khẩn cấp cũng không có. Mặt cũng không cách nào rửa, đợi một lát vẫn không sáng, liền sờ mò đi ra ngoài.

Bên ngoài cũng là một mảnh đen kịt, Thẩm Gia Ngôn sờ tới chỗ để túi, nhưng cái gì cũng không có, cậu rõ ràng nhớ mình để balo ở chỗ này, bên trên còn để một quyển tạp chí. Thẩm Gia Ngôn lại sờ mò chỗ khác cũng không có, lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng rơi khóa, Thẩm Gia Ngôn sợ hết hồn, vội vàng sờ tới cạnh cửa, kéo một cái, quả nhiên bị khóa.

“Tôi vẫn chưa đi!” Thẩm Gia Ngôn hô to, nhưng không ai đáp lại, thật sự bị khóa, cậu phải sáng mai mới có thể đi ra, không có điện thoại, cậu thật sự không cách nào cầu cứu.

Lại qua nửa tiếng, Thẩm Gia Ngôn trong bóng tối buồn ngủ, cậu thật sự buồn ngủ, nhóc con cần cậu giữ giấc ngủ đầy đủ, không để cho cậu mở mắt. Lúc này, trên cửa đột nhiên truyền đến động tĩnh, Tạ Kế Hiên cầm đèn pin mở cửa. Thẩm Gia Ngôn nằm trên ghế salon, ngủ tới ngã trái ngã phải.

Thẩm Gia Ngôn ngủ ngược lại nhiều hơn một phần cường thế so với bình thường, tư thế mở rộng hoàn toàn một chút cũng không khách khí, bá khí chiếm cả cái ghế sofa, một bên cẳng chân còn rũ trên mặt đất, hết sức tùy ý.

Tạ Kế Hiên ngồi xổm xuống, đặt đầu cậu ngay ngắn, Thẩm Gia Ngôn giống như không xương, lại xiêu vẹo trở lại, đè tay Tạ Kế Hiên.

Làn da trên tay bóng loáng nhẵn nhụi, nóng hầm hập, từng đợt lay động trái tim Tạ Kế Hiên.

Tạ Kế Hiên không nhúc nhích, ánh mắt u ám, quàng thâm mắt tối qua vẫn chưa tan, lúc này càng thêm nặng. Thẩm Gia Ngôn ngủ rất sâu, giống như đang mơ cái gì đó, trong miệng đột nhiên rì rầm.

Tạ Kế Hiên ghé tới muốn nghe cậu đang nói gì, người ngủ có chút phát âm không rõ, nghe hồi lâu, không nghe thấy, Tạ Kế Hiên ngược lại bị hơi thở của Thẩm Gia Ngôn khiến cho cả người run rẩy. Hơi thở nóng bỏng kia phun trên vành tai anh, đốt ra tiếng vọng cực nóng.

Xuống thêm 2cm nữa chính là mặt Thẩm Gia Ngôn, thời gian Tạ Kế Hiên ngậy người, Thẩm Gia Ngôn đột nhiên tỉnh.

Tạ Kế Hiên nghĩ cũng không nghĩ, tay trước tiên làm phản ứng, tắt đèn pin.

Tính cảnh giác của Thẩm Gia Ngôn trở nên kém, nhưng vẫn chưa hoàn toàn biến mất, lúc cảm giác được bên cạnh có người, đại não ra sức khôi phục tỉnh táo, nhưng còn chưa nhìn rõ người, lại lâm vào bóng tối.

Cậu lập tức cảm thấy người này không có ý tốt, nếu như không phải chột dạ tại sao thấy cậu tỉnh liền tắt đèn pin. Vừa nãy cách cậu gần như vậy, không phải muốn móc túi chứ!

Nghĩ như vậy, thừa dịp người nọ còn chưa ra tay với cậu, Thẩm Gia Ngôn tiên hạ thủ vi cường, nhắc chân liền đá người kia.

12. Chương 12

Edit + Beta: Vịt

Dù sao cũng vừa tỉnh, cho dù dùng toàn lực, cũng dùng không bao nhiêu khí lực, Thẩm Gia Ngôn một cước hạ xuống, Tạ Kế Hiên dễ dàng đỡ được.

Sợ tổn thương bụng cậu, Tạ Kế Hiên không dám dùng sức, không nghĩ tới Thẩm Gia Ngôn một cước không thành, động tay, sau khi tỉnh táo, mao (*) đủ khí lực, đánh giá bóng tối, nhắm vào 3 đường bên dưới của Tạ Kế Hiên liền tới.

(Mao ở đây là ngôi thứ tư trong 12 địa chi (tý, sửu, dần, mao, thìn, tỵ, ngọ, mùi, thân, dậu, tuất, hợi), “mao” ý là “mạo” (bất chấp, liều lĩnh))

Hướng đứng quần Tạ Kế Hiên liền đá.

Có câu nói thế nào nhỉ, bất giác phải bắt vua trước, chỗ đó bị đá trúng, kẻ địch trong nháy mắt sẽ phải đầu hàng.

.....

Tạ Kế Hiên nổi giận, sau khi khó khăn tránh thoát, đang định nghênh đón cú tiếp theo, không nghĩ tới lúc này Thẩm Gia Ngôn đứt xích, đầu óc choáng váng, suýt chút nữa không đứng vững, càng không cần nói ra tay. Tạ Kế Hiên nghe thấy tín hiệu của cậu, vội vàng tóm lấy cậu, bị đẩy ra.

Lúc này, đèn sáng.

Quen bóng tối đột nhiên gặp ánh sáng, Thẩm Gia Ngôn thích ứng hồi lâu mới nhìn rõ sự vật xung quanh. Trước chân cậu nằm một người, hẳn là tên trộm lúc nãy, Thẩm Gia Ngôn còn chưa hiểu hẳn sao lại đột nhiên té xỉu, đột nhiên cảm thấy có chút lạ.

Làm sao giống người nào đó cậu quen!

Thẩm Gia Ngôn vội vàng tiến lên, nhìn chính diện lại chính là Tạ Kế Hiên!

Tạ Kế Hiên chặt chẽ nhắm hai mắt, xem chừng hình như ngất. Thẩm Gia Ngôn nhớ vừa nãy không làm gì anh mà, bị đá hai cú kia cũng không đá tới chỗ yếu hại, chẳng lẽ đẩy anh một cái, dụng phải đầu rồi?

“Tạ tổng? Tạ tổng? Tạ Kế Hiên?” Gọi thế nào cũng không có động tĩnh, Thẩm Gia Ngôn sốt ruột, đây nhưng là cấp trên của cậu, người cầm quyền của Tạ gia a, quý giá lắm đấy, làm hỏng cậu không bồi thường nổi.

Gọi vô dụng, Thẩm Gia Ngôn lại đi ấn nhân trung, ấn nhân trung không phản ứng, Thẩm Gia Ngôn định gọi điện thoại gọi xe cứu thương, lúc này, Tạ đại tổng tài rút cục ung dung tỉnh lại.

“Anh sao rồi Tạ tổng?” Thẩm Gia Ngôn nặng nề thở dài.

“Anh vẫn ổn chứ?”

Tạ Kế Hiên trầm mặt: “Không ổn, chân tôi hình như gãy rồi.”

“???”

Sao có thể! Cậu chỉ đẩy 1 cái, tới mức nghiêm trọng vậy sao??

Thẩm Gia Ngôn khó có thể tin: “Chân nào?”

“Chân trái.”

Cách quần cũng không thấy được bệnh trạng gì, Thẩm Gia Ngôn cũng không dám sờ, vội vàng đưa người tới bệnh viện. Tạ Kế Hiên muốn tìm bác sĩ tư nhân của mình, thế là Đỗ Tử Tử hơn nửa đêm bị người từ trên giường gọi dậy, nghe nói chân Tạ Kế Hiên gãy, vô cùng lo lắng chạy tới bệnh viện.

“Trời má, làm sao vậy! Ai đánh gãy chân mày?”

Thẩm Gia Ngôn rũ mắt, Đỗ Tử Tử vừa nhìn liền hiểu, hẩn cẩn thận đánh giá toàn thân Thẩm Gia Ngôn một phen, không bị thương không rách da, kỳ tích ha.

“Tao kiểm tra cho mày chút.” Đỗ Tử Tử sờ cẳng chân, sờ soạng vết thương hồi lâu: “Nè? Tao thấy cẳng chân mày không —”

Tạ Kế Hiên gương mặt: “Đứt thành mấy khúc?”

Đỗ Tử Tử ngừng lại, đụng chạm ánh mắt với Tạ Kế Hiên, thật lâu sau, thần sắc đông cứng: “Phải 1 năm rưỡi thì mới nhanh nhẹn!”

“Nghiêm trọng như vậy!!” Thẩm Gia Ngôn sợ ngây người.

Đỗ Tử Tử lập tức xử lý, Thẩm Gia Ngôn ở bên ngoài đợi nửa tiếng, Tạ Kế Hiên chống nạng đi ra. Cẳng chân quần một lớp băng vải rất dày, chỉ nhìn đã cảm thấy rất đau.

“Chăm sóc cẩn thận, không thể đụng vào nước, một tháng sau tới thay thuốc.” Đỗ Tử Tử phân phó một câu vội vã rồi đi, để lại Tạ Kế Hiên và Thẩm Gia Ngôn, mắt to trừng mắt nhỏ.

Chuyện này trách cậu, Thẩm Gia Ngôn quyết định gánh trách nhiệm, chịu một đưa người tới biệt thự. May mà Tạ Kế Hiên ngoại trừ chân, sắc mặt thoát nhìn ngược lại không có vấn đề gì, Thẩm Gia Ngôn hơi cảm giác không có áy náy như vậy nữa.

Hiện tại muộn như vậy, trong biệt thự ngoại trừ hai người bọn họ thì không còn ai khác, Thẩm Gia Ngôn tối nay phải ở lại chăm sóc Tạ Kế Hiên. Sau khi nâng người lên giường, Thẩm Gia Ngôn xoay người muốn đi xuống lầu đun ấm nước, Tạ Kế Hiên nói: “Cậu đi đâu?”

“Tôi —”

“Cậu muốn về thì về đi, tôi chỉ là gãy chân không chết được.” Nói xong rũ lông mi, giống như gà con bị vứt bỏ.

“..... Tôi đi đun nước, anh có muốn uống chút gì không?” Cậu sao có thể đi chứ, Thẩm Gia Ngôn chỉ sợ Tạ Kế Hiên lại khóc, giải thích.

Hai người uống chút nước nóng, liền tự mình nằm xuống, ngủ 4-5 tiếng đã vội vàng rời giường. Bữa sáng có chuyên gia tới đưa, Thẩm Gia Ngôn hôm qua uống là cháo cải trắng, hôm nay phòng bếp đưa tới cháo xương heo, đặc biệt bồi bổ thân thể phát triển xương cốt cho Tạ Kế Hiên.

Mùi vị của cháo xương heo cực kỳ nồng, Thẩm Gia Ngôn từ xa ngửi mùi trong dạ dày đã cuộn cuộn, quả nhiên ăn chưa hai miếng đã chạy tới toilet ối. Sau khi trong bụng có nhóc con, thân thể cậu trở nên hết sức hà khắc, rất nhiều thứ không thể ăn, một chút mùi thịt là có thể ối trời đất quay cuồng.

Nghe nói giai đoạn đầu mang thai đều như vậy, bắt đầu từ giai đoạn giữa sẽ tốt hơn nhiều.

Tạ Kế Hiên cũng không biết tới đây kiểu gì, nhẹ nhàng vỗ lưng cho Thẩm Gia Ngôn, Thẩm Gia Ngôn ới đủ rồi mới phát hiện anh ở đây, vội vàng nói: “Tôi tự mình làm.” Kỳ thực sáng sớm không có thứ gì để ới, toàn là vị chua, nhưng thân thể quý giá này của Tạ Kế Hiên, Thẩm Gia Ngôn sợ anh ngửi mùi chịu không nổi.

Tạ Kế Hiên đưa nước cho cậu: “Súc miệng.” Âm thanh ngược lại mềm mại kiên nhẫn ngoài ý muốn, an ủi Thẩm Gia Ngôn không ít.

Thẩm Gia Ngôn vẫn là lần đầu tiên phát hiện Tạ Kế Hiên ôn nhu như thế, có chút khó xử.

Sau khi từ phòng vệ sinh đi ra ngoài, cháo xương heo đã bưng đi, đổi thành cháo mơ nhạt, mùi vị chua chua ngọt ngọt, hết sức hợp khẩu vị Thẩm Gia Ngôn, ăn xong một bát, Tạ Kế Hiên lại múc thêm cho cậu một bát. Thẩm Gia Ngôn đâu dám làm phiền anh đại giá, để cho người bệnh phục vụ cậu, nhưng mà Tạ Kế Hiên rất chấp nhất, mắt lấp lóe: “Tôi là vì bảo bảo.”

Nói như vậy Thẩm Gia Ngôn ngược lại bớt sầu, ăn liền 3 bát, lát nữa muốn ới thể nào là chuyện của lát nữa, hiện tại cậu cực kỳ đói bụng.

Cơm nước xong, trợ lý của Tạ Kế Hiên lái xe tới đón bọn họ, Thẩm Gia Ngôn nhân cơ hội dặn dò: “Chén nước Tạ tổng uống tôi đã rửa sạch rồi, đặt ở trong bếp ráo nước, buổi tối anh pha cho anh ấy cốc nước mật ong, cho hai thìa mật ong là được, đừng thêm, anh ấy không uống.”

Thư ký nói: “Xin lỗi, tôi buổi tối không có trách nhiệm chăm sóc Tạ tổng.”

“Ai chăm sóc anh ấy hả?”

Ánh mắt thư ký nhìn phía sau Thẩm Gia Ngôn một cái, “Một mình Tạ tổng.”

Thẩm Gia Ngôn không quá tán thành: “Dù sao cũng phải thuê người đi, đây nhưng là bị thương đấy.”

“Tạ tổng là một người hết sức tiết kiệm, lối sống xa xỉ thuê bảo mẫu anh ấy không thích.”

“.....” Phải không???

Vậy làm sao đây, Thẩm Gia Ngôn lại không thể mặc kệ Tạ Kế Hiên, lúc này, Tạ Kế Hiên nói: “Cậu muốn về thì về đi, tôi chỉ là gãy chân không chết được.”

“.....” Lời này sao lại quen tai như vậy.....

Việc này Thẩm Gia Ngôn không thoát thân được, chỉ có thể dọn tới biệt thự ở cùng Tạ Kế Hiên, tới lúc chân Tạ Kế Hiên khỏi rồi mới có thể rời đi.

Để tránh dẫn tới ngoài ý muốn, cách khoảng cách một trạm, Thẩm Gia Ngôn xuống xe, đợi lúc tới công ty, vừa vào cửa đã bị lễ tân gọi lại.

“Anh Thẩm, đây là điện thoại của anh sao?”

Lễ tân lấy ra một cái túi, chính là cái balo mà Thẩm Gia Ngôn tìm khắp nơi không thấy, điện thoại và ví tiền bên trong đều ở đó.

Thẩm Gia Ngôn nghi ngờ: “Cô tìm được ở đâu?”

“Di vệ sinh ở trong thùng rác tìm thấy, tôi cảm thấy cái túi này nhìn quen mắt, mở điện thoại ra vừa nhìn, quả nhiên là đồ của anh. Anh Thẩm, túi của anh sao lại chạy tới thùng rác?”

Tôi cũng muốn biết. Thẩm Gia Ngôn nói cảm ơn, tâm tư nặng nề. Hôm qua cậu thật sự không nghĩ nhiều, hôm nay biết được ba lô kỳ quái xuất hiện trong thùng rác, liền biết chuyện này tuyệt đối không đơn giản. Có người đang âm thầm làm chuyện xấu đối phó cậu, tìm cậu giở trò.

Buổi trưa còn có meeting, Thẩm Gia Ngôn trước đi trang điểm, lúc chạy tới phòng trang điểm, nhưng thấy chị Trương mặt mày ủ ẻ không biết ra tay thế nào, Thẩm Gia Ngôn hỏi nguyên nhân, chị Trương đưa bộ đồ trang điểm thuần thực vật đất tiền kia cho Thẩm Gia Ngôn nhìn: “Hôm qua lúc chị đi rõ ràng nắp kỹ rồi, hôm nay tới đây phát hiện không biết làm sao lại mở ra, bộ đồ trang điểm này không thể tiếp xúc không khí thời gian dài, rất dễ vốn cục, sau khi vốn cục thì không thể dùng nữa.”

Thẩm Gia Ngôn vừa nhìn, dịch phần lót vốn là trơn nước đều có vết nứt, mắt thấy không thể dùng nữa.

Đầu tiên là túi, sau đó là đồ trang điểm, ngược lại làm rất toàn diện.

Thẩm Gia Ngôn cũng không phải người dễ bị đánh gục như vậy, bình tĩnh nói: “Không sao đâu, hôm nay không trang điểm, che da đơn giản là được.”

“Cái, cái này có thể chứ?” Fan meeting nhất định sẽ chụp hình, không trang điểm chụp ra ảnh xấu làm sao đây.

Thẩm Gia Ngôn cười cười: “Chị yên tâm đi nhất định là được!” Đừng nói, cậu không phải loại người nghiệp dư, đối với khuôn mặt mình rất có lòng tin. Trước kia cậu mỗi lần họp fan đều phải trang điểm, hôm nay nhân cơ hội này, cậu muốn để fan nhìn thấy diện mạo cậu, đáng vẻ vốn có.

Trưa hôm đó, Thẩm Gia Ngôn một thân T-shirt quần jean xuất hiện ở meeting, cậu da trắng, tóc đen ngược lại lộ vẻ trẻ tuổi, thoát nhìn giống như sinh viên đại học chưa tốt nghiệp, ngây ngô nhưng lại cứng chặc, hai loại quan cảm mâu thuẫn này, kết hợp kỳ dị ở trên người Thẩm Gia Ngôn vô cùng tốt, một chút cũng không mâu thuẫn.

Theo chủ tới, hiện trường vang lên tiếng hét chói tai nhiệt liệt, các fan giờ trường thương đoàn pháo (*), nhắm ống kính vào Thẩm Gia Ngôn.

(**) trường thương đoàn pháo: là chỉ kiểu máy ảnh mà các phóng viên hay dùng ý)

Trong đại sảnh người đầy ắp, Thẩm Gia Ngôn thật không nghĩ tới có thể tới nhiều người như vậy, cậu lại một lần nữa cảm động, sau livestream, lại một lần chân thật cảm nhận được, cậu đã không phải tiểu trong suốt yên lặng vô danh trước kia nữa, cậu có thể có kỳ vọng, tương lai hướng ánh sáng rảo bước tiến lên.

Ngoài đại sảnh, Thẩm Thừa Vũ vừa từ trên xe xuống, mấy phú nhị đại nghe nói anh trai của Thẩm Thừa Vũ ở chỗ này làm meeting, nhàn rỗi không có chuyện làm chạy tới xem náo nhiệt.

Cô gái hưng phấn mà sắc mặt đỏ bừng, “Hi vọng lát nữa có thể rút được em, nghe nói có tặng poster!”

Thẩm Thừa Vũ kéo khóe miệng cười: “Đừng lo, không ai tranh với em.” Thẩm Gia Ngôn đức hạnh gì hẳn vẫn biết, 5 năm đều không hot, làm sao có thể đột nhiên lợi hại. Nhất định là công ty ở phía sau màn thúc đẩy, fan tới hôm nay nói không chừng đều là công ty mời, cái này quá bình thường.

Đang nói, một nhóm tiểu cô nương từ bên cạnh bọn họ chạy tới, la hét: “Nhanh lên một chút bắt đầu rồi!”

Thẩm Thừa Vũ hừ cười, nghĩ thầm vẫn còn có mấy fan tới đây cổ vũ, cũng không biết đợi lát nữa mấy người này kẹt ở trong đám đệm lót là cảm thụ gì.

Bọn họ ra khỏi thang máy, cách từ xa đã thấy cửa đại sảnh vây quanh không ít người, trong hành lang cũng có, tụ 5 tụ 3 lại nói gì đó. Cẩn thận nghe, trong miệng đều là đang nói Tiểu Ngôn thể này thể kia, Thẩm Thừa Vũ cắn răng, kiên trì từ cửa chen vào, đi đến bên trong vừa nhìn, Thẩm Thừa Vũ choáng mắt.

13. Chương 13

Edit + Beta: Vịt

Đây là tình hình mà Thẩm Thừa Vũ chưa từng nghĩ đến, Thẩm Gia Ngôn có một ngày cũng sẽ có người thích, có người vì cậu hét chói tai, đỏ mặt, bối rối.

Thẩm Gia Ngôn ngồi ở trên sân khấu, mắt các cô gái đều vây chuyển quanh cậu, không nhìn thấy người khác, cho dù soái ca như Thẩm Thừa Vũ đứng ở trước mắt, cũng không nhìn thêm một cái.

Điều này làm cho Thẩm Thừa Vũ quen được người chú ý, từ nhỏ chính là trung tâm hết sức khó chịu, cũng hết sức đổ kỵ. Hẳn một khắc cũng khó mà chịu được rồi đi, hẳn không thể không thừa nhận, Thẩm Gia Ngôn quả thật không giống trước kia, quả thực có nhân khí, mặc dù còn chưa hot tới trình độ Chu Tầm Chi, nhưng đã có chất biến hóa.

Nhưng đó thì thế nào chứ, tiểu thớt tươi giới giải trí tre già măng mọc, 5 năm trước, lúc Thẩm Gia Ngôn còn tươi mới đã không được lăng xê, sau lưng không có núi dựa, bây giờ may mắn cá mắm trở mình, đã 27, càng sẽ không có núi dựa coi trọng cậu. Muốn leo lên trên, không có ai nâng đỡ sao được chứ.

Tình cờ trở nên hot ắt phải giống như pháo hoa không được lâu dài.

Hắn chờ, ha.

Thẩm Gia Ngôn bên này mở meeting, fan đã đăng ảnh chụp lên weibo, người không tới hiện trường được đều ở trên weibo chờ quảng cho ăn.

Nhân viên chăn nuôi đẹp trai: Hôm nay là mặt mộc!! [hình ảnh][hình ảnh][hình ảnh]

Thẩm Gia Ngôn da trắng mặt nhỏ, ngũ quan tinh xảo ưa nhìn, mặt mộc đặc biệt lộ vẻ trẻ tuổi, một chút cũng không có cảm giác dầu mỡ đã debut 5 năm, ngược lại có chút ngây ngô, cái này hết sức khiến fan thích. Fan thích dưỡng thành, loại cảm giác thành tựu nhìn một người lớn lên, cái gì cũng không so được, thời kỳ đỉnh cao theo đuổi cậu và lúc tiểu trong suốt theo cậu gian khổ lớn lên, tình cảm hoàn toàn không thể so sánh, cái sau khắc sâu, lâu dài hơn cái trước.

Thời gian không trở lại nữa, nhưng hiện tại là bắt đầu mới, Thẩm Gia Ngôn vốn chỉ muốn đơn giản nhàn nhủ với fan cách nghĩ này, nhưng không nghĩ tới mọi người ngoài dự tính rất thích dáng vẻ mặt mộc của cậu, cũng hết sức bị nhan trị của cậu kinh diễm, “Tiểu thớt tươi” không chỉ có tấm lòng thiện lương, còn là một đại soái.

Điều này làm cho trong lòng fan nhận được thỏa mãn, đồng thời càng thêm thích Thẩm Gia Ngôn, nhất là căn cứ vào nguyên tắc con nhà mình đẹp nhất, hận không thể nâng người lên trời.

— Mặt mộc cũng có thể chống đỡ được tràng diện, đẹp trai hơn tui rồi.

— Trẻ quá a tui thích quá.

— U oa tui khóc lớn, đẹp quá chúa ơi a a a a a a.

Theo preview không ngừng đăng lên weibo, Thẩm Gia Ngôn lại hút một lớp fan, cũng làm cho fan càng thêm mong đợi cậu.

Trợ lý của Chu Tầm Chi Tiền Hạo Đa ở trên weibo tìm kiếm Thẩm Gia Ngôn, nghe nói hôm nay Thẩm Gia Ngôn không trang điểm đã đi meeting. Hắn cười lạnh, thật sự tưởng mình lớn lên đẹp trai lắm phải không, còn chưa chân chính hot đã bành trướng, hiện tại có mấy người dám để mặt mộc bại lộ trước ống kính, không trang điểm thì đợi bị fan chụp thành lịch sử đen tối đi!

Kết quả vừa nhìn mắt choáng váng, mặt mộc không chỉ không lưu lại lịch sử đen tối cho Thẩm Gia Ngôn, ngược lại tăng thêm tán thưởng không ngớt, ít đi chau chuốt của trang điểm, bày ra kiểu đẹp trai chân thực, làm cho người ta cảm thấy càng thêm gần gũi, cực kỳ gần sát với hình ảnh thiện lương mà cậu lưu lại cho người ta.

Forward ấn like cũng phản ánh fan có bao nhiêu thích. Tiền Hạo Đa cắn chặt răng, đăng nhập nick clone bình luận: Dựa vào vụ cướp giết gây chú ý, thật là low quá a, nói thiện lương hả? Kỹ thuật diễn chả đâu vào đâu, cũng chỉ là có gương mặt miễn cưỡng có thể nhìn, cổ mà quý trọng đi.

Có fan thì có anti, không ít người ấn like, còn có người rep lại mắng cậu, đẩy hắn lên top comment.

Có người ủng hộ Tiền Hạo Đa mắng theo: Thật là bôi nhọ tiểu thớt tươi, làm ơn có ít nhất một tác phẩm tiêu biểu rồi tới cộ nhiệt độ đi.

Anh hùng bàn phím chính là lời nhiều hơn shit, thích đứng ở điểm cao đạo đức phán xét người khác, bắt quá cũng có thể hiểu, những người này bình thường thực tế sống không tốt, liền sẽ tìm internet không có lực công kích với hắn làm chỗ phát tiết.

Trong lúc nhất thời, không ít người mắng theo, bắt đầu hắc Thẩm Gia Ngôn.

Đúng lúc này, weibo chính thức của Kiếm huyết phong hầu đã để cỏ 2 năm đăng một weibo, là một thông báo về bộ phim, cuối cùng cũng cho biết tin tức tháng 7 phát sóng.

Giải trí Big V cũng đăng thông báo về Kiểm huyết phong hầu , trong thông báo, Thẩm Gia Ngôn 25 tuổi mặt tràn đầy the lương ngã trong vũng máu, tiểu Thái tử làm cho người ta vừa yêu vừa hận nghênh đón kết cục của sinh mạng, ở phần cuối thông báo vẽ một nét mực đậm.

Hiện tại Thẩm Gia Ngôn có nhiệt độ, bộ phim này không cần không có tiếng tăm gì như trước kia, vừa tung ra, đã có forward. Một tiếng sau, đạo diễn nhìn điện thoại, suýt chút nữa khóc.

Lượng forward hơn 1 vạn, trailer 2 năm trước mới mười mấy forward, giờ chênh lệch hán quả thực không thể tin hai mắt mình.

May mà có Thẩm Gia Ngôn a! Đây thật sự là quý nhân của hần!

Đạo diễn hưng phấn muốn báo tin vui với quý nhân, nhưng hần không biết số của Thẩm Gia Ngôn, chỉ có thể trước nén vui xuống, lặng lẽ bấm like weibo Thẩm Gia Ngôn. Hai năm trước, lúc bộ phim này đột nhiên bị vứt bỏ, hần còn tưởng chết hết rồi, không nghĩ tới còn có thể lại thấy ánh mặt trời, thật là ông trời mở mắt!

Nói đến chuyện một lần nữa phát hành, hần ngược lại rất tò mò người thúc đẩy phía sau là ai. Rốt cuộc là người nào có khả năng dự đoán như vậy, trước khi Thẩm Gia Ngôn hot đã nhìn trúng bộ phim này, từ trong xó vắng đẩy nó ra ngoài, không giống như truy tìm kho báu, giống như là có chuẩn bị mà đến.

Quý nhân thứ hai rốt cuộc là chạy tới làm gì chứ?

Tạ Kế Hiên ngồi ở trong phòng làm việc, đăng nhập app livestream, đưa tài khoản “Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn” của anh lên VIP, lên tới cấp 12, trong mấy chục vạn fan của Thẩm Gia Ngôn xếp thứ nhất.

Làm xong vừa ý nhìn một lát, ra gọi thư ký gọi điện thoại.

Thư ký rất nhanh bấm số Thẩm Gia Ngôn. Thẩm Gia Ngôn đang trên xe bảo mẫu ngủ gà ngủ gật, cơm trưa còn chưa kịp ăn, hiện tại đang muốn đi ăn cơm.

“Anh Thẩm, anh lúc nào thì về?”

Thẩm Gia Ngôn nghĩ không hiểu thư ký của Tạ Kế Hiên tại sao gọi điện thoại cho cậu: “Lập tức, sao thế?”

“Tạ tổng vẫn chưa ăn cơm, chân anh ấy không thoải mái, ăn không ngon.”

Thẩm Gia Ngôn nói: “Có muốn gọi bác sĩ Lục qua khám không?”

Thư ký lắc đầu: “Vô dụng thôi, Tạ tổng là tâm bệnh, chỉ dù chân ai gây tâm lý cũng sẽ xảy ra vấn đề, đàn ông không có 3 chân không xứng làm đàn ông, Tạ tổng trong lòng tự ti, cơm nuốt không trôi.”

“..... Tôi giờ liền về.” Thẩm Gia Ngôn trong lòng đầy cạn lời, gây chân ăn không ngon sao? Tâm lý cũng quá yếu ớt rồi đi. Tạ Kế Hiên ăn không ngon, vô luận nói như thế nào cậu cũng có trách nhiệm, Thẩm Gia Ngôn buồn ngủ cũng không còn, cơm cũng không ăn, xuống xe, chạy thẳng tới phòng làm việc tổng tài.

Thư ký ở cửa chờ, nhìn thấy cậu tới mắt phát sáng, gõ cửa: Tạ tổng, Thẩm Gia Ngôn tới.”

Thẩm Gia Ngôn sau khi vào cửa nhìn thấy Tạ Kế Hiên đưa lưng về phía cậu, ngồi ở trên ghế xoay hướng về phía cửa sổ thủy tinh, một cổ không khí hậm hực sa sút, thoát nhìn còn rất bị thương.

Thẩm Gia Ngôn suy nghĩ một chút đúng vậy, một đại lão uy phong bát diện tung hoành thương trường, cũng có một ngày đột nhiên gây chân. Mất đi năng lực hành động, trong lòng nhất định sẽ bị đả kích. Đâu có vương giả cam tâm bị băng vải trời chặt nhân sinh, nhất là Tạ Kế Hiên trời sinh cao cao tại thượng như vậy, lúc này nhất định cực kỳ khó chịu đi.

Thư ký đẩy toa ăn tiến vào, thức ăn phía trên vẫn nóng hổi, đều là mấy món ăn nhẹ hợp khẩu vị, Thẩm Gia Ngôn vừa nhìn tự mình đối bụng trước,

Cậu dè dặt khuyên nhủ: “Tạ tổng, anh là sắt cơm là thép, anh ít nhiều trước ăn chút đi.”

Tạ Kế Hiên không lên tiếng, Thẩm Gia Ngôn lách qua bên cạnh anh. Cho dù gãy chân, trong lòng uất ức thất bại, đường cong gò má đẹp đẽ vẫn như cũ nhuệ khí bén nhọn, làm cho người ta có chút không thể nhìn thẳng.

“Tạ tổng.” Tạ Kế Hiên yếu ớt xoay mặt qua, gương mặt chống lại ánh mắt Thẩm Gia Ngôn.

Thẩm Gia Ngôn bị anh nhìn, nghẹn lời, lúng ta lúng túng không biết nên nói gì. “Ăn cơm đi, canh nấm thoát nhìn ngon lắm.”

“Tôi không đói.” Tạ Kế Hiên yếu ớt nói.

Thẩm Gia Ngôn đẩy toa ăn tới trước mặt anh, “Anh nếu không ăn cơm, không có dinh dưỡng hấp thụ, chân khỏi càng chậm.” Thẩm Gia Ngôn rót một chén canh, đút vào trong miệng Tạ Kế Hiên, Tạ Kế Hiên nếm thử, quả nhiên rất ngon. Thẩm Gia Ngôn thấy anh nguyện ý ăn, cao hứng lại, nhưng lời kế tiếp của Tạ Kế Hiên lại làm cho cậu trầm mặc, chỉ thấy Tạ Kế Hiên đương nhiên nói: “Vẫn muốn.” Nói cũng không động tay, ánh mắt ra hiệu Thẩm Gia Ngôn.

“.....” Thẩm Gia Ngôn chỉ có thể từng thìa đút cho anh, trong lòng nói thầm, chân gãy tay cũng không dùng được sao?

Một chén canh xuống bụng, Tạ Kế Hiên rốt cục chịu ăn cơm. Thẩm Gia Ngôn cũng đói bụng, hai người ngồi trên sofa cùng nhau ăn cơm, Tạ Kế Hiên gấp cho Thẩm Gia Ngôn một đùi gà đen ninh nhừ, đợi Thẩm Gia Ngôn ăn xong, lại rót cho cậu canh củ cải đỏ, rút xương cá pecca hầm. Những thức ăn này đều là Thẩm Gia Ngôn thích ăn, chua ngọt, thơm ngon, mặc dù rất hợp khẩu vị, nhưng cực kỳ không dễ chịu.

Để cho tổng tài rút xương cá cho cậu, cậu thật sự có chút không nuốt trôi cơm.

Tạ Kế Hiên nhìn dáng vẻ cậu không được tự nhiên, dừng đưa lại, ngắc càm nói: “Cậu đừng hiểu lầm, tôi là vì bảo bảo.”

“..... Không có.” Tại sao cố ý cường điệu, cậu vốn cũng không nghĩ nhiều.

Tạ Kế Hiên nhìn chằm chằm bụng Thẩm Gia Ngôn, đặc biệt muốn sờ một cái, có lẽ là ánh mắt anh quá cường liệt, bảo bảo cảm nhận được ánh mắt cha ruột. Thẩm Gia Ngôn chỉ cảm thấy bụng đập thành thịch hai cái, mặc dù yếu ớt, cũng rất có cảm giác tồn tại.

Thẩm Gia Ngôn gương mặt chú ý tới ánh mắt Tạ Kế Hiên, có chút cảm thấy khó xử, lúc này, Tạ Kế Hiên nhin không được mở miệng: “Tôi có thể sờ chút chứ?”

Vừa nãy tay không phải không dùng được sao, hiện tại dùng được rồi? Thẩm Gia Ngôn rất muốn cự tuyệt, nhưng đối mặt với ánh mắt khát vọng của Tạ Kế Hiên, dù sao cũng là cha của nhóc con, tâm tình muốn tiếp xúc con cậu có thể hiểu. Thẩm Gia Ngôn kỳ quặc, cũng không tiện nói anh sờ đi, nghe là lạ.

Lúc Thẩm Gia Ngôn hạ quyết tâm, chịu đựng không thoải mái cho Tạ Kế Hiên sờ sờ bụng, thư ký gõ cửa đi vào, cẩn thận nói: Tạ tổng, Tạ phu nhân tới.”

14. Chương 14

Edit + Beta: Vịt

Bước chân của Tạ phu nhân rất nhanh, Thẩm Gia Ngôn còn chưa kịp rời đi, bà đã đến.

Vừa vào cửa liền nói: “Mẹ nghe nói chân con gãy?” Vừa nói liếc xuống dưới 1 cái, nhìn thấy là chân trái, thở phào nhẹ nhõm: “May mà là chân.”

(Má chồng ngộ nghĩnh ghê =))))))

Thẩm Gia Ngôn: “.....” Không thì là gì?

“Sao bắt cần vậy, mẹ nghe tiểu Đỗ nói con xảy ra chuyện đều sợ muốn chết, con đứa nhỏ này, sao chân gãy cũng không nói cho bọn ta một tiếng.” Tạ phu nhân oán giận, mắt lộ đau lòng, chỉ huy trợ lý cầm đồ tiến vào: “Mẹ ninh canh xương cho con, con uống nhiều chút, ngàn vạn không thể bị bệnh.”

Nắp vừa mở ra, mùi thơm xương heo nồng đậm liền phiêu tán ra, Thẩm Gia Ngôn ngửi mùi liền không khỏe, trong dạ dày một trận không thoải mái, liền mạng nhện xuống, hơi mở miệng thở.

Tạ Kế Hiên đẩy nắp vào: “Con ăn xong rồi, giữ lại buổi tối lại ăn.”

Tạ phu nhân không miễn cưỡng anh, quay đầu nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn, tưởng là công tử ca nhà ai, bất quá bà không nhận ra, rất lạ mặt: “Cậu là?”

“Chào bà, tôi là Thẩm Gia Ngôn.”

Tạ phu nhân đầu óc linh quang, lướt qua đại nhân vật họ Thẩm một lần, không nghe nói gia đình nào có người tên Thẩm Gia Ngôn. “Tiểu công tử nhà ai hả?”

“Tôi là nghệ sĩ ký hợp đồng của Tân Nguyên.”

Ánh sáng trong mắt Tạ phu nhân lập tức trở nên có chút khác, bước chân vốn muốn đi dừng lại, ở trên ghế sofa ngồi xuống, “Mẹ thấy con gần đây không về nhà, có phải coi trọng ai hay không, đang yêu đương hả?” Tạ phu nhân hòa ái nói: “Con đừng sợ, con gái nhà bình thường mẹ cũng sẽ không phản đối, chỉ cần con thích là được.”

“Không có.” Tạ Kế Hiên lời ít ý nhiều, hết sức lãnh đạm.

Hóa ra người có tiền tuổi tác lớn, cha mẹ cũng gấp tìm đối tượng a. Thẩm Gia Ngôn nghe Tạ phu nhân nói con gái liền biết chuyện này không đáng tin, Tạ Kế Hiên kỳ thật là gay, anh ta thích đàn ông!

Phải nói cậu làm sao biết, Thẩm Gia Ngôn nhớ tới chuyện cũ, đầy mặt một lời khó nói hết.

Thẩm Gia Ngôn lúc vừa nhập học, trong lòng có nữ thần cao quý thuần khiết, nữ thần cũng là diễn viên nổi tiếng. Cậu lúc đầu cố gắng tiến lên, mơ ước lớn nhất chính là cùng nữ thần diễn phim, sau đó ý nguyện này không chỉ không đạt thành, nữ thần còn bị người cướp mất, tình địch chính là Tạ Kế Hiên. Mặc dù Tạ Kế Hiên cũng không biết cậu thích “Nữ thần”, cái gọi là tình địch cũng là cậu tự phong.

Nhưng mà!! Càng làm cho Thẩm Gia Ngôn bị đả kích chính là, nữ thần kỳ thực là đàn ông!

Chân tướng tàn nhẫn này làm cho Thẩm Gia Ngôn chịu đả kích, nghi ngờ nhân sinh, tới bây giờ cũng không thể yêu đương hẳn hoi, cũng chính là như vậy, cậu biết tính hướng của Tạ Kế Hiên, người này biết “nữ thần” là 1 người đàn ông còn thích, nhất định là gay a.

Đề tài này cậu nghe tiếp không thích hợp, Thẩm Gia Ngôn tìm cơ rời đi, lúc chờ thang máy, Tạ phu nhân cũng tới. Thẩm Gia Ngôn cười cười xấu hổ, nghĩ thầm Tạ phu nhân khẳng định không có chuyện gì để tán gẫu với cậu, cậu có thể không cần cực khổ tìm đề tài. Cậu nghĩ rất hay, nhưng không nghĩ tới Tạ phu nhân thật sự có lời nói với cậu.

“Tiểu Thẩm cậu thường ở cùng với nó, có phát hiện nó thích kiểu gì không?”

Đừng nói, cậu và Tạ Kế Hiên gần đây quả thật thường ở cùng nhau, bởi vì nhóc con. Ngay trước mặt Tạ phu nhân, nhớ tới vụ này, Thẩm Gia Ngôn có chút xấu hổ. “Cái này tôi không rõ lắm.”

Ánh mắt Tạ phu nhân ở trên mặt cậu trượt một vòng, ánh mắt tối xuống: “Cậu phải biết lặng lẽ thông báo tôi một tiếng, cho dù là nam, Kế Hiên còn phải nổi dỗi tông đường cho Tạ gia, vui đùa một chút có thể, kết hôn thì tuyệt đối không thể. Tạ gia chúng tôi trọng huyết mạch, đàn ông lại không thể sinh con, cậu nói phải không?”

..... Kỳ thực đàn ông vẫn có thể sinh con. Đáy lòng Thẩm Gia Ngôn trăm vị tạp trần, không biết nên nói gì, nhóc con nằm trong bụng cậu, vốn nên xuất hiện trong bụng con gái, nhưng lại không hợp lẽ thường nhảy tới nhằm chỗ.

Bất quá lời này nghe thế nào cũng có hàm ý khác? Thẩm Gia Ngôn trong lúc nhất thời không nắm được nội dung chính, qua loa bỏ qua.

Thang máy rất nhanh đến lầu một, Tạ phu nhân cảnh cáo xong, cũng không nhìn Thẩm Gia Ngôn thêm, xoay người rời đi. Thẩm Gia Ngôn một mình từ từ đi bộ, chẳng mấy chốc người mới đều phải bắt đầu lên cương vị rồi, mầm non tốt được công ty chọn trúng đã có kế hoạch diễn xuất, suýt chút nữa đi theo sư huynh sư tỷ đóng gói làm áo rỗng, đối với sư huynh vừa hot cậu đây, mười vạn phần tôn kính, rớt rít hỏi thăm.

“Anh Thẩm!” Thẩm Gia Ngôn xoay người, chạm mặt một người cao to chạy tới, nếu không phải cầm trong tay đàn ghi-ta, Thẩm Gia Ngôn thiếu chút nữa không nhận ra tới là Thôi Chính Khâm.

“Gầy không ít a!” Thẩm Gia Ngôn cảm thán, hóa ra Thôi Chính Khâm 150 cân (=75kg), má mập giống như bánh mìn thâu, đoạn thời gian này không gặp, bụng đều gầy xuống, mặc dù vẫn mập, nhưng mặt mày nhỏ nhắn không ít.

Thôi Chính Khâm cười ngu, “Em gần đây đang giảm cân, còn hơn tháng nữa thi đấu chọn người xuất sắc, chị Phương chuẩn bị để em tham gia.”

“Không tệ nhé!” Thẩm Gia Ngôn khích lệ y: “Đi theo chị Phương làm thật tốt, sau này hot đừng quên anh Thẩm.” Phương tỷ ở Tân Nguyên chính là phiên bản nữ của Mạnh Giản Minh, đặc biệt chịu trách nhiệm dẫn dắt ca sĩ, có thể ở trong tay cô, tương lai đầy hứa hẹn.

“Quên ai chứ em cũng không quên anh Thẩm!” Thẩm Gia Ngôn chỉ là đùa chút, không nghĩ tới Thôi Chính Khâm trả lời tới hết sức nghiêm túc, cái này khiến cậu có chút xấu hổ, cậu coi Thôi Chính Khâm là em trai mà đối xử, lập tức cười nói: “Được anh nhớ rồi!”

Nhìn cậu cười, má Thôi Chính Khâm đỏ lên, bởi vì còn có lớp thể hình, vội vã đi theo chị Phương.

Bởi vì Thẩm Gia Ngôn hot, cũng có kịch bản chủ động đưa lên cửa, Mạnh Giản Minh sau khi xem lại không vừa lòng. Máy kịch bản phim thần tượng này chiếm đa số, phần lớn không có nội hàm gì, không cần kỹ thuật diễn, chỉ có thể tiêu hao nhân khí vô ích. Thẩm Gia Ngôn mặc dù hot, nhưng cách nổi tiếng còn kém xa, con đường sau này gánh nặng đường xa, nếu như không kế hoạch cẩn thận, theo tiêu hao của nhân khí, đem sao băng chớp lóe, ngã vào đáy cốc.

Thẩm Gia Ngôn suy nghĩ lời Mạnh Giản Minh nói với cậu, nghiêm túc tự hỏi mình thích hợp nhân vật gì, lúc hoàn hồn, taxi đã đến nơi. Thẩm Gia Ngôn dựa theo địa chỉ tìm tới, được nhân viên phục vụ dẫn tới một phòng bao, bên trong, đang chúc mừng sinh nhật năm mươi tuổi của Thẩm Khởi Minh.

Một nhà ba người Thẩm gia, còn có một cô gái không quen biết, cùng với mấy người bạn tốt của Thẩm Khởi Minh, đang có nói có cười uống rượu nói chuyện phiếm, đồ ăn đã ăn rồi, hiển nhiên không có ý tứ chờ Thẩm Gia Ngôn. Thẩm Gia Ngôn cũng đã sớm dự liệu, trong tay cậu xách theo hai hộp tổ yến, đây là năm ngoái lúc tập thể công ty ra nước ngoài chụp lịch mua, gần 1 vạn đồng.

Thẩm Thừa Vũ hỏi: “Anh, anh mang theo thứ tốt gì cho cha?”

Hai chữ tổ yến đã viết ở bên trên, Thẩm Gia Ngôn nói: “Tổ yến.”

“Vừa vặn hai hôm nay cha cũng đang ăn tổ yến, tiểu Nam từ miền Nam mang về, hơn 1 vạn đồng 1 cân (= 0.5kg), ăn cũng ngắn rồi.”

Thẩm Gia Ngôn không nói chuyện, coi như không nghe thấy.

Dương Mạn Cẩm nhận lấy tổ yến, nhìn cũng không nhìn đặt vào một bên, cười chào hỏi: “Tiểu Nam, cháu ăn nhiều chút, không phải người ngoài đừng khách khí với dì, sau này đừng cầm nhiều đồ như vậy nữa, dì thấy bức Phật nhỏ bằng vàng kia phải mấy vạn đồng ấy nhỉ, tốn kém quá rồi!”

Thẩm Gia Ngôn yên lặng ngồi, hẳn là ghét bỏ tổ yến của cậu không đủ “Hàng thượng đẳng” nói cho cậu nghe đi. Thẩm Gia Ngôn đã thành thói quen, cũng không thấy mình có lỗi với Thẩm Khởi Minh, hàng năm sinh nhật cậu đều không tay không, tặng đều là đồ tốt. Ngược lại Thẩm Thừa Vũ, chỉ dựa vào gái tặng quà cho Thẩm Khởi Minh, may mà Dương Mạn Cẩm nói ra khỏi miệng được.

Thẩm Khởi Minh cười đến dương dương đắc ý, ông ta luôn như vậy, tổ yến bổ thân thể trong mắt ông ta không có cục vàng lấp lánh khiến người thích.

Thẩm Thừa Vũ biết xử lý, rót rượu cho Thẩm Khởi Minh: “Cha, đây là một chút hiếu tâm của tiểu Nam, cha khách khí là giống người ngoài rồi.”

Cô gái gọi là Tiểu Vũ thoát nhìn biết điều hiền lành, không biết con gái nhà có tiền nào, có thể được Thẩm Thừa Vũ mang về nhà, tuyệt đối không phải nhà tầm thường gì. Thẩm Gia Ngôn cười cười, dù sao ánh mắt Dương Mạn Cầm cao lắm, một lòng một dạ muốn leo lên hào môn làm quý phu nhân, nằm mơ cũng muốn người ta gọi bà ta một tiếng “Thẩm phu nhân”.

Bạn Thẩm Khởi Minh ca ngợi: “Thừa Vũ hiếu thuận quá, thật là đáng khen!”

“Nhân trung long phượng, đặt tên có phúc khí!”

Dương Mạn Cầm cười mặt mày hồng hào, “Từ nhỏ tôi đã giáo dục nó phải kiên định đứng đắn, đừng làm mấy chuyện hào nhoáng bên ngoài, quá không đứng đắn! Ông xem, trưởng thành rồi mới tìm được đối tượng tốt như tiểu Nam, tôi hiện tại không cầu gì khác, chỉ muốn Thừa Vũ sớm lập gia đình, dù sao cũng không nhỏ nữa, đều 23 rồi.”

Thẩm Gia Ngôn ăn hai miếng đối phó, thừa dịp lúc đi toilet chuẩn bị, dù sao Thẩm Khởi Minh cũng sẽ không để ý cậu, ông ta hiện tại một lòng một dạ đều ở trên người đứa con trai có tiền đồ Thẩm Thừa Vũ.

Cậu đi ra sớm, về chỗ Tạ Kế Hiên mới hơn 8h, vào sân nhìn thấy Tạ Kế Hiên ở lầu hai, ánh mắt hai người đối diện, Tạ Kế Hiên lập tức dời đi tầm mắt, ngẩng đầu nhìn trắng sáng.

Trong tay Thẩm Gia Ngôn không có cái chìa khóa, bấm chuông cửa, bấm xong nghĩ Tạ Kế Hiên gãy chân, sợ phải hồi lâu mới có thể mở cửa, đang định chờ, không ngờ cửa rất nhanh mở ra.

Tạ Kế Hiên chống gậy, để cho cậu vào cửa, bất mãn nói: “Sao muộn thế mới về, tôi sắp ngủ rồi.”

“.....” Vừa rồi tinh thần phấn chấn ngẩng trắng không phải anh sao?

“Anh ăn cơm chưa?” Thẩm Gia Ngôn từ khách sạn xách một túi điểm tâm nhỏ trở lại, điểm tâm vị đậu xanh hạt sen. Cậu gần đây luôn nửa đêm dậy ăn khuya, không ăn thì không được, không ăn vào miệng khó chịu ngủ không yên, nhưng lại sợ béo, chỉ có thể ăn loại điểm tâm không đường có thể no bụng này.

“Tôi ăn no rồi.”

Tạ Kế Hiên dứt lời đứng hồi lâu không động đậy, Thẩm Gia Ngôn suy nghĩ anh muốn nói gì, một hồi lâu mới nghe Tạ tổng tài nói: “Tôi muốn tắm.”

Vậy thì đi tắm thôi.

Tạ Kế Hiên lại ấp úng nói: “Chân tôi gãy, tự tắm không được.”

Chân gãy cũng không phải tay gãy, Thẩm Gia Ngôn cạ lời một hồi, nhưng cậu làm “Đầu sỏ gây tội”, không chiếm lý, sợ đả kích tới Tạ Kế Hiên chặt đứt tự tôn của cái chân thứ 3, chỉ có thể nói: “Tôi tắm giúp anh nhé.”

Tạ Kế Hiên hết sức miễn cưỡng, không tình nguyện lắm nói: “Đành phải như vậy.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn xả xong nước, trước giúp Tạ Kế Hiên tắm trên người. Tạ Kế Hiên quần khăn tắm, lộ ra nửa người trên mạnh mẽ, bờ vai rộng cảm giác sức mạnh tràn đầy thật là tiện sát Thẩm Gia Ngôn, Thẩm Gia Ngôn không khỏi nhìn ngây người, cậu vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Tạ Kế Hiên cởi trần, lần đó lên giường không tính, cậu sợ gãy chết, cái gì cũng không nhìn.

Tạ Kế Hiên dốc toàn lực uốn thẳng sống lưng.

Trong phòng tắm hơi nước dày đặc, chậm rãi phóng ra một tia lúng túng. Tạ Kế Hiên ở trên ghế nhỏ ngồi xuống, không biết là nóng hay là thế nào, sắc mặt trở nên hồng, ngay cả ngực cũng hồng.

Thẩm Gia Ngôn tận lực vứt bỏ tạp niệm, cái gì cũng không nghĩ, chịu một cọ lưng cho Tạ Kế Hiên, cọ xong phía sau, phía trước dù sao cũng có thể tự mình cọ đi, Thẩm Gia Ngôn dịu dàng: “Tạ tổng, phía trước anh có thể tự mình tắm nhé.”

Âm thanh Tạ Kế Hiên suy sụp bi thương: “Chân tôi gãy.”

“.....” Hóa ra anh vẫn biết là chân gãy??

Thẩm Gia Ngôn cọ cọ đột nhiên cảm thấy có chút là lạ, trên người Tạ Kế Hiên đỏ giống như trứng tôm nấu chín, trong phòng tắm dù nóng thể nào cũng không tới mức như vậy chứ, hơn nữa mặc dù người nào đó cố gắng chịu đựng, nhưng Thẩm Gia Ngôn vẫn nhận thấy được hô hấp Tạ Kế Hiên trở nên dồn dập.

Thẩm Gia Ngôn rất lúng túng, muốn tìm lý do đi ra ngoài, đột nhiên bị Tạ Kế Hiên túm lấy cổ tay.

15. Chương 15

Edit + Beta: Vịt

Lòng bàn tay Tạ Kế Hiên nhiệt độ cao dọa người, nóng tới mức Thẩm Gia Ngôn run rẩy.

Ánh mắt Thẩm Gia Ngôn trong lúc vô tình thoáng nhìn xuống, thấy được thứ không nên nhìn, phản xạ có điều kiện muốn đạp cửa mà chạy, không ngờ Tạ Kế Hiên túm quá chặt, Thẩm Gia Ngôn dưới hoảng loạn thiếu chút nữa ngã xuống, cũng may Tạ Kế Hiên phản ứng kịp thời, từ phía sau ôm lấy cậu.

.....

Thẩm Gia Ngôn muốn xù lông, trên mặt đỏ muốn rỉ máu, cậu có thể rõ ràng cảm nhận được sức mạnh bộc phát đến từ trên người đối phương, Tạ Kế Hiên nếu thật sự muốn làm cái gì, cậu thật sự không nhất định có thể đánh thắng anh.

Cánh tay Tạ Kế Hiên cuộn cuộn gân xanh, trên mặt cũng không biết là nước hay là mồ hôi, giống như mở vòi nước, chảy ào ào, mắt cũng đỏ ngầu, cố gắng nhẫn nhịn. Từ trong cơ thể bạo phát ra cốc khiếm cầu (*), dưới sự kích thích bên ngoài, có tư thế của ngựa thoát cương, hướng về phía không thể khống chế phát triển.

((*) từ “cốc khiếm” tiếng Trung là , khi ghép hai từ này lại với nhau sẽ ra từ “dục” , “cốc khiếm cầu” nghĩa là “dục cầu”)

Lúc Thẩm Gia Ngôn cho rằng sắp sửa phát sinh cái gì, Tạ Kế Hiên đột nhiên buông tay ra, đứng dậy rời khỏi phòng tắm.

Thẩm Gia Ngôn thở mạnh thả lỏng, hồi lâu không dám ra ngoài, chờ lúc cậu ra khỏi phòng tắm, phát hiện Đỗ Tử Tử tới.

Đỗ Tử Tử tựa hồ còn biết bắt mạch, Trung Tây y kết hợp kiểm tra xong, lắc đầu.

Thẩm Gia Ngôn thấy hần lắc đầu sợ hết hồn, chẳng lẽ mắc bệnh nan y? Đỗ Tử Tử nói: “Dì thật sự quá tuyệt, sợ ”chân” mày hỏng, bồi bổ cho mày một bữa, may mà mày chịu được, đổi thành người khác, đã sớm máu mũi giàn giụa.”

(tuyệt trong đoạn tuyệt)

Thẩm Gia Ngôn ngửi ngay được mùi vị là lạ của món canh kia, hóa ra là chuyện như vậy. Thẩm Gia Ngôn nhìn bộ dạng, là uống hết cả nồi đi, cũng không biết Tạ Kế Hiên chịu được hay không.

“Không sao chứ?” Thẩm Gia Ngôn lòng tốt hỏi một câu, vốn nói với Đỗ Tử Tử, lại thấy Tạ Kế Hiên ưỡn thẳng sống lưng: “Cậu yên tâm, phương diện kia của tôi không thành vấn đề.”

“.....” Ai quan tâm phương diện kia của anh có vấn đề hay không.....

Thẩm Gia Ngôn nửa đêm dậy ăn khuya, vẫn nghe thấy trên lầu rầm rầm không ngủ. Sáng sớm lúc thức dậy, Thẩm Gia Ngôn yên lặng ăn cơm, nhìn Tạ Kế Hiên hôm qua sửa ống nước đến nửa đêm, trên mặt treo

quàng thâm mắt, hết sức đồng tình, nhưng thông minh ngậm miệng không nói chuyện, sợ Tạ Kế Hiên lại vút nôi (*) cho cậu, đáp lại cậu một câu “Chân tôi gãy”.

((*) vút nôi: đẩy tiếng xấu cho người khác)

“Cậu nghĩ xong chưa, chúng ta lúc nào thì đi đăng ký kết hôn?” Đang ăn, Tạ Kế Hiên đột nhiên phun ra một câu như vậy.

Đề nghị mấy hôm trước, Thẩm Gia Ngôn không phải chưa cẩn thận nghĩ tới, nhưng vẫn không nghĩ ra kết quả, dù sao đăng ký kết hôn chuyện lớn như vậy, lập tức do dự: “Tôi vẫn chưa nghĩ xong.”

Tạ Kế Hiên bất mãn hết sức: “Tôi gãy chân tôi cũng nghĩ xong rồi, sao cậu vẫn chưa nghĩ xong?”

“.....”

“Sinh con xong chúng ta li hôn, đây chính là thỏa thuận kết hôn đơn giản, tất cả đều là vì bảo bảo, cậu không cần nghĩ quá phức tạp.” Tạ Kế Hiên bày ra thái độ người làm ăn, giải quyết việc chung nói.

“Thật sự phải kết hôn sao?” Thẩm Gia Ngôn vẫn cảm thấy hoàn toàn không cần thiết.

“Nó có quyền biết cha mẹ mình là ai, chúng ta dù sao cũng phải cho nó một đáp án. Nếu như chúng ta không kết hôn, nó sẽ cho rằng mình là kết quả mà tôi phong lưu bên ngoài, mà mẹ mình chỉ là tình nhân của cha, mình là đứa trẻ không ai yêu thương! Trẻ con rất nhạy cảm, bởi vì thân thể bị người khinh bỉ, sẽ tạo thành cho nó tổn thương không thể xóa nhòa.”

..... Đáng sợ như vậy sao?

Cũng không biết là năng lực tẩy não của Tạ Kế Hiên quá mạnh, hay là thế nào, Thẩm Gia Ngôn cảm thấy còn rất có đạo lý.

“Tôi nghĩ thêm chút.”

“Không cần nghĩ thêm.” Tạ Kế Hiên đưa một tờ giấy cho Thẩm Gia Ngôn: “Tôi đã chọn xong ngày, trước tiên đi đăng ký kết hôn.” Nói miễn cưỡng: “Nếu như cậu nhất định muốn làm hôn lễ cũng không phải không thể.”

Thẩm Gia Ngôn nhìn, tuần tới, nhanh như vậy?

Tạ Kế Hiên thấy cậu nhú mày, lãnh khốc nói: “Tôi cũng là vì con.”

Do dự cũng không phải là phong cách của Thẩm Gia Ngôn, đã đi tới một bước này, vậy thì dứt khoát tiến Phạt tới Tây phương, Tạ Kế Hiên đã nói là vì tốt cho con, cậu cũng không phải người nhẫn tâm như vậy. “Được, vậy làm thế đi.”

Ánh mắt Tạ Kế Hiên lấp lóe, lỗ tai lại bắt đầu đỏ lên, Thẩm Gia Ngôn nghĩ sẽ không phải lại uống canh đại bổ chứ. Thẩm Gia Ngôn nhớ tới ngày hôm qua Tạ Kế Hiên đỏ rục còn giống như tôm chín, còn là tôm tằn gây chân, không khỏi cảm thấy buồn cười, nhịn không được cười lên.

Tạ Kế Hiên hết cách nói: “Tôi biết kết hôn với tôi cậu nghĩ thôi đã vui vẻ, không cần nhịn, cậu có thể cười lớn tiếng.”

Thẩm Gia Ngôn: “.....” Nghĩ thôi tôi đã không cười nổi.

Thẩm Gia Ngôn lúc này ngồi trước gương vẫn cảm thấy vi diệu, mặc dù đáp ứng sáng khoái, nhưng suy nghĩ một chút mình sẽ phải đăng ký kết hôn, lại cảm thấy có chút quá đột ngột. Chị Trương mở hòm trang điểm ra, thấy cậu một bộ tâm sự, cười nói: “Người hot sẽ có phiền não, bất quá sự phiền não ngọt ngào này cũng không phải ai cũng có thể có.”

Thẩm Gia Ngôn thật sự không có phiền não của nổi tiếng, cậu làm việc thích nhìn về phía trước, mọi người đều sẽ suy nghĩ sau này sẽ như thế nào, cậu rất ít nghĩ lung tung, mà càng chú trọng hành động thực tế. Nghĩ nhiều không bằng làm nhiều.

Đúng, nghĩ nhiều không bằng làm nhiều, thay vì nghĩ tới chuyện phiền lòng còn không bằng quan tâm tương lai mình nhiều hơn.

Kiểm huyết phong hầu ngày mai sẽ phát sóng, trên mạng đã có đề tài liên quan, lên top search, fan đã đang tích cực tiếp ứng. Lượng fan weibo của cậu đã xuất hiện khuynh hướng không ngừng tăng lên, tâm tình Thẩm Gia Ngôn không tệ, đăng một tấm selfie.

Cậu gần đây không nhuộm tóc, giữ lại tóc đen tự nhiên, T-shirt thuần sắc đơn giản và quần jean, là trang phục cậu yêu thích, cũng chột chút điểm mạnh của fan. Chàng trai tươi sáng anh tuấn, không có một chút cảm giác chán ngấy, đây chính là nguyên nhân fan cực kỳ thích cậu. Nhiều năm còn có thể giữ lại được phần thuần túy này, vô cùng hiếm thấy.

Selfie vừa đăng lên, đã có người bấm like, chuyện đại hỉ thế này sao có thể thiếu “Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn” được chứ, mặc dù không tới đầu tiên, nhưng trong số những người đầu tiên mà Thẩm Gia Ngôn nhìn thấy. Thế là theo Weibo tìm qua, ấn vào trang chủ.

Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn: Đã mời luật sư, livestream @xx chờ thư của luật sư đi. [tức giận][tức giận]

!! Thẩm Gia Ngôn sợ, sao lại làm ồn ỉ lớn như vậy, cứ nhiên còn muốn kiện lên tòa án, đối tài khoản không phải được rồi sao.

Kênh livestream núi dựa lớn lắm đấy, fan nhỏ dù có kiện thế nào cũng không thắng, Thẩm Gia Ngôn muốn khuyên cô nàng dừng kích động, nhưng fan nhỏ hạ quyết tâm.

Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn rep lại: Không phải chuyện thay tài khoản, livestream XX khinh người quá đáng, cùng một bè với tên đại bản kia.

..... Cái người trộm tài khoản sao? Thẩm Gia Ngôn cảm thấy fan nhỏ suy nghĩ quá nhiều, có thể cùng một bè với kênh livestream, nhất định là người có tiền, người như vậy tại sao muốn trộm tài khoản?

Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn rep: Còn thằng cấp tài khoản của tui, lên tới hạng nhất, xí! Không biết xấu hổ, chính là muốn Tiểu Ngôn để ý tới hần, tranh sủng với tui!

Thẩm Gia Ngôn lại khuyên hai câu, đành chịu fan nhỏ hạ quyết tâm muốn kiện website livestream, Thẩm Gia Ngôn cũng chỉ có thể hôm nào đó nghĩ cách, trước mắt phải bắt đầu makeup, Thẩm Gia Ngôn chuyển tâm lên khuôn mặt mình.

Chị Trương hí hoáy dụng cụ trang điểm, “Aii” một tiếng, “Hộp phấn màu xanh chị rõ ràng đặt ở ngăn thứ 2, sao lại chạy tới ngăn dưới.” Chị Trương đối với hòm makeup chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ của cô rõ như lòng bàn tay, thứ gì đặt ở đâu dưới tay là có thể tìm được. Thẩm Gia Ngôn nhìn vào trong một cái, thấy hộp phấn màu xanh chị Trương cầm trên tay, chính là bộ đồ trang điểm hạng sang của Úc, bộ ban đầu bị người phá, rất nhanh lại bổ sung bộ mới, hiện tại mọi người đều đang dùng nhãn hiệu makeup này.

Kệ viền hộp rơi xuống một lớp phấn vụn màu trắng, Thẩm Gia Ngôn ghé sát vào ngửi ngửi, cau mày.

Buổi tối, Thẩm Gia Ngôn phải đi tham gia tiệc tối bảo vệ môi trường, cậu gần đây có chút nhân khí, cũng có thể có tài nguyên thăm dò như vậy, lại là cùng với tiểu sinh đang hot Chu Tầm Chi, làm đại biểu của Tân Nguyên tham gia.

Thẩm Gia Ngôn trang điểm xong, Chu Tầm Chi mới đến, hần mới từ bên ngoài về, chụp ảnh đường phố, trên mặt vẫn mang theo trang điểm nhạt. Trợ lý trang điểm tẩy trang cho hần, chuẩn bị trang điểm lại.

Lúc Thẩm Gia Ngôn đang định đi ra ngoài chạm mặt với Tiền Hạo Đa tiến vào, Tiền Hạo Đa không thèm nhìn cậu, ngẩng đầu từ trước mặt Thẩm Gia Ngôn đi qua, chờ cửa đóng lại, nói với Chu Tầm Chi đang nhìn điện thoại: “Kéo không được thời gian bao lâu, chờ xem.”

Chu Tầm Chi không có phản ứng gì, kiểm tra ảnh chụp đường phố trong điện thoại, xóa ảnh có tỳ vết, nhẹ nhàng “ha” một cái.

Thẩm Gia Ngôn và Chu Tầm Chi ngồi hai xe bảo mẫu tới hiện trường, công ty để cho hai người cùng đi, Thẩm Gia Ngôn xuống xe, chờ Chu Tầm Chi, nhưng đợi hồi lâu cũng không thấy cửa xe mở ra.

Hiện tại đi thăm dò đều có livestream trên mạng, ống kính livestream đối diện bọn họ, Mạnh Giản Minh từ trên xe phía sau đi xuống, mở ra cửa xe phía khác mà livestream không nhìn thấy: “Sao thế?”

“Chuyện lớn không tốt ạ!” Tiền Hạo Đa vẻ mặt đưa đám: “Trên mặt Tầm Chi dị ứng, đỏ rục.”

Mạnh Giản Minh nhìn một cái, chân mày cau chặt: “Làm sao thế?”

Tiền Hạo Đa nhanh chóng rơi mồ hôi: “Em cũng không biết, lúc từ công ty đi ra vẫn rất ổn.”

Trong mắt Chu Tầm Chi mang theo nước mắt, vội vàng hỏi: “Anh Mạnh, làm sao đây ạ?”

“Nhanh chóng tới bệnh viện xem xem.” Nghiêm trọng như thế khẳng định không đi thăm đồ được, Mạnh Giản Minh dứt khoát nhanh nhẹn chỉ huy, nhưng Chu Tầm Chi rất oan ức, cơ hội lớn lộ mặt như này hẳn không muốn bỏ qua, dạ tiệc bảo vệ môi trường, vừa có thể tăng thêm ánh sáng lại có thể tuyên truyền nhân phẩm, tài nguyên tốt như vậy để cho một mình Thẩm Gia Ngôn trắng trợn lấy đi, hẳn không cam lòng.

Nhưng hẳn cũng biết, tình huống trước mắt đúng như Mạnh Giản Minh nói, vẫn là mau sớm đi bệnh viện khám, trước giữ được khuôn mặt mới là quan trọng nhất.

Hắn oán hận nhìn Thẩm Gia Ngôn một cái, vừa lúc Thẩm Gia Ngôn đứng ở phía sau Mạnh Giản Minh, đối diện ánh mắt hắn, nhẹ nhàng nở nụ cười.

16. Chương 16

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit + Beta: Vịt

Chu Tầm Chi mặt đỏ giống như ớt khỉ, từ mặt đến cổ, thê thảm không nở nhìn, vừa đau vừa ngứa, lại không thể gãi, chỉ có thể chịu đựng.

Ánh mắt hắn nhìn Thẩm Gia Ngôn tràn đầy hận ý, lúc Mạnh Giản Minh nhìn sang lại trở nên yếu ớt đáng thương, so với trở mặt Xuyên kịch còn lợi hại hơn, Thẩm Gia Ngôn nhìn tấm tắc tán dương. Cậu ngược lại một chút không thêm để ý, Chu Tầm Chi càng hận cậu càng vui vẻ, cậu vẻ mặt ân cần hỏi: “Không sao chứ?”

Tiền Hạo Đa nghiêng răng nghiêng lợi: “Cậu nói xem?” Ai có thể nói với hắn, tại sao rõ ràng cái ớt khỉ nên xuất hiện trên mặt Thẩm Gia Ngôn, lại để cho Chu Tầm Chi bị chứ! Hắn rõ ràng để đồ ở chỗ Thẩm Gia Ngôn!

Đánh gãy răng nuốt vào trong bụng, Tiền Hạo Đa hận đến nghiêng răng nhưng không có chỗ giải oan, tức gần chết, nói chuyện cũng trở nên không lựa lời, trực tiếp hận lên Thẩm Gia Ngôn.

Lòng tốt bị coi thành lòng lang dạ thú, Tiền Hạo Đa này cũng quá không đúng, mọi người nhìn ở trong mắt, nhào nhào thay Thẩm Gia Ngôn kêu bất bình, lòng tốt không báo, Chu Tầm Chi cũng trở nên chẳng đáng để người đồng tình, vốn còn muốn quan tâm chút, hiện tại xem ra vẫn là thôi, ai thích thì đi mà làm.

Mạnh Giản Minh cho Tiền Hạo Đa một nhãn đao: “Chỗ này là trường hợp công chúng, thu liễm chút cho tôi!” Vừa nói nhìn thoáng qua Chu Tầm Chi, không nói nữa. Chu Tầm Chi cúi đầu, hẳn biết Mạnh Giản Minh đang tức, trách hắn không quản tốt miệng người của mình, Mạnh Giản Minh rất ít tức giận, một khi cáu thì là chuyện lớn.

Chu Tầm Chi càng hận, trong cơn giận dữ vô cùng khó chịu, chỉ có thể trở mặt nhìn Thẩm Gia Ngôn dưới ánh sáng của flash light, hào quang bắn bốn phía đi lên thăm dò.

Thẩm Gia Ngôn hôm nay mặc âu phục đeo nơ, cực kỳ chính thức, trang dung tươi sáng tự nhiên, khiến cho người ta có cảm giác nhẹ nhàng sáng sủa, dưới chiếu rọi của flash light, mạ lên một lớp tiên khí như trong miệng fan nói.

Đây coi như là lần đi thăm đồ đầu tiên của Thẩm Gia Ngôn sau khi có nhân khí, trước kia đi theo tổ phim cạ thăm đồ, cũng là đứng trong góc, có lúc ngay cả chụp hình cũng sẽ bị coi thường, không có chút cảm giác tồn tại nào. Nhưng hôm nay, cậu không còn là Giáp Ất Bính Đinh trong xó nữa, mà là minh tinh nhân khí đường đường chính chính, Thẩm Gia Ngôn.

Đoản pháo (*) tại lúc cậu đi tới, sẽ di động theo người cậu, đuổi theo ngôi sao lấp lánh, ở trong mắt bọn họ, cậu cũng được vẽ lên cái mác hot.

((*) đoản pháo: ở đây chỉ máy ảnh ống kính ngắn)

Fan xem livestream thấy Thẩm Gia Ngôn xuất hiện cũng nháo nhào kích động, lần này livestream chính là một kênh khác, kênh này có thể tặng quà. Thế là, để biểu thị yêu thích, mọi người rối rít xoát quà.

Làm fan trung thành của Thẩm Gia Ngôn, lúc này đương nhiên không thể thiếu phần của “Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn”. Fan này trong chớp mắt xoát đến 5 nghìn, một phát bước lên hạng nhất trong danh sách thổ hào.

Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn: Ngôn Ngôn đẹp trai quáaaa [hoa si][hoa si][hoa si]

Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn: Mặc đẹp trai như vậy là muốn đi kết hôn với tui sao [heart][heart][heart]

ID Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn ở trong giới fan coi như là nổi tiếng, là đại fan duy nhất hồi Thẩm Gia Ngôn vô danh, rất nhiều fan đều vô cùng sùng bái hần, từ một đường không có tiếng tăm gì đi theo tới hiện tại, loại tâm tình không lay động này cũng không phải ai cũng có thể làm được.

Màn đàn đều đi theo cậu biểu lộ, trong một mảnh hài hòa này, đột nhiên lòi ra một ID tên là “Ông xã của Thẩm Gia Ngôn”.

Vừa ra tay chính là một vạn. Trong nháy mắt đẩy rớt “Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn”.

Màn đàn đều đang khen hần có tiền, fan nhỏ Bạn gái cũng nhìn thấy, hai người bọn họ một bạn gái, một ông xã, nhìn tên chính là thượng vị thỏa mãn. Cộng thêm hai hôm nay fan nhỏ bị cướp ID tức muốn chết, lập tức tìm được chỗ xuất hỏa, vung tay lại đốt 1 vạn. Đây là muốn so đo. Mọi người đang xem náo nhiệt.

Vị đại fan Bạn gái này luôn luôn ra tay hào phóng, không ai dám so với hần, vừa rồi vị kia chắc là loáng cái đốt tiền, phần sau không lưu lại. Mọi người tiếp tục xem Thẩm Gia Ngôn, lúc này, “Ông xã của Thẩm Gia Ngôn” bị đẩy xuống bồng chốc trở mình, hào phóng đập 10 vạn RMB, đánh đòn dập tàn huyết fan nhỏ trong nháy mắt, trở lại ngai vàng hạng nhất.

10 vạn! Fan đều sợ ngây người, ra tay một cái chính là 20 vạn, hần thật sự có tiền a! Vị này xem chừng là thật sự giàu, ngay cả Bạn gái cũng không là đối thủ.

Quả nhiên fan nhỏ không lên tiếng nữa, fan Bạn gái không địch lại được fan Ông xã, bị KO.

Comment nhao nhao quỳ lễ vị đại hào này, Tạ Kế Hiên ngồi ở trước bàn làm việc, lãnh khốc cười cười, khí Bá Vương bốn phía, sau khi áp chế fan nhỏ, mặt không biểu tình gõ bàn phím.

Ông xã của Thẩm Gia Ngôn: Bà xã đẹp trai quáaaa [hoa si][hoa si][hoa si]

“A a a a a a a anh!!!! Anh sao lại đóng băng thể của em chứ!!!” Phòng làm việc của tổng tài chi trăm triệu, một chàng trai mặc đồng phục học sinh ngồi ở sau bàn làm việc của tổng tài, nóng nảy hết to. Anh trai của chàng trai, tổng tài chi trăm triệu lười biếng trên ghế salon, sờ một con Ragdoll mắt xanh lam, đầu cũng không ngẩng: “Gì mà thể của mày, đó là thể của anh.”

Chàng trai nhìn “Ông xã của Thẩm Gia Ngôn” xếp thứ nhất, điệu võ dương oai, thiếu chút nữa tức khóc.

“Chờ đó cho em!”

Thẩm Gia Ngôn lúc trở lại bị Tiền Hạo Đa chặn, cầm hộp phấn chất vấn Thẩm Gia Ngôn: “Hộp phấn của Tầm Chi có phải bị cậu đổi hay không?”

Thẩm Gia Ngôn không chút hoang mang: “Anh có ý gì?”

Tiền Hạo Đa cười lạnh: “Cậu nói tôi có ý gì.” Hắn lật hộp phấn qua, sau đó dùng bút mark màu đen chấm một cái, “Hộp phấn của Tầm Chi tôi dùng bút làm ký hiệu, phiền Thẩm đại minh tinh giải thích cho tôi, cái này tại sao lại xuất hiện trong hòm trang điểm của chị Trương?”

“Đồ trong hòm trang điểm của chị Trương cũng không phải chỉ cho tôi dùng, sao anh biết là tôi đổi?”

Tiền Hạo Đa cắn răng: “Phía trên có dấu vân tay của cậu, cậu tin tôi tìm người làm giám định dấu vân tay hay không, tới lúc đó tôi đi nói với anh Mạnh, là cậu trộm giỏ đồ quý, làm cho Tầm Chi suýt chút nữa hủy dung, xem anh ấy xử lý cậu thế nào!”

Thẩm Gia Ngôn cười: “Tôi ngược lại mong chờ anh Mạnh điều tra thật kỹ, xem cuối cùng rốt cuộc ai xong đời.”

“Anh cứ đi làm giám định dấu vân tay.” Thẩm Gia Ngôn thành tâm thành ý: “Đừng tưởng chỉ có anh thông minh làm ký hiệu đánh dấu, anh cảm thấy sau lần trước có người trộm túi của tôi, công ty có thể lắp giám sát ở phòng trang điểm hay không?” Lần trước cậu đã cảm thấy không đúng, một mực đề phòng, không nghĩ tới quả nhiên, bị cậu tóm gọn. Nếu như không phải bị cậu phát hiện, hôm nay xấu mặt chính là Thẩm Gia Ngôn cậu.

Cậu từ trước đến giờ không thích đắc tội với người, nhưng nếu như có người muốn để cho cậu khó chịu, cậu cũng không phải người dễ mặc người ta vuốt mặt.

“Không thể nào.” Tiền Hạo Đa cho rằng Thẩm Gia Ngôn chỉ là đang dọa唬: “Cậu dọa ai thế.”

“Anh không làm việc trái lương tâm làm sao sẽ cảm thấy tôi đang dọa唬 anh?” Thẩm Gia Ngôn lạnh mặt còn rất dọa唬 người, Tiền Hạo Đa lúng ta lúng túng nói không ra lời, sắc mặt xanh hồng biến hóa, mồ hôi rơi xuống.

Hắn không nhìn thấy giám sát cũng không đại biểu không có, trước kia từng có tiền lệ như vậy, có một nghệ sĩ tiền bối luôn trên người khó chịu nhưng không tìm ra nguyên nhân, sau đó công ty lạng lẽ cài đặt giám sát mới điều tra ra, có người bỏ độc vào cốc nước của hắn.

“Tự mình phạm tội trước còn có gan tới tìm tôi khởi kiện hỏi tội, tôi muốn hỏi chút dũng khí của anh ở đâu ra?”

Tiền Hạo Đa bại trận, trong lòng sợ hãi, thân thể bé ú ở trước mặt Thẩm Gia Ngôn nhất thời thấp hơn hai khúc, cũng không cách nào ngẩng đầu vênh váo hung hăng nữa, giống như gà trống đấu thua ảo não rời đi.

Chu Tầm Chi sau khi biết, lửa giận dâng trào, giận đến bệnh tình nặng thêm, ngay cả phỏng vấn cuối tuần cũng đẩy lùi.

Đêm đó Kiểm huyết phong hầu phát sóng, Thẩm Gia Ngôn từ sớm ngồi trước TV, mặc dù tập 1 không có cậu, nhưng phần cuối tập có cậu. Đây là vị trí nghiêm túc đầu tiên cậu có trên TV, kích động giống như xem thành tích thi đại học năm đó.

Tạ Kế Hiền nói mình chờ xem tin tức nửa đêm, ngồi ở một bên mặt không biểu tình cùng Thẩm Gia Ngôn xem, nhưng Thẩm Gia Ngôn xem một nửa đi ngủ, Tạ Kế Hiền xem, tầm mắt không tự chủ được dời đến trên bụng Thẩm Gia Ngôn.

Phía dưới rất nóng, nóng hằm hập, nhiệt độ xuyên thấu qua quần áo truyền tới trên tay Tạ Kế Hiền, nóng tới mức anh khẽ run rẩy. Nơi này có đứa nhỏ thuộc về anh và Thẩm Gia Ngôn, mặc dù còn chưa phát triển chân tay xong, Tạ Kế Hiền nhưng có thể cảm nhận được sức mạnh mẽ kia, sinh sôi không ngừng giống như đang nhún nhủ với anh cái gì.

Tạ Kế Hiền dùng chút lực tinh tế cảm thụ, ôn nhu trong đôi mắt thâm thúy càng ngày càng mạnh, lúc Thẩm Gia Ngôn mở mắt ra, nhìn thấy chính là một hình ảnh như vậy.

Mèo Ragdoll mắt xanh lam:

17. Chương 17

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit + Beta: Vịt

*** Chương đăng đúng những phút cuối ngày cuối tháng =))))

Tạ Kế Hiên giống như Raccoon trộm thức ăn cho mèo bị tóm gọn, tay cứng ngắc đặt trên bụng Thẩm Gia Ngôn, rụt không được mà không rụt cũng không xong, hai người mắt to đối diện mắt nhỏ, mặt Tạ Kế Hiên dần dần đỏ. Thẩm Gia Ngôn đột nhiên nhảy lên: “Diễn xong rồi.” Cậu vội vàng cầm điện thoại bắt đầu quay end song, lúc này tập 1 Kiểm huyết phong hầu đã kết thúc, trên TV đang chiếu end song.

(Nhìn Raccoon ảnh này tưởng tượng giống y anh Hiên =))))

Nhìn Thẩm Gia Ngôn chuyên chú quay, Tạ Kế Hiên thở phào nhẹ nhõm, đầu ngón tay nhớ lại xúc cảm lúc nãy, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, quãng một câu “Tôi đi ngủ đây” đứng dậy rời đi, đi hai bước, lại khập khiễng trở lại cầm gậy.

Thẩm Gia Ngôn hết sức chăm chú nhìn TV, cũng không có chú ý Tạ Kế Hiên, Tạ đại tổng tài vỗ ngực một cái, khập khiễng rời đi.

Chờ người đi rồi, Thẩm Gia Ngôn sụp vai xuống, mạnh mẽ thở phào, cũng không biết có phải ảo giác của cậu hay không, cứ cảm thấy trên bụng nóng hầm hập, nhưng càng làm cho cậu để ý chính là ánh mắt Tạ Kế Hiên. Thẩm Gia Ngôn vuốt bụng, càng nghĩ tai càng đỏ, nhưng không nghĩ tới Tạ Kế Hiên thoát nhìn không thông nhân tình còn có một mặt ôn nhu như vậy.

Kiểm huyết phong hầu phát sóng tập 1 thu được rất nhiều khen ngợi, mặc dù Thẩm Gia Ngôn chưa ra sân, vẫn như cũ chiếm một chỗ ngồi ở top comment.

Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn: Chúc mừng phim mới của Ngôn Ngôn phát sóng [bình luận kèm theo ảnh]

Phía dưới một đồng comment like, đưa lên top comment.

Ông xã của Thẩm Gia Ngôn: Bà xã giỏi nhất [bình luận kèm theo ảnh]

Thẩm Gia Ngôn trong ảnh đính kèm vô cùng trẻ trung, mặc đồng phục học sinh đứng dưới tán cây, đường như vô ý quay đầu đối diện ống kính của người chụp, dưới trạng thái cực kỳ tự nhiên bị tóm lại.

Đường nét thời thiếu niên không khác hiện tại lắm, mặc đồng phục học sinh mùa hè quy củ, vẫn như cũ đẹp trai phi thường xuất chúng, ánh chiều tà hắt vào trên mái tóc ngắn màu đen, hơi thở của thiếu niên linh động được vĩnh viễn lưu trữ trong bức hình thời gian.

Tấm hình nay fan chưa từng thấy, thời kỳ thiếu niên của nam thần ai có thể không động tâm, nháo nhào đòi Ông xã của Thẩm Gia Ngôn ảnh chưa từng công khai. Nhưng vị này quá keo kiệt, ai muốn cũng không cho, hiển nhiên là muốn chiếm nam thần thành của riêng.

Nhưng fan oán trách nhiều hơn nữa, cũng không chơi được người ta có đồ độc nhất vô nhị, trong lúc nhất thời nhào nhào tràn vào trang chủ ấn follow, Ông xã của Thẩm Gia Ngôn từ một tiểu trong suốt vô danh yên lặng trong nháy mắt tăng hơn 1 nghìn fan, điệu bộ chèn ép “Bạn gái chính quy”.

Bạn học nhỏ Mạnh Vân Tinh “Bạn gái chính quy” nghiêng rằng nghiêng lợi với điện thoại, nhưng không biết làm sao người ta level cao, hần chỉ có thể tâm không cam tình không nguyện ấn vào trang chủ của “Ông xã của Thẩm Gia Ngôn”, bởi vì hần không thể không thừa nhận, bức ảnh vừa rồi quá chọt vào tim hần.

Nhưng trang chủ không tìm được ảnh gốc, trang chủ của vị đại huynh đệ này cực kỳ hoang vu, chỉ có weibo vừa rồi forward, không có gì khác.

Mạnh Vân Tinh ấn tin nhắn riêng.

Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn: Xin chào huynh đài, bức hình vừa rồi chia sẻ chút sao?

Ông xã của Thẩm Gia Ngôn: Tui vì sao phải chia sẻ vợ mình với thím?

Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn:.....

Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn: Đầu là fan của Tiểu Ngôn, phân chia tui thím cái gì?

Ông xã của Thẩm Gia Ngôn: Tui là chồng chính quy, thím là bạn gái tự phong, không nên đánh đồng chúng ta.

À há, khẩu khí còn rất gớm, Mạnh Vân Tinh nhin không được tức giận, trực tiếp hận một câu, không nghĩ tới chưa gửi đi, Ông xã của Thẩm Gia Ngôn đã kéo đen hần.

..... Cái đệt đồ có bệnh, Mạnh Vân Tinh dám cam đoan tên này nhất định là có vấn đề, có không ít người nghĩ mình tinh là bạn trai bạn gái thậm chí ông xã bà xã mình, cái này ở trong giới fan rất bình thường, nhưng hãm sâu bên trong như vậy, không thấy nhiều.

Mạnh Vân Tinh có chút thay thần tượng lo lắng, người này vừa nhìn đã không bình thường, còn có thể đào được thứ người khác không đào được, đừng trúng độc quá sâu đi tập kích Tiểu Ngôn liền không ổn.

Mặc dù khả năng không có tác dụng gì, Mạnh Vân Tinh vẫn là gửi tin nhắn riêng cho Thẩm Gia Ngôn.

Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn: Tiểu Ngôn, ID Ông xã của Thẩm Gia Ngôn anh chú ý chút nhé, hần không biết lấy đâu ra ảnh hồi cấp 3 của anh, người có chút không bình thường.

Trình bày của fan nhỏ Thẩm Gia Ngôn không có bỏ qua, lúc này còn rep lại, gần đây cây to đón gió, sợ fan nhỏ mang đến phiền phức, chưa từng rep lại, nhưng tin nhắn này cậu nhận được.

Thẩm Gia Ngôn chạy tới Weibo người này vừa nhìn, ảnh hình như là cậu hồi cấp 3, có thể là bạn học gì đó của cậu, mặc dù hơi kỳ quái, nhưng không sao hết. Nhưng sau khi Thẩm Gia Ngôn nhìn thấy Weibo chứng thực cho hần, không bình tĩnh nữa.

Ui đệt, chứng thực là cái quỷ gì, tại sao lại chứng thực cho hần?? Cậu làm sao không biết mình có một ông xã??

Ui đệt fan nhỏ thật sự nói đúng, người này tuyệt đối không bình thường!

Thẩm Gia Ngôn tức giận không chịu nổi, dùng nick clone follow Ông xã của Thẩm Gia Ngôn, cậu cũng muốn xem xem người này rốt cuộc muốn làm gì!

Sáng thứ 2 lúc Thẩm Gia Ngôn dậy, đã thấy Tạ Kế Hiên ngồi ở phòng khách, tây trang giày da, nghiêm chỉnh đợi, nghiêm nhiên đã sửa soạn chỉnh tề. Thẩm Gia Ngôn mặc đồ ngủ, ngáp: “Không cần gấp, cục dân chính vẫn chưa mở cửa đâu.”

Hôm nay bọn họ sẽ đi đăng ký kết hôn, vì bảo bảo trước tiên kết hôn đã.

Ánh mắt Tạ Kế Hiên chợt lóe, hắt cằm lên, lạnh lùng nói: “Tôi không vội.”

Thẩm Gia Ngôn thấy tóc anh đều tỉ mỉ xử lý qua, giày da cũng lau đến bóng loáng, hần đã dậy rất sớm. Hiện tại 7h, Tạ Kế Hiên ít nhất sửa soạn 1 tiếng, bất quá có lẽ người ta chỉ là chú trọng hiệu suất, Thẩm Gia Ngôn thức thời không có nói gì nữa.

9h, thư ký lái xe chở bọn họ tới cục dân chính, Thẩm Gia Ngôn vốn là muốn từ cửa sau vào, thân phận hiện tại của cậu cần cảnh giác khắp nơi, nhưng Tạ Kế Hiên cần phải quang minh chính đại từ cửa trước đi vào.

Không đi là không đi. Không phối hợp nói: “Tôi không đi từ cửa sau!”

“.....” Ba tháng trước anh không phải mới đi sao!!

May mà lúc này không có ai, Thẩm Gia Ngôn suy nghĩ một chút thỏa hiệp, đeo mũ khẩu trang đi theo Tạ Kế Hiên từ cửa chính vào, một đường tới chỗ đăng ký. Nhân viên làm việc là một tiểu cô nương, thấy hai đại soái ca không khỏi nhìn thêm mấy cái, càng nhìn càng cảm thấy quen mắt, rất nhanh nghĩ ra, đây không phải là người đàn ông độc thân kim cương đẹp trai nhất cả nước Tạ Kế Hiên sao!!

Vị bên cạnh nhưng không quá quen mắt, nhưng cũng là một tuấn nam. Mặt tiểu cô nương đều ghen đỏ, Tạ Kế Hiên kết hôn!! Cô nàng hôm nay vận khí cũng quá tốt, tận mắt nhìn thấy người nổi tiếng đăng ký kết hôn, còn là cùng đồng tính!

Aiz! Quả nhiên nam nhân tốt đều là gay mà!! Quá không công bằng!

Cuốn sổ đỏ rất nhanh đã tới tay, Thẩm Gia Ngôn cầm lấy còn cảm thấy rất không chân thật, cậu lúc này đã kết hôn với Tạ Kế Hiên?

(Giấy chứng nhận kết hôn ở TQ làm dạng quyển giống như passport ý chứ không chỉ độc 1 tờ như ở Việt Nam)

Thẩm Gia Ngôn nhìn Tạ Kế Hiên: “Hai ta.....” Ừm nói gì được đây?

Tạ Kế Hiên nhìn cuốn sổ đỏ của mình, hai người đều là nền đỏ sơ mi trắng, Thẩm Gia Ngôn lộ ra nụ cười 8 răng tiêu chuẩn, cười tới cực kỳ đẹp, hơi dựa vào anh. Bọn họ giống như phu phu bình thường, được 1 tấm giấy chứng nhận định ra quan hệ.

(Ở TQ ảnh thẻ kết hôn là nền màu đỏ)

Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình nói: “Có phải không dám tin đây là sự thật không?”

Thẩm Gia Ngôn vừa định gật đầu, nghe anh lại nói: “Trong lòng nhất định vui tới nổ tung đi, tôi biết cậu rất cao hứng, không cần nín.”

“.....”?? Ai cao hứng.

Đại lão suy nghĩ nhiều quá rồi.

Thẩm Gia Ngôn khát, chạy đi siêu thị mua nước uống, lúc trở lại nghe thấy trong xe truyền ra động tĩnh rất lớn, loáng thoáng có tiếng cười. Chờ cậu mở cửa, bên trong cũng không có ai khác, chỉ có Tạ Kế Hiên lãnh khốc ngồi ở chỗ đó lật xem văn kiện.

Hai người buổi trưa cùng đi ăn cơm, Tạ Kế Hiên đặt nhà hàng tốt nhất thành phố A, ở tầng thượng có thể ngắm cảnh biển đẹp đẽ, vô cùng thích hợp tình nhân ăn cơm.

Thẩm Gia Ngôn vẫn là lần đầu tiên tới nơi này, Lưu mỗ mỗ vào đại quan viên (*), không khỏi tò mò.

((*) giống câu “nhà quê lên tỉnh”)

Thang máy ngắm cảnh từ từ lên cao, từ lúc vào cửa máy cô gái trẻ đã chú ý tới Tạ Kế Hiên liên tục nhìn sang, định dẫn tới sự chú ý của tổng tài cao lãnh, mấy vị này xem ra là biết Tạ Kế Hiên, ánh mắt sùng bái lại mê muội.

Đúng vậy, vừa đẹp trai vừa có tiền, đối là cô gái nào cũng động tâm. Ngay cả Thẩm Gia Ngôn không thừa nhận cũng không được, Tạ Kế Hiên ngoại trừ không thông nhân tình ra, cậu chưa từng gặp ai vẻ ngoài đẹp trai còn có tiền có gia thế như vậy, đừng nói con gái, nam cũng mê muội không khác.

Lúc Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình, cực kỳ lạnh nhạt, nhưng cũng không làm cho người ta cảm thấy không thể tiếp cận, ngược lại, sẽ làm cho người ta có kích động thiêu thân lao đầu vào lửa. Lãnh đạm mê người, đây chính là cảm thụ của mấy cô gái hiện tại.

Thang máy ngắm cảnh đều đặn nhanh chóng lên cao, Thẩm Gia Ngôn trước kia từng đi thang máy thế này, không có bất kỳ khó chịu gì, nhưng hôm nay lại có chút không thoải mái, theo thang máy càng lên càng cao, lúc nhìn xuống thế nhưng choáng đầu buồn nôn. Cậu vội vàng túm lấy vai Tạ Kế Hiên, hơi dựa lên.

Sợ Tạ Kế Hiên ghét bỏ, không dám dựa vào quá gần, hơn nữa nhiều người ở đây như vậy, cậu cũng không nên quá thân mật.

Vai Tạ Kế Hiên phút chốc căng thẳng, Thẩm Gia Ngôn xấu hổ nói: “Xấu hổ quá mượn vai anh dùng tý, tôi hơi choáng đầu, chân anh không sao chứ?” Người ta gây chân, còn phải đỡ cậu, cậu “bất nạt” người tàn tật như vậy trong lòng hết sức bất an.

Tạ tổng tài ưỡn thẳng sống lưng, mặt không biểu tình nói: “Chân gãy cũng không phải tay gãy.”

“.....” Anh vẫn còn biết ha.

Các em gái bên cạnh nhìn thấy Tạ Kế Hiên và người đàn ông đeo khẩu trang đội mũ bên cạnh cử chỉ thân mật, vừa nhìn quan hệ đã không đơn giản, nhất thời vừa hâm mộ vừa đố kỵ, bất quá người ta có chủ, cũng đành phải phần nộ thu hồi ánh mắt.

Thẩm Gia Ngôn vẫn chưa biết cậu bị người ghen tị, cậu chịu đựng khó chịu, chờ sau khi thang máy tốt cực tới, đi ra thang máy mới tốt hơn chút.

Thẩm Gia Ngôn đầu vầng não căng ở trên ghế sa lon ngồi xuống, sau khi có nhóc con, thể chất cậu xảy ra thay đổi rất lớn, sau này hẳn không dễ hỏng như vậy. Trong mắt Tạ Kế Hiên lộ ra lo lắng, Thẩm Gia Ngôn nghĩ anh khẳng định rất lo lắng bảo bảo, có người cha yêu con như vậy, sau này sau khi ly hôn, cậu cũng yên tâm giao con cho Tạ Kế Hiên.

Tạ Kế Hiên rút khăn giấy ra nhét vào tay cậu, “Cậu trước bình tĩnh chút, tôi đi gọi điện thoại.”

Đi xa vài mét, Tạ Kế Hiên đứng ở sau một cây gỗ Brazil, gọi cho Đỗ Tử Tửu.

Thẩm Gia Ngôn ngồi hồi sức, đầu kia trong thang máy lại đi ra mấy người.

Thẩm Thừa Vũ vừa nhấc mắt đã nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn, hấn dắt tiểu Nam, chiếc nhẫn đính hôn trên ngón áp út hết sức rõ ràng. Gặp ở nơi này, cậu không thể không đi lên chào hỏi, cũng đúng lúc, Thẩm Thừa Vũ muốn chính thức giới thiệu với Thẩm Gia Ngôn vị hôn thê nhà giàu của mình.

18. Chương 18

Edit + Beta: Vịt

Thẩm Gia Ngôn đang khó chịu, nhìn thấy Thẩm Thừa Vũ, một vọn không muốn phản ứng.

“Anh, anh cũng tới đây ăn cơm?” Nơi này ăn một bữa cơm tiêu xài không rẻ, người bình thường không ăn nổi, Thẩm Thừa Vũ không cho rằng Thẩm Gia Ngôn mới vừa có chút danh khí đã có thể có năng lực này.

“Đúng thế.”

Thẩm Thừa Vũ cười: “Vậy sao không đi vào chứ?” Cho anh tiếp tục giả vờ.

“Tao chờ người.” Thẩm Gia Ngôn nhìn nhìn Tạ Kế Hiên bên kia còn đang gọi điện thoại, cau mày không biết đang nói gì.

“Anh, em đã đính hôn với tiểu Nam.” Thẩm Thừa Vũ ngay mặt tung lương cầu, không che dấu đắc ý, giơ tay cho Thẩm Gia Ngôn nhìn chiếc nhẫn.

Trịnh Hiểu Nam là một phú nhị đại tiêu chuẩn, trong nhà làm bất động sản, ở biệt thự lớn 3 tầng với cha mẹ, nhàn rỗi không có chuyện gì thì ăn cơm đi dạo phố. Cha mẹ Thẩm gia cực kỳ vừa ý cô nàng, Trịnh Hiểu Nam mặc dù vẻ ngoài bình thường, nhưng Thẩm Thừa Vũ trước kia từng đi theo nhiều con gái như vậy cũng không có gia thế khí phái của cô nàng. Hai người lui tới nửa tháng, Thẩm Thừa Vũ liền cầu hôn,

Trịnh Hiểu Nam đáp ứng ngay.

Hôm nay là tối ăn cơm chúc mừng, mỗi món ăn hơn 1 vạn, cho dù là Trịnh Hiểu Nam cũng không phải thường xuyên đến đây. Thẩm Thừa Vũ chân cao khí tăng, ngẩng đầu ưỡn ngực, dường như có tiền không phải Trịnh Hiểu Nam, mà là mình.

Thẩm Gia Ngôn có lệ: “Chúc mừng ha.”

Thẩm Thừa Vũ muốn ở trên mặt Thẩm Gia Ngôn nhìn thấy tâm tình hâm mộ, nhưng trên mặt Thẩm Gia Ngôn sạch sẽ, cái gì cũng không có, không hâm mộ cũng không lấy lòng, thậm chí không có một chút ý tứ tò mò. Ánh mắt Thẩm Thừa Vũ trào phúng, rõ ràng trong lòng vô cùng hâm mộ, trẻ tuổi thì thôi, còn cười thiên kim phú nhị đại, quả thực là bên thắng nhân sinh, không đổ kị mới lạ!

Thẩm Thừa Vũ không có ý định bỏ qua, hẳn hôm nay nhất định phải thấy Thẩm Gia Ngôn bị chê cười, giết nhục khí người này, cười hỏi: “Người anh chờ vẫn chưa tới sao?”

Thẩm Gia Ngôn ngẩng mắt vừa nhìn, Tạ Kế Hiên rút cục gọi điện thoại xong, thu điện thoại đi về phía bọn họ.

“Tới rồi.” Thẩm Gia Ngôn đứng lên, chân mày Tạ Kế Hiên giãn ra chút: “Đỗ Tử Tử nói không có vấn đề gì, qua 2 tháng là ổn.”

Trước mặt nhiều người như vậy bàn luận chuyện của cậu, Thẩm Gia Ngôn hết sức không được tự nhiên, vội vàng ngừng lại: “Không sao là được rồi chúng ta đi vào trước đi.” Cậu quay đầu nhìn Thẩm Thừa Vũ, “Xin lỗi bọn tao đặt vị trí cạnh cửa sổ, không đi sẽ bị hủy bỏ.”

Thẩm Thừa Vũ lúc này đã ngây người, vẻ đắc ý trên mặt dần dần biến mất, cũng không cười nổi nữa. Vị hôn thê Trịnh Hiểu Nam bên cạnh thay đổi vẻ mặt uể oải, đứng thẳng tuột, cẩn thận đánh giá Tạ Kế Hiên. Đại danh Tạ Kế Hiên cô nàng đã như sấm bên tai, thường xuyên có thể ở gặp mặt trong giới nghe được, mấy chị em kia của cô nàng âm thầm thích Tạ Kế Hiên, tìm cách quen biết với Tạ Kế Hiên.

Đối với nhân vật như Tạ Kế Hiên, cô nàng tự nhiên không tránh được sùng bái, nhưng biết mình với cao không đợc, cho nên chỉ có thể nhìn xa xa. Hôm nay làm sao cũng không nghĩ đến, đại nhân vật mình không tiếp xúc được thế nhưng cùng Thẩm Gia Ngôn, anh chồng tương lai của cô nàng thân nhau.

Trịnh Hiểu Nam tiếp tục nhìn Thẩm Gia Ngôn ánh mắt liên khác.

Cô nàng cẩn thận nói: “Tạ tổng.”

Tạ Kế Hiên không nhìn cô, “Vị trí tôi đặt, bọn họ không dám hủy.” Lời này nói sức mạnh mười phần, người khác nếu nói như vậy, người khác sẽ cảm thấy hắn đang xạo chó, nhưng Tạ Kế Hiên nói như vậy, mọi người cảm thấy là đương nhiên.

Ánh mắt Tạ Kế Hiên đều ở trên người Thẩm Gia Ngôn, điều này làm cho Thẩm Thừa Vũ hết sức không thoải mái, lập tức vươn tay, bày ra nụ cười đẹp nhất của mình chào hỏi với Tạ Kế Hiên: “Xin chào Tạ tổng, lại gặp mặt rồi.”

Tạ Kế Hiên cũng không biết hần, hỏi Thẩm Gia Ngôn: “Bạn?” Thẩm Thừa Vũ sững sốt, trên mặt nóng rất, hần và Tạ Kế Hiên ở sân golf từng gặp mặt, hần cho rằng Tạ Kế Hiên sẽ nhớ hần, từ nhỏ đến lớn, còn chưa có ai nhìn qua hần mà một chút ấn tượng cũng không lưu lại. Thẩm Thừa Vũ có chút không thể tiếp nhận, trong lúc nhất thời, đầu cũng không ngẩng nổi.

Thẩm Gia Ngôn nói: “Em trai tôi.”

Tạ Kế Hiên lại nhìn một cái, vẻ ngoài 2 người không hề giống, anh nhàn nhạt nói một tiếng: “Xin chào.” Nhưng cũng không phản ứng tay Thẩm Thừa Vũ vươn ra.

Nhìn bọn họ đi xa, Thẩm Thừa Vũ còn có chút thẫn thờ, Trịnh Hiểu Nam nói: “Anh trai anh quen biết Tạ Kế Hiên?”

Sắc mặt Thẩm Thừa Vũ có chút không tốt: “Anh ta là nghệ sĩ dưới cờ Tân Nguyên.”

Trịnh Hiểu Nam cảm thán: “Có thể quan hệ tốt với ông chủ như vậy, tiền đồ vô lượng a.”

Thẩm Thừa Vũ nghiêng rằng, trong ánh mắt mang theo phần hận: “Chắc là làm giao dịch gì xấu xa, nghệ sĩ bò lên giường ông chủ, dùng thân thể đổi lấy ích lợi, đây cũng không phải chuyện thường gặp sao.”

Nhất định là như vậy, bằng không 5 năm cũng không có gợn sóng gì, làm sao đột nhiên hot. Dựa vào thân thể thượng vị, kiếm được cũng là tiền bần, hần dựa vào năng lực của mình dốc sức làm, thân chính không sợ bóng tà, Thẩm Gia Ngôn căn bản không xứng so sánh với hần. Thẩm Thừa Vũ nghĩ như vậy, rất cực dễ chịu chút.

Bữa cơm này ăn xong, Thẩm Gia Ngôn lại bắt đầu bận rộn, cả tuần đều bận rộn, có lúc buổi tối quay tiết mục, không xem TV. Ban ngày còn phải đuổi kịp lịch trình, cũng không có thời gian bổ sung. Tập 5 vai tiểu Thái tử cậu diễn đã ra, ở đoạn cuối hơi hơi lộ mặt, mua hoa đăng của nữ chính, cuộc gặp mặt của hai người bởi vậy diễn ra. Phần diễn của Thẩm Gia Ngôn cũng chính thức bắt đầu.

Lúc trên xe Thẩm Gia Ngôn hơn nửa muốn ngủ bù, hơn nữa 1 tập dài hơn 40 phút, cậu cũng không biết mình sẽ xuất hiện ở chỗ nào, xem từng chút một thật sự quá phí thời gian, hơn nữa mắt khó chịu, cứ như vậy trì hoãn, thẳng tới chiều đến tập 10, Thẩm Gia Ngôn đều không thể nhìn thấy mình ra sân.

Chỉ ở trên mạng xem một vài gif, Thẩm Gia Ngôn cũng không có cố ý tìm kiếm, vừa mở nick clone của mình ra, ừn ừn kéo đến đều là gif Kiếm huyết phong hầu có liên quan tới cậu, tiếng vang của Kiếm huyết phong hầu vô cùng tốt, ban đầu mọi người phần lớn là vì cậu mà tới, dần dần bị nội dung phim hấp dẫn, thật sự nhận ra sự ưu tú của bộ phim, hăm vào trong sự nhiệt tình của truy phim.

Cũng trong quá trình truy phim, phát hiện thực lực của Thẩm Gia Ngôn, tiểu ca đột nhiên hot này, không chỉ người đẹp trai thiện tâm, hóa ra kỹ thuật diễn thế nhưng cũng tốt như vậy, cái này làm sao có thể làm cho người ta không động tâm. Thế là fan Thẩm Gia Ngôn càng ngày càng nhiều. Nhìn fan không ngừng tăng lên, Thẩm Gia Ngôn tự đáy lòng kiên định, thật sự quá tốt, cậu không có cô phụ sự mong đợi của những người này.

Bên này cách Tạ Kế Hiên ngã gãy chân đã 1 tháng, đến thời gian kiểm tra lại thay thuốc, Thẩm Gia Ngôn ở trên điện thoại cài đặt nhắc nhở, nhưng đúng ngày đó không có thời gian, Thẩm Gia Ngôn sợ làm chậm trễ anh, liền quyết định gọi điện thoại nói với anh mình không đi được.

Tạ Kế Hiên hình như rất bận, điện thoại vang lên ba lần mới nhận, Thẩm Gia Ngôn do dự: “Xấu hổ quá Tạ tổng, tôi hôm nay thật sự không có thời gian dẫn anh đi kiểm tra lại.”

Tạ Kế Hiên không hiểu ra sao: “Kiểm tra lại cái gì?”

“..... Chân anh á.....”

Tạ Kế Hiên tựa hồ mới nhớ tới, âm thanh lập tức thấp xuống: “Chân tôi gãy rồi.”

..... Anh chẳng lẽ mới nhớ tới nó gãy sao?

“Anh bảo thư ký Hoàng đi với anh nhé.” Thẩm Gia Ngôn đề nghị.

“Thư ký Hoàng hôm nay nghỉ phép.”

“Vậy trợ lý Dương đâu?”

“Vợ chờ sinh.”

Thẩm Gia Ngôn phát sầu, “Bên cạnh anh không có ai có thể đi cùng anh sao?”

Tạ Kế Hiên hồi lâu không nói chuyện, hơi thở bị thương dường như xuyên qua micro truyền đến Thẩm Gia Ngôn bên này, đầu kia âm thanh trầm thấp nói: “Cậu bận việc của cậu đi, tôi có thể tự mình chống gậy đi, chỉ là gãy chân mà thôi không có gì lớn.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn suy nghĩ một chút: “Tôi buổi chiều sau khi xong việc, hẳn vẫn có thể kịp đi kiểm tra lại.”

Tạ Kế Hiên thở dài: “Vây cũng được, cậu có thể kịp là tốt nhất, tôi không thích nhất là miễn cưỡng người khác.”

“.....” Phải không??

Thẩm Gia Ngôn vẫn ôm một tia hi vọng cuối cùng: “Anh hiện tại có việc sao?”

Tạ Kế Hiên hết sức nghiêm túc: “Tôi bận lắm.”

Thẩm Gia Ngôn nghe tiếng gõ bàn phím càn cạch, hình như thật sự rất bận, liền cúp điện thoại.

Qua mười phút sau, Thẩm Gia Ngôn lúc ngồi xe rãnh, đăng nhập nick clone xem xem fan hiện tại đang nói chuyện gì, vừa lên, liền nhìn thấy ID *Ông xã của Thẩm Gia Ngôn* đăng 1 video.

Ông xã của Thẩm Gia Ngôn: Kiểm huyết phong hầu Thẩm Gia Ngôn cut.

Thẩm Gia Ngôn mở ra, video này cắt phần diễn của cậu ghép lại với nhau, cực kỳ tỉ mỉ, ngay cả góc gác xó xinh cũng cắt vào. Thẩm Gia Ngôn xem xong, ấn tượng đối với “Ông xã của Thẩm Gia Ngôn” thay đổi không ít, cho dù người này có chút biến thái, nhưng nhìn ra được là thật tâm thích cậu.

Cậu lặng lẽ ấn like, bên dưới đã có rất nhiều comment và forward, khoảng thời gian này, “Ông xã của Thẩm Gia Ngôn” đã tích góp được hơn 1 vạn fan, đã đuổi kịp “Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn”.

Gần tối sau khi xong việc, Thẩm Gia Ngôn chạy tới bệnh viện của Đỗ Tử Tử.

Tạ Kế Hiên nằm ở trên giường, Thẩm Gia Ngôn vừa vào cửa đã cảm giác tâm tình anh có chút suy sụp, dè dặt hỏi bác sĩ: “Chân Tạ tổng sao rồi, ổn chưa?”

Đỗ Tử Tử nói: “Không tệ, bất quá thương gân động cốt 100 ngày, nửa năm tiếp theo cũng phải chăm sóc cẩn thận, phải tỉ mỉ chú ý.” Vừa nói liền muốn thay thuốc, Thẩm Gia Ngôn bắn khoản tâm tình Tạ Kế Hiên, hỏi: “Đau không?”

Ánh mắt Tạ Kế Hiên yếu ớt: “Cậu yên tâm, tôi sẽ sống xuống bàn mổ.”

“.....”

Cởi băng vải ra, bên trong quần một lớp, không phải thạch cao bình thường thấy, thảo nào, bình thường nhìn chân Tạ Kế Hiên cũng không có loại cảm giác cứng ngắc, Thẩm Gia Ngôn hiểu kỳ nói: “Không cần bó thạch cao sao?”

“Tôi đây là kỹ thật mới nước ngoài nghiên cứu ra, dùng tốt hơn bó thạch cao.” Đỗ Tử Tửu bí hiểm nói.

Thẩm Gia Ngôn đầy mặt vẻ lợi hại quá, Tạ Kế Hiên hừ lạnh: “Kinh phí nghiên cứu của cậu ta là tôi cho.”

Thẩm Gia Ngôn lại nhìn về phía anh, lộ ra biểu tình lợi hại, Tạ đại tổng tài quả nhiên có tầm nhìn xa, lĩnh vực y học cơ nhiên cũng có liên quan đến. Tạ Kế Hiên thấy ánh mắt Thẩm Gia Ngôn nhìn tới đây, hất cằm lên, khí phách bắn bốn phía, tự cao tự đại, tiểu nhân trong lòng đã giết chết Đỗ Tử Tửu.

Đỗ Tử Tửu: “.....” Thật là anh em cây khế.

Đổi xong thuốc, Đỗ Tử Tửu lấy găng tay xuống, nói với Thẩm Gia Ngôn: “Tôi kiểm tra thai nhi cho cậu chút, xem xem một tháng này phát triển thế nào, thân thể đàn ông không thể so với phụ nữ, vẫn là cẩn thận thì tốt hơn.”

Thẩm Gia Ngôn một đại nam nhân, đối với làm cái này vẫn là rất mâu thuẫn, nhưng vì nhóc con, vẫn là nghe lời nằm trên giường.

19. Chương 19

Edit + Beta: Vịt

Tính toán chút, nhóc con ở trong bụng cậu đã 4 tháng rồi.

Tay chân đã phát triển, mặc dù vẫn là một cục nho nhỏ, nhưng làm cho người ta không thể không chú ý, Thẩm Gia Ngôn biết nó ở chỗ đó ngoan ngoãn đợi, mặc dù như cũ cảm thấy không tưởng tượng nổi, nhưng đã không phải không thể tiếp nhận như vậy nữa.

“Bảo bảo phát triển rất tốt, cực kỳ khỏe mạnh.” Đỗ Tử Tửu cẩn thận kiểm tra, nhẹ nhàng chạm vào bụng Thẩm Gia Ngôn.

Thẩm Gia Ngôn không dám nhìn mắt Tạ Kế Hiên, mặc dù cậu đã tiếp nhận sự tồn tại của nhóc con, nhưng cũng không biểu thị tiếp nhận “Đầu sỏ gây tội” Tạ Kế Hiên.

“Đầu sỏ gây tội” cậu niệm trong lòng lúc này đang chăm chú nhìn, cẩn thận, sợ mình thở hơi lớn chút là thổi bay vật nhỏ, nhìn nhìn, nghiêm túc nói: “Lớn lên giống tôi.”

Thẩm Gia Ngôn: “.....”

Đỗ Tử Tửu: “.....”

Trước không đề cập tới bảo bảo bốn tháng lớn bao nhiêu, ngũ quan vẫn chưa thực sự phát triển đâu, mắt cũng nhắm, anh làm sao thấy được nó lớn lên giống anh?

Tạ Kế Hiên không nhận được câu trả lời nhú mày nhìn sang, khẩu khí bất thiện nói: “Không giống sao?”

Đỗ Tử Tửu nghĩ tới sau này còn phải tìm Tạ Kế Hiên làm người vung tiền, đẩy mạnh tiêu thụ thuốc mỡ trừ sẹo 8 vạn đồng với anh, cúi đầu với thế lực bấp đài vàng, ca ngạo: “Phiên bản Kế Hiên sống động.”

Tạ Kế Hiên rất hài lòng, bộ dáng cao cao tại thượng nói một không hai kia rất có loại ý tứ con ta ta nói.

“.....” Thẩm Gia Ngôn không muốn chen vào, cậu vẫn đang rầu rĩ bụng mình, hiện tại vẫn chưa có dấu hiệu rõ ràng gì, nhưng sau này cơ, cậu gần đây chuẩn bị thử vai bộ phim mới, cũng không thể sau này bụng lớn diễn phim.

“Bác sĩ Đỗ, nhai con —?” Tạ Kế Hiên bỗng nhìn sang, Thẩm Gia Ngôn sửa lời: “Bảo bảo lúc nào mới ra đời?”

“Dựa theo bình thường mà nói, ít nhất còn 5 tháng, nhưng thân thể nam giới không thể dựa theo lẽ thường, bình thường đều sẽ sớm, sau khi qua 8 tháng, cậu tùy thời phải chuẩn bị sẵn sàng.” Cậu Đỗ Tử Tửu bổ sung cuối cùng kia để cho Thẩm Gia Ngôn thở phào: “Bất quá nam giới không quá lộ vẻ mang thai, cậu không cần lo lắng người khác sẽ dùng ánh mắt khác thường nhìn cậu, chỉ là hơi chút ”bụng bia” thôi.”

Nếu như là “bụng bia”, Thẩm Gia Ngôn vẫn chịu đựng được, nhiều nhất trong mắt người khác chính là mập, chờ sau này đỡ hàng khôi phục bình thường cũng có thể nói là giảm cân.

Sau khi kiểm tra xong Thẩm Gia Ngôn suy nghĩ rất nhiều, phải làm thế nào kiên trì thời gian còn lại, “bụng bia” phải giấu thế nào, suy nghĩ một chút vẫn là chỉ có thể đi một bước nhìn một bước. Cậu vừa nghĩ vừa nhìn kịch bản trong tay, cậu sắp tới thử vai một nhân vật nam chính, mặc dù là nam chính, nhưng kỳ thực là phim thiên nữ chính, xếp vị trí cậu vẫn phải xếp thứ 2.

Nữ chính bộ phim đã định, là Trương Thiệu Nhiên từng được giải Hồng Hoa, diễn viên nữ thực lực nổi tiếng trong nước, hai lần thị hậu (*). Cho nên đừng thấy là nam chính hàng 2, diễn viên nam muốn tham gia diễn có rất nhiều, tỷ như Chu Tầm Chi, đúng vậy, Thẩm Gia Ngôn sẽ phải cùng tiểu sinh đang hot, sự phụ đệ cùng công ty cùng nhau cạnh tranh cùng 1 nhân vật.

(() thị hậu: giống như ảnh hậu, nhưng ảnh hậu dùng trong phim điện ảnh, còn thị hậu dùng trong phim truyền hình)*

Thẩm Gia Ngôn không nghĩ tới Chu Tầm Chi cũng định tới thử vai Thập lý hồng nhan, vốn nghe nói hắn đã xác định kế hoạch quay phim mới, còn là nam chính, không nghĩ tới đột nhiên thay đổi chủ ý, ngấm

trúng chỗ này. Vậy thì vừa hay, những người khác đều chuẩn bị vắc ghế ra xem kịch vui, chờ xem cậu và Chu Tầm Chi đấu đá.

Đấu đá gì đó Thẩm Gia Ngôn thật sự chưa từng nghĩ, đối với Chu Tầm Chi, Thẩm Gia Ngôn áp lực không lớn, cậu áp lực lớn là tổ bình thẩm thử vai. Nghe nói đạo diễn Tống Trần An yêu cầu cao, một vài cái gần như là mức độ hà khắc, không nhìn nhân khí, không nhìn nhan trị, chỉ nhìn kỹ thật diễn. Kiểm huyết phong hầu đều là chuyện 2 năm trước, hồi đó nhiệt huyết, khí chất lịch duyệt hết sức phù hợp nhân vật tiểu Thái tử, nhưng trước kia tốt cũng không đại biểu hiện tại tốt.

Vận khí cho cậu một bắt đầu tốt, nhưng tiếp theo phải dựa vào nỗ lực của chính cậu.

Một tuần liền, Thẩm Gia Ngôn dụng tâm nghiên cứu kịch bản, nghiên cứu nhân vật nam chính.

Nam chính là xuất thân nô lệ, lúc nữ chính mười mấy tuổi bị lưu vong đến Tái Ngoại (*) thay vì gặp nhau, lại được nữ chính cứu. Sau đó hai người chia xa, vài năm sau ở Đô thành gặp nhau, lúc này, nữ chính đã có hôn ước, sắp nhập cung. Nam chính vì nguyên nhân xuất thân tính cách cực kỳ ảm đạm, mặc dù thích nữ chính, nhưng không cách nào nói ra khỏi miệng, sau khi nữ chính trải qua nỗi đau tang ma, giúp nữ chính vùng dậy, đi về phía đỉnh.

(() Tái Ngoại: phía bắc Vạn Lý Trường Thành)*

Nhân vật này về mặt biểu tình không phong phú, cho nên cực kỳ khảo nghiệm kỹ thuật diễn, ánh mắt và động tác tứ chi không thích hợp, nhìn sẽ cực kỳ đơ, lập tức bại lộ kỹ thuật diễn.

Thẩm Gia Ngôn nghiên cứu tới tâm đắc, lúc này, bạn tốt gọi điện thoại hẹn cậu ra ngoài liên hoan, đúng lúc Thẩm Gia Ngôn muốn thư giãn một chút liền đáp ứng.

Một nhóm người hẹn buổi tối đi ăn quán ven đường, buổi tối, cũng không cần đội mũ đeo khẩu trang, Thẩm Gia Ngôn chỉ đeo kính. Đúng lúc muốn đi, điện thoại của thư ký Hoàng gọi tới.

Chỉ cần thư ký Hoàng gọi điện thoại cho cậu, hơn nữa không có chuyện gì tốt đẹp, đều là có liên quan tới Tạ Kế Hiên. Thẩm Gia Ngôn suy nghĩ một chút, vẫn là nhận, Đại Ma Vương cậu không chọc nổi.

“Anh Thẩm, Tạ tổng hôm nay muốn đi ra ngoài ăn cơm, phiền anh đưa anh ấy đi.”

“Anh không thể đưa anh ta đi sao?” Thẩm Gia Ngôn không giải thích được, thư ký Hoàng kiêm chức trợ lý bên người của Tạ Kế Hiên, đôi lúc còn sẽ nấu cơm cho Tạ Kế Hiên, đưa ông chủ đi ăn cơm không phải chuyện nhỏ sao, thế nào lại muốn nghỉ phép chứ.

Thư ký Hoàng ngôn từ chính nghĩa: “Dựa theo luật lao động ông chủ không thể chiếm dụng thời gian nghỉ ngơi của tôi, Tạ tổng là một người tuân thủ pháp luật, anh ấy người đẹp trai thiện tâm sẽ không làm loại chuyện này.”

“.....” Phải không??

Thư ký Hoàng anh nghiện vuốt mông ngựa quá, Thẩm Gia Ngôn nói: “Không phải còn có trợ lý Dương sao?”

“Vợ chờ sinh.”

??? Vợ trợ lý Dương không phải một tháng trước đã chờ sinh rồi sao, thời gian dài như vậy vẫn chưa sinh hả???

“Vợ hần vẫn chưa sinh ư?” Thẩm Gia Ngôn không nhịn được, cậu phải hỏi rõ ràng.

Thư ký Hoàng dừng một chút, nói: “Vợ của em trai hần chờ sinh.”

“.....”

Vợ em trai chờ sinh, hần nghỉ phép, đây là tình tiết phim gì vậy??

“Xấu hổ quá, tôi lát nữa có việc, anh tìm người khác đưa Tạ tổng nhé.”

Thư ký Hoàng nói: “Tôi có thể hỏi là chuyện gì không?” Hần ngừng chút, cường điệu nói: “Là tôi hỏi, không phải Tạ tổng, Tạ tổng cũng không muốn biết.”

“..... Tôi muốn về nhà.”

Bên kia thư ký Hoàng rất cục cựa cúp điện thoại, dù sao cũng phải ứng phó, Thẩm Gia Ngôn thở phào nhẹ nhõm, xoay người gọi xe tới chợ đêm. Mấy đứa bạn đã đến, mấy người này đều là bạn học đại học của cậu, đại học của cậu cũng không phải trường biểu diễn, bạn bè hiện tại đều ở xí nghiệp nhậm chức, có người đã kết hôn rồi.

“Tiểu tử cậu khó hẹn ha, đại minh tinh đều bận như vậy sao?”

Thẩm Gia Ngôn xin lỗi cười cười, mấy người này đều là các anh em tốt của cậu, cậu yên tâm trò chuyện: “Hôm nay tao mời khách, chúng mày đừng khách khí.”

Mọi người cười: “Vốn bọn tao cũng không định bỏ tiền.”

Bọn họ năm người gọi một bàn đồ ăn, có người rót rượu cho Thẩm Gia Ngôn, Thẩm Gia Ngôn vội vàng khoát tay: “Tao không thể uống.”

“Sao thế?” Trương Trí Thông là giường trên dưới hỏi đại học với Thẩm Gia Ngôn, nói chuyện khá giá trị: “Mày trước kia không phải thích uống loại bia khô này sao?”

Thẩm Gia Ngôn có thể giải thích thế nào, cậu cũng không thể nói trong bụng mình có nhãi con kia, kiêng bia rượu. “Tao cái kia, giảm cân.” Cậu vỗ bụng: “Tao đều sắp có bụng nhỏ rồi.”

“Ài, mình tinh bộn mày khổ quá, rượu cũng không thể uống, ai cũng gầy giống như gậy trúc, không có lộc ăn a.” Có người khuyên Trương Trí Thông: “Được rồi, để cho Gia Ngôn uống nước đi.”

Thẩm Gia Ngôn cảm kích cười cười, cảm thấy rất có lỗi. Cậu sờ bụng, trong lòng lẩm bẩm, còn không phải là Tạ Kế Hiên làm hại, bằng không loại thể chất không dễ béo như cậu, sao có thể ngay cả bia cũng không dám.

Thẩm Gia Ngôn tán gẫu vừa nói vừa cười, nhưng không biết khúc rẽ một chiếc xe Bentley đỗ ở đó, Tạ Kế Hiên ngồi ở trong xe, mắt u ám, anh nhưng không nhớ là nhà Thẩm Gia Ngôn ở trong chợ đêm.

Có người chặn vai Thẩm Gia Ngôn, còn có người gấp thức ăn cho Thẩm Gia Ngôn ăn.

Thư ký Hoàng kinh hãi đảm chiến nhìn, cẩn thận quan sát sắc mặt vị ngồi phía sau, một lát sau, Tạ Kế Hiên đột nhiên cầm lấy gậy, chuẩn bị mở cửa xe.

“Tạ tổng?”

“Cậu lái xe đi đi.”

Tạ Kế Hiên xuống xe, chống gậy khắp khiêng khom lưng đi về phía trước, bóng lưng cực kỳ buồn bã. Anh đứng ở nghiêng đối diện quán ăn, Thẩm Gia Ngôn vừa ngẩng đầu là có thể nhìn thấy.

Trong chợ đêm hạng người gì cũng có, nhưng loại nhân sĩ cao quý tây trang giày da, toàn thân đồ thủ công đặt làm riêng như Tạ Kế Hiên thì không thường thấy, hơn nữa còn chống gậy, khắp khiêng, thoát nhìn thương vô cùng nghiêm trọng. Thân ảnh bi thương dẫn tới không ít người chú ý, Thẩm Gia Ngôn cũng ở trong đó.

Cậu ngẩng đầu, lúc ánh mắt quét qua còn chưa chú ý, đảo qua lần nữa, còn tưởng mình hoa mắt.

Thẩm Gia Ngôn dùng sức dụi mắt, tiếp tục nhìn, sợ hết hồn, Tạ Kế Hiên làm sao ở đây??!

“Tạ tổng.” Đã gặp mặt, nhân sĩ tàn tật, Thẩm Gia Ngôn không thể mặc kệ.

Tạ Kế Hiên nghe thấy tiếng gọi, run rẩy, xoay xoay người, Thẩm Gia Ngôn vừa nhìn thật sự là anh. “Sao

anh ở đây?”

Tạ Kế Hiên rũ mắt: “Không ai đưa, tôi chỉ có thể đi.”

“.....”

20. Chương 20

Edit + Beta: Vịt

“.....” Không nghe hiểu anh đang nói gì.....

Thẩm Gia Ngôn cạn lời một hồi, nhưng không thể mặc kệ Tạ Kế Hiên, “Nơi này cách bệnh viện rất gần, nếu không tôi gọi xe cho anh nhé.”

Tạ Kế Hiên thân tàn chí kiên: “Những người khác lái xe tôi ngồi không quen, còn có việc, tôi phải tiếp tục lên đường.”

“.....”

Lúc này, bạn của Thẩm Gia Ngôn nhìn sang xem xảy ra chuyện gì, “Sao thế Gia Ngôn, đây là bạn mày?”

Thẩm Gia Ngôn cười cười: “Ông chủ tao.”

“Ui cha, nhân vật lớn như vậy mày còn để người ta đứng ở đây.” Còn chống gậy, nhìn cực kỳ đáng thương, “Gặp mặt thì uống cùng một bữa đi, đến đến đến, chúng tôi vừa gọi 50 xiên thịt dê, đợi lát nữa gọi thêm món ăn, tán gẫu chút.”

Thẩm Gia Ngôn vốn muốn cự tuyệt, thứ nhất, bọn họ và Tạ Kế Hiên không quen, không có chung đề tài gì, thứ hai, cái miệng kia của Tạ Kế Hiên rất quý giá, sợ rằng ngay cả quán ven đường gì đó cũng không biết.

Thẩm Gia Ngôn chờ Tạ Kế Hiên cự tuyệt.

Tạ đại tổng tài cau mày, hết sức miễn cưỡng, “Vậy thì ở chỗ này bổ sung chút sức lực rồi đi.”

“.....”

Trương Trí Thông ở bên cạnh Thẩm Gia Ngôn thêm một cái ghế nhựa, trong thời gian ngắn, mọi người đã trao đổi tên họ, bạn Thẩm Gia Ngôn trước giờ quen thuộc, nhào nhào gọi Tạ Kế Hiên là “Tạ tổng”.

“Nào, Tạ tổng, ném thử bìa cân chỗ này chút, thật sự rất tuyệt.” Có người rót cho Tạ Kế Hiên, đầy một ly, còn vẩy chút lên bàn, mặc dù Tạ Kế Hiên không có bệnh sạch sẽ gì, nhưng thích sạch sẽ là thật. Thẩm Gia Ngôn nhìn mà chân mày nhảy mãi, sợ Tạ Kế Hiên bực phát.

Tạ Kế Hiên ngược lại không lên tiếng, người ta rót cho anh một ly anh liền uống hết, dẫn tới đám bạn Thẩm Gia Ngôn vỗ tay tán thưởng: “Tạ tổng là một người sáng khoái!”

“Không giống Gia Ngôn, còn nói mình phải giảm cân, hiện tại mình tinh cũng quá khổ.”

Thẩm Gia Ngôn cảm giác mình quả thực khổ, không nói đột nhiên có nhóc thối, còn làm gãy chân cấp trên, cậu đột nhiên nảy sinh ý niệm tìm người coi một quẻ, xem xem có phải mình chộc phải thứ gì hay không.

Trước mặt mấy đứa bạn, Tạ Kế Hiên thoát nhìn hết sức dễ ở chung, lúc ở cùng với cậu thì một chút cũng không giống, Thẩm Gia Ngôn cảm thấy đặc biệt khó tưởng tượng, cậu cảm thấy Tạ Kế Hiên nhất định là có chút say.

“Gia Ngôn, mày hiện tại có đối tượng chưa?” Trương Trí Thông đột nhiên nói.

Thẩm Gia Ngôn lắc đầu: “Chưa.” Cậu hiện tại là một lòng một dạ nghĩ tới công việc, đâu có thời gian yêu đương, hơn nữa, trước không nhắc tới cái khác, trong bụng còn có nhãi thối đấy.

Tạ Kế Hiên ôm cánh tay, trên cao nhìn xuống: “Phải không?”

“.....” Đúng thế.

Tạ Kế Hiên duỗi vào trong áo khoác móc ra một quyển sổ đồ nhỏ, Thẩm Gia Ngôn sợ hết hồn, đây không phải giấy hôn thú của bọn họ sao? Tạ đại tổng tài làm sao còn tùy thân mang theo?

(Đm anh Hiên tự dưng làm t nhớ đến bé Đình =)))))

Thẩm Gia Ngôn thấy anh uống say rồi vội vàng cất lại cho anh, nhưng mọi người đều nhìn thấy.

“Tạ tổng kết hôn rồi sao?”

Tạ Kế Hiên gật gật đầu: “Không có cách nào cả đối phương theo đuổi quá gắt, không kết hôn với em ấy liền đòi chết đòi sống, còn mang con ra uy hiếp tôi.....”

“.....” Đây là nói thật sao Tạ tổng??

“Sau khi biết em ấy mang thai, làm đàn ông tôi đương nhiên phải chịu trách nhiệm, nghĩ tới em ấy đau khổ thăm mền tôi, vì tôi tiến vào Tân Nguyên, chỉ vì gần tôi hơn chút.....”

Thẩm Gia Ngôn muốn ném đũa.

Mọi người nghe xong sôi nổi cảm thán: “Một giai thoại đẹp!”

“Cao phú soái như Tạ tổng, khẳng định rất nhiều người theo đuổi, không biết là ai may mắn như vậy!”

“Tạ tổng là đàn ông!”

Thẩm Gia Ngôn cầm xiên thịt dê lên nhét vào trong tay Tạ Kế Hiên: “Nào, Tạ tổng, ăn xiên thịt dê.”

Tạ Kế Hiên nhú mày: “Chân tôi gãy.”

Thích ăn hay không.

Tạ Kế Hiên vươn tay vào áo khoác, Thẩm Gia Ngôn cầm lấy xiên thịt dê nhét vào trong miệng anh.

“Gia Ngôn, mày xem Tạ tổng người ta đều kết hôn rồi, con cũng có rồi, mày không nhanh chóng tìm một người đi.” Bọn bè chớp mắt cười: “Thực không dám giấu, tao vừa vặn có một người điều kiện không tệ, muốn giới thiệu cho mày.”

Mấy người đều cười, xem ra là có chuẩn bị mà đến. Mọi người thật vất vả gặp nhau một lần, hiếm thấy người ta còn có lòng muốn giới thiệu đối tượng cho cậu, Thẩm Gia Ngôn không biết phải mở miệng cự tuyệt thế nào. Bọn bè cũng nhìn ra cậu có chút khó xử, đưa một tấm danh thiếp cho cậu: “Bọn tao không ép mày đâu, mày có thời gian thì liên hệ với cô ấy. Cô bé này thật sự không tệ, xuất thân danh môn, cha là giáo sư đại học, tổ tiên của mẹ là phú thương, cô ấy lại từng đi du học, là sinh viên tài cao đầy, đáng về còn xinh đẹp, ôn nhu lại tài trí, mày không phải thích như vậy sao?”

Trương Trí Thông nói: “Gia Ngôn hồi đi học đã thích kiểu con gái thích học hành thế này, rảnh rỗi không có việc gì ôm sách lên thư viện, ngồi bên cửa sổ yên lặng xem sách, ánh sáng buổi chiều rơi vào trên người nàng.....”

Thẩm Gia Ngôn nghe không nổi nữa, đó đều là ảo tưởng của cậu hồi đại học, đứa con trai nào mà không thích ảo tưởng, “Được rồi, tao nhận.”

“Ây!” Trương Trí Thông cười hì hì: “Thành công thì đừng quên lì xì của mấy nguyệt lão bọn tao nhe.”

Ăn cơm xong, mọi người tốp năm tốp ba giải tán, Thẩm Gia Ngôn cũng muốn gọi xe về nhà, cậu vẫn chưa biết Tạ Kế Hiên phải làm sao đây, nếu tiếp tục lên đường cậu cũng không thể ngăn.

Tạ Kế Hiên đứng bên cạnh cậu bất động, Thẩm Gia Ngôn hỏi: “Tạ tổng, anh nếu không thích ngồi xe taxi, có thể gọi người nhà tới đón.”

Tạ Kế Hiên không động đây: “Bọn họ đều ngủ rồi.”

Thẩm Gia Ngôn nhìn đồng hồ đeo tay, cũng mới hơn 10h, sớm như vậy đã ngủ hết rồi sao? “Bác sĩ Đỗ đâu?” Bác sĩ Đỗ thoạt nhìn cũng không phải là người đi ngủ sớm như vậy.

“Cậu ta không biết lái xe.”

Vậy phải làm sao đây, Thẩm Gia Ngôn bắt đắc dĩ: “Nếu không Tạ tổng anh phải ủy khuất hai phút, nơi này cách gần, chỉ lát thôi là đến.”

Tạ Kế Hiên thở dài: “Vậy đành phải như vậy.”

Ngừng một chút nói: “Nếu như không phải cậu cứ muốn tôi bồi ăn cơm, hiện tại tôi đã về nhà rồi.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn sáng sớm dậy, chạy tới bên ngoài tập yoga, trước kia cậu thích chạy bộ giữ thể hình, nhưng hiện tại vận động kịch liệt như vậy không thể làm, chỉ có thể lấy nhu thắng cương, gửi hi vọng vào yoga.

Cậu vừa tập một lúc, ngẩng đầu nhìn thấy trên ban công lầu hai, Tạ Kế Hiên ngồi ở nơi đó, đeo kính, cầm sách, sáng sớm không biết đang xem cái gì.

Thẩm Gia Ngôn tập xong yoga, cháo và trứng chưng phòng bếp cũng đã làm xong, trên toa ăn còn có bánh mì nướng và cafe sandwich, đáng tiếc Thẩm Gia Ngôn không thích ăn loại cơm Tây không nóng hổi này, từ lúc ở đây chưa từng ăn, đều cho Tạ Kế Hiên hết.

Thẩm Gia Ngôn ở phòng bếp bận rộn xong, xoay người thấy Tạ Kế Hiên đã xuống, đang ngồi trên sofa, chống cằm đọc sách, trên bìa sách viết: Làm thế nào mới có thể trở thành người có tiền

“.....”

Thẩm Gia Ngôn nói: “Tạ tổng, ăn cơm thôi.”

Tay Tạ Kế Hiên không rời sách, vừa ăn sáng vừa xem sách, vẻ mặt chuyên chú. Ăn xong điểm tâm, lúc Thắm Gia Ngôn nghiên cứu kịch bản, cũng ngồi ở một bên đọc sách.

Buổi trưa Thắm Gia Ngôn ngủ trưa xong, mở cửa nhìn thấy Tạ Kế Hiên ngồi bên cửa sổ sát đất, áo sơ mi trắng sạch sẽ đơn giản và quần thoải mái, cộng thêm đeo kính làm anh càng thêm hào hoa phong nhã. Cửa sổ hơi mở ra một khe nhỏ, rèm cửa sổ voan mỏng bị gió thổi nhẹ nhàng nổi lên, hình ảnh thoạt nhìn hết sức đẹp.

Tạ Kế Hiên trong quãng thời gian tươi đẹp của buổi chiều ở nơi này, hết sức nhập tâm xem Làm thế nào mới có thể trở thành người có tiền trong tay.

.....

Gần tối luyện xong kịch bản, Thắm Gia Ngôn vừa mở cửa, ngẩng mắt nhìn thấy Tạ Kế Hiên cấp tốc mở sách ra, một tay dứt túi quần, tựa vào bên máy cafe xem.

Gặp mặt cũng không thể không nói lời nào, Thắm Gia Ngôn thuận miệng hỏi: “Sách hay không Tạ tổng?”

“Rất sâu sắc.” Tạ Kế Hiên lấy mắt kính xuống xoa sống mũi, vuốt Làm thế nào mới có thể trở thành người có tiền trong tay, dáng vẻ thu được lợi ích không nhỏ: “Cho tôi rất nhiều gợi ý, khiến tôi hiểu rất nhiều đạo lý, chỉ rõ cho tôi phương hướng tiến lên.”

“.....” Thật sao??

Gợi ý cái gì, dạy anh làm thế nào từ người nghèo trở thành người có tiền ư?

Thắm Gia Ngôn cười khan: “Vậy sao.”

Tạ Kế Hiên nháp ngụm cafe: “Học không có giới hạn, tôi từ nhỏ đã thích học, hiện tại cũng mỗi ngày học tập không ngừng, nhận được rất nhiều lợi.”

“.....” Đọc loại sách Làm thế nào mới có thể trở thành người có tiền này sao??

Thắm Gia Ngôn lúc này nhớ tới danh thiếp xem mắt mà bạn bè cho cậu, cậu nhớ mình đặt trong túi áo khoác, hôm qua lúc giặt quần áo lấy ra đặt trong toilet, nhưng tìm hết toilet, cũng không tìm được.

Cái này có chút phiền toái, nếu cậu không gọi, không nói rõ với bạn, nói mất rồi chắc sẽ không ai tin.

Thắm Gia Ngôn sốt ruột, nhin không được hỏi Tạ Kế Hiên: “Tạ tổng, anh nhìn thấy tấm danh thiếp kia của tôi không?”

Tạ Kế Hiên đưa lưng về phía cậu, sách không rời tay: “Không có.”

Không tìm thấy Thẩm Gia Ngôn cũng không tìm nữa, ngày mai cậu còn phải đi thử vai, phải nghỉ ngơi thật tốt, còn có một trận chiến ác liệt cậu phải đánh đấy.

21. Chương 21

Edit + Beta: Vịt

Kiểm huyết phong hầu tổng cộng hơn bốn mươi tập, hiện tại đã sắp đến phần cuối. Càng về sau, phần diễn của Thẩm Gia Ngôn càng nhiều, cũng chính là lúc cậu thể hiện kỹ thuật diễn. Giang sơn sụp đổ, nước đã không còn, thân là thái tử, áp lực đến từ bốn phương tám hướng tụ tập quanh người. Mắt thấy sắp nước mất nhà tan, hẳn không cam lòng, không muốn, không phục, cố gắng một mình xoay chuyển tình thế, nhưng không đánh lại nước lũ lịch sử, cuối cùng ngã xuống dưới đao kẻ địch.

Theo phát sóng của phim truyền hình, kỹ thuật diễn của Thẩm Gia Ngôn cũng nhận được càng ngày càng nhiều tán đồng. Rất nhiều người qua đường bị hình tượng tiểu Thái tử hấp dẫn, cũng càng coi trọng kỹ thuật diễn của Thẩm Gia Ngôn, nhào nhào trở thành fan.

Nếu như nói Thẩm Gia Ngôn dựa vào livestream nổi tiếng, bản chất vẫn là hot giả, vậy hiện tại trải qua sự gột rửa của Kiểm huyết phong hầu, đã có nền tảng nhân khí nhất định, không còn là “hot mạng” nữa.

Hiện trường thử vai Thập lý hồng nhan tới rất nhiều người, lúc Thẩm Gia Ngôn đến người đã xếp tới ngoài cửa. Trong đám người có không ít gương mặt thân quen trên internet, chỉ soái ca mỹ nữ mà Thẩm Gia Ngôn biết cũng đã không ít, càng đừng nhắc tới những người có danh khí cao hơn cậu, kỹ thuật diễn cũng lợi hại.

Thẩm Gia Ngôn có chút thấp thỏm, xem phân đoạn thử vai mà giám khảo yêu cầu.

Một tình tiết rất đơn giản, kể chính là nam chính xuất thân đầy tớ vì chộc giận chủ sân ngựa, bị nhốt một tuần, giọt nước không vào, sau khi được thả, lại lần nữa gặp được nữ chính. Nữ chính thương xót hắn, đưa bánh màn thầu trong tay cho hắn, nhìn bánh màn thầu đặt ở trước mặt mình, dưới cơn đói bụng không chịu nổi, nam chính lại kiềm chế không chịu cầm, ở trước mặt nữ chính lần đầu tiên có loại cảm giác tự ái.

Nhìn như đơn giản nhưng lại tự có chỗ khó.

Tình cảm của nam chính có thể nói là trống rỗng, giống như dã nhân, làm một người không có chút tình cảm nào đột nhiên có tự ái, phải biểu hiện thế nào đây?

Thẩm Gia Ngôn vì thế xem rất nhiều phim tài liệu, cậu nghĩ, lĩnh hội nhiều một chút quá trình động vật

hoang dã thành lập tình cảm với con người hẳn là sẽ có thu hoạch, mặc dù có khác biệt, nhưng tình cảm chân thành tha thiết nhất đều giống nhau. Lúc này, cậu suy nghĩ biểu hiện chi tiết, hàng ngũ phía trước cũng bắt đầu từ từ di động.

Chu Tầm Chi cũng tới, hai người bên cạnh chỉ đi theo giúp việc. Thẩm Gia Ngôn gần đây cũng sắp xếp một trợ lý, là một sinh viên đại học vừa tốt nghiệp, tên là Đồng Hạ Lăng, hết sức nghe lời Thẩm Gia Ngôn, còn cực kỳ chịu khó, chịu khó tới có chút quá mức.

Tiền Hạo Đa tìm đến cho Chu Tầm Chi một cái ghế, “Anh Chu, anh ngồi.”

Chu Tầm Chi lườm hẳn một cái: “Tất cả đều đứng còn tôi ngồi, đây không phải để cho người ta tán gẫu sao?”

Tiền Hạo Đa không phục: “Anh xem Thẩm Gia Ngôn vừa mở ô vừa quạt gió.”

Chu Tầm Chi nhìn ra bên ngoài, bên ngoài trợ lý của Thẩm Gia Ngôn đang bận việc, Thẩm Gia Ngôn cúi đầu đang xem phân đoạn thử vai, còn rất có tư thái minh tinh. Hắn hừ cười: “Hóa ra thích phô trương như vậy, sợ người khác không biết anh ta làm gì, kỳ thực mấy cân mấy lạng tự mình biết.”

Tiền Hạo Đa tự nhiên là cùng một lỗ mũi thở ra (*): “Đúng thế.”

(() cùng một lỗ mũi thở ra: người cùng một bè, ý nghĩ giống nhau)*

Chu Tầm Chi vì hôm nay làm rất nhiều chuẩn bị, hẳn mặc dù trẻ tuổi hơn Thẩm Gia Ngôn, nhưng kinh nghiệm phong phú, tới nay đã chính hai bộ phim. Mà Thẩm Gia Ngôn, diễn nam 3 tốt hơn nữa có thể chứng minh cái gì? Đó đều là 2 năm trước rồi, diễn phim cũng coi trọng thâm niên không thâm niên, không thường xuyên luyện tập liền sẽ rỉ sét.

Hắn thật sự không để Thẩm Gia Ngôn vào mắt.

Lúc gần tới Thẩm Gia Ngôn, cậu và Chu Tầm Chi vừa lúc chia cùng một tổ, hai người cùng nhau đi vào thử vai.

Đạo diễn phó đạo diễn của Thập lý hồng nhan đều ở đây, tổng cộng 3 người. Lúc Thẩm Gia Ngôn tiến vào ít nhiều có chút khẩn trương, cậu đã rất lâu không gặp kiểu “sân khấu lớn” này rồi.

“Bắt đầu đi.”

Chu Tầm Chi xếp hàng trước. Hắn nằm trên mặt đất, nam chính bị nhốt 7 ngày, sớm đã không còn khí lực. Chu Tầm Chi nhíu chân mày, đáng vẻ hết sức khó chịu, chậm rãi ngẩng đầu, tầm mắt từ dưới nhìn lên, dừng ở nơi nào đó. Tiếp theo lại đời xuống, ánh mắt yếu ớt vô lực, lúc nhìn thấy bánh màn thầu, đột

nhien nhiều hơn một tia quần bách, điểm quần bách này làm cho hấn xấu hổ vô cùng, xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, Chu Tầm Chi nắm nắm đầm, nổi gân xanh, khó chịu hận không thể đào hố chui vào.

“Được rồi.” Đạo diễn hô ngừng.

Biểu hiện của Chu Tầm Chi tốt vô cùng, gần giống với người khác, bọn họ gọi đạt tiêu chuẩn đều là loại trình độ này.

Hai đạo diễn trao đổi ánh mắt, lại gọi người tiếp theo.

Lần này tới lượt Thẩm Gia Ngôn.

Nam chính bị người từ trong chuồng ngựa đẩy ra ngoài quảng xuống, người bình thường bị đối bầy ngày, sớm kêu cha gọi mẹ, khó chịu không xong, nhưng nam chính hấn đã sớm thành quen, chịu đối trong cuộc sống của hấn là chuyện thường, hấn chỉ có đối và không đối, không có khó chịu và không khó chịu, cực hạn sinh tồn đột phá điểm máu chốt của người bình thường.

Thẩm Gia Ngôn mặt không biểu tình nhìn về phía nữ chính, không có bất kỳ biểu tình dư thừa nào, lại nhìn về phía bánh màn thầu, theo bản năng nuốt nước miếng, khát khao ăn chiếc bánh màn thầu này. Khát vọng ăn uống làm cho người ta cảm thấy xót xa và đáng thương như vậy. Sau khi nữ chính nói “Người ăn đi”, lại giống như thú nhỏ hoảng loạn, làm ra bản năng giống như động vật, chạy trốn.

Cảm xúc không biết tên đánh thẳng vào trái tim đơn thuần của hấn, hấn không biết đây là xấu hổ, lúc hấn không thể hiểu, liền lựa chọn chạy trốn, dùng cả tay chân bỏ đi.

“Tốt lắm!” Phùng Chung Hợp đứng lên, lúc này không cần đối mắt với phó đạo diễn, hấn xác định đây chính là nam chính mà hấn muốn tìm!

Thẩm Gia Ngôn diễn ra được bản chất của nam chính, hấn kỳ thực là một con dã thú, dã tính không thuần, là nữ chính hoàn thiện sự biến chuyển nhân sinh hấn, khiến hấn trở thành một “Người”.

“Cậu tên là Thẩm Gia Ngôn đúng không, tuần sau vào tổ liền đi!”

Đứng ở một bên, Chu Tầm Chi vốn tính trước kỹ lưỡng mông lung, làm sao đã xác định? Đạt tiêu chuẩn không phải còn có một vòng tiếp theo sao?

Hơn nữa. Thẩm Gia Ngôn làm tốt chỗ nào? Có chỗ nào tốt hơn hấn!

Ngay cả Thẩm Gia Ngôn cũng có chút sững sờ, Phùng Chung Hợp vỗ vai cậu, “Tôi và lão Triệu thật sự cảm ơn cậu, bằng không chúng tôi còn phải ngồi đây cả buổi chiều, tiểu tử không tệ, bắt quá nhìn lạ mắt, có tác phẩm gì không?”

Chu Tầm Chi bị quăng 1 bên, đi không được, không đi cũng không xong, trong lòng ghen tỵ không thôi, không cam lòng không phục nhưng lại nói không ra khỏi miệng, khó chịu muốn chết.

“Anh Thắm!” Thắm Gia Ngôn vừa ra khỏi cửa sợ hết hồn, Đồng Hạ Lăng chính là điểm này không tốt, luôn gào gào thét thét, “Anh thành công rồi! Chúng ta đi ăn mừng đi!”

Thắm Gia Ngôn nghĩ tới y hôm nay vất vả như vậy, cũng không thể khổ y, gật đầu đáp ứng.

Hai người ăn cơm xong mới trở về công ty, Tạ Kế Hiên hôm qua ăn quán ven đường, nửa đêm bụng có chút không thoải mái, chuyện này Thắm Gia Ngôn ít nhiều có chút trách nhiệm, trên đường về công ty phải đi mua thuốc. Thừa dịp lúc này Tạ Kế Hiên hẳn đã ăn cơm xong, muốn mang thuốc cho anh.

Điện thoại kết nối, vang lên 2 tiếng, được nhận.

Thắm Gia Ngôn tưởng là Tạ Kế Hiên, không nghĩ tới mở miệng chính là thư ký Hoàng.

“Thư ký Hoàng, Tạ tổng đâu?”

“Đang đọc sách.”

Sẽ không lại là Làm thế nào mới có thể trở thành người có tiền chứ.....

Thắm Gia Ngôn nói mình mua thuốc, thư ký Hoàng nói: “Phiền anh Thắm đưa lên đây, Tạ tổng bận học, không có thời gian xuống lấy.”

“.....”

Thắm Gia Ngôn chạy một chuyến cầm lên cho.

Tạ Kế Hiên ngồi ở bên cửa sổ, trong tay đang cầm một quyển sách, lúc này không phải *Làm thế nào mới có thể trở thành người có tiền*, đổi thành một quyển tiểu thuyết: Bá sủng manh thê: Tổng tài, đừng lớn lối!

“.....”

“Tạ tổng, uống thuốc đi.”

Tạ Kế Hiên lúc này mới dừng lại, dường như mới nhìn rõ Thắm Gia Ngôn, thư ký Hoàng bắt đầu dĩ, lén lút nói với Thắm Gia Ngôn: “Tạ tổng đọc sách chính là quá nhập tâm, không có cách nào, người thích học đều như vậy.”

“.....” Tân Nguyên e rằng sắp xong đời rồi.

Nhìn người uống thuốc xong, Thẩm Gia Ngôn muốn đi, lại nghe Tạ Kế Hiên nói: “Kết quả thử vai thế nào?”

“Được, đạo diễn Phùng Chung Hợp bảo tôi lập tức vào tổ.” Nói đến cái này Thẩm Gia Ngôn rất cao hứng, vừa rồi còn chưa có cảm giác thật, hiện tại rốt cục có.

“Lập tức vào tổ? Vậy tôi —” Tạ Kế Hiên ngừng lại: “Vậy bảo bảo nhớ tôi thì phải làm sao?”

“..... Nó hiện tại vẫn rất nhỏ, cái gì cũng không hiểu.”

“Hơn nữa.” Thẩm Gia Ngôn cười nói: “Vào tổ cũng không phải không thể đi ra, quay xong phim tôi còn phải về nhà.”

Nói như vậy, sắc mặt Tạ Kế Hiên tốt chút, lãnh khốc nói: “Cậu không nên hiểu lầm, tôi chỉ là luyến tiếc bảo bảo.”

“.....” Không thì là gì??

Tạ Kế Hiên vừa nói cầm lấy sách: “Được rồi, cậu còn có việc không? Tôi muốn tiếp tục đọc sách.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn người gặp chuyện tốt tinh thần dễ chịu, Mạnh Giản Minh thông báo cậu phải livestream, cậu cũng sẵn khoái đáp ứng. Cậu sau khi chuẩn bị xong, đi tới phòng livestream, đẩy mở ra, bên trong là phòng nhảy.

Thẩm Gia Ngôn có chút kỳ quái, còn tưởng mình vào nhầm, lúc này, phía sau có người cười nói: “Anh Thẩm, đã lâu không gặp!”

Cậu xoay người, phía sau xuất hiện một đại soái ca, mũi cao mắt sâu, nhuộm màu tóc thịnh hành năm nay, mặc cũng hết sức thời trang. Trong miệng y gọi anh Thẩm, Thẩm Gia Ngôn nhưng không biết y là ai.

Soái ca nhìn biểu tình cậu cười: “Thật không nhận ra em sao, em là Chính Khâm a.”

Thẩm Gia Ngôn ngây người, từ trên xuống dưới đánh giá Thôi Chính Khâm, đây chính là mập ú trước kia?? Thật mỡ đây người đâu rồi? Lúc nào thì trở nên gầy như vậy, còn đẹp trai như vậy a! Quả thực không tưởng tượng nổi!

“Cậu giảm cân?” Lúc trước Thôi Chính Khâm từng nói y đang giảm cân, nhưng không nghĩ tới kết quả kinh người như vậy! Cậu không dám thừa nhận.

“Vâng ạ, em sắp phải debut rồi, đi con đường nhạc dance solo, vóc người không cân đối khẳng định không được.”

Hai người ngồi xuống, Thẩm Gia Ngôn vẫn chưa hồi thần, tỏ vẻ đánh giá Thôi Chính Khâm. Thôi Chính Khâm bị đánh giá có chút ngượng ngùng.

Khuôn mặt trước mắt đột nhiên phóng đại, Thôi Chính Khâm ghé lên trước, ánh mắt thâm thúy, mắt chột ánh sáng mê người. “Anh Thẩm, anh nhất kiến chung tình với em sao?”

Một thời gian không gặp, Thôi Chính Khâm đã học được ghẹo người, không phải là tiểu mập thuần khiết trước kia nữa. Thẩm Gia Ngôn bật cười: “Anh là bị cậu dọa.”

Trong mắt Thôi Chính Khâm hiện lên vẻ thất vọng, cũng không biết là nói giỡn, hay là thật tâm: “Tiếc quá.”

Rất nhanh, hai người mở livestream, phát phúc lợi CP với fan đã lâu không gặp.

Trong phòng làm việc tổng tài tầng chót của Tân Nguyên, Tạ đại tổng tài mở livestream, nhìn hai người bên trong thân mật tựa vào nhau, hung hăng ném Bá sủng manh thê: Tổng tài, đừng lớn lối trên mặt đất!

22. Chương 22

Edit + Beta: Vịt

****** *Hời ơi xem live Love By Chance hóng màn lột vỏ tôm bán quá giờ mới ấn đăng =))))))
xem phim nhìn Tar chỉ muốn mang về nhào nặn =))))))***

Livestream lần này, không chỉ có Thẩm Gia Ngôn bị Thôi Chính Khâm giảm cân dọa sợ, các em gái đến xem livestream rồi rút hỏi người hợp tác mới là ai, còn có người nghi ngờ Thôi Chính Khâm phẫu thuật thẩm mỹ, nhưng so sánh khuôn mặt trước kia của y, mặc dù béo gầy không giống, sự thật chứng minh y thật sự chỉ là gầy.

“Trời ạ quả nhiên người béo đều là cổ tiềm lực.”

“Chính Khâm DD lúc nào debut thể Giải Giải chuẩn bị dọn vali xong rồi ~”

(DD là viết tắt của [dì dì] (đệ đệ = em trai))

“Hu hu hu Khâm Ngôn xipi tui chèo”

(([xipi] hán việt là Tây Bì, xipi là cách phát âm 2 chữ cái tiếng anh CP = couple. Dân mạng TQ thâm thúy vch =)))) tui tra mãi mới ra)

Mọi người ào ào đổ dồn trong niềm vui thú chèo CP, lúc này, trong comment đột nhiên xuất hiện một âm thanh lạ.

Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn: Hiền Ngôn mới là chân ái!

Đáng tiếc không có dẫn tới chú ý của mọi người, rất nhanh bị nhất chìm trong nước lũ comment.

Thư ký Hoàng đứng ngoài cửa đang định gõ cửa nghe động tĩnh lộp độp trong phòng làm việc, quyết đoán xoay người rời đi.

Một lần livestream, giống như trúc sau mưa xuân, xuất hiện 1 nhóm lớn fan CP “Khâm Ngôn”, những người này sôi nổi ở weibo và diễn đàn, nỗ lực bán Amway. Ngay cả Giải trí Big V cũng mượn nhiệt độ, gõ khẩu hiệu “Người béo đều là cỗ tiềm lực” cọ một lớp rate, không ngừng có người vào hố, mắt thấy “Khâm Ngôn” sắp vượt qua CP Thẩm Gia Ngôn và nam chính trong Kiếm huyết phong hầu .

Lúc này, một trong những đại fan của Thẩm Gia Ngôn “Ông xã của Thẩm Gia Ngôn” đăng 1 video, còn mang theo topic: ***#Hiên Ngôn xứng nhất nhân gian#***

Hiên Ngôn là cái quỷ gì? Ngôn là Thẩm Gia Ngôn, “Hiên” là vị nào? Đại fan gây chú ý mọi người nhào nhào tò mò mở video ra, vừa nhìn, vậy mà là đệ nhất kim cương vương lão ngũ Tạ Kế Hiên được các gái lựa chọn là người muốn được gả nhất!

“Ông xã của Thẩm Gia Ngôn” thật sự là quá giỏi, cut đoạn ngắn phỏng vấn của Tạ Kế Hiên và video tham gia hoạt động của Thẩm Gia Ngôn ghép lại với nhau, phối với BGM, còn có hiệu ứng ảo diệu, vậy mà cực kỳ hợp.

(BGM: Background Music (nhạc nền))

Một lớp Amway lại thật sự có người ăn, dù sao kiểu tổng tài công này lập ra vĩnh viễn đều sẽ không lỗi thời. Mọi người nào bỏ ra plot bá đạo ngọt sủng tổng tài đối với diễn viên nhỏ, còn rất happy, nhưng dù thế nào cũng không kích thích bằng “Khâm Ngôn” tại chỗ bán hủ, mặc dù có người chèo, nhưng kém xa “Khâm Ngôn”.

Nhưng không nghĩ tới Giải trí Big V thế nhưng bán được Amway “Hiên Ngôn”, hơn nữa không chỉ một,

mặc dù không có nói rõ ràng CP, chỉ nói sự lợi hại của fan cắt nối biên tập, nhưng mục đích đạt được.

Trong lúc nhất thời vậy mà vẫn rất náo nhiệt, thậm chí Thẩm Gia Ngôn cũng chú ý tới, cậu lúc rảnh mở nick clone ra, xem trang chủ cậu lại có CP mới, còn tò mò là ai, kết quả mở ra vừa nhìn, phun một ngụm.

Là ai nào động lớn vậy hả, hai người chưa từng chung khung hình cũng có thể liên quan đến nhau, quả thực có độc! Thẩm Gia Ngôn không còn lời nào để nói.

Kết quả vừa tìm kiếm phát hiện “Kẻ khởi xướng” vậy mà là “Ông xã của Thẩm Gia Ngôn”.

Thẩm Gia Ngôn càng không còn lời nào để nói, fan này muốn cậu phải nói cái gì chứ, lúc tốt lúc xấu, thật sự quá kỳ quặc.

Fan lâu năm của cậu, “Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn” nhỏ bé oán hận “Ông xã của Thẩm Gia Ngôn”.

Hắn forward nói: *Cự tuyệt chờ đợi, không có tương phu phu cảm ơn!*

Kết quả chỉ chốc lát weibo của hắn đã bị cấm.....

Thẩm Gia Ngôn chạy đến nick clone của hắn hỏi: *Xảy ra chuyện gì?? Nick tím sao lại bị cấm?*

Ngôi sao lấp lánh: Nhất định là tên biến thái kia làm, lúc trước còn kéo đen tui, tui nói với tím, người này có bối cảnh, tùy tiện cấm weibo người ta, cái đó ai cũng có thể làm sao!

Là ngôn không phải muối: Vậy tím làm sao đây?

(Ngôn và muối đọc giống nhau là [yán])

Ngôi sao lấp lánh: Tui khiếu nại rồi, có lẽ qua một tháng là có thể bỏ cấm.

Trời ạ tên tiểu nhân này! Mạnh Vân Tinh suýt chút nữa cắn nát đầu bút, quá ác, nói cấm là cấm, tức chết hắn rồi.

Cao ốc Tân Nguyên, Tạ Kế Hiên ngồi sau bàn làm việc, cười lạnh một tiếng. Thư ký Hoàng từ cạnh cửa lặng lẽ thò đầu, nhìn trong phòng quét dọn xem xem, mới ưỡn thẳng sống lưng vào cửa.

“Tạ Tổng, Tạ Hồng Phi Tạ tiên sinh hôm nay gọi điện thoại nhiều lần tới muốn tìm ngài.”

Tạ Kế Hiên đầu cũng không ngẩng: “Có chuyện gì sao?”

“Hắn muốn đích thân nói với ngài.”

Tạ Kế Hiên ở trên weibo cuồng ngược, tâm tình tốt hơn nhiều, thả Tạ Hồng Phi ghen trong điện thoại nội bộ cả buổi sáng ra.

Tạ Hồng Phi là tổng tài tiền nhiệm của Tân Nguyên, là con riêng không được Tạ gia thừa nhận, Tạ lão gia cũng hắn có thừa, hết sức coi trọng năng lực của hắn. Năm năm trước, Tạ Hồng Phi ở Tạ gia còn có mấy phần chỗ trống nhảy nhót, Tạ Kế Hiên cố kỵ Tạ lão gia vẫn luôn chịu đựng, hiện tại, Tạ Kế Hiên tiếp chương quyền hành, chuyện đầu tiên lập tức làm chính là đuổi Tạ Hồng Phi ra ngoài cửa.

Ra tay đầu tiên chính là Tân Nguyên.

“Tạ Kế Hiên, làm chuyện trái lương tâm như thế, không dám nhận điện thoại của tôi?”

Tạ Kế Hiên quyết đoán cúp.

Chỉ chốc lát Tạ Hồng Phi lại gọi tới, nổi giận đùng đùng, nhưng không dám miệng tiện nữa. “Chúng ta hòa bình nói chuyện đi, tôi nghe nói cậu cướp nhân vật của Tầm Chi cho bồ của cậu?”

“Có thể cho tôi lý do không?”

Tạ Kế Hiên cho hắn lý do: “Tài nghệ không bằng người trách ai?”

“Cậu có phải tưởng tôi không biết chút chuyện này của cậu hay không?” Tạ Hồng Phi cười lạnh: “Cậu không phải muốn lãng xê Thẩm Gia Ngôn sao? Cậu lãng xê cậu ta, tôi không ý kiến —”

“Anh có thể có ý kiến gì?”

Tạ Hồng Phi ghen hơi ở ngực, ghen tới khó chịu, hắn hít sâu một cái: “Cậu là quyết tâm muốn chen ép Tầm Chi?”

“Tầm Chi? Ai?”

“.....” Mặc dù bọn họ cùng cha khác mẹ, nhưng tính cách của hai người hoàn toàn khác nhau, không có chỗ nào giống. Vô luận so sánh chỗ nào, Tạ Hồng Phi cũng không cảm thấy được mình kém hơn Tạ Kế Hiên, nhưng duy chỉ có một mặt, hắn chịu thua, đó chính là máu lạnh.

“Tôi biết cậu là đang trả thù tôi, trả thù tôi trước kia chèn ép bỏ của cậu, tôi không có lời nào để nói, nhưng khuyên cậu một câu, thả lỏng ép cũng sẽ cần người, đừng tưởng tôi không có cách gì.”

“Đang sỉ nhục thô? Anh chỉ là đồ rác rưởi mà thôi.”

Điện thoại truyền đến âm thanh cúp, Tạ Hồng Phi tức đến nổ phổi, ném điện thoại chia năm xẻ bảy: “ĐMM, Tạ Kế Hiên con mẹ nó mày chờ đó cho tao!!”

Thẩm Gia Ngôn lập tức phải vào tổ, Mạnh Giản Minh đặc biệt mở hộp cho cậu, trợ lý Đồng Hạ Lăng cũng ở đây.

Tân Nguyên hiện tại rõ ràng muốn lãng xê Thẩm Gia Ngôn, đẩy Thẩm Gia Ngôn tới trước mặt khán giả cả nước, sẽ đối với Thẩm Gia Ngôn làm một vở bọc toàn bộ phương phương, lời nói cử chỉ, không thể xảy ra chút sai sót.

Cuộc họp này vừa lúc thảo luận tới vấn đề CP của Thẩm Gia Ngôn, Tạ Kế Hiên đột nhiên tiến vào, mọi người rớt rít chào hỏi. Thẩm Gia Ngôn liếc nhìn, may mà không cảm vợ manh tổng tài gì đấy, bằng không mọi người sẽ nghi ngờ nhân sinh.

Tạ Kế Hiên ngồi xuống, ra hiệu mọi người tiếp tục.

Mạnh Giản Minh nói: “Đối với loại vấn đề này, không cần cho đáp án rõ ràng, cậu phải biểu đạt rõ ràng thích fan nhưng không có không gian suy nghĩ, như thật mà giả là tốt nhất.”

Tạ Kế Hiên nói: “Các người đang nói cái gì?”

Mạnh Giản Minh nói: “Đang nói về người hợp tác của Gia Ngôn.”

“Hợp tác với ai?”

“Ca sĩ solo mới Thôi Chính Khâm.” Công ty sắp xếp 2 người này cùng nhóm CP, một là để cho Thẩm Gia Ngôn nâng đỡ Thôi Chính Khâm, làm chặn dè cho Thôi Chính Khâm debut, về mặt khác, bán hủ cũng có thể hút fan CP cho Thẩm Gia Ngôn, song doanh.

Mạnh Giản Minh chờ Tạ Kế Hiên cho ra ý kiến chỉ đạo, Tạ Kế Hiên ôm cánh tay, ánh mắt lập lòe: “Còn gì nữa không?”

Còn gì nữa không? Mạnh Giản Minh nghĩ, “Trì Bạch Tiêu, phim truyền hình kết thúc, nhiệt độ sẽ hạ, không cần thiết bàn lại cái này nữa.” Trì Bạch Tiêu chính là nam chính của Kiếm huyết phong hầu .

Tạ Kế Hiên không nao núng: “Còn gì nữa không?”

“.....”

“.....”

Còn gì nữa không? Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Lúc này, Đồng Hạ Lăng vỗ tay: “Còn có CP của anh Thẩm và Tạ tổng ạ!”

Mạnh Giản Minh nghĩ tới, “Có fan chính là thích YY lung tung, không cần để ý.”

.....

Trầm mặc thời gian rất dài, Tạ Kế Hiên không nói chuyện, Mạnh Giản Minh cảm giác được quanh thân Tạ Kế Hiên bọc một vòng áp suất hấp, có lẽ là bị fan gốc ghéch nào đó tức: “Tạ tổng không cần để ý mấy náo tào kia, có người chính là nhàn rồi không có chuyện làm.”

“.....”

Khí áp càng thấp.

Tạ Kế Hiên lấy di động ra, cho Mạnh Giản Minh xem: “Hơn 3 nghìn forward, Khâm Ngôn cũng mới năm trăm forward thôi.”

Mạnh Giản Minh không nghĩ tới Tạ Kế Hiên hiểu rõ cặn kẽ như vậy, xem ra là không thích, muốn hấn áp dụng biện pháp, “Tạ tổng yên tâm, cần thiết thì có thể lựa chọn biện pháp cường chế.”

.....

Tạ Kế Hiên hí mắt: “Cậu đã làm ở Tân Nguyên bao năm?”

Mạnh Giản Minh nói: “Sắp 10 năm rồi.” Đây là muốn tăng lương cho hấn sao? Mạnh Giản Minh âm thầm cao hứng.

Tạ Kế Hiên “hừ” một tiếng nhỏ không thể thấy.

Thẩm Gia Ngôn nói: “Tạ tổng, có phải khiến anh phiền não không ạ?”

Tạ Kế Hiên hất cằm lên, lãnh khốc nói: “Mọi người thích cũng không có cách nào, hiện tại internet phát triển, mắt của netizen sáng như tuyết.”

“..... Tôi làm sao cảm thấy là thủy quân?” Đột nhiên nhảy ra nhiều forward như vậy, CP của cậu và Tạ Kế Hiên hot thế sao? Chỉ bằng cái video ngắn kia?

Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình nói: “Không phải thủy quân, hiện tại thủy quân forward 100 cái 10 đồng, đắt như vậy, ai rảnh rỗi tốn nhiều tiền cho loại chuyện này như vậy.”

“.....” Anh hiểu rõ như vậy mà.

“Vậy thì mặc kệ sao?” Thẩm Gia Ngôn ngược lại không sao cả, cậu chính là sợ Tạ Kế Hiên nghĩ không thông.

Tạ Kế Hiên lắc đầu, hết cách nói: “Nếu là sự lựa chọn của mọi người, chúng ta vẫn là không nên ngăn cản, Hiên Ngôn hot hơn Khâm Ngôn, đã là sự thật không thể chối cãi.”

“.....”

Tạ tổng đã hạ kết luận, mọi người cũng không nên nói gì nữa, bất quá vốn là CP cũng không có gì cần thảo luận. Mạnh Giản Minh tuyên bố tan họp.

Lúc này, Thẩm Gia Ngôn vừa lúc tới một cú điện thoại, là số lạ.

“Xin chào.”

Đối phương là con gái: “Xin chào, là Thẩm Gia Ngôn sao?”

“Ngài là?”

Cô gái vô cùng cởi mở hào phóng: “Tôi nhớ bạn ngài có đưa danh thiếp của tôi cho ngài nhỉ?”

Á! Thẩm Gia Ngôn nhớ tới, đây không phải đối tượng xem mắt của cậu sao! Cậu hai hôm nay bận rộn, quên mất phải gọi điện với bạn, còn để cho con gái nhà người ta tự mình gọi tới: “A xấu hổ quá, tôi nên sớm gọi điện thoại cho cô, nhưng danh thiếp đưa tôi bị mất rồi, thời gian này tôi lại bận rộn.”

Cô gái tỏ vẻ hiểu: “Tôi hiểu, ngài khẳng định rất bận, gần đây lại thử vai nhỉ.” Cô gái cười: “Tôi follow weibo của ngài.”

“Cô cứ gọi tôi là Gia Ngôn đi, ”ngài” quá khách khí.”

Cô gái thấy cậu đáp lại hết sức thành tâm, bỏ đi nghi ngờ đáy lòng, cô cũng sợ Thẩm Gia Ngôn không muốn gặp cô, cố ý không gọi điện thoại, nhưng hiện tại xem ra, là cô suy nghĩ nhiều rồi.

“Vậy anh xem, chúng ta.....”

Thẩm Gia Ngôn vội vàng nói: “Vậy chúng ta thứ 7 gặp ở quán trà dưỡng sinh Thành Tây nhé, 9h sáng, không biết cô có rảnh không?” Thẩm Gia Ngôn cảm thấy vẫn là ngay mặt nói rõ ràng tốt hơn, trong điện thoại cứ tuyệt con gái sẽ thương tâm.

“Được, cứ quyết như vậy.”

Thẩm Gia Ngôn cúp điện thoại, dù sao cũng thở phào, lúc này, lại nghe thấy phía sau có một âm thanh ư ám nói: “Điện thoại của ai?”

23. Chương 23

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit + Beta: Vịt

Thẩm Gia Ngôn sợ hết hồn, “Bạn tôi.”

“Tôi không tin.”

“.....” Anh vì sao không muốn tin??

Thẩm Gia Ngôn cho rằng anh vì chuyện trên mạng mà mất hứng, nói: “Anh nếu không muốn nhìn thấy những thứ đó, cho người xóa đi là được.” Tạ Kế Hiên có quyền bảo người kia xóa đi, loại chuyện nhỏ nhất này đối với Tân Nguyên mà nói không phải vấn đề.

“Chân tôi gãy không tiện, chờ sau này lại nói đi.”

“.....”

Chân anh gãy sao còn có thể ăn cơm.

Tạ Kế Hiên hí hóp: “Cậu mất hứng hai chúng ta có CP?”

Cái này cậu có gì mà mất hứng, cậu chính là cảm thấy rất kỳ lạ. “Không có.”

Tạ Kế Hiên dè dặt: “Vậy chính là rất vui sao?”

“.....” Không mất hứng chính là vui sao?

“Tôi mặc kệ loại chuyện này, với ai chả giống nhau, mọi người vui vẻ là tốt rồi.” Nói cho cùng kỳ thực cũng là vì công việc, đương nhiên có quan hệ thật cũng không tệ.

“Mặc kệ? Vậy cậu sẽ kết hôn với người khác sao?” Tạ Kế Hiên ôm cánh tay, nhìn vào mắt Thẩm Gia Ngôn.

“.....” Sao đột nhiên lại kéo tới phương diện này chứ, “.....” Đương nhiên sẽ không.”

Tạ Kế Hiên gật gật đầu, tổng kết: “Nhưng chúng ta đã kết hôn.”

Hiên Ngôn thẳng, Khâm Ngôn có thể ăn được sao.

“.....”

Thẩm Gia Ngôn không theo kịp logic của anh, một lời khó nói hết cười cười. Tạ Kế Hiên nói: “Đồ Tử Tửu nói, bắt đầu từ bây giờ bảo chúng ta mỗi buổi trưa rút ra chút thời gian, để cho ba ba tôi đây và bảo bảo tiếp xúc nhiều chút, miễn cho sau này bảo bảo sinh ra không nhận ra tôi.”

“.....” Mới sinh ra có thể nhận ra ai??

“Có thể a, có thời gian là được.”

Hai người cùng nhau vào phòng làm việc, Tạ Kế Hiên lật một quyển truyện ra, “Tôi định kể vài câu truyện cho bảo bảo.”

Đây chính là cái gọi là dưỡng thai? Thẩm Gia Ngôn nhìn sách truyện bìa ngoài hoa hoét trong tay anh, nghĩ may mà không phải vợ mình tổng tài gì ấy, nếu không thì hay rồi, người ta dưỡng thai là hưởng chỗ tốt phát tiền, anh đây là áp dụng đả kích trí tuệ. Thẩm Gia Ngôn thực sự thở phào thay nhóc con.

Thẩm Gia Ngôn ngồi ở trên ghế sa lon nghe anh kể truyện, đừng nói, âm thanh Tạ Kế Hiên thật sự dễ nghe, nhất là lúc chuyện chú nghiêm túc, đối với lỗ tai người nghe là loại hưởng thụ. Thẩm Gia Ngôn nghĩ, đáng tiếc cho giới ca xướng thiếu đi một đại minh tinh, giọng ca này của Tạ Kế Hiên khẳng định dễ nghe.

Có lẽ là âm thanh Tạ Kế Hiên quá dễ nghe, có tác dụng thôi miên, Thẩm Gia Ngôn nghe chút thế nhưng ngủ mất.

Trong giấc mơ cảm giác có người đang sờ bụng mình, cậu không thoải mái giật giật, cái tay đáng ghét kia cuối cùng không cử động nữa, Thẩm Gia Ngôn nhận được yên tĩnh, thoải mái thở dài. Nhưng trên mặt khó chịu, giống như có lông chim đang quét tới quét lui, Thẩm Gia Ngôn quyết định mở mắt ra xem xem, kết quả ngay dại.

Khuôn mặt Tạ Kế Hiên giống như bị phóng đại, cách cậu khoảng cách không tới hai ngón tay, hơi thở nóng rực phun trên mặt cậu, nóng tới cậu khẽ run rẩy.

Thẩm Gia Ngôn không rõ đây là tình huống gì, không phản ứng được, Tạ Kế Hiên cũng cứng đờ, hai người mắt to trừng mắt nhỏ. Một hồi lâu, Tạ Kế Hiên nói: “Trên mặt cậu có muỗi.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn sờ, “Ở đâu?”

“Chạy rồi.” Tạ Kế Hiên nhanh nhẹn đứng dậy, giống như cái gì cũng chưa phát sinh, nhét sách vào giá sách, cố gắng ổn định hô hấp, “Đừng tìm, nó bay rồi.”

Thẩm Gia Ngôn nói: “Sao anh không đập chết nó?”

Ánh mắt Tạ Kế Hiên lóe lên: “Dù gì cũng là một sinh mạng.”

“Sinh mạng cái lông, chính là muốn chiếm tiện nghi người ta.” Loài sinh vật giống như muỗi dựa vào hút máu người khác mà sống, cậu nhìn thấy là đánh, không cần do dự.

Tạ Kế Hiên nghe vậy mặt dần dần biến đỏ, “Hừ” một tiếng nhỏ không thể nghe thấy.

Để tỏ thành ý, thứ 7, Thẩm Gia Ngôn cố ý đến địa điểm hẹn sớm nửa tiếng, lúc cô gái đến thấy Thẩm Gia Ngôn đã đến, trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái.

Hai người bắt tay, Thẩm Gia Ngôn đi thẳng vào vấn đề: “Phùng tiểu thư, cô cũng biết tôi hiện tại thật sự rất bận, yêu đương đối với tôi mà nói quá xa xỉ. Đã không cách nào giao phó thành tâm trọn vẹn, tương lai nhất định sẽ tạo thành tổn thương cho đối phương, cho nên tôi hiện tại không có ý định yêu đương.”

Cậu chân thành bổ sung một câu: “Nhưng chuyện danh thiếp tôi không lừa cô, thật sự bị mất.”

Phùng Đạo Chi cười cười: “Tôi biết, tôi cũng đoán được ý tứ anh là như vậy.”

“Thực không dám giấu, tôi coi như là fan nhỏ của anh, từ chỗ bạn bè hiểu không ít chuyện về anh, cảm thấy cách làm này của anh hết sức không tệ, cho nên cao hứng muốn biết suy nghĩ của anh.” Phùng Đạo Chi xấu hổ cười: “Tôi thật sự quá mặt dày.”

“Đâu có, vinh hạnh của tôi.” Thẩm Gia Ngôn thật sự rất cao hứng, có thể được người khác thích, rất trân quý.

Thẩm Gia Ngôn người thật còn đẹp trai hơn trên TV, tất cả mọi chỗ đều là thuần khiết tự nhiên, không có động chạm, tính khí dễ ở chung, vẻ ngoài càng đẹp. Cộng thêm lễ phép chu đáo, nho nhã lễ độ, sau khi gặp mặt, Phùng Đạo Chi càng thích. Nam nhân tốt đáng để gặp gỡ, cô không muốn từ bỏ như vậy: “Dù sao cũng vẫn có thể làm bạn chứ?”

“Đương nhiên!” Thẩm Gia Ngôn vui vẻ cười: “Bắt đầu từ hôm nay chúng ta sẽ là bạn.”

Hai người tâm sự nửa tiếng sau mới đứng dậy rời đi. Thẩm Gia Ngôn thân sĩ làm tới cùng trước tiên đưa Phùng Đạo Chi lên xe, lúc xoay người đang định bắt xe, đột nhiên nhìn thấy cửa hàng đối diện đỗ một chiếc xe Bentley, là Flame Orange chói mắt. Cậu nhớ Tạ Kế Hiên có một Bentley bản màu cam như vậy.

Tạ Kế Hiên cũng ở đây?

Thẩm Gia Ngôn có chút kỳ quái, nơi Thành Tây này không có cao ốc gì, bình thường không có nhân sĩ thương nghiệp nào tới nơi này, trừ phi là tụ tập hưởng thụ, Tạ Kế Hiên trùng hợp như vậy cũng ở đây?

Vô duyên vô cớ cậu cũng không tiện trực tiếp gọi tới, liền gọi cho thư ký Hoàng hỏi xem.

“Tiểu Hoàng.” Thẩm Gia Ngôn nói: “Tạ tổng —”

Thư ký Hoàng lập tức nói: “Tạ tổng đang họp.”

“Phải không? Tôi hình như ở chỗ này nhìn thấy xe anh ấy.”

“Sao có thể!” Thư ký Hoàng phủ nhận: “Tạ tổng mới sẽ không làm loại chuyện theo dõi không đạo đức như vậy.”

“.....”

“Tôi không phải ý tứ này, tôi chính là tò mò hỏi chút.”

“Không tin tôi cho anh nghe.”

Không đợi Thẩm Gia Ngôn mở miệng, đầu kia vang lên âm thanh của Tạ Kế Hiên: “Cuộc họp lần này chúng ta phải thảo luận chính là, làm thế nào để Tân Nguyên cường đại.....”

Âm thanh có chút cứng nhắc, giống như đang đọc theo bản thảo.

Người ta đã ở Tân Nguyên họp, vậy Bentley ở đây khẳng định không phải là của Tạ Kế Hiên. Thẩm Gia Ngôn cười nói: “Được, tôi kỳ thực chính là tò mò.” Dứt lời, đầu kia âm thanh của Tạ Kế Hiên vẫn tiếp tục: “Được rồi chứ, đọc nhiều như vậy hẳn đủ rồi.”

“.....” Thẩm Gia Ngôn nghe không hiểu: “Tạ tổng nói gì?”

“Không có gì!” Thư ký Hoàng hình như có chút lúng túng: “Anh xem, tôi nói không sai chứ, Tạ tổng đúng là đang họp, sao có thể ở chỗ anh!”

Thẩm Gia Ngôn cười khan hai tiếng, cúp điện thoại.

Lại nhìn chiếc Bentley kia, cảm giác mình quả thật nghĩ nhiều rồi, lắc lắc đầu xoay người bắt xe.

Cậu trực tiếp bắt xe trở về biệt thự bệnh viện, lúc này, vẫn là buổi sáng, Thẩm Gia Ngôn chuẩn bị ngủ thiếp một lát, tối qua làm việc tới 10h, quá thiếu ngủ, sáng sớm lúc thức dậy còn có chút không tỉnh táo.

Lúc vào sân, trước sân đỗ một chiếc xe, Thẩm Gia Ngôn còn tưởng là Đỗ Tử Tử tới, kết quả vừa vào cửa đã nhìn thấy Tạ phu nhân ngồi trên ghế salon, đối diện với con gấu nhỏ trên ghế salon, mà fan đưa cho cậu ôm gối nhủu chân mày. Phải biết trong nhà Tạ Kế Hiên chưa từng có loại đồ chơi hoạt hình này.

Thẩm Gia Ngôn thầm nghĩ hồng bét, thừa dịp Tạ phu nhân vẫn chưa phát hiện, vội vàng gọi điện thoại cho Tạ Kế Hiên.

“Tạ tổng!”

Trước kia gọi điện thoại cho Tạ Kế Hiên, nhiều nhất vang hai tiếng đối phương đã nhận, nhưng lần này vang bốn năm cái, Tạ Kế Hiên mới nhận: “Tôi đang họp. Thư ký Hoàng, đưa dự án quý tiếp theo cho tôi.”

Âm thanh thư ký Hoàng cứng ngắc: “Vâng, tổng tài, ngài đang họp cần một chén cafe hay không?”

“.....” Thẩm Gia Ngôn nói: “Tôi biết anh đang họp, anh mau về đi, mẹ anh tới rồi.”

Thẩm Gia Ngôn vừa nói xong, liền nghe bên trong nói: “Ai đang ở đó?”

Bentley Continental màu Flame Orange phiên bản 2018. Chắc anh Hiên sở hữu con xe này. Giá khoảng 11 tỷ. Giá ở chắc phải khoảng 20 tỷ

24. Chương 24

Edit + Beta: Vịt

Thẩm Gia Ngôn trước mắt cũng không tiện đi, nếu không nhìn cực kỳ khả nghi.

Cứ như vậy kiên trì đi vào, “Xin chào Tạ phu nhân.”

Tạ phu nhân ngẩng mắt nhìn thấy cậu, có chút nhìn quen mắt, nhưng bà không nhớ ra: “Cậu là?” Bà cảnh giác, chàng trai này lớn lên đẹp như vậy, đáng vẻ này vừa nhìn đã không phải người bình thường.

“Chúng ta từng gặp mặt rồi, Tạ phu nhân, tôi là nghệ sĩ của Tân Nguyên, Thẩm Gia Ngôn.”

Tạ phu nhân có chút ấn tượng, “Sao cậu lại ở đây?”

“Chân Tạ tổng gãy tôi không thể trốn tránh trách nhiệm, để tỏ lòng áy náy, tôi ở đây chăm sóc anh ấy.”

Ồ hơ. Gan lớn thật, còn biết tự nỗ phải không, bà nói mà, tại sao Tạ Kế Hiên khoảng thời gian này không về nhà, hóa ra là ở bên ngoài bao dưỡng tiểu minh tinh, còn ăn cỏ dại, tìm tới nghệ sĩ nam công ty mình.

Tạ phu nhân tức không biết đánh đâu, “Tạ Kế Hiên đâu?”

“Anh ấy lập tức tới đây ạ.”

“Cám ơn cậu chăm sóc nó, sau này nơi này nhân viên chăm sóc và bảo mẫu chăm sóc nó là được, cậu có thể về nhà.”

Thật sao? Thắm Gia Ngôn vui vẻ suýt chút nữa bật cười, cậu không thích ở nhà người ta, rất bị gò bó. Không thể để trần chân giẫm sofa, cũng không thể mặc quần cộc áo lót đi tới đi lui, miễn bàn bao khó chịu. Tạ Kế Hiên cũng sắp khỏi rồi, có người tới chăm sóc anh ta, vậy cậu có thể yên tâm rồi đi.

Cậu nhin xuống vẻ mặt vui vẻ. “Tôi hiện tại liền đi sao?”

Còn cố gắng trấn định, bị ngay mặt đuổi đi cũng không tức giận, có thể giữ được tâm tình mình, tâm cơ rất sâu a, cũng không thể xem thường.

Tạ phu nhân gật đầu.

Thắm Gia Ngôn vào phòng thu dọn đồ, rất nhanh đã thu dọn xong, đóng cửa lại đang định đi, Tạ Kế Hiên trở về, nhíu mày nhìn cậu: “Cậu làm gì?”

Không đợi Thắm Gia Ngôn mở miệng, Tạ phu nhân nói: “Mẹ gọi bảo mẫu tới đây cho con, sau này không cần phiền phức người khác nữa.”

“Mẹ tới đây có chuyện gì sao?” Tạ Kế Hiên chống gậy, cũng không để Thắm Gia Ngôn đi.

“Không có việc thì không thể tới thăm con hả, con ngồi xuống, mẹ mang canh xương cho con, con nhanh chóng nhân lúc còn nóng uống đi.” Hôm nay bà chính là phải giúp đánh dã uyên ương, ai can cũng không được. Khí thế cao như vậy không thể thua, lập tức lấy dáng vẻ của Tạ phu nhân ra, uy nghiêm 10 phần chỉ huy.

Thắm Gia Ngôn nhớ tới canh xương hồi đó Tạ phu nhân đưa, Tạ Kế Hiên sau khi uống xong toàn thân đỏ ửng giống như trứng tôm, trong lòng cảm thấy buồn cười, suýt chút nữa bật cười, vội vàng cúi đầu, che giấu biểu tình.

Yo, còn ủy khuất nữa, bắt đầu bán đáng thương rồi, Tạ phu nhân âm thầm hừ một tiếng.

Nhìn dáng vẻ Thắm Gia Ngôn như thế, ánh mắt Tạ Kế Hiên sâu mấy phần, ôn nhu nói với Thắm Gia Ngôn: “Cậu yên tâm, tôi sẽ không để cho cậu chịu ủy khuất.”

“.....” Không ủy khuất nhá, vui vẻ lắm đấy.

“Con muốn làm gì, muốn đối nghịch với mẹ sao?” Âm điệu Tạ phu nhân cất cao, tỏ rõ không dễ chọc.

Nhìn dáng vẻ gườm sủng sẵn sàng này, Thắm Gia Ngôn cảm giác mình vẫn là đi trước thì tốt hơn, cũng không biết hai mẹ con này tức giận cái gì nữa, vừa thấy mặt đã đối chọi, cậu người ngoài đứng ở đây quá lúng túng.

“Cái kia —”

Tạ Kế Hiên nói: “Tôi sẽ bảo vệ cậu tốt.”

“.....” Có thể để người ta nói hết lời không hả.

“Con đây là coi mẹ thành hổ đói sài lang, mẹ có thể ăn người ta hay là thế nào, đáng thương mẹ còn vất vả ninh canh cho con, lòng tốt lại bị tức đầy bụng.”

“Tôi đi trước nha.” Thật sự không ở thêm được nữa, Thẩm Gia Ngôn nhắc hành lý lên liền định chuẩn.

“Muốn đi chúng ta cùng đi.” Tạ Kế Hiên nhắc chân liền đuổi theo cậu, mắt thấy sắp tức chết Tạ phu nhân, Thẩm Gia Ngôn ở bên ngoài ngăn anh lại, ôn tồn nói: “Tạ tổng, giữa mẹ con có cái gì không thể cẩn thận nói, anh kích động như vậy không tốt lắm đâu.”

Tạ Kế Hiên từ nhỏ đã trải qua rất nhiều phương pháp giáo dục của Tạ phu nhân, sớm đã có phương án ứng phó của mình, lúc này, không cần nói nhiều, dựa theo mình nghĩ mà làm là được. Bọn ảm ỉ với bà ấy, ngược lại làm cho bà ấy càng tức giận, không bằng dùng sự thật nói chuyện.

Nhìn dáng vẻ Thẩm Gia Ngôn đau khổ khuyên giải, Tạ Kế Hiên thở dài: “Tôi biết cậu quan tâm tôi.”

“.....”

Kỳ thực tôi chỉ là muốn đi nhanh chút.

“Anh mau trở lại đi, đều là người một nhà, tôi tin anh cẩn thận nói mẹ anh nhất định sẽ thông cảm.” Thẩm Gia Ngôn chân tâm thật ý.

“Được.” Tạ Kế Hiên đáp ứng: “Vì cậu và bảo bảo, tôi sẽ cố gắng.”

“.....” Thẩm Gia Ngôn thật sự không theo kịp tiết tấu của anh, xoay người lên xe rời đi.

Hồ ly tinh bị thành công đuổi đi, Tạ phu nhân tâm tình sáng khoái, rót canh: “Nào, mẹ thêm táo đỏ và cầu kỷ, canh này, bổ huyết dưỡng nhan, lại khỏe xương, con uống nhiều chút.”

“Mẹ, con ở cùng với ai là tự do của con, xin mẹ đừng can thiệp nhiều thêm.”

“Với cậu ta thì không được.”

“Tại sao?”

“Suốt ngày phóng dăng với nghệ sĩ giống cái thứ gì, con cảm thấy cậu ta yêu con sao? Mẹ nói cậu ta chính là yêu tiền của con yêu quyền lợi của con mà thôi, các con không có kết quả tốt, mẹ là vì tốt cho con.”

“Mẹ cái gì cũng không biết, Gia Ngôn hiện tại nhất định thương tâm chết rồi.”

Thẩm Gia Ngôn nằm chổng vó trên ghế sofa, ngủ trưa ngon lành, sau khi tỉnh dậy, chân trần giẫm trên thảm trên mặt đất xem TV. Buổi tối ăn cơm xong đi ra ngoài tới quảng trường lượt vài vòng, ăn thêm một bát miến chua cay, trở về nằm ngủ một giấc. Một tuần trôi qua, cũng không nhìn thấy Tạ Kế Hiên, giống như một con chim nhỏ tự do.

Thứ 2, Thập lý hồng nhan chụp ảnh tạo hình, Thẩm Gia Ngôn là nam chính, chụp mấy bộ, bận rộn cả ngày, buổi sáng 7h đã bắt đầu, bận thẳng tới 8h tối. Trong mấy bộ này, hình tượng chủ yếu của nam chính mà Thẩm Gia Ngôn diễn là nhung y khái giáp chinh chiến sa trường thời trung hậu, bộ trang phục này mặc lên người, nhất thời tôn lên Thẩm Gia Ngôn càng thêm tư thế oai hùng tràn trề.

Cực kỳ đẹp trai, nam chính lúc này, đã trải qua quá nhiều, khí chất tang thương, vừa nhìn chính là người có cổ sự.

Đạo diễn còn lo lắng Thẩm Gia Ngôn quá non, diễn đạt không ổn, nhưng lúc Thẩm Gia Ngôn một thân chiến y xuất hiện dưới ống kính, lập tức có cảm giác chấn động, khiến người ta không khỏi ngây dại. Bản thân đạo diễn thật sự chọn đúng rồi, quá đúng, hấn không chút keo kiệt nào là kêu một tiếng “Tốt”.

Tang thương, nặng nề, nhưng lại kiên nghị, quyết chí tiến lên, tất cả thứ hấn cần Thẩm Gia Ngôn đều cho hấn, thậm chí ưu tú hơn tưởng tượng của hấn.

Có thể thấy được Thẩm Gia Ngôn tự bỏ ra bao nhiêu công phu, làm bao nhiêu nghiên cứu, cậu nhìn thấu, nắm giữ nhân vật này, mới có thể xuất hiện không chút sai sót như hôm nay.

Bảo bối này hấn làm sao không phát hiện sớm chút chứ!

Chụp xong không đến mấy ngày, weibo chính thức đã đăng ra, nữ chính đi đầu, tiếp theo là nam chính nam phụ và nữ phụ.

Kiểm huyết phong hầu mọi người nhìn thấy chính là Thẩm Gia Ngôn của hai năm trước, fan kỳ thực càng muốn hiểu rõ Thẩm Gia Ngôn của hiện tại. Bộ ảnh tạo hình này fan mong ngóng đã lâu, một khi tung ra liền nghênh đón lượng lớn lượt view forward.

Thần tượng không để cho bọn họ thất vọng, chỉ là ảnh tạo hình diễn tả nhân vật này sống động như thật. Kiểm huyết phong hầu nhận được khen ngợi thể hiện chỗ này như thật, like forward của Thẩm Gia Ngôn thể nhưng cao hơn nữ chính.

Đạo diễn trộm vui mừng, nam chính không chỉ có kỹ thuật diễn tốt còn là người đảm nhiệm rate, chuyện tốt như vậy đi đâu tìm, may mắn gặp được cậu ấy, quá có lợi.

Chuyện lớn như vậy, sao có thể thiếu được 2 fan đáng tin của Thẩm Gia Ngôn, “Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn” dưới khích lệ của mọi người lập nick clone mới, tên là “Cô gái thêm muối không chịu thua”, trước tiên mở hình thức forward khen ngợi. Thẩm Gia Ngôn còn nhìn thấy fan “Ông xã” kỳ quặc kia, đổi avatar, cậu suýt chút nữa không nhận ra.

(Giải thích tên bạn Ngôn tý nhe. Từ “Gia Ngôn” () và từ “thêm muối” () có cách đọc giống y sì nhau là [jiāyán]. Vì vậy ẻm còn có cái tên đầy muối là Thẩm Gia Diêm hay Thẩm Thêm Muối =))))))

Nhìn kỹ, thằng cha này vận dụng kỹ thuật PS ghép ảnh Tạ Kế Hiên và cậu làm avatar, rõ là, chèo CP chèo tới quá chân tình thực cảm.

Còn lập tag cho “Hiên Ngôn” nữa chứ.

Thẩm Gia Ngôn cạ lời rút lui khỏi weibo, hai hôm nữa cậu đã phải vào tổ, hai hôm nay vừa lúc nghỉ ngơi, lúc thay quần áo phát hiện lưng eo nhỏ. Nhóc con sắp 5 tháng rồi, cậu ít nhiều có “Bụng nhỏ”, nhưng bác sĩ Đỗ nói, đàn ông bụng nhỏ hơn chút, cuối cùng cũng sẽ không to bằng bụng phụ nữ.

Hơn nữa cũng rất cứng, khá “khỏe mạnh”, bình thường sẽ không dễ sinh non.

Thẩm Gia Ngôn suy nghĩ một chút, cảnh kịch liệt nhất của cậu hẳn là đánh võ và cưỡi ngựa, mấy cái này vẫn ổn. Cộng thêm cậu trước kia từng học võ, biết làm thế nào có thể giảm bớt lực chịu, càng không cần lo lắng.

Cậu sờ sờ bụng nhỏ, bất đắc dĩ cười cười, may mà hậu kỳ mặc khá dày, “Mập chút” cũng không nhìn ra, bằng không, fan sẽ rơi lệ thương tâm.

Lúc này, đã gần đến 9h, Thẩm Gia Ngôn đang định rửa mặt lên giường, nghe thấy chuông cửa vang lên.

Cậu ghé tới nhìn, chỉ thấy Tạ Kế Hiên đứng ở bên ngoài, trong tay xách một cái vali. Thẩm Gia Ngôn cho rằng mình nhìn lầm, lại nhìn một cái, mới nghi ngờ mở cửa.

“Tạ tổng, sao anh lại tới đây?”

Tạ Kế Hiên tâm sự đầy lòng: “Tôi có thể đi vào chứ?”

“Có thể có thể.” Thẩm Gia Ngôn vội vàng để anh đi vào, cầm một đôi dép mới.

“Tôi bị mẹ đuổi ra ngoài, biệt thự không về được.”

Thẩm Gia Ngôn rất giật mình, cậu nói: “Anh hẳn vẫn có bất động sản khác chứ?” Đường đường là người Tạ gia, sao có thể chỉ có một cái ổ.

Tạ Kế Hiên rũ mắt: “Không có cái khác.”

..... Nghiêm trọng vậy hả.

Thẩm Gia Ngôn nghĩ phải an ủi anh thế nào, nghĩ kế cho anh: “Bác sĩ Đỗ đâu, không thể giúp sao?”

“Tôi không thích phiền toái người khác.”

“.....” Phải không?

“Vậy làm sao đây.” Thẩm Gia Ngôn cũng không có cách, dù sao cậu cũng không biết bạn bè của Tạ Kế Hiên, cũng chỉ có thể nghĩ đến bác sĩ Đỗ và thư ký Hoàng. “Nếu không, anh trước ở đây một tối?”

Tạ Kế Hiên bất đắc dĩ nói: “Cũng chỉ có thể như vậy, trước tiên ở tạm một năm rưỡi rồi tính sau.”

“.....”

Tui luôn tưởng tượng tới gia đình tương lai ngập tràn muối của Hiên Ngôn =)))))) Cục cưng sau này sẽ thừa kế tập đoàn muối của 2 ba ba và mở rộng nó buôn muối xuyên lục địa =))))))

25. Chương 25

Edit + Beta: Vịt

May mà trong nhà Thẩm Gia Ngôn còn có một phòng ngủ, trước kia cậu và bạn cùng phòng thuê chung, sau đó bạn cùng phòng dọn đi, phòng liền để trống.

Thay drap giường là có thể ngủ, Tạ Kế Hiên xách hành lý chuyển vào, phòng đương nhiên không lớn bằng phòng ngủ ở biệt thự lớn của anh, nhưng một người ở không gian đủ rồi.

Thẩm Gia Ngôn ở nội thành, không giống môi trường an tĩnh như trong nhà Tạ Kế Hiên, lầu dưới có cửa hàng siêu thị, lúc gần tối cực kỳ náo nhiệt, nếu muốn tuyệt đối an tĩnh là không được. Thẩm Gia Ngôn cẩn thận nói với Tạ Kế Hiên, Tạ Kế Hiên nói: “Không sao, tôi thích náo nhiệt.”

“Chỗ tôi cũng không có phòng gym, anh muốn tập, thì phải tới chỗ công ty mới được.”

Thẩm Gia Ngôn nói: “Đúng rồi, hai chúng ta còn phải dùng chung phòng vệ sinh.” Ở trong biệt thự, Tạ Kế Hiên có phòng vệ sinh riêng của mình, anh ở mặt vệ sinh này hình như rất chú ý, không biết có thể thích ứng hay không.

Nơi này phòng vệ sinh ít hơn một nửa so với trong biệt thự, nhưng chỗ coi như rộng rãi, có bồn cầu bồn tắm, bệ rửa mặt, sàn nhà sạch sẽ, bởi vì nguyên nhân không thường dùng đồ thoát nhìn còn rất mới.

Tạ Kế Hiên nhìn bồn tắm, không biết nghĩ đến cái gì, ánh mắt lóe lên, Thẩm Gia Ngôn nhìn dáng vẻ anh không được tự nhiên, chẳng lẽ là không thích: “Tạ tổng, có thể chứ?”

Tạ Kế Hiên gật gật đầu, mặc không biểu tình nói: “Cậu chịu chứa tôi đã tốt lắm rồi, tôi không có nhà để về không có tư cách xoi mói.”

“.....” Được rồi.

Sáng sớm thức dậy, Thẩm Gia Ngôn quên mất chuyện Tạ Kế Hiên vào ở, mở cửa phòng ngủ ra nhìn thấy trong phòng bếp có người, sợ hết hồn, sững sốt hồi lâu mới nhớ tới Tạ Kế Hiên ở đây. Vào bếp vừa nhìn, Tạ Kế Hiên đang tráng trứng, còn biết thêm hành băm, thoát nhìn món ăn rất không tệ.

“Tạ tổng, anh đói hả? Phía dưới có quán ăn sáng.”

Trong nhà chỉ có một hộp trứng gà và mấy túi canh rong biển ăn liền, Thẩm Gia Ngôn bình thường cũng không ở nhà nấu cơm, không có nguyên liệu, bình thường đều đi ra ngoài ăn.

“Đồ bên ngoài không vệ sinh, cậu hiện tại không thể so với người bình thường vẫn là ăn chút đồ có dinh dưỡng mới tốt.”

Rất nhanh trứng gà tráng xong, Thẩm Gia Ngôn không có cách nào rót hai bát canh rong biển, lại cắt ít bánh chiên hôm qua chưa ăn hết, thêm một đĩa dưa chuột muối ăn kèm.

Thẩm Gia Ngôn ăn một miếng trứng gà, Tạ Kế Hiên nhìn chằm chằm cậu: “Ăn ngon không?”

Hơi cháy còn không có mùi vị, may mà kỹ thuật diễn của Thẩm Gia Ngôn online, cười nói: “Ăn ngon.” Tạ đại tổng tài tự mình làm điểm tâm, cậu phải cho mặt mũi a, dù sao cũng không khó ăn, ăn cũng không chết người.

Tạ Kế Hiên thấy cậu nói ăn ngon nhin không không được lộ ra vẻ mặt thỏa mãn đắc ý, tự mình cũng bắt đầu ăn, một miếng ăn vào, lập tức cứng lại, biểu tình hết sức khó nói lên lời. Thật lâu, mới khó khăn nuốt xuống, sắc mặt đỏ lên không nói tiếng nào đứng lên rời đi. Chỉ chốc lát cảm ví tiền trở lại: “Chúng ta ra ngoài ăn đi.”

“.....”

Hai người ở quán trà bên ngoài ăn sáng, Thẩm Gia Ngôn trước khi đi, giao chìa khóa cho Tạ Kế Hiên. Cậu còn có chút không yên lòng, cũng không biết chỗ ở nhỏ của mình Tạ Kế Hiên ở quen không.

“Nếu như có chuyện thì phải đi tìm quản lý khu, không được gọi điện thoại cho tôi.”

Tạ Kế Hiên nhận lấy chìa khóa, Thẩm Gia Ngôn nhìn anh mặc một thân tây trang nổi tiếng, khí chất trời sinh cao cao tại thượng một chút cũng thích hợp ở “chỗ nhỏ” như thế này. Tạ Kế Hiên ngược lại ngoan ngoãn gật đầu, Thẩm Gia Ngôn nghĩ, đây chẳng lẽ chính là cái gọi là người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu? Hóa ra Tạ Kế Hiên cũng có loại cảm giác này sao?

Cậu đột nhiên cảm thấy có chút vui, nhìn Tạ đại tổng tài ở trước mặt cậu “Ủy khúc cầu toàn”, cảm giác này có chút sướng a.

Tạ Kế Hiên trịnh trọng nói: “Tôi sẽ trông nhà cẩn thận.”

Thẩm Gia Ngôn đột nhiên có loại thị cảm chồng đi ra ngoài, vợ nhỏ ngoan ngoãn trông nhà. Cậu khích lệ: “Làm tốt lắm, tôi đi đây.”

Lúc xế chiều, Thẩm Gia Ngôn mang theo trợ lý Đồng Hạ Lăng đến trụ sở phim ảnh, sau khi ở khách sạn đăng ký vào ở, lập tức tới địa điểm quay. Mọi người đều đã đến, nữ chính Trương Thiệu Nhiên đã sớm quay phim. Thẩm Gia Ngôn makeup, tạo hình trên người, thử trước một chút vị trí đi, tới buổi tối mới quay cảnh đầu tiên.

Bắt đầu chính là cảnh đối diễn với nữ chính.

Thẩm Gia Ngôn có chút khấn trương, đứng trước mắt cậu nhưng là ảnh hậu hai lần, phái kỹ thuật diễn được công nhận, đợi lát nữa vạn nhất mất mặt quá mức, sau này đều sẽ bị chèn ép.

Trương Thiệu Nhiên trước mặt công chúng là hình tượng chị đại, nhưng cá nhân thì rất bình dị gần gũi, cô nhìn ra Thẩm Gia Ngôn khấn trương, khích lệ nói: “Nghe đạo diễn nói cậu đã rất quen thuộc kịch bản, không sao đâu, dựa theo cảm giác của cậu làm là được, không cần áp lực.”

Thẩm Gia Ngôn nghe vậy bình tĩnh không ít, chuẩn bị kỹ càng.

Bọn họ quay bắt đầu từ giai đoạn sau của câu truyện. Cảnh đầu tiên, nam nữ chính sau nhiều năm gặp lại. Nam chính nông dân vào thành, tìm việc khắp nơi vấp phải trắc trở, người đời không có xu nào, lúc đang chán nản thất vọng, gặp được nữ chính. Bởi vì xấu hổ gặp người, nam chính cầm lấy mặt nạ che mặt mình lại.

Chỗ này nhìn như đơn giản, nhưng càng thêm khó khăn, dưới tình huống không nhìn thấy mặt, toàn dựa vào tứ chi động thủ thể hiện cảm giác nội tâm.

Thẩm Gia Ngôn cầm mặt nạ, cao hứng lại xấu hổ, hần hèn mọn, ôm một giấc mơ mà tới nhưng lại không thể gặp nhau, dưới sự khắc chế, ngón tay cầm mặt nạ đều trắng bệch.

Âm thanh cũng run tới không ra hình dạng, sau khi nữ chính rời đi, mới dám để mặt nạ xuống, xoay người nhìn lại.

“Tốt lắm!” Đạo diễn vỗ tay, “Cứ dựa vào cảm giác này đi.”

Trương Thiệu Nhiên cũng khích lệ: “Không tồi nha, vào cảnh rất nhanh, tâm tình cũng rất đúng chỗ.”

Thẩm Gia Ngôn ngượng ngùng cười: “Nhờ có chị Trương chỉ dẫn.”

Cậu thử phào, cũng không dám lơ là, buổi tối sau khi trở về, lại xem kịch bản, Đồng Hạ Lăng gõ cửa đưa bữa khuya cho cậu, một bát bánh trôi nhỏ, hai miếng bánh ngọt, còn có một cốc sữa tươi.

Thẩm Gia Ngôn nói: “Tôi không muốn uống sữa tươi.”

Đồng Hạ Lăng cười: “Không được để em đau lòng anh Thẩm ha, vẫn nóng, nhanh uống đi.”

Thời gian Thẩm Gia Ngôn ăn, Đồng Hạ Lăng ngồi ở bên cạnh nghịch điện thoại, một lát sau nói: “Anh Thẩm, Chu Tầm Chi nhận phim mới, nam chính, cùng với tiểu hoa đang hot cùng gánh vai chính hot IP nào đấy.”

“Vậy sao.” Thẩm Gia Ngôn cũng không ngẩng đầu lên, cậu không quá quan tâm tình huống Chu Tầm Chi, cho dù diễn phim Hollywood, đó cũng là bản lĩnh của hắn. Cậu hiện tại muốn hoàn thành thập toàn thập mỹ vai diễn của mình.

Đồng Hạ Lăng đưa di động cho cậu xem: “Anh xem, Weibo bàn tán khí thế ngất trời nè.”

Thẩm Gia Ngôn nhìn một cái, quả nhiên tư thái rất lớn. Ngoại trừ tuyên truyền phim truyền hình, còn có người vạch trần vốn là nam chính không phải Chu Tầm Chi, là người mới nào đấy, căn bản ảnh tạo hình đều chụp xong rồi, kết quả lâm thời bị thay, bị Chu Tầm Chi thay thế. Fan hai phe bên nào cũng cho là mình phải, cấu xé túi bụi.

Đồng Hạ Lăng hàm hừ nói: “Các anh đồng thời quay, hấn đây là cố ý muốn giường oai với anh, thấy anh nhận được nhân vật nam chính này, ầm ức quá, còn cướp nhân vật của người khác, thật là tiểu nhân.”

Thẩm Gia Ngôn cười: “Giường thì giường chứ sao.” Cậu thật sự không sợ.

“Anh Thẩm cố lên, để cho hấn thua tâm phục khẩu phục.”

Hai người đang trò chuyện, điện thoại của Thẩm Gia Ngôn vang lên, là Tạ Kế Hiên gửi trò chuyện video tới, Đồng Hạ Lăng rướn cổ nhìn, vội vàng đứng lên nói: “Anh Thẩm, em đi trước nha.”

Đêm hôm khuya khoắt, Tạ Kế Hiên ần nhảm sao? Thẩm Gia Ngôn đầy mặt không giải thích được nhận, cầm lấy đĩa gọi Đồng Hạ Lăng: “Tiểu Hạ, phiền mang cái đĩa này đi.”

Đồng Hạ Lăng lui về cầm lấy cái đĩa chạy chậm đi.

Điện thoại vừa nhận, không có khuôn mặt của Tạ Kế Hiên theo dự đoán, trong màn hình một mảnh đen kịt, nhìn không ra là tình huống gì.

“Cậu nói chuyện với ai?” Không nhìn thấy người, âm thanh Tạ Kế Hiên ngược lại nghe rất rõ ràng.

Thẩm Gia Ngôn nói: “Trợ lý của tôi.”

“Đồng Hạ Lăng sao?”

“Vâng.” Thẩm Gia Ngôn nhìn chung quanh: “Tạ tổng, anh có chuyện gì sao?”

Thật lâu không có âm thanh, một lát sau, vang lên tiếng vang râm râm, theo ống kính một trận dao động, rốt cục nhìn thấy mặt Tạ Kế Hiên.

Thẩm Gia Ngôn vẫn là lần đầu tiên ở trong camera điện thoại nhìn thấy mặt Tạ Kế Hiên, Tạ Kế Hiên hiển nhiên rất không thuần thực, camera ngửa lên, nhưng cho dù góc độ như vậy sẽ quay người xấu, anh thoát nhìn vẫn đẹp trai tỏa bóng như cũ.

“Ngăn kéo đầu giường hồng.”

“Anh để đó là được, không cần để ý đến.” Chỉ chút chuyện này sao.....

Tạ Kế Hiên nói xong cũng không cúp, “Tổ phim thế nào?”

“Tốt lắm.”

Hai người trò chuyện nhạt nhẽo. Tạ Kế Hiên kiên nhẫn: “Ăn thế nào?”

Sao giống mẹ già vậy, Thẩm Gia Ngôn kiên nhẫn trả lời: “Tốt lắm.”

“.....”

“.....”

Tạ Kế Hiên bất mãn: “Cậu chỉ biết nói 3 chữ (*) kia sao?”

(() tốt lắm ())*

“..... Bánh ngọt ăn rất ngon, sữa tươi cũng uống ngon.” Bánh ngọt của khách sạn này quả thực rất ngon, ngọt mà không ngấy, Thẩm Gia Ngôn vừa nói, xiên lên một miếng nhét vào trong miệng, khóe miệng dính chút bơ, đầu lưỡi uốn một cái một cách tự nhiên liếm vào trong miệng, Tạ Kế Hiên nhìn, yên lặng dời đi tầm mắt.

Anh cử động camera cũng động theo, Thẩm Gia Ngôn đang ăn, đột nhiên phát hiện drap dưới thân Tạ Kế Hiên rất quen mắt, đây không phải drap giường trong phòng ngủ của cậu sao! Hồi đó lúc thuê nhà từ trong nhà mang ra, là mẹ cậu mua cho cậu.

26. Chương 26

Edit + Beta: Vịt

Thẩm Gia Ngôn vẫn cẩn thận nhìn, xác định không phải mình nhìn nhầm, thật sự là giường của mình.

Cậu nhện không được hỏi: “Tạ tổng, anh đang ở trên giường tôi sao?”

Tạ Kế Hiên ngừng một chút, ánh mắt lóe lên, “Phòng tôi có bộ.”

“Bộ cái gì, sau tủ giày có thuốc diệt côn trùng, anh phun phun xem có tác dụng không.” Gián sao? Thẩm Gia Ngôn thật sự không xác định, căn phòng kia lâu lắm không có người ở, khả năng có sâu đi.

“Hôm nay muộn lắm rồi, tôi ngày mai sẽ phun.” Tạ Kế Hiên ngáp một cái, hai người nói thêm hai câu liền

kết thúc cuộc gọi.

Một tuần sau, Tạ Kế Hiên buổi tối ngày nào đó lại gửi tới trò chuyện video, như cũ nằm ở trên giường, Thẩm Gia Ngôn kinh ngạc phát hiện, ngủ vẫn là giường mình. Cậu còn tưởng bọ đã sớm giết chết, cứ nhiên vẫn chưa giết xong sao?

“Tạ tổng, thuốc diệt côn trùng không có tác dụng, có thể tìm công ty dọn dẹp từ trong ra ngoài vệ sinh một lần.”

Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình nói: “Công ty dọn dẹp quá đắt.”

“.....”

Thật sự đắt quá ha.

“Vậy anh trước ở trong phòng tôi đi.” Trước mắt cũng không có cách, chỉ có thể làm như vậy, cậu mặc dù cũng thích sạch sẽ nhưng không có khiết phích, nếu như là Tạ Kế Hiên, cậu suy nghĩ một chút cảm thấy có thể tiếp nhận.

Tạ Kế Hiên bất đắc dĩ nói: “Cũng chỉ có thể như vậy.”

Dứt lời nhìn Thẩm Gia Ngôn nói: “Gần đây vẫn ổn chứ, bảo bảo có quấy không?”

Giai đoạn trước ới cực kỳ lợi hại, nhưng chỉ cần chống đỡ qua, sau này vẫn khá tốt, hiện tại Thẩm Gia Ngôn đã không còn động tỵ là ới, chỉ là khẩu vị trở nên lớn, dù sao cũng hai người, cần dinh dưỡng gấp đôi. “Không có, rất ngoan.”

“Nếu như có tình huống gì nhất định phải nói cho tôi biết, đúng rồi, tôi muốn tìm chuyên gia dinh dưỡng và bảo mẫu cho cậu đặc biệt chăm sóc cuộc sống bên ngoài của cậu.”

“.....” Tìm dọn dẹp anh không phải chê đắt sao? Chuyên gia dinh dưỡng và bảo mẫu chẳng phải là muốn phá sản. Thẩm Gia Ngôn cười cười: “Không cần đâu, ở đây lắm thầy nhiều ma, quá không tiện, có Tiểu Đồng chăm sóc tôi là được rồi.”

“Cậu ta làm được không?”

Lúc này, Tiểu Đồng vừa lúc gõ cửa đi vào, đưa miến chua cay cho Thẩm Gia Ngôn, thỉnh tai nghe được, vội vàng nói: “Tạ tổng, tôi làm tốt lắm, cần cù chăm chỉ chịu mệt nhọc, một chút cũng không lười biếng!”

Thẩm Gia Ngôn cũng nói giúp: “Tiểu Đồng chịu khó nhất, chuyện gì tôi phân phó cậu ấy cũng có thể làm

tốt.”

Đồng Hạ Lăng nghe được Thẩm Gia Ngôn khích lệ, cảm động hết sức, kích động nắm lấy tay Thẩm Gia Ngôn: “Cám ơn anh Thẩm, anh Thẩm anh là người tốt!”

Nghe được tiếng ho khan đối diện, Đồng Hạ Lăng vội vàng buông tay ra, “Anh Thẩm, anh có việc gọi em, em đi trước đây.” Đi lên liếc màn hình điện thoại một cái, cầm đĩa chuẩn đi.

Sau khi Đồng Hạ Lăng đi, Thẩm Gia Ngôn suy nghĩ mở miệng cúp máy thế nào, cậu ngửi mùi miến chua cay nước miếng đều sắp rớt, không nghĩ tới Tạ Kế Hiên đột nhiên nói: “Tôi muốn nhìn nó chút.”

“Nhìn cái gì?” Thẩm Gia Ngôn không hiểu ra sao.

Tạ Kế Hiên từ đối diện dời đi tầm mắt: “Bảo bảo.”

..... Muốn nhìn thế nào? Thẩm Gia Ngôn không rõ anh muốn làm gì, Tạ Kế Hiên muốn nhìn, chỉ có thể nhìn bụng cậu. “Anh muốn nhìn bụng tôi hả?” Thẩm Gia Ngôn hỏi ra miệng còn có chút xấu hổ, cảm giác mình nghĩ sai rồi, nhưng không nghĩ tới Tạ Kế Hiên nghiêm túc gật đầu, mắt lộ ra mong đợi.

“.....” Thẩm Gia Ngôn không có biện pháp chỉ có thể để điện thoại ra xa chút, chiếu toàn thân mình, trên người cậu mặc áo ba lỗ, dựa vào đầu giường ngồi. Bụng hơi có chút nhô, người ngoài nhìn chỉ có chút bụng. Cậu giờ một hồi như vậy, thấy Tạ Kế Hiên không lên tiếng liền hỏi: “Được chưa?”

“Thêm lát nữa.”

“.....” Bụng dễ nhìn như vậy sao? Thẩm Gia Ngôn mơ hồ dường như nghe thấy tiếng “Tách”, lúc cậu nghi ngờ muốn mở miệng hỏi gì đó, Tạ Kế Hiên nói: “Được rồi.”

Tắt video, Tạ Kế Hiên lật xem album ảnh, đặt một tấm bên trong làm màn hình khóa. Nhìn hồi lâu cảm thấy rất hài lòng, rút gối phía sau ra, đổi thành gối cùng hoa văn với drap giường, vui sướng nằm xuống.

Quay hai tháng, phần diễn ở trụ sở phim ảnh cũng sắp kết thúc, trong lúc này, bất tri bất giác, trò chuyện video đã trở thành thói quen của hai người. Thường thường sẽ một lát như vậy, Thẩm Gia Ngôn lúc đầu còn cảm thấy có chút kỳ cục, sau đó quen thì ăn khuya trò chuyện với Tạ Kế Hiên, có đôi khi Tạ Kế Hiên không gọi tới, Thẩm Gia Ngôn còn rất tịch mịch.

Hiện tại đang quay cảnh mùa đông, quần áo bông hoàn mỹ che bụng đã có chút rõ ràng của Thẩm Gia Ngôn, bình thường Thẩm Gia Ngôn cũng mặc đồ bông rộng rãi, lui tới giữa khách sạn và studio, buổi tối lúc video với Tạ Kế Hiên, cũng quen cho Tạ Kế Hiên nhìn bảo bảo. Tạ Kế Hiên có đôi khi vừa nhìn chính là thời gian rất dài. Thẩm Gia Ngôn sau đó để cho tiện, mua một cái giá, đặt trên tủ, nhưng vậy không cần cầm tay mỗi, giảm không ít khí lực.

Ngày cuối cùng ở trụ sở phim ảnh, Thẩm Gia Ngôn vẫn quay tới 1h sáng, buổi tối về khách sạn mắt đều không mở ra được, cậu hôm nay vì đuổi cảnh quay điện thoại gì đó đều giao cho Đồng Hạ Lăng, về khách sạn mới có thời gian mở ra xem xét.

Hôm nay Tạ Kế Hiên hẳn sẽ gọi tới, Thẩm Gia Ngôn theo bản năng nhìn một cái, không có. Cậu vẫn cẩn thận lật lật, không có gì cả, không nghĩ tới ba ba tốt đúng giờ xem xét tình hình bảo bảo, hôm nay cứ nhiên không gọi tới, trước đây mưa gió sấm sét cũng không để lỡ. Thẩm Gia Ngôn có chút kỳ quái, cũng không suy nghĩ xoắn xuýt, cậu thật sự rất mệt, sau khi nằm xuống không đầy một lát đã ngủ.

Không biết lúc nào, cảm giác trong phòng ngủ có động tĩnh, Thẩm Gia Ngôn thật sự không mở mắt nổi liền kè hắt, có lẽ là Đồng Hạ Lăng đi vào lấy đồ. Khách sạn này để tiếp đón minh tinh, quản lý cực kỳ chặt chẽ, dù sao cũng không thể nào có người nửa đêm vào phòng trộm cắp.

Cứ như vậy một giấc ngủ tới trời sáng, hơn 9h Thẩm Gia Ngôn mới mở mắt. Vừa mở mắt sợ hết hồn, trên giường cậu có người! Lại nhìn, vậy mà là Tạ Kế Hiên.

Tạ Kế Hiên ngủ rất ngon, một tay khoát lên eo cậu, mắt nhắm chặt, mặc trên người áo ngủ của khách sạn, lộ ra hơn nửa lồng ngực. Thẩm Gia Ngôn nằm dang hoàng không động đây, sợ đánh thức Tạ Kế Hiên, một lát sau thật sự không nhịn được muốn đi toilet, cẩn thận dịch cái tay trên eo, lại đột nhiên bị nắm chặt, lòng bàn tay lửa nóng của đối phương nóng tới cậu khẽ run rẩy, trong mơ lực đạo còn rất lớn, không thuận theo không buông tha túm lấy cậu.

“Tạ tổng?” Thẩm Gia Ngôn kêu nho nhỏ, thấy người không tỉnh, tốn chút lực tránh ra, vội vàng đi toilet.

Lúc đi ra Tạ Kế Hiên đã tỉnh, đang tựa vào đầu giường không biết đang suy nghĩ gì, nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn, nặng nề hỏi: “Chúng ta ngủ?”

“.....”

Ngủ cái đầu ý.

“Tạ tổng, anh tới lúc nào?”

“Lúc hơn 1h.” Tạ Kế Hiên đứng dậy, cứ để phanh đồ ngủ như vậy đi lại, bên trong chỉ mặc một cái quần lót. Thẩm Gia Ngôn nhìn có chút xấu hổ, dù sao hai người cũng từng có tiếp xúc thân thể, cậu dễ dàng nghĩ tới chỗ không tốt, nhưng vô luận Thẩm Gia Ngôn ám hiệu anh mặc quần áo vào thế nào, Tạ Kế Hiên chính là không GET được.

Đột nhiên xuất hiện ở trong phòng cậu, Thẩm Gia Ngôn có quá nhiều chuyện muốn hỏi, “Anh vào thế nào?”

“Đồng Hạ Lăng mở cửa cho tôi.”

Lúc này, Đồng Hạ Lăng đẩy toa ăn đi vào, bên trên chuẩn bị thức ăn phần của hai người, y cười híp mắt chào hỏi: “Chào buổi sáng Tạ tổng, chào buổi sáng anh Thẩm!”

Thẩm Gia Ngôn mặc áo 3 lỗ quần cộc, Tạ Kế Hiên quần lót đồ ngủ, tình cảnh này, vừa nhìn đã rất dễ dàng làm cho người ta hiểu sai được chứ! Thẩm Gia Ngôn hậu tri hậu giác muốn giải thích, nhưng không biết phải mở miệng thế nào, chỉ có thể đứng lúng túng, nói: “Tiểu Đồng, anh buổi tối ngủ rất sâu, buổi sáng mới thấy Tạ tổng tới.”

“Em hiểu em hiểu.” Đồng Hạ Lăng nháy mắt ra hiệu, một bộ em biết hết anh không cần giải thích, Thẩm Gia Ngôn vẫn mơ hồ nhìn ra chút ý tứ em ủng hộ các anh. Cậu càng lúng túng, trong lòng một vụn bất đắc dĩ, hiểu lầm này thật sự nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Buổi chiều trả phòng, hai người cùng nhau ngồi máy bay trở về, lúc này, cảnh trong nhà đã dựng xong, cho bọn họ thời gian nghỉ ngơi một ngày, hôm sau liền quay.

Thẩm Gia Ngôn về đến nhà định nghỉ ngơi chút, một khoảng thời gian không về, trong nhà mua thêm không ít đồ. Bất mắt nhất chính là thảm lông dê, một mảnh rất lớn, sắp phủ kín phòng khách rồi, đầu đông có chút lạnh, nhìn đã ấm áp.

“Cậu chiều mai quay, chúng ta buổi sáng tới chỗ Đỗ Tử Tử một chuyến, làm kiểm tra cho cậu.”

“Được.” Bụng cậu đã sắp 7 tháng, còn không lâu nữa nhóc con sẽ ra, khoảng thời gian này cậu đã làm tốt chuẩn bị, nhưng vừa nghĩ tới ngày mai sẽ nhìn thấy tình huống trong bụng, vẫn là có chút khẩn trương. Hơn 2 tháng, phát triển tốt lắm đi, dù sao cũng sẽ đá cậu, tay nhỏ chân nhỏ đoán chừng rất có khí lực.

Cậu nghĩ tới không khỏi lộ ra chút ý cười, buổi tối ăn cơm xong, nghĩ tới ngày mai còn phải làm kiểm tra, liền muốn đi ngủ sớm chút, tắm rửa xong vào phòng, không nghĩ tới Tạ Kế Hiên phía sau cũng theo cậu vào phòng.

Thẩm Gia Ngôn có chút ngờ, không rõ anh muốn làm gì, Tạ Kế Hiên mặt không đổi sắc nói với cậu: “Đỗ Tử Tử nói để cho tôi buổi tối tận lực ở bên cạnh cậu và bảo bảo, có chuyện gì cũng có thể trông nom được, buổi tối nếu cậu bị nó đá không ngủ được, có ba ba tôi ở đây, nó cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

27. Chương 27

Edit + Beta: Vịt

****** Miền Bắc lại rét rồi các thím ạ. Theo kinh nghiệm hơn 3 năm edit của tui thì tui thấy những bộ mà tui edit vào mùa rét thì công rất náo nức ền cute =)))) bộ này cũng không ngoại lệ =))))))*

“.....” Như vậy cũng có thể sao?

Thẩm Gia Ngôn có chút không còn lời nào để nói, làm sao nghe không đáng tin như vậy, “Anh không phải ở cách vách sao, có chuyện gì tới lúc đó gọi anh là được rồi chứ.”

“Tôi cũng là vì bảo bảo, cậu đừng nghĩ nhiều quá.” Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình nói: “Lời của bác sĩ vẫn là phải nghe, tôi cũng là vì tốt cho cậu.”

“Nhưng hai đại nam nhân chúng ta ngủ cùng một giường có chút chen chúc?” Cái giường này của cậu mặc dù cũng có thể ngủ hai người, nhưng hai người bọn họ thì không rộng rãi. Ngủ sẽ có chút khó chịu.

Tạ Kế Hiên thở dài: “Vì con vẫn là nhịn chút đi.”

“.....”

Không có cách nào, nếu là bác sĩ Đỗ nói, Thẩm Gia Ngôn vẫn là dựa theo làm. Thẩm Gia Ngôn ngủ bên trong, Tạ Kế Hiên ngủ bên ngoài, theo cách nói của Tạ Kế Hiên, anh ngủ bên ngoài, nếu như trong phòng tới kẻ xấu, anh trước tiên ngăn chặn. Thẩm Gia Ngôn còn rất cảm động, Tạ tổng mặc dù có chút không thông nhân tình, nhưng đối với con mình vẫn là rất để tâm.

Một giấc ngủ tới trời sáng, cũng không chật chội như dự đoán, hai người mỗi người một nửa, ngủ đủ giấc. Tạ Kế Hiên đã thức dậy, Thẩm Gia Ngôn nghĩ thầm anh sẽ không lại nấu cơm chứ, đi ra ngoài vừa nhìn, may mà không có, Tạ Kế Hiên đang ở trên ban công gọi điện thoại, hình như dậy lâu rồi, đã ăn mặc chỉnh tề, nhún chân mày không biết đang nói cái gì.

Thấy Thẩm Gia Ngôn đi ra ngoài, lập tức kết thúc trò chuyện, Thẩm Gia Ngôn cũng rất nhanh rửa mặt xong, ăn xong điểm tâm, cùng Tạ Kế Hiên tới bệnh viện.

So với lần trước, lần này cảm giác nằm trên giường hoàn toàn khác biệt, có thể rõ ràng nhìn thấy bụng dưới nổi lên, nơi này chân thực có một sinh mệnh nhỏ, Thẩm Gia Ngôn như cũ cảm giác rất thần kỳ.

Bảo bảo trong màn hình mở rộng tay chân, có thể rõ ràng nhìn thấy đường viền thân thể, cánh tay nhỏ chân nhỏ rất rõ ràng. Thẩm Gia Ngôn có chút cảm động, thai nghén sinh mệnh thật sự là chuyện rất vĩ đại, nhìn vật nhỏ từ hạt đậu nhỏ phát triển tới có tay có chân, cho dù cậu hồi đó quyết tâm cảm giác mình sẽ không có tình cảm, giờ khắc này cũng xúc động.

Thẩm Gia Ngôn nhìn thấy Tạ Kế Hiên lấy điện thoại ra chụp hình, cậu liếc nhìn, không cẩn thận nhìn thấy màn hình khóa của Tạ Kế Hiên, không biết là hình ai, phong nền một mảnh trắng, hình như nằm trên giường khách sạn. Không đúng, sao quen mắt như vậy? Áo lót viền màu lam mặc trên người người kia cậu cũng có một cái. Thẩm Gia Ngôn càng nghĩ càng cảm thấy giống mình hồi đó nằm trên giường khách sạn video với Tạ Kế Hiên.

Chờ kiểm tra xong, cậu không nhận được, hỏi: “Tạ tổng, anh cái kia, ảnh màn hình khóa là hồi đó video với tôi sao?”

Tạ Kế Hiên ngừng lại, cầm điện thoại nói: “Cậu nhìn thấy?”

Thẩm Gia Ngôn thất thần nghĩ đến, những lời này, dựa theo phát triển của phim tội phạm, tiếp theo sẽ diệt khẩu người phát hiện bí mật. Cậu nói: “Tôi vừa nãy không cẩn thận nhìn thấy.”

Tạ Kế Hiên sâu sắc nhìn cậu: “Là ảnh của cậu.”

Trong lúc nhất thời Thẩm Gia Ngôn cũng có chút không lời nào để nói, cậu nghĩ chính là, Tạ Kế Hiên thật sự là yêu con sót ruột, hơi chút nhô lên cũng có thể làm màn hình khóa ngày ngày nhìn, nếu sau này ra đời còn không phải đặt trong lòng bàn tay nâng hả. Cậu không nói chuyện, Tạ Kế Hiên ngược lại truy hỏi: “Cậu không muốn nói cái gì?”

Thẩm Gia Ngôn cười cười: “Rất tốt.” Trong mắt Tạ Kế Hiên phát sáng, lại nghe Thẩm Gia Ngôn nói: “Bảo bảo biết anh yêu nó như vậy khẳng định rất cao hứng.”

Tạ Kế Hiên trầm thấp hừ một tiếng, không nói gì nữa.

Đây rõ ràng là lời hay mà nhĩ, sao lại thấy Tạ Kế Hiên có chút mất hứng, Thẩm Gia Ngôn trong lòng kỳ quái, Tạ Kế Hiên có phải mắc cảm tiền sản hay không, chẳng lẽ ngoại trừ nữ, nam cũng sẽ như vậy sao?

Thẩm Gia Ngôn buổi chiều đến tổ phim, lúc trang điểm, muốn hỏi thợ trang điểm, thợ trang điểm này trong nhà vợ mang thai, sắp làm cha, hẳn cũng cùng cảm thụ với Tạ Kế Hiên. Bất quá cậu nghĩ một chút vẫn là không hỏi ra miệng, studio nhiều người nhiều miệng, vạn nhất có người nghe thấy, truyền đi sẽ không hay.

Thập lý hồng nhan lập tức sắp giai đoạn cuối rồi, các loại tuyên truyền cũng sắp bắt đầu. Thẩm Gia Ngôn thừa dịp thời gian nghỉ ngơi buổi trưa ở studio chụp 1 tấm selfie, đăng lên weibo. Hiện tại để tuyên truyền phim mới, còn kèm theo hastag Thập lý hồng nhan , weibo vừa đăng, chờ fan của cậu hiện thân nhào bắt đầu forward khổng bình luận (*).

(() khổng bình luận: các fan sẽ tìm mọi cách để các comment xấu không lên top, khổng chế tin xấu cho idol)*

Thẩm Gia Ngôn kinh hỉ phát hiện, weibo của fan nhỏ “Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn” của cậu bỏ cấm rồi, comment đầu tiên chính là biểu đạt yêu thương vô bờ của hắn.

Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn: Đẹp trai quáaaaaa!! Tiểu Ngôn hôm nay cố gắng làm việc!

Thẩm Gia Ngôn nhìn xuống dưới, comment hot thứ 2 rớt theo chính là *Ông xã của Thẩm Gia Ngôn*, một bạn gái một ông xã, hai người này là fan đáng tin được công nhận trong giới fan của Thẩm Gia Ngôn.

Ông xã của Thẩm Gia Ngôn đăng muộn hơn 5 phút, vì vậy không cướp được comment hot đầu, nhưng năm phút sau Thẩm Gia Ngôn lại nhìn, fan ông xã đã vượt qua fan bạn gái trở thành hạng nhất. Comment viết: ***Bà xã đẹp nhất.***

Lúc Thẩm Gia Ngôn vào nick clone phát hiện fan nhỏ ở nick clone oán khí ngất trời.

Ngôi sao lấp lánh: SJYLG tên đại bản này, tui sớm muộn cũng phải làm hấn mất mặt! Hu hu hu, không dám cướp top comment đầu, Nhan Muối có thể sẽ cho rằng mình không yêu anh ấy hay không TTTTTT.

(giải thích “Nhan Muối” () cách đọc y sì Gia Ngôn [yán yán]. Đùa chứ cái tên của ẻm Ngôn có ti tỉ từ đồng âm khác chữ)

..... Thoạt nhìn quả thực rất sợ, sợ weibo lại cấm tên chỉ dám dùng chữ cái đầu.....

(“*Ông xã của Thẩm Gia Ngôn*” () đọc là [Shěn Jiā Yán Lǎo Gōng])

Thẩm Gia Ngôn dùng nick clone an ủi hấn một phen, tiểu Tinh Tinh buồn nhanh lên tinh thần cũng nhanh, rất nhanh đã lại lên ý chí chiến đấu, muốn đấu trí đấu dũng với Ông xã của Thẩm Gia Ngôn, mở ra “** thống trị”

“Anh Thẩm.” Đồng Hạ Lăng ngồi ở ghế trước lướt weibo, “Chu Tầm Chi hiện tại xào CP với nữ chính Hoa Thức, các loại tin sốt dẻo bay đầy trời, rate cực lớn. Anh không định làm chút chuyện với chị Trương sao?”

Thẩm Gia Ngôn thật sự không nghĩ tới, xào CP quả thực có thể giành được ánh mắt người khác, dường như đã trở thành lệ cũ. Hai hôm nay lúc bọn họ tán gẫu, chị Trương cũng nói tới chuyện này, cô nói giỡn: “Xào CP được á, Tiểu Thẩm bộ dạng đẹp trai, lần này chị được lợi a.”

Vốn chính là đùa giỡn, mọi người đều không coi là chuyện gì, Thẩm Gia Ngôn cũng cười cười cho qua. Cậu lúc này đột nhiên muốn hỏi Mạnh Giản Minh chút, công ty vì sao không để bọn họ xào CP, chuyện như vậy lợi nhiều hơn hại.

Mạnh Giản Minh nhìn thoáng qua kính chiếu hậu: “Hồi đó cũng có kế hoạch lãng xê, nhưng bị cấp trên bác bỏ.”

“..... Vì sao ạ?” Bị ai, Tạ Kế Hiên sao?

Mạnh Giản Minh lắc lắc đầu: “Tôi cũng không biết, có lẽ là còn có kế hoạch khác với cậu, Tạ tổng không

đồng ý.”

Mạnh Giản Minh không nói nữa, Thẩm Gia Ngôn cũng không hỏi nữa. Nhưng trong lòng rất hiếu kỳ, hôm nay lúc rời khỏi công ty, ngồi xe Bentley của Tạ Kế Hiên, hai người ngồi ở phía sau, Thẩm Gia Ngôn nhin không được hỏi: “Tôi nghe anh Mạnh nói, anh không đồng ý tôi xào CP, vì sao thế?”

Ánh mắt Tạ Kế Hiên rét lạnh: “Dựa vào tác phẩm nói chuyện là được, tôi tin cậu có thực lực này.”

Thẩm Gia Ngôn nghe anh nói mình có thực lực, trong lòng còn rất cao hứng: “Nhưng mà lãng xê cũng có thể dệt hoa trên gấm, sao không thử 1 lần chứ?”

Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình nói: “Thủy quân quá đắt.”

“.....”

Một trăm cái 10 đồng thật sự đòi mạng ha.

Xe dừng lại ở cửa sau tiểu khu Thẩm Gia Ngôn ở, bọn họ bình thường đều từ cửa sau đi vào, sợ bị có người nhìn thấy. Ở cửa sau không có cửa hàng gì, người khá ít, lúc buổi tối lại càng vắng, chỉ có mấy ngọn đèn đường sáng. Thư ký Hoàng dừng xong xe, chân Tạ Kế Hiên bị thương không thể lái xe, Thẩm Gia Ngôn lại càng không cho phép, hiện tại thư ký Hoàng liền gánh vác nhiệm vụ lái xe.

Thư ký Hoàng đã nói, sau khi tan làm Tạ Kế Hiên không thể sai bảo hần không công, lần này theo Thẩm Gia Ngôn nghe ngóng, Tạ Kế Hiên sẽ phát phí tăng ca cho hần.

Còn là gấp đôi nữa, cậu nhớ ngay cả chi phí thủy quân xào CP Tạ Kế Hiên cũng trả không nổi cơ mà.

Hai người đang chuẩn bị xuống xe, đột nhiên nhìn thấy phía trước tới mấy chiếc xe, tiếng phanh xe chói tai, nhanh chóng bao vây xe Bentley. Trên xe đi xuống một nhóm người, trong tay xách theo gậy gộc, ánh mắt bất thiện nhìn bọn họ ở trong xe.

Vừa thấy mấy tên bất thiện tới, Thẩm Gia Ngôn có chút sợ, bọn họ gặp phải cướp sao, nhưng nhìn tư thế này, đâu có cướp nào sẽ cướp đồ giống trống khua chiêng như vậy, không giống a!

“Xảy ra chuyện gì? Bọn họ tới làm gì?” Thẩm Gia Ngôn hỏi, phía trước thư ký Hoàng đã nhanh chóng báo cảnh sát.

Lúc này, phía ngoài hô: “Trong xe đi ra hết cho tao!”

“Cậu an ổn ở trong xe đợi đừng ra ngoài.” Tạ Kế Hiên quyết đoán dặn dò, thật sâu nhìn vào mắt Thẩm Gia

Ngôn: “Tôi sẽ không để cho cậu bị thương.”

Trước kia, ở trước mặt Tạ phu nhân, Tạ Kế Hiên cũng đã nói sẽ bảo vệ cậu cẩn thận, Thẩm Gia Ngôn khi đó không coi là gì, cảm thấy anh đang nói đùa,, nhưng hiện tại ánh mắt chắc chắn của người trước mắt, chứng minh anh nói là thật lòng, cũng rất kiên định sẽ nói được làm được. Thẩm Gia Ngôn trong nháy mắt có chút cảm động, túm lấy Tạ Kế Hiên: “Anh đừng xuống, chúng ta có thể xông ra hay không, chính là phải hy sinh xe Bentley của anh.”

Tạ Kế Hiên lắc lắc đầu: “Cậu yên ổn đợi.”

Thẩm Gia Ngôn cũng biết tự mình nghĩ quá đương nhiên rồi, nhưng cậu không muốn nhìn thấy bất cứ ai bị thương.

Nhìn Tạ Kế Hiên mở cửa xe đi ra ngoài, trái tim Thẩm Gia Ngôn đều nhấc tới cổ họng.

Cậu hậu tri hậu giác nhớ tới, cầm lấy gậy của Tạ Kế Hiên kêu lên: “Gậy —”

Cửa rào một tiếng đóng lại, Tạ Kế Hiên đứng ở trước xe, giống như một cây đại thụ. Cũng không biết anh phát tín hiệu gì, trong rừng cây nhỏ ven đường chui ra một người, mặc tây trang chỉnh tề, nhìn giống như là bảo tiêu chuyên nghiệp, cùng với bọn côn đồ cầm gậy gộc tạo thành đối lập rõ ràng.

“Tạ Hồng Phi, mày đi ra ngoài!” Âm thanh Tạ Kế Hiên không lớn, nhưng uy thế không giảm, Thẩm Gia Ngôn vẫn là lần đầu tiên nghe thấy cái tên này, không đúng, sao lại quen vậy, cậu đột nhiên nghĩ tới, ông chủ trước kia của Tân Nguyên hình như tên chính là Tạ cái gì đó Phi, không phải Tạ Hồng Phi này chứ!

Trong xe phía sau quả nhiên chui ra một người, trong tay cầm điều thuốc, nhìn bảo tiêu bên cạnh Tạ Kế Hiên, hừ cười: “Con mẹ nó mày có phải đã sớm biết mình sẽ bị đánh hay không, đang chờ hả.”

Tạ Kế Hiên nói: “Tao biết có người muốn phạm tội.”

Tạ Hồng Phi ném điều thuốc, híp mắt *phi* một tiếng, nhìn khuôn mặt lạnh không đổi sắc của Tạ Kế Hiên một vụn khó chịu. Tạ Kế Hiên nói: “Tao là người nguyên tắc, không thích đánh nhau, nhưng mày nếu muốn ra tay, tao cũng sẽ không đứng không.”

“Vậy còn nói cái gì, ra tay đi!” Tạ Hồng Phi cười lạnh: “Tao con mẹ nó đã sớm muốn trị mày!”

Tạ Hồng Phi ra lệnh một tiếng, người bên kia liền đánh tới, mấy bảo tiêu này được huấn luyện, vây quanh chặn người lại, không có để lọt một người. Hai bên hỗn chiến, Tạ Hồng Phi mồ hôi lạnh nhìn, lại châm một điều thuốc, hít mạnh một hơi, lách qua đám người đi về phía Tạ Kế Hiên.

Thẩm Gia Ngôn muốn bảo Tạ Kế Hiên nhanh chóng chạy, trên đùi có vết thương, sao có thể đánh thắng

được Tạ Hồng Phi nhân cao mã đại, nhưng còn chưa kịp mở miệng, đã nhìn thấy Tạ Kế Hiên tiếp đón, động tác khá lưu loát.

28. Chương 28

Edit + Beta: Vịt

**** Chương này dài hết hồn TT_TT*

Trong tay hai người không cầm đồ, tay không liền tiến lên, Tạ Hồng Phi ra tay trước, từng chiêu hướng về chỗ yếu hại, Tạ Kế Hiên đầu phải dễ trâu, vừa nhìn đã biết lão luyện, gặp chiêu phá chiêu, không để cho Tạ Hồng Phi chiếm được một chút tiện nghi.

Thẩm Gia Ngôn thấy rõ ràng, đi đứng của Tạ Kế Hiên tốt lắm, một chút cũng không giống từng gãy chân.

Bên ngoài đánh tới kịch liệt. Người Tạ Hồng Phi mang đến bị bảo tiêu của Tạ Kế Hiên chặt chẽ chặn bên ngoài, những người này từng người cầm đồ không có ai tay không tấc sắt, vũ lực trị đối lập rõ ràng. Thẩm Gia Ngôn ngồi ở trong xe, nhìn sốt ruột, nhìn không được hỏi thư ký Hoàng: “Đánh nhau với tổng tài chính là tổng tài tiền nhiệm sao?”

Thư ký Hoàng gật gật đầu: “Đúng vậy.”

“Bọn họ có thù sao?” Đều họ Tạ, hẳn là có chút quan hệ thân thích đi, tại sao ra tay độc ác như vậy chứ, nhìn tư thế bất chấp này, giống như có thâm cừu đại hận gì vậy. Chẳng lẽ là bởi vì vị trí tổng tài bị cướp cho nên sinh lòng oán hận?

Thư ký Hoàng không nói chuyện, hồi lâu nhỏ giọng nói: “Đâu dừng lại ở thù.”

Thẩm Gia Ngôn không hỏi kỹ, luôn cảm thấy không phải chuyện gì tốt.

Lúc này, Tạ Hồng Phi không giành được lợi, cũng không tiếp tục, vội vàng hô ngừng: “Mày sớm đoán được tao muốn đánh mày phải không? Ở đây mai phục chờ tao, quả nhiên là lão hồ ly, con mẹ nó mày tâm nhãn thật là nhiều hơn cả lông trên người mày!” Tạ Hồng Phi trên mặt bị thương, khóe miệng rách, vừa nói đã đau, đã thế còn cạy mạnh, một chút không chịu thua.

(Đm giờ t hiểu rồi =))) nhiều muối là do gen di truyền =)))))) đó phải là đột biến gen =))))))

So với hẳn, Tạ Kế Hiên giống như mới là cái người khơi chuyện hơn, toàn thân cũng chỉ là quần áo lộn xộn chút, không chút chặt vật. Tạ Kế Hiên lạnh lùng nhìn hẳn: “Mày hôm nay chết chắc rồi.”

Những lời này từ trong miệng người khác ra có hiềm nghi giả vờ ta đây, nhưng Tạ Kế Hiên nói như vậy, thì thật sự sẽ khiến người mất mặt. Thẩm Gia Ngôn biết, hôm nay không dạy dỗ Tạ Hồng Phi, Tạ Kế Hiên sẽ không dừng tay.

“Tao muốn xem xem là ai chết chắc.” Tạ Hồng Phi cười lạnh, từ sau thắt lưng lấy ra một dao nhỏ gấp, dao tuy nhỏ, nhưng cực kỳ bén nhọn, đủ để bị thương chỗ hiểm. Thẩm Gia Ngôn vừa thấy không tốt, vội vàng mở cửa, “Lên xe!”

“Hóa ra cậu ở đây ha.” Mắt Tạ Hồng Phi dài nhỏ nhìn chằm chằm Thẩm Gia Ngôn: “Tôi vẫn luôn tìm cậu đấy.”

Thẩm Gia Ngôn không kịp suy nghĩ Tạ Hồng Phi tại sao biết cậu, lo lắng nhìn Tạ Kế Hiên: “Trong tay hắn có dao, anh đừng khoe mẽ nữa!”

“Yo, còn rất quan tâm nó nha, làm sao, mơ ước của Tạ Kế Hiên trở thành sự thật, chúng mày thật sự ở chung một chỗ?”

Thẩm Gia Ngôn nghe không hiểu hắn đang nói gì, Tạ Kế Hiên nói: “Tôi không sao, cậu đưa gậy cho tôi.”

Thẩm Gia Ngôn bất đắc dĩ, chỉ có thể đưa gậy cho anh: “Cảnh sát lát nữa tới ngay, anh vẫn là trước trốn đi.”

“Đừng mở cửa xe nữa.” Tạ Kế Hiên xem ra là không nghe khuyên nữa, Thẩm Gia Ngôn cứ như vậy trở mặt nhìn hai người này lại quẩn lầy nhau. Gậy của Tạ Kế Hiên Thẩm Gia Ngôn bình thường nhìn còn rất nhẹ, nhưng lúc này giống như cây gậy sắt, nâng lên còn rất có sức nặng, lập tức một gậy rơi vào trên đùi Tạ Hồng Phi, đánh Tạ Hồng Phi sắc mặt đều thay đổi.

Tạ Kế Hiên thật sự học được một chút công phu, giữa động tác không để cho Tạ Hồng Phi gần người, Thẩm Gia Ngôn nhìn sợ khiếp vía, chỉ sợ mũi dao kia vạch tới trên người Tạ Kế Hiên, nhưng tới lúc xe cảnh sát tới, Tạ Kế Hiên cũng không bị thương một chút.

Vừa thấy xe cảnh sát tới, bảo tiêu của Tạ Kế Hiên giống như là đã thương lượng xong, tập thể ngã xuống, lộ ra vị trí bị đánh thương, từng thân ảnh tiếp nối nhau. Bên này Tạ Kế Hiên một gậy văng Tạ Hồng Phi ra xa, mình tựa vào trên cửa xe, một bộ thể lực chống đỡ hết nổi. Đồn công an nghe nói cướp bóc có mười mấy người, phái vài xe cảnh sát tới đây, hoả tốc vây người lại. Vừa nhìn tình huống hiện trường, trước tiên bắt Tạ Hồng Phi lại. Tạ Kế Hiên biết co biết duỗi, giơ tay đầy máu lên nói: “Cảnh sát, hắn có dao!”

Thẩm Gia Ngôn nhìn bộ dạng đau đớn khó nhìn của anh sợ chết khiếp, nhảy xuống xe đỡ lấy người: “Anh sao vậy? Bị thương ở đâu?”

Tạ Kế Hiên hữu khí vô lực lắc lắc đầu: “Không có chuyện gì, không chết được.”

Tạ Hồng Phi chửi lớn: “Mày mẹ nó diễn —” Hấn còn chưa nói hết, bị hai cảnh sát một cước đạp ngã, ấn trên mặt đất, không nói hai lời móc còng tay ra đập lên, lộ ra côn điện trong tay: “Đàng hoàng chút, làm loạn nữa chúng tôi chỉ có thể thi hành biện pháp cưỡng chế!”

Tạ Hồng Phi không cam không nguyện ngậm miệng lại, hung hăng nhìn chằm chằm Tạ Kế Hiên, sau đó bị nhét vào xe cảnh sát, mang đi.

Tạ Kế Hiên được đưa tới bệnh viện, trước tiên băng bó, đáng vẻ máu chảy đầm đìa nhìn cực kỳ dọa người, kết quả vừa nhìn chỉ là ngón tay rách một chỗ nhỏ, những chỗ khác hoàn hảo không tổn hại gì. Băng bó xong, lại tới đồn công an làm ghi chép. Trong phòng ở đồn công an, Tạ Hồng Phi và thủ hạ của hắn từng người bị khóa trên tấm khí ẩm, trải qua xác nhận của mấy gia đình gần đó, xác định là Tạ Hồng Phi đơn phương dẫn đầu gây chuyện, Tạ Kế Hiên chỉ là tự vệ.

Cảnh sát lục soát người Tạ Kế Hiên và bảo tiêu, cũng quả thực không tìm được vũ khí, mà trên người mấy người Tạ Hồng Phi thì không giống, vừa cùn vừa dao, vừa nhìn chính là có chuẩn bị mà đến, ai người tốt ai người xấu không cần nói cũng biết.

Lúc Tạ Kế Hiên làm xong ghi chép đi ra, Tạ Hồng Phi không nhịn được: “Tao đã gọi điện thoại cho cha rồi, mày không giam được tao đâu!”

Tạ Kế Hiên trên cao nhìn xuống hắn: “Phải không, mày hình như quên mất Tạ gia bây giờ là ai làm chủ rồi!”

Tạ Hồng Phi cắn răng: “Con mẹ nó mày ác độc giống y mẹ mày!”

“Trộm đồ còn tới trách chủ nhân ra tay quá ác, mày không biết xấu hổ giống y mẹ mày.”

“DMM —”

Tạ Hồng Phi bị kích thích nhảy lên, nhấc chân liền đá tới, Tạ Kế Hiên sao có thể để cho hắn đánh tới, Tạ Hồng Phi bị khóa thời gian rất lâu, tay chân vẫn chưa nhanh nhẹn, không đợi đủ Tạ Kế Hiên, đã bị cảnh sát chế trụ. Tạ Kế Hiên cứ như vậy nhìn hắn bị khóa tay chân, giống như tên hủi bị khóa ở chân tủ, gật đầu nói: “Rất thích hợp với mày.”

Thẩm Gia Ngôn lúc đi ra cửa lớn đồn công an, vẫn có thể nghe thấy âm thanh Tạ Hồng Phi gào thét.

Thư ký Hoàng vui vẻ mở cửa xe, Thẩm Gia Ngôn cũng không nhúc nhích, “Tôi tự gọi xe về là được.”

Thư ký Hoàng ngậm miệng không dám lên tiếng, thầm nghĩ hỏng rồi, đây là muốn tính sổ a.

Thẩm Gia Ngôn không động dậy, Tạ Kế Hiên cũng đứng bất động: “Muộn thế này cậu một mình gọi xe

không an toàn.”

“Tạ tổng yên tâm, tài xế taxi chắc chắn sẽ không lừa tôi gãy chân.”

Ánh mắt Tạ Kế Hiên lóe lên, không dám nhìn thẳng mắt Thẩm Gia Ngôn, “Tôi làm như vậy là có nguyên nhân.”

“Vậy anh nói tôi nghe.” Thẩm Gia Ngôn thật sự tức giận, cho dù ai bị lừa mấy tháng cũng sẽ không có tâm tình gì tốt, hôm nay nếu không phải Tạ Hồng Phi làm như vậy, cậu còn không biết mình bị lừa. Tuy nói Tạ Kế Hiên cũng không lừa cậu thế nào, nhưng hành động quá xấu xa, nói không ra lý do có thể làm cho cậu tin phục, không thể tha thứ!

Tạ Kế Hiên thoát nhìn mắc nạn, chậm chạp không mở miệng, Thẩm Gia Ngôn coi như là nhìn rõ ràng, cái này còn có gì để nói, chính là trò đùa dai đi.

Thẩm Gia Ngôn không nói hai lời lên xe taxi, bỏ rơi Tạ Kế Hiên tại chỗ, hôm sau tới studio vẫn tức giận, nghĩ tới đủ loại quá khứ, mấy tháng nay Tạ Kế Hiên làm bộ làm tịch ở bên cạnh cậu diễn trò thế nào, nghĩ đi nghĩ lại, thế nhưng bội phục Tạ Kế Hiên, người này rốt cuộc mưu đồ cái gì, liều mạng chống gậy mấy tháng, chỉ muốn lừa cậu, chẳng lẽ là có khuynh hướng chịu ngược?

Nếu nói anh ta tức, cậu cũng tức, nhưng tỉ mỉ nghiên cứu, trong lòng cũng không tức giận lắm.

Khuya về nhà nhìn thấy cả phòng đồ của Tạ Kế Hiên, cũng lười thu dọn, chờ tự anh tới lấy, nhưng ngồi chờ rồi chờ, Tạ Kế Hiên cũng không lộ diện, Thẩm Gia Ngôn chỉ có thể dọn dẹp chút cho anh, đưa cho thư ký Hoàng. Thư ký Hoàng giống như nhận củ khoai lang phỏng tay, một mặt khóc tang, “Anh Thẩm, Tạ tổng hai hôm nay luôn ngủ ở phòng làm việc.”

“Tạ tổng có tiền như vậy, dù gì cũng ngủ được ở khách sạn đi.” Thẩm Gia Ngôn không động đậy: “Anh đưa đồ cho anh ấy, cứ nói là bạn cùng phòng của tôi về rồi.”

Thẩm Gia Ngôn chủ nhật dưới lời mời của Đỗ Tử Tử, tham gia một cuộc tụ tập. Thẩm Gia Ngôn vốn không muốn đi, nói tới Đỗ Tử Tử và Tạ Kế Hiên đều là một bè, người này cư nhiên còn có mặt mũi tới mời cậu tham gia tụ tập gì đấy. Nhưng Đỗ Tử Tử chính là có loại tinh thần kiên nhẫn, quấy rầy tới Thẩm Gia Ngôn đáp ứng.

Hắn biết Thẩm Gia Ngôn không thể uống rượu, rót một chén nước trái cây, cười nói: “Đây là nước trái cây dinh dưỡng nhập khẩu nước ngoài, đặt biệt cho phụ nữ có thai uống.”

“.....” Nói tới nhóc con cậu càng tức giận.

Đỗ Tử Tử thấy mình nói sai, vội vàng nói: “Tức giận không tốt với bảo bảo.”

“Ài! Chuyện này đều tại tôi, là tôi chẩn đoán bệnh sai, Kế Hiên vì bảo toàn thanh danh của tôi, chỉ có thể làm bộ chân mình gãy.” Đỗ Tử Tử thở dài: “Cậu ấy là người tốt.”

“.....” Thẩm Gia Ngôn chỉ thiếu trợn mắt trắng: “Tôi nhìn giống thằng ngu sao?”

Đỗ Tử Tử cũng không thể nói gì, chân thành nhận lỗi: “Xin lỗi, tôi xin lỗi cậu. Kế Hiên cậu ta không phải cố ý gạt cậu, cậu ta người này tâm tư quá sâu, có một số việc ngại nói với cậu, chờ cậu ấy ngày nào đó nghĩ rõ ràng, sẽ giải thích rõ với cậu.”

Thẩm Gia Ngôn nói: “Vậy anh ta nói mình không có chỗ ở cũng là lừa tôi?”

“Cái này là thật!” Đỗ Tử Tử trình trọng nói: “Mẹ cậu ta trông chừng tất cả bất động sản của cậu ta, sợ cậu ta kim ốc tàng kiều.” Đỗ Tử Tử không nói là, kỳ thực Tạ Kế Hiên đã mua nhà.

Dù sao cũng không phải lừa cậu, mấy ngày nay, Thẩm Gia Ngôn đã không quá tức giận, chỉ muốn biết tại sao. Đường đường tổng tài Tân Nguyên, ăn no không có chuyện làm hay sao mà lừa cậu gây chân.

Thập lý hồng nhan mắt thấy sắp tới giai đoạn cuối rồi, Tân Nguyên mặc dù không xào Cp cho cậu để kiểm nhiệt độ, nhưng sắp xếp cho cậu các loại show giải trí lớn, chỉ cần thu được lượt view cao, toàn bộ thay đổi. Trước kia Thẩm Gia Ngôn vẫn là tiểu trong suốt nhưng không có loại đãi ngộ này, thậm chí nghĩ cũng không dám nghĩ, mấy show nổi tiếng kia cũng chỉ có loại như Chu Tầm Chi mới có thể tham gia.

Bất quá năm nay Chu Tầm Chi không tham gia được. Cũng không phải là Tân Nguyên bên trong bên khinh, cũng không phải Tạ Kế Hiên chèn ép hấn, trên thực tế, bộ phim hiện tại của Chu Tầm Chi là hấn tự mình lên nhận, không có trong kế hoạch mà Mạnh Giản Minh cho hấn.

Mạnh Giản Minh là muốn từng bước tạo Chu Tầm Chi thành nam chính phim chính kịch, phim thần tượng mặc dù có nhiệt độ rất cao, nhưng nhiệt độ tới nhanh đi cũng nhanh, không lâu bằng con đường phim chính kịch. Nhưng Chu Tầm Chi quyết tâm không nghe lời, còn tự mình xào CP, hoàn toàn không đánh tiếng với Mạnh Giản Minh.

Không nghe lời ở Tân Nguyên là tối kỵ, cũng không có bất kỳ công ty nào cho phép nghệ sĩ làm loạn như vậy. Chu Tầm Chi dựa vào sau lưng mình có chỗ dựa, cũng không sợ Tân Nguyên tạo áp lực cho hấn, nên làm gì thì làm đó, còn ở trên mạng dẫn dắt tiết tấu, các loại tin tức to nhỏ Tân Nguyên chèn ép Chu Tầm Chi lãng xè Thẩm Gia Ngôn ùn ùn, fan hai bên cũng kéo xé không thể chấm dứt, trong lúc nhất thời trên mạng cực kỳ náo nhiệt, quần chúng ăn dưa đều chờ đợi xem bát quái.

Thẩm Gia Ngôn lên mạng xem một vòng, đại thể đều đang bịa đặt cậu được cấp trên bao dưỡng, về phần được ai bao dưỡng, phần lớn chỉ hướng Tạ Kế Hiên. Mặc dù không có chứng cứ xác thực gì, nhưng rất nhiều người bắt được điểm cậu là sau khi Tạ Kế Hiên tới Tân Nguyên mới bắt đầu gặp may, điên cuồng tung túi tẩy não, nói còn rất giống như có chuyện như vậy, nếu như đầu óc không rõ ràng, rất dễ bị dẫn dắt chạy lệch.

Thẩm Gia Ngôn ngược lại không sao cả, chỉ cần không có chứng cứ xác thực, mấy bồi đen thật mà không thật này cũng không thể tạo thành thương tổn thực chất cho cậu, ở thời đại lòng người phù phiếm này, cậu càng tin tưởng dựa vào tác phẩm nói chuyện.

Lúc này, Thôi Chính Khâm chính thức debut, trước khi debut sẽ có một buổi showcase, muốn mời Thẩm Gia Ngôn làm khách quý. Bình thường đều sẽ mời ca sĩ cùng nghề, nhưng Thôi Chính Khâm khẳng khái muốn mời cậu, Thẩm Gia Ngôn ngược lại rất vui, vừa vặn hôm đó showcase, Thẩm Gia Ngôn rảnh rỗi, chuyện này liền quyết định vậy.

Trang web chính thức tung ra tin tức Thẩm Gia Ngôn làm khách quý, CP Khâm Ngôn rất vui vẻ, không ít người lót dép chờ trang web chính thức phát vé vào showcase. 8h tối sau khi bắt đầu, chưa tới 1 phút 1 nghìn vé đã toàn bộ bị cướp sạch, tay chậm không cướp được vé, để ở trên mạng khóc mua vé.

Thẩm Gia Ngôn nhìn thấy fan nhỏ của mình cũng đang khóc mua vé, thậm chí đưa ra giá cao 5 ngàn. Cậu lên lút xin 1 tấm vé với người đại diện của Thôi Chính Khâm, dùng nick clone gõ *Ngôi sao lấp lánh*, đưa mã số vé nhận được cho hắn.

Trên mạng không ai chịu bán vé, fan nhỏ nhìn thấy vé của cậu cảm động không thôi. ***Ngôi sao lấp lánh: Hu hu hu hu hu cảm ơn!! Thím quả là người tốt!***

..... Thẻ người tốt chỉ dùng với trẻ con.

Thẩm Gia Ngôn một mực chờ Tạ Kế Hiên giải thích chút gì với cậu, nhưng đợi rất nhiều ngày, cũng không nhìn thấy Tạ Kế Hiên. Đỗ Tử Tử nói yêu cầu của Tạ Kế Hiên.

Showcase 5h chiều bắt đầu, lúc Thẩm Gia Ngôn đến Thôi Chính Khâm đang trang điểm.

Thẩm Gia Ngôn đưa hoa cho Thôi Chính Khâm: “Chúc mừng debut!”

Thôi Chính Khâm một tay ôm lấy cậu, rốt cục đợi đến ngày này, đây là mơ ước của bao nhiêu thực tập sinh, y đã hưng phấn 1 tuần, lúc này nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn âm thanh đều run lên: “Cảm ơn anh Thẩm, anh Thẩm là ân nhân của em, ngày hôm nay của em đều là anh Thẩm đem đến cho em!”

“Đây đều là vận khí của bản thân cậu, không có bao liên quan tới tôi.” Thẩm Gia Ngôn trấn an y: “Biểu hiện thật tốt, tôi biết cậu sau này sẽ hot, cho nên sớm ôm đùi đây.”

Thôi Chính Khâm phì một tiếng bật cười, tâm tình dịu đi không ít. Y trang điểm kiểu idol, trang điểm kiểu idol không giống với kiểu trang điểm của diễn viên bọn họ, đậm hơn một chút, chú trọng hiệu quả thị giác hơn, dưới ánh đèn mạnh ở sân khấu, cần trang điểm đậm để tăng thêm cảm giác lập thể của ngũ quan.

Loại trang điểm đậm này khiến cho đôi mắt sâu của Thôi Chính Khâm càng thêm mê người, lúc bị nhìn, thâm tình lại chuyển chú, Thẩm Gia Ngôn đối diện ánh mắt y còn cảm giác bị điện giật. Nghe Thôi Chính

Khâm nói: “Đừng nói ôm đù, anh Thắm muốn em làm gì cũng được.”

Lúc y nói lời này, dựa vào rất gần, fan đều nói y nhìn người như vậy, sẽ làm cho người bị nhìn sinh ra ảo giác yêu đương. Thắm Gia Ngôn lại tựa hồ như không có cảm giác gì, Thôi Chính Khâm thất vọng thu ánh mắt lại, lặng lẽ thở dài.

Nói đến chân lại làm cho Thắm Gia Ngôn nghĩ đến Tạ Kế Hiên, Tạ Kế Hiên không giải đáp nghi ngờ cho cậu, cậu chỉ có thể hỏi người khác.

Ài, Thôi Chính Khâm người ta còn nhỏ hơn cậu đấy, Thắm Gia Ngôn nghĩ phải mở miệng thế nào: “Tôi gần đây có một vấn đề nghi ngờ, nếu có người không có lý do gì lừa cậu, không liên quan đến lợi ích tương quan, cũng không có những liên quan lợi hại khác, chính là đơn thuần lừa cậu, đó là vì sao?”

Thôi Chính Khâm từ trong gương nhìn cậu, ánh mắt sâu thẳm: “Nam?”

Thắm Gia Ngôn có chút giật mình, Thôi Chính Khâm này còn có khả năng đoán tương lai sao, cậu còn chưa nói nam hay nữ: “Có liên quan gì sao?”

Thôi Chính Khâm cười nhợt nhạt: “Anh Thắm, anh khả năng không biết, trên người anh tràn đầy lực hấp dẫn đồng tính.”

Thắm Gia Ngôn vẫn là lần đầu tiên biết mình là loại thể chất này, sợ hết hồn: “Tôi sao không phát hiện?”

“Bởi vì anh quá trì độn.” Thôi Chính Khâm bất đắc dĩ nói: “Bất quá điều này cũng chính là một trong những điểm mị lực mà đồng tính thích anh.”

Thắm Gia Ngôn thật sự không có cảm giác, “Trọng tâm lệch rồi, cậu vẫn chưa nói cho tôi biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì.”

Thôi Chính Khâm thở dài: “Anh cũng nói mục đích đối phương lừa anh rất đơn thuần, không phải là vì ích lợi cũng không phải là bởi vì mấy thứ lung tung khác, vậy người này tại sao muốn hao tâm tổn trí lừa anh chứ, nếu như không phải cảm thấy hứng thú với anh, hẳn tại sao muốn phí công phu trên người anh?”

“Cảm thấy hứng thú với tôi?” Thắm Gia Ngôn bắt được điểm mấu chốt, lại do dự: “Cậu không phải muốn nói hẳn thích tôi chứ?”

Thôi Chính Khâm khiêu mi: “Hơn nữa là phải.”

Thắm Gia Ngôn ngây ngốc, nói sự thật dọa tới cậu, cậu cho tới bây giờ không nghĩ qua Tạ Kế Hiên sẽ thích cậu, người này không phải có một ánh trăng sáng sao? Hơn nữa, phương thức theo đuổi người của Tạ Kế Hiên cũng quá kỳ lạ đi??

Thẩm Gia Ngôn nhớ tới trước kia, thật sự nghi ngờ lời của Thôi Chính Khâm, nhưng lại không dám hoàn toàn phủ nhận loại khả năng này, mãi cho đến concert kết thúc, vẫn cảm thấy không tưởng tượng nổi.

Thẩm Gia Ngôn hiếm thấy mất ngủ.

Cậu ở trên giường lăn qua lộn lại ngủ không yên, lúc 1h sáng hoảng hốt thức dậy, đứng dậy đi rót nước. Lúc này mọi âm thanh đều yên lặng, mọi người đều ngủ, hơn nữa trong tiểu khu này của cậu người già chiếm đa số, buổi tối lại càng an tĩnh, một chút âm thanh cũng không có. Thẩm Gia Ngôn kỳ thực rất thích loại thời điểm này, có thể an tĩnh suy tư, cậu đứng trên ban công, hứng gió lạnh ban đêm một hồi, lúc nhìn xuống phía dưới, đột nhiên nhìn thấy chỗ dừng xe của Tạ Kế Hiên trước kia, có một đốm đỏ chợt sáng chợt tắt.

Xem ra giống như là ai đó đang hút thuốc lá, cậu ở lầu 3, thấy rõ, lại hơi nhìn kiểu dáng chiếc xe kia, sao lại giống như con xe Audi Tạ Kế Hiên lái?

Người nọ vẫn đang hút thuốc, Thẩm Gia Ngôn đột nhiên nổi lên kích động, cậu muốn xuống xem xem, ban đêm dường như cũng gia tăng dục vọng thám hiểm của con người, Thẩm Gia Ngôn xỏ giày vào liền đi xuống.

Cậu từ hành lang đi ra ngoài, người kia hình như đứng một rồi, ở trên ghế dài ngồi xuống, trời rất lạnh, còn là buổi tối, không lạnh lắm.

Thẩm Gia Ngôn đi dép bông, âm thanh bước đi nhỏ, chờ lúc sắp tới bên cạnh, người kia mới phát hiện. Thẩm Gia Ngôn nương theo ánh đèn đường đi xa như vậy, lúc này thấy anh phát hiện, mở đèn pin ra chiếu, không cần nhìn mặt, Thẩm Gia Ngôn cũng biết là ai, “Tạ tổng?” Đúng là thật!

“Anh làm gì ở đây?”

Tạ Kế Hiên che mặt, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy không cần thiết, buông tay xuống, mặt không biểu tình nói: “Ngắm trăng.”

“.....”

Trên trời đen kịt ngay cả sao cũng không có, thật là thời tiết tốt để ngắm trăng.

Hai người không nói chuyện, không khí lúng túng.

Thẩm Gia Ngôn lúc này lạnh đứng không vững, chờ Tạ Kế Hiên mở miệng nói rồi đi, chờ hồi lâu cũng không thấy người này lên tiếng, chỉ có thể nói: “Nếu không đi lên ngồi tỷ đi.” Loại lời khách khí này ai cũng có thể nghe ra.

“Được”

“.....” Đừng mở miệng là được.

Vào phòng, khí ẩm phả vào mặt khiến cho Thẩm Gia Ngôn thoải mái run lên mãi, cậu vội vàng rót hai cốc nước nóng, “Uống nhanh đi, đừng bị cảm.”

Tạ Kế Hiên uống một hơi hết, ngồi trên sofa, hai người lại lâm vào trầm mặc. Thẩm Gia Ngôn cũng không cách nào đuổi anh đi, dứt khoát mở TV xem, giảm bớt không khí lúng túng. Sau nửa đêm cũng chỉ có kênh thể thao còn có thể xem, hai người yên lặng không tiếng động xem trận thi đấu bóng đá náo nhiệt, Thẩm Gia Ngôn mắt xem ti vi, trong lòng lại nghĩ tới lời Thôi Chính Khâm.

Cậu không được tự nhiên ho khan một tiếng, tính hướng của cậu vẫn luôn rất rõ ràng, hồi đại học cũng thuận lợi mà gặp gỡ bạn gái, mặc dù còn chưa làm gì đã chia tay, nhưng chưa từng có bất kỳ ý nghĩ gì với đồng tính. Tạ Kế Hiên thật sự thích cậu sao? Thẩm Gia Ngôn không biết, cũng không cách nào mở miệng hỏi.

“Xin lỗi.” Lúc Thẩm Gia Ngôn mơ mơ màng màng muốn ngủ, đột nhiên nghe được Tạ Kế Hiên nói như vậy: “Tôi không nên lừa cậu.”

Thẩm Gia Ngôn cũng không biết mình nói cái gì, cậu nghe Tạ Kế Hiên nói xong cũng ngủ mất. Hôm sau lúc tỉnh lại, Tạ Kế Hiên đã đi rồi, thư ký Hoàng lái xe ở dưới lầu chờ cậu, thấy cậu một bộ chưa tỉnh ngủ, ân cần nói: “Ngủ không ngon ạ anh Thẩm?”

Thẩm Gia Ngôn nhận lấy sữa đậu nành nóng mà thư ký Hoàng mỗi ngày đưa cho cậu, uống một ngụm sữa đậu nành thơm ngon cả người đều thoải mái.

Cậu đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: “Sữa đậu nành này là cậu mua hay là công ty chi trả hả?” Trước kia cậu đều cho rằng công ty chi trả, Mạnh Giản Minh vì chăm sóc thân thể cậu làm như vậy, cũng không cảm thấy có cái gì không đúng. Hiện tại đột nhiên có ý nghĩ khác.

Thư ký Hoàng từ trong gương chiếu hậu nhìn cậu một cái, cười nói: “Coi như là tôi mua đi.”

Hóa ra là thư ký Hoàng mua, Thẩm Gia Ngôn cảm thấy xấu hổ, bù tiền cho thư ký Hoàng. Thư ký Hoàng vội vàng nói: “Không phải tôi tiêu tiền.”

Hắn dừng một chút, bất chấp nói: “Là Tạ tổng phân phó.”

Là vì đứa con trong bụng đi. Thẩm Gia Ngôn nghĩ, cũng không nhất định là thích cậu.

“Tạ tổng hôm nay bị cảm.” Thư ký Hoàng thấy cậu không có động tĩnh, cẩn thận thử thăm dò.

Nhất định là di chứng “Ngắm trăng” ngày hôm qua, Thẩm Gia Ngôn nói: “Không sao chứ?”

Thư ký Hoàng thở dài: “Nghiêm trọng lắm, Tạ tổng bị bệnh còn không thích uống thuốc tiêm thuốc, hiện tại đang cố gắng chịu đựng.” Dứt lời từ trong gương chiếu hậu nhìn Thẩm Gia Ngôn một cái, ý tứ ám hiệu mười phần.

Thẩm Gia Ngôn hừ một tiếng: “Gãy chân xong lại cảm a.”

“Ài, chuyện này đều tại tôi, là chủ ý tôi tôi ra, Tạ tổng đều là bị lời của tôi mê hoặc, mới làm như vậy.” Thư ký Hoàng thở dài: “Anh ấy là người tốt.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn giai đoạn trước phần diễn ít, hai hôm nay sắp quay xong, rảnh rỗi. Buổi chiều lúc về công ty, đi ngang qua hiệu thuốc thuận tay mua ít thuốc. Cậu vừa nghĩ tới, Tạ Kế Hiên có thể là bởi vì nhớ con rất suýt, nhưng lại bởi vì lừa cậu không dám lên lầu, cho nên ở dưới lầu xa xa nhìn nhau, còn cảm thấy rất đáng thương.

Có lẽ là bởi vì chính mình cũng cảm động lây, dù sao cũng là người sắp làm cha.

Lên lầu, Đỗ Tử Tử cũng ở đây, đang châm kim cho Tạ Kế Hiên. Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình ngồi ở chỗ đó, chờ Đỗ Tử Tử tiêm xong, nghe thấy thư ký Hoàng gõ cửa, ngẩng mắt lên.

“Tạ tổng, Thẩm Gia Ngôn tới.”

Thẩm Gia Ngôn vừa đi vào, đã nhìn thấy Tạ Kế Hiên cau mày, vẻ mặt nhăn nheo. Tay trái đỡ trán, trán đầy không khí nặng nề suy sụp.

Đỗ Tử Tử nói: “Chịu đựng, mày có thể được!”

“.....”

Đỗ Tử Tử tiêm xong xong, nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn vẻ mặt kinh ngạc: “Gia Ngôn, cậu tới lúc nào?”

“Vừa tới.” Thẩm Gia Ngôn cầm lấy thuốc nói: “Đã tiêm rồi, thuốc này cũng không dùng được nữa.”

“Dùng được.” Đỗ Tử Tử nói: “Vừa lúc giảm đi tiền thuốc cho Tạ tổng, sau khi tiêm xong, uống thêm chút thuốc, chăm sóc cẩn thận, lập tức là có thể ổn.”

Sau khi Đỗ Tử Tửu đi, phòng làm việc chỉ còn lại Thẩm Gia Ngôn và Tạ Kế Hiên. Thẩm Gia Ngôn cũng không muốn ở đây thưởng thức tư vị lúng túng, lúc đang định rời đi, Tạ Kế Hiên nói: “Tôi mua cho bảo bảo quyển truyện mới.”

Thẩm Gia Ngôn đi không được mà không đi cũng không xong, dù sao buổi chiều cũng không có việc gì, an vị trên sofa nghe Tạ Kế Hiên đọc truyện. Đọc một chút, Tạ Kế Hiên ngược lại sắp đem chính mình đọc tới ngủ thiếp đi. Thẩm Gia Ngôn thấy anh khó chịu, đứng dậy sờ trán, vẫn có chút nóng.

Thư ký Hoàng đưa người tới trên giường, Thẩm Gia Ngôn nhúng ướt khăn lông, chườm lạnh hạ nhiệt độ cho anh. Dù gì cũng tiêm, Tạ Kế Hiên không khó chịu như vậy nữa, chỉ là chật chẽ cau mày mãi, mê man ngủ.

Thẩm Gia Ngôn ngồi ở bên giường nhân rồi không có chuyện gì lật quyển truyện, đang xem nhập thần, đột nhiên tay bị nắm chặt. Thẩm Gia Ngôn còn tưởng Tạ Kế Hiên tỉnh, vừa nhìn người vẫn nhắm mắt. Cậu gọi một tiếng không có động tĩnh, đang muốn rút tay ra, Tạ Kế Hiên chậm rãi mở mắt ra, con ngươi vẫn sương mù, hướng về phía mu bàn tay Thẩm Gia Ngôn, bẹp một tiếng, hôn một cái.

.....

Hôn xong lại ngủ mất, chỉ là tay vẫn nắm chặt ngón tay Thẩm Gia Ngôn. Thẩm Gia Ngôn không dám động, sợ thức tỉnh người, lại hôn bẹp một cái, chỉ có thể mặc cho anh nắm. Chỉ là quyển truyện trong tay hiện tại không đọc nổi nữa, lỡ tai Thẩm Gia Ngôn đỏ lên, cũng không biết nên làm phản ứng gì mới được, Tạ Kế Hiên thật sự không dựa theo mô típ cũ ra bài.

Thẩm Gia Ngôn không nghĩ tới mình nghịch điện thoại tới ngủ thiếp đi, chờ lúc tỉnh lại, phát hiện Tạ Kế Hiên vẫn đang nắm tay cậu. Cậu gọi một tiếng, Tạ Kế Hiên mới chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy tay hai người, hết sức kinh ngạc: “Tôi sao lại cầm tay cậu?”

“.....”

Đây không phải trọng điểm chứ, chẳng lẽ không phải nhanh chóng buông ra sao?

Tạ Kế Hiên cau mày, “Tôi cái gì cũng không nhớ được.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn nói: “Tạ tổng, tay tôi tê rồi.”

Tạ Kế Hiên lúc này mới buông tay ra, ngồi dậy uống chút cháo, Thẩm Gia Ngôn cũng ăn cùng chút, ăn cơm xong liền chuẩn bị rời đi, thư ký Hoàng thu dọn toa ăn: “Tạ tổng, anh tự tắm rửa đi ngủ được hả? Nếu vạ nhất ngặt, nhớ gọi 120 gọi xe cứu thương.”

“.....”

Tạ Kế Hiên gật gật đầu, vẻ mặt cô đơn, giống như chó con bị thương.

Thẩm Gia Ngôn đứng ở trước cửa, dùng chìa khóa mở cửa, nói: “Vào đi Tạ tổng.”

15 phút trước, Thẩm Gia Ngôn đứng ở trong phòng làm việc tổng tài, đi không được mà không đi cũng không xong, sau khi nói ra “Tạ tổng có muốn về ở không”, thấy thư ký Hoàng không biết từ đâu lấy ra hành lý đã đóng gói xong, trong nháy mắt hối hận, nhưng lời nói ra giống như nước hắt ra, nhìn Tạ Kế Hiên đi theo, thật sự không cách nào cự tuyệt.

Cứ như vậy, hai người lại ở với nhau, vẫn là giống như trước kia, nhưng lại không giống. Hiện tại Thẩm Gia Ngôn đã không cách nào nhìn thẳng thân thể Tạ Kế Hiên tắm rửa xong, mặc dù cậu cũng không có ý gì khác, nhưng sau khi biết người này khả năng thích mình, vẫn là rất mất tự nhiên.

Chủ nhật, phần diễn của Thẩm Gia Ngôn xong, tổ phim làm liên hoan cho cậu, chủ yếu diễn viên tới nhiều, ngay cả người bạn rạn Trương Thiệu Nhiên cũng tới. Mọi người ăn cơm xong lại đi hát hò, ở trong KTV lại uống, ngoại trừ Thẩm Gia Ngôn, đều có chút uống say.

Phó đạo diễn bạn rạn sắp xếp mọi người về nhà, Thẩm Gia Ngôn lúc này đến thời gian ngủ, đều sắp không mở nổi mắt, miễn cưỡng chống đỡ gọi điện thoại, còn chưa bấm, Tạ Kế Hiên đột nhiên gọi tới.

Trong phòng hết sức ồn ào, Thẩm Gia Ngôn ra cửa mới nói: “Tôi đang hát, lập tức về đây.”

Tạ Kế Hiên lại hỏi một câu cậu ở đâu, Thẩm Gia Ngôn nói mình ở đó, lúc này, phó đạo diễn kêu cậu hỗ trợ, cậu vội vàng cúp điện thoại đi giúp, sau khi một mỗi một vòng, nằm trên ghế sa lon ngủ mất.

Trong phòng mọi người say thì say, ngủ thì ngủ, Trương Thiệu Nhiên coi như tỉnh táo, ngồi ở một bên lật xem điện thoại, một lát sau, cửa phòng mở ra, có người đi tới, Trương Thiệu Nhiên còn tưởng là phó đạo diễn, kết quả vừa ngẩng đầu sợ hết hồn. Cô mặc dù say, nhưng ý thức vẫn tỉnh táo, đây không phải là Tạ Kế Hiên tổng tài Tân Nguyên sao?

Cô giật mình, trong lúc nhất thời không biết làm phản ứng gì, đang nghĩ có nên chào hỏi hay không, đã nhìn thấy Tạ Kế Hiên tìm kiếm, xem ra là đến tìm người, Trương Thiệu Nhiên nghĩ, cũng không biết nữ nhân nào may mắn như vậy, có thể làm cho Tạ Kế Hiên đích thân lâm đại giá tới đón cô nàng về nhà.

Tiếp theo cô nhìn thấy, Tạ Kế Hiên khom lưng bế Thẩm Gia Ngôn lên.

Trong biểu tình há hốc miệng của Trương Thiệu Nhiên, Tạ Kế Hiên bình tĩnh như thường ôm người rồi đi, thư ký Hoàng ở cửa đắp áo khoác ngoài lên cho Thẩm Gia Ngôn.

Mẹ nó! Trương Thiệu Nhiên hồi lâu không khép miệng lại được, kích động khó nhin muốn tung tin sốt dẻo cho đám chị em nghe, nhưng nghĩ đến pho tượng đại Phật Tạ Kế Hiên này, vẫn là khó khăn kìm xuống. Tạ Kế Hiên cô trăm triệu không dám đắc tội, vạn nhất hôm nay chuyện này nếu như truyền đi, cô thật sự chết chắc.

Nhưng mà a a a! Tạ Kế Hiên cư nhiên của nam minh tinh! Anh ta vậy mà là gay! Đây thật là bí mật động trời a! Truyền đi không biết bao nhiêu cô gái sẽ thương tâm rơi lệ. Thôi vậy, cô coi như làm chuyện tốt, nát tim mình đi.

Không cam lòng.

Một đường đến trên xe Thẩm Gia Ngôn cũng không tỉnh, cứ như vậy đến cửa nhà, lúc mở mắt ra, Thẩm Gia Ngôn còn có chút thần thờ, hồi lâu mới nhớ tới, mình không phải ở KTV sao?

Tạ Kế Hiên lại cúi người, Thẩm Gia Ngôn còn đang ngây người vội vàng từ trong xe chui ra, bọc chặt áo khoác ngoài trên người làm bộ cái gì cũng không phát sinh đi lên lầu. Lúc nằm trên giường suy nghĩ Tạ Kế Hiên ôm cậu ra ngoài thế nào, vừa nghĩ tới cảnh tượng kia, cả người muốn nổi da gà hết lên.

Ông trời phù hộ ngàn vạn đừng để ai nhìn thấy, lúc này, cậu nhưng không sợ cái khác, chỉ là cảm thấy truyền đi cậu một đại nam nhân bị ôm xuống lầu, quá đặc biệt mất thể diện.

Sau khi quay xong Thập lý hồng nhan , Mạnh Giản Minh cho Thẩm Gia Ngôn kỳ nghỉ 10 ngày, để cho cậu nghỉ ngơi thật tốt. Bên kia phim của Chu Tầm Chi cũng quay xong, cùng nữ chính ngày ngày livestream làm phỏng vấn, Tân Nguyên không cho hấn tài nguyên, hấn ngược lại biểu hiện càng thêm tích cực hướng về phía trước, fan nhất thời nào bỏ hấn trong khốn cảnh mưu sinh thế nào, kéo xé càng thêm dùng sức.

Hiện tại hai phe trên mạng chiến chửi một mảnh, Thẩm Gia Ngôn không thích lên mạng, mấy ngày không lên weibo, tới chỗ Đỗ Tử Tử làm kiểm tra tỉ mỉ.

Hiện tại sắp 8 tháng rồi, thật là “Bụng bia” phi thường khả quan. Thẩm Gia Ngôn nhìn sợ hết hồn, luôn sợ nhóc con lộn xộn sẽ từ chỗ nào đó chui ra. Trước kia không dám mở miệng hỏi, hiện tại chuyện tới đầu, Thẩm Gia Ngôn phải hỏi một chút con sinh ra thế nào.

Đỗ Tử Tử nói: “Kỳ thực cậu không phải vụ đàn ông mang thai đầu tiên, trước kia tôi cũng từng nhận loại quần thể đặc thù này, tôi làm cho bọn họ đều là sinh mổ.”

Thẩm Gia Ngôn sờ bụng, “Chính là sinh mổ bình thường sao?”

Đỗ Tử Tử gật gật đầu: “Đúng vậy, cậu không cần lo lắng, chúng tôi ở quốc tế có một team nhỏ chuyên gia, đã làm nghiên cứu tỉ mỉ, đối với giải phẫu đàn ông sinh con mổ đã cực kỳ thành thục. Trên căn bản không có nguy hiểm gì, cậu có thể an tâm.”

Đỗ Tử Tửu nói: “Lặng lẽ nói cho cậu biết, Tạ Kế Hiên vì tuyệt đối bảo đảm an toàn của các cậu, mời toàn bộ team chuyên gia tới, cậu có thể an tâm, nếu như xảy ra chuyện, chúng tôi trước sẽ đảm bảo an toàn của cậu.”

Thẩm Gia Ngôn hi vọng bọn họ đều bình an, ở chung nhiều ngày như vậy, máu hòa tan nước, cậu hết sức muốn gặp vật nhỏ không mời mà tới, ở trong bụng cậu mấy tháng này là bộ dạng gì.

Thẩm Gia Ngôn cho mình nghỉ ngơi, một mực không lên mạng search tin tức của cậu, ngày ngày trải qua cuộc sống tươi đẹp ăn ngủ, ngủ thẳng tới tự nhiên tỉnh, xem phim ăn đồ ăn vặt, hiện tại toàn bộ thân tâm đều đặt trên người nhóc con, một tháng tiếp theo cậu cũng không định nhận công việc gì, chờ sau khi sinh nhóc con.

Lúc Mạnh Giản Minh gọi điện thoại, Thẩm Gia Ngôn đang ngủ.

“Gia Ngôn, cậu lên mạng tìm kiếm cậu.”

Thẩm Gia Ngôn không cần tìm kiếm, trên top tìm kiếm đã có: *Thẩm Gia Ngôn, Trương Tam Lỗi*.

Cái tên Trương Tam Lỗi này Thẩm Gia Ngôn nghĩ nửa ngày, mới nhớ tới đây không phải là đạo diễn bộ phim mạng cậu trước kia nhặt Chu Tầm Chi không cần sao? Hai người bọn họ làm sao liên quan?

Cậu mở ra vừa nhìn, ngây ngẩn cả người. Bát quái Big V tin sốt dẻo chỉ tung một tấm ảnh, ảnh chụp chính là ngày đó cậu tới sân golf xây dựng quan hệ với Trương Tam Lỗi. Trong hình, cậu cười ngu không biết đang làm gì, thoát nhìn quan hệ với Trương Tam Lỗi hình như rất không tệ.

Big V tin sốt dẻo nói, Trương Tam Lỗi đoạn thời gian kia chuẩn bị kế hoạch quay phim chiếu mạng nam chính định chính là Chu Tầm Chi, Thẩm Gia Ngôn lúc này lại lén lút tìm tới Trương Tam Lỗi, ý đồ không cần nghĩ quá rõ ràng.

29. Chương 29

Edit + Beta: Vịt

***** Hôm qua tui bận nên hôm nay tui đăng bù các cô ạ:D Mà hình như các chương sau tác giả tăng số word từng chương thì phải TT_TT chương này cũng dài hết hồn luôn**

Giữa những câu chữ trong tin sốt dẻo này ý chỉ Thẩm Gia Ngôn và Trương Tam Lỗi có quy tắc ngầm, sau đó cũng có mục đích tiến hành không bình luận, không ngoài ý muốn là châm chọc của fan Chu Tầm Chi, ủy khuất khóc lóc kể lể Tân Nguyên bất công đối với Chu Tầm Chi như thế nào, mắng hết sức khó nghe.

Thẩm Gia Ngôn lập tức tới công ty, Mạnh Giản Minh nói: “Bức ảnh là chuyện lúc nào?”

“Khoảng đầu tháng 6, em hỏi đó vẫn dưới tay Tôn Cường, hắn nói với em bộ phim kia của Trương Tam Lỗi Chu Tầm Chi không diễn nữa để cho em đi tới tranh thủ chút cơ hội, em liền đi qua.”

Mạnh Giản Minh gật gật đầu: “Bức ảnh không thể nào là Trương Tam Lỗi chụp, cậu còn nhớ rõ hiện trường còn có ai không?”

Ngoại trừ nhân viên làm việc, Thẩm Gia Ngôn nhớ còn có Thẩm Thừa Vũ và đám phú nhị đại kia, Tạ Kế Hiên cũng ở đó. Nếu thật sự bàn về khả năng, Thẩm Gia Ngôn cảm thấy có khả năng nhất là người nào đó trong đám Thẩm Thừa Vũ chụp được hình.

Nhưng là ai đây?

Cái này rõ ràng không thoát được liên quan với Chu Tầm Chi, nhưng lại không tìm được chứng cứ chứng minh có liên quan tới hắn. Loại tin vệt này đều là lấy tiền làm việc, hiển nhiên có người tiến hành cạnh tranh không công bằng, lựa chọn thủ đoạn hèn hạ, cũng may dưới quan hệ xã hội của Tân Nguyên, thế cục có thu liễm.

Fan Chu Tầm Chi mắng tới tả, fan Thẩm Gia Ngôn cũng rất cấp lực.

Bọn họ tin tưởng thần tượng 5 năm đều không có tiếng tăm gì, không thể nào vì một bộ phim mạng tầm thường kia làm quy tắc ngầm. Hơn nữa chỉ là một tấm hình có thể chứng minh cái gì, không phải ảnh giường chiếu, cũng không phải đi khách sạn bị tóm được, làm loại chuyện như thật mà không này chứng tỏ rằng là muốn bôi nhọ chứ sao.

Fan Chu Tầm Chi liền mắng không có lửa làm sao có khói, hang rồng không có gió, giới giải trí còn không phải chính là chút chuyện kia, đừng giải thích càng bôi càng đen.

Thẩm Gia Ngôn cũng không quan tâm bọn họ nói như thế nào, chỉ là sợ có ảnh hưởng đối với phim truyền hình, Mạnh Giản Minh không để cho cậu đáp lại, cậu chỉ có thể ngậm miệng theo dõi, hi vọng tình thế nhanh chóng lắng lại.

Sau khi rời khỏi phòng làm việc của Mạnh Giản Minh, Thẩm Gia Ngôn ở trên hành lang gặp được Chu Tầm Chi.

Chu Tầm Chi thoát nhìn hết sức hăm hở, gần đây cảm được phát ngôn của một nhãn hiệu nổi tiếng nước ngoài nào đó, mặc trên người chính là bộ mới nhất của nhãn hiệu, áo khoác do người đặt làm riêng làm tôn lên phong thái nổi bật của hắn. Thẩm Gia Ngôn lúc này mặc áo bông béo ú, so với Chu Tầm Chi gọn gàng xinh đẹp, giống như đi nhảm cửa.

“Sư huynh.” Chu Tầm Chi tâm tình tốt chào hỏi: “Đã lâu không gặp, anh gần đây đang làm gì?”

Cậu nói xem? Thẩm Gia Ngôn không có tâm tình gì phản ứng đến hắn: “Không làm cái gì chỉ ở nhà.”

“Tốt thật á.” Chu Tầm Chi lộ ra vẻ mặt hâm mộ: “Không giống em, ngày ngày chạy ngược chạy xuôi mệt như chó, chuyện gì cũng phải tự mình làm, bỏ con không nhân quyền a.”

Còn không phải cậu tự làm, Thẩm Gia Ngôn không nói tiếp, Chu Tầm Chi lại không buông không tha: “Anh đây là béo sao anh Thẩm, em làm sao thấy anh có bụng nhỏ rồi.” Hắn nhìn trên dưới đánh giá: “Anh Mạnh không có yêu cầu cân nặng với anh sao? Hay là nói anh cảm thấy chỉ cần công ty lãng xê, nằm cũng có thể thắng em sao?” Chu Tầm Chi nói trong mắt lộ ra mấy phần tức giận và đố kỵ, lại rất nhanh che giấu được, giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh.

Thẩm Gia Ngôn nắm chặt áo bông, không muốn ở chỗ này lãng phí thời gian nữa: “Cậu nghĩ nhiều rồi, tôi chưa từng có ý tứ muốn tranh cao thấp với cậu.”

“Đây là xem thường ý tứ của em sao?” Chu Tầm Chi cười lạnh: “Châm ngôn nói thật hay, ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, Tân Nguyên bây giờ không chào đón em, phùng anh trong lòng bàn tay, cảm thụ của anh em hoàn toàn có thể lĩnh hội, dù sao anh hiện tại chính là em đã từng.”

“Anh cứ việc đắc ý, em rất tò mò anh có thể đắc ý thời gian bao lâu.”

Thẩm Gia Ngôn nói: “Dù sao cũng khẳng định thời gian đắc ý của tôi dài hơn cậu.”

Biểu tình Chu Tầm Chi lạnh xuống, giống như là bị đâm đau. Thẩm Gia Ngôn không thích đấu võ mồm với loại người này, không biết làm sao Chu Tầm Chi chính là không buông tha mình. Cậu 5 năm trải qua thế nào, không có một tâm thái tốt còn không phải bị tức chết, Chu Tầm Chi tìm cậu không thoải mái thuần túy lãng phí sức lực.

Chu Tầm Chi đột nhiên cười: “Em nhưng không cảm thấy Tạ Kế Hiên là một người trường tình.”

Dứt lời nghênh ngang rời đi, trong lòng Thẩm Gia Ngôn một trận chán ghét, hóa ra hắn cho rằng mình sở dĩ có thể được lãng xê là bởi vì leo lên giường Tạ Kế Hiên. Đây đều là cậu tự kiếm được được chứ, Thẩm Gia Ngôn thật sự có chút tức giận, Chu Tầm Chi nghĩ như vậy, những người khác của Tân Nguyên thì nghĩ thế nào đây, đều cho rằng cậu có quan hệ với Tạ Kế Hiên?

Mặc dù quả thật có chút quan hệ như vậy.

Lúc Thẩm Gia Ngôn đi tới cửa, nhìn thấy ngoài cửa đi vào một người đàn ông khoảng 50 tuổi, bên cạnh đi theo một bảo tiêu. Người trung niên này mặt mũi giống như đã từng quen biết, thoạt nhìn cực kỳ quen mắt, Thẩm Gia Ngôn nghĩ đi nghĩ lại, trong đầu đột nhiên toát ra thân ảnh Tạ Kế Hiên.

Tạ Kính Đông trực tiếp đẩy cửa phòng làm việc tổng tài ra, Tạ Kế Hiên đầu cũng không ngẩng, “Có hẹn trước không?”

Tạ Kính Đông lạnh mặt: “Ta là cha con, phải hẹn trước cái gì?”

“Con bận quá, cha có việc gì sao?” Tạ Kế Hiên ngẩng đầu, lãnh đạm nhìn người đàn ông trung niên ngồi trên sofa, mặc dù là cha con, nhưng không có một chút cảm giác thân cận. Tạ Kính Đông nhìn bốn phía phòng làm việc của anh: “Con hồi đó nói mình muốn sản nghiệp nước ngoài, ta cho con rồi, những thứ đó đều là phần chính của Tạ gia, đủ để cho con ở Tạ gia đứng vững gót chân.”

“Là cha có lỗi với con, mấy năm nay cha tận lực đền bù cho con, con làm gì với cha cũng được, nhưng Hồng Phi vô tội. Con về nước cướp công ty của nó, có thể, cha cái gì cũng sẽ không nói, nhưng làm người không thể đuổi tận giết tuyệt, con còn muốn ép tới nó ngồi tù, đây không phải quá đáng?”

Tạ Kính Đông một phen nói xong, liên tục thở dài, Tạ Kế Hiên lẳng lặng nhìn, “Cha cũng biết hai chữ quá đáng viết như thế nào sao?”

Tạ Kính Đông ngẩng đầu, ánh mắt thâm trầm, ông biết đứa con trai này khó đối phó, trước kia còn tốt chút, sau khi về nước càng thêm không để ông vào trong mắt.

“Cha nếu biết viết như thế nào, thì nên biết con làm một chút cũng không quá đáng.” Tạ Kế Hiên để bút xuống, dựa trên lưng ghế: “Một phần của Tạ gia một sợi lông đều là thuộc về con, Tân Nguyên cũng là của con, con chỉ là từ trong tay Tạ Hồng Phi cầm về thứ vốn nên thuộc về con, không cần nhận được cho phép của bất cứ ai.”

“Mặc kệ con chấp nhận hay không, Hồng Phi cũng là con của ta.”

Tạ Kế Hiên gật đầu: “Là con của cha, nhưng không phải con của Tạ gia.”

Tạ Kính Đông đã sớm lĩnh hội sự lợi hại của đứa con trai này của ông, xung đột chính diện đối với ông không có bất kỳ chỗ tốt nào, ông nhấn nạt: “Ta hôm nay tới không phải vì tranh luận điều này với con, ta muốn bảo con thả nó ra.”

Tạ Kế Hiên lãnh đạm không chịu thua: “Con cũng không phải cảnh sát.”

Đây là nói rõ không hợp tác. Tạ Kính Đông cắn răng, “Đừng quên quy củ của Tạ gia, con thích đàn ông có thể, nhưng nhất định phải lưu lại đời sau cho Tạ gia, nếu không Hồng Phi có thể tiếp nhận, nó có một đứa con 3 tuổi con cũng biết a.”

Tạ Kế Hiên hiểu ý tứ của ông. Nếu như chờ anh sau này già rồi không có đời sau thừa kế Tạ gia, vậy Tạ gia chính là của Tạ Hồng Phi.

Tạ Kính Đông biết Tạ Kế Hiên thích đàn ông, cũng biết anh có tinh thần khiết phích, con cái đời này e rằng không sinh được. Ông dù gì cũng có át chủ bài như vậy ở tay, cho nên không phải sợ Tạ Kế Hiên như vậy, nếu muốn ông im lặng không ép anh sinh con, vậy thì đừng chọc đến ông.

Nhìn Tạ Kế Hiên tựa hồ đang suy nghĩ, Tạ Kính Đông tìm về chút mặt mũi, hừ một tiếng: “Con suy nghĩ thật kỹ, đừng làm chuyện không có lợi với mình, mau thả Hồng Phi ra, đối với mọi người đều tốt.”

Thẩm Gia Ngôn dựa theo ý tứ của Mạnh Giản Minh, hai hôm nay không lên mạng cũng không nhận điện thoại lạ gọi tới, yên lặng ở nhà. Khoảng thời gian này tới nay, cũng không biết là ảo giác của cậu hay là thể nào, cảm giác bụng lại trở nên lớn, hơn nữa bụng còn trở nên mềm nhũn, cậu nhàn rỗi không có chuyện gì liền vuốt ve thịt mềm trên bụng, thỉnh thoảng vật nhỏ còn đá một cái, tay cậu sờ tới đâu, nhóc con có thể nhắc tới đó, còn có ý nghĩa hơn trên mào.

Hiện tại mặc quần áo vào còn có thể che đây, cởi quần áo ra thì thật sự rất kỳ, rõ ràng tứ chi rất gầy gò, nhưng bụng bìa tương đối khả quan. Lúc Thẩm Gia Ngôn ngồi trên sofa xem TV, cảm giác mình giống như bọc dưa hấu, cậu nhẹ nhàng vỗ vỗ, nhóc con liền sẽ đáp lại cậu, rất có ý tứ.

Cha con chơi vui vẻ, lúc Tạ Kế Hiên đi vào vừa hay nhìn thấy một màn này, Đồng Hạ Lăng phía sau ôm một hòm đồ to, dùng sức vươn cổ nhìn trong nhà, “Anh Thẩm, em mang đồ tới cho anh nè.”

Thẩm Gia Ngôn nghe tiếng, vội vàng mặc áo bông vào, áo bông này là cậu mua trên mạng, đặc biệt mềm mại, mặc vào là có thể chen kín bụng.

Đồng Hạ Lăng đặt đồ trên bàn trà, móc ra một sản phẩm tiếng nước ngoài, tiếng Thái, tiếng Pháp, tiếng Anh gì đó, chai chai lọ lọ, chất đống một bàn. Thẩm Gia Ngôn nhìn không hiểu: “Những thứ này làm gì? Ăn sao?”

“Có ăn, có bôi.” Đồng Hạ Lăng cũng nhìn không hiểu: “Những cái này đều là Tạ tổng mua cho anh.”

Tạ Kế Hiên đi công tác hơn 1 tuần, sáng nay mới về, Thẩm Gia Ngôn vừa nghe Tạ Kế Hiên mua, biết đại khái những thứ này để làm gì, có lẽ là chuẩn bị cho nhóc con ra đời.

Đồng Hạ Lăng cầm lấy một cái bình màu vàng nói: “Em làm sao thấy giống sữa bột em uống hồi bé?”

Thẩm Gia Ngôn vừa nhìn, vỏ ngoài bình treo một tấm ảnh trẻ con, thoát nhìn cũng không giống sữa bột. Thẩm Gia Ngôn có lệ nói: “Hắn là sản phẩm chăm sóc sức khỏe.”

“Anh Thẩm anh vẫn dùng sản phẩm chăm sóc sức khỏe sao.” Đồng Hạ Lăng muốn nói lại thôi: “Nghệ sĩ quá mập không tốt đâu, em thấy anh đều có bụng bìa rồi.”

Thẩm Gia Ngôn “Phì” một tiếng bật cười, không trách được y cho tới bây giờ cũng không biết nam giới cũng có thể sinh con, hóa ra là bị bụng bìa che dấu sao? Thẩm Gia Ngôn nhớ tới Mạnh Giản Minh còn muốn yêu cầu cậu trong một tháng giảm xuống, không cần giảm, chờ sau khi nhóc con sinh ra, cậu vẫn là Thẩm Gia Ngôn anh tuấn tiêu sái kia.

“Đúng rồi, anh Thẩm, anh biết không, Chu Tầm Chi đột nhiên yêu cầu hủy hợp đồng với Tân Nguyên.”

Đồng Hạ Lăng nói: “Nghe nói phí hủy hợp đồng hơn mười triệu đấy.”

Thẩm Gia Ngôn hai hôm nay không để ý chuyện bên ngoài, một chút cũng không biết chuyện này, cậu kinh hãi: “Chuyện khi nào?”

“Ừm, hôm qua.” Đồng Hạ Lăng hồi báo tin tức mình nghe nói cho Thẩm Gia Ngôn: “Làm ăn ỉ với chú Mạnh, nói công ty lằng xê anh chèn ép hẳn, ăn tươi nuốt sống, dù sao cũng là lời khó nghe, còn nói xấu anh quy tắc ngầm, chú Mạnh dạy dỗ hẳn một trận.”

Thẩm Gia Ngôn cũng không quan tâm Chu Tầm Chi ở sau lưng nói cậu thế nào, “Phí hủy hợp đồng hẳn tự đưa sao?”

Đồng Hạ Lăng tiến tới bên cạnh cậu: “Nghe nói hẳn tìm được nhà dưới, phí hủy hợp đồng có người móc cho.”

Cũng đúng, Chu Tầm Chi mới sẽ không làm mua bán lỗ vốn, chuyện hủy hợp đồng này nhìn rất kích động, nhưng Thẩm Gia Ngôn cảm giác hẳn đã sớm làm xong tính toán, nói không chừng phim mới chính là nhà dưới liên hệ cho hẳn. Tiểu sư đệ này, đầu óc linh quang vô cùng, hẳn nghĩ được chút hơi thở bất lợi với mình, liền bắt đầu mưu kế, không trách được dám giấu công ty tự mình nhận phim, hóa ra là có nui dứa.

Đồng Hạ Lăng nhìn thấy Tạ Kế Hiên đi ra ngoài, nhanh nhẹn đứng lên, cười nói: “Vậy em đi trước.”

Thẩm Gia Ngôn cảm thấy y cười tới ý vị thâm trường, muốn giải thích, lại không cách nào, đều ở cùng một chỗ rồi, đây không phải càng giải thích càng đen sao, hơn nữa lúc ở trụ sở phim ảnh, còn bị trợ lý này của cậu bắt gặp hai người ngủ trên một cái giường..... Thôi vậy, đi một bước nhìn một bước đi.

Tạ Kế Hiên cất đồ, Thẩm Gia Ngôn hỏi: “Bảo bảo ăn nhiều như vậy sao?”

“Mấy thứ này đều là phần hai người của cậu và bảo bảo.” Tạ Kế Hiên đặt đồ vào trong tủ, Thẩm Gia Ngôn nhìn chăm chăm vào vai anh lúc đặt đồ, thật là mỗi lần nhìn đều phải cảm thán, đôi vai rộng rãi này thật lợi hại. Làm một người đàn ông cậu rất hâm mộ, loại sức lực và cảm giác an toàn này thật tuyệt.

Tạ Kế Hiên ngẩng đầu nhìn cậu, Thẩm Gia Ngôn vội vàng hoàn hồn, cậu không nghĩ tới Tạ Kế Hiên cũng chuẩn bị phần của cậu, muốn nói sinh con xong hai người sẽ ly hôn, không cần vì cậu phiền hà như vậy, đột nhiên cảm thấy nói không nên lời, lời đến khóe miệng lại thu lại.

“Chuyên gia dinh dưỡng và đầu bếp cũng mời, bảo mẫu và người giúp việc đều có, tuần sau chúng ta liền dọn đến nhà mới.”

“Còn phải dọn nhà hả?”

“Nơi này biện pháp an ninh không được, tới lúc đó bảo bảo ra đời, không có cách nào đảm bảo an toàn của các cậu.” Tạ Kế Hiên thẳng người lên, Thẩm Gia Ngôn đột nhiên phát hiện, người này cao hơn cậu một chút.

Kỳ thực Thẩm Gia Ngôn muốn nói chính là, an toàn của cậu không cần đảm bảo, dù sao sau khi bảo bảo ra đời, bọn họ cũng sẽ tách ra.

Tạ Kế Hiên ôm cánh tay, mong đợi trong ánh mắt vẫn chưa tản đi, mặt không biểu tình cậu: “Cậu không muốn sao?”

Thẩm Gia Ngôn cảm thấy nếu cậu nói không muốn, Tạ Kế Hiên nói không chừng sẽ len lén rơi nước mắt, cười nói: “Không có, tôi chỉ hỏi tí thôi.”

Tạ Kế Hiên vừa ý, tiếp tục cần cù bày đặt đồ dinh dưỡng dự trữ của hai cha con.

Tân Nguyên bên này, Mạnh Giản Minh vốn chỉ cho Thẩm Gia Ngôn 10 ngày nghỉ, kết quả nửa tháng, Thẩm Gia Ngôn vẫn ở nhà. Hiện tại loại tình huống này, Mạnh Giản Minh chỉ có thể trước tiên để mặc cậu, xử lý chuyện Chu Tầm Chi trước.

Đồng Hạ Lăng 3 ngày 2 đầu chạy về phía nhà Thẩm Gia Ngôn, mang đến tin tức trực tiếp cho Thẩm Gia Ngôn.

Đối với Chu Tầm Chi, Tân Nguyên một chút cũng không nhượng bộ, phí hủy hợp đồng 1500 vạn một phần cũng không thể thiếu. Đừng thấy Tân Nguyên đòi nhiều, Chu Tầm Chi vừa mới ký ba năm, 2 năm đầu Tân Nguyên đập đồng tiền lên người hắn, tuyệt đối không ít hơn phí hủy hợp đồng 1500 vạn. Hơn nữa, ở giới giải trí, quan trọng hơn tiền là nhân mạch, Chu Tầm Chi thông qua nhân mạch trên tay Tân Nguyên mới là đáng giá nhất, mà hắn đi lần này, mấy con đường phát tài ẩn núp này cũng đều sẽ chạy theo hắn.

Giết gà dọa khỉ, chính là muốn cho các nghệ sĩ khác xem xem, Tân Nguyên cũng không phải là ăn chay.

1500 vạn, Chu Tầm Chi giao được, nhưng hắn không muốn ra máu vô ích. Trước khi đi, còn mở livestream, phỏng vấn trực tiếp, dùng sức bôi nhọ Tân Nguyên, tiếp đó là Thẩm Gia Ngôn. Mắt thấy chính là muốn đánh đến cùng với Tân Nguyên, Thẩm Gia Ngôn hết sức tò mò, núi dựa sau lưng Chu Tầm Chi rốt cuộc là ai, dám kiêu ngạo như vậy.

Ba tiết mục này của Chu Tầm Chi mang theo xảo diệu thập phần, mặc dù ngoài mặt bôi đen Tân Nguyên, trên thực tế hung hăng giẫm Thẩm Gia Ngôn một cái. Vốn trên mạng lan truyền Thẩm Gia Ngôn quy tắc ngầm thượng vị, cái này giống như càng thêm xác thực chuyện này.

Trong miệng hắn, Thẩm Gia Ngôn cấu kết tổng tài Tân Nguyên Tạ Kế Hiên, leo giường thượng vị, ghen ghét hắn nổi tiếng, thổi gió bên gối cướp hết tài nguyên của hắn, chèn ép hắn, đưa hắn vào đường cùng, mới bắt đầu dī đề xuất hủy hợp đồng. Kết quả Tân Nguyên ăn tươi nuốt sống, sư tử ngoạm cư nhiên đòi 1500 vạn, quả thực mất trí.

Người ngồi trong nhà nôi từ trên trời tới. Không cần nghĩ, hiện tại trên mạng khẳng định càng hăng say bơi đen cậu. Đối lại người khác, nhất định phải sợ tới không ngủ được, nhưng Thẩm Gia Ngôn muốn ngủ không chịu được, vừa đến giờ, giống như là mở ra chốt mở ngủ tự động, nhóc con muốn ngủ thì cậu phải ngủ.

(nổi: việc xấu)

Ngày cuối cùng tuần này, lão thái thái Thẩm gia tới đại thọ, Thẩm Gia Ngôn không thân thiết với bà, cũng không làm sao thân thiết với người Thẩm gia. Nhưng những người này bình thường không nhớ đến cậu, vừa tới sinh nhật gì đó đều phải thông báo cậu. Thẩm Gia Ngôn 8h dậy, thu thập xong 9h lên đường, Tạ Kế Hiên nhất định muốn cậu mang theo Đồng Hạ Lăng, Thẩm Gia Ngôn không có biện pháp, mang theo trợ lý về nhà chúc thọ.

Thẩm lão thái thái năm nay 78, hai con gái 1 con trai, đều hôm nay về nhà sinh nhật cho bà. Lúc Thẩm Gia Ngôn đến, còn chưa vào cửa, đã nghe thấy trong tiểu viện âm thanh nhao nhao truyền tới, xen lẫn âm thanh kêu khóc của trẻ con, hàng năm đều là như vậy.

“Tiểu Đồng, đợi lát nữa bọn họ hỏi cậu cậu không cần trả lời, tùy tiện ứng phó là được.”

Đồng Hạ Lăng đáp ứng: “Em biết rồi anh Thẩm.”

Dương Mạn Cẩm và Thẩm Khởi Minh đã tới, người lớn lúc này đều ngồi trong phòng nói chuyện, Thẩm Gia Ngôn tới chỉ có mấy em trai em gái cùng tuổi chào hỏi, những người khác ôn hoà nhìn cậu một cái, ánh mắt đều ở trên người Thẩm Thừa Vũ và vị hôn thê của hắn Trịnh Hiểu Nam.

“Ngày kết hôn đã định, tháng 5 năm sau.” Dương Mạn Cẩm ngồi ở bên cạnh lão thái thái, mặt mày hồng hào, tươi tắn như hoa, đặc ý hận không thể dùng lỗ mũi nhìn người. Thẩm Khởi Minh cũng đặc chí vừa lòng, ngồi cảm giác đều cao hơn người khác, tự tôn của nam giới phải nhận được thỏa mãn cực đại.

Lão thái thái cười: “Ta biết Tiểu Vũ là một đứa có tiền đồ.” Lão thái thái thích có tiền đồ, trước kia biết Thẩm Gia Ngôn vào Tân Nguyên, còn thoải mái với cậu, sau đó thấy Thẩm Gia Ngôn không có thành tựu gì, nhìn cũng không nhìn Thẩm Gia Ngôn một cái.

Thẩm Gia Ngôn tiến lên đưa máy xoa bóp lưng eo cho lão thái thái, lão thái thái nhìn một cái, không có hứng thú nhận lấy, trong miệng cắn hạt dưa: “Tiểu Vũ hồi bé nhìn gây còm, ai có thể nghĩ tới hiện tại nó có tiền đồ nhất chứ, lúc nhỏ nhìn thật sự không được, vẫn là trưởng thành mới biết được ai tài giỏi nhất.”

Cô bác xung quanh đều gật đầu, nghe nói Trịnh Hiểu Nam là phú nhị đại đấy, trong nhà có công ty lớn, Thẩm Thừa Vũ cười thiên kim, sau này ăn uống không lo, cuộc sống thật tốt. Nghĩ như vậy, liền không thể không so sánh với Thẩm Gia Ngôn. Nghe Thẩm Thừa Vũ nói, Thẩm Gia Ngôn làm quy tắc ngầm gì đấy, leo giường ông chủ bị truyền ra ngoài, danh tiếng đều thối.

Ai u, tiếp tục nhìn Thẩm Gia Ngôn, trong mắt những người này mang theo ý tứ khinh bỉ, cũng không hứng

thú đáp lời cậu. Danh tiếng xấu, sau này đâu còn làm tiếp được, bọn họ cũng không muốn dính tanh đầy người.

Thẩm Gia Ngôn ở trong giới giải trí sờ bò lồn đánh nhiều năm như vậy, đâu cảm giác không được nhân tình lạnh ấm. Cũng không ở trong phòng bị ghẻ lạnh, đi ra ngoài nói chuyện với em trai em gái.

Đồng Hạ Lăng nhìn ra những người này không thích phản ứng Thẩm Gia Ngôn, trong lòng rất tức giận, không đáng giá thay Thẩm Gia Ngôn, “Anh Thẩm, anh tại sao tới nơi này ạ?”

Thẩm Gia Ngôn không sao cả: “Nhân tình luôn phải làm, bằng không rơi vào trong tay người khác là nhược điểm.”

Đồng Hạ Lăng vừa nghĩ cũng đúng, Thẩm Gia Ngôn hiện tại ở giới giải trí, không thể so với nơi bình thường, một cái không tốt sẽ bị netizen đánh dẹp, làm việc nhất định phải cẩn thận. “Vẫn là anh Thẩm lợi hại.”

Thẩm Gia Ngôn cười cười. Lúc này, bác gái của Thẩm Gia Ngôn từ trong nhà đi ra ngoài, gọi: “Thiến Thiến, vào nhà nói chuyện với anh Tiểu Vũ.”

Thiến Thiến không muốn: “Con muốn chơi với anh Gia Ngôn.”

Bác gái chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, tới đây túm lấy cánh tay Thiến Thiến, “Ngứa da phải không?” Có lẽ nói với Thẩm Gia Ngôn: “Các cháu chơi nhé, ta dẫn nó vào nhà.” Vừa đi vừa nói: “Mày không có mắt à, không thấy anh chị mày đều ở bên trong chơi với anh Tiểu Vũ của mày sao, ở đây xem náo nhiệt gì.” Cũng không sợ Thẩm Gia Ngôn nghe thấy.

Đưa xong quà, Thẩm Gia Ngôn cũng không định ăn cơm, nói tạm biệt với lão thái thái. Lão thái thái ngay cả lời giữ người cũng không có, gật gật đầu liền để Thẩm Gia Ngôn đi.

Sáng thứ 2, Thẩm Gia Ngôn cùng Tạ Kế Hiên dọn nhà, chuyển vào trong một biệt thự lớn.

Khu dân cư xa hoa cao cấp, bảo an hạng nhất, Thẩm Gia Ngôn nhà quê lên tỉnh, nhìn không khép miệng lại được. Biệt thự lớn 3 tầng, thiết kế kiểu Bắc Âu thuần chất, lầu 1 còn có lò sưởi trong tường. Lầu lầu hai, chính là phòng ngủ của bọn họ. Có tiền chính là tốt, Thẩm Gia Ngôn vừa nhìn vừa cảm thán, phòng chủ có phòng vệ sinh phòng để quần áo, ghép lại lớn hơn cả cái phòng thuê nhỏ kia của cậu.

Bên cạnh phòng ngủ chính là phòng của bảo bảo, giường nhỏ quần áo nhỏ của bảo bảo đều mua xong rồi, tất cả thứ cần thiết đều đầy đủ. Trên mặt đất trải thảm mềm mại, Tạ Kế Hiên giới thiệu, đây là bệ thủ công, ngay cả giường nhỏ cũng là chế tạo thủ công, Thẩm Gia Ngôn nhìn nói không ra lời.

Nhìn ra được, Tạ Kế Hiên thật sự yêu con mình, Thẩm Gia Ngôn coi như là triệt để yên tâm.

“Tôi ở đâu hả?” Thẩm Gia Ngôn đi dạo một vòng không thấy chỗ ngủ của cậu, nhin không được hỏi.

Tạ Kế Hiên dừng lại, mặt không biểu tình nói: “Phòng ngủ chính.”

Thẩm Gia Ngôn nói: “Không có chỗ khác sao?”

Tạ Kế Hiên lắc lắc đầu: “Chỗ nhỏ, chỉ có 2 phòng ngủ, cậu trước chấp nhận chút đi.”

“.....”?? Nhỏ sao??

Thẩm Gia Ngôn nhìn từng cánh cửa lầu trên lầu dưới nói: “Đó không phải đều là phòng sao?”

Tạ Kế Hiên nói: “Đều trống, sau khi mua biệt thự, tôi chỉ còn lại tiền mua 1 cái giường.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn cứ như vậy tiến vào phòng ngủ chính, người giúp việc mang toàn bộ đồ đi vào, kết quả phòng để đồ quá lớn, quần áo của cậu ngay cả 1 phần trăm cũng không để đầy, nhìn kỳ cục. Còn có từng dãy ngăn kéo đựng đồng hồ, Thẩm Gia Ngôn ngượng ngùng đặt cái đồng hồ 2000 đồng của mình vào.

Cậu đứng ở một bên nhìn thư ký Hoàng treo tây trang cho Tạ Kế Hiên, chỉ thấy thư ký Hoàng tay chân thuần thục treo tây trang thủ công dựa theo màu sắc thời tiết. Lại đổi một tủ quần áo khác, treo áo sơ mi dựa theo mùa màu sắc. Lại xoay xoay xoay thu dọn cà vạt, xếp từng đôi giày da vào trong tủ giày.

Tiếp theo, đựng đầy mặt đồng hồ, lại sắp xếp khuy măng sét cài áo dây lưng, Thẩm Gia Ngôn nhìn vậy đủ rồi.

Chờ hần thu dọn xong, Thẩm Gia Ngôn nằm bò trên quầy thủy tinh nhìn đồng hồ, làm một người đàn ông, Thẩm Gia Ngôn cũng thích mấy thứ như đồng hồ đeo tay, có lẽ cũng giống như phụ nữ thích châu báu trang sức. Bất quá cậu biết ít, chỉ biết mẫu hăng đồng hồ mọi người đều biết. Tạ Kế Hiên chỗ này nhưng nhiều lắm, cũng không thấy nhãn hiệu đồng hồ cậu nói ra miệng được, căn bản đều là cậu không biết.

Nhưng vừa nhìn đã không rẻ, rất đắt. Thẩm Gia Ngôn không dám cầm, Tạ Kế Hiên không biết lúc nào từ phía sau cậu đi tới, kéo ngăn kéo ra cầm một cái đưa cho Thẩm Gia Ngôn.

Thẩm Gia Ngôn không dám nhận: “Tôi sợ làm hỏng.”

“Cho cậu.” Tạ · mua xong biệt thự lớn tiền còn lại chỉ đủ mua một cái giường · Kế Hiên hào khí nói.

Thẩm Gia Ngôn nhưng không dám nhận: “Cái này đắt lắm đi.”

Thẩm Gia Ngôn nhìn thấy còn có một cái giống y sì, Tạ Kế Hiên nói: “Mua một tặng một, cậu đừng nghĩ nhiều.”

“.....” Nhãn hiệu đồng hồ gì còn lưu hành mua một tặng một??

Lúc này phim truyền hình Thẩm Gia Ngôn vừa vặn kiếm được một khoản, cũng là đàn ông ưỡn ngực ngẩng đầu, lập tức liền nói: “Bao nhiêu tiền tôi trả lại cho anh.”

Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình nói: “Cũng chỉ 1 phần 3 phí diễn xuất của cậu.”

“.....”

Không thể làm bạn.

“..... Có thể trả góp không?”

Dưới lầu đầu bếp đã nấu xong cơm, trong bụng Thẩm Gia Ngôn có nhóc, thích ăn chua, nhìn thấy mì gà chua cay nước miếng chảy ròng ròng. Một hơi ăn 2 bát, Tạ Kế Hiên hỏi cậu có hài lòng không, Thẩm Gia Ngôn đầu còn không hài lòng, “Ăn ngon quá!”

Tạ Kế Hiên thế là nói với thư ký Hoàng: “Vị sư phụ Tổng này.”

Thẩm Gia Ngôn mới biết được, hóa ra đây là khảo hạch, cậu là người chấm, nếu cậu nói không ngon, vị sư phụ Tổng này sẽ phải mất chén cơm.

Tạ Kế Hiên, thật sự rất nghiêm khắc.

Hai tiếng sau, mới là bữa trưa chính thức.

Thẩm Gia Ngôn cơm nước xong, nằm trên sofa ngay cả lên lầu cũng cảm thấy lao lực, nhắm mắt nhớ lại bàn mĩ thực kia, không khỏi cảm thán, có tiền thật tốt.

Tạ Kế Hiên từ trên lầu đi xuống, Thẩm Gia Ngôn theo dõi anh cho dù ăn cơm rồi cũng eo phằng gầy, cực kỳ buồn bực. Mà cậu, đừng nói ăn cơm, chính là chưa ăn cơm, cũng là bụng bía. Thẩm Gia Ngôn lộ ra ánh mắt tức giận, không phục xoa nhẹ hai nắm thịt mềm trên bụng, thấy Tạ Kế Hiên nhìn sang, vội vàng giả bộ ngủ.

Thẩm Gia Ngôn nghe được tiếng bước chân của Tạ Kế Hiên dừng ở bên cạnh cậu, nghĩ anh có phải muốn xem TV hay không, muốn tìm sofa ngồi, lúc đang muốn dậy nhường chỗ cho anh, phía trên lại có hơi thở dựa tới, nóng nóng phun trên mặt Thẩm Gia Ngôn.

Thẩm Gia Ngôn không dám cử động, vừa khấn trương nhịp tim có chút nhanh. Nhắm mắt lại cái gì cũng không thấy, chỉ cảm thấy hơi thở của Tạ Kế Hiên càng ngày càng gần, tận tới lúc Thẩm Gia Ngôn cảm thấy đã đầy, nếu như còn không ngừng —

Thẩm Gia Ngôn không dám thở mạnh, lúc đang không biết như thế nào cho phải, chuông cửa vang lên.

Tạ Kế Hiên dừng lại một giây, cuối cùng rời đi, Thẩm Gia Ngôn cũng vội vàng dậy, làm bộ bị chuông cửa đánh thức.

Tới là Mạnh Giản Minh, Thẩm Gia Ngôn đang muốn trốn, không biết làm sao Mạnh Giản Minh ánh mắt lợi hại, sớm đã nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn.

Thẩm Gia Ngôn cười cười xấu hổ, nghênh đón ánh mắt kinh ngạc của Mạnh Giản Minh không biết nói cái gì cho phải, lúc này là thật, nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch, cậu giải thích với Mạnh Giản Minh thế nào đây, tựa hồ nghĩ như thế nào cũng là ngõ cụt.

“Tạ tổng, các anh.....” Mạnh Giản Minh hồi lâu không hoàn hồn, chờ ai đó tới giải thích cho hắn. Nếu nói là bạn bè qua cửa, Thẩm Gia Ngôn làm sao mặc quần áo ở nhà? Không, đó kỳ thực là đồ ngủ đi?

Thẩm Gia Ngôn đang rầu rĩ, liền nghe Tạ Kế Hiên đơn giản rõ ràng nói: “Bọn tôi kết hôn rồi.”

“!!”

“.....”

Mạnh Giản Minh sợ ngây người, lúc này thật sự không hoàn hồn được. Thẩm Gia Ngôn nói: “Sao anh —”

“Đây là sự thật.”

Hai người bỏ mặc Mạnh Giản Minh, Thẩm Gia Ngôn định phân rõ phải trái: “Không phải đã nói không nói cho ai khác sao?”

Ánh mắt Tạ Kế Hiên lóe lên, “Tôi quên rồi.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn đang suy nghĩ giải thích thế nào, liền nghe Mạnh Giản Minh như ở trong mộng mới tỉnh nói: “Các anh kết lúc nào?”

“Lâu lắm rồi, Tạ tổng vừa tới Tân Nguyên —”

Mạnh Giản Minh thu hồi bản kế hoạch làm sao xử lý tin đồn trên mạng trong tay, quả quyết nói: “Tôi đổi chủ ý, trực tiếp công bố việc cưới xin của các anh là được.”

(Anh Mạnh lại được tăng lương rồi =))))))

30. Chương 30

Edit + Beta: Vịt

Thẩm Gia Ngôn trợn tròn mắt, làm sao lại đột nhiên công bố tin kết hôn? Đã nói lén lút kết hôn rồi lén lút ly hôn, ai cũng không nói ra, nếu như công bố, chẳng phải mọi người đều biết.

Sau khi kinh hãi, Mạnh Giản Minh cho thấy năng lực tiếp nhận đáng kinh ngạc, ở giới giải trí lãn lộn nhiều năm như vậy, trận chiến gì chưa gặp. Lập tức liền mưu kế, suy nghĩ đánh trả thế nào.

Thẩm Gia Ngôn không bình tĩnh được: “Hai chúng ta kết hôn không định nói với người khác, sẽ kết hôn lén lút.” Tiếp đó lén lút ly hôn, coi như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh.

Mạnh Giản Minh không rõ: “Chuyện lớn như vậy tại sao không nói ra, cũng không phải chuyện gì mất mặt.”

Kỳ thực chân tướng thật sự rất mất mặt. Thẩm Gia Ngôn nhìn về phía Tạ Kế Hiên, nháy mắt với anh. Tạ Kế Hiên ngay cả biểu tình cún con cầm đồ ăn cũng có thể nhìn ra, lúc này nhìn người lại không được. Nhìn xung quanh chính là không nhìn mắt Thẩm Gia Ngôn, trước khi mắt Thẩm Gia Ngôn sắp rút gân, rốt cuộc có chút lương tâm, nói với Mạnh Giản Minh: “Cậu định công bố thế nào?”

“.....”

Mạnh Giản Minh nói: “Hiện tại hướng gió trên mạng đối với Gia Ngôn rất bất lợi, chuyện này xử lý không tốt liền sẽ để lại vết đen cho cậu ấy, nhưng không phải không giải quyết được. Các anh đã kết hôn, tin tức công bố ra ngoài, lời đồn Gia Ngôn quy tắc ngầm cũng tự sụp đổ.”

“Trương Tam Lỗi càng không phải vấn đề, mọi người một cách tự nhiên sẽ nghĩ, đã có ông xã tổng tài, tại sao còn cần quy tắc ngầm với một đạo diễn phim mạng không hợp trào lưu như Trương Tam Lỗi, không

cần chúng ta phủ nhận, mọi người cũng biết đây là giả, là đang bịa đặt.”

Tạ Kế Hiên không biết nghe được cái gì, rất hài lòng gật đầu, quang ánh mắt tán dương với Mạnh Giản Minh.

Mạnh Giản Minh càng thêm yên tâm to gan nói tiếp: “Tôi chỉnh lý tất cả chi phí từ khi vào công ty tới giờ của Chu Tầm Chi, đầu tư ở trên người hần. Tới lúc đó công bố tin kết hôn, chờ lúc hướng gió nghiêng về phía chúng ta, lập tức công bố những thứ này cho truyền thông, cũng nói rõ với đại chúng rằng, Tân Nguyên ký hợp đồng điều khoản quy định nghệ sĩ thời kỳ đầu không thể tự tiện hoạt động, là Chu Tầm Chi vi phạm hợp đồng trước.”

“Như vậy có tác dụng không? Cảm giác fan vẫn sẽ mắng Tân Nguyên.”

Mạnh Giản Minh nói: “Mấy cái này không phải cho fan nhìn, bọn họ nghĩ thế nào không sao cả, cho dù chúng ta giải thích, bọn họ vẫn sẽ không nghe, đây là cho người qua đường nhìn. Công đạo tự ở lòng người.”

“Cậu xem.” Hần nói với Thẩm Gia Ngôn: “Chỉ cần công bố các cậu kết hôn, chuyện liên nước chảy thành sông, giải quyết dễ dàng, kể một hòn đá trúng hai con chim biết bao tốt.”

Thẩm Gia Ngôn suy nghĩ một chút cũng cảm thấy rất tốt. Nhưng vừa công bố cái này, mọi người liền sẽ cho rằng cậu là gay, sau này đừng nghĩ có em gái nói yêu đương. Mặc dù cậu cũng không cảm giác mình sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, còn có thể thản nhiên yêu đương với khác phái hay không, nhưng chưa từng nghĩ tới biến thành gay a.

Cậu phiên muộn nói với Mạnh Giản Minh: “Không có biện pháp khác tốt hơn sao?”

Biện pháp luôn có, Mạnh Giản Minh vừa định mở miệng, thấy Tạ Kế Hiên thật sâu nhìn hần: “Có sao?”

Mạnh Giản Minh đón ánh mắt của Tạ đại tổng tài, khó giải thích được run lên, lời đến khóe miệng lại rẽ cua, suy nghĩ một chút nói: “Đây là cách tốt nhất rồi.”

Thẩm Gia Ngôn nhìn Tạ Kế Hiên: “Mẹ anh bên kia làm sao giờ hả?” Tạ phu nhân không phải đã nói muốn Tạ Kế Hiên cưới cô gái đứng đắn sao, nếu biết kết hôn với cậu đoán chừng phải tức chết.

Mạnh Giản Minh hiểu, cậu tại sao nói kết hôn không công khai, hóa ra là nguyên nhân trong nhà, xem ra Tạ phu nhân không quá đồng ý đám hôn sự này.

Tạ Kế Hiên bình tĩnh như thường: “Bà ấy sẽ chúc phúc chúng ta.”

“.....”

Là chúc phúc cảm hận đi.

Việc đã đến nước này, Thẩm Gia Ngôn đã không còn gì để nói, đã đều có lợi với bọn họ, cậu cũng không thể ngăn cản.

Thế là Mạnh Giản Minh ngày đó liền đưa ra phương án, sau khi thương lượng thỏa đáng với team quan hệ xã hội, rất nhanh liền ra tay, mời paper media có quyền uy nhất, trình trọng công bố tin tức kết hôn của hai người.

Hiện tại có Weibo, mọi người đều sẽ lựa chọn ở trên weibo công bố tin tức kết hôn, Tạ Kế Hiên không có Weibo, vậy chỉ có thể phía chính thức Tân Nguyên hoặc là Thẩm Gia Ngôn công bố. Làm như vậy cũng không phải là lựa chọn tốt nhất, đối với Thẩm Gia Ngôn và Tạ Kế Hiên mà nói. Sẽ có vẻ không đủ trình trọng, thứ hai, sẽ khiến người ta cảm thấy Thẩm Gia Ngôn quá chủ động, Tạ Kế Hiên thoát nhìn giống như không quá coi trọng.

Hai người là quan hệ cấp trên và cấp dưới, do Thẩm Gia Ngôn chủ động thì không thích hợp, mọi người sẽ sinh ra liên tưởng không tốt. Cách làm tốt nhất chính là do Tạ Kế Hiên chủ động, cho Thẩm Gia Ngôn đủ “mặt mũi”.

Tin tức một khi công bố, liền sẽ lên top search, báo chí đăng tin kết hôn lập tức thành best-seller.

Các công ty giải trí Big V hỏa tốc lên đường, cơm cũng không ăn, toilet cũng không đi, công bố tin tức này, sợ chậm một bước, bị người cướp nhiệt độ. Đồng thời, Tân Nguyên cũng sớm chuẩn bị kỹ càng, liên lạc mấy nhà truyền thông quyền uy đưa tin “Câu chuyện tình yêu” của Tạ Thẩm, tích cực hướng dẫn hướng gió dư luận. Truyền thông kinh hãi, fan kinh hãi, người qua đường kinh hãi, đầu đề trang đầu cũng kinh hãi.

Tin tức của đương gia Tạ gia nện mọi người mơ hồ, bạn tốt của Tạ Kế Hiên, nhất là Đỗ Tử Tử ở trong bệnh viện gào thét: “ĐM!!! Tạ Kế Hiên mày còn là người sao!!” Chuyện kết hôn quan trọng như vậy, thậm chí ngay cả hắn cũng không nói với!!

Hết bạn bè!

Chịu kích thích nhất vẫn là Tạ phu nhân, nhìn tin tức kết hôn trên báo, cho rằng mình nhìn lầm, lại nhìn một cái, thật sự là 3 chữ Tạ Kế Hiên. Lập đi lập lại liên tục, xác nhận đây không phải là scandal, là kết hôn thật sự!

Tạ phu nhân kinh hãi một hồi lâu, không dám tin vào hai mắt mình.

Lập tức cầm điện thoại lên, hùng hổ gọi cho Tạ Kế Hiên.

Tạ Kế Hiên sớm cơ trí tắt điện thoại, sau khi tin tức kết hôn công bố, khẳng định không biết bao nhiêu người muốn gọi điện thoại tới đây, nhận không được, dứt khoát tắt điện thoại chờ sau này tìm thời gian

cẩn thận nói. Tạ phu nhân không gọi được, lại gọi cho Tân Nguyên.

“Tạ tổng, phu nhân gọi điện.”

Tạ Kế Hiên đã sớm chờ lúc này, “Nhận.”

“Tạ Kế Hiên!!” Vừa kết nối, Tạ phu nhân liền không nhận được, gọi thẳng đại danh của con ruột: “Con tốt nhất nói với mẹ tin tức trên báo là giả!”

“Mẹ, mẹ bình tĩnh chút.” Tạ phu nhân nghe hòa hoãn khẩu khí, “Là giả?”

“Thật.”

“Tạ Kế Hiên! Con thật là to gan lớn mật, cư nhiên dám gạt mẹ tùy tiện kết hôn, còn là với nam! Mẹ không đồng ý!” Tạ phu nhân một hơi nói xong, thở gấp.

“Con biết mẹ sẽ không đồng ý.”

“Vậy con còn kết, con muốn tức chết mẹ hả!”

Âm thanh Tạ Kế Hiên không lớn, nhưng nghiêm túc trong đó cách ống nghe Tạ phu nhân cũng có thể cảm giác được: “Mẹ đồng ý hay không, đám cưới này con đều sẽ kết.”

Xem ra còn cứng.

Cứng không được, Tạ phu nhân mềm, khẩu khí bà mềm mại xuống: “Vậy con cũng nên cho mẹ biết, mẹ là mẹ con, mọi người đều biết chỉ mẹ không biết gì con cảm thấy cái này thích hợp sao?”

Xem ra mẹ hiện tại phản ứng rất thích hợp. Tạ Kế Hiên nói: “Vậy mẹ sẽ chúc phúc bọn con chứ?”

Chúc phúc cái quỷ đây. Tạ phu nhân không lên tiếng, chuyển đề tài: “Con hôm nay về ngay, chúng ta cẩn thận tán gẫu.”

Sau khi tin kết hôn công bố, Thẩm Gia Ngôn cũng không dám lên mạng xem. Ở nhà giả người chết. Điện thoại tới cũng không dám nhận, nhưng lại không thể không nhận, đều là bạn bè.

Mạnh Giản Minh không có hạn chế cậu nghe điện thoại, nhưng cảm nhận số lạ, Thẩm Gia Ngôn trả lời mấy đứa bạn tốt. Làm cho cậu đau đầu nhất không phải tin kết hôn, mà là một vấn đề tiếp theo hỏi cậu tại sao thích đàn ông!

Ông trời đáng thương, cậu oan lắm a.

Bạn tốt Trương Trí Thông gọi điện thoại đầu tiên tới đây, đập vào mặt liền hỏi: “Mày là gay?”

“Không phải.” Thẩm Gia Ngôn đầy mặt xanh xao.

“Đó là thế nào, chẳng lẽ mày chỉ là vì gả vào hào môn, đơn thuần tiếp cận đại gia?”

Thẩm Gia Ngôn phun, Trương Trí Thông tên miệng rộng không đầu óc này, “Không phải, nói dài dòng lắm, dù sao cũng không xoắn như mày nghĩ, bọn tao rất chính thức, đã lấy giấy đăng ký kết hôn.”

“Oa a, xem ra là chân ái nha, đây không phải tình yêu không liên quan tới giới tính trong truyền thuyết?”

Mày vẫn là xem ít phim nào tàn chút đi, Thẩm Gia Ngôn không còn lời nào để nói, Trương Trí Thông đã tìm được lý do cho cậu, cậu cũng không lao lực suy nghĩ. Thẩm Gia Ngôn nghe hắn nói, cũng không phản bác, không nghĩ tới rất nhanh giới bạn bè truyền khắp, Thẩm Gia Ngôn là kết hôn với chân ái.

.....

Thẩm Gia Ngôn cuối cùng vẫn là lớn gan lên mạng, vừa mở weibo, top hot search đầu tiên chính là: ***Tạ Kế Hiên Thẩm Gia Ngôn kết hôn.***

Nam nam nữ nữ giới giải trí được quan tâm hàng đầu, nháo nhào gửi chúc mừng tới cho cậu, forward weibo của cậu liên tục chúc mừng.

Weibo của Thẩm Gia Ngôn là Mạnh Giản Minh đăng cho cậu, vừa mới đăng 1 tiếng, lượt like forward comment, Thẩm Gia Ngôn nhìn ba cái 6 chữ số này một lời khó nói hết, cũng không biết là đang chửi cậu hay như nào. Cậu cả gan mở ra.

Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn: Oa a a a a a a hối hận hối đó không cùng Tiểu Ngôn làm CP!!!

Phía dưới rồi rít rep.

— ***Đừng nói nữa nước mắt tui như nước sông Hoàng Hà.***

— ***Làm CP sẽ kết hôn sao!***

— ***Đi vái Ông xã của Thẩm Gia Ngôn.***

Thẩm Gia Ngôn nhìn mấy cái, cứ nhiên không có mắng cậu, đều đang chúc mừng. Fan CP của cậu và Tạ Kế Hiên càng giống như năm mới, liên tục tung hoa ăn mừng, CP cầu của mình vậy mà thật sự ở cùng nhau, loại cảm giác này quả thực hạnh phúc nổ tung, cả đời đoán chừng cũng chỉ một lần như vậy, đều cực kỳ vui vẻ.

Mấy fan CP do “Ông xã của Thẩm Gia Ngôn” phát triển, quả thực coi “Ông xã của Thẩm Gia Ngôn” thành thần tiên cúng vái, coi thành cá chép. Cái vị cut video CP này, lúc trước hơn 5000 forward, nói thật Thẩm Gia Ngôn cảm thấy trong đó cũng chỉ có số lẻ là thật, kết quả hiện tại tiếp tục nhìn, đã tới hơn 2 vạn. Tất cả forward đều đang cầu nguyện.

— *Lạy cut, thi thành tích tốt!*

— *Cầu thăng chức cầu thăng chức.*

— *Tiền tiền tiền! Cho tui tiền!*

Thẩm Gia Ngôn cảm thấy những người này quả thực điên rồi, kết quả nhìn thấy fan nhỏ của cậu cũng đang forward.

Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn: Năm nay nhất định phải cầm được tay Tiểu Ngôn!!

.....

Thẩm Gia Ngôn nhưng cặn lời, tới trang web chính thức của Tân Nguyên xem một chút weibo sáng tỏ lời đồn.

Mạnh Giản Minh quả nhiên lợi hại, lên án chứng cứ Chu Tầm Chi vi phạm hợp đồng, từng điều lệ rõ ràng, có lý có cứ, cho ra chứng cứ được trải qua khảo nghiệm. Lại trải qua khổng bình luận, quả nhiên hướng gió xoay chuyển, mặc dù còn có fan Chu Tầm Chi đang giậm chân, nhưng người qua đường có thể thấy rõ chân tướng này là đủ rồi.

Lúc trước Weibo vạch trần Thẩm Gia Ngôn quy tắc ngầm cũng bị bối ra, fan yêu cầu blogger nói xin lỗi, loại tin vịt không căn cứ này nghiêm trọng tổn hại nhân khí của Thẩm Gia Ngôn, mang tới quan cảm không tốt cho người qua đường, cho dù fan không vì Thẩm Gia Ngôn lấy lại công đạo, Tân Nguyên cũng sẽ không bỏ qua hẳn.

Blogger này thấy sợ cực kỳ nhanh, không đợi Tân Nguyên tìm luật sư, vội vàng hối hả nói xin lỗi.

Tân Nguyên căn bản không để hấn vào trong mắt, nhưng đã nói xin lỗi, lại từng bước ép sát có thể sẽ xuất hiện phản hiệu quả. Mạnh Giản Minh cuối cùng lấy hấn làm ví dụ, dùng khoan dung và nhường nhịn của Tân Nguyên, dù gì cũng vẫn kiếm một lớp độ hảo cảm, gián tiếp chứng minh, Tân Nguyên cũng không phải là công ty vô lương như trong miệng Chu Tầm Chi nói.

Bình hoang mã loạn một ngày, Thẩm Gia Ngôn mặc dù cái gì cũng không làm, nhưng một cực kỳ, buổi tối đầu bếp không có khai hỏa, Thẩm Gia Ngôn có chút kỳ quái, chờ lúc Tạ Kế Hiên về mới biết được, hôm nay bọn họ sẽ tới Tạ gia ăn cơm tối.

.....

Nhanh như vậy đã gặp cha mẹ?

Thẩm Gia Ngôn cảm thấy là lạ, vốn không có bước này, ai biết người tính không bằng trời tính, cậu cuối cùng vẫn phải đối mặt với Tạ phu nhân. Không biết Tạ phu nhân có thể cấu xé cậu hay không.

“Tôi phải đi sao?” Nếu như anh không mù, hẳn nhìn thấy trên mạng tôi viết không muốn đi.

Tạ Kế Hiên gật gật đầu: “Cậu không cần khẩn trương, bà ấy chỉ là muốn xem cậu chút.”

“.....” Thật sao??

Thẩm Gia Ngôn rất hoài nghi, anh xác định là dùng mắt nhìn, không phải dùng tay sao??

“Có cần thiết không? Chúng ta cũng không phải là thật sự kết hôn, anh tạm thời trước tiên lừa gạt mẹ anh không được sao?” Thẩm Gia Ngôn muốn nói dù sao sau này cũng sẽ ly hôn, nhưng kể từ khi biết “bí mật nhỏ” có khả năng kia của Tạ Kế Hiên, có mấy lời trở nên khó có thể nói ra khỏi miệng.

Tạ Kế Hiên tựa hồ tức giận, hàm hừ xoay người đi.

“.....”

Đại trạch Tạ gia ở phía bắc khu nhà giàu, hoàn cảnh thanh tịnh, không phải loại biệt thự lớn hiện đại hoá như của Tạ Kế Hiên, mà là tứ hợp viện phức tạp. Thẩm Gia Ngôn vào 3 cửa mới tới nơi, tường viện phong cách cổ xưa lại dày dặn khiến cậu nhớ tới bộ phim niên đại nào đó làm diễn viên phụ, cái này so với loại xuất hiện trong phim truyền hình lợi hại hơn, chân thật lại uy nghiêm.

Tạ phu nhân ngồi ở trên ghế sa lon phòng khách xem phim truyền hình, Thẩm Gia Ngôn tưởng bà đang xem gì, kết quả vừa nhìn là chiếu lại của Kiếm huyết phong hầu , đang phát tới tập 3, lúc này cậu vẫn chưa xuất hiện. Thẩm Gia Ngôn có chút lúng túng, nhìn bộ dáng Tạ phu nhân còn rất thích, không biết chờ sau này nhìn thấy cậu xuất hiện bên trong có cảm tưởng gì.

Thẩm Gia Ngôn chào hỏi ngồi xuống đối diện, quy củ nhìn chân mình, chờ Tạ phu nhân lên tiếng. Không quan tâm đối phương nói gì, nghe là được.

Tạ phu nhân nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn ngây ra, không ngờ tới tới nay người này cũng sẽ xuất hiện, trong ánh mắt nhìn về phía Tạ Kế Hiên nhiều hơn một tia oán trách, bị Tạ Kế Hiên lơ.

“Ăn cơm trước.”

Ba người vào bàn cơm, Thẩm Gia Ngôn còn tưởng cha Tạ Kế Hiên cũng sẽ xuất hiện, chờ tới chờ lui không thấy, chỉ có ba người bọn họ chiếm giữ một bàn đồ ăn.

“Mấy cái này đều là con thích ăn, ăn nhiều chút.” Tạ phu nhân bận rộn gấp thức ăn, Thẩm Gia Ngôn cảm giác mình giống như bị coi thành không khí, hóa ra đây chính là chiêu Tạ phu nhân đối phó cậu sao?

Thẩm Gia Ngôn đặc biệt cảm tạ, cậu thích phương thức này, ngàn vạn đừng để ý tới tôi, để tôi tự sinh tự diệt đi.

Không nghĩ tới Tạ Kế Hiên không buông tha cậu, ánh mắt nhìn chăm chăm Tạ phu nhân gấp sườn xào chua ngọt cho Thẩm Gia Ngôn. Sườn xào chua ngọt kia màu vàng óng ánh, rán giòn thơm nức, lại rưới tương lên sốt tới ngon miệng, xong xuôi thêm chút muối, chua ngọt mê người, cậu tới ngón trở người ta cử động, nhìn đã đói bụng.

Thẩm Gia Ngôn dưới cái nhìn chăm chú “lửa nóng” của Tạ phu nhân, mặt dày, từng miếng từng miếng gặm. Mặc kệ Tạ phu nhân lườm thế nào, nên ăn thì ăn nên uống thì uống, cùng với nhóc con, cọ một bữa tiệc lớn.

Cơm nước xong Tạ phu nhân rốt cục nhịn không được phá công, mắt thấy không đếm xỉa vô ích, vẫn là trực tiếp sáng khoái.

“Các con muốn kết hôn mẹ cũng không phải không đồng ý, mẹ chỉ có 1 điều kiện, mẹ muốn cháu ngoan, nam nữ đều được.”

Này không phải vừa vặn sao, Thẩm Gia Ngôn nghĩ, trong bụng tôi có một đứa. Nhưng trong lòng nghĩ lại không dám nói, đàn ông mang thai là người đều muốn nghi ngờ nhân sinh nhỉ.

Tạ Kế Hiên nói: “Con cái sẽ có.”

Tạ phu nhân quăng ra một tấm hình: “Mỹ Hân con còn nhớ chứ? Các con coi như là thanh mai trúc mã, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, con bé vẫn luôn thích con.” Dứt lời nhìn Thẩm Gia Ngôn một cái, bà ở Tạ gia có thể mấy thập niên ngồi vững vàng không lay động vị trí Tạ phu nhân, cũng không phải là kẻ gốc cổ chấp, mọi việc lưu lại một tay là nguyên tắc của bà.

Người trẻ tuổi a, chính là lúc hành động theo cảm tính, bà hơi khiêu khích chút, quay đầu là có thể cãi nhau.

“Mỹ Hân đứa nhỏ này cố chấp, chính là không phải con thì không được, nghe nói con kết hôn, khóc thành dòng sông. Nói với mẹ, con bé chỉ muốn ở cùng với con, không quan tâm danh phận, muốn sinh con cho con, lưu gốc rễ cho Tạ gia.”

Thẩm Gia Ngôn yên lặng nghe, tình tiết phim này, sao quen vậy.

Tạ phu nhân lén lút quan sát Thẩm Gia Ngôn, nhìn bộ dạng nghiêm túc này, trong lòng lại tức tởm không được, tốt lắm, bà chính là muốn hiệu quả này.

“Mẹ, con không phải nói sẽ có con sao, không cần người khác sinh cho con.” Tạ Kế Hiên mắt cũng không chớp, một chút không lay động.

“Vậy sao, con không kêu người khác sinh, chẳng lẽ cậu ta một đại nam nhân có thể sinh con hay sao!”

Tôi biết thật đấy, Thẩm Gia Ngôn yên lặng nói. Lúc này, nhóc con còn gộp một chân, không an phận đá bụng cậu, Thẩm Gia Ngôn cảm giác được bị đá, không khỏi sờ một cái. Tạ phu nhân nhìn thấy, không khách khí nói: “Cậu ta có thể có con sao, cậu ta chỉ có bụng bia!”

“.....”

“Bụng bia” chính là cháu trai bà đấy ạ.

“Không cần Mỹ Hân gì đấy, mẹ nghĩ cũng đừng nghĩ.” Tạ Kế Hiên đứng lên: “Con về là muốn nói một tiếng xin lỗi với mẹ, vô luận như thế nào, giấu mẹ kết hôn là con không đúng. Không phải tới nghe mẹ nói mấy lời linh tinh này. Gia Ngôn và con sẽ có con, mẹ đừng quan tâm.”

Tạ phu nhân tức lắm, không lựa lời nói: “Mẹ chỉ cần Mỹ Hân sinh cháu cho mẹ, không cần người khác!”

Thẩm Gia Ngôn vẫn luôn không lên tiếng, nhưng lúc này có chút nhịn không được: “Ngài nói thật?”

“Đúng! Tôi chỉ lời này, cho tôi cháu trai, các cậu kết hôn, nhìn làm đi.” Quăng lời xuống, Tạ phu nhân rất sáng khoái, làm sao, cậu còn có thể sinh con sao, lẽ thẳng khí hùng cứng với tôi như vậy, hối hận nhưng là các cậu.

“Con vẫn là câu nói kia.” Tạ Kế Hiên cũng cứng, nói rõ không hợp tác: “Mẹ hình như còn chưa làm xong chuẩn bị nói chuyện cẩn thận, vậy hôm nay trước hết đến đây thôi, mẹ nghỉ ngơi, bọn con đi trước.”

Tan rã trong không vui.

Hai người đứng ở cùng chiến tuyến đối kháng Tạ phu nhân, kết quả không quá tốt, nhưng lúc Thẩm Gia

Ngôn tới đã sớm làm xong chuẩn bị tâm lý, Tạ Kế Hiên cũng dự liệu được.

Gia trưởng trong loại phim truyền hình này khó đối phó nhất, trên thực tế càng sâu.

Trên đường về, Tạ Kế Hiên nhìn mắt Thẩm Gia Ngôn, nhẹ giọng hỏi: “Cậu đang tức giận sao?”

“Không có.” Thẩm Gia Ngôn lắc đầu, cậu thật sự không có suy nghĩ lời của Tạ phu nhân, mà là đột nhiên hối hận quyết định giao con cho Tạ gia.

31. Chương 31

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit + Beta: Vịt

Hồi đó lúc cậu quyết định không nghĩ quá nhiều, nhưng hiện tại cảm thấy có chút lỗ măng, cậu đối với Tạ Kế Hiên là yên tâm trăm phần trăm, đối với Tạ phu nhân lại không thể.

Lúc về đến nhà đã muộn, biệt thự lớn mà Tạ Kế Hiên mua nằm ở trên sườn lưng chừng núi Tân Hải, núi dựa ven biển, phong cảnh cực kỳ đẹp. Buổi tối đèn đường sáng lên, trong bóng tối chung quanh không nhìn thấy những nhà khác, chỉ có đèn nhà mình sáng trưng. Lúc cửa lớn tự động mở ra, dường như tiến vào tòa thành nào đó. Thẩm Gia Ngôn còn rất thích loại không khí này.

Có tiền thật tốt.

Thẩm Gia Ngôn tắm ngâm xong về phòng nằm, cái giường này có cậu hóa ra là 2 người lớn, mềm nhẹ thoải mái, nằm trên đó là muốn ngủ. Ngủ lấy loại giường tốt này, Thẩm Gia Ngôn mới biết được mình hóa ra ngủ căn bản không quá an ổn, cậu đều không biết đại thiếu gia được nuông chiều như Tạ Kế Hiên nhẫn nại ở trong căn phòng thuê nhỏ là thế nào.

Hơn nửa đêm, Thẩm Gia Ngôn đột nhiên nhớ tới lời Thôi Chính Khâm, sự kiện gây chân cứ như vậy lật trời, Thẩm Gia Ngôn không dám hỏi kỹ, Tạ Kế Hiên cũng không có ý định giải thích. Thẩm Gia Ngôn lại sau khi sự tình qua đi, càng thêm tò mò.

Tạ Kế Hiên đến tốt cùng là nghĩ như thế nào đây.

Lúc cậu đang suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy dưới lầu truyền đến tiếng vang bùm bùm, nghe kỳ quặc dọa người. Cậu xuống lầu xem, chỉ thấy trong bếp đốt đèn, hơn nửa đêm cũng không biết đang làm gì.

Trong phòng bếp, Tạ Kế Hiên đang đưa lưng về phía cậu nghịch mấy thứ đồ trong tay, đầu bếp ngồi xổm trên mặt đất thu dọn chậu chậu hộp hộp.

Đầu bếp nhìn thấy cậu, cười nói: “Thẩm tiên sinh.”

Tạ Kế Hiên nghe thấy động tĩnh, thấy Thẩm Gia Ngôn đứng ở cửa, lau mặt dính bột mì và bột socola, “Đánh thức cậu?”

“Các anh làm gì vậy?”

Đầu bếp cười ha ha: “Làm điểm tâm ngọt.” Hắn cầm khăn lau lau khô sạch sẽ bột mì bột socola trên mặt đất, khích lệ nói: “Tạ tiên sinh thật là hai tay khéo léo, không chỉ làm ăn tốt, tài nấu nướng cũng rất lợi hại, vô luận làm cái gì, chỉ cần hơi gợi ý tí là hiểu. Tay chân nhanh nhẹn, thông minh khéo léo, bánh lava làm ra nhất định rất ngon.”

“.....” Vậy sao?

Kiểm tiền không dễ dàng a.

Tạ Kế Hiên dựa theo lời đầu bếp, cầm một nắm bột mì lên không ra hình dạng vẩy vào trên mặt ván, bột tung bay sắc tới tự mình nhìn không được ho khan.

Đầu bếp giải thích: “Ho khan rất bình thường, chứng minh là bột mì tốt.”

“.....”

Bờ vai Thái Bình Dương kia của Tạ Kế Hiên ở bệ bếp bận rộn, thế nhưng không có cảm giác tách biệt. Anh sắc một cái, lại dùng tay lau mặt, Thẩm Gia Ngôn trở mắt nhìn gương mặt tuần tú góc cạnh rõ ràng kia từng bước mở rộng về phía hộp thuốc màu.

Trên thớt bày mấy vắt mì đen thui, bị Tạ Kế Hiên đặt ở một bên, có lẽ là sản phẩm thất bại. Thẩm Gia Ngôn vốn muốn coi như không nhìn thấy, nhưng không hiểu sao Tạ Kế Hiên phát hiện cậu nhìn thấy, vì chiều cổ mặt mũi Tạ đại tổng tài, Thẩm Gia Ngôn nhìn mấy vắt mì đen thui kia nhắm mắt khen ngợi: “Ngay cả mẫu thừa thoát nhìn cũng rất ngon.”

Tạ Kế Hiên: “Đó là thành phẩm.”

“.....”

Đối mặt với mặt hoa trước mắt, Thẩm Gia Ngôn thật sự không phản bác được, đầu bếp không hổ là người ăn cơm nhiều hơn cậu 20 năm, mặt không đổi sắc nói: “Nấu cơm quan trọng nhất không phải là ăn ngon hay không, mà là sáng ý! Tạ tổng thiên tư thông minh, Thẩm tiên sinh cứ chờ thưởng thức mỹ vị đi.”

(mặt hoa chỗ này ý là mặt anh Hiên bần)

“.....”

Xác định không phải là thưởng thức độc được sao?

Chờ sau khi mấy vắt mì đen thui ra nồi, nhìn bán tương nếu là đầu bếp không nói, Thẩm Gia Ngôn chính là mọc thêm 2 con mắt nữa cũng không nhìn ra đây là bánh lava.

Tạ Kế Hiên đưa cho cậu: “Muộn thế này, không nên tham ăn, hai cái không thể nhiều hơn nữa.”

“.....”

Lại còn phải ăn 2 cái sao?

Thẩm Gia Ngôn nhìn cái thứ đen xì kia, dưới con mắt mong đợi của Tạ Kế Hiên, kiên trì cắn một miếng. Không nghĩ tới vẫn ổn, không khó ăn như thoát nhìn, chính là socola chảy rất không thuận, thoát nhìn không giống lava chỉ là bánh ngọt có nhân bình thường.

Thẩm Gia Ngôn nói: “Vẫn được, ăn rất ngon.” Cậu ăn một cái nói: “Anh Phương anh cũng ăn ạ.”

Đầu bếp nhìn bánh ngọt trong đĩa, hồi lâu không động đậy: “Tôi giám cân.”

Thẩm Gia Ngôn ăn hai cái, còn dư lại Tạ Kế Hiên vẫn kiên trì muốn để lại cho cậu buổi sáng ăn. Thẩm Gia Ngôn bất chấp ăn hết, ăn xong điểm tâm, lại lên mạng nhìn một vòng.

Không nghĩ tới một đêm, tin tức kết hôn hai người vẫn như cũ ở thứ nhất top search, nhiệt độ ở cao không xuống. Thẩm Gia Ngôn suy nghĩ, cái này có tính là rung chuyển giới giải trí hay không, không nghĩ tới cậu cũng có thể có một ngày như thế.

Chu Tầm Chi sau khi hủy hợp đồng với Tân Nguyên, rất nhanh ký hợp đồng với công ty mới, một lần nữa đăng kí Weibo, nick name là: Dục hỏa trùng sinh__ Chu Tầm Chi.

Thẩm Gia Ngôn tìm kiếm công ty sở tại trong tư liệu của hắn, nói là công ty, kỳ thực càng giống với phòng làm việc hơn, chỉ có một nghệ sĩ khá nổi tiếng Chu Tầm Chi, chủ là Đường Kính. Phòng làm việc này đừng thấy bề ngoài nhỏ, hỏa lực ngược lại rất mạnh, dám đối nghịch với Tân Nguyên, từ Chu Tầm Chi bị oán cũng không nhận thua là có thể nhìn ra, là một nhân vật khó dây.

Fan Thẩm Gia Ngôn lúc này đang giúp thần tượng đòi công đạo, muốn Chu Tầm Chi vì cách nói phỏng vấn lúc trước bôi đen Thẩm Gia Ngôn, fan Chu Tầm Chi bị vây yếu thế, bị oán không lời nào để nói, dứt khoát vò đã mẽ lại sứt, rất không nói đạo lý. Thẩm Gia Ngôn nhìn, hai phe vẫn đang cẩu xé.

Thẩm Gia Ngôn vốn tưởng rằng Chu Tầm Chi sẽ dùng mềm, không nghĩ tới vừa nhìn weibo đầu tiên hấn vừa đăng, thật là triệt để phân cao thấp với Tân Nguyên.

Dục hỏa trùng sinh_Ch Chu Tầm Chi: Đón chào ánh sáng tới.

Chu Tầm Chi nhìn Weibo, nhìn comment người qua đường có chút không yên tâm, “Di Đường, chúng ta làm vậy thật sự không vấn đề sao?”

Đường Kính nhắm mắt lại ngồi ở trên ghế chủ, thợ mát-xa đặc biệt mời tới phía sau đang xoa bóp cho mụ, người đã gần 50, bảo dưỡng nhưng vô cùng tốt, thoát nhìn giống như khoảng 40. Mụ lười biếng nói: “Có người sẽ giải quyết cho chúng ta.”

“Hong Phi lúc nào có thể thả ra?” Tạ Hồng Phi cầm vũ khí đánh nhau, còn bị nhốt ở đồn công an.

“Hắn sẽ không ngồi tù đi.” Chu Tầm Chi có chút bất an, hắn có thể dựa vào cây đại thụ này mới dám đấu với Tân Nguyên, nếu như Tạ Hồng Phi ngã, vậy hắn có thể bị nguy hiểm.

Đường Kính mở mắt ra, dung nhan đẹp để xuất hiện một tia vận vẹo, nhớ tới đứa con trai ở trong tù, tức không biết làm sao. Tân Nguyên vốn là của con trai mụ, Tạ Kế Hiên có nhiều sản nghiệp như vậy còn nhất định muốn chen 1 chân vào, không thỏa mãn giống y mẹ nó, chẳng biết xấu hổ.

Cũng may mình nắm Tạ Kính Đông trong tay, Tạ phu nhân ngồi vững vàng địa vị thì thế nào, người yêu còn không phải rời bà ta mà đi, làm phụ nữ bà ta là thất bại.

“Yên tâm đi, Hồng Phi là con ruột của Kính Đông, ông ấy sẽ không nhìn con mình ngồi tù.” Chờ Hồng Phi đi ra ngoài, mẹ con bọn họ liên hợp lại nhất định phải làm Tân Nguyên xấu mặt!

Đường Kính chỉ điểm: “Trước khi Livestream cậu khóc một trận, làm cho mình thoát nhìn tiêu tụy chút, đại chúng thích đồng tình người yếu, cậu càng yếu liền lộ ra vẻ Tân Nguyên càng ngang ngược.”

Chu Tầm Chi nói vâng, không nghĩ tới vừa đỏ mắt mở livestream, Thẩm Gia Ngôn cũng mở livestream.

So với Chu Tầm Chi một mực bán thảm, Thẩm Gia Ngôn bị oan uống giải quyết xong khuôn mặt tươi cười chào đón người, một chút không oán trách, ung dung rộng lượng, bày ra cho mọi người chính là năng lượng tích cực hướng về phía trước. Thử hỏi, ai nguyện ý cứ xem bộ dáng bạn ủy khuất, fan có lẽ sẽ dung túng, người qua đường nhưng không phải kẻ ngu.

Hành động bán thảm của Chu Tầm Chi dưới làm nền của Thẩm Gia Ngôn bị phóng đại vô hạn, ngay cả bộ phận fan cũng cảm thấy khó chịu, càng đừng nhắc tới người đi đường. Mọi người đều có mắt, khoảng thời gian này tới nay, Thẩm Gia Ngôn bị oan uống nhưng yên lặng, ngược lại Chu Tầm Chi bị cắn ngược lại một cái nhiều lần gọi nước bắn cho người khác, luôn cường điệu mình rất ủy khuất, ủy khuất hơn người còn không oán trách, người đầu ra nói nhảm nhiều vậy.

Hai bên vốn là lực lượng ngang nhau, lượt view xấp xỉ, cuối cùng, lượt view của Chu Tầm Chi dần dần gần như dừng lại, mà Thẩm Gia Ngôn càng ngày càng nhiều.

Thẩm Gia Ngôn nhận được điện thoại của Mạnh Giản Minh, vốn không muốn livestream, cái “bụng bia” này đồ sộ như vậy, vạn nhất rơi fan làm sao giờ. Sau đó suy nghĩ biện pháp, nằm trên giường đắp chăn tán dóc với mọi người, nói một cách hoa mỹ: Đồ ngủ livestream. Nghe nói hiện tại rất lưu hành mặc đồ ngủ livestream.

Livestream vừa mở ra, không tới một phút, đã tràn vào rất nhiều người, Thẩm Gia Ngôn cười chào hỏi: “Hi ~”

Nói xong tự lảm bảm: “Lâu lắm không livestream rồi.”

Comment cũng rào rào.

“Tiểu Ngôn a a a!”

“Rốt cục!!”

“Mặc đồ ngủ đẹp trai quá a!”

Thẩm Gia Ngôn khoảng thời gian này làm việc và nghỉ ngơi còn bình thường hơn người già, sáng sớm 7h rời giường, tập luyện, ăn bữa sáng dinh dưỡng, bữa trưa dinh dưỡng, bữa tối dinh dưỡng, tập luyện, trước 9h đi ngủ. Da dẻ bóng loáng mọng nước, chói lọi, cho dù mặt mộc không trang điểm cũng cực kỳ đẹp.

Hơn nữa còn mặc đồ ngủ, còn là đồ ngủ in pikachu, một mặt đáng yêu bí mật của đại soái ca lộ rõ, dẫn tới các fan càng thích.

Thẩm Gia Ngôn chợt dạ che bụng. Nhìn comment đều đang hỏi cậu sống tốt không, trong lòng cảm động: “Tôi sống rất tốt, ăn ngon ngủ ngon, mập mất rồi, các bạn sẽ không ghét bỏ tôi chứ?”

“Không đâu!! Em mập cùng anh!”

“Mập cũng đẹp trai.”

Thẩm Gia Ngôn nhìn rất hài lòng, mọi người thấy tâm tình cậu không tệ, cũng yên lòng, lúc này, ID “Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn” xuất hiện, hỏi cậu: “Kết hôn vui chứ?” Hắn vừa hỏi như vậy, mọi người nhìn thấy kết hôn, cũng nhào nhào hỏi chuyện kết hôn.

Thẩm Gia Ngôn tránh không thoát, chỉ có thể kiên trì nói: “Vui lắm.”

Cậu lúc này ở trong phòng ngủ nói chuyện với fan, không nghĩ Tạ Kế Hiên đột nhiên trở về, vị này bình thường 6h tan làm, hôm nay cứ nhiên 5h đã về.

Thẩm Gia Ngôn dùng ánh mắt ra hiệu cậu đang livestream, Tạ Kế Hiên hẳn là biết rồi, xoay người vào phòng để đồ.

Thẩm Gia Ngôn thở phào, nhưng đảo mắt nhìn thấy Tạ Kế Hiên thay đồ ngủ đi ra ngoài, là đồ ngủ pikachu giống cậu, nghe nói đây là quà kết hôn bạn anh tặng bọn họ. Thẩm Gia Ngôn lúc ấy không tìm được đồ ngủ thích hợp livestream, liền tạm thời cầm đồ ngủ pikachu tới mặc.

Tạ Kế Hiên mặc đồ ngủ, ở trong phòng đi tới đi lui, một lát tới ban công hóng gió, một lát tới đầu giường lấy mắt kính, không muốn vào camera cũng khó.

Comment lập tức trở nên nhiệt huyết sôi trào.

“Ở đây có người mặc đồ ngủ tình nhân show ân ái!”

“Tạ tổng đẹp trai quá a.”

“Cầu phát lương cầu!”

“.....” Thẩm Gia Ngôn cạn lời, comment đều nghiêng tới trên người Tạ Kế Hiên, cậu nếu không để anh nói chuyện, e rằng sẽ bị oán giận, có người cướp ống kính cấp dưới như vậy sao.

“Tạ tổng.” Thẩm Gia Ngôn gọi: “Tối chào hỏi với fan đi.”

Tạ Kế Hiên hết sức bất đắc dĩ, bước nhanh đi tới trước ống kính, vừa vào cảnh, liền dẫn tới người xem kêu a a a, mọi người la đẹp trai quá đẹp trai quá, cầu ôm đùi gì đó.

Tạ Kế Hiên tự giới thiệu bản thân: “Chào mọi người, tôi là chồng của Thẩm Gia Ngôn.”

“.....”

Trong mắt quần chúng vậy xem, Tạ Kế Hiên và Thẩm Gia Ngôn quả thực chính là sự kết hợp của phim thần tượng thông thường, bây giờ mơ ước chiếu vào thực tế, có thể tin tưởng tình yêu. Comment Thẩm Gia Ngôn đều xem không kịp, cậu vốn tưởng Tạ Kế Hiên nói xong là có thể đi, đợi một hồi không thấy Tạ Kế Hiên có ý tứ đi, hai người cứ như vậy mặc đồ ngủ tình nhân, “thân thân mật mật” livestream gần 1 tiếng.

Livestream còn chưa kết thúc, đã lên hot search, hai hôm nay hot search bị Thẩm Gia Ngôn nhận thầu.

Thẩm Thừa Vũ vừa mở hot search ra đã nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn, nhìn thấy tin tức Thẩm Gia Ngôn kết hôn, hẳn không tin, hơn nữa đối tượng còn là Tạ Kế Hiên. Nhưng livestream hôm nay làm sáng tỏ tất cả

những người còn có nghi ngờ trong lòng giống như hắn, Thẩm Gia Ngôn quả thật kết hôn, cùng Tạ Kế Hiên đại danh鼎鼎.

Thẩm Thừa Vũ chặt chẽ nắm điện thoại, hàm răng cắn tới đau. Hắn không biết Thẩm Gia Ngôn làm được thế nào, nhưng nhất định có nội tình gì đó không muốn người biết, chỉ bằng Thẩm Gia Ngôn có khả năng gì có thể làm cho Tạ Kế Hiên coi trọng. Thẩm Thừa Vũ tâm tình không tốt, ngay cả hôn thê gọi hắn trả tiền cũng không nghe thấy.

Trịnh Hiểu Nam không quá vui, Thẩm Thừa Vũ hai hôm nay đã mất hồn mất vía, cũng không biết đang suy nghĩ gì. Hai người mua xong đồ hào hứng về tiểu viện của Thẩm lão thái thái, Trịnh Hiểu Nam coi nơi này là nông gia viện, định ở đây hai hôm, những người khác thấy thiên kim phú nhị đại này ở đây, muốn lấy lòng, cũng không rời đi.

Lúc một đại gia đình ầm ầm ỉ ỉ không yên tĩnh, Trịnh Hiểu Nam đột nhiên chán ghét, nghĩ ngày mai sẽ đi, không nói gì về nhà mình ở.

Dương Mạn Cầm hai hôm nay tâm tình ngẩng cao, được chị em tặng bốc tràn đầy đắc ý, hưởng thụ cực kỳ, hận không thể Trịnh Hiểu Nam ở thêm hai ngày. Nhìn thấy hai người trở lại, hỉ sắc đầy mặt.

Trước kia bà ta tới thăm Thẩm lão thái thái, là bởi vì cưới lần 2, lão thái thái không chào đón bà ta, những người này cũng không thích phản ứng bà ta, hiện tại phong thủy luân chuyển, đều tiến lên nịnh nọt lấy lòng bà, bà chờ đợi ngày này lâu lắm rồi, chính là lúc hành diện, không lỡ rời đi.

Trong sân, con dâu các nhà ở chung một chỗ nấu ăn, con gái con trai bên cạnh chơi đùa. Tiểu cô nương nhà chị gái Thẩm Khởi Minh nhận được cho phép nghịch điện thoại, chơi xong game, lại lên weibo truy tìm, kết quả nhìn thấy tin tức Thẩm Gia Ngôn kết hôn.

Cô nàng còn nhìn cẩn thận, xác định không sai, vội vàng chạy tới bên cạnh mẹ mình: “Mẹ, anh Gia Ngôn kết hôn rồi sao?”

“Không biết.” Tống Anh Hồng đầu cũng không ngẩng, bận rộn khoai tây trong tay, Trịnh Hiểu Nam nói muốn ăn khoai tây nghiền, bà ta phải vội vàng làm xong.

Tiểu cô nương đưa di động cho Tống Anh Hồng nhìn, “Mẹ, mẹ xem, anh Gia Ngôn kết hôn rồi!”

Tống Anh Hồng không nhịn được nhìn một cái, đang định tịch thu điện thoại, đỡ phiền bà ta, liền thấy bên trên nói, Thẩm Gia Ngôn kết hôn với ông chủ công ty sở tại.

Bà ta sợ ngây người, khoai tây trong tay “bộp” rơi trên mặt đất, mắt đều sắp trợn ra. Há hốc mồm nhìn kỹ tin tức, tiểu cô nương còn mở video cho bà ta.

“Mẹ ơi!” Tống Anh Hồng chợt đứng lên, kêu to một tiếng.

Thẩm lão thái thái sợ hết hồn, oán trách: “Làm gì gọi lớn tiếng như vậy, mẹ lại không điếc.”

“Không phải đâu, mẹ.” Tống Anh Hồng cầm lấy điện thoại đồ ăn cũng không quan tâm, cho Thẩm lão thái thái xem: “Thẩm Gia Ngôn kết hôn rồi, đối tượng là ông chủ công ty đấy!! Nghe nói là người đàn ông độc thân kim cương có tiền nhất nơi này của chúng ta.”

Tay cắn hạt dưa của Thẩm lão thái thái run lên, vội vàng cướp điện thoại nhìn, nhưng lại không nhìn rõ, cầm lấy kính lúp trước ngực. Vừa nhìn, mông lung.

Mọi người sau khi xem qua đều mông lung. Dương Mạn Cầm càng mông lung, kinh ngạc đều nói không ra lời. Thẩm Khởi Minh nghe tiếng nghe ngoài, vừa hỏi mới biết được Thẩm Gia Ngôn đã kết hôn, đối phương là ông chủ lớn nhà giàu chân chính, rất có tiền.

Ông ta không bình tĩnh nữa, mọi người đều không bình tĩnh nữa.

“Mẹ.” Tống Anh Hồng đầy mặt u ám, hai hôm trước người trở lại, bọn họ để ý cũng không để ý, đâu nghĩ người ta lặng lẽ gặp gỡ một bạn trai hào môn chứ. Người này tên là Tạ Kế Hiên, bọn họ bảo tiểu cô nương điều tra, vừa tìm kiếm quả thực sợ ngây người.

Thiếu gia hào môn, biệt thự nghìn vạn, du thuyền, sân ngựa, kim cương mỏ dầu.

Chỉ một chữ, GIÀU.

Thẩm lão thái thái hồi hận, ruột đều hồi hận xanh rồi, Tống Anh Hồng cũng hồi hận, bà ta ngày đó ở trước mặt Thẩm Gia Ngôn nói khó nghe như vậy, người ta đều nghe thấy hết rồi đi. Làm sao giờ a, ui cha, cái mồm thối này của bà!

Tống Anh Hồng hận không thể quăng mình một cái tát, nam nam nữ nữ đầy sân cũng hồi hận cực kỳ, phải biết hôm đó nói gì cũng phải giữ Thẩm Gia Ngôn lại, sao có thể để cậu ta đi.

Dương Mạn Cầm nhìn sắc mặt mọi người không đúng, vội vàng nói: “Nói không chừng là giả, minh tinh bọn họ đều thích lăng xê, cái gì chứ, chúng ta nhanh nấu cơm đi, Thừa Vũ Hiểu Nam hẳn đói bụng rồi.”

Mọi người đều không động dậy, bọn họ mấy hôm nay coi Trịnh Hiểu Nam là tổ tông mà cúng, cũng không thấy Trịnh Hiểu Nam cho bọn họ chút ích lợi gì, Tống Anh Hồng trong lòng rất bất mãn. Thẩm Gia Ngôn về còn cho tiểu cô nương một cái máy học cầm tay, còn Trịnh Hiểu Nam, không phải phú nhị đại sao, làm sao kiệt như vậy.

Khoai tây nghiền làm cũng không có vị.

Lúc này, Thẩm Thừa Vũ và Trịnh Hiểu Nam vừa lúc đi bộ đói bụng, ra ngoài đòi ăn, Trịnh Hiểu Nam nói: “Thím, khoai tây nghiền làm xong chưa?”

Tống Anh Hồng không lên tiếng.

Mọi người lúc này đều nghĩ giống nhau, bọn họ đều biết Thẩm Gia Ngôn và Dương Mạn Cầm quan hệ không tốt, lúc này, bọn họ nếu còn một lòng với Dương Mạn Cầm, Thẩm Gia Ngôn bên kia một chút xin xỏ cũng không được. Suy nghĩ một chút cái biệt thự nghìn vạn kia, so sánh với trong nhà Trịnh Hiểu Nam, Dương Mạn Cầm ngày nào cũng treo tòa nhà 2 tầng bao nhiêu khí phái ngoài miệng.

Lại nghĩ tới thái độ sai sử người giúp việc của Trịnh Hiểu Nam, Tống Anh Hồng lập tức liền nói: “Tôi mệt rồi trước về phòng nghỉ ngơi.”

Bà ta vừa đi, mọi người trong nhà cũng giải tán, còn lại lão thái thái đứng mất hứng, nói: “Mạn Cầm, tối nay con đi nấu cơm đi.”

Dương Mạn Cầm bị quăng một bên, tức suýt chút nữa khóc, Thẩm Khởi Minh trong lòng kinh ngạc không thôi, vội vàng cầm lấy điện thoại gọi cho Thẩm Gia Ngôn.

Thẩm Gia Ngôn lúc này đang nằm trên giường bệnh viện, làm kiểm tra lần cuối. Sau khi làm xong sẽ vào ở bệnh viện, chuẩn bị sinh con.

Đỗ Tử Tử vừa kiểm tra vừa nói chuyện: “Hai người chúng mày, kết hôn vậy mà cũng không nói cho tao biết, tao thương tâm quá, đâu có kết hôn không nói với bà mối, nếu không phải tao, Tạ Kế Hiên mày hiện giờ vẫn lông bông đây!”

Tạ Kế Hiên nói: “Mày vẫn kịp uống rượu mừng.”

Thẩm Gia Ngôn bị nói còn rất áy náy, mặc dù hai người kết hôn là có mục đích. Cậu hiện tại có chút kích động, lập tức, nhóc con trong màn hình sẽ ra, cậu nhất định phải xem xem vật nhỏ có phải có ba đầu sáu tay hay không, bản lĩnh như vậy, chạy vào trong bụng một đại nam nhân cậu.

Bánh Lava (hay còn gọi là “bánh núi lửa”, một loại bánh mà ở giữa có nhân sền sệt có thể chảy ra). Bánh của anh Hiên đen thui chắc do cho quá đà socola ở vỏ hoặc nướng quá thời gian

32. Chương 32

Edit + Beta: Vịt

Đỗ Tử Tử sắp xếp cho bọn họ phòng bệnh tốt nhất, có chuyên gia 24h chăm sóc.

Thẩm Gia Ngôn trước kia lúc là diễn viên nhỏ đã được chứng kiến cái gì gọi là phòng bệnh cao cấp, có một lần, nam chính cùng tổ phim bị bệnh, viêm dạ dày nằm viện, cậu cũng đi theo các diễn viên phụ khác thăm hỏi, chỉ một lần này, lần đầu tiên thấy được hình dạng phòng bệnh VIP. Nhưng phòng bệnh cao cấp nơi này của Đỗ Tử Tử lại một lần nữa đổi mới hiểu biết của cậu đối với người có tiền.

Cả team chuyên gia chỉ phục vụ bạn, phòng lớn tới mức còn có phòng gym. Thẩm Gia Ngôn cũng không biết mình tới nằm viện hay là nghỉ phép.

Thẩm Gia Ngôn nhin không được hỏi: “Ở đây một tối bao nhiêu tiền hả?”

Đỗ Tử Tử lặng lẽ nói: “Yên tâm Tạ Kế Hiên có tiền.” Hắn cười cười: “Cậu bây giờ an tâm chờ sinh là được, không nên nghĩ cái khác, loại chuyện kích thích này không cần biết đâu.”

“.....” Kích thích vậy à.

Thẩm Gia Ngôn ôm bụng nghĩ, nhóc con thật là biết đầu thai a, còn chưa ra đời đã biết tiêu tiền hơn cậu, số tiền Tạ Kế Hiên tốn cho nhóc nhiều hơn cả tiền cậu tiêu hai mươi mấy năm nay. Cậu vẫn là không hỏi, miễn cho bị kích thích, ngoan ngoãn sinh con rồi nói sau.

Thẩm Gia Ngôn xem xong cảm thấy quá tốt, không lời nào để nói, nhưng Tạ Kế Hiên nhắc tới một đồng vấn đề lớn và ý kiến, team chuyên gia toàn bộ quá trình vây quanh anh giải đáp, Thẩm Gia Ngôn cảm thấy Tạ Kế Hiên mới giống như sinh con.

“Nhất định phải chia giường ngủ sao?”

Thẩm Gia Ngôn nghe, Tạ Kế Hiên chỉ cái vấn đề này mà thảo luận lâu nửa tiếng..... Chuyên gia nói: “Giải phẫu đối với thân thể tiêu hao lớn, bệnh nhân cần hoàn cảnh an tĩnh, vẫn là phải tách ra ngủ.”

Tạ Kế Hiên giống như xử lý chuyện trọng đại gì, không tình nguyện gạt đầu: “Được rồi.”

Cuối cùng đảm bảo không có sơ hở, thậm chí ngay cả gặp phải tình huống khẩn cấp cần máy bay lập tức cất cánh cũng chuẩn bị xong, Tạ Kế Hiên mới thôi, Thẩm Gia Ngôn nghĩ, ngày đó cho dù ai xảy ra chuyện cũng sẽ không phải cậu.

Từ bệnh viện ra ngoài, Thẩm Gia Ngôn mới nhìn thấy cuộc gọi tới trên điện thoại, cha cậu Thẩm Khởi Minh lần trước chủ động gọi điện thoại cho cậu vẫn là nửa năm trước, nghe nói cậu nổi tiếng hỏi cậu có kiếm được tiền hay không. Lúc này, Thẩm Gia Ngôn không cần hỏi cũng biết ông ta muốn nói cái gì.

Người có thể phản ứng, nhưng lời không cần nhiều.

Thẩm Khởi Minh cơm tối cũng không ăn, một mực ở trên điện thoại xem tin tức, ông ta tìm ra chút sự tích

của Tạ Kế Hiên, sợ tới ông ta hồi lâu cũng không nói ra lời. Dương Mạn Cầm cũng đi tìm hiểu Tạ Kế Hiên một phen, sau khi xem xong, quả thực không tin được hai mắt mình.

Thẩm Gia Ngôn thật sự kết hôn với Tạ Kế Hiên? Bà ta cảm thấy có phải mọi người nhầm rồi hay không, có lẽ là tin tức giả.

Bà ta trong lòng hi vọng là giả, chỉ cần tưởng tượng chút Thẩm Gia Ngôn từ đây biến thành người có tiền trải qua cuộc sống tốt, bà ta tim đau gan cũng đau. Dựa vào cái gì Thẩm Gia Ngôn mệnh tốt như vậy, nhất định là thấy Thừa Vũ có bạn gái tốt như vậy, lòng đố kỵ quấy phá, cuối cùng ngay cả mặt cũng không cần, leo lên giường ông chủ.

Cho dù nghĩ như vậy, Dương Mạn Cầm nhưng không thể cảm thấy dễ chịu chút. Thẩm Thừa Vũ đi tiễn Trịnh Hiểu Nam rồi, Trịnh Hiểu Nam tính tình công chúa, bị Tống Anh Hồng làm mất mặt như vậy, quay đầu liền đi thu dọn đồ đạc rời khỏi. Bà ta một mình ở bếp làm xong, trở lại thấy Thẩm Khởi Minh trầm mặt, trong lòng cũng không dễ chịu.

“Nó gọi điện thoại cho ông?”

Thẩm Khởi Minh lắc lắc đầu, Dương Mạn Cầm hừ lạnh một tiếng: “Có tiền rồi còn nhớ được ông?”

Thẩm Khởi Minh lườm bà ta một cái, “Tôi là cha ruột của nó, nó còn có thể không nhận tôi hay sao, nó hiện tại có rồi, bà sao không nghĩ để nó dẫn dắt Thừa Vũ vào giới thượng lưu, tìm cô gái tốt hơn.”

Dương Mạn Cầm ánh mắt sáng lên, đúng lúc lúc này Thẩm Gia Ngôn gọi điện thoại tới.

Thẩm Khởi Minh vội vàng nhận: “Gia Ngôn.”

“Cha có chuyện gì sao?”

“Con nói xem, con kết hôn vậy mà cũng không nói với người làm cha ta đây?” Thẩm Khởi Minh mặc dù oán trách, âm thanh nhưng rất hòa ái, không dám thật sự tức giận.

“Bọn con kết hôn ai cũng không nói với, vốn định chờ sự nghiệp của con yên ổn rồi thông báo cho mọi người.”

“Vậy thì lúc nào định về gặp phụ huynh cha đây hả?”

Thẩm Gia Ngôn thật sự không có ý tứ này, qua loa: “Chờ thêm đoạn thời gian đi, Tạ Kế Hiên bận lắm.”

Dương Mạn Cầm ở một bên nháy mắt với Thẩm Khởi Minh, Thẩm Khởi Minh nói: “Vậy hôn lễ?”

“Việc này vẫn chưa quyết định.”

Thẩm Khởi Minh nói: “Hôn lễ đừng quên thương lượng với mọi người, con kết hôn người làm cha ta đây cũng nên góp một phần lực. Được rồi, dì Cẩm của con —”

“Vây nhé, con ngủ trước đây, tạm biệt.”

Thẩm Gia Ngôn quyết đoán cúp điện thoại, Dương Mạn Cẩm lúng túng duỗi tay, nhìn điện thoại đã cúp, tức mặt đều nghẹn đỏ. Thẩm Thừa Vũ từ bên ngoài về đã nhìn thấy Dương Mạn Cẩm nằm ở trên giường lằm bằm, sau khi nghe nói chuyện này, mặt cũng lạnh xuống theo, cả đêm không ngủ, hôm sau chạy tới Tân Nguyên, kết quả người ta nói với hắn Thẩm Gia Ngôn nghỉ phép rồi.

Thẩm Gia Ngôn vào phòng bệnh, khoảng 1 tháng không tới công ty được, một ngày trước khi tới bệnh viện thì tới công ty. Cậu và Tạ Kế Hiên cùng đi, lần này rất cục không cần xuống xe trước nữa. Nhưng Tạ Kế Hiên cũng không từ gara đi vào, mà là từ cửa chính đi vào.

Cái này quá kích thích. Rất nhiều phóng viên ở cửa Tân Nguyên chờ, bọn họ vừa xuống xe, các từ xa đã chụp hình.

Thẩm Gia Ngôn mặc đồ bông quần khăn quàng cổ, nghe thấy rất nhiều người gọi cậu, cười chào hỏi, tăng nhanh cước bộ vào cửa.

Vừa vào cửa, từ lầu một đến phòng làm việc, cũng không biết làm sao, gặp người liền gọi cậu là bà chủ.....

Cũng không biết là nói giỡn hay là thế nào, Thẩm Gia Ngôn cũng không không biết xấu hổ sửa đúng, cười cho qua. Tạ Kế Hiên ngẩng đầu ưỡn ngực, hớn hở.

.....

Vừa đến phòng làm việc, lại gặp phải khách không mời mà đến, Tạ Kính Đông đang ngồi ở trên ghế sa lon chờ người. Thẩm Gia Ngôn nhìn biểu tình Tạ Kế Hiên lập tức lạnh xuống không dám lên tiếng, cẩn thận quan sát. Tạ Kế Hiên quay đầu nói với cậu: “Cậu đi làm việc của cậu, làm xong bảo thư ký Hoàng đưa cậu về nhà.”

Thẩm Gia Ngôn vừa lúc có chút việc phải làm, cậu xuống lầu tìm Mạnh Giản Minh, Mạnh Giản Minh cho cậu mấy kịch bản, bảo cậu về nhà lựa chọn cẩn thận. Trong tay Tân Nguyên đặt một đồng lớn kịch bản, đều là bên ngoài đưa tới cho Thẩm Gia Ngôn. Mạnh Giản Minh đã sửa bỏ một xấp, giữ lại mấy cái không tệ đưa cho Thẩm Gia Ngôn tự lựa chọn.

Thẩm Gia Ngôn nói được, tới trong tủ của mình chọn 2 loại đồ thu dọn rồi đi, Đồng Hạ Lãng ôm cho cậu, hai người xuống lầu, muốn tới quán cafe bên cạnh Tân Nguyên ăn đồ ngọt. Quán cafe này của Tân Nguyên danh tiếng rất vang, làm cheesecake rất ngon, Thẩm Gia Ngôn cũng không biết làm sao ăn xong “năm than”

Tạ Kế Hiên làm, cư nhiên bị gọi thêm ăn bánh ngọt.

Trước khi sinh con, nhất định phải ăn thật ngon một lần cheesecake cậu tâm tâm niệm niệm, trước kia chạy lịch trình không dám ăn, hiện tại mặc kệ nó.

Đồng Hạ Lăng còn rất lo lắng, nuốt nước miếng: “Anh Thẩm, anh có thể ăn sao, cảm giác ăn vào là tăng 1 cân đấy.”

“Tăng 2 cân anh cũng phải ăn.” Ra chiến trường sao có thể không đút no bụng trước chứ.

Đồng Hạ Lăng nghĩ tới lời Mạnh Giản Minh phân phó cậu trông Thẩm Gia Ngôn đừng ăn nhiều, trong lòng xoắn xuýt, kết quả chờ bánh ngọt lên, chống cự đều hóa thành hư ảo, tiếp đến là sinh tố xoài, ăn thích thú.

Hai người ăn được một nửa, có người tìm tới cửa. Thẩm Thừa Vũ ở đây canh mấy hôm rồi, chờ tới Thẩm Gia Ngôn xuất hiện.

“Anh.” Thẩm Thừa Vũ thân mật gọi một tiếng anh: “Em cố ý tới chúc mừng anh kết hôn.”

Thẩm Gia Ngôn không có ý cười gì: “Cám ơn”

Bộ dáng có chút lạnh, Đồng Hạ Lăng thấy thế cúi đầu ăn của mình không lên tiếng. Thẩm Thừa Vũ vẫn đứng, hẳn cũng đã có bày tỏ, Thẩm Gia Ngôn dựa vào cái gì còn một bộ cao cao tại thượng, thật sự cho là mình trâu bò đúng không.

“Đều là người nhà, không định dẫn bọn em đi gặp Tạ tổng sao?”

“Anh ấy bận lắm, chờ nói sau đi.” Tạ Kế Hiên thật sự rất bận, cơ hồ mỗi tuần đều phải đi công tác, bất quá, Thẩm Gia Ngôn chính là không muốn để cho bọn họ gặp mặt.

Thẩm Thừa Vũ căng cứng, hừ lạnh: “Tư thái lớn vậy sao?”

“Thừa Vũ.” Lúc này, Thẩm Gia Ngôn nuốt xuống miếng bánh ngọt cuối cùng, đặt đĩa ăn xuống: “Cậu lại muốn làm gì? Chuyện kia tôi vẫn chưa tìm cậu nói rõ ràng.”

Ánh mắt Thẩm Thừa Vũ dao động: “Chuyện gì?”

“Cậu cũng biết, tôi một mực muốn cùng Trương Tam Lỗi gặp mặt lần đó, tôi rõ ràng chỉ là diễn viên nhỏ không có danh tiếng gì, căn bản không thể nào có người biết tôi, sao có thể có người rảnh rỗi không có chuyện gì chụp hình chứ?” Thẩm Gia Ngôn nhìn ánh mắt hắn: “Tôi có thể nghĩ đến chỉ có một người, đó chính là cậu, trong mọi người hắn là chỉ có cậu sẽ làm như vậy.”

Thẩm Thừa Vũ không dám đối diện ánh mắt Thẩm Gia Ngôn, phủ nhận: “Không phải tôi, tôi tại sao làm loại chuyện này, cái này đối với tôi cũng không có lợi ích gì.”

“Cái này phải hỏi cậu.”

Đồng Hạ Lăng trợn mắt, tức giận nhìn Thẩm Thừa Vũ, cư nhiên là người này âm thầm giở trò quỷ sao! Quả thực quá ghê tởm, không phải em trai anh Thẩm sao!

Thẩm Thừa Vũ nghĩ hắn đã cúi đầu tới lấy lòng, Thẩm Gia Ngôn đây là thái độ gì hả, trên cao nhìn xuống, lớn lối cực kỳ. Đáng ghét, tới phiên anh ta ở trước mặt mình sĩ diện sao! Dưới ánh mắt chán ghét của người khác, Thẩm Thừa Vũ giận, cảm xúc mấy hôm nay bị đè nén trong lòng đột nhiên bộc phát, nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn muốn đi, đưa tay đẩy cậu một cái.

“Anh đứng lại đó cho tôi!”

Thẩm Gia Ngôn không có nghĩ rằng hắn sẽ động thủ, bị đẩy lão đảo một cái, đụng vào trên lưng ghế, cả người lảo đảo ngã xuống, phản ứng đầu tiên của cậu là bảo vệ bụng trước.

“Cái đệt, mày có bệnh hả!” Đồng Hạ Lăng đã sớm không nhịn được, đang định ra tay, bị Thẩm Gia Ngôn gọi lại. Lời của Thẩm Gia Ngôn y không dám không nghe, chỉ có thể hung dữ nhìn chằm chằm Thẩm Thừa Vũ: “Mày còn dám động vào một đầu ngón tay anh Thẩm, tao diệt mày!”

Nhìn Thẩm Gia Ngôn ngã trên mặt đất, Thẩm Thừa Vũ cũng không cảm thấy hối hận, trong lòng còn cảm thấy xả tức. Đồng Hạ Lăng không có thời gian để ý hắn, vội vàng đi đỡ Thẩm Gia Ngôn, không nghĩ tới vừa đụng phải cánh tay Thẩm Gia Ngôn, đã nghe thấy âm thanh không đúng.

Lúc ngã xuống còn không cảm thấy bụng thế nào, lúc vừa định đứng dậy, bụng đột nhiên đau. Thời gian mấy giây, Thẩm Gia Ngôn mồ hôi lạnh đã chảy xuống, đau không nói ra lời.

Đồng Hạ Lăng rốt cuộc thì cũng vừa mới tốt nghiệp đại học, lời tuy buông nhanh, người cũng sợ nhanh, nhìn Thẩm Gia Ngôn đau, móc điện thoại ra gọi 120, bị Thẩm Gia Ngôn gọi lại: “Đừng gọi 120, gọi điện thoại cho Tạ tổng.

Chỉ bất quá đẩy một cái, Thẩm Thừa Vũ nhìn đáng vẻ Thẩm Gia Ngôn bối rối.

Tạ Kế Hiên còn đang bị Tạ Kính Đông quần lấy, nhận được điện thoại cầu cứu của Đồng Hạ Lăng, đứng lên chạy ra ngoài.

Tạ Kính Đông sao có thể để cho anh đi, chuyện Tạ Hồng Phi vẫn chưa xong đâu.

“Tránh ra, có tin Tạ Hồng Phi cả đời cũng đừng nghĩ ra ngoài hay không!”

Tay Tạ Kính Đông run lên, bị con trai ruột dọa tới trái tim đập mãi, Tạ Kế Hiên ông ta cái khác không biết, nói được làm được tuyệt đối nghiêm túc, nói để cho Tạ Hồng Phi không ra được thì thật sự có thể làm được. Tạ Kính Đông không có một phút do dự, nhanh chóng tránh ra.

Tạ Kế Hiên một phút đã chạy tới, nhìn thấy bộ dạng Thẩm Gia Ngôn, người từ nhỏ đến lớn không có tâm tình phập phồng gì, lúc này mắt đều đỏ. Ôm Thẩm Gia Ngôn liền lên xe, chạy thẳng tới bệnh viện của Đỗ Tử Tửu.

Team chuyên gia lúc này đang họp, Tạ Kế Hiên kèch xù mời bọn họ toàn bộ quá trình hộ lý, tuyệt đối không thể xảy ra một chút không may, cho nên tới trước giải phẫu ngày ngày thảo luận.

Lúc này đột nhiên nhận được điện thoại có tình huống khẩn cấp phát sinh, vội vàng chạy tới phòng cấp cứu.

Tới bệnh viện, Thẩm Gia Ngôn không đau vậy nữa, có lẽ có chút tê, lúc được đẩy vào phòng giải phẫu, miễn cưỡng dưới tiếng gọi của Tạ Kế Hiên mở mắt.

Chỉ thấy Tạ Kế Hiên nắm chặt tay cậu, có chút đau, nhưng rất an tâm. Cậu còn có lực cười cười với Tạ Kế Hiên: “Tôi không sao.”

Tạ Kế Hiên nói cái gì cậu không nghe thấy, nhìn thấy Tạ Kế Hiên cũng mặc quần áo khử trùng đi theo vào, cậu vốn có chút khẩn trương, nhưng thấy Tạ Kế Hiên cũng ở đây, trái tim cũng đặt xuống.

Tạ Kế Hiên luôn nắm chặt tay cậu, Thẩm Gia Ngôn cũng đáp lại, nhưng không tới một lát, mắt đã không mở ra được, ban đầu vẫn tỉnh táo, sau đó đã muốn buồn ngủ, Thẩm Gia Ngôn đều không biết mình trải qua lúc nào.

Lại mở mắt ra, chính là ở trong phòng bệnh tổng thống của cậu, mắt Tạ Kế Hiên đỏ bừng nhìn cậu, vẫn nắm chặt tay cậu như trước.

“Không sao rồi, tỉnh là tốt rồi.”

Đỗ Tử Tửu thở phào, hẳn cuối cùng có thể đi toilet rồi, Thẩm Gia Ngôn ngủ bao nhiêu tiếng, hẳn liền nhịn đi tiểu bấy nhiêu tiếng.

Tạ Kế Hiên mở miệng hỏi: “Đau không?”

“Hiện tại thuốc tê vẫn chưa hết đâu.” Đỗ Tử Tửu an ủi.

Thẩm Gia Ngôn không có cảm giác gì, cậu nói: “Không đau.” Vừa nói mắt nhìn trái phải, Tạ Kế Hiên nói: “Bảo bảo ở trong phòng trẻ em, rất khỏe mạnh.”

Thắm Gia Ngôn nói tôi muốn xem một chút, còn chưa mở miệng, đã nhìn thấy hộ sĩ ôm tiểu bảo bảo tới, cậu vui sướng tới nhìn, xem một cái.

Xấu quá a.

Nhóc con vừa sinh, cả người đỏ bừng, mặt nhăn nheo, làm sao cũng không giống lúc cậu diễn phim, nhìn mấy đứa trẻ mượt mà xinh xắn kia một chút cũng không giống a. Thắm Gia Ngôn lúc này có chút sức lực, nhận lấy nhóc con hộ sĩ ôm tới, nhìn kỹ, có ba đầu sáu tay hay không.

Ba đầu sáu tay đương nhiên không có, chính là bảo bảo bình thường. Nhóc con vẫn nhắm mắt, cái miệng không răng mím mím, tay nhỏ nắm thành nắm đấm. Vốn ở trong tay hộ sĩ rất an tĩnh, tới trong tay Thắm Gia Ngôn, chân nhỏ đạp lung tung giấy dựa, Thắm Gia Ngôn tò mò nhìn, hóa ra con ở trong bụng cha chính là dùng cái chân này đá cha hả.

Thắm Gia Ngôn cười, cậu một đại nam nhân cho tới bây giờ chưa từng ôm tiểu bảo bảo mới sinh, ôm vào trong ngực mới phát hiện, không lớn lắm, cả người mềm nhũn, có chút không lơ ra tay. Cậu cứng ngắc ôm một hồi, Tạ Kế Hiên nhìn ra cậu mệt mỏi, cẩn thận nhận lấy.

Tạ Kế Hiên làm cha rất xứng chức, tư thế ôm thoát nhìn chuyên nghiệp hơn cậu nhiều, cũng không biết học lúc nào, ra dáng lắm.

Nhóc con ở trong tay Tạ Kế Hiên cũng không đạp nữa, cự tuyệt hồ động, không nhận ra Tạ Kế Hiên là ai. Tạ Kế Hiên thích đỡ không buông tay, vẫn như cũ không đổi được một chút yêu mến. Không đầy một lát, hộ sĩ muốn ôm đi, Tạ Kế Hiên buông tay lưu luyến không rời.

Chờ nhóc con đi, Thắm Gia Ngôn nói: “Lớn lên không giống tưởng tượng của tôi.” Cậu không nói thẳng là xấu, dù sao cũng là con mình.

Đỗ Tử Tử sao có thể không biết cậu muốn nói cái gì, ha ha cười: “Trẻ con đều vậy, hai hôm nữa là ổn. Cậu bây giờ thấy nó xấu, sau này sẽ càng ngày càng đẹp, gen của cậu và Tạ Kế Hiên còn có gì không yên tâm, cậu bây giờ nên lo lắng sau này lớn lên yêu nghiệt phải làm thế nào.”

Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình nói: “Tôi cảm thấy rất đẹp.”

Ba ba, anh tỉnh lại nào ba ba.

Thật là con mình nhìn thế nào cũng đẹp, Thắm Gia Ngôn cảm giác mình coi như tỉnh táo, không có bị mê muội, hỏi anh: “Nó uống sữa bột sao?”

Tạ Kế Hiên nói: “Có bà vú, nó uống sữa mẹ.”

“Bà vú lúc Kế Hiên vừa biết cậu mang thai đã tìm xong ồi, tiếp nhận chăm sóc tốt nhất, hiện tại chính là lúc sữa nhiều, dinh dưỡng sữa cũng rất tốt, không để đói bảo bảo.”

Thẩm Gia Ngôn lúc này yên tâm, lại hỏi: “Thân thể không có gì khác thường chứ?”

“Không có. Khỏe mạnh hơn trẻ con bình thường, ương ngạnh lắm đấy!”

Tạ Kế Hiên bổ sung: “Giống tôi.”

“.....”

Giống anh giống anh.

Thẩm Gia Ngôn cứ như vậy nằm ở trên giường, tạm thời vẫn không thể xuống giường hoạt động, đã đỡ hàng, thân thể cảm giác nhẹ đi không ít, nhẹ tới có thể bay lên.

Nhưng sau khi thuốc tê qua đi, có thể cảm giác đau đớn, buổi tối, sau khi uống chút nước, Thẩm Gia Ngôn luôn không ngủ được, đau.

Cũng không nói đòi chết đòi sống, nhưng chính là không cách nào ngủ. Cậu nằm trên giường muốn ngủ không ngủ được, lúc này, nghe được tiếng cửa, Tạ Kế Hiên mặc đồ ngủ lặng lẽ đi vào.

“Đau sao?” Tạ Kế Hiên lo lắng nhìn cậu.

“Ừ.” Có người có thể bởi cậu nói chuyện rất tốt, mặc dù cậu không muốn nói chuyện.

Tạ Kế Hiên đi sau đó lại đứng dậy, Thẩm Gia Ngôn mở mắt ra: “Anh muốn đi sao?”

“Tôi không đi.” Tạ Kế Hiên đứng dậy đắp chăn cho cậu, nắm tay cậu, “Nếu đau, cậu cứ niết tay tôi.”

33. Chương 33

Edit + Beta: Vịt

Lúc này đã tỉnh táo, Thẩm Gia Ngôn cũng không cách nào không nhìn trạng thái thân mật như vậy nữa, nhưng không tiện rút tay ra, liền làm bộ như cái gì cũng không xảy ra, nhắm mắt lại. Chờ buổi sáng lúc lại mở mắt, nhìn thấy Tạ Kế Hiên nằm nghiêng bên cạnh cậu, còn đang nắm tay cậu.

Tạ Kế Hiên ngủ không có lãnh khốc như bình thường thoát nhìn, Thẩm Gia Ngôn vẫn là lần đầu tiên cách gần như vậy. Ài, lớn lên đẹp trai thật đấy, góc ra góc, cạnh ra cạnh, là con đẻ của ông trời rồi.

Lúc này, bên ngoài có người đi vào, Thẩm Gia Ngôn nghe thấy động tĩnh, cảm thấy lúng túng, vội vàng nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Đỗ Tử Tử vừa mở cửa, liền nhìn thấy hai người nằm tay trong tay, đột nhiên ăn đầy mồm lương cầu, sáng sớm thật khó chịu, đang định đánh thức, liền thấy Tạ Kế Hiên mở mắt ra, hung hăng nháy mắt với hắn.

Đỗ Tử Tử suy nghĩ một chút, sau này còn cần anh làm người vung tiền, chỉ có thể khuất phục.

Nghe động tĩnh người rời đi, Thẩm Gia Ngôn mở mắt, nhìn Tạ Kế Hiên còn đang ngủ.

.....

Ngủ nghiện như vậy sao, còn không tỉnh.

Ba hôm sau, Thẩm Gia Ngôn có thể xuống đất đi, thân thể cậu coi như không tệ, khôi phục khá nhanh, chính là vết thương vẫn đau, nhưng có thể chịu được.

Nhóc con uống hai lần sữa, sốt soát kéo hắt ra. Lúc Thẩm Gia Ngôn nằm trên giường, hộ sĩ một ngày ôm ba lần cho cậu nhìn, mỗi lần Thẩm Gia Ngôn đều cảm thấy đẹp hơn lần trước. Nhóc con còn cực kỳ dính Thẩm Gia Ngôn, ở trong tay Thẩm Gia Ngôn uốn tới ẹo lui, tới trong tay hộ sĩ thì giả chết, đưa về trong tay Thẩm Gia Ngôn lại mở máy.

Tạ Kế Hiên ôm cũng vậy, mặc anh hôn hôn thế nào cũng không dễ được chỉ thờ ơ.

Thẩm Gia Ngôn xuống giường, từ từ đi bộ tới phòng trẻ sơ sinh, nơi này hộ sĩ đều nói tiếng Anh, nhìn cũng không giống người Anh người Mỹ. Thẩm Gia Ngôn đứng ở ngoài cửa sổ thủy tinh, nghe cô nàng giới thiệu tình hình của nhóc con.

Phiên dịch ra chính là.

“Ăn ngon, ngủ khỏe.”

Trong phòng trẻ sơ sinh lớn như vậy chỉ có 5 đứa trẻ, lớn lên đẹp quả nhiên vẫn là phải có so sánh, Thẩm Gia Ngôn nhìn trẻ con khác lại nhìn con nhà mình, nhìn thế nào cũng thấy đẹp.

Nhóc con nằm trong ổ của mình, quần chần nhỏ màu hồng, giống con nhộng ong, quả nhiên giống như hộ sĩ nói, ngủ khỏe. Lúc này vừa uống xong sữa, ngủ say vù vù. Đã ngủ rồi, Thẩm Gia Ngôn nghĩ cũng không

quấy rầy nhóc nữa, đang định đi, nhóc con đột nhiên mở mắt.

Giấy dựa, Thẩm Gia Ngôn không thể rời đi, hộ sĩ ôm lấy nhóc, không động đậy, tới trong tay Thẩm Gia Ngôn, uốn éo, uốn éo. Nhiều ngày như vậy vẫn là một cục nho nhỏ, mềm nhũn như không xương, miệng nhỏ không răng mím mím, cả người đều là mùi sữa. Thẩm Gia Ngôn đã học được tư thế ôm bảo bảo chính xác, cẩn thận bế nhóc.

Nhóc con ở trong ngực cậu hưng phấn lắm, cánh tay nhỏ ú thịt, nắm nắm đấm nhỏ, mắt lấp lánh, đang tò mò nhìn thế giới này, tựa hồ tâm tình không tệ. Thẩm Gia Ngôn cười, vốn muốn niết niết mặt, nhưng lại không dám niết, khuôn mặt ú thịt kia giống như quả đông lạnh, Thẩm Gia Ngôn thật sự sợ niết hỏng.

Tạ Kế Hiên lúc trở lại vừa vặn gặp bọn họ ở đây, bảo bảo và Thẩm Gia Ngôn chơi không biết trời đất, Thẩm Gia Ngôn nhìn thấy anh đi vào, nhanh chóng đưa bảo bảo cho anh, kết quả nhóc con một khắc trước còn rất hoạt bát, giống như bị ai đó ấn nút tắt máy, thẳng tắp không nhúc nhích.

(Cục cưng từ bé đã học được nghề bánh tráng nướng =))))))

Giống như động vật nhỏ gặp phải nguy hiểm giả chết tránh kẻ địch.

Bản năng của nhóc cũng không biết học từ ai, Thẩm Gia Ngôn thấy chơi vui, nhưng chỉ khổ Tạ Kế Hiên, dỗ mấy ngày mới không vậy nữa, đổi được chút yêu thương.

Đỗ Tử Tử nói, “Rất bình thường, tao thấy trẻ con đàn ông sinh đều khá thông minh, có thể là lúc mang thai hoàn cảnh không giống, từ nhỏ đã có bản năng phòng ngự, bắt quá nhóc nhà mày quả thực rất lợi hại.” Hần nói nhịn không được cười lên, Tạ Kế Hiên vừa vào cửa lại khôi phục nghiêm túc.

Ba ba Tạ không nhận được yêu thương cũng không nổi giận, cầm lấy cuốn truyện của nhóc con trước khi sinh ra đọc cho nhóc, ngồi bên giường sơ sinh đọc cho nhóc con nghe.

“Hôm nay, Sói Xám Lớn đến tìm Mũ Đỏ Nhỏ.....”

“U u u —”

“Bây chú lùn tổ chức sinh nhật cho công chúa Bạch Tuyết.....”

“U u u —”

Nhóc con ngủ vù vù, lúc Tạ Kế Hiên đặt quyển truyện xuống, nhóc vừa vặn tỉnh dậy. Đọc cả buổi sáng, nhóc con nhất định cảm ứng được rồi nhỉ, Tạ Kế Hiên nhìn con trai nhà mình, mắt to trắng đen rõ ràng kia chớp chớp, nằm trên giường lác lác tay nhỏ chân nhỏ, đáng yêu nhất trên thế giới chính là con trai nhà ta, anh đưa tay ôm lấy.

Giả chết.JPG

“.....”

Thẩm Gia Ngôn ở bệnh viện hai tuần mới có thể xuất viện, buổi chiều trước một ngày, Đồng Hạ Lăng và Mạnh Giản Minh tới bệnh viện thăm cậu. Đồng Hạ Lăng vừa vào đã nhào tới bên giường, trong mắt ngậm nước mắt, “Anh Thẩm! Em lo cho anh lắm đấy, hai hôm nay ăn không ngon ngủ không yên, chỉ sợ anh xảy ra chuyện.”

Thẩm Gia Ngôn cười: “Không sao không sao, chính là dạ dày không thoải mái, đừng lo lắng.”

Đồng Hạ Lăng cầm trong tay cheesecake vừa làm xong, lễ mễ đi tìm đĩa đựng vào. Mạnh Giản Minh chứng chặc hơn chút, biết có Tạ Kế Hiên ở đây, Thẩm Gia Ngôn khẳng định không sao cả, cũng không biết tại sao không nói với hắn tình huống cụ thể, hắn muốn đến thăm, cũng bị Tạ Kế Hiên cản.

Bất quá lẩn lộn ở giới giải trí lâu như vậy, hắn biết rõ đạo lý không nên biết thì đừng hỏi, hai người không nói hắn cũng không hỏi, chỉ có hai câu về chuyện công việc, “Kịch bản nhìn trúng cái nào không?”

Thẩm Gia Ngôn hai hôm nay nằm viện đã xem chút, nhưng không có bộ quá vừa ý. Đã trải qua 2 bộ phim nam phụ cậu nên lên thêm 1 bậc thang. Hơn nữa hiện tại trên mạng nhiệt độ cao như vậy, là lúc nên chính một bộ phim.

Mấy kịch bản Mạnh Giản Minh cho cậu đều rất không tệ, nhưng Thẩm Gia Ngôn cảm thấy không có đột phá, tác phẩm kiểu vừa xem đã không cần xem cái khác nữa, không tìm được.

Mạnh Giản Minh gật gật đầu: “Tôi cũng cảm thấy còn cần thương lượng thêm, hiện tại không vội, chờ cậu dưỡng tốt thân thể, chúng ta lại nói.”

Cheesecake Thẩm Gia Ngôn hiện tại vẫn chưa thể ăn, liền để cho Đồng Hạ Lăng ăn. Đồng Hạ Lăng vừa ăn bánh ngọt, vừa nói: “Anh Thẩm, đứa em trai kia của anh khoảng thời gian này vẫn luôn tới tìm anh, còn bảo anh trả lời điện thoại hắn.” Trên mặt Đồng Hạ Lăng khinh thường: “Hắn đánh người còn có mặt mũi tới đây, loại người này đừng để ý đến hắn nữa.”

Thẩm Gia Ngôn cũng không muốn để ý, “Hắn nói thế nào?”

Đồng Hạ Lăng nói: “Cũng không nói gì, chính là thoát nhìn không quá vừa ý, hình như gặp phải chuyện gì.”

Ngày mưa to, Thẩm Thừa Vũ đứng ở ngoài cửa nhà Trịnh Hiểu Nam, trong tay cầm hoa, hắn đã đứng 1 tiếng, thật sự không có kiên nhẫn gì. Cũng may Trịnh Hiểu Nam trước khi hắn muốn đi, cầm ô xuất hiện.

“Đã nói chúng ta chia tay rồi, anh đừng xuất hiện nữa.”

“Anh cần biết lý do.”

Quần Thảm Thừa Vũ bị xối ảm gần hết rồi, gió thổi qua, thảm thương, nhưng hắn đứng không nhúc nhích, thoát nhìn còn rất kiên cường. Trịnh Hiểu Nam nhìn khuôn mặt này có chút dao động, nhớ tới mình lúc đó coi trọng Thảm Thừa Vũ thế nào, trong lòng mềm nhũn: “Có thể sau này hăng nói hay không, hôm nay mưa to quá.”

Thảm Thừa Vũ biết rõ năng lực của mình là cái gì, biểu tình của hắn càng thêm cô đơn bi thương: “Sao em có thể không nói tiếng nào đã rồi đi? Em quên chúng ta hồi đó đã ước định rồi hay sao? Anh ngay cả mua nhà ở đâu cũng đã quyết định xong, ngay cả phòng ngủ của con sau này thiết kế thế nào cũng đã nghĩ qua nhiều lần, em hiện tại nói với anh muốn chia tay?”

Trịnh Hiểu Nam thở dài, cô cũng không có cách nào: “Thừa Vũ, anh có phải đắc tội với ai hay không?”

“Có ý gì?” Thảm Thừa Vũ vẻ mặt sững sốt.

“Em có thể nói chỉ có việc này, cha mẹ em hiện tại không cho em lui tới với anh, ngay cả cửa lớn cũng không cho em ra, em cũng không có cách nào.” Cô dứt lời xoay người rời đi, sau khi vào cửa, cha Trịnh Hiểu Nam hỏi: “Nói rõ rồi?”

Trịnh Hiểu Nam gật gật đầu.

Mẹ cô thở dài: “Con nói nhà nó cũng không phải nhà giàu gì, có thể đắc tội ai chứ?”

“Con đâu biết, con chỉ biết, người anh ấy đã đắc tội chúng ta không thể đắc tội, vậy chúng ta không thể lui tới với anh ấy nữa.”

“À, thật không nghĩ đến. Nếu không phải mấy quý thái thái trong giới có chị em tốt hơn mẹ lén nói cho mẹ biết, mẹ cũng không biết tại sao mình bị bọn họ bài xích.” Bà vỗ ngực, may mà bà kịp thời ra quyết định, Thảm gia cũng không có bối cảnh gì, chia tay thì chia tay đi.

Thảm Thừa Vũ ném hoa vào thùng rác, tàn bạo lườm Trịnh gia một cái, đầu óc hắn không ngu, nghĩ tới nghĩ lui sợ là có người đang trả thù hắn. Người này có thể làm cho Trịnh gia kiêng kỵ không thôi, khẳng định lai lịch không nhỏ, lại liên hệ ai có hận ý với hắn, là ai cũng không khó đoán.

Mây hay lắm Thảm Gia Ngôn, mây chờ đó cho tao!

Hôm sau, Thảm Gia Ngôn lên đường về nhà, team chuyên gia và Đỗ Tử Tử sung sướng đếm số tiền giấy dày cộp cũng hoan nghênh cậu lại sinh một đứa nữa.

Tạ Kế Hiên gật đầu: “Biết rồi.”

“.....”??

Xin đừng tự quyết định nhé cảm ơn.

Đoàn người kéo mấy vali về nhà, nhóc con do bảo mẫu đặc biệt chăm sóc nhóc ôm, vừa vào cửa, Tạ Kế Hiên trước dẫn nhóc đi thăm phòng mình. Nói là đi thăm, kỳ thực nhóc con đâu nhìn hiểu.

Tạ Kế Hiên quần nhóc trong chăn nhỏ khô ráo, bên trong mặc quần áo nhỏ đã sớm mua, ôm nhóc đi tới đi lui. Nhóc con bập bập mím môi, chớp đôi mắt to đen trắng rõ ràng, đi theo Tạ Kế Hiên nhìn tới nhìn lui.

Trải qua ở chung khoảng thời gian này, rốt cục không giả chết trước mặt Tạ Kế Hiên nữa. Nhưng không quá vồn vã, bắt quá những người khác một mực không để ý, cha ruột như vậy đã không tệ.

Tạ Kế Hiên không chê mệt ôm đi tham quan trong nhà một vòng, lại để cho Thẩm Gia Ngôn ôm, tự mình quay phim. Ở trong ngực Thẩm Gia Ngôn, nhóc con giống như cá về trong nước, uốn tới ẹo lui, hoạt bát vô cùng, tay nhỏ chân nhỏ có thể động liên động, giống như trên người Thẩm Gia Ngôn có chốt ON mở nhóc ra vậy.

Thẩm Gia Ngôn vẫn là lần đầu tiên ở phương diện ngoài công việc đối diện ống kính, cũng không biết nên làm cái gì, cứ từng phòng đi thăm, lúc ở phòng gym, Tạ Kế Hiên để cho cậu đứng bên cửa sổ sát đất, Thẩm Gia Ngôn cũng không biết anh muốn làm gì, liền hướng ống kính hé miệng cười.

Tham quan xong, nhóc con cũng ngủ thiếp đi, Thẩm Gia Ngôn vội vàng đặt nhóc trên giường, tay cậu sắp tê rần rồi, một đứa nhóc con, sao nặng vậy.

Để ăn mừng Thẩm Gia Ngôn xuất viện, đầu bếp làm một bàn thức ăn ngon, đều là mấy đồ dễ tiêu hóa, Thẩm Gia Ngôn không dám ăn quá no, nhưng ăn không ít. Nằm trên giường nhìn bụng mình, cơ bụng đã sớm không thấy, mặc dù cũng không tới nỗi có bụng nhỏ quá rõ ràng, nhưng nằm xuống rồi cũng không xẹp xuống tuyệt đối phải giảm cân.

Cậu đang mơ mơ màng màng muốn ngủ, Tạ Kế Hiên ở đằng kia lên giường, đột nhiên đưa tay cầm lấy tay cậu.

34. Chương 34

Edit + Beta: Vịt

Thẩm Gia Ngôn sững sốt, không rõ anh đây là ý tứ gì, suy nghĩ một chút nhin không được: “Tạ tổng, bụng

tôi không đau.”

Tạ Kế Hiên nói đương nhiên: “Bụng tôi đau.”

“.....”

Đây là cái trò chơi đau bụng thì phải dặt tay gì đó sao.

Thẩm Gia Ngôn quan tâm nói: “Có muốn tới bệnh viện khám không?” Tạ Kế Hiên khoảng thời gian này tới nay bận rộn đều sắp chân không chạm đất rồi, cậu đột này nằm viện, người này sáng sớm bay sang nước ngoài làm việc, nửa đêm 12h lại bay về, còn có thể có tinh lực đến thăm nhóc con, Thẩm Gia Ngôn nhìn bội phục không thôi. Có thể làm người có tiền không phải không có đạo lý.

Tạ Kế Hiên nhú mày: “Chuyện nhỏ nhặn chút là qua thôi, tôi không thích phô trương lãng phí.”

“.....” Vậy sao?

Anh nói như vậy Thẩm Gia Ngôn cũng không có cách nào, chỉ có thể để cho anh nắm, coi như có qua có lại, cậu cũng không phải loại người không biết tốt xấu, người ta đã giúp mình, không có đạo lý cậu sẽ cự tuyệt.

Hai người cứ như vậy nắm tay một giấc tới trời sáng, buổi sáng lúc tỉnh dậy, Thẩm Gia Ngôn mở mắt ra đã nhìn thấy cái đầu tóc như nhung trên đầu vai mình. Tạ Kế Hiên không biết lúc nào thì dựa tới, cách cậu cực kỳ gần, có thể ngửi thấy được mùi dầu gội tươi mát.

Thẩm Gia Ngôn muốn đứng dậy đi toilet, dịch đầu Tạ Kế Hiên qua một chút, không đợi đứng dậy, lại trượt dựa tới, lại dịch, lại trượt về. Thẩm Gia Ngôn không dịch được nữa, ngừng lại, lúc này tay vẫn bị nắm, cứ nhiên không rút ra được. Thẩm Gia Ngôn cảm gối lót lên cho Tạ Kế Hiên, lại tách từng ngón tay ra, mới rốt cục có thể đi toilet.

Lúc Thẩm Gia Ngôn ra ngoài, nhóc con đã uống xong sữa, đang nằm trên giường sơ sinh tự mình chơi, nói là chơi, kỳ thực ngay cả người cũng không thể lật, chỉ có thể động động tay đá đá chân. Thẩm Gia Ngôn ôm lấy nhóc, nhóc lập tức hoạt bát, *pu pi* mở ra miệng nhỏ còn chưa mọc răng.

Thẩm Gia Ngôn hôn hôn mặt nhóc, nhóc con uốn éo càng thêm vui vẻ.

Ăn cơm xong, Thẩm Gia Ngôn đã lâu không lên mạng, thời gian nằm viện vì an tâm dưỡng thân thể, bệnh viện không đề nghị cậu quan tâm chuyện công việc, cậu cũng không mở weibo gì đó, tạm thời đều giao cho Mạnh Giản Minh đi xử lý.

Mở weibo ra, Thẩm Gia Ngôn trước đi xem hot search, xem xem có chuyện gì mới hay không, dù gì cũng lẫn lộn trong giới giải trí, chuyện trong giới của mình cũng không biết, đi ra ngoài thật mất mặt.

Cậu vừa nhìn hot search, ngậy ra, hot search thứ 1 hôm nay là: Thần Cổ retake, topic hot cũng đang hừng hực thảo luận Thần Cổ retake.

Thần Cổ Giảng Thuật chính là câu chuyện của một chàng trai có chứng ngại về nhận thức giới tính tự mình giải cứu. Cha mẹ ly hôn, cha sau khi không chịu đựng được hành vi của hắn từ bỏ hắn, lập gia đình khác, chàng trai chỉ có thể nương tựa vào bà ngoại, trong quá trình trưởng thành đã trải qua vô số đấu tranh, cuối cùng giãy thoát được gông xiềng đi về phía câu chuyện hồi sinh.

Một bộ phim cực kỳ không tệ, ở quốc tế từng đạt giải, nhưng Thẩm Gia Ngôn sợ dĩ biết nó, cũng không phải bởi vì bộ điện ảnh này đạt giải, mà lại bởi vì nam phụ trong đó.

Không, cũng có thể nói là nữ phụ, dù sao lúc ấy cũng không có chứng thực giới tính, một thời gian dài, Thẩm Gia Ngôn đều cho là nữ, còn coi là nữ thần của mình.

Thẩm Gia Ngôn mở tin tức ra, nói là đang chuẩn bị retake, muốn tuyển chọn diễn viên, còn muốn chế tác chương trình, nghe nói vai chính trong đó còn sẽ làm giám khảo tham dự chương trình, một bộ khí thế ào ạt.

Cho đến hôm nay, lại nhớ tới chuyện trước kia, Thẩm Gia Ngôn vẫn có chút không thể quên được, cũng không phải còn thích “nữ thần”. Thử nghĩ chút, cho dù là ai sau khi giao ra chân tâm, phát hiện nữ thần toàn tâm toàn ý đặt trong lòng vậy mà là đàn ông, đều không chịu được đả kích được chứ, càng đừng nhắc tới cậu bây giờ còn kết hôn với “tình địch” của mình, hơn nữa còn có thằng cu của người nào đó.

Đây là báo ứng của việc thích đại lão trang điểm nữ sao?

Thẩm Gia Ngôn tắt weibo, trên điện thoại lại thêm một cuộc gọi nhỡ, không cần nhìn cậu cũng biết, nhất định là Thẩm Khởi Minh.

Thẩm Khởi Minh hai hôm nay một mực gọi điện thoại cho cậu, Thẩm Thừa Vũ không tìm được cậu, sẽ phái cha mình ra săn. Thẩm Gia Ngôn cũng không biết bọn họ tại sao tích cực như vậy, Thẩm Thừa Vũ lần đó đẩy cậu cậu còn chưa tìm hắn tính sổ đâu, vội vàng đến cửa như vậy, tìm đôn phải không?

Thẩm Gia Ngôn cũng không tiện cứ bỏ mặc ông ta như vậy, chờ lúc Thẩm Khởi Minh lại gọi tới, thông khoái nhận.

“Gia Ngôn, con ở đâu?” Thẩm Khởi Minh vất vả tìm được địa chỉ nhà trọ của Thẩm Gia Ngôn, chờ lúc tìm đến người đã sớm dọn đi, tìm khắp nơi không có kết quả, chỉ có thể gọi điện thoại.

“Con ở nhà.”

“Nhà nào? Con dọn đi rồi?”

“Cha có việc gì không?”

“Gia Ngôn.” Thẩm Khởi Minh biết Thẩm Gia Ngôn sẽ không nói với ông, cũng không nắm không buông, vội vàng nói rõ mục đích: “Hai hôm nay Hiếu Nam một mực làm loạn chia tay với Thừa Vũ, hình như là bởi vì Thừa Vũ đắc tội ai đó, con biết là ai không?”

Cậu giống như biết xem bói sao? Cái này cũng tới hỏi cậu. “Con không biết.”

“Gia Ngôn, dù nói thế nào Thừa Vũ cũng là em trai con, con không thể trơ mắt nhìn nhân duyên tốt của nó cứ như vậy đứt.” Thẩm Khởi Minh cầu xin, Thẩm Gia Ngôn vẫn là lần đầu tiên nghe thấy Thẩm Khởi Minh nói với cậu như vậy: “Đấy con là nó không đúng, nó đã ý thức được mình sai, nếu như nó nhận lỗi cũng không được, vậy cha nhận lỗi với con được không?”

“Thừa Vũ đôi khi có chút kích động, nhưng các con đã là người lớn, không phải dấy một cái thôi sao, lại không sao cả, cái này có gì đáng lo đâu.”

Lớn lắm đấy, Thẩm Gia Ngôn nghe rõ rồi: “Trả thù người của nó không phải con, con cũng không rảnh vậy.”

“Vậy Tạ Kế Hiên?”

Thẩm Gia Ngôn sững sốt, nghĩ thầm sẽ không thật sự là Tạ Kế Hiên chứ, nhưng cậu không nói với Thẩm Khởi Minh: “Ông chủ lớn như Tạ Kế Hiên quan tâm mấy chuyện linh tinh này làm gì.”

Sau khi cúp máy, Thẩm Thừa Vũ vội vàng ghé tới: “Anh ấy thừa nhận chưa?”

Thẩm Khởi Minh lắc lắc đầu, Thẩm Thừa Vũ hừ lạnh: “Anh ta thừa nhận mới có quỷ, chính là bọn họ làm, không muốn con sống tốt, hận không thể con sống không bằng chết Thẩm Gia Ngôn mới hài lòng đấy, chờ xem, con sớm muộn cũng trả lại!”

Thẩm Gia Ngôn suy nghĩ hai ngày, lúc ăn tối, vẫn là nhịn không được hỏi Tạ Kế Hiên: “Chuyện Thẩm Thừa Vũ là anh làm sao?”

“Chuyện gì?”

Thẩm Gia Ngôn nói: “Tôi nghe nói nó bị bạn gái đá, nghe nói đắc tội ai đó.”

Tạ Kế Hiên hết sức lãnh khốc: “Chỉ là bị đá mà thôi, người có tiền thiện lương như tôi ít lắm.”

“.....”

Thẩm Thừa Vũ vốn đã cách người có tiền chỉ có một cánh cửa, anh lập tức đập người về nguyên quán, thật quá thiện lương.

Một tháng nghỉ ngơi kết thúc, Thẩm Gia Ngôn phải khởi công lần nữa, bắt đầu tiến hành tuyên truyền Thập lý hồng nhan, phim truyền hình đã chế tác xong, lập tức sẽ phát sóng, cùng đương kì còn có phim thần tượng của Chu Tầm Chi, hai phe ở đài truyền hình và trên mạng cùng phát sóng.

Tạ Hồng Phi lúc này vẫn chưa được thả, không có Tạ Hồng Phi, Đường Kính liền không liên hệ được tài nguyên, chỉ có thể để cho Chu Tầm Chi trước nhờ lịch trình của tổ phim.

Hai phe ngược lại đụng không gặp, Thẩm Gia Ngôn cũng không muốn ở trường hợp công việc cùng Chu Tầm Chi gặp mặt, nhưng không có Chu Tầm Chi, ngược lại bị một người khác tìm tới cửa. Thẩm Gia Ngôn nhìn người đàn ông trung niên trước mặt, rốt cuộc là cha con, mặt mũi rất giống, “Tạ tiên sinh.”

Tạ Kính Đông bất động thanh sắc đánh giá nam nhân trước mặt, nếu nói lớn lên đẹp quả thực lớn lên đẹp, nhưng trong giới giải trí mỹ nhân nhiều, Tạ Kế Hiên rốt cuộc coi trọng người này ở điểm nào đây.

Ông gật gật đầu: “Không ngại tán gẫu với tôi chút chứ, theo lý thuyết quan hệ của cậu và Kế Hiên, hiện tại nên gọi tôi một tiếng cha mới đúng.”

Thẩm Gia Ngôn cũng không cảm thấy Tạ Kính Đông sẽ thích tiếng cha này của cậu, rất tức thời không lên tiếng.

“Tôi với mẹ nó không giống nhau, tôi ủng hộ tự do yêu đương, cậu và Kế Hiên kết hôn là chuyện của các cậu, chỉ cần có thể hạnh phúc, làm cha tôi đây đương nhiên sẽ chúc phúc.”

Thẩm Gia Ngôn cười ứng phó: “Cám ơn.”

Ông ta khoát khoát tay, lại thở dài: “Chỉ là Kế Hiên quá bướng bỉnh, dẫn tới tôi rất không vui, cậu nói rõ ràng là anh em, tại sao nhất định muốn đuổi tận giết tuyệt chứ.” Nói đến đây rất cục nhắc tới mục đích: “Hai bọn nó giúp đỡ nhau một chút thì sao, cậu đi khuyên Kế Hiên thả em trai nó ra, tôi về cẩn thận nói với mẹ nó chút, Minh Thu nghe lời tôi nhất.”

“Cậu cũng không muốn không nhận được sự thừa nhận của Tạ gia chứ, nhân vật công chúng, nói ra cũng không quá dễ nghe.”

Chuyện này sao có thể nhận lời, cậu không thể cho Tạ Kế Hiên thêm phiền toái, Thẩm Gia Ngôn áy náy cười cười: “Tạ công tử đánh người, luật pháp tự sẽ cho mọi người một công đạo, Tạ Kế Hiên nói không được, tôi càng không thể nói, ngài vẫn là tìm nhiều quan hệ chút, tranh thủ cho hắn được xử nhẹ đi.”

Thần sắc lười nhác của Tạ Kính Đông phút chốc căng thẳng, ánh mắt nhìn Thẩm Gia Ngôn có chút không giống. Ông vốn tưởng một con hát nói hai câu dễ nghe sẽ vội vàng dính lấy, không nghĩ tới còn rất cứng.

A, đây là sau lưng có chỗ dựa, eo ưỡn thẳng rồi, không sợ ông!

Âm thanh Tạ Kính Đông lạnh xuống: “Cậu phải nghĩ kỹ, đừng tưởng kết hôn với Tạ Kế Hiên là có thể hậu sự không lo, cậu khả năng còn không biết, làm đương gia Tạ gia, nhất định phải có người thừa kế, cậu đã làm xong chuẩn bị Tạ Kế Hiên sinh con với phụ nữ khác rồi sao?”

Không cần đâu tôi sẽ tự mình sinh, hơn nữa đã sinh rồi.

Thẩm Gia Ngôn không nói chuyện.

Tạ Kính Đông hừ lạnh một tiếng đứng lên, ở trước mặt ông giở ngang ngược, cũng không có kết quả gì tốt. “Tự cậu suy nghĩ chút đi, tôi chờ tin tức của cậu.”

Đồng Hạ Lăng ngồi trên xe nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn từ bên trong đài truyền hình đi ra ngoài, vội vàng nghênh đón, khẩn trương nói: “Anh không sao chứ anh Thẩm?”

“..... Không sao đâu.” Thẩm Gia Ngôn không rõ ý khẩn trương cái gì. Đồng Hạ Lăng nói: “Em vừa nãy nhìn thấy Tạ tiên sinh gọi anh lại, ông ấy không làm gì anh chứ?”

“Không có, tán gẫu hai câu thôi.”

Về chuyện Tạ gia Thẩm Gia Ngôn không tiện nói ra bên ngoài, nhưng cậu khá hiểu kỳ chính là: “Cậu biết Tạ tiên sinh?”

Đồng Hạ Lăng nói: “Lúc ở công ty từng nhìn thấy.”

Thẩm Gia Ngôn tan việc khá muộn, lúc về đến nhà, nhóc con đã ngủ. Thẩm Gia Ngôn len lén tiến vào nhìn, bảo mẫu nói với cậu, hôm nay uống no sữa, vừa mới ngủ, một mực chờ cậu về, còn khóc nữa.

Thẩm Gia Ngôn đau lòng, đây là lần đầu tiên bọn họ tách ra thời gian dài như vậy. Hơn một tháng qua, Thẩm Gia Ngôn mỗi ngày đều sẽ tới chơi với nhóc, ôm nhóc đi bộ một lát, đôi khi không ngủ, còn sẽ hát cho nhóc, hai cha con lập nên tình cảm thâm hậu.

Lúc ban đầu, nghĩ sau này còn phải tách ra, Thẩm Gia Ngôn quyết định nói gì cũng sẽ không đi quá gần nhóc con, nhưng cha con liên tâm, nhóc con vừa sinh ra, đã nhận thức cậu, ngay cả cha ruột Tạ Kế Hiên cũng không phản ứng. Quyết tâm của Thẩm Gia Ngôn ở trong ánh mắt khát vọng của nhóc con triệt để tan rã, cậu biết mình dù thế nào cũng không cự tuyệt được.

Thẩm Gia Ngôn cực kỳ hối hận.

Nhóc con lúc này tỉnh dậy, dường như cảm giác được Thẩm Gia Ngôn, mắt to tràn đầy ánh sáng chớp chớp, duỗi tay nhỏ chân nhỏ bộ dáng giống như muốn ôm ôm. Thẩm Gia Ngôn đầu lờ không như ý nhóc, vội vàng ôm lấy.

Hơn một tháng, lúc này cử động cũng nhanh nhẹn không ít, hừ hừ a a đúng đưa tay thịt nhỏ, giống như đang chào hỏi với Thẩm Gia Ngôn. Thẩm Gia Ngôn đánh giá, bức ảnh xấu lúc vừa sinh ra cậu vẫn giữ, so với hiện tại, giống như thay đổi ma pháp. Lúc này giống như nắm gạo nếp, trứng gà bóc vỏ, trắng tròn tròn, mượt mà lại đáng yêu.

Tạ Kế Hiên tạo cho nhóc hoàn cảnh tốt nhất, cái gì cũng dùng tốt nhất, nhất là ăn, dinh dưỡng đầy đủ, chăm sóc chu toàn, nhất định có thể bảo đảm nhóc bình an khỏe mạnh lớn lên. Thẩm Gia Ngôn ôm nhóc ở trong phòng đi mấy vòng, Tạ Kế Hiên từ bên ngoài đi vào, “Vẫn chưa ngủ sao?”

“Ngủ rồi, bị tôi đánh thức.”

Tạ Kế Hiên tan việc sớm, lúc này vừa rửa mặt xong, tóc vẫn ẩm, mặc đồ ngủ pikachu, “Hôm nay nghe bảo mẫu nói đã khóc.”

Thẩm Gia Ngôn gật đầu: “Có một bữa không ăn, không sao chứ?” Nghe nói khóc cự tuyệt ăn sữa, bà vú rất sốt ruột.

“Bữa tối ăn lại toàn bộ rồi.”

“.....” Thẩm Gia Ngôn cười: “Không chịu thiệt, tôi thích.”

Tạ Kế Hiên nói: “Giống tôi.”

“.....”

Giống anh giống anh.

Lúc này vừa ăn no, tinh thần khá tốt, Thẩm Gia Ngôn đỡ thế nào cũng không nhắm mắt, Tạ Kế Hiên ôm tới, nói với Thẩm Gia Ngôn: “Cậu đi ngủ trước đi, tôi đỡ nó.”

Kết quả nhóc con không buông Thẩm Gia Ngôn đi, thấy Thẩm Gia Ngôn muốn đi, liền lắc lư tay nhỏ kêu lên, hoàn toàn không để ý tới âm thanh của Tạ Kế Hiên. Thẩm Gia Ngôn chỉ có thể lại ôm trở lại, Tạ Kế Hiên đứng ở một bên, một màn không muốn nhìn thấy nhất đã xảy ra.

Thẩm Gia Ngôn cứ như vậy đỡ tới đỡ lui, rốt cục có lẽ tinh lực không đủ muốn ngủ, nhóc con mới thả Thẩm Gia Ngôn đi.

Tạ Kế Hiên thả lại nhóc trên giường, cha con giằng co, Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình nói: “Con không thể như vậy.”

Nhóc con khua tay múa chân, thoát nhìn rất cao hứng.

Tạ Kế Hiên nghiêm túc: ”Chiếm dụng thời gian của ba ba là không đúng.

“Pu pi pu pi, u u u —”

“Con không muốn em trai sao?”

“U u u —”

Tạ Kế Hiên dốc lòng giáo dục thật lâu mới rời đi, trở lại chui vào phòng tắm, Thẩm Gia Ngôn đang nằm ở trên giường xem Weibo, lại nhìn thấy chủ đề có liên quan tới “Thần Cổ” retake, trước mắt xem ra nhiệt độ rất cao, team sau lưng còn cố gắng cọ nhiệt độ, fan nhớ chuyện xưa cũng đang cố gắng cọ topic. Ngay cả mấy fan của Thẩm Gia Ngôn ở nick clone cậu follow, cũng đang nói chuyện này.

Thẩm Gia Ngôn liếc nhìn bình luận, một lát sau, Tạ Kế Hiên từ phòng tắm đi ra ngoài, chỉ quần khăn tắm. Thẩm Gia Ngôn nhìn một cái, ngơ ngơ, người này không phải đã tắm rồi sao?

Tạ Kế Hiên vẫy vẫy mái tóc ẩm ướt, có vài giọt nước rơi vào trên người, theo da trượt xuống. Thẩm Gia Ngôn nhìn lại ghen tỵ, người này không chỉ mặt đẹp, vóc người cũng là con đẻ của ông trời a. Nghệ sĩ bọn họ ngày ngày luyện tập cũng không nhất định có thể GET cơ bụng hoàn mỹ chân thật.

Người so với người tức chết người.

Tạ Kế Hiên tuốt tóc một cái, đứng ở đầu giường dùng khăn lông lau người, Thẩm Gia Ngôn giống như đang nhìn model chụp tạp chí. Lau xong người, Tạ Kế Hiên vung tay ném khăn lông.

.....

Thẩm Gia Ngôn không nhịn được: “Anh không lau khô tóc rồi ngủ hả?” Kỳ thực Thẩm Gia Ngôn muốn nói chính là, tùy chỗ ném khăn lông không tốt lắm đâu. Nhưng biệt thự lớn là Tạ tổng người ta mua, người ta muốn tùy chỗ ném cái gì cũng được.

Dưới ánh đèn mờ mờ, ánh mắt Tạ Kế Hiên có chút thâm thúy mê ly, mặt không biểu tình nói: “Ngồi máy bay mấy tiếng, tay đau.”

“.....”

Tim có đau không hả?

Trong tủ có máy sấy, Thẩm Gia Ngôn cầm điện, nói: “Tôi dùng máy sấy thổi cho anh nhé.”

Tạ Kế Hiên thở dài: “Chỉ có thể như vậy.”

“.....”

Tạ Kế Hiên ở bên giường ngồi xuống, Thẩm Gia Ngôn quỳ gối trên giường, ấn chốt mở, máy sấy ù ù thổi ra gió mát.

Lúc Thẩm Gia Ngôn đóng vai phụ không ai có thể trang điểm cho cậu, cái gì cũng tự mình làm, từ từ đi theo nhà tạo mẫu tóc tập luyện được tay nghề tốt, sấy tóc đã có thể thành nghề. Lúc cậu sấy tóc cho người khác, quả thực là thợ mát-xa tiêu chuẩn, sấy tới người ta buồn ngủ, nhưng sấy cho Tạ Kế Hiên một hồi lâu, lại càng thổi càng cứng ngắc.

Thẩm Gia Ngôn có chút xấu hổ, có phải đã lâu không sấy ngược tay hay không, thò đầu nhìn Tạ Kế Hiên: “Tạ tổng, anh khó chịu à?”

Tạ Kế Hiên không biết tại sao đột nhiên đứng lên, dọa Thẩm Gia Ngôn giật mình.

35. Chương 35

Edit + Beta: Vịt

Đây là sao thế?

Thẩm Gia Ngôn tắt máy sấy, nhìn Tạ Kế Hiên khập khiễng lại tiến vào phòng tắm, vào hồi lâu vẫn không thấy ra, cậu rất buồn ngủ, mơ mơ màng màng nằm ngủ mất.

Chờ lúc sáng sớm tỉnh dậy, nhìn thấy Tạ Kế Hiên từ phòng tắm đi ra ngoài sợ chết khiếp, liên kết trí nhớ lúc đi ngủ tối qua, có loại ảo giác Tạ Kế Hiên ở phòng tắm cả đêm.

Vành tai Tạ Kế Hiên vẫn đỏ, lúc ngồi trước bàn ăn cơm, Thẩm Gia Ngôn muốn hỏi một chút anh thế nào, nhưng không biết hỏi làm sao, nghĩ chút vẫn là ngậm miệng lại.

Nhóc con vừa uống xong sữa, Thẩm Gia Ngôn ôm nhóc lắc lư một hồi, cậu buổi chiều nay mới có lịch trình, buổi sáng có thể bồi nhóc con. Lúc này ăn xong sữa, chính là lúc hưng phấn, ở trong ngực Thẩm Gia Ngôn

nhảy loạn, tay thật nhỏ nắm nắm đầm, một tay Thẩm Gia Ngôn là có thể bọc lấy.

Bọc lại cầm tới khoe miệng hôn hôn, nhóc con liền sẽ lộ ra bộ dáng mỉm cười, mở miệng nhỏ không răng ra, vui hơn hử.

Thẩm Gia Ngôn buổi trưa thừa dịp nhóc ngủ, vội vàng lên xe đi, nếu không đợi lát nữa sợ nhóc khóc.

Mạnh Giản Minh đặt riêng cho cậu khóa học giảm cân, nói với cậu mau chóng trong vòng một tháng giảm bụng xuống, Thẩm Gia Ngôn buổi chiều sáng khoái ra một thân mồ hôi, kỳ thực cậu muốn gầy cũng nhanh, đừng nhìn có chỗ có thịt, kỳ thực đều là giả, hơi rèn luyện chút là có thể nhìn thấy thành quả.

Lúc đi tắm lại do dự, hồi sinh nhóc con trên bụng để lại sẹo, vạn nhất nhiều người nhiều mắt nhìn vào, bị người truyền đi lời không hay làm sao đây. Nhưng không thể không tắm, Đồng Hạ Lăng thấy cậu không muốn vào tắm, không biết nghĩ đến cái gì, mặt nhỏ đỏ lên, nói: “Trong phòng Tạ tổng cũng có phòng tắm, anh Thẩm anh nếu không tới tắm đi.”

Thẩm Gia Ngôn tâm động, nhưng có chút do dự. Tạ Kế Hiên sáng nay không làm sao nói chuyện với cậu, khả năng hôm qua sấy tóc không thoải mái, giận cậu rồi? Hơn nữa, cũng không biết Tạ Kế Hiên có khiết phích gì hay không, mặc dù ở nhà hai người có thể sử dụng một phòng vệ sinh, nhưng có lẽ trong phòng làm việc của mình, có loại ý nghĩ chỉ muốn một mình mình độc chiếm?

Đứng ở cửa phòng làm việc, Thẩm Gia Ngôn có chút hối hận, đang muốn đi, lại thấy thư ký Hoàng tới: “Anh Thẩm, Tạ tổng vừa mới đi, đi họp, anh chờ em đi nói với anh ấy một tiếng.”

“Thư ký Hoàng.” Thẩm Gia Ngôn vội vàng gọi hắt lại, người ta đang họp, cậu cũng không muốn quấy rầy, “Tôi không có việc gì, cậu đừng đi.”

Thư ký Hoàng giống như không nghe thấy cậu nói, vèo vèo chạy xa.

.....

Thẩm Gia Ngôn còn tưởng rằng phải đợi rất lâu, không nghĩ tới chỉ chốc lát Tạ Kế Hiên đã trở lại. Cậu có chút lo lắng hỏi: “Không phải đang họp sao không quan trọng hả?”

Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình nói: “Đã họp xong rồi.”

“.....” Không phải vừa bắt đầu sao?

Trong phòng họp, quản lý cấp cao đầy phòng đang ở trong trạng thái chờ, xa xôi vô vọng chờ tổng tài trở về.

Thẩm Gia Ngôn cầm lấy quần áo, có chút ngượng ngùng nói: “Tôi có thể mượn phòng tắm chút không?” Cậu sợ Tạ Kế Hiên hiểu lầm cậu là cố ý tới chực phòng tắm, nhanh chóng giải thích: “Tôi sợ người khác nhìn thấy sẹo trên bụng gây ra hiểu lầm sẽ không hay.”

Tạ Kế Hiên quét bụng cậu một cái, “Tôi đi xả nước.”

Thẩm Gia Ngôn đâu dám để anh chăm sóc chứ, “Tôi tắm xối là được.”

“Ở trong phòng tắm của tôi nhất định phải tắm ngâm.” Tạ Kế Hiên nghiêm túc nói.

“.....”

Giống như điểm du lịch cưỡng ép mua đồ gì đó.

Rèn luyện xong tắm ngâm thật sự rất thư giãn, Thẩm Gia Ngôn đi vào cũng không muốn ra nữa, bồn tắm của Tạ Kế Hiên còn kèm theo massage, ngâm đều sắp ngủ mất. Lúc Thẩm Gia Ngôn đi ra đã thay xong quần áo, trong phòng làm việc đột nhiên nhiều hơn một xe toa ăn, bên trên đặt bánh ngọt và trà trái cây, salad trái cây.

Thẩm Gia Ngôn nghĩ Tạ Kế Hiên có lẽ muốn uống trà chiều, đang muốn rời đi, lại nghe Tạ Kế Hiên nói: “Ăn đi.”

Cư nhiên là cho cậu sao, Thẩm Gia Ngôn dở khóc dở cười, nhưng cậu vừa tập luyện xong, đối với một người bụng rỗng mà nói, đây quả thực là hành hạ! Thẩm Gia Ngôn nuốt nước miếng: “Hay là Tạ tổng anh tự giữ lại ăn đi.”

Tạ Kế Hiên ngẩng đầu, “Ở trong phòng làm việc của tôi, nhất định phải ăn xong mới có thể đi.”

“.....”

Đây là cưỡng ép dứt ăn kỳ quái gì đó sao?

Thẩm Gia Ngôn ngồi xuống ngoan ngoãn ăn, trà trái cây chua chua ngọt ngọt, cực kỳ dễ uống, Tạ Kế Hiên nói là có tác dụng giảm cân, Thẩm Gia Ngôn không bắn khoăn uống hết. Bánh ngọt nghe nói cũng là lượng đường thấp, Thẩm Gia Ngôn chịu đựng không nổi sự hấp dẫn, vừa định ăn, Mạnh Giản Minh tiến vào.

Vừa nhìn thấy bánh ngọt trước mặt cậu, vô cùng đau đớn: “Cậu không phải đang giảm cân sao?”

Thẩm Gia Ngôn phần nộ buông xuống, Tạ Kế Hiên nói: “Tôi cho em ấy ăn.”

Mạnh Giản Minh: “..... May mà ăn bánh ngọt sẽ không béo lên.”

“.....”??

Bánh ngọt rót cuộc vẫn là vào trong miệng Thẩm Gia Ngôn, mặc dù không đường nhưng vẫn có vị ngọt, vào miệng liền tan, có lẽ hai hôm nay ăn kiêng quá ác, Thẩm Gia Ngôn cảm thấy đây quả thực là chiếc bánh ngọt ngon nhất mà cậu từng ăn.

Mạnh Giản Minh lúc này nói: “Gia Ngôn nhận được lời mời của tổ chế tác Thần Cổ , retake Thần Cổ do Tương Đông Xương đạo diễn, chính là đạo diễn bộ tác phẩm đầu tiên của Gia Ngôn Kiếm Huyết Phong Hầu , hẳn đề cử Thẩm Gia Ngôn tới diễn nhân vật nam hai.”

Nữ hai nguyên bản đặt thành nam hai, bất quá, vốn tác phẩm này sau đó sau khi thân phận nam nhân của nữ hai bại lộ, liền xem như nam hai. Cũng chính bởi vì thân phận nam nhân bại lộ, khiến cho nhân vật càng thêm đầy đặn, trở thành tác phẩm kinh điển.

Thẩm Gia Ngôn nghe vậy ngừng lại, cậu đối với bộ điện ảnh này không có ý nghĩ gì, không nghĩ tới vẫn có người nghĩ đến cậu.

Tạ Kế Hiên nhìn về phía Thẩm Gia Ngôn, đây là ý tứ chờ Thẩm Gia Ngôn quyết định.

Mạnh Giản Minh nói với Thẩm Gia Ngôn: “Gia Ngôn, cậu cảm thấy thế nào?”

“Em không có ý kiến gì.” Đây là lời trong lòng Thẩm Gia Ngôn, Thần Cổ cậu đã xem qua, không chỉ một lần, phim thật sự hay, nhưng nghe thấy tin tức retake cậu lại không có cảm giác gì. Vì vậy, lúc tất cả mọi người tranh giành muốn có được, cậu một chút không động dấy.

Cũng không phải bởi vì “bóng ma” năm đó, làm nghệ sĩ, Thẩm Gia Ngôn vẫn rất có tính chuyên nghiệp. Thật sự không có ý nghĩ gì, không có kích động muốn khiêu chiến.

Bất quá, “Ban đầu là đạo diễn Tương Đông Xương khai thác em, anh ấy đối với em có ơn tri ngộ, nếu là lời mời của anh ấy, em cự tuyệt e rằng không tốt lắm.” Điều này cũng nói rõ Tương Đông Xương đối với cậu có điều mong đợi, Thẩm Gia Ngôn cảm giác mình không thể cô phụ.

Mạnh Giản Minh đã sớm nghĩ đến điểm này, cho nên mới tới hỏi ý nghĩ của Thẩm Gia Ngôn, không có tự tiện thay cậu quyết định.

Thẩm Gia Ngôn nghĩ tới rất nhiều, cậu hiện tại đang hot, loại lựa chọn chương trình này, nói cho cùng bất quá là show, nhân vật đang hot có thể tới tham gia, e rằng đều có ý tứ quyết định nội bộ. Bằng không, ai lại kịch bản đưa tới cửa không diễn, chạy tới làm pháo hôi cho người, e rằng đạo diễn Tương Đông Xương coi trọng cậu.

Điểm này Mạnh Giản Minh rõ ràng hơn cậu.

Thẩm Gia Ngôn nói: “Em suy nghĩ thật kỹ.”

Cậu hiện tại không vội chuyển hình, gót chân còn chưa đứng vững, nhưng có kịch bản tốt, phải nắm lấy cơ hội, nói không chừng có thể ở màn ảnh lớn nổ một phen trời đất. Bộ điện ảnh Thần Cổ này, nam hai đối với cậu mà nói, rất có tính khiêu chiến, là con dao hai lưỡi. “Nữ phụ” nguyên bản thân nam nhi thể nhưng không bị phát giác, có thể thấy được kỹ thuật diễn có bao tốt, cũng bởi vì có một nhóm fan cứng của nhân vật. Cậu nếu như có thể vượt qua, đó chính là đại thành công, nhưng thất bại chính là thất bại triệt để.

Buổi tối, Thẩm Gia Ngôn sau khi dỗ xong nhóc con, ngồi trên sofa xem TV, lúc đổi kênh vừa vặn nhìn thấy Kiếm huyết phong hầu chiếu lại, đã sắp kết thúc. Tập đang phát, vừa lúc diễn đến tiểu Thái tử chết thảm dưới đao quân địch. Thẩm Gia Ngôn nhìn biểu diễn của mình, 25 tuổi, chính là thời điểm huyết khí phương cương, tinh thần thật tốt a.

Có thiếu sót, nhưng kỹ thuật diễn tốt, khí chất tùy ý của tuổi trẻ có thể trùng hợp hoàn mỹ với hình tượng tiểu Thái tử, quá hiếm thấy. Cho dù lại đối kỹ thuật diễn tốt hơn cậu, cũng không nhất định có thể diễn ra loại cảm giác này, đây chính là cái gọi là thiên thời địa lợi nhân hoà. Đây không phải là Thẩm Gia Ngôn đang tự khen, lúc mình ngồi trước màn hình xem phim của mình, giống như đang xem người khác, càng có thể thuần túy phán xét.

Lúc tiểu Thái tử ngã xuống, Thẩm Gia Ngôn khẽ cười, công lực của đạo diễn Tương Đông Xương khá lợi hại, nghe nói một màn này xem khóc không ít người.

“Trời ơi.....” Thẩm Gia Ngôn cười, có người lại khóc. Tạ phu nhân đứng giờ đúng giấc ngồi trước TV, đợi Kiếm huyết phong hầu phát sóng, lúc thấy tiểu Thái tử đâm máu an nghỉ, bị thương nước mắt chảy xuống.

“Không xem nữa!” Bà tức giận cảm phần nói, “Đạo diễn diễn tồi tệ gì không biết, toàn làm linh tinh, để cho tiểu Thái tử đã chết còn gì để xem nữa.” Tạ phu nhân giống với một bộ phận người yêu thích nhân vật tiểu Thái tử, lúc tiểu Thái tử chết, không cách nào tiếp nhận, đem tức tối rắc tới trên người đạo diễn.

Bà tách cái ấn điều khiển, nhưng ngoài ý muốn ấn tạm dừng, màn hình dừng lại ở cảnh hồi ức trước khi tiểu Thái tử chết. Trong đầu tiểu Thái tử hiện lên lễ thưởng hoa, hình ảnh hân và nữ chính gặp nhau. Một màn kia, hân bẻ một cành hoa đào, nghiêng người đưa cho nữ chính, trên đường phố, trước mắt bao người, nữ chính bị người hầu của tiểu thư nhà quan đẩy ngã trên mặt đất, đang quần bách không nơi dựa vào, nghe thấy âm thanh tiểu Thái tử ngẩng đầu.

Hoa y cảm phục, khí chất tự nhiên, ngay cả hoa đào kiều diễn cũng chỉ thành phong nền.

Tạ phu nhân nhìn, muốn khóc không khóc được, ài, người này sao lại cứ là Thẩm Gia Ngôn chứ!

Tổng Mĩ Hân ở một bên cắn hạt dưa, lúc nhìn thấy điểm máu chốt, nói với bác gái cách mấy đời bắn đại

bác cũng không tới của cô nàng: “Ài, vẫn chưa diễn xong đâu.”

Nhìn Tống Mĩ Hân ho tới một đồng vỏ hạt dưa, Tạ phu nhân cực kỳ tức giận, “Đừng ăn nữa, cháu giờ mập lắm rồi, Kế Hiên thích gầy.” Thẩm Gia Ngôn gầy lắm a, mặc dù có bụng bia, bắt quá bà gần đây lên mạng tìm kiếm, bụng bia lại không còn nữa. Minh tinh ngày ngày giống như làm ảo thuật, lúc mập lúc gầy.

Tống Mĩ Hân ngoan ngoãn ngậm miệng không ăn nữa: “Bác à, bác nói chuyện này có thể thành không?” Xem xem khuôn mặt này của Thẩm Gia Ngôn, aizz, hệ số khó khăn của “tam nhi” như cô cũng quá lớn rồi đi.

(tam nhi chính là tiểu tam)

Tạ phu nhân trợn mắt: “Cháu ước thẳng cho bác, còn chưa ra chiến trường đã nửa đường bỏ cuộc, cháu học đại học vô ích sao?”

“.....”

Nói thật, đại học không có môn dạy làm tiểu tam như thế nào.

Tống Mĩ Hân hồi bé bị bệnh, người bác họ xa này của cô nàng từng giúp cô, vài hôm trước đột nhiên tìm tới cô, nói muốn cô giúp đỡ.

Bà nói Thẩm Gia Ngôn chỉ là coi trọng tiền của Tạ Kế Hiên, sớm muộn gì cũng phải tách ra, Tống Mĩ Hân nhìn không giống a. Cô xem livestream rồi, cảm thấy rất ân ái.

“Cháu làm thật tốt, chờ bác ẵm cháu trai cho cháu lì xì.”

Thẩm Gia Ngôn đứng ở phòng sơ sinh hắt hơi một cái, cũng không biết ai đang nhớ cậu, lúc này, nhóc con uống xong sữa đang ngủ ngon lành, cậu lẳng lặng mà nhìn. Trong đầu nghĩ tới chuyện, nếu như sau này lên hộ khẩu xong, Tạ Kế Hiên muốn ly hôn với cậu, khả năng cậu giành nhóc con có bao nhiêu đây?

36. Chương 36

Edit + Beta: Vịt

Thẩm Gia Ngôn vì vậy ngày ngày chú ý lúc nào thì lên hộ khẩu, Tạ Kế Hiên ngược lại vẫn luôn không nhắc tới, dường như chỉ có cậu nhớ trong lòng. Thẩm Gia Ngôn ngày nào đó lúc ăn cơm không nhịn được, suy nghĩ hồi ra thế nào.

Tạ Kế Hiên thấy cậu muốn nói lại thôi, mở miệng trước: “Sao thế?”

Có người bắt đầu, Thẩm Gia Ngôn liền dễ nói: “Bảo bảo bao giờ thì lên hộ khẩu hả?”

Trên tay Tạ Kế Hiên ngừng lại, mắt nhìn sang: “Cậu hỏi vấn đề này làm gì?”

Tư thế như lâm đại địch này là chuyện gì? Thẩm Gia Ngôn còn tưởng mình nói sai: “Tôi chỉ hỏi thôi.”

Tạ Kế Hiên vèo vèo ăn xong: “Bây giờ vẫn chưa làm được.”

“Vì sao vậy?” Không phải là vừa sinh ra đã có thể làm sao, chẳng lẽ cậu nhớ nhầm?

Tạ Kế Hiên giải thích: “Tôi bởi vì có tiền, giải quyết cực kỳ phiền toái, không chỉ có phải kiểm tra nguồn gốc thu nhập, còn phải xem tài sản công ty có vấn đề hay không, ít nhất phải nửa năm nữa đi.”

“.....” Thật sao?

Cậu thở dài: “Người có tiền thật sự không dễ làm.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn hôm nay có livestream, lúc có phim sắp ra livestream đều sẽ khá dồn dập, cách cậu lần trước livestream đã qua hơn 1 tháng rồi. Thẩm Gia Ngôn thỉnh thoảng xem kênh livestream của mình, mỗi lần nhìn thấy lượng view livestream hồi đó của cậu và Tạ Kế Hiên đều kinh ngạc không thôi, 9 chữ số, vậy mà nhiều người như vậy tới xem cậu và Tạ Kế Hiên “show ân ái” sao?

Weibo đã sớm thông báo thời gian livestream, livestream vừa mở, quá nhiều người tiến vào, gần 1 phút mới ổn. Thẩm Gia Ngôn tập luyện xong vừa tắm rửa, tóc còn hơi chút ẩm ướt, phối hợp với T-shirt quần jean, lập tức trẻ lại về lúc hơn 20 tuổi.

Cậu lên tiếng chào hỏi, comment lướt quá nhanh, chỉ có thể nhìn thấy chào hỏi đơn giản.

“Ăn cơm rồi chứ?” Cậu hỏi, lớn lên đẹp mắt chính là cái gì cũng không nói, cũng có rất nhiều người liếm nham. Càng đừng nhắc tới nụ cười này của Thẩm Gia Ngôn, giống như bạn trai hot boy trường đầu đó đến, âm thanh ôn nhu lập tức đánh chìm người.

Cậu nhìn comment hỏi cậu ăn cơm chưa, lắc đầu: “Tôi vẫn chưa ăn, phải giảm cân.” Mạnh Giản Minh thậm chí đặt thực đơn giảm cân cho cậu, tác dụng còn rất không tệ, kiểm soát hấp thụ calo, tập luyện hiệu quả gấp bội.

Minh tinh bình thường đều thích hình tượng ăn hàng, lộ ra vẻ đáng yêu, trên thực tế đối với hấp thụ đường cực kỳ nghiêm khắc. Lên ảnh sẽ kéo chiều rộng người ta gấp đôi, cơm cũng không thể ăn nhiều, càng đừng nhắc tới những cái khác.

Là ăn hàng hay là ăn xong liền ới chỉ có bản thân biết.

Trên thực tế fan cũng biết là xảy ra chuyện gì, chỉ là fan đeo kính lọc lên, thần tượng nói thế nào cũng nguyện ý tin tưởng.

Fans đau lòng cậu, nói cậu đi ăn đi, căn bản không mập, mập bọn em cũng thích. Thẩm Gia Ngôn vui vẻ nhìn comment, thỉnh thoảng có mấy comment chớp nhoáng hỏi cậu “Ông xã đi đâu rồi”, bị cậu lơ.

Thẩm Gia Ngôn kịp thời tuyên truyền phim truyền hình, liền nhìn thấy khu comment một ID quen mắt “Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn” login.

“Cầu đút lương cầu.”

Phía dưới thấy hần nói như vậy, cũng ồn ào theo, muốn ăn lương cầu. Nhiều người nói như vậy, Thẩm Gia Ngôn không thể lơ nữa, có lệ: “Anh ấy bận lắm e rằng không thể tới.” Tạ Kế Hiên thật sự rất bận, có khi còn phải tăng ca, bất quá cũng may anh nhiệt tình làm việc, cũng không thấy vất vả.

Nói như vậy, fans cũng không ép nữa. Thẩm Gia Ngôn tiếp tục tán gẫu, nhưng không đợi nói 2 câu, lại nhìn thấy Tạ Kế Hiên mở cửa đi vào, nhìn bộ dáng một chút cũng không bận.

Thẩm Gia Ngôn cảm thấy có chút , nghĩ thầm dù sao fans cũng không nhìn thấy, cậu không nói là được. Bên này cậu vừa mở miệng, Tạ Kế Hiên đi tới đưa đồ trong tay cho cậu, từ góc độ người xem, chỉ nhìn thấy trước màn hình có người vươn tay ra đưa đồ cho Thẩm Gia Ngôn, còn là một cái tay đeo đồng hồ nổi tiếng.

Không cần nhiều lời, mọi người đoán ngay được là ai.

“Đến rồi đến rồi lương cầu tới!”

“Oa a là Tạ tổng sao!”

“Àn ái quá a ông xã tổng tài tự mình tới cửa đưa đồ ăn!”

Không có biện pháp, Thẩm Gia Ngôn chỉ có thể cười nói: “Hôm nay không hợp sao?”

Tạ Kế Hiên nói: “Xong việc rồi.”

Comment nháo nhào la muốn xem mặt Tạ Kế Hiên, Thẩm Gia Ngôn nói với Tạ Kế Hiên: “Tôi chào hỏi với mọi người đi.”

Tạ Kế Hiên ở bên cạnh Thẩm Gia Ngôn ngồi xuống, trong tầm mắt người xem lại xuất hiện một đại soái ca, chào hỏi xong, Thẩm Gia Ngôn cho rằng Tạ Kế Hiên sẽ rời đi, nhưng vị này không có bất kỳ ý tứ nào đứng dậy, Thẩm Gia Ngôn chỉ có thể kiên trì tiếp tục tán gẫu.

Tạ Kế Hiên mang đồ ăn cho cậu, trái cây tươi, sữa chua và bánh quy nhỏ.

Thế là lần livestream này liền khó giải thích được biến thành live ăn, fans trước màn hình xem ăn lương cầu ngon lành. Bánh quy nhỏ là vị mặn, còn nóng hổi, sữa chua ăn vừa vặn, Thẩm Gia Ngôn ăn hai cái, càng ăn càng ngon, vừa ăn vừa nói: “Cái này ngon quá, đề cử với mọi người, thật sự rất ngon.”

Fans sớm đã có người tìm kiếm logo trên đĩa, không tìm ra giới thiệu căn kê, nhưng tìm được một post khoe của của phú nhị đại, phía trên nói hần và bạn bè từng ăn nhà hàng tư nhân logo này, miêu tả cực kỳ xa xỉ, nói là không đủ tư cách đều không đặt được vị trí, cho dù đặt được cũng rất lâu mới có thể xếp số. Đầu bếp 5 sao gì đó, từng làm cơm cho lãnh đạo quốc gia nào đó.

Phiên dịch tới đây chính là bạn không ăn được cũng không ăn nổi.

Thẩm Gia Ngôn tích cực đề cử cho fans, hỏi Tạ Kế Hiên: “Mua đâu thế?”

Tạ Kế Hiên báo một cái tên, Thẩm Gia Ngôn lại thuật lại một lần.

Mọi người trước màn hình rơi lệ, đừng nói nữa, bọn tui ăn không nổi.

Lương cầu này ăn tới ghen.

Tạ Kế Hiên nói: “Em mấy hôm trước ăn cũng là nhà này, nếu thích, chúng ta đặt trước phân lượng một tháng.”

Hai người thảo luận: “Như vậy được giảm giá chứ?”

Tạ Kế Hiên lắc đầu: “Không giảm giá, giá đã rất phải chăng rồi.”

Comment xoàn xoạt từng dãy “.....”

Người xem: Quấy rầy rồi.

Tạ Kế Hiên ăn một miếng: “Vẫn ổn.”

Biểu tình bình thường, dường như không cảm thấy ngon, Thẩm Gia Ngôn có chút nghi ngờ, rõ ràng là ngon, cậu lại đưa một miếng cho Tạ Kế Hiên, Tạ Kế Hiên ăn, “Ngon.”

“Đúng không.” Thẩm Gia Ngôn cười.

Người xem: “.....” Làm ơn hãy nói xin lỗi với miếng bánh quy thứ nhất.

Sau khi livestream kết thúc, khán giả cầu ăn lương cầu kết quả ăn tới ới nhẹ nhàng lần đi logout, sau đó lên weibo, nháo nhào kể phu phu Thẩm Gia Ngôn phát lương cầu không biết tiết chế, hai người thế là lại thu hoạch một chuyến fans, trào lên hot search.

Chu Tầm Chi đang xem weibo vừa vặn nhìn thấy, Đường Kính cũng nhìn thấy. Nhìn hai người trải qua thoải mái như vậy, Chu Đường một vụn không vừa ý. Đường Kính gọi điện thoại cho Tạ Kính Đông, con trai không ra được, cũng không thể cứ như vậy nhìn Tạ Kế Hiên tiêu sái tự nhiên.

Tạ Kính Đông bảo mẹ yên tâm: “Sự nghiệp của Hồng Phi anh sẽ tận lực hỗ trợ, đã nhờ quan hệ tìm được cách rồi, ngày mai em dẫn cậu ta đi Thủy Các Lâu một chuyến, anh giới thiệu bạn cho bọn em quen biết.”

Lúc Đường Kính đi không nghĩ tới vừa lúc đụng phải Thẩm Gia Ngôn, hai hôm nay đài truyền hình ở khách sạn lớn Thủy Các Lâu quay chương trình, Thẩm Gia Ngôn tham gia một chương trình thực tế, lúc Đường Kính đến, cậu vừa quay xong một phần.

Đường Kính vẫn là lần đầu tiên mặt đối mặt với Thẩm Gia Ngôn, mẹ không dám gặp trước mặt Tạ Kế Hiên, nhưng Thẩm Gia Ngôn thì không sợ. Tức giận tích góp mấy hôm nay có chút không thể nhịn được nữa, lúc dẫn theo Chu Tầm Chi thấy bên cạnh Thẩm Gia Ngôn không có người liền xông lên.

“Xin chào, Thẩm Gia Ngôn phải không?” Thẩm Gia Ngôn đang chuyên chú nhìn kịch bản, nghe thấy âm thanh ngắc đầu, Chu Tầm Chi cậu biết, vị này là ai? Người đại diện sao?

Cậu lễ phép: “Xin chào.”

Chu Tầm Chi ở trước mặt Thẩm Gia Ngôn có chút không ngắc đầu lên được, không nhìn về phía bên này.

Đường Kính nói: “Nghe danh không bằng gặp mặt, tôi rất cuộc gặp được vị sư huynh cũ đang hot trong miệng Tầm Chi rồi, hẳn cậu vẫn chưa biết tôi nhỉ, tôi là mẹ của Tạ Hồng Phi.”

Thẩm Gia Ngôn nhìn kỹ một cái, hóa ra vị này chính là tiểu tam Tạ gia nổi tiếng thành phố sao? Cậu lúc này mới thật là nghe danh không bằng gặp mặt.

Đường Kính nhìn xung quanh, “Hot cảm giác thế nào, tốt lắm nhỉ, Tầm Chi thật sự không bằng cậu, quá đơn thuần không tranh được cơm ăn, xem xem hiện tại, lưu lạc tới nông nỗi này.”

Trong lời nói cảm thương mang cơn, Thẩm Gia Ngôn không có biểu tình gì cũng không lên tiếng.

Đường Kính âm thầm hừ lạnh một tiếng, *đường tôi đi qua còn nhiều hơn cầu cậu đi, giả vờ cao thâm với tôi cậu còn non lắm.* “Thế nào, lúc nào chỉ dạy Tầm Chi chút, công phu mượn cơ hội thượng vị của cậu ngay cả tôi cũng bội phục đấy.”

Thẩm Gia Ngôn nói: “Luận về mượn cơ hội thượng vị, ngài dạy thích hợp hơn nhỉ.”

Đường Kính không nghĩ tới Thẩm Gia Ngôn tùy tiện như vậy, dám chống lại mặt, trong lúc nhất thời không biết cãi lại thế nào, quần bách đứng tại chỗ, giống như gà trống bại trận. Thẩm Gia Ngôn nói: “Còn có việc, tôi đi trước một bước.”

“Chờ chút.” Đường Kính không chịu thua, mặt dự liệu được Thẩm Gia Ngôn sẽ không phục, nhưng không nghĩ tới miệng lợi hại như vậy.

“Cậu cảm giác mình có thể hot bao lâu?” Hiện tại đám cuồng như vậy? Trong giới giải trí ngày ngày đều có sóng sau, hiện tại càng cuồng, sau này thậm chí càng điên cuồng.

“Không biết, nhưng vị kia nhà bà tôi rất khẳng định đã trở thành quá khứ rồi.”

Chu Tầm Chi: “!”

Đường Kính: “!”

Thẩm Gia Ngôn lúc về đến nhà có chút mệt mỏi, hôm nay quay cả ngày, lại gặp phải Đường Kính và Chu Tầm Chi, chỉ muốn nhanh chóng tắm rửa đi ngủ. Nhóc con ăn xong sữa, đang nằm trên giường tự mình vui vẻ, dường như nghe thấy động tĩnh của Thẩm Gia Ngôn, hành động càng thêm vui mừng.

Thẩm Gia Ngôn ôm lấy nhóc lần một vòng, nhéo chân thịt nhỏ của nhóc, hôn bẹp một cái. Lúc vừa sinh, nhóc con cả người đỏ bừng xấu xí, nhưng hiện tại càng ngày càng trắng, mặt mũi đã có thể nhìn ra đẹp mắt. Thẩm Gia Ngôn vui sướng hài lòng nhìn, cậu biết đứa nhỏ mình sinh ra nhất định đẹp.

Thừa dịp thời gian trước khi ngủ, xem Weibo chút, đột nhiên phát hiện vốn follow 49 bạn tốt, hiện tại biến thành 50, hẳn là Mạnh Giản Minh follow cho cậu, cậu mở ra vừa nhìn, cậu và người follow mới tên là Tô Minh Hạ còn follow lẫn nhau, xem ra là Tô Minh Hạ follow cậu trước, sau đó Mạnh Giản Minh mới follow lại.

Tô Minh Hạ là ai? Thẩm Gia Ngôn mở Weibo của hắn ra, vừa nhìn hình trang chủ ngây ngẩn cả người,

đây không phải “Nữ thần” đã từng của cậu sao!

37. Chương 37

Edit + Beta: Vịt

****** Surprise!!!! Happy Women’s Day!!!! Quà 20/10 cho mọi người:******

Tô Minh Hạ lớn hơn cậu 1 tuổi, sau khi Thần Cổ đoạt giải, lại quay 2 bộ điện ảnh, thành tích thường thường, cũng không biết phát triển như thế nào. Thẩm Gia Ngôn bởi vì sau khi biết hắn là nam bị đả kích, cũng không có tiếp tục chú ý.

Cậu còn chưa đáp ứng diễn, Tô Minh Hạ làm sao đã follow cậu, mặc dù Weibo follow ai là tự do của mình, nhưng đối với mình tình mà nói, cũng không có tự do như vậy, Weibo nhiều hơn là dùng để công việc.

Đã follow rồi, Thẩm Gia Ngôn liền thuận tiện ấn vào xem trang chủ của Tô Minh Hạ chút. Weibo của Tô Minh Hạ là vừa đăng kí, chỉ đăng 2 weibo và một bức ảnh. Ảnh là đoạn cut diễn của hắn trong Thần Cổ, không có caption, Thẩm Gia Ngôn nhìn một phen, không nhìn thấy cái gì liền rút lui.

Lúc Thẩm Gia Ngôn suy nghĩ, Tạ Kế Hiên vén chăn lên đang chuẩn bị lên giường, nhìn thấy bộ dáng cậu, hỏi: “Sao thế?”

Thẩm Gia Ngôn nhìn anh một cái, Tô Minh Hạ coi như là người cũ của Tạ Kế Hiên đi? Cậu hồi đó ngưỡng mộ “nữ thần”, muốn tập trung vào nghề diễn, sau đó vừa lúc có cơ hội, nghe người bạn nào đó làm ở trụ sở phim ảnh nói, Tô Minh Hạ đang quay phim mới, cậu liền nhờ chút quan hệ vào làm diễn viên quần chúng.

Phim điện ảnh mới không biết là nội dung gì, tóc dài của Tô Minh Hạ cắt đi, oai hùng mạnh mẽ hết sức đẹp trai trung tính. Khi đó Thần Cổ phát không bao lâu, thân phận nam nhân của Tô Minh Hạ còn chưa bại lộ, Thẩm Gia Ngôn tâm tâm niệm niệm vây quanh “nữ thần”, mặc dù chỉ có thể cách khoảng cách rất xa nhìn một cái, nhưng rất thỏa mãn.

Sau này một ngày nào đó, lúc cậu chen trong đám trợ lý nghỉ ngơi, nhìn thấy Tô Minh Hạ lên xe của Tạ Kế Hiên, hai người dáng vẻ quan hệ rất thân mật, cậu nhiều miệng hỏi một câu, có người nói với cậu, hai người hình như ở chung một chỗ.

“Nữ thần” vậy mà đã có đối tượng! Mặc dù đã sớm đoán được tình tiết này, nhưng Thẩm Gia Ngôn vẫn là có chút mất mát, khi đó đang thanh xuân trẻ tuổi, đơn thuần lại chấp nhất, liền coi Tạ Kế Hiên thành tình địch.

Kỳ thực cậu và Tạ Kế Hiên còn cùng một đại học, bắt quá hai người không quen biết cũng không phải cùng

chuyên ngành, hoặc là nói, Thẩm Gia Ngôn biết Tạ Kế Hiên, nhưng Tạ Kế Hiên không biết cậu. Thẩm Gia Ngôn biết Tạ Kế Hiên là một lần ở cuộc gặp mặt quan hệ hữu nghị.

Về quan hệ hữu nghị lần đó Thẩm Gia Ngôn nhớ rất rõ, vốn cậu không định tham gia, sau đó bị nam sinh túm tới đây đảm đương nhan trị, muốn hấp dẫn sự chú ý của nữ sinh, nhưng sau khi đi, bị Tạ Kế Hiên chân thật đè ép một đầu. Nhiều tiền đẹp trai xuất thân hào môn, cao phú soái điển hình, không cần nhiều lời toàn trường chú ý nhất chính là Tạ Kế Hiên.

Thẩm Gia Ngôn có chút khó chịu, cũng vì vậy ghi nhớ đại danh của vị hot boy trường này.

Ai ngờ cách nhiều năm sau, không chỉ có bị cướp đi “nữ thần”, còn sinh nhai con cho anh.

Nghiệt duyên a.

Sau đó, diễn quần chúng kết thúc, Thẩm Gia Ngôn rời đi, qua không bao lâu nhìn thấy tin tức đưa tin Tô Minh Hạ là một nam nhân, bị đả kích. Từ đó cũng không chú ý tới Tô Minh Hạ nữa, vậy Tạ Kế Hiên?

Thẩm Gia Ngôn đột nhiên có chút ngạc nhiên, nhin không được hỏi: “Tô Minh Hạ đăng kí Weibo anh biết không?”

Tạ Kế Hiên không hiểu ra sao nhìn cậu: “Ai?”

“.....”

Không phải người cũ của anh sao?

Cũng không biết là quá vô tình hay là đau lòng quá sâu ngậm miệng không nói, Thẩm Gia Ngôn không nói thêm nữa, yên lặng ngậm miệng.

Chương trình thực tế Thẩm Gia Ngôn tham gia, làm khách quý, tuần trước quay, tuần này phát sóng. Thẩm Gia Ngôn không xem, hôm sau mới biết được, cái chương trình gần đây mới phát sóng đưa bốn cậu, rõ ràng cậu là khách quý tham gia chủ yếu, nhưng sau khi chương trình phát sóng, hậu kỳ cắt nối biên tập cắt phân lượng của cậu chỉ còn lại một chút, ngay cả 2 phút cũng không đủ, Chu Tầm Chi giữa đường gia nhập lại phân lượng nhiều hơn.

Vốn preview của tuần trước cũng không có Chu Tầm Chi, fans tỏ vẻ không hiểu, Tân Nguyên cũng không phải dễ bắt nạt, chuyện này rất nhanh lên hot, dưới thúc đẩy của Tân Nguyên, fans nháo nhào yêu cầu cho Thẩm Gia Ngôn một câu trả lời hợp lý, bọn họ là vì thần tượng mới xem chương trình, kết quả cái gì cũng không nhìn thấy, thím nói có tức người hay không.

Nhưng website chính thức của chương trình giống như không nhìn thấy, không cho câu trả lời, càng không

có ý tứ nói xin lỗi, điều này chọc tới fans Thẩm Gia Ngôn, không nghĩ lúc này còn có fan Chu Tầm Chi nhảy ra cười trên nỗi đau, hai nhà không ngoài dự liệu lại cấu xé.

Hai phe phim truyền hình ngày hôm sau phát sóng, Tân Nguyên vốn muốn sớm 1 ngày cho Thẩm Gia Ngôn tuyên truyền, không ngờ tới tổ chương trình từ trong gây khó dễ, Chu Tầm Chi chặn ngang một cước. Phòng làm việc của Chu Tầm Chi ngày này hot search mua tăng nhanh, tuyên truyền Big V cũng login, kịch bản trước đó đã khớp xong phân đoạn, được bọn họ khen IQ cao, cái gì mà bảo thạch luôn sẽ tỏa sáng thiên hoa loạn trụ.

Fans Chu Tầm Chi eo ưỡn tới rất thẳng, muốn đấu với fans Thẩm Gia Ngôn, hiện tại Chu Tầm Chi ở trên weibo có nhiệt độ, ngày mai phát sóng thu được rating xem, hết sức có khả năng đè ép.

Đường Kính hạ mạnh tay, hot search Weibo hôm nay, topic hot đều có bóng dáng của Chu Tầm Chi, ngược lại, Thẩm Gia Ngôn lại không có nhiệt độ gì, ở trong mắt quần chúng ăn dưa thật đúng là bị “Đè ép”. Mọi người đều cảm thấy Thẩm Gia Ngôn sắp thua, nếu không làm sao một chút khí thế cũng không có, cứ như vậy cam tâm bị Chu Tầm Chi vượt qua sao?

Tân Nguyên đòi câu trả lời của trang web chính thức chương trình không có kết quả, lại còn nhìn thấy trang web chính thức ấn like weibo nào đó khen Chu Tầm Chi, lập tức quyết đoán hủy follow với official website. Lại dẫn tới chú ý của một vài Big V, còn không cẩn thận lên hot search, hai phe mâu thuẫn trở nên gay gắt, ai cũng không nhân nhượng.

Thẩm Gia Ngôn ngược lại không có phản ứng gì lớn, cậu nghĩ có lẽ là ngày đó Đường Kính bị cậu kích thích quá, trả thù cậu. Chương trình này vốn cậu đã không muốn tham gia, là tổ chương trình cực lực mời, mới đi. Kết quả không nghĩ tới chương trình này làm việc không chân chính như vậy, nói giỡn là giỡn, một chút nguyên tắc cũng không có.

Nói thật, loại không nguyên tắc này ở giới giải trí không làm lâu dài được.

Tân Nguyên hủy follow, hai phe sườn núi coi như là kết, sau này cậu có lẽ cũng sẽ không tham gia chương trình này nữa, bất quá cũng tốt, chương trình này nói thật không có ý tứ gì, một kịch bản đi xuống, cậu đã sớm ngủ mất rồi.

Ngày này, rất nhiều người ngóng hai bộ phim phát sóng, chờ xem rating xem. Tạ phu nhân tối hôm đó, ma xui quỷ khiến mở TV, cùng Tống Mĩ Hân ngồi ở trước TV, chờ đến 8h. Ngón trỏ Tống Mĩ Hân lướt trên weibo tìm kiếm Thẩm Gia Ngôn, một bên không yên nói: “Thẩm Gia Ngôn vẫn chưa đăng weibo, sẽ không thật sự bị Chi gì đó kia tức chết chứ.”

Tạ phu nhân xem quảng cáo: “Cậu ta mạng lớn thật.”

“Ài bác, chúng ta tại sao phải xem phim cậu ta diễn chứ?” Mặc dù quả thật rất hay.

“Cháu học đại học toi công à? Chưa từng nghe qua biết người biết ta trăm trận trăm thắng sao?”

Đại học thật sự quá oan mà, Tống Mĩ Hân nhin xuống kích động trợn mắt trắng, bác của cô nói với cô, thật sự là ba câu không tách khỏi mấy lời này, cô nghe lỗ tai đều sắp chai rồi.

Một tập phát sóng xong, Tạ phu nhân lại muốn rơi nước mắt, aizz, nam chính thảm quá, cư nhiên ăn đồ ăn của lợn, làm người tốt sao lại lưu lạc tới tình trạng này, nuôi cái tên đầy tớ kia thật là quá đáng ghét, không ra giống gì! Tống Mĩ Hân nhìn đáng về bà, muốn nói đều là diễn, không cần chân tình thực cảm như vậy, nhưng suy nghĩ một chút ngậm miệng lại, nếu không trăm phần trăm lại phải bị đập.

Sau khi xem xong, mọi người nháo nhào đợi xem ai thắng ai bại, comment trên mạng rất nhanh liền ra, nói ai hay cũng có, bất quá hot search ngày đó Chu Tầm Chi cao hơn Thẩm Gia Ngôn. Fans Chu Tầm Chi vừa thấy lòng tin tăng nhiều, rồi rít chờ tin vui, quần chúng vậy xem cũng đều cảm giác có thể nhìn thấy kết cục.

Kết quả thu được rating xem, Thập lý hồng nhan 2.4 đánh bại phim thần tượng của Chu Tầm Chi 1.3.

Mọi người đều trợn tròn mắt.

Sáng sớm hôm nay, Tạ Kế Hiên vừa tới phòng làm việc, Tạ phu nhân đã tới rồi. Cảm giác được phòng bị trong mắt Tạ Kế Hiên cũng không lo lắng, nói: “Con cứ chờ ở đây, làm ăn ở nước ngoài có thể trông nom được sao?”

Bản lĩnh của con mình Tạ phu nhân rất rõ ràng, bà chỉ là muốn tìm đề tài mở đầu. Tạ Kế Hiên nói: “Vẫn ổn.”

Lần trước cùng nhau ăn cơm chộc người ta mất hứng, Tạ phu nhân biết con trai đang cố kị cái gì, cũng không loanh quanh nữa, “Mẹ biết con đang giận chuyện gì, là mẹ làm không quá thỏa đáng.” Tạ Kế Hiên ngẩng đầu, đây là muốn nhận sai? Mặt trời mọc đằng tây sao?

Tạ phu nhân nói tiếp: “Nhưng người làm mẹ như mẹ lo lắng cho tương lai con mình thế này rất bình thường đi, con và Thẩm Gia Ngôn chính là bất phân, mẹ cũng không thể tách các con ra. Chỉ là con có nghĩ tới hay không, tình yêu của các con thật sự trải qua được thử thách sao?”

“Mẹ muốn thay con khảo nghiệm Thẩm Gia Ngôn, con chỉ cần đáp ứng thỉnh cầu của mẹ, chuyện gì cũng dễ nói.”

Tạ Kế Hiên vốn muốn cự tuyệt, nhưng có thể tóm được nhược điểm của mẹ anh, sau này tranh luận có thể có ưu thế, anh suy nghĩ một chút nói: “Mẹ muốn làm thế nào?”

Tạ phu nhân thấy anh đáp ứng, hai mắt phát sáng, nhất nhất nói ý nghĩ của mình.

Tạ Kế Hiên tan việc về nhà, nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn đang ngồi trên sofa chơi với nhóc con. Nhóc con mặc quần áo nhỏ màu vàng nhạt, tôn khuôn mặt nhỏ trắng nõn của nhóc càng thêm mượt mà đáng yêu,

tay chân đập thích thú, nước miếng đều sắp chảy ra.

Hai người đang chơi đùa, lúc Thẩm Gia Ngôn ngẩng đầu nhìn thấy Tạ Kế Hiên giơ điện thoại đối diện bọn họ, thấy cậu ngẩng đầu, lại buông xuống, cũng không biết là đang gọi điện thoại hay là chụp hình. Tạ Kế Hiên đi tới bên cạnh cậu ngồi xuống: “Tôi có việc muốn nói với cậu.”

Làm sao nghiêm túc như vậy, Thẩm Gia Ngôn ưỡn thẳng sống lưng, không phải muốn ly hôn với cậu chứ.

“Mẹ tôi gần đây sẽ tìm cậu nói chuyện, bà ấy tự nói với tôi là, khảo nghiệm một chút tình yêu của chúng ta có đáng tin hay không.”

Thẩm Gia Ngôn có chút há hốc mồm, cái này muốn khảo nghiệm thế nào, đầu óc cậu tự động xuất hiện rất nhiều tình tiết máu chó, lại cảm thấy Tạ phu nhân sẽ không làm như vậy, bây giờ còn sẽ có người cầm tiền yêu cầu người khác rời khỏi con mình, quá ngốc.

Tạ Kế Hiên nói: “Bà ấy sẽ cho cậu một khoản tiền để cậu rời khỏi tôi.”

“.....”

38. Chương 38

Edit + Beta: Vịt

“.....”

Không còn lời nào để nói.

Bất quá Thẩm Gia Ngôn còn rất tò mò cho bao nhiêu tiền.

Tạ Kế Hiên nói: “Bà ấy sẽ cho cậu 1 trăm triệu.”

Oa a.

Thẩm Gia Ngôn gật gật đầu, “Đến lúc đó tôi nói thế nào, trực tiếp cự tuyệt bà ấy sao?”

Ánh mắt Tạ Kế Hiên rét lạnh: “Nếu không?”

Biết đâu còn phải nói mấy cái gì đó biểu thị tình yêu thần thánh của 2 người không dung sự tục tĩu của tiền bạc. Thẩm Gia Ngôn nói: “Tôi không cần nói cái gì sao? Tỷ như bởi vì tình yêu bị vũ nhục tức giận tới nước mắt chảy xuống, thế sống chết không nghe theo.” Thẩm Gia Ngôn cảm giác bệnh nghề nghiệp của mình có chút phạm, không diễn hai phát không thoải mái.

Tạ Kế Hiên đề khỏe miệng: “Trực tiếp cự tuyệt bà ấy là được, để cho bà ấy biết tình yêu của chúng ta không phải tiền bạc có thể phá hủy.”

Hai người quyết định như vậy. Quả nhiên rất nhanh Tạ phu nhân đã gọi điện thoại cho Thẩm Gia Ngôn, hẹn địa điểm gặp mặt.

Tạ phu nhân lúc trước đã nói với Tạ Kế Hiên, lúc bà nói chuyện với Thẩm Gia Ngôn, bảo anh trốn ở cách đó không xa nghe, như vậy sau khi anh nghe được đáp án, mới có thể tạo thành đả kích trí mạng nhất, vì thế để cho anh vứt bỏ Thẩm Gia Ngôn, cũng không bao giờ tin tưởng tình yêu giữa đàn ông nữa!

(Đúng là cả gia đình có truyền thống làm ngành giải trí =)))))

Hai người sớm đến địa điểm hẹn, Tạ phu nhân để cho con trai cầm báo ngồi ở vị trí phía sau, mà bà và Thẩm Gia Ngôn thì ngồi ở phía trước, ở giữa chỉ có một gốc bonsai ngăn.

“Mẹ không cần phí nhiều tâm tư như vậy, Gia Ngôn không phải loại người đó.”

“Loại người đó?” Tạ phu nhân ngoảnh mặt làm ngơ, “Trên thế giới này không có việc gì không có ai không thể dùng tiền giải quyết, ít nhất chưa có người con biết. Con cứ an tâm xem xem, chờ cậu ta cầm tiền, con sẽ biết mẹ của con không lừa con.”

Tạ Kế Hiên tính trước kỹ càng: “Gia Ngôn sẽ không cầm tiền, em ấy sẽ dứt khoát cự tuyệt mẹ, một chút cũng sẽ không do dự.”

Lúc Thẩm Gia Ngôn đến phát hiện Tạ phu nhân đang ngồi bên cửa sổ, trong góc phía sau chính là Tạ Kế Hiên, Tạ Kế Hiên cùng cậu đối mắt, để cho cậu an tâm đi vào. Thẩm Gia Ngôn sửa sang xong tâm tình, trước khi vào cửa đổi vẻ mặt trận địa sẵn sàng đón địch, một bộ như lâm đại địch.

“Tạ phu nhân.” Thẩm Gia Ngôn hỏi xong, Tạ phu nhân nhu hòa ngoài ý muốn, mời cậu ngồi xuống.

“Gần đây đang bận gì vậy?”

Mở màn kiểu sách giáo khoa, Thẩm Gia Ngôn quy củ: “Đang chọn kịch bản.”

Tạ phu nhân bắt động thanh sắc quan sát, “Kế Hiên cũng luôn bề bộn nhiều việc, hai người các cậu đều bận, mười ngày nửa tháng không thể gặp mặt đều là chuyện thường đi?”

Thẩm Gia Ngôn gật gật đầu, tính ra, thời gian bọn họ quanh năm suốt tháng ở chung một chỗ ngay cả một nửa cũng chưa tới, càng đừng nhắc tới cậu quay phim, mấy tháng cũng không gặp là chuyện thường. Đây là làm sao, bắt đầu từ ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều sao?

“Không gặp mặt được chúng tôi cũng sẽ kiên trì hàng ngày điện thoại liên hệ, chúng tôi chưa bao giờ sẽ khiến hai bên cảm thấy cô đơn.” Bình tới tưởng đỡ, không thể để cho bà tìm được cửa đột phát, Thẩm Gia Ngôn rốt cuộc là diễn viên, có mấy lời ứng đối cực kỳ lưu loát.

Tạ phu nhân tự quyết định: “Tôi có người bạn, cũng giống với các cậu, lập gia đình với đồng tính, lúc ban đầu không biết có bao ân ái, trong giới bạn bè đều hâm mộ, không nghĩ tới ngày tốt đẹp không nhiều, không bao lâu đã tách ra.”

Hóa ra là nêu ví dụ, Thẩm Gia Ngôn bất động thanh sắc nghe.

Rốt cuộc là vì cái gì chứ, một người là chuyên gia thiết kế thời trang, hàng năm lặn lội khắp các buổi trình diễn, bay trên bầu trời. Một người khác, là họa sĩ, nhàn rỗi không có chuyện gì liền chạy đông chạy tây sưu tập phong cảnh, cũng không có nhà. Người này a, dựa vào ở chung để gắn bó tình cảm, không có thời gian ở chung tình cảm này liền sẽ càng ngày càng nhạt, kết cục cuối cùng chính là chia tay.”

“Hơn nữa, các cậu sẽ không có con, tình cảm này ràng buộc càng yếu ớt. Cậu suy nghĩ chút, chờ các cậu sau này già rồi, nhìn bên ngoài vạn nhà sáng đèn cảm giác gì đây? Người khác đều con cháu quần quanh đầu gối, còn mình, cô đơn, bao thù lương.” Tạ phu nhân biết dùng tình cảm động tâm người khác, chân tình ý thiết khuyến nhủ.

Thẩm Gia Ngôn suy nghĩ một chút “Tôi lúc đó đoán chừng vẫn đang quay phim, không có thời gian chú ý vạn nhà sáng đèn.”

“.....”

Còn mạnh miệng đúng không, sắc mặt Tạ phu nhân lạnh xuống: “Tôi cũng là vì tốt cho các cậu, hiện tại tách ra hai bên còn có thể rơi vào kết cục viên mãn, nếu không sau này hối hận cũng không kịp.”

“Kế Hiền lúc nào rời khỏi cậu cũng có thể không lo tìm một người khác, nhưng cậu lại khác.”

Tạ Kế Hiền phía sau bộp cái đặt tờ báo xuống, cơm có thể ăn lung tung lời không thể nói lung tung.

“Giới giải trí loạn như vậy, muốn tìm một người thật lòng yêu cậu rất không dễ dàng.”

“Không nhất định.” Thẩm Gia Ngôn nói: “Phát triển tốt tới lúc tôi 5-6 chục tuổi ở giới giải trí hẳn là có chút địa vị, tìm thanh niên 2 mươi mấy tuổi vẫn có thể sung sướng rất lâu đấy.”

“.....”

“.....”

Biểu tình Tạ phu nhân có chút sụp đổ, Tạ Kế Hiên tờ báo đã không cầm được.

“Tôi đã nói rõ rồi, tôi cho cậu một khoản tiền, cậu rời khỏi con tôi.” Tạ phu nhân không vòng vo được nữa, vứt bỏ lời khuyên, lộ ra mục đích.

Cuối cùng đã tới cửa ải này.

Tạ phu nhân liếc Tạ Kế Hiên một cái, Tạ Kế Hiên lộ ra vẻ mặt không kiên nhẫn, chỉ muốn nhanh chóng kết thúc trò khôi hài này, chờ Thẩm Gia Ngôn thống khoái cự tuyệt, liền để cho mẹ anh thấy rõ hiện thực.

Tạ phu nhân chống lại ánh mắt Thẩm Gia Ngôn: “Tôi cho cậu 3 trăm triệu.”

Sao lại biến thành 3 trăm triệu? Vậy mà lâm thời sửa lời? Tạ Kế Hiên kiềm chế, uống cafe, cho dù 3 trăm triệu, Thẩm Gia Ngôn cũng sẽ không chút do dự cự tuyệt.

“Ba trăm triệu!?”

“Rầm”, Có thứ gì đó rơi xuống đất, vỡ ra tiếng vang thanh thúy.

Nhìn một cái phía sau Thẩm Gia Ngôn, trong mắt Tạ phu nhân không che dấu được đắc ý, thế nào, gừng càng già càng cay đi, tình gì mà so với sức mạnh tiền bạc, ở trước mặt kim tiền, đều là giả dối.

“Thế nào? Cậu rời khỏi Kế Hiên, 3 trăm triệu này lập tức thuộc về cậu.”

Oa a, 3 trăm triệu, thật không tiếc ra tay a. Thẩm Gia Ngôn cảm thán, cậu vốn nghe nói 1 trăm triệu đã rất giật mình, không nghĩ tới Tạ phu nhân hào phóng lại cho thêm 2 trăm triệu. Có tiền thật tốt a, tiền giống như nhặt được.

Bất quá Thẩm Gia Ngôn vẫn còn có chút không tin, thật sự đang gạt cậu, “Thật sự cho 3 trăm triệu sao?”

Tạ Kế Hiên nhặt cái chén vừa rơi lên.

“Đương nhiên.” Tạ phu nhân vẻ mặt nghiêm túc, “Tôi nói được làm được, cậu hiện tại liền chia, tôi hiện tại liền cho.”

Tạ Kế Hiên cầm tờ báo, có nước mắt vô hình chảy xuống, người đàn ông độc thân kim cương hạng nhất các cô gái muốn gả nhất, người chồng môn Tạ gia chỉ trị giá ba trăm triệu, nhân dân tệ à.

Nhìn bộ dáng bà, thật sự hẳn có thể làm được, Thẩm Gia Ngôn thu hồi ý nghĩ lúc trước của mình, dùng tiền đuổi người thật sự một chút cũng không lỗi thời, là cách làm cực kỳ thực dụng lại thực tế.

“Xin lỗi, tôi không bán, khụ, tôi không chấp nhận, ngài cho nhiều tiền hơn nữa, ngay cả 3 tỷ, tôi cũng sẽ không rời khỏi Tạ Kế Hiên.”

Tạ đại tổng tài rơi xuống nước mắt chân thật, thoát khỏi vận mệnh bị “Bán tổng bán tháo”.

Tạ phu nhân sững sốt, “Cậu không tin tôi sẽ cho cậu nhiều tiền như vậy?”

“Tôi tin.” Thẩm Gia Ngôn chân thành nói: “Nhưng tình yêu là vô giá, tìm một người tương ái không dễ dàng, 3 trăm triệu, 3 tỷ thì sao chứ? Tôi nếu thật sự là người thích tiền, ở cùng với ai không được chứ? Khỏi cần cứ phải là Tạ Kế Hiên.”

“Hơn nữa tôi hiện tại cũng có thể làm ra tiền rồi, không thiếu tiền xài, đột nhiên 3 trăm triệu nện xuống tôi thật sự không thích ứng.” Mấu chốt là Tạ Kế Hiên có thể kiếm tiền a. Mẹ chồng ác độc dùng tiền nện nữ chính làm sao lại không rõ, *con trai ngài có tiền như vậy, nữ chính tại sao lại phải bởi vì bà cho mấy đồng tiền mà rời khỏi nam chính chứ.*

Dĩ nhiên, một câu sau là thổ tào, Thẩm Gia Ngôn nói là chân tâm thật ý.

Tạ phu nhân sững sốt, không ngờ tới là kết quả như vậy, vốn đã nhìn thấy kết cục, làm sao Thẩm Gia Ngôn không dựa theo motif ra bài.

“Cậu thật sự không nghĩ thêm chút?”

“Không.” Thẩm Gia Ngôn đứng lên: “Ngài nếu không còn chuyện khác thì tôi đi trước, đợi lát nữa tôi còn có lịch trình.”

Nhìn Thẩm Gia Ngôn rời đi, Tạ phu nhân hết sức không cam lòng, bà đau khổ nghĩ có phải có chỗ nào chưa làm tốt hay không, chẳng nhẽ là ngại cho ít tiền?

“Mẹ, mẹ chịu thua chưa?”

“Mẹ không phục.” Tạ phu nhân cứng cổ, “Mẹ sẽ không từ bỏ.”

Tạ Kế Hiên cũng không thấp tùng nữa: “Con còn có việc, đi trước đây.”

“Chờ chút.” Tạ phu nhân đột nhiên kêu lên, bà vừa nãy đã muốn nói tới, lúc này lại lần nữa ở trên người Tạ Kế Hiên ngửi thấy được một cổ mùi vị, xác định không phải mùi mình xảy ra vấn đề: “Trên người con mùi gì thế, mẹ sao ngửi giống như mùi sữa hồi con vừa mới sinh vậy?”

Tạ Kế Hiên ngừng lại, anh lúc ra ngoài quả thực đã ôm nhóc con, chơi với nhóc con hồi lâu, khi đó nhóc con vừa ăn sữa xong, trên người có mùi đặc trưng của trẻ sơ sinh, anh ngửi quen không có cảm giác gì, nhưng đối với người khác thì không giống.

“Có thể là nguyên nhân con uống sữa.”

Con không phải không thích uống sữa tươi sao? Nhìn bóng dáng con trai, Tạ phu nhân nghi ngờ.

Thẩm Gia Ngôn ở giao lộ lên xe Tạ Kế Hiên, “Mẹ anh không nghi ngờ chứ?”

Tạ Kế Hiên lắc đầu: “Không có.”

Thẩm Gia Ngôn thở phào, “Dù gì cũng gạt được rồi, tôi còn tưởng bà ấy sẽ phát hiện chứ. Vậy bà ấy nói thế nào, sau này còn sẽ can thiệp chuyện chúng ta sao?”

“So với việc này.” Tạ Kế Hiên nghiêm túc nhìn Thẩm Gia Ngôn: “Cậu sẽ không thật sự định bán tôi đi chứ?”

“Làm sao sẽ!” Thẩm Gia Ngôn nghe thấy chữ bán, rất muốn cười, nhưng kìm được. Rất hiển nhiên, Tạ đại tổng tài hiện tại cũng không quá cao hứng. Cậu chân thành nói: “Tôi chính là khá khiếp sợ, khó mà tin được mẹ anh sẽ cho nhiều tiền như vậy. 3 trăm triệu đấy, đủ cho tôi tiêu mấy đời.”

Tạ Kế Hiên nheo mắt lại: “Tôi chỉ trị giá 3 trăm triệu?”

Thẩm Gia Ngôn suy nghĩ một chút, “Ba trăm triệu ít quá, ít phải 3 tỷ a.”

“Vậy 3 tỷ cậu sẽ bán không?”

Thẩm Gia Ngôn lâm vào trầm tư.

“.....”

Dường như có âm thanh của thứ gì đó vỡ lại lần nữa truyền đến.

Thẩm Gia Ngôn suy nghĩ một chút nói: “Nhiều tiền quá, tôi có áp lực, vẫn là không bán.”

Hu hu hu.

Thẩm Gia Ngôn không nói dối Tạ phu nhân, cậu buổi chiều quả thực có lịch trình, Tân Nguyên nhận cho cậu một tạp chí đại bài, hôm nay phải chụp một nhóm hình thời trang. Mạnh Giản Minh đưa cậu tới địa điểm chụp, studio này rất nhiều minh tinh đã tới, cực kỳ nổi tiếng, không ít minh tinh đại bài đều đã tới.

Thẩm Gia Ngôn vào cửa, bên ngoài là một vườn hoa nhỏ, cũng là nơi lấy cảnh, có một tổ người đang bận rộn. Lúc này vẫn chưa tới thời gian chụp của Thẩm Gia Ngôn, cậu đứng đằng xa vây xem. Chỉ chốc lát có người dưới hộ tống của nhà tạo mẫu đi ra, Thẩm Gia Ngôn chăm chú nhìn một cái, đặc biệt quen mắt, một hồi lâu đột nhiên kịp phản ứng, đây không phải Tô Minh Hạ sao!

39. Chương 39

Edit + Beta: Vịt

Cách nhiều năm lại một lần nữa gặp Tô Minh Hạ, Thẩm Gia Ngôn bất ngờ không có cảm giác gì, không bất kỳ có ý nghĩ tránh né nào, không biết lúc nào thì tâm tình cậu thay đổi, vạch rõ Tô Minh Hạ là đồng nghiệp.

Chỉ là đồng nghiệp mà thôi.

Mấy năm không gặp, Tô Minh Hạ bề ngoài thoát nhìn cũng không có bao nhiêu thay đổi, chỉ là khí chất trở nên thành thực hơn, người thoát nhìn cũng trầm ổn không ít. Vẫn như cũ để tóc ngắn, ngũ quan tinh tế hơn cả phái nam khiến hắn thoát nhìn hết sức xinh đẹp, hắn rất thích hợp chụp chính diện.

Studio này hôm nay hẳn đã được bao hết, vậy cậu cũng phải cùng lên bìa tạp chí này với Tô Minh Hạ?

Đối diện Tô Minh Hạ bày xong một tư thế, đầu hơi nghiêng, đợi lúc nhìn thấy bóng dáng Thẩm Gia Ngôn, người đã theo người đại diện vào cửa rồi, hắn quét bóng lưng một cái, không nhìn ra có gì đặc biệt, liền thu trở lại.

Thẩm Gia Ngôn vào phòng nhìn thấy nhà tạo mẫu, thợ trang điểm, nhà tạo mẫu tóc, nhiếp ảnh gia. Thật không nghĩ tới chụp ảnh có nhiều người vây quanh cậu như vậy, quả nhiên là tạp chí đại bài. Nhà tạo mẫu hỏi cậu: “Ngoại trừ mấy tạo hình đã thương lượng xong, chúng tôi muốn thêm một cái nữa, sau lưng là tạo hình khiêu gợi, không biết các cậu có thể tiếp nhận không?”

Vừa nói cho bọn họ xem biểu diễn của người mẫu, nhà tạo mẫu chỉ tạo hình gợi cảm, phía trước nhìn rất bình thường, nhưng sau lưng là khoét rỗng toàn bộ, từ bả vai đến eo, hết sức sexy. Thẩm Gia Ngôn chưa từng thử qua loại tạo hình này, lần đầu tiên chụp tạp chí đại bài đã phải kích thích như vậy sao?

Bất quá đàn ông lộ sau lưng cũng không có gì, Thẩm Gia Ngôn không mâu thuẫn. Nhìn về phía Mạnh Giản Minh, Mạnh Giản Minh nhú mày nhìn, “Tôi gọi điện thoại.”

Gọi cho ai hả? Thẩm Gia Ngôn có chút nghi ngờ, chỉ là lộ lưng mà thôi nghiêm trọng vậy sao?

Mạnh Giản Minh không đầy một lát đã quay lại, “Lộ quá nhiều, ít nhất mặc áo lót đi?”

“Mặc áo lót thì không đẹp.”

Mạnh Giản Minh lại đi gọi điện thoại, quay lại nói: “Lộ nửa trên chúng tôi có thể tiếp nhận.”

“Vậy phần nửa dưới làm sao đây?”

Mạnh Giản Minh y xì thuật lại lời của đầu bên kia điện thoại: “Vá lại.”

Đậu má vá lại.

Cuối cùng hai bên đều lui một bước, lúc chụp ảnh ngồi nghiêng người, chỉ lộ ra một phần. Làm xong phương án, liền chuẩn bị chụp ảnh, Thẩm Gia Ngôn bị kéo đi làm tạo hình. Không nghĩ tới nhà tạo mẫu tóc còn là fans của cậu, sau khi xin một tấm ảnh chụp chung cứ khen Thẩm Gia Ngôn dễ nói chuyện mãi, “Có người thật sự tư thế lớn, đừng nói chụp ảnh chung, ký tên cũng không cho.”

Thẩm Gia Ngôn cười cười, nhà tạo mẫu tóc ở trước mặt thần tượng, dốc hết toàn lực làm kiểu tóc đẹp mắt sang chảnh, tôn khuôn mặt vốn dễ nhìn của Thẩm Gia Ngôn càng thêm đẹp trai.

Lúc này, Tô Minh Hạ cũng chụp xong, trở lại tháo trang sức, đúng lúc ở phòng hóa trang gặp phải Thẩm Gia Ngôn.

“Xin chào, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.” Thẩm Gia Ngôn còn đang suy nghĩ mở miệng thế nào, không nghĩ tới Tô Minh Hạ chào hỏi trước.

Hai người bắt tay, Thẩm Gia Ngôn nhất thời có chút lúng túng, không biết như thế nào cho phải, quan hệ hai người quá lúng túng, còn rất phức tạp. Đã không biết nói cái gì cho phải, Thẩm Gia Ngôn liền ngoan ngoãn câm miệng, Tô Minh Hạ ngược lại rất tự nhiên: “Tôi đã xem phim mới của cậu, nhận được rating xem rất tốt, khởi đầu tốt đẹp a.”

Thẩm Gia Ngôn khiêm tốn: “Cũng ổn thôi.”

“Kỹ thuật diễn tốt như vậy, có nghĩ tới màn ảnh lớn rèn luyện tay chân hay không, công ty cậu hẳn nhận được lời mời của chương trình Thần Cổ rồi nhỉ?”

Tô Minh Hạ hỏi cái này, Thẩm Gia Ngôn không thể không nói gì nữa, “Cái này tôi không rõ lắm, công ty thay tôi làm quyết định.”

“Vậy cậu có ý kiến gì không?”

Thật đúng là theo sát không nghỉ a, cậu nên nói thế nào, nói không tốt thì dắc tội người: “Tôi cảm thấy Thần Cổ đối với tôi mà nói tính khiêu chiến quá lớn, rất có áp lực.”

“Áp lực chính là động lực, tôi rất mong chờ biểu diễn của cậu, cố lên.” Tô Minh Hạ vỗ vỗ vai Thẩm Gia Ngôn, tháo xong trang sức rất nhanh liền đi, thoạt nhìn dường như rất bận rộn, Thẩm Gia Ngôn suy nghĩ một hồi lâu, không hiểu thành ý lời này của Tô Minh Hạ có mấy phần, chờ lúc chụp hình liền quên tới sau ốt.

Chờ sau khi ảnh chỉnh xong, tạp chí gửi preview cho Mạnh Giản Minh, Mạnh Giản Minh xem xong, nhũm nhúm đưa cho Tạ Kế Hiên.

Thẩm Gia Ngôn vừa lúc tắm rửa xong ở trong phòng làm việc Tạ Kế Hiên ăn, nhìn hình trên máy tính, trầm nghĩ không hổ là tạp chí đại bài, chụp rất có trình độ, ánh sáng, góc độ, đủ tiêu chuẩn. Tạ Kế Hiên lật đến tấm cuối cùng, chính là tấm tạo hình khoét rỗng sau lưng, phút chốc giận tái mặt.

Mạnh Giản Minh yêu cầu chỉ có thể chụp nửa bên, nhiếp ảnh gia cũng làm như vậy. Nhưng nửa lộ nửa không sẽ lại chỉ hấp dẫn tưởng tượng xa xôi của người ta, so với lộ toàn bộ càng thêm sexy. Thẩm Gia Ngôn nhìn rất không tẻ, nhưng nhìn bộ dáng Tạ Kế Hiên dường như rất không vui. Chẳng lẽ không đạt tới yêu cầu của Tạ đại tổng tài?

“Có chỗ nào không đúng sao?” Thẩm Gia Ngôn hỏi.

Tạ Kế Hiên gọn gàng dứt khoát: “Tấm cuối cùng không được.”

“Sao thế tôi cảm thấy rất đẹp.”

Tạ Kế Hiên hết sức lãnh đạm: “Lộ quá nhiều.”

“Không có a, chỉ có thể nhìn thấy chút lưng, hơn nữa, tôi một đại nam nhân, lộ lưng cũng không có gì đi?”

Thẩm Gia Ngôn trưng cầu ý kiến Mạnh Giản Minh, “Đúng không, anh Mạnh.”

Hai người một bộ muốn hấn phân xử, Mạnh Giản Minh thế khó xử, một người là cấp trên, một người là đối tượng của cấp trên hấn, hấn nói thế nào mới được đây.

Tạ Kế Hiên nói: “Cậu nghĩ thế nào nói thế đó, tôi sẽ không trừ tiền thưởng cuối năm của cậu.”

“.....”

“.....”

Mạnh Giản Minh lập tức liền nói: “Dù sao cũng kết hôn rồi, vẫn là phải có chút dáng vẻ đàn ông của phụ nam.”

“.....”

Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình, mắt không chớp nhìn: “Quá lẳng lơ.”

“.....” Rõ ràng mọi người đều nói sexy, sao tới trong mắt anh đã là lẳng lơ?

Mạnh Giản Minh nói: “Sexy cũng có chỗ tốt của sexy, có thể lấy lòng fans, cũng là một loại thủ đoạn hút fan. Đối với Gia Ngôn mà nói là loại đột phá, nói không chừng có thể hấp dẫn càng nhiều tạp chí thời trang xem trọng.”

Cuối cùng khuyên can mãi, mới rút cục từ trong tay Tạ Kế Hiên moi được ảnh ra.

Thẩm Gia Ngôn khoảng thời gian này rất bận, có khi nửa đêm mới về nhà, nhóc con mấy ngày đầu còn không chịu được, một ngày có thể khóc vài trận. Thẩm Gia Ngôn rất đau lòng, vừa dỗ vừa hôn rút cục để cho nhóc con an tâm, dù sao số lần khóc cũng không phải nhiều như vậy, nhưng Thẩm Gia Ngôn về nhà có khi vẫn có thể nhìn thấy dáng vẻ nhóc nước mắt rưng rưng.

“Hôm nay khẩu vị không tệ, ăn rất ngon.” Thẩm Gia Ngôn nghe bảo mẫu, nghĩ thầm nhóc con ngày nào mà không ăn ngon.

Thẩm Gia Ngôn mua cho nhóc quần áo mới, có hoa văn dâu tây, làm tôn lên nắm gạo nếp vừa trắng vừa ngọt. Thẩm Gia Ngôn thấy nhóc uốn tới ẹo lui, duỗi tay ôm lấy nhóc, “Con trai ngoan.”

Nhóc con này lợi còn chưa có mọc răng, suốt ngày cũng không biết vui cái gì, ở trong ngực Thẩm Gia Ngôn uốn tới càng vui vẻ. Tay thịt chân thịt trắng nõn mập mập, nuôi rất khéo, cũng vô cùng chiều chuộng, Thẩm Gia Ngôn không dám dùng lực, sợ lưu lại dấu vết.

Tạ Kế Hiên ngồi ở trên ghế sa lon không động đậy, có lẽ vẫn không vui vì chuyện ban ngày.

Thẩm Gia Ngôn muốn nói mấy chuyện khác dời lực chú ý, “Tôi hôm đó lúc đi chụp hình gặp Tô Minh Hạ.”

Tạ Kế Hiên ngẩng đầu: “Ai?”

..... Vẫn chưa nhớ ra sao?

“Gần đây Thần Cổ retake muốn quay chương trình, tổ chế tác bọn họ mời tôi.”

“Điện ảnh sao?” Tạ Kế Hiên nói: “Phải mặc lộ lưng sao?”

“..... Không mặc.”

“Vậy có thể chụp.”

“.....”

Chúng ta có thể bỏ qua phần này hay không?

“Đạo diễn Tương Đông Xương còn gọi điện thoại cho tôi, tôi thấy tôi không thể cự tuyệt.”

“Không thích không cần miễn cưỡng, sau này kịch bản tốt có rất nhiều.”

Aizz, có người yêu là tổng tài chính là tốt. Thẩm Gia Ngôn nói: “Không có, cũng không phải không thích, chính là không có cảm giác gì, ngày mai đạo diễn Tưởng muốn gặp tôi tán gẫu chút, tôi và anh Mạnh đã thương lượng, lúc gặp mặt sẽ đáp ứng.”

Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình: “Không mặc lộ lưng là được.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn dỗ nhóc con ngủ, tắm rửa lên giường đi ngủ. Lúc nửa đêm, mơ mơ màng màng cảm giác được đôi môi đụng phải thứ gì đó mềm mại, Thẩm Gia Ngôn khi đó không tỉnh táo, cho rằng đang nằm mơ, nói: “Bảo bảo ngoan.”

Bảo bảo trong mơ rõ ràng “không ngoan”. Thẩm Gia Ngôn không chịu được ngứa, đưa tay đẩy một cái, cậu rõ ràng không dùng bao nhiêu khí lực, nhưng trong mơ không khống chế được lực đạo, chỉ nghe một tiếng “chát” thanh thúy, hình như đánh phải thứ gì. Cậu buồn ngủ tới không mở mắt nổi, cũng không phân rõ trong mơ hay là thực, vù vù lại ngủ mất.

Buổi sáng thức dậy lúc ăn cơm, nhìn thấy má phải Tạ Kế Hiên đỏ lên, hình như đang tức giận.

Thẩm Gia Ngôn nói: “Mặt anh sao thế?”

“Hừm.”

Thẩm Gia Ngôn buổi tối đuổi xong lịch trình lập tức tới địa điểm hẹn, Tương Đông Xương đã ngồi bên trong, ngồi bên cạnh Tô Minh Hạ. Thẩm Gia Ngôn có chút ngoài ý muốn, Tương Đông Xương không nói với cậu Tô Minh Hạ cũng tới à.

“Nào, Gia Ngôn, vị này chắc hẳn cậu cũng biết, diễn viên nam hai nguyên bản Tô Minh Hạ.” Tương Đông Xương nhiệt tình giới thiệu.

“Quen chứ, hai hôm trước còn gặp mặt.”

“Vây càng tốt, tôi đã sớm muốn giới thiệu hai người các cậu quen biết.” Tương Đông Xương cười, mọi người ngồi xuống, hắn lại nói: “Tôi còn chưa kịp cảm ơn Gia Ngôn, nếu không phải cậu, Kiếm huyết phong hầu còn không biết lúc nào có thể thấy ánh mặt trời, cũng chính là Kiếm huyết phong hầu phát sóng, để cho mọi người nhìn thấy năng lực của tôi, mới có cơ hội đạo diễn Thần cổ retake.”

“Ngài đừng nói vậy, là bản thân ngài có năng lực, không liên quan tới tôi lắm, ngược lại tôi phải cảm ơn ngài, ngài nhưng là đại ân nhân của tôi.”

Tương Đông Xương cười vui vẻ, Thẩm Gia Ngôn tiểu tử này thật không tệ, hắn hồi đó không nhìn lầm người, hắn vội vàng rèn sắt khi còn nóng, “Tôi chính là hi vọng cậu có thể lại lần nữa diễn tác phẩm của tôi, đây là tâm nguyện của tôi.”

“Đây là vinh hạnh của tôi.”

Thẩm Gia Ngôn nói như vậy chính là đáp ứng, Tương Đông Xương cao hứng, nâng chén, “Nào, chúng ta uống một chén, ăn mừng lại lần nữa hợp tác!”

Uống rượu xong, Tương Đông Xương lời càng nhiều, “Minh Hạ, cậu không phải muốn trò chuyện với Gia Ngôn sao? Đừng khách khí, đều là người nhà.”

Tô Minh Hạ cười cười, nhìn Thẩm Gia Ngôn: “Tôi nghe nói Tiểu Thẩm đã kết hôn, cuộc sống sau kết hôn vui vẻ chứ?”

Tới rồi.

Dù gì cũng là tình địch, Thẩm Gia Ngôn nghĩ trong lòng Tô Minh Hạ không biết nghĩ cậu như thế nào, quả nhiên muốn “khai chiến” sao? Người cũ với đương nhiệm, rất kích thích.

Thẩm Gia Ngôn đang không biết nói thế nào mới tốt, liền nhìn thấy ngoài cửa quản lý tiến vào, nói với Tương Đông Xương: “Tạ Kế Hiên tiên sinh muốn gặp ngài, ngài thấy được không?”

Tương Đông Xương vừa nghe Tạ Kế Hiên, vội vàng đứng lên, chỉnh chỉnh quần áo, xoay người tự mình mời Tạ Kế Hiên ngoài cửa đi vào.

40. Chương 40

Edit + Beta: Vịt

Thẩm Gia Ngôn còn tưởng mình nghe lầm, không nghĩ tới tiến vào thật là Tạ Kế Hiên.

Đây là tu la tràng của tiền nhiệm đương nhiệm.....

Nhìn thấy Tạ Kế Hiên đi vào, Tô Minh Hạ đứng lên, “Tạ tiên sinh.”

Tạ Kế Hiên bắt tay với hắn, ngồi ở bên cạnh Thẩm Gia Ngôn, thoạt nhìn hoàn toàn không quen. Tô Minh Hạ ngừng lại, lời đến khóe miệng lại nuốt xuống, ngồi xuống theo.

Tương Đông Xương vui vẻ, không nghĩ tới ở đây ăn cơm vậy mà có thể gặp được Tạ Kế Hiên, không chỉ gặp được, Tạ Kế Hiên hoàn nguyện ý đi vào ngồi một chút. Phải biết đây nhưng là gia chủ Tạ gia đây, giao thiệp tốt, ở trong giới giải trí không nói tung hoành cũng là vững chắc.

“Tôi nghe nói các anh muốn retake Thần cổ?”

Ánh mắt Tương Đông Xương phát sáng: “Tạ tiên sinh cũng biết bộ điện ảnh Thần cổ?”

“Không biết.”

“.....”

Tạ Kế Hiên nói: “Đây là lần đầu tiên Gia Ngôn lên màn ảnh lớn, hi vọng đạo diễn Tương có thể chiếu cố nhiều hơn, tôi đây cảm ơn.”

Tương Đông Xương vội vàng nói: “Cái này là nên, Tạ tổng yên tâm, tôi sẽ không để cho Gia Ngôn chịu ủy khuất.”

Thẩm Gia Ngôn không nghĩ tới Tạ Kế Hiên là tới trợ uy cho mình, có chút cảm động, mặc dù trường hợp có chút lúng túng. Thẩm Gia Ngôn nhìn Tô Minh Hạ một cái, Tô Minh Hạ uống rượu, rũ lông mi mắt, không biết đang nghĩ gì. Mặc dù cậu và Tạ Kế Hiên là thỏa thuận kết hôn, nhưng trong mắt người cũ Tô Minh Hạ này chính là thật sự ở cùng nhau, nếu đổi lại là cậu đối mặt tình huống như vậy, khẳng định cảm thấy không được tự nhiên, nhưng Tô Minh Hạ không một chút phản ứng, Thẩm Gia Ngôn rất bội phục.

Tạ Kế Hiên cũng thật kỳ quái, không phải từng qua lại ư, nhìn thế nào cũng giống như người xa lạ, hai lần trước hỏi anh cũng là phản ứng khó hiểu, Thẩm Gia Ngôn không hiểu được.

Tạ Kế Hiên lời không nhiều, dặn dò một câu thì không còn gì khác, một lát sau, lại lên 2 món ăn, trong đó một phần đặt trước mặt Tạ Kế Hiên, Tô Minh Hạ nói: “Cũng không biết Tạ tổng muốn ăn cái gì, chỉ gọi một món sườn ô mai Tạ tổng thích ăn, có thể chứ?”

Tạ Kế Hiên chỉ gật đầu, không nói gì. Ngược lại Thẩm Gia Ngôn nhìn sườn ô mai nước miếng chảy ròng, lúc cậu mang thai đã đối với đồ chua tạo thành phản xạ có điều kiện, hiện tại cũng không sửa được, nhìn thấy mì chua cay còn muốn ăn. Tạ Kế Hiên gấp một miếng cho cậu, Thẩm Gia Ngôn nếm thử chút, rất không tệ, vị chua ngọt, thịt mềm nhũn thơm ngon, mang theo mùi thơm dịu của ô mai, cực kỳ kích thích ăn uống.

Cậu lại gấp một miếng, ngẩng đầu nhìn thấy Tô Minh Hạ nhìn cậu, thấy cậu ngẩng đầu nhìn thấy, khẽ mỉm cười.

Đã biết Tô Minh Hạ phóng khoáng, Thẩm Gia Ngôn cũng không cố kỵ gì nữa, cũng cười với hắn: “Rất không tệ, anh cũng nếm thử chút.”

Tô Minh Hạ cười cười: “Tôi sẽ.”

Lúc Thẩm Gia Ngôn tới gọi xe tới, lúc trở về ngồi xe sang của Tạ Kế Hiên. Hai người ngồi ở ghế sau, trên mặt Tạ Kế Hiên đã không còn đỏ nữa, Thẩm Gia Ngôn quan tâm một câu: “Mặt anh khỏi rồi?”

Vừa hỏi như vậy, Tạ Kế Hiên lại u ám: “Chưa khỏi.”

“Nhưng tôi thấy không sao nữa.”

Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình nói: “Nội thương cậu cũng có thể nhìn ra được sao?”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn hỏi: “Chỗ nào hả?”

Tạ Kế Hiên sâu kín nhìn cậu: “Tim tôi.”

“.....”

Tổ chương trình Thần Cổ rất nhanh đã đưa bản quy trình chương trình cho Thẩm Gia Ngôn, diễn viên nam chính đã xác định, nam hai cạnh tranh vô cùng kịch liệt. Bộ phim này từng nhận được giải, hiện tại retake, độ topic đương nhiên không thiếu, hơn nữa nam hai còn là nhân vật quan trọng như vậy, người nóng lòng muốn thử không ít.

Chương trình này tổng cộng phát 2 tập, chuẩn bị video nào đó phát trên mạng, quảng cáo đã làm một thời gian rồi, ở trên weibo cũng tuyên truyền, trận chiến lớn như vậy, không lo không có độ chú ý. Hơn nữa sau khi Thẩm Gia Ngôn nhận diễn, weibo chính thức lập tức thả tin tức, lại tăng thêm một lớp chú ý.

Bây giờ có thể nói là hùng hực khí thế, chỉ đợi chương trình phát sóng.

Hơn nữa nhằm công bằng, dùng phương thức livestream, hiện trường rút ra đoạn cut diễn. Tập 1 xem bọn họ diễn, do người xem bỏ phiếu quyết ra 2 cái tên có số phiếu cao nhất tiến vào trận chung kết, tập thứ 2 chính là nhất nhì quyết định thắng bại, cuối cùng tuyên bố kết quả.

Thẩm Gia Ngôn xem kịch bản hai ngày, lại ôn lại phim điện ảnh 1 lần, đối với nhân vật nam 2 này có cách nhìn của mình, đã có nắm chắc rất lớn. Mặc dù không có ngoài ý muốn cậu chính là điều động nội bộ trong truyền thuyết, nhưng kỹ thuật diễn không phục người, nhất định sẽ bị bàn tán, cậu không muốn cô phụ sự mong đợi của Tương Đông Xương.

Thẩm Gia Ngôn xem phim, Tạ Kế Hiên không đầy một lát cũng tới đây ngồi xuống, hai người yên lặng xem. Nam chính và nam 2 gặp nhau hiểu nhau, nam 2 có tình cảm với nam chính, hết sức phức tạp. Hắn coi nam chính là đồng minh, trong lòng có sự ỷ lại không nói rõ ràng được, cuối cùng nam chính dưới áp lực của hiện thực trở về cuộc sống “bình thường”, lúc chia xa, nam hai nói với nam chính: “Cho tôi một nụ hôn đi, tim tôi sẽ không đau nữa.”

Trên TV vừa lúc diễn tới đây, sắp kết thúc. Gần tối chiều tà, trong ánh tà dương, nam chính cho nam 2 một nụ hôn, nhưng không hôn trên miệng, một khắc kia, hôn vào trên khuôn mặt. Chỗ này đầy đủ biểu lộ ẩn nhẫn và thống khổ của nam chính, hơi dung túng một chút, hắn liền không quay đầu được.

Thẩm Gia Ngôn hết sức chuyên chú xem, nghĩ mình sẽ diễn thế nào, Tạ Kế Hiên ho khan một tiếng.

Một lát sau, lại ho khan một tiếng.

Lúc ho khan tiếng thứ ba, Thẩm Gia Ngôn không nhận được: “Anh bị cảm sao?”

“Không có.”

Thẩm Gia Ngôn tiếp tục xem TV, lúc này, Tạ Kế Hiên lại ho khan một tiếng, dụi ngực, bộ dáng dường như rất không thoải mái. Thẩm Gia Ngôn nói: “Anh sao thế? Có cần tôi đưa anh đi bệnh viện không?”

Tạ Kế Hiên biểu tình ảm nhẫn: “Không sao, chỉ là tim không thoải mái thôi.”

“.....”

Bộ phim diễn xong, Tạ Kế Hiên vẫn đang xoa ngực, Thẩm Gia Ngôn tắt TV, suy nghĩ một chút nói: “Anh có phải có bệnh tim không?”

“.....”

“Hừm.” Tạ Kế Hiên đứng lên quay đầu rời đi, xem ra tim không có vấn đề, hết sức khỏe mạnh.

Như vậy Thẩm Gia Ngôn cũng không cần gọi cho Đỗ Tử Tử nữa, nhóc con lúc này vừa uống xong sữa, bảo mẫu nói một mực không ngủ, rất hưng phấn. Thẩm Gia Ngôn vào phòng, ôm nhóc lăn lộn một lát. Nhóc con thay một bộ quần áo trẻ em màu vàng nhạt, ăn ngủ, ngủ ăn, giống như heo con.

Thẩm Gia Ngôn hai hôm nay suy nghĩ nhũ danh cho nhóc, nhưng vẫn chưa nghĩ ra, “Con muốn nhũ danh gì?”

Nhóc con uốn tới ẹo lui, mở miệng nhỏ không răng ra, lộ ra lợi hồng phấn, đều là mùi sữa thơm, Thẩm Gia Ngôn đùa nhóc: “Nếu không gọi con là Tiểu Trư nhé?”

Nhóc con vẫy tay thật nhỏ, nếu như có thể nghe hiểu, nhất định đang phản kháng.

Sau khi nhận chương trình Thần cổ, Thẩm Gia Ngôn ngày ngày bận rộn, một bên cùng tổ chương trình trao đổi công việc, một bên bận rộn đuổi lịch trình. Lúc về tới nhà ngủ, nhóc con đã ngủ rồi, hôm nay, thừa dịp cậu rảnh rồi, Tạ Kế Hiên hẹn cậu thời gian ăn tối, vừa vặn buổi tối không có việc gì, Thẩm Gia Ngôn đáp ứng.

Sau khi công bố tin kết hôn, bạn bè Tạ Kế Hiên cũng đều biết rồi, bắt quá bạn anh đều rất bận, khắp nơi thể giới chạy tới chạy lui, tụ tập với nhau không dễ dàng, thật vất vả, hôm nay có thể tụ tập, vội vàng kêu Tạ Kế Hiên dẫn đối tượng ra ngoài nhìn một cái.

“Nhất định phải xem xem Tạ Kế Hiên tìm bảo bối nào, kết hôn còn giấu diếm, sợ ai biết cướp mất sao!” Đám bạn ồn ào thảo phạt, quá không phải người, kết hôn vậy mà không báo một tiếng, cũng chỉ Tạ Kế Hiên làm được.

Thẩm Gia Ngôn nhịn không được ở trên xe ngủ một giấc, sau khi đến, chỉ thấy một vườn hoa, nếu không phải bảo an đứng cửa, cậu còn tưởng khu dân cư cao cấp nào.

Vào cửa chính là một thế giới khác, hoa hoa chim chim, sáng như ban ngày, bên ngoài nhìn quy củ, bên trong lại có thế giới khác.

Ông chủ hội sở này cũng là bạn Tạ Kế Hiên, giới thượng lưu đều có nơi vui chơi của mình, trước kia Thẩm Gia Ngôn cũng không có tư cách bước vào nơi này.

“Kế Hiên.” Vừa vào cửa, đã nghe thấy bạn Tạ Kế Hiên chào hỏi, Thẩm Gia Ngôn quét mắt nhìn một cái, không có mấy ai biết. Tạ Kế Hiên giới thiệu với cậu, bắt quá mấy người bạn này của anh đã sớm biết, không cần anh giới thiệu, đã nhiệt tình.

“Emma, đây thực là đại minh tinh, bộ phim truyền hình gần đây rất hot xem chưa, chính là Gia Ngôn diễn.” Vị này cao xấp xỉ Tạ Kế Hiên, bộ dạng biết ăn nói. Thẩm Gia Ngôn cười: “Đại minh tinh không bàn tới, người bình thường mà thôi.”

“Tôi tên là Trần Phương, cậu gọi tôi là Tiểu Phương là được.”

“.....” Thật sự không gọi ra miệng được.

“Tôi là bạn thân của Kế Hiên, từ nhỏ mặc chung quần lớn lên, anh em tốt!” Hắn nói oán hận: “Ài, chị dâu cậu phân xử cho tôi, đâu có kết hôn không nói với anh em tốt chứ, đây là người sao? Tôi đã khóc vài trận, mắt khóc sưng đỏ lên rồi.”

Thẩm Gia Ngôn vẻ mặt cạn lời, “Gọi tôi là Gia Ngôn là được.” Gọi ai là chị dâu đây??

“Chúng tôi lúc đó có chút nguyên nhân đặc thù, ai cũng không báo, người trong nhà cũng không nói, thật sự xấu hổ quá.”

“Mày cảm phiền trước đi.” Đỗ Tử Tử túm Trần Phương trở lại sofa, “Mày muốn ủy khuất còn phải xếp sau tao đây.”

Trong phòng nam nam nữ nữ đều có, Thẩm Gia Ngôn còn nhìn thấy một đứa nhỏ 17-18 tuổi ngồi trong góc, mắt lấp lánh nhìn cậu, thấy cậu nhìn sang, lại giống như hamster nhỏ nhìn hướng khác.

“Chúng mày định lúc nào làm tiệc cưới thế? Lúc này còn không nói với bọn tao, liền tuyệt giao!”

Thẩm Gia Ngôn thật không nghĩ tới vụ làm tiệc cưới, vốn sau này sẽ ly hôn, chờ nhóc con sau khi lên họ khẩu. Tạ Kế Hiên nói là một năm rưỡi, nhưng Thẩm Gia Ngôn cảm thấy nếu anh thật sự muốn nhất định có thể nhanh chút.

Tạ Kế Hiên nói: “Đang chọn ngày.”

..... Tôi sao không biết??

Trong góc phòng, Mạnh Vân Tinh tiến tới bên cạnh anh trai nhóc, cầu xin: “Anh, anh giúp em nói chuyện với anh Thẩm nhé.”

Mạnh Vân Dương lười biếng uống rượu: “Tự mày qua nói đi.”

Mạnh Vân Tinh then thùng: “Em xấu hổ mà anh, đây chính là nam thần của em!”

“Mày ngay cả chút can đảm cũng không có, còn theo đuổi thần tượng cái gì chứ, người ở trước mắt mày, mày cũng không dám nói, tiểu cô nương cũng không sợ như mày.”

Mạnh Vân Tinh bị kích, không phục, trong nháy mắt nổi lên dũng khí, nghẹn cổ khí đang muốn đứng dậy, đột nhiên nhìn thấy đối diện Tạ Kế Hiên nhìn sang, ánh mắt thâm trầm rơi vào trên người y, giống như báo săn ngủ đông trong bóng tối đánh giá kẻ địch, y không khỏi run rẩy một cái.

Hu hu, người ta muốn sờ tay nhỏ của Tiểu Ngôn mà.

41. Chương 41

Edit + Beta: Vịt

Mọi người liền thảo luận tiệc cưới, Thẩm Gia Ngôn chưa từng nghĩ, không cho ra ý kiến, chỉ nghe đám bạn tốt của Tạ Kế Hiên mày một câu tao một câu thảo luận.

Có người nói: “Tìm hải đảo, mấy cái chỗ tầm thường kia không cần, ai cũng có thể tới kết hôn, một chút cũng không đặc biệt.”

“Mua hải đảo đi.”

Thẩm Gia Ngôn nghe thần tiên bọn họ nói chuyện, không khỏi cảm thán, thế giới của người có tiền.

Tạ Kế Hiên hỏi cậu: “Em thích biển chứ?”

Trên thế giới này còn có ai không thích biển, Thẩm Gia Ngôn gật đầu, “Thích.”

“Vậy chúng ta liền mua hải đảo.”

“.....”

Trần Phương nói: “Tao biết có nơi đang bán hải đảo, có thể ở trên đó xây nhà nghỉ dưỡng, rảnh rồi thì tới nghỉ ngơi chút. Tới lúc đó làm tiệc cưới, bọn tao lái du thuyền máy bay tới, tìm bãi biển, tới lúc đó còn có thể chơi lặn, bắt cá gì đó.”

Vừa nói lại rẽ tới chỗ khác, Đỗ Tử Tửu nói: “Tao còn tưởng Kế Hiên muốn cô đơn cả đời đấy, chưa từng thấy nói yêu đương, suốt ngày làm bạn với công việc, không nghĩ tới đảo mắt đã kết hôn rồi, còn lại chúng ta vẫn là cẩu độc thân.”

Chưa từng yêu đương? Tô Minh Hạ không phải sao?

Trần Phương nói: “Hiệu suất làm việc của Kế Hiên chính là mạnh hơn chúng ta.”

Đỗ Tử Tửu ngẫm nghĩ, quả thực, con đều sinh rồi.

Lúc này, Mạnh Vân Dương mở miệng nói: “Thẩm đại minh tinh thiếu kịch bản không, chỗ này của tôi có một đồng kịch bản không tệ.”

Mạnh Vân Tinh ở một bên chưa nói, Mạnh Vân Dương đã nói ra, “Em trai tôi viết kịch bản, đừng thấy nó còn nhỏ, nhưng giống mẹ tôi, có chút tài năng phương diện này.” Hắn nói với Mạnh Vân Tinh: “Mày không phải mang theo kịch bản sao, cho nam thần xem xem.”

Mạnh Vân Tinh vô cùng xấu hổ, thứ mà một thằng nhóc thối như y viết ra, tự mình rảnh rồi không có chuyện làm xem chút là được, làm sao không biết xấu hổ đưa cho nam thần xem. Thẩm Gia Ngôn có thể cho rằng bị coi thường hay không đây, Mạnh Vân Tinh đầu cũng không ngẩng, trong lòng oán giận anh trai y quá nhiều lời, giới thiệu sơ qua không được sao. Đã sớm nói là không được nói chuyện kịch bản.

Lại nghe Thẩm Gia Ngôn cười nói: “Có thể a, có thể cho tôi xem không?”

Mạnh Vân Tinh chỉ có thể đưa cuốn vở tới, mắt phát sáng: “Xin chào nam thần, em là Mạnh Vân Tinh.”

Có người thích mình, Thẩm Gia Ngôn tự nhiên rất vui vẻ, cẩn thận xem. Đây là một truyện trinh thám, nam chính là tộc đi làm theo motif cũ, sáng 9 tối 5, cuộc sống văn phòng khô khan đơn điệu, không có kịch tính gì, tình trạng giống như đại đa số người. Nhưng ngày nào đó, dưới một tình huống tình cờ, bị cuốn vào một vụ án giết người.

Ông chủ bị giết, năm người bao gồm cả nam chính trong đó đều trở thành đối tượng tình nghi, từ đó cuộc sống yên bình của nam chính bị phá vỡ, thiên tính trinh thám bị công việc đè ép dần dần mở ra, bắt đầu hành trình phá án mạo hiểm kích thích.

Thẩm Gia Ngôn xem say sưa, một hơi xem tới phần cuối.

Mạnh Vân Tinh ở một bên thấp thỏm chờ đợi, đây là kịch bản y gần đây linh cảm chợt lóe, viết ra, sau đó sửa đổi, nam chính là tướng tượng thành Thẩm Gia Ngôn viết. Nhưng y một người tay ngang, mặc dù xem rất nhiều kịch bản, nhưng không có kinh nghiệm thực chiến, tùy tiện như vậy đưa tới cửa, cũng quá xem trọng mình.

Ở trong mắt Thẩm Gia Ngôn, e là giống như chơi đùa.

Mạnh Vân Tinh làm xong chuẩn bị bị miễn cưỡng, lại nghe Thẩm Gia Ngôn nói: “Viết rất tốt, lên xuống thoải mái, mạo hiểm kích thích, nhất là bẻ lái phía sau, cảm người xem đều sắp rớt, hoàn toàn không nghĩ tới!”

Cải tử hoàn sinh a, ánh mắt ảm đạm của Mạnh Vân Tinh một lần nữa sáng lên, không ngờ tới Thẩm Gia Ngôn sẽ cho y đánh giá thế này. Nhất thời cũng hưng phấn lên, nếu quả thật có thể để cho nam thần diễn, quả thực là mơ ước thành sự thật a! Nghĩ chút thôi đã vui muốn chết.

Thẩm Gia Ngôn thật sự coi trọng, truyện hay không phân biệt ai viết, chỉ cần đặc sắc là được, bất quá cậu hiện tại còn có Thần cổ trong tay, e rằng phải đợi 1 thời gian nữa mới có thể nhận.

“Em biết nam thần còn phải diễn Thần cổ, em không vội.” Mạnh Vân Tinh mắt lấp lánh, hiện tại lại cảm kích anh trai y, cảm thấy anh trai y thật sáng suốt.

Mạnh Vân Dương nói: “Đầu tư không cần tìm, tiền không thành vấn đề.”

Lần đầu tiên của Mạnh tiểu đệ đấy, mọi người đều là bạn bè, sao có thể không cổ vũ chứ, ai cũng nói muốn quảng tiền, trong lúc nhất thời, tiền đều đến nơi rồi, chỉ còn lại khai máy.

Tán gẫu một hồi, mọi người nói muốn hát hò, Trần Phương đứng mũi chịu sào, chọn một bài nhạc dance disco, khua tay múa chân điên điên khùng khùng gào rú. Thẩm Gia Ngôn bởi vì là nghệ sĩ, mọi người đều cảm thấy cậu hát hay, cũng bị dụ hát hai bài.

Cậu hát xong, Trần Phương nói: “Tiếp theo nhường micro cho Tạ tổng của chúng ta.” Hắn quay đầu nói với Thẩm Gia Ngôn: “Tạ Kế Hiên hát hay lắm, là ca vương trong bọn tôi.”

Thẩm Gia Ngôn trước kia lúc nghe Tạ Kế Hiên đọc truyện đã cảm thấy giọng anh hay, lập tức gật đầu, tỏ vẻ quả thực như vậy, nhìn Tạ Kế Hiên cầm lấy micro, lẳng lặng chờ anh mở miệng.

Tạ Kế Hiên chọn 1 bài Tư vị của tình yêu .

Đây là một bài tình ca cũ, thể loại mà mọi người nghe quen sẽ thuộc, Thẩm Gia Ngôn theo tiết tấu nhẹ nhàng đung đưa thân thể, đầu kia Tạ Kế Hiên cũng mở miệng.

“Giống như sao, giống như mặt trời.....”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn mở to hai mắt nhìn một cái, lyric trên màn hình là Tư vị của tình yêu không sai, cậu nhìn dáng vẻ say mê vào đó của mọi người xung quanh, nghi ngờ lỗi tai mình có vấn đề, nhưng tỉ mỉ nghe, Tạ Kế Hiên một chút cũng không đúng nhịp.

Thẩm Gia Ngôn nói với Trần Phương: “Hát chính là Tư vị của tình yêu sao?”

Trần Phương gật đầu: “Đúng á, hay chứ, cái giọng này của anh Tạ, tình phẩm nhân gian!”

“.....”

Đỗ Tử Tửu một bên lặng lẽ nói với cậu: “Hai người bọn họ hát chệch nhịp, nên là nghe đối phương hát đều hay.”

“.....”

“Vậy những người khác cũng lệch nhịp?”

Đỗ Tử Tửu nói: “Tâng bốc thôi, Tạ Kế Hiên không dễ lừa, tôi nói với cậu, cậu phải xuất thần chút.”

“.....”

Tâng bốc đối với Thẩm Gia Ngôn mà nói rất đơn giản, nghề nghiệp mỉm cười hiểu ra, lúc Tạ Kế Hiên nhìn sang, Thẩm Gia Ngôn “nhiệt tình” vỗ tay. Tạ Kế Hiên hài lòng, quay đầu lại chọn 1 bài.

(chết mịa mày chưa con =))))))

“.....”

Hát xong bài, Thẩm Gia Ngôn đã không tìm được nhịp ban đầu nữa. Mọi người lại uống một lần rượu mới giải tán.

Mạnh Vân Tinh cuối cùng nắm tay Thẩm Gia Ngôn nói tạm biệt, rót cục viên mắn mộng tưởng nắm tay nhỏ rồi, còn chụp ảnh, trở về liền vui vẻ tung lên weibo.

Hung hăng khoe khoang cái.

Mọi người hâm mộ ghen tỵ, vừa thấy weibo “Ông xã của Thẩm Gia Ngôn” linh nghiệm, lại nháo nhào quay lại forward. Weibo yên lặng mấy tháng lại bị đảo lộn, Thẩm Gia Ngôn cũng nhìn thấy, “Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn” vậy mà chính là Mạnh Vân Tinh, cái duyên phận này!

Thẩm Gia Ngôn trong lòng cao hứng, có thể được thích nồng nhiệt như vậy, cậu cảm thấy rất vinh hạnh, tính ra Mạnh Vân Tinh đã đi theo cậu rất nhiều năm rồi, có thể ở ngoài đời thực gặp nhau, đoạn duyên phận kỳ diệu này đối với Thẩm Gia Ngôn mà nói thật sự quá đẹp.

Cậu ngồi trên sofa lướt weibo, Tạ Kế Hiên ngồi tới đây, nhìn một cái, “Cậu đang xem cái gì?”

Thẩm Gia Ngôn liền nói chuyện ngày hôm nay với anh.

“Tôi còn tưởng cậu ấy là nữ, không nghĩ tới là một bé trai, lớn lên còn rất đẹp trai.”

Tạ Kế Hiên nhàn nhạt nói: “Không đẹp trai bằng tôi.”

“.....”

“Tôi thật sự nhìn trúng kịch bản của cậu ấy, viết rất hay, nhìn ra được rất có thiên phú, không nghĩ tới cậu ấy trẻ tuổi tài năng như vậy, tương lai trong giới biên kịch nhất định có tiền đồ lớn.” Thẩm Gia Ngôn khen ngợi, cậu thật sự cảm thấy đứa nhỏ không tệ, hơn nữa lại còn là fans của mình, tự nhiên khen càng thêm hăng say.

“Trong nhà nó cũng có ý để cho nó phát triển theo phương diện này, nói không chừng sau này thật sự có thể làm biên kịch, có anh trai nó thừa kế gia nghiệp, đỡ cho nó không ít việc.”

Đây chính là viết kịch bản không tốt phải về nhà thừa kế gia nghiệp trong truyền thuyết sao?

Thẩm Gia Ngôn cười gật đầu: “Có tiền dễ làm việc a.” Viết kịch bản, anh trai có thể đầu tư kéo người tới quay, một bước đến đích, so với các biên kịch khác, không biết may mắn hơn bao nhiêu.

Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình nói: “Tôi không có tiền.”

“.....”

Anh lợi hại nhất được chứ.

Thẩm Gia Ngôn đột nhiên nhớ tới tên của nhóc con, thương lượng với Tạ Kế Hiên: “Bảo bảo dù sao cũng phải đặt nhũ danh, anh cảm thấy tên nào hay?”

Tạ Kế Hiên nói: “Gọi Bảo Bảo rất hay.”

Thẩm Gia Ngôn ngẫm nghĩ: “Gọi Tráng Tráng, Đậu Đậu không hay sao?”

“Mấy cái này đều gọi nát rồi.”

“.....” Bảo Bảo gọi nát hơn được chứ.

Tạ Kế Hiên giải quyết dứt khoát, nhóc con cứ gọi là Bảo Bảo. Thẩm Gia Ngôn hỏi tên?

Tạ Kế Hiên tựa hồ đã sớm nghĩ xong: “Tạ Gia Ngôn, Thẩm Kế Hiên.”

“.....”

“Như vậy không tốt lắm, cũng quá qua loa.”

Tạ Kế Hiên không thỏa hiệp: “Mọi người nhìn thấy tên như vậy liền biết là hai chúng ta sinh.”

“.....”

Không ai muốn biết được chứ.

Cuối cùng vẫn là bị Thẩm Gia Ngôn bác bỏ, Tạ Kế Hiên có chút mất hứng: “Đây là tôi cực khổ nghĩ.”

..... Thật là cực khổ anh.

Lúc này trên TV đang phát Thập lý hồng nhan . Tối lúc nam nữ chính chia xa. Nữ chính được ân điển, có thể trở lại Đô thành, mà nam chính mặc dù được nữ chính mua, nhưng không thể cùng nhau về nhà, chỉ có thể ở lại nơi hoang dã.

Lúc nữ chính đi còn nói với hắn sẽ trở lại gặp hắn, nam chính tin, bắt đầu dằng dặc chờ đợi, nhưng tới lúc nam chính vào thành, cũng không có nhìn thấy nữ chính trở lại. Điều này ám hiệu kết cục cuối cùng.

Lúc nữ chính rời đi nội tâm khá luyến tiếc, khoảng thời gian ở đây, cô đã có tình cảm rất sâu với nam chính, tình bạn đơn thuần. Cuối cùng cô đưa khăn tay mình thêu cho nam chính, mặc dù đã rất cũ, nhưng tình ý

đại biểu lại rất nặng, nam chính quý trọng đặt ở vị trí gần ngực. Chỗ này kỹ thuật diễn của nữ chính xử lý chi tiết khá tốt, cực kỳ có sức cuốn hút, Thẩm Gia Ngôn không khỏi ca ngợi: “Không hổ là ảnh hậu a, kỹ thuật diễn thật sự tinh tế.” Gặp phải vấn đề kỹ thuật diễn Thẩm Gia Ngôn liền có chút bệnh nghề nghiệp, muốn trao đổi với người khác chút, nơi này cũng chỉ có một mình Tạ Kế Hiên, cậu chỉ có thể hỏi Tạ Kế Hiên: “Anh cảm thấy thế nào?”

Tạ Kế Hiên bình luận: “Không có tiền cũng đừng có của đàn ông.”

“.....”

42. Chương 42

Edit + Beta: Vịt

Thần Cổ bởi vì livestream, trước đó nhất định phải khớp xong quy trình, để tránh xuất hiện sự cố livestream, Thẩm Gia Ngôn bận rộn hai ngày, đều chuẩn bị xong. 8h tối thứ 6, livestream đúng giờ bắt đầu.

Trong nhân viên tham gia, Thẩm Gia Ngôn danh khí lớn nhất, nhưng có không ít diễn viên idol nhân khí không tệ, có nhân vật nam hai nguyên bản tới, nhưng nhiều hơn là vì độ bốc quang, mới muốn tham gia tiết mục đang nhân khí này, tích lũy nhân khí, mở rộng danh tiếng, kỳ thực cũng không nghĩ tới muốn thắng.

Trước khi lên sân khấu, cũng đã lọc rất nhiều người, nhiều người quá, người xem không có nhiều thời gian như vậy để xem từng người, cảm thấy không có ý nghĩa thì sẽ không xem tiếp nữa. Còn lại 28 người, bắt đầu livestream tập 1.

Hiện trường đã dựng xong 3 cảnh, theo thứ tự là quán bar, đường phố và trường học. 3 cảnh này chính là lấy từ cảnh tượng nam hai xuất hiện của Thần Cổ nguyên bản. Bọn họ 28 người rút thăm, dựa theo cảnh rút được chuẩn bị diễn. Thẩm Gia Ngôn rút được chính là quán bar, cậu đối diện ống kính mở tờ giấy ra, để lộ nội dung mình rút được.

Rút thăm chỉ có thể từng người tới, dưới tình huống không có bất kỳ ai có mặt, tờ giấy đặt ở trong hòm, đảm bảo công bằng công chính.

Đến phiên Thẩm Gia Ngôn ra sân, màn đạn lập tức náo nhiệt lên, lượt view cũng vèo vèo tăng lên.

“Tiểu Ngôn cố lên!”

“Lại quán bar sao tui thấy mấy người rút phải rồi.”

“Thêm Muối nhất định có thể thắng!”

28 người, mỗi người chỉ có 3 phút diễn, thời gian khoảng 1 tiếng. Bình ủy ngồi ở hiện trường, sau khi kết thúc một cảnh, bình luận hiện trường cho điểm.

Thẩm Gia Ngôn rút được đoạn quán bar, trên kịch bản đã xem rất nhiều lần. Nam chính gia đình nghèo khó, lợi dụng thời gian nghỉ hè tìm quán bar đi làm, bởi vậy quen nam hai ở đây hát. Nội dung phim retake đã sửa đổi, cảnh này là bọn họ lần đầu tiên nói chuyện, lúc trước nam chính không cẩn thận đi nhầm phòng thay đồ, thấy được mặt thật của nam hai giả gái, bị kích thích. Nghĩ tới nghĩ lui, rốt cục mấy ngày sau, khua lên dũng khí nói chuyện với nam hai.

Thẩm Gia Ngôn xếp thứ hai ngược từ dưới lên ra sân, lên sân khấu áp cuối, treo khẩu vị người xem.

28 người đều rất ưu tú, không có quá tệ, trong đó có một người tên Trần Vũ diễn tốt nhất. Hắn rút được chính là đường phổ, cảnh chia xa cuối cùng, biểu hiện hết sức xuất sắc, mơ hồ diễn ra tinh túy của Tô Minh Hạ nguyên bản, nhận được số điểm cao nhất của bình ủy.

Gần đến giờ Thẩm Gia Ngôn ra sân, bởi vì cảnh này đã sửa đổi, không có nguyên bản làm tham chiếu, mọi người chỉ có thể tự mình suy nghĩ. Mặc dù cách diễn không giống, nhưng mọi người đối với lý giải tâm lý lúc này của nam hai, đều là nhạy cảm, cẩn thận, tự ti, đa nghi. Nam giả nữ, còn là một đồng tính luyến, bị phát hiện tự nhiên trong lòng bất an, sợ bị người ta nói ra. Bình ủy ưu tú cũng đều cho điểm cao.

Thẩm Gia Ngôn đứng ở trên sân, đối mặt với diễn viên tạm thời sắm vai nam chính, trong lòng lại có chút tâm tình khác, so với nhạy cảm tự ti, nam hai mà biên kịch miêu tả cho cậu cảm giác nhiều hơn là, chấp nhất, dũng cảm, nhiệt tình. Cho nên khi lúc nam chính đáp lời với cậu, trong mắt cậu thoáng hiện không phải tự ti đa nghi, mà là khát vọng.

Khát vọng bị nam chính phát hiện, cho dù không chiếm được thừa nhận của nam chính, hắn cũng muốn đánh vỡ hiện trạng, không ngại trang nữa.

Tô Minh Hạ dưới đài nhìn, trong mắt thâm trầm không biết suy nghĩ cái gì. Tương Đông Xương lại là trong mắt phát sáng, chỉ muốn vỗ tay khen hay. Xem qua nhiều thuyết minh đối với cảnh này của nam hai như vậy, mặc dù không xuất hiện người ưu tú, nhưng chỉ có Thẩm Gia Ngôn để cho hắn có loại cảm giác hai mắt phát sáng.

Không hổ là người mà hắn nhìn trúng.

Màn đàn cũng nháo nhào kích động, xem hiểu thì không nhận được trầm trở khen ngợi, xem không hiểu cũng cảm thấy bị dẫn nhập vào cảnh, cảm nhận được kỹ thuật diễn đặc sắc.

Sau khi chấm dứt, Tương Đông Xương và bình ủy tự nhiên cho đánh giá cực cao, Tô Minh Hạ cũng cho điểm cao.

Diễn vừa bắt đầu, liền mở ra trình tự bỏ phiếu, hiện tại Thẩm Gia Ngôn vững vàng chiếm cứ hạng nhất, thứ 2 vẫn là Trần Vũ. Bất quá còn 1 tuần, cho tới 1 đêm trước khi phát sóng tuần sau, bỏ phiếu mới sẽ dừng lại.

Sau khi livestream kết thúc, Weibo cũng mở topic thảo luận. Fans của từng idol tiếp ứng weibo, tất cả đều bận rộn tổ chức bỏ phiếu, lập nhóm bỏ phiếu. Ngay cả Trần Vũ lần đầu tiên lên TV, cũng rất nhanh có weibo tiếp ứng, làm cái tên thứ 2, diễn cũng rất ưu tú, tự nhiên hấp dẫn rất nhiều fans vì hấn cố gắng.

Internet thảo luận khí thế ngất trời, Thẩm Gia Ngôn nhưng không có khấn trương lắm, cũng không phải bởi vì nguyên nhân mình là “Điều động nội bộ”, cậu vốn đối với bộ điện ảnh này không có cảm giác gì, chỉ cần dốc toàn lực làm, kết quả như thế nào cũng không quan tâm.

Tạ phu nhân ngồi trong nhà, hí hoáy máy tính. Tống Mĩ Hân tới phòng bếp tìm đồ ăn vặt, ôm một đồng lớn đồ ngon đang định về phòng, bị Tạ phu nhân gọi lại: “Cháu tới đây xem máy tính giúp bác chút.”

“Xem gì ạ?”

“Tìm chương trình Thần cổ cho bác.”

Tống Mĩ Hân vèo vèo tìm cho bà, cũng ngồi xuống theo xem, vừa nhìn chỗ này vậy mà có Thẩm Gia Ngôn.

Xem xong đoạn cut diễn của Thẩm Gia Ngôn, cho dù Tống Mĩ Hân không hiểu diễn xuất cũng cảm thấy tốt, khó trách bình ủy sẽ cho điểm cao! Cô nàng cắn hạt dưa: “Diễn thật tốt!”

“Cháu câm miệng cho bác, đây là kẻ địch của cháu!” Tạ phu nhân dạy dỗ

Tống Mĩ Hân yên lặng cắn hạt dưa, rầu rĩ, cô mới đến, có thể sắp xếp cho cô cấp bậc đường cao như vậy hay không, còn kẻ địch nữa, cô đơn phương mà thôi.

Sau khi xem xong phía dưới còn có bỏ phiếu, Tạ phu nhân nói: “Bỏ phiếu làm thế nào?”

“Bác bỏ phiếu cho ai ạ?”

“Cháu mặc kệ bác bỏ cho ai, cháu làm xong cho bác là được.”

Tống Mĩ Hân xoay xoay làm xong, xem chừng là bà bỏ cho Trần Vũ, kẻ địch của kẻ địch chính là bạn mà. Nhưng Tạ phu nhân lại bỏ cho Thẩm Gia Ngôn, Tống Mĩ Hân tròn tròn mắt, “Bác bỏ nhầm rồi bác.”

“Cháu biết cái gì, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, nếu cậu ta vòng này đã loại, bác liền không xem nữa.”

“.....” Nỗ lực như vậy sao.

Thẩm Gia Ngôn hai hôm nay cũng không có lên mạng, một mực xem kịch bản của Mạnh Vân Tinh, càng xem càng thích, xem tới chỗ đặc sắc, hết sức muốn cùng Mạnh Vân Tinh trao đổi tỉ mỉ chút, nhưng không có số điện thoại. Nhưng đột nhiên nghĩ đến Tạ Kế Hiên hẳn là có.

Lúc này Tạ Kế Hiên còn ở trong thư phòng, anh về nhà không làm việc, nhưng đôi khi sẽ nhận được hội nghị tạm thời, dù sao nước ngoài nhiều việc như vậy, thời gian không giống nhau, không làm được về nhà hoàn toàn phải xử lý.

Cũng không biết Tạ Kế Hiên có đồng ý cho hay không, vừa lúc Thẩm Gia Ngôn đói bụng, tới phòng bếp rót chén sữa tươi, nghĩ tới Tạ Kế Hiên không thích uống sữa tươi, liền rót một chén yến mạch. Cầu người dù sao cũng phải tỏ chút thành ý, liền dùng cái này hồi lộ đi.

“Anh vẫn bận hả?”

Thẩm Gia Ngôn đóng cửa lại, nhỏ giọng hỏi, Tạ Kế Hiên đang đối mặt với máy tính, nhìn giống như là đang xem gì đó, nhưng mà Thẩm Gia Ngôn đi tới vừa nhìn, hóa ra là đang video, “Xấu hổ quá, tôi không biết anh đang video, tôi đi ngay đây.”

“Không có chuyện gì quan trọng.”

Đối diện là sáng sớm, người nước ngoài mắt đều sắp không mở ra được: “.....”

Thẩm Gia Ngôn đưa yến mạch cho anh: “Tôi rót ít yến mạch cho anh.”

Tạ Kế Hiên cầm lấy yến mạch, hướng về phía màn hình uống một ngụm, nói: “Người yêu của tao pha cho.”

“.....” Tao điếc sao?

Có vợ rất giỏi ha.

Có gì hay mà khoe, một chén yến mạch, ai chưa từng ăn yến mạch chứ. Người nước ngoài nhìn yến mạch vợ yêu của Tạ Kế Hiên, nuốt ngụm nước miếng, thê lương uống một hớp cafe lạnh.

“Hề lô ~” Người ngoại quốc chỉ nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn lộ ra nửa cánh tay, đuôi đầu chào hỏi.

“Đây là Mike, bạn hợp tác và bạn của tôi.” Tạ Kế Hiên nói với Thẩm Gia Ngôn.

“Xin chào.” Thẩm Gia Ngôn vội vàng lộ mặt, hướng Mike chào hỏi: “Nice to meet you ~”

“Oa a, cậu quả nhiên rất đẹp, Tạ Kế Hiên nói không sai.” Trong mắt người ngoại quốc lộ ra ánh mắt tán thưởng, “Xin chào, tôi là Michael Andrew, cậu gọi tôi là Mike là được.”

Thẩm Gia Ngôn không nghĩ tới hắn sẽ nói tiếng Trung một hơi lưu loát, hiện tại người nước ngoài đều lợi hại vậy sao? Bất quá, rất đẹp là xảy ra chuyện gì?

Đối mặt với ánh mắt chất vấn của Thẩm Gia Ngôn, Tạ Kế Hiên mặt không đổi sắc nói với màn hình: “Mày còn có việc sao?”

Oa a, có vợ không có bạn! Mike nói: “Tao còn muốn nói với Gia Ngôn hai câu.”

Tạ Kế Hiên đối với xưng hô thân mật hắn gọi Gia Ngôn không quá vui, nhưng cũng không có cự tuyệt hắn.

“Chúc mừng các cậu tẩy kiếp liền cảnh!”

(liền cảnh: chỉ tình nghĩa vợ chồng)

Xem ra người ngoại quốc này giao tiếp thông thường vẫn ổn, lời cao thâm chút thì không nói được. Thẩm Gia Ngôn cười: “Cảm ơn cảm ơn.”

Mike cũng không còn buồn ngủ nữa, cười ha hả nói: “Tôi nhất định sẽ tới lễ kết hôn của các cậu, tôi còn sẽ cho tiền!”

Nhập gia tùy tục làm rất tốt!

Mike lợi dụng thời cơ, “Cậu lớn lên rất đẹp, có thể cho tôi số điện thoại của cậu hay không?”

“Bộp”, Thẩm Gia Ngôn còn chưa mở miệng, Tạ Kế Hiên đã khép notebook lại, “Hết pin rồi.”

“.....”

Nguồn điện để trang trí sao?

“Đúng rồi.” Thẩm Gia Ngôn nhớ tới mục đích tới của mình: “Anh có số điện thoại của Mạnh Vân Tinh không?” Thẩm Gia Ngôn hết sức muốn thảo luận với Mạnh Vân Tinh chút.

Tạ Kế Hiên vừa nghe, mặt không biểu tình nói: “Mạnh Vân Tinh là ai?”

“.....”

“Chính là em trai Mạnh Vân Dương á, bạn tốt của anh.”

Tạ Kế Hiên không có phản ứng gì: “Không nhớ.”

“.....”

“Yến mạch uống ngon chứ?” Thẩm Gia Ngôn nói: “Hai bọn mình làm giao dịch nhé?”

Tạ Kế Hiên nổi giận: “Hóa ra cậu pha yến mạch chỉ là vì muốn số điện thoại với tôi sao?”

Thẩm Gia Ngôn sửa lời: “Không có, đây chính là một cốc yến mạch đơn thuần.”

Tạ Kế Hiên đứng lên, hằm hừ rời đi. Đi tới một nửa, lại quay lại cầm yến mạch đi.

“.....”

Thẩm Gia Ngôn đi theo anh vào phòng, Tạ Kế Hiên một bộ, tôi tức giận, đồ cũng không được.

Không phải nói mình rất khoan dung đại lượng sao? Thẩm Gia Ngôn nói: “Tôi chính là muốn bàn kịch bản với Mạnh Vân Tinh chút, cậu ấy viết rất tốt, tôi muốn biết lối suy nghĩ của cậu ấy thế nào.”

Tạ Kế Hiên cởi quần áo muốn đi tắm. Thẩm Gia Ngôn nói: “Tôi đi xả nước cho anh nhé.”

Tạ Kế Hiên nói: “Tôi không cần xả nước.”

Thẩm Gia Ngôn hỏi: “Vậy anh cần gì?”

Tạ Kế Hiên nhìn chằm chằm cậu: “Cơm tối ăn quá nhiều, không còn sức tắm.”

“.....”

43. Chương 43

Edit + Beta: Vịt

**** Do mai tui chụp ảnh kỷ yếu nên có lẽ tối mai sẽ không có chương mới nhe. Hẹn gặp tối ngày kia:*****

Thẩm Gia Ngôn vẫn là lần đầu tiên nghe nói cơm ăn nhiều không tắm được.

Nhưng mà có việc cầu người, chỉ có thể nghe theo.

Tạ Kế Hiên xách ghế nhỏ ngồi xuống, trước khi tắm không quên uống hết yến mạch. Thẩm Gia Ngôn nhìn thân thể trần truồng này, mỗi lần nhìn thấy tỉ lệ vóc người Tạ Kế Hiên đều phải kinh thán, tỉ lệ vóc người cậu cũng không tệ, nhưng chính là có loại cảm giác người ta vóc người vừa vặn, bạn dù ưu tú thể nào cũng không sánh kịp.

Ài, ai bảo người ta là con đẻ của ông trời chứ.

“Tạ tổng, bắt đầu cọ từ đâu ạ?”

“Tùy cậu thích, tôi không thích ép buộc người khác nhất.”

“.....” Vậy sao??

Thẩm Gia Ngôn từ sau lưng bắt đầu cọ, cơ bắp sau lưng Tạ Kế Hiên rất căng chặt, còn co dãn, Thẩm Gia Ngôn vừa cọ vừa hâm mộ, “Lực thể nào hả Tạ tổng?”

Tạ Kế Hiên nói: “Nhỏ.”

Thẩm Gia Ngôn bèn dùng thêm chút lực nữa, cọ đỏ hết, Tạ Kế Hiên “A” một tiếng, lại vội vàng im lặng không nói tiếng nào, làm bộ như cái gì cũng không phát sinh. Thẩm Gia Ngôn nói: “Không chịu được thì nói nhé Tạ tổng.”

Tạ Kế Hiên ưỡn thẳng eo, cánh tay căng chặt gân xanh, trên mặt nhưng không có biểu tình: “Chút lực này không tính là gì.”

..... Cọ thêm nữa da sẽ rách, xác định không tính là gì??

Cọ xong phía sau lưng, Thẩm Gia Ngôn lại cọ phía trước cho anh. Từ ngực đến bụng, đều tỉ mỉ cọ một lần, lúc cọ đến bụng, trên người Tạ Kế Hiên càng ngày càng đỏ. Thẩm Gia Ngôn rất khó hiểu, rõ ràng cậu

không có dùng bao nhiêu lực, sao lại đổ thành như vậy, ngay cả thở cũng gấp.

Thẩm Gia Ngôn đang không hiểu ra sao, ánh mắt lơ đãng nhìn thấy phía dưới, cái gì cũng rõ. Mặt cậu cũng đỏ theo, không hạ thủ nữa, đang định bỏ gánh không làm, đột nhiên bị nắm ót, bỏ không kịp, cùng Tạ Kế Hiên hôn nhau.

Một khắc kia hôn, Thẩm Gia Ngôn cứ như vậy ngây ngốc, lực đạo Tạ Kế Hiên không nặng, nhưng lúc đụng vào, làm cho cậu có loại cảm giác không tránh thoát được. Qua 1 phút hay là 2 phút, Thẩm Gia Ngôn cũng không nhớ rõ, tới lúc tầm mắt một lần nữa tụ lại, trước mắt chính là đôi mắt nhắm chặt của Tạ Kế Hiên, mới kịp phản ứng.

Tạ Kế Hiên còn muốn động tác tiếp, Thẩm Gia Ngôn tránh thoát. “Anh làm gì?”

Tạ Kế Hiên đỏ đầy mặt, mặt không biểu tình nói: “Hôn môi.”

“.....”

“Không phải đã nói là tắm sao?”

Tạ Kế Hiên lễ thẳng khí hùng: “Cũng không có quy định tắm không thể hôn môi.”

“.....”

Mặt Thẩm Gia Ngôn càng ngày càng đỏ, lúc này tắm không cọ nổi nữa, xoay người rời khỏi phòng tắm. Qua nửa giờ, Tạ Kế Hiên vẫn chưa ra ngoài, Thẩm Gia Ngôn tuyệt đối sẽ không vào xem, nghĩ cũng biết đang làm gì trong đó!

Thẩm Gia Ngôn không hỏi Tạ Kế Hiên tại sao làm như vậy, cảm mình nghĩ tới chỗ sâu, nằm trên giường hồi lâu không ngủ. Một lát sau Tạ Kế Hiên lên giường, cậu tiếp tục giả bộ ngủ, kết quả sau đó thật sự ngủ, rõ ràng cách rất xa, kết quả tỉnh lại gối trên vai Tạ Kế Hiên.

“Anh ôm tôi làm gì?”

“Cũng không có quy định ngủ không thể ôm người.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn buổi sáng không có lịch trình, liền cho bản thân nghỉ, ở nhà không ra ngoài. Lúc Tạ Kế Hiên đi, cũng không xuất hiện, trốn trong phòng bảo bảo. Nhóc con sáng sớm rất khoan khoái, lúc được Thẩm Gia Ngôn ôm, đặc biệt cố gắng đập, tay nhỏ chân nhỏ thật cuộn cuộn, còn trắng mịn hơn cả năm

gạo nếp, Thắm Gia Ngôn hôn hôn chân nhỏ của nhóc, nhóc đập đập, Thắm Gia Ngôn lại hôn hôn, nhóc lại đập đập.

Nhóc con vẫn chưa mọc răng, dựa vào uống sữa mà sống, ăn ngon ngủ khỏe, chính là lúc khóc rất khó dỗ, nhưng nhóc bình thường không khóc.

Tính cách thoát nhìn không giống Tạ Kế Hiên, Thắm Gia Ngôn thở phào, có tượng đại phạt Tạ Kế Hiên như vậy rồi cậu cũng đã rất không dễ dàng, ngàn vạn đừng tới thêm người nữa.

Dỗ xong nhóc con, Thắm Gia Ngôn rảnh rồi không có việc gì lên mạng xem một chút, trên website, bỏ phiếu của Thần Cổ cậu xếp cao thứ nhất, cách biệt mười mấy vạn phiếu so với thứ 2, trước mắt xem ra, cậu cơ hồ chính là chắc chắn làm tuyển chọn nam hai.

Bỏ phiếu hiện tại vẫn còn 5 ngày hết hạn, chương trình Thần Cổ đơn giản khắc nghiệt, sau khi bỏ phiếu hết hạn, giữ lại hai cái tên tham gia trận chung kết. Trận chung kết ngày đó, số phiếu về 0, bắt đầu làm bỏ phiếu mới, sau khi livestream kết thúc, số phiếu của ai cao người đó liền thắng. Bất quá trận chung kết cuối cùng, điểm của bình ủy cũng tương đối khả quan, một bình ủy có thể có 10 nghìn phiếu, gộp 5 bình ủy lại, có thể có 50 nghìn phiếu.

Cũng là vì phòng ngừa phiếu chênh lệch quá lớn, không có hồi hộp, lưu lại cho mấy vị bình ủy một chút phân lượng cảnh. Nhưng theo bỏ phiếu hiện tại mà nhìn, chênh lệch mười mấy vạn, nếu như trận chung kết cũng như vậy, ngay cả 50 nghìn phiếu của bình ủy cũng không làm gì được.

Thắm Gia Ngôn dứt khoát tắt mạng, liền thấy điện thoại của cha cậu Thắm Khởi Minh tới, khoảng thời gian này chưa từng ngừng, một mực bảo cậu dẫn Tạ Kế Hiên về nhà. Hoặc là muốn cậu sắp xếp Thắm Thừa Vũ vào giới giải trí.

Hai điểm này vô luận điểm nào Thắm Gia Ngôn cũng không làm được.

Sau khi mẹ cậu qua đời, Thắm Khởi Minh liền cực kỳ lạnh nhạt với cậu. Cậu một mực ở nhà ông ngoại, tới tận lên cấp 3 mới dọn về chuẩn bị thi đại học. Thắm Khởi Minh trong thời gian cậu không có ở đây, cưới Dương Mạn Cẩm, lại rất nhanh sinh con. Cậu lúc đó muốn trở về, Thắm Khởi Minh còn không vui lòng muốn cậu, ép tới ông ngoại phải chạy tới đơn vị công tác của ông ta làm âm ỉ mới bằng lòng đón cậu về.

Nhà mà một nhà ba người Thắm Khởi Minh ở là Thắm Khởi Minh và mẹ cậu cùng nhau mua, sau khi mẹ cậu qua đời đều để lại mọi thứ cho cậu, nhà cũng thuộc trên tay cậu. Hồi đó cậu không muốn về, ông ngoại nói với cậu phải kiên cường, là đồ của cậu thì phải đi tranh thủ, không thể để cho Thắm Khởi Minh chiếm tiện nghi.

Thắm Gia Ngôn và Thắm Khởi Minh không thân, thậm chí có ngăn cách rất sâu. Thắm Khởi Minh muốn cậu về khẳng định không có chuyện tốt lành gì, muốn đánh chủ ý Tạ Kế Hiên mà thôi. Thắm Gia Ngôn không thể để cho ông ta được như ý, vốn hai người chính là kết hôn thỏa thuận, Thắm Gia Ngôn không muốn liên lụy Tạ Kế Hiên vào mấy chuyện vớ vẩn nhà cậu.

Thẩm Gia Ngôn nhận điện, định nói rõ ràng, Thẩm Khởi Minh nghe ý tứ của cậu, phát cáu, “Con đây là có tiền liền muốn bỏ mặc bọn ta phải không? Con ở trong nhà lớn như vậy là ai chăm sóc con?”

“Nhà ở có một nửa của con, mỗi tháng con còn nộp 1000 đồng phí ăn uống cho gia đình, trước kia tiêu tiền của mẹ con, hiện tại tiêu tiền của con, một phân tiền cũng chưa từng tiêu của các người. Từ nhỏ đến lớn, cha ngay cả hộp phụ huynh cũng không đi cho con, nói chăm sóc con cái gì?”

“Con đây mà muốn trở mặt với cội nguồn, tính toán nợ sao?”

“Con không có ý này, con chỉ là muốn nói rõ ràng.”

“Được, con đừng hối hận! Con vĩnh viễn đừng về nữa!”

Thẩm Khởi Minh cúp điện thoại, Thẩm Gia Ngôn ngược lại thở phào nhẹ nhõm, hi vọng Thẩm Khởi Minh nói được làm được, đừng nghĩ cách lên người Tạ Kế Hiền nữa.

Thẩm Khởi Minh quả thực không nghĩ cách lên người Tạ Kế Hiền nữa, lại nghĩ cách lên người con trai ruột.

Thẩm Khởi Minh ở trên weibo đăng ký tài khoản, post một bài dài, chỉ mặt gọi tên, nói mình là cha của Thẩm Gia Ngôn, còn @ Thẩm Gia Ngôn. Trong câu chữ không mắng Thẩm Gia Ngôn cũng không có bất kỳ chỉ trích nào, nhưng lời nói ra lại càng thêm khiến cho Thẩm Gia Ngôn bẽ mặt.

Thẩm Khởi Minh hỏi Thẩm Gia Ngôn tại sao mãi không về nhà, gọi điện thoại cũng không nhận, kết hôn tại sao cũng không dẫn người yêu về gặp ông ta. Ông ta khóc lóc kể lể, mình đã già rồi, không biết có thể sống bao lâu, hi vọng Thẩm Gia Ngôn có thể về nhà thăm ông ta nhiều chút, không về cũng được, ít nhất nhận điện thoại.

Còn nói mình đang nằm viện, hi vọng có thể gặp được Thẩm Gia Ngôn một lần, trong cuộc sống không liên lạc được, chỉ có thể lên mạng tìm người.

Không có một chữ trách mắng, so với mắng đáng sợ hơn, dứt khoát miêu tả Thẩm Gia Ngôn thành đứa con bất hiếu có tiền liền không nhận cha mẹ.

Tân Nguyên sau khi nhìn thấy, trước liên hệ với Thẩm Khởi Minh, nhưng không gọi điện thoại được, tin nhắn riêng cũng không rep. Có thể thấy được ông ta cũng không phải thật lòng muốn tìm Thẩm Gia Ngôn.

Ở loại tình huống then chốt này chen một chân, không phải cố ý tới thêm phiền sao! Làm nghệ sĩ, có thể kỹ thuật diễn không tốt, nhưng nhân phẩm tuyệt đối không thể có vấn đề, hơn nữa phương diện gia đình, bất hiếu là lỗi nặng! Tổ quan hệ xã hội lập tức login, nhưng tin tức vẫn là lan truyền rất nhanh, Thẩm Khởi Minh hẳn là mua thủy quân, post vừa đăng ra, không tới 5 phút, forward đã hơn vạn.

Weibo chính thức của Tân Nguyên lập tức tiến hành phủ nhận, công bố danh sách trò chuyện của Thẩm Gia Ngôn, làm sáng tỏ hôm trước hai người có gọi điện thoại, Thẩm Khởi Minh đang nói dối. Nhưng thủy quân khổng chế và có chút ghen ghét cùng với bỏ đá xuống giếng, quần chúng đồng tình kẻ yếu, vẫn là dẫn tới chuyện lên hot search.

Thẩm Gia Ngôn kết thúc trò chuyện, điện thoại vẫn không gọi được, “Vẫn không nhận.”

Mạnh Giản Minh nói: “Nếu như ông ta đang trả thù cậu, vậy chúng ta dùng tiền giải quyết riêng, ông ta hẳn sẽ không cự tuyệt.” Thẩm Gia Ngôn đã nói toàn bộ sự tình với Mạnh Giản Minh.

Thẩm Khởi Minh tâm tâm niệm niệm mục đích cuối cùng cũng bắt quá là vì tiền, không đạo lý không chấp nhận liên hệ của bọn họ. Làm ảm ỉ sống chết không thôi có ích gì chứ.

Thẩm Gia Ngôn cũng nghĩ không thông.

“Hơn nữa nhìn hot search và rất nhanh sau đó đã có phỏng vấn độc quyền, hết thấy dường như đã sắp đặt xong xuôi, Thẩm Khởi Minh không có quan hệ, phỏng vấn độc quyền sao có thể điều động nhanh như vậy?”

Thẩm Gia Ngôn vừa xảy ra chuyện, mấy đồng nghiệp ghen ghét kia vui mừng muốn chết, nhất là Chu Tầm Chi, lập tức ấn like weibo của Thẩm Khởi Minh, còn đăng một cái weibo giả tạo, ý tứ bôi đen Thẩm Gia Ngôn. Tân Nguyên mặc dù khổng chế một phần bình luận, nhưng vẫn không cách nào khổng chế toàn bộ được.

Mạnh Giản Minh để cho Thẩm Gia Ngôn đợi ở nhà, Thẩm Gia Ngôn chỉ có thể ở trong nhà chờ tin tức, thỉnh thoảng xem Weibo, trên nick clone còn nhìn thấy fan nhỏ đang vì mình nói chuyện.

Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn: Tui tin tưởng nhân phẩm của Tiểu Ngôn! Tiểu Ngôn trước kia lúc còn chưa nổi tiếng, tới viện dưỡng lão làm việc tốt, giặt quần áo cho ông bà một chút cũng không chê bẩn! Tui lúc ấy vừa lúc gặp được, anh ấy đối với người khác đều có thể tốt như vậy, sao có thể không tốt với người nhà mình! Trước khi chân tướng sự tình còn chưa ra, hi vọng mọi người giữ vững lý trí, không nên dễ dàng đầu hàng!

Phía dưới còn công khai tám ảnh.

Tới viện dưỡng lão làm việc Thẩm Gia Ngôn nhớ, lần đó công ty tổ chức bọn họ làm người tình nguyện, tới viện dưỡng lão làm việc tốt. Bởi vì ông ngoại mình từng ở đó, Thẩm Gia Ngôn có thể lĩnh hội được nỗi vất vả của những người già này, cho nên làm cực kỳ nghiêm túc. Nhưng cậu không nhớ từng gặp Mạnh Vân Tinh.

Lúc đó vừa vào công ty, không có chút danh tiếng, Mạnh Vân Tinh không thể nào là sasaeng fan gì đó, chẳng nhẽ, Mạnh Vân Tinh chính là thấy được cậu lúc đó, cho nên mới sẽ chú ý một diễn viên nhỏ không có danh tiếng gì?

Thẩm Gia Ngôn cười, duyên phận thật đúng là quá kỳ diệu.

Thẩm Gia Ngôn rút lui khỏi weibo, đang muốn nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe được điện thoại di động vang lên, cậu còn tưởng là Thẩm Khởi Minh, mở mắt ra vừa nhìn, nhưng là trò chuyện video của Tạ Kế Hiên.

Tạ Kế Hiên đang đi công tác, lúc Thẩm Gia Ngôn mặc đồ ngủ nhận điện, Tạ Kế Hiên trong màn hình vẫn mặc tây trang đeo cà vạt.

Thẩm Gia Ngôn lúc này còn có thời gian nghỉ, Tạ Kế Hiên ở trong màn hình thoạt nhìn thật đẹp trai.

Thẩm Gia Ngôn xoa mắt, Tạ Kế Hiên hỏi cậu: “Cậu khóc sao?”

Thẩm Gia Ngôn phì cười: “Không có.”

Tạ Kế Hiên nói: “Đàn ông có nước mắt không dễ rơi, cho dù nhớ tới thế nào, cũng không được khóc.”

“.....”

Tự mình cảm giác tốt đẹp như vậy sao hả Tạ tổng.

44. Chương 44

Edit + Beta: Vịt

Tạ Kế Hiên lúc này ở nước ngoài, hình như ở trong phòng làm việc, sau lưng là cửa sổ sát đất, có thể nhìn thấy kiến trúc cao lớn phía sau.

Tạ Kế Hiên nói: “Chuyện Thẩm Khởi Minh tôi đã biết rồi, cậu yên tâm, tôi sẽ giải quyết, bọn họ không tổn thương được cậu.”

Cảm động chứ? Tạ Kế Hiên lặng lẽ nhìn tờ bản thảo bên cạnh một cái, trên đó viết mấy câu, là tuyệt kỹ tán gái mà Mike nói với anh, nói là chỉ cần nói ra khỏi miệng không quan tâm ai cũng sẽ cảm động. Hai tay anh đan chéo, đang đợi Thẩm Gia Ngôn sùng bái nhìn anh.

“Đây là đương nhiên đi, tôi nhưng là nghệ sĩ của Tân Nguyên, hồi đó lúc ký hợp đồng, các anh bảo đảm có thể xử lý tốt bất kỳ tin tức tiêu cực nào cho tôi.” Thẩm Gia Ngôn giải quyết việc chung nói, vừa nhắc tới công việc, trong mắt không có nửa điểm ôn tình.

“.....”

Đã nói là không giống.

Thẩm Gia Ngôn nhìn Tạ Kế Hiên trong màn ảnh dừng hình, hồi lâu không động đậy, còn tưởng là tín hiệu không tốt, cầm lấy điện thoại lắc lắc, “Tín hiệu của anh không tốt sao?”

Tạ đại tổng tài bị đả kích tới đứt “tín hiệu” rốt cục khôi phục đường truyền, âm thanh có chút khỏ sở: “Rất tốt.”

“Anh bao giờ thì về?”

Nhớ thôi rồi sao? Tạ Kế Hiên “tín hiệu” đầy đủ, đang muốn mở miệng, nghe Thẩm Gia Ngôn nói tiếp: “Nhiều hơn một người một phần sức lực, có thể sớm giải quyết xong vấn đề chút.”

Ngài tổng tài lại một lần nữa mất tín hiệu.

Sau khi trò chuyện video kết thúc, điện thoại của Thẩm Gia Ngôn tới một tin nhắn, là Tạ Kế Hiên gửi cho cậu, không biết nghĩ thông suốt thế nào, cho cậu số điện thoại của Mạnh Vân Tinh.

Thẩm Gia Ngôn vui vẻ một hồi, thấy Mạnh Vân Tinh hẳn đã tan học, gọi điện thoại cho y.

Sau khi tỏ rõ mình là Thẩm Gia Ngôn, đối diện lập tức không âm thanh, Thẩm Gia Ngôn còn tưởng rằng y không nghe rõ, đang định lặp lại, đầu kia đột nhiên phát tiếng thét chói tai, dọa Thẩm Gia Ngôn giật mình. Bất quá Mạnh Vân Tinh rất khắc chế, lập tức ngăn hành động điên rồ của mình lại.

“Nam thần, thật sự là anh sao nam thần!”

Không đợi Thẩm Gia Ngôn nói chuyện, y kích động lại nói: “Nam thần, em biết anh vô tội, mọi người chúng em đều tin anh! Anh nhất định phải kiên trì!”

Thẩm Gia Ngôn có chút cảm động, cười nói: “Tôi không sao, không có yếu ớt như cậu nghĩ.”

“Tốt quá.” Mạnh Vân Tinh thở phào nhẹ nhõm, không biết nam thần có thấy chuyện yêu cầu cậu rút lui khỏi Thần cổ hay không, nếu như không thấy, hi vọng vĩnh viễn đừng nhìn thấy. Kỳ thực giới fans của Thẩm Gia Ngôn, phần lớn mọi người không tin, người đi đường cho dù bị dẫn theo tiết tấu cũng sẽ không rảnh rỗi không có chuyện gì xoát topic gì đó đi.

Lấy kinh nghiệm của y mà nhìn, tuyệt đối là có người ở sau lưng giở trò quỷ.

Mạnh Vân Tinh vừa nghe nói Thẩm Gia Ngôn nghĩ tán gẫu về kịch bản của y, cực kỳ tích cực, có hỏi tất đáp, hai người nói chuyện nửa giờ, Thẩm Gia Ngôn mới cúp điện thoại.

Kết quả lại lên mạng liền thấy được topic hot bảo cậu rút lui khỏi Thần cổ, Thẩm Gia Ngôn cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, luận về bỏ đá xuống giếng, giới giải trí quả thực là level sách giáo khoa. Mấy người này ước gì cậu gục xuống đường dậy nữa.

Bất quá, cái gọi là hoạn nạn gặp chân tình, Thẩm Gia Ngôn nhìn thấy Thôi Chính Khâm forward Weibo bác bỏ tin đồn của website chính thức còn ấn like.

Thôi Chính Khâm: Tôi tin anh Thẩm.

Thôi Chính Khâm hồi đó còn là một tiểu mập mập hiện tại giảm cân thành công, debut cũng vô cùng thành công, năm ngoái cầm giải người mới, năm nay một bài Nghịch hành triệt để hot. Hiện tại cũng là ca sĩ đang hot có nhân khí, không sợ bị liên lụy tới y, thực sự làm cảm động Thẩm Gia Ngôn.

Thẩm Gia Ngôn sợ liên lụy y, vội vàng gọi điện thoại cho Mạnh Giản Minh, Mạnh Giản Minh lại nói mình đã cảnh cáo, nhưng Thôi Chính Khâm vẫn lén lút forward weibo. Đã forward thì không thể xóa nữa, nếu không càng bôi càng đen, cũng chỉ có thể mặc y làm vậy.

Loại hành động không nghe lời này đối với công ty quản lý mà nói là tối kỵ, Thẩm Gia Ngôn vội vàng thay Thôi Chính Khâm nói giúp, nhưng Mạnh Giản Minh không dừng lại: “Tôi sẽ nhìn mà làm.”

Người ta nói tới nước này cậu không thể chen miệng nữa. Thẩm Gia Ngôn trầm nghĩ trầm rồi, lại gọi điện thoại cho Thôi Chính Khâm, đầu đoán được thẳng nhóc này hoàn toàn không để ở trong lòng, lúc này còn có tâm tư ôm ghì ta hát hò chứ.

“Anh Thẩm, em viết một ca khúc, anh nghe một chút.”

Vừa nói vừa gảy ghi ta hát, Thẩm Gia Ngôn ban đầu còn muốn cảm râm y hai câu, không nghĩ tới càng nghe càng nhập thần, nghe liền không tự chủ được ở trong đầu tuần hoàn, cả bài hát giai điệu đẹp, một lần liền lọt tai.

“Hay!”

Thôi Chính Khâm cười đắc ý, “Tôi qua lúc đi ngủ linh cảm xuất hiện viết ra, hôm nay đã viết lời xong. Anh không phải sắp diễn phim sao, xem xem bài này của em có thích hợp làm nhạc nền hoặc bài chủ đề gì đó hay không.”

Hiện tại vẫn không biết có thể diễn hay không, nhưng Thẩm Gia Ngôn cho y đảm bảo: “Được, anh dự định sớm chút.”

Vốn muốn khuyên hai câu, cuối cùng vẫn là quyết định không nói. Nếu là bạn bè, tiếp nhận là được rồi, nói những cái khác liền khách khí.

Thẩm Khởi Minh bên kia càng ngày càng quá đáng, ngay cả Dương Mạn Cẩm cũng chen chân vào, đối diện ống kính phỏng vấn rơi nước mắt: “Mẹ biết mẹ kém hơn mẹ ruột của con, nhưng nhìn trên phần mẹ nấu cơm cho con từ nhỏ, quay về thăm mẹ chút đi.”

Sau khi từ nhà ông ngoại về, Thẩm Gia Ngôn cấp 3 ở lại trường học, đại học lại ở túc xá, ăn cơm mà Dương Mạn Cẩm nấu chắc được túi gạo? Thật không biết xấu hổ nói hươu nói vượn, mặc dù là giả, nhưng thể nhân đồng tình kẻ yếu là bản năng, netizen lại thích làm Thượng Đế, có loại thích góp náo nhiệt chạy theo hướng gió còn thật sự mang theo tiết tấu.

Ngày thứ hai, Thẩm Gia Ngôn rút cuộc gọi được cho Thẩm Khởi Minh.

Thẩm Khởi Minh khẩu khí cực kỳ cương quyết, tìm không ra một chút hòa ái dễ gần lần trước.

“Cha, con dù gì cũng là ruột thịt của cha, cha muốn phá hủy con sao?”

Thẩm Khởi Minh hừ cười: “Tao lời hay ho nói hết rồi mà bây giờ mới biết hối hận?”

“Muộn rồi!”

Thẩm Gia Ngôn rất tức giận, không cần thiết âm ỉ với ông ta: “Cha rút cuộc muốn thế nào?”

“Tao chỉ là muốn cho mọi người đều nhìn thấy rõ bộ mặt thật của mày, không hiểu kính cha mẹ chính là loại kết cục này!” Thẩm Khởi Minh chính là lúc đắc ý, biết Thẩm Gia Ngôn phải cầu xin ông ta, một chút không buông tha người.

“Nói như vậy cha là tuyệt đối không lùi bước?”

Thẩm Khởi Minh xùy 1 tiếng: “Mày muốn uy hiếp tao?”

“Con sẽ không uy hiếp cha.”

Thẩm Gia Ngôn bình tĩnh, “Đã không giải quyết riêng tư được, làm âm ỉ tới bên ngoài, kết quả đối với ai cũng không tốt, cha nhưng nghĩ quá tốt đẹp rồi.”

Thẩm Khởi Minh hiện tại không sợ trời không sợ đất, ông ta đã chiếm ưu thế, uy hiếp của Thẩm Gia Ngôn đối với ông ta mà nói không quan trọng gì, “Tao muốn xem xem mày còn có thể tẩy trắng thế nào.”

Thẩm Khởi Minh để điện thoại xuống, Thẩm Thừa Vũ ghé tới, cười nói: “Cha, anh ta cầu xin tha thứ?”

Thẩm Khởi Minh hừ lạnh: “Vẫn cố chống đỡ đấy.”

“Mặc kệ nó đi.” Dương Mạn Cầm cầm lấy túi xách nhãn hiệu nổi tiếng vừa mua, trên mặt trang điểm tinh xảo, cười nói: “Đừng quan tâm nó nữa, chúng ta ra ngoài ăn cơm.” Nhà hàng tối nay tới ăn cơm, Dương Mạn Cầm nhìn trúng đã lâu, chẳng qua là quá đắt, hơn nữa rất khó xếp hàng, liền từ bỏ. Nhưng bọn họ bây giờ có tiền, đặt phòng bao đã không thành vấn đề.

Lúc bọn họ đang ăn cơm, một phương tiện truyền thông tin tức giải trí cực kỳ nổi tiếng nào đó công bố một video, tên là: ***Tìm hiểu “Người cha tốt” Thẩm Khởi Minh của Thẩm Gia Ngôn.***

Mở video ra, phóng viên để xác minh hình tượng người cha tốt của Thẩm Khởi Minh, đặc biệt phỏng vấn hàng xóm xung quanh Thẩm gia, thậm chí còn có giáo viên, bạn học của Thẩm Gia Ngôn. Nhà truyền thông này từ trước đến giờ nổi tiếng dùng công bằng công chính, tuân theo lý lẽ đưa tin sự thật, ở trong giới đứng vững gót chân.

Cho nên mọi người đều cực kỳ tín nhiệm.

Người phỏng vấn đều được làm mờ.

Phóng viên hỏi bà cụ đang nhặt rau: “Bà biết Thẩm Khởi Minh chứ, ông ấy là người cha tốt sao?”

Bà cụ gật đầu: “Tốt lắm.”

“Đối với con ruột ông ta tốt, đối với Tiểu Ngôn không tốt.”

Phóng viên lại hỏi: “Thẩm Gia Ngôn không phải con ruột ông ấy sao?”

“Đúng thế, hắn ta chướng mắt, chỉ thích con út, con lớn lúc từ nhà ông ngoại về đều không cần, làm hại ông Triệu, chính là ông ngoại của Tiểu Ngôn, suýt chút nữa chạy đến công ty hắn ta làm âm ỉ, hắn ta mới để cho vào cửa.”

Vị này là giáo viên cấp 3 của Thẩm Gia Ngôn. Vị giáo viên này vẫn nhớ cậu, hiện tại Thẩm Gia Ngôn ngày nhà giáo vẫn biết quay về thăm giáo viên tiểu học.

Phóng viên hỏi bà Thẩm Khởi Minh như thế nào, cô giáo cực kỳ kinh ngạc: “Cha của Thẩm Gia Ngôn còn sống?”

“Tôi còn tưởng đã mất rồi chứ, tới giờ chưa từng thấy hắn đi họp phụ huynh, gọi điện thoại đều là ông ngoại

Thẩm Gia Ngôn nhận, thằng nhóc này thân thể khá đáng thương, tôi ấn tượng vẫn rất khắc sâu đấy.”

Bạn học cấp 3 của Thẩm Gia Ngôn: “Thẩm Gia Ngôn một mực ở ký túc, nghỉ đông và nghỉ hè đi làm, không về nhà ăn cơm.” Hần lặng lẽ nói: “Mẹ kế của cậu ấy không thích cậu ấy về nhà, có lần tôi tới nhà cậu ấy tìm cậu ấy, mẹ kế cậu ấy nghe nói tôi tới tìm Thẩm Gia Ngôn ngay cả cửa cũng không cho tôi vào!”

Hàng xóm nghe phóng viên hỏi Dương Mạn Cầm đối tốt với Thẩm Gia Ngôn hay không, giống như nghe được chuyện cười gì đó: “Vợ Thẩm Khởi Minh không thích con riêng còn có ai không biết sao, bọn tôi chả ai không biết.”

Một người nói cha mẹ Thẩm gia không tốt, có thể là đang nói dối, nhưng hỏi nhiều người như vậy, đều nói như vậy đó chính là sự thật.

Hơn nữa, cái này còn không phải khiến người ta kinh ngạc, có người biết chuyện vạch trần nói: “Vợ ông ta chết chưa được 3 tháng đã dẫn Dương Mạn Cầm vào cửa, tôi tận mắt nhìn thấy, buổi tối tới, không dám ban ngày tới, lúc vào cửa bụng Dương Mạn Cầm ít nhất 7 tháng rồi. Sau đó chưa tới 2 tháng, tôi ở trong hành lang gặp Dương Mạn Cầm ôm con.”

Người nọ vẽ mặt tự người lĩnh hội. Lời tiếp theo không cần nói mọi người đều rõ ràng.

Người xem video đều sợ ngây người.

Còn có đánh mặt kích thích hơn sao??

Má nó cái nội dung phim ngoại tình, tiểu tam từng bước ngược đãi con riêng a!

Sau khi video công bố, rất nhanh trên mạng đã có người bới ra thông tin thể căn cước của Thẩm Thừa Vũ, xóa đi những cái khác, chỉ để lại tên họ và ngày sinh, ngày sinh thể hiện, cách mẹ Thẩm Gia Ngôn qua đời không tới 3 tháng.....

Cái này giống như kích phát hiệu ứng domino, lần lượt có người bới ra chuyện khác của Thẩm gia, đều xác nhận lời mọi người nói trong video.

Lúc Thẩm Thừa Vũ cơm no rượu say muốn lên mạng hồi vị một chút phẩm trạng của Thẩm Gia Ngôn, mở ra vừa nhìn, điện thoại không cầm chắc, rơi “rầm” trên mặt đất.

“Sao thế?” Dương Mạn Cầm cười: “Rơi vỡ không sao, vừa lúc có thể đổi điện thoại.”

Thẩm Thừa Vũ sắc mặt kinh hoảng: “Xảy ra chuyện rồi, mọi người mau lên mạng xem xem.”

“Có thể xảy ra chuyện gì.” Thẩm Khởi Minh lau lau miệng, không thèm để ý liên cầm điện thoại của Thẩm Thừa Vũ nhìn, lúc này sợ tới ngây ngốc.

Đối tượng thảo phạt của netizen trong nháy mắt đổi người, cứ như vậy chỉ trong chốc lát, Thẩm Khởi Minh bị bôi ra quần lót cũng không chừa, ngay cả chuyện ở công ty làm giả sổ sách bị sa thải cũng bị bôi ra. Rất nhiều người hết sức tức giận bị dắt mũi, quay đầu lại, lại tập trung hỏa lực vào trên người Thẩm Khởi Minh, hung hăng nổ.

Chuyện Thẩm Khởi Minh làm cũng quả thật đổi mới tam quan của mọi người, vô sỉ đều không thể dùng để hình dung ông ta, tự nhiên trở thành đối tượng thảo phạt của mọi người.

Thẩm Gia Ngôn nhìn điện thoại di động, sắc mặt sa sầm, cậu cũng không biết Thẩm Khởi Minh hóa ra đã sớm ngoại tình, ông ta đâu chỉ có lỗi với cậu, người có lỗi hơn là mẹ cậu!

Tạ Kế Hiên lấy di động từ trong tay cậu ra, “Đừng xem nữa, ông ta sẽ trả giá lớn về chuyện mình làm.”

“Những cái này đều là anh tra ra?”

Tạ Kế Hiên gật đầu: “Ừm, tốn chút thời gian, lại đả thông quan hệ, nếu không sẽ không kéo thời gian dài như vậy.” Anh quan sát sắc mặt Thẩm Gia Ngôn: “Cậu sẽ tức giận sao, tự tiện công bố chuyện gia đình các cậu ra ngoài như vậy.”

Thẩm Gia Ngôn đâu sẽ oán Tạ Kế Hiên, đây đều là vì tốt cho cậu, cậu còn phải nói tiếng cảm ơn đây.

Nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn dáng vẻ dè dặt của Tạ Kế Hiên, Thẩm Gia Ngôn không khỏi nổi lên tâm đùa giỡn: “Nếu tôi nói phải?”

Tạ Kế Hiên lập tức nói: “Kỳ thực mọi chuyện đều là thư ký Hoàng làm, không liên quan tới tôi.”

“.....”

Thư ký Hoàng phía sau há miệng, văn kiện trong ngực rớt xuống đất.

45. Chương 45

Edit + Beta: Vịt

Quan hệ xã hội của Tân Nguyên cấp lực, không có Thẩm Khởi Minh một chút thời gian thở dốc, trong

lúc nhất thời topic hot search toàn bộ đều lên, búa đá của Thẩm Khởi Minh một cái nối tiếp một cái, nện netizen ứng phó không kịp.

Rõ ràng 1 giây trước còn mắng Thẩm Gia Ngôn, một giây sau quần chúng ăn dưa bị đá nện không nói ra lời. Quay đầu lại nhìn weibo và mấy cái yêu cầu Thẩm Gia Ngôn nói xin lỗi hưng phấn của mình, quả thực giống như kẻ ngốc. Mọi người đều xấu hổ xóa weibo, lén lút rút đầu, không dám cứng rắn nữa.

Người bình thường có thể lặng yên không một tiếng động xóa Weibo, nhưng minh tinh từng ấn like Thẩm Khởi Minh thì nguy. Đâu có fans nhà ai sau đó không tính sổ, hơn nữa Thẩm Gia Ngôn bị ức hiếp ác như vậy, fans cũng không phải ngồi không, nháo nhào yêu cầu mấy minh tinh ấn like nói xin lỗi. Trước khi chưa hiểu rõ chân tướng, đã bỏ đá xuống giếng ăn nhờ rate, có bản lĩnh làm như vậy thì có dũng khí gánh chịu hậu quả, hiện tại đã biết mình sai rồi, còn không nói xin lỗi?

Tân Nguyên cũng sẽ không bỏ qua mấy người bỏ đá xuống giếng, nhất định ghi nợ hết, hiện tại báo thù còn quá sớm, chờ sau này mấy người đó nếu ai có dấu hiệu ra mặt, lập tức bóp tắt hẳn, đây mới là nguyên tắc báo thù của giới giải trí.

Trận này đánh tới sung sướng, Thẩm Gia Ngôn ngược lại lại tăng fan. Sau khi chuyện này phát sinh, cậu mặc dù không nói tiếng nào, nhưng không có nghĩa là cậu dễ bắt nạt. Cậu không lên tiếng, bởi vì việc xấu trong nhà không rêu rao ra ngoài, cho dù biết Thẩm Khởi Minh làm chuyện xấu, cũng tận lực không muốn ồn ào lớn. Không oán trách oan ức, có đảm đương, đáng tin, sẽ không để cho fans thất vọng, minh tinh như vậy ai có thể không thích.

Mà fans chân chính sau khi trải qua sóng to gió lớn, đã trở thành tử trung rồi, minh tinh tam quan chính trực như vậy đáng để bọn họ dụng tâm bảo vệ, làm bạn lâu dài. Thôi Chính Khâm thời điểm mẩu chốt đứng ra, cũng hút một fan, album vốn đã không bán được nữa lập tức bán đi 10 vạn bản. Một là fans Thẩm Gia Ngôn biểu đạt cảm tạ, một phần khác chính là fans được hút đến trả tiền.

Thẩm Khởi Minh đầu gối tới người chưa trị chết, người ta còn đứng cao hơn, không chỉ như vậy, tựa hồ còn có thuộc tính thịnh vượng?

Ông ta hối hận một hồi, nhưng hiện tại cái gì cũng không kịp nữa, Dương Mạn Cầm không tin: “Ông sợ cái gì, không phải còn có người kia sao? Hắn nói chuyện này xong sẽ giao cho chúng ta một khoản tiền, có số tiền kia, mặc kệ hắn ai thua ai thắng!”

“Đừng nói nữa!” Dương Mạn Cầm nghĩ quá đơn giản, Thẩm Khởi Minh vô cùng buồn rầu, trên mạng bởi ra chuyện ông ta làm giả sổ sách, cũng không biết công ty nhìn thấy hay không, ông ta cũng không muốn lại bị sa thải lần nữa, ông ta tuổi lớn như vậy, còn phải tìm việc rất khó khăn.

“Cha, đưa con số điện thoại người kia, tiền chúng ta nhất định phải ra.”

Điện thoại Thẩm Khởi Minh gọi qua, hôm qua còn có thể gọi được, hôm nay đã hiển thị là unknown number. Thẩm Khởi Minh phát giác bị lừa, giận không chịu nổi, Thẩm Thừa Vũ còn giận hơn ông ta. 50 vạn đấy!

Lúc lui tới với bạn gái phú nhị đại trước, Thẩm Thừa Vũ còn chường mắt 50 vạn, nhưng hiện tại không có gì có thể làm cho hắn điên cuồng hơn 50 vạn.

Thẩm Khởi Minh trộm gà không được còn mất nắm gạo, đầy mặt u sầu, Thẩm Thừa Vũ cắn răng: “Con nhất định sẽ đòi số tiền kia! Bọn họ đừng nghĩ ăn quýt!”

Trên mạng mưa mưa gió gió, Thẩm Gia Ngôn nhưng không có chú ý quá nhiều, Thẩm Khởi Minh không lật nổi sóng lớn, vốn chính là đơn phương sai lầm, bắt quá là lờ thiên hạ mà thôi. Trải qua một lần như vậy, sau này nhất định sẽ đường hoàng không dám tìm họa nữa.

Ngày mai sẽ là trận chung kết, bỏ phiếu đã hết hạn, quả nhiên không ngoài dự liệu, cậu và Trần Vũ hạng nhất hạng hai vững vàng. Không nhắc tới số phiếu của cậu 8 chữ số, chỉ là Trần Vũ hơn 300 vạn phiếu đã hất văng người thứ ba mấy con phố.

Thẩm Gia Ngôn xem kịch bản trong tay, lúc Tạ Kế Hiên tiến vào, cậu vừa lúc cúp điện thoại.

Tạ Kế Hiên nói: “Gọi điện thoại cho ai?”

Thẩm Gia Ngôn đầu cũng không ngẩng: “Thư ký Hoàng.”

“Có chuyện gì nói với tôi là được.”

“Tôi phải cẩn thận cảm ơn thư ký Hoàng, dù sao người ta cũng giúp đỡ tôi nhiều như vậy.” Thẩm Gia Ngôn nói: “Tôi muốn mời cậu ấy ăn bữa cơm anh cảm thấy thế nào.”

Tạ Kế Hiên cứng ngắc.

Thẩm Gia Ngôn nhìn anh: “Anh sao thế, không phải anh nói đều là thư ký Hoàng làm, không liên quan tới anh sao?” Thẩm Gia Ngôn chờ xem anh muốn làm thế nào, không phải nói là thư ký Hoàng làm ư, vậy ai làm thì mời người đó ăn chứ sao.

Tạ Kế Hiên mặt đều nhen đỏ. Hàm hừ xoay người rời đi.

Một lát sau, điện thoại của Thẩm Gia Ngôn vang lên, là thư ký Hoàng gọi tới. Thư ký Hoàng nói: “Anh Thẩm, không giấu anh, Tạ tổng hai hôm nay vì chuyện của anh, không ăn không uống, mặc kệ gió mưa, anh không biết đâu, anh ấy gầy mất 500 gam đấy.”

“.....”

500 gam, nhiều quá ha.

“Ài, anh ấy chính là quá chính trực, không có cách nào, người như Tạ tổng chính là không thích tham công, anh cũng đừng cảm ơn quá long trọng, mời anh ấy ăn bữa cơm là được.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn cúp điện thoại, Tạ Kế Hiên “vừa lúc” từ thư phòng đi ra.

Không để ý lắm nói: “Ai gọi điện thoại cho cậu?”

“Thư ký Hoàng.” Thẩm Gia Ngôn nói: “Nói là đều là anh làm, không liên quan tới cậu ấy.”

Ánh mắt Tạ Kế Hiên lóe lên một cái, trấn định bình tĩnh nói: “Cơm cậu định đi đâu ăn?”

“Ai nói tôi muốn đi ăn cơm?” Thẩm Gia Ngôn nhìn anh.

Tạ Kế Hiên sững sờ: “Cậu không phải vừa mới nói sao?”

“Tôi là nói mời thư ký Hoàng ăn cơm, nếu là anh làm, vậy không phải là nghĩa vụ của Tân Nguyên à.”
Thẩm Gia Ngôn nói: “Hơn nữa tôi nghèo lắm, không mời nổi anh.”

Tạ Kế Hiên vẻ mặt “Sao cậu có thể như vậy”, hồi lâu thở hổn hển rồi đi.

Thẩm Gia Ngôn không nhịn được cười, nhìn Tạ Kế Hiên ăn thiệt còn rất có ý nghĩa, cậu mở web ra, tìm kiếm nhà hàng hạng sang lại ăn ngon. Cơm vẫn là phải ăn, đi giải xui, cậu cũng đã lâu không ra ngoài hưởng thụ rồi. Chẳng qua là, Tạ đại tổng tài rất khó chiều, cái miệng ăn quen đồ ngon rất xảo quyệt, không phải chỉ mời đắt tiền là được, còn phải ăn ngon mới chịu.

Đảo mắt chính là trận chung kết ngày đó, bởi vì là livestream, cực kỳ nghiêm khắc. Thẩm Gia Ngôn từ buổi sáng đã đi chờ rồi, khớp kịch bản, lại quen thuộc vị trí máy một lần, 1h chiều mới bắt đầu ăn cơm. 4h bắt đầu make up, 8h livestream, trong lúc này còn phải đi sân khấu đã trang điểm một lần.

Mạnh Vân Tinh 7h dẫn theo team fans vào sân, nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn đứng ở trên sân khấu, hưng phấn đứng lên chào hỏi. Thẩm Gia Ngôn và trợ lý Đồng Hạ Lăng, cùng nhau phát đồ cho mọi người. Mỗi người một cái quạt điện nhỏ, một hộp cheesecake, một túi kẹo nhuận họng, một chai nước.

Các fans mắt lấp lánh nhìn Thẩm Gia Ngôn, khoảng cách gần nhìn Thẩm Gia Ngôn chân động càng lớn. Mặt nhỏ thật đấy! Chân dài quá, tỷ lệ quá đẹp! Ngũ quan rất tinh xảo! Lập thể đẹp a!

Lên ống kính, mặc dù lực độ sẽ yếu đi ít nhất 1 nửa, nhưng hình thể sẽ phóng đại bội phần. Cho nên nhìn trong ống kính bạn cảm thấy người này lớn lên bình thường, nhưng rời khỏi ống kính thì người bình thường

so ra kém hơn. Càng dừng nhắc tới Thẩm Gia Ngôn bình thường ở trên màn ảnh vẻ ngoài anh tuấn, thực tế càng thêm không có gì sánh được.

“Oa a, cái bánh ngọt này đắt lắm, còn phải xếp hàng, nam thần thật hào phóng a!”

“A a, nam thần còn tặng bánh đây! Nhân hiệu đắt lắm a, quá tri kỷ mà, rơi lệ.”

“Chúng ta mấy chục người đây, những thứ này gộp lại phải mấy vạn.”

“Hu hu đừng nói gì nữa, sau này người đàn ông tên Thẩm Gia Ngôn này tui đã xác định gả cho rồi.”

Hiện trường không thể dùng điện thoại di động, mọi người hết sức khống chế vọng muốn upload, tích góp sức lực chờ tiếp ứng cho nam thần. Hiện trường ngoại trừ khán giả khác, còn lại đều là fans, Thẩm Gia Ngôn và Trần Vũ mỗi người một nửa số ghế. Trần Vũ bên kia cũng phát đồ, khán giả nhìn bánh quy và nước của đối phương một cái, dưới sự so sánh, càng thêm thỏa mãn.

8h, đúng giờ phát sóng.

Sau khi MC hô bắt đầu, bỏ phiếu bắt đầu.

Lúc này, ngoại trừ hai tuyển thủ dự thi, nhìn nhiều thứ hai chính là nam chính đã quyết định của Thần Cổ sẽ xuất hiện ở hiện trường, đối diễn với hai người.

Lần này do nam chính rút thăm, rút được cảnh kết cục của nam chính nam hai.

Trần Vũ bắt đầu trước.

Thẩm Gia Ngôn ở một bên quan sát biểu diễn. Biểu diễn lần trước của Trần Vũ Thẩm Gia Ngôn cũng xem qua, trong số tiểu sinh cùng tuổi, coi như là cực kỳ ưu tú, có thiên phú diễn xuất. Nhưng Thẩm Gia Ngôn xem, luôn cảm thấy hắn đang bắt chước, mà không phải tự mình thật sự hiểu cái gì.

Nhưng hắn bắt chước vô cùng tốt, có thể lấp kín miệng một nhóm người, nhưng nếu như muốn đi xa hơn, sau khi rời khỏi Thần Cổ, nếu như không cố gắng, kỹ thuật diễn của hắn không đủ xem.

Trần Vũ diễn xong, ngoại trừ đạo diễn Tương Đông Xương, các bình ủy khác đều nhất trí điểm cao. Trận chung kết hôm nay, sẽ tăng thêm tỉ trọng cho điểm của bình ủy, đối với kết quả sẽ sinh ra ảnh hưởng không nhỏ.

Tới lượt Thẩm Gia Ngôn lên sân.

Nam chính thoát nhìn chỉ có 16-17 tuổi, đáng vẻ non nớt ngây ngô cực kỳ phù hợp hình tượng nam chính, nghe nói là Tương Đông Xương ở trường cấp 3 nào đó đào bồi được. Nhìn ra được còn có chút khấn trương, nhưng loại khấn trương này vừa vặn.

Ánh tà dương đại biểu chia xa, sự tốt đẹp cuối cùng. Hiện trường không có loại cảnh này, nhưng trong mắt Thẩm Gia Ngôn thấy được. Cậu nhin không được nắm lấy tay nam chính, để thẳng thắn nhìn nhau cùng nam chính, cậu vùng vẫy mặc đồ nam vào, nhưng lại kỳ quặc như vậy, không hợp với cậu.

“Tôi phải đi rồi, sẽ không trở lại nữa.” Nam chính nói như thế.

Nam chính đại biểu cho người bình thường đông đảo, làm ra sự lựa chọn thực tế nhất, nam 2 là có chút lý tưởng hóa, dừng cảm theo đuổi cuộc sống của mình.

Trước mắt chính là nam chính biểu tình kiên quyết, sẽ không tiếp tục do dự. Thẩm Gia Ngôn nhắm mắt lại, hai người từng có lui tới tốt đẹp, nhưng hẳn và nam chính cuối cùng không phải là người một đường, tiếp tục ở cùng nhau sẽ giống câu châm ngôn kia, dưa hái xanh không ngọt. Thậm chí sẽ phá hỏng ký ức tươi đẹp.

Lúc nên buông tay thì buông tay, là giải thoát, và cứu rỗi lẫn nhau.

Tới đây, Thẩm Gia Ngôn đột nhiên hiểu được. Đó đại khái chính là cậu tại sao không nhắc nổi hứng thú đối với Thần Cổ retake.

Thần Cổ retake đối với cậu mà nói, giống như nam chính lại quay lại đi tìm nam hai. Kinh điển đã từng diễn, nhân vật kinh điển đã có quy cách nhất định, cậu không muốn tiếp tục đi con đường mà người khác đã từng đi qua một lần. Không cần thiết, như vậy sẽ chỉ phá hỏng mỹ cảm vốn có, mình còn không nhận được thỏa mãn.

Cuối cùng tan rã trong không vui, tốt đẹp không còn sót lại chút gì.

Trong màn hình livestream, cậu buông tay, so với nguyên bản, nhiều hơn một phần thoải mái và quyết tuyệt.

Tương Đông Xương vỗ tay đầu tiên, Tô Minh Hạ cũng vỗ tay theo. Hai người diễn xong, MC công bố tình hình bỏ phiếu trước mắt. Thẩm Gia Ngôn hơn 5000 vạn phiếu tạm thời dẫn đầu, nhưng Trần Vũ cũng đuổi theo hơn 3000 vạn phiếu.

Để tạo hồi hộp, phần cho điểm của Thẩm Gia Ngôn giữ lại đợi lát nữa công bố.

Diễn xong, chen vào quảng cáo một hồi, bắt đầu chiếu chuẩn bị trước khi khai máy của team Thần Cổ. Thẩm Gia Ngôn ở sau sân khấu chờ, thợ trang điểm bổ trang cho cậu, cách đó không xa chính là Trần Vũ, Thẩm Gia Ngôn nhìn thoáng qua, Trần Vũ cười hết sức tự tin, tựa hồ đã làm tốt chuẩn bị chiến thắng.

Cậu thu hồi tầm mắt, ban đầu đã có cảm giác như vậy, Trần Vũ một mực không chút hoang mang, dường như nắm chắc phần thắng. Cái này không giống người mới, càng giống như đơn vị liên quan tới làm đáng.

Phim chiếu xong, bọn họ một lần nữa lên sân khấu.

Lúc này, bình ủy bắt đầu cho điểm Thẩm Gia Ngôn.

Điểm cao nhất, điểm cao nhất, điểm cao nhất, điểm thấp nhất. Điểm số cuối cùng ngoài dự tính là Tô Minh Hạ cho. Hắn ban đầu đã cho Thẩm Gia Ngôn điểm cao, tựa hồ không quá coi trọng Trần Vũ, cho điểm rất thấp, nhưng lần này, lại ngược lại.

Tương Đông Xương hết sức khó hiểu, nhú mày nhìn Tô Minh Hạ. MC hỏi nguyên nhân, Tô Minh Hạ nhìn Thẩm Gia Ngôn nói: “Gia Ngôn cho tôi cảm giác luôn muốn thay đổi nhân vật ”nam hai” nguyên bản, muốn diễn ra cảm giác của mình, nhưng hình như có chút hoàn toàn ngược lại, cách bản thân nhân vật càng ngày càng xa. Sự thật chứng minh, vẫn là không nên thay thế tốt hơn.”

Ánh mắt hai người gặp nhau, Thẩm Gia Ngôn tỉ mỉ nhìn lại, cũng ở trong mắt Tô Minh Hạ nhìn thấu thứ không giống bình thường.

Là cừu hận sâu sắc.

“Hiện tại bỏ phiếu đã hết thời gian, người thắng được chọn ở trong tay tôi.” MC mở phong thư trong tay. Mọi người đều khẩn trương theo.

Lúc này ông kính nhắm ngay Thẩm Gia Ngôn và Trần Vũ, trong tiếng nhạc khẩn trương, do đạo diễn Tương Đông Xương tuyên bố người được chọn.

Trong mắt Tương Đông Xương ôm kỳ vọng, hưng phấn mở phong thư ra, nhưng sau khi nhìn thấy tên người bên trong ngấy ngấy cả người.

Cứng ngắt nói: “Người được chọn sẽ diễn vai nam hai.”

“Trần Vũ.”

46. Chương 46

Edit + Beta: Vịt

“Người được chọn sẽ tham gia diễn nam hai, Trần Vũ.”

Kết quả này thật sự vô cùng ngoài dự tính, vừa tuyên bố, mọi người đơ trong nháy mắt, ngay cả màn đạn cũng chậm một nhịp. Fans Trần Vũ tự nhiên rất cao hứng, dốc toàn lực la lên, vì thần tượng của mình cố gắng cố động, ông kính lúc này quét qua thính phòng, không chỉ một người đang thì thầm xôn xao, vẻ mặt không hiểu ra sao.

Sau đó trên màn hình lớn công bố kết quả bỏ phiếu của hai người.

Thẩm Gia Ngôn 1 triệu 2 nghìn vạn, mà Trần Vũ cuối cùng vô địch là một triệu 2 nghìn 500 vạn phiếu.

Chỉ nhiều hơn Thẩm Gia Ngôn 500 vạn. Có thể nói hết sức kịch tính.

Thẩm Gia Ngôn đứng ở trên sân khấu, tiếng vỗ tay xung quanh nổi lên bốn phía, ruy băng tung bay, ông kính đều tập trung trên người Trần Vũ. Mặc dù là bên bị thua, nhưng lại giống như người ngoài cuộc, nhìn Trần Vũ nhận hoa tươi và tiếng vỗ tay, trên mặt tự tin mỉm cười đắc ý, trong lòng bình tĩnh không có chút gợn sóng nào.

Cậu vỗ tay cho người ta, giương lên nụ cười chuyên nghiệp, ở trước ông kính thể hiện cẩn thận. Không có mất mát và phần nợ như trong phán đoán của Tô Minh Hạ, thậm chí còn mang theo một tia giải thoát, dường như đối với kết quả này đã có lường trước.

Tô Minh Hạ chặt chẽ nhìn chằm chằm Thẩm Gia Ngôn, định từ trong góc tìm được sơ hở của Thẩm Gia Ngôn, nhưng tới lúc xuống sân khấu, Thẩm Gia Ngôn cũng không có để cho hắn như nguyện.

Tương Đông Xương thấp giọng hỏi hắn: “Cậu thật sự cảm thấy Trần Vũ tốt hơn Thẩm Gia Ngôn?” Phiếu chênh lệch 500 vạn, trong chuyện này tuyệt đối có công lao của Tô Minh Hạ.

Trong mắt Tô Minh Hạ có nộ nóng không che dấu được, cảm giác này tựa như một quyền đánh vào trên bông, có trọng lực nhưng đánh vô ích, cả đời cũng không có thời điểm khó chịu như vậy. Không tổn thương được người khác không nói, bản thân ngược lại bị nội thương.

“Không phải mình tôi cảm thấy như vậy, đây là sự lựa chọn của mọi người.”

Khuôn mặt Tương Đông Xương thất vọng, hắn nhưng không giống Thẩm Gia Ngôn còn phải ở trước ông kính ra vẻ. Lúc này nửa phần mặt mũi cũng không cho, cho dù ông kính quét tới, cũng không có một tia ý cười.

Trần Vũ không tệ, nhưng Thẩm Gia Ngôn mới có linh hồn của vai chính hơn hắn.

Lúc này màn đạn nổ tung. Không chỉ có fans Thẩm Gia Ngôn, người đi đường cũng hỏi thăm tại sao.

“Cái quỷ gì vậy???”

“?????”

“Kết quả này là thật sao?”

Netizen nháo nhào comment.

— *Người qua đường, trước mặt kệ những cái khác, phần diễn của Trần Vũ có chỗ nào ưu tú hơn Thẩm Gia Ngôn sao??*

— *Tui hình như đang nằm mơ.*

— *Bên chính thức chú ý chi tiết bỏ phiếu công khai chứ??*

Cũng có fans Trần Vũ phản bác, nhưng đều bị ngập chìm trong tiếng chất vấn của số đông. Kết quả của Thần Cổ vừa ra, trên weibo cũng nổ, phiếu của Trần Vũ nhiều hơn 1 triệu, comment nhưng không có fans có thể không bình luận, lúc trước còn có fans nói nhân khí như vậy các thím không phục cũng phải phục, sau khi xem weibo, lại là đánh mặt sờ sờ.

Không có ai quan tâm Trần Vũ thắng hay không, chỉ quan tâm thắng tại sao không phải Thẩm Gia Ngôn.

Sau khi livestream kết thúc, Thẩm Gia Ngôn xuống sân khấu, ở bên ngoài đài truyền hình họp nhỏ cùng fans một chút.

“Xin lỗi là bọn em không cấp lực.” Có fans bởi vì áy náy vậy mà rơi nước mắt, Thẩm Gia Ngôn dỗ khóc dỗ cười, vội vàng nói: “Thi đấu chính là như vậy, có người thắng thì có kẻ thua, khóc cái gì, chẳng lẽ anh giống như không được thất bại sao?”

Mọi người thấy biểu tình Thẩm Gia Ngôn quả thật không có giả bộ, tâm tình nhẹ nhàng không ít.

Mạnh Vân Tinh muốn khóc không khóc được, y là leader của nhóm fans, nói với Thẩm Gia Ngôn: “Nam thần, anh ở trong lòng em là giỏi nhất!”

Thẩm Gia Ngôn cười, nói: “Em không phải viết kịch bản cho anh sao, tái ông thất mã yên tri phi phúc (*), anh chờ không kịp muốn quay nó đây.”

((*) *Tái ông thất mã yên tri phi phúc: Họa phúc ở đời khó mà lường trước, họa phúc khôn lường*)

Mẹ nó!!

Mọi người đều ngây người, Mạnh Vân Tinh càng giống như nằm mơ. Hơi mù trong lòng một cái quét sạch, cao hứng suýt chút nữa nhảy lên.

Mọi người đều nhìn về phía Mạnh Vân Tinh, thầm nghĩ theo đuổi thần tượng đuổi tới mức độ này tuyệt đối là xưa nay chưa từng có, kiểu mẫu của thành công. Vậy mà có thể để cho nam thần diễn kịch bản của mình, đây không phải chuyện mà bọn họ chỉ có thể nào bỏ sao!! Hiện tại vậy mà thành thực tế, không chỉ có Mạnh Vân Tinh, mọi người đều cảm thấy giống như đang mơ.

Mạnh Vân Tinh lúc này khóc thật, kích động: “Hu hu, nam, nam thần.”

Thẩm Gia Ngôn khen nói: “Vân Tinh viết truyện thật sự rất có thiên phú, kịch bản này sẽ không để cho mọi người thất vọng.”

Một câu nói kia của Thẩm Gia Ngôn, sau đó không biết bao nhiêu fans vì những lời này mở ra hành trình sáng tác, còn có mấy người thành tác giả văn mạng, coi viết kịch bản cho Thẩm Gia Ngôn là ước mơ, đương nhiên, đây đều là để sau hăng nói.

Thần Cổ bên này còn đang suy nghĩ làm sao lợi dụng độ topic hiện tại vì Thần Cổ tạo topic, kéo dài nhiệt độ, để có thể mang tới phòng bán vé náo nhiệt cho bộ phim. Nhưng một đêm sau đó tiếp tục nhìn, đã không còn mấy người chấp nhất kết quả cuộc thi, fans cũng đang thảo luận kịch bản mới của Thẩm Gia Ngôn.

Sở dĩ có thể kích thích nhiệt độ, là bởi vì Thẩm Gia Ngôn muốn diễn kịch bản mà fans viết cho cậu, cái này ở giới giải trí, quả thực là chưa từng nghe thấy.

Cho nên không chỉ có fans, ngay cả người qua đường cũng kinh ngạc. Nháo nhào ầm vào topic xem náo nhiệt, sau đó bị câu chuyện chân thật của thần tượng và fans làm cảm động, không khỏi ôm kỳ vọng, muốn biết tin tức có liên quan tới kịch bản.

Về phần Thần Cổ như thế nào, đã không mấy ai quan tâm.

Tô Minh Hạ còn đang chờ Tân Nguyên nổi giận, nhìn fans Thẩm Gia Ngôn tiếp tục giậm chân, nhưng không nghĩ tới một giấc tỉnh dậy, nhiệt độ mà Thần Cổ tạo ra đã nhanh chóng tiêu tán. Không ai quan tâm hẳn tại sao cho Thẩm Gia Ngôn điểm thấp nữa, hôm qua còn có thể nhìn thấy hot search hẳn cho Thẩm Gia Ngôn điểm thấp, hiện tại đã sớm không thấy nữa.

Đâu chỉ là một quyền đánh vào trên bông, hẳn đây là một quyền đánh vào trên đá, đối phương sừng sững bất động, mình đau tới gần chết. Tô Minh Hạ cũng nhịn không được nữa, ném toàn bộ đồ bên tay, tức tới mất đồ bừa.

Tất cả thiết kế tỉ mỉ đều biến thành một trận chê cười, nực cười chính là bản thân hắn, trò cười cũng chỉ có mình hắn.

Loại đả kích cực đại này khiến Tô Minh Hạ sụp đổ.

Thẩm Gia Ngôn một giấc ngủ tới tự nhiên tỉnh, chỗ bên cạnh đã trống. Vừa mở cửa phòng ngủ ra, đã ngửi thấy mùi khét nhàn nhạt. Trong phòng bếp dưới lầu, Tạ Kế Hiên đang làm điểm tâm.

Đầu bếp đứng ở một bên, muốn nói lại không dám nói, nhìn Tạ Kế Hiên đứng trứng rán bị cháy vào trong đĩa. Vụn phân ghét bỏ, nhưng thấy Tạ Kế Hiên nhìn sang, lập tức vung lên nụ cười tán dương.

Nói: “Sắc hương vị đều đủ, đây là trứng rán hoàn mỹ nhất mà tôi từng thấy.”

“.....”

Kiểm tiền không dễ dàng a.

Tạ Kế Hiên bưng đĩa ở bên cạnh bàn ăn nhìn thấy, nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn xuống, lặng lẽ ăn.

“Tạ tổng, anh buổi sáng chỉ ăn mấy thứ này sao?”

Tạ Kế Hiên đầu cũng không ngẩng: “Không ai mời ăn cơm, không ăn những thứ này thì ăn cái gì.”

“.....”

Bữa ăn sáng bưng lên bàn, Tạ Kế Hiên còn chấp nhất ăn trứng rán cháy, Thẩm Gia Ngôn không nhìn được, nói: “Tạ tổng, ăn bánh bao đi, nhân là gạch cua, ngon lắm.”

Tạ Kế Hiên nuốt nước miếng, không động đậy tiếp tục ăn trứng rán của anh, túi thân muốn chết.

Thẩm Gia Ngôn không còn cách nào, mọi người cùng nhau yên lặng ăn xong điểm tâm, Tạ Kế Hiên mặc áo khoác vào, nói: “Không ai mời cơm, tôi đi làm.”

“.....”

Phá án rồi, động lực để Tạ đại tổng tài đi làm là không có ai mời cơm.

Sau khi Tạ Kế Hiên đi, Thẩm Gia Ngôn ở nhà. Lúc này Bảo Bảo vừa uống sữa xong, tinh thần rất tốt,

Thẩm Gia Ngôn ôm lắc lư, nhóc khua tay nhỏ chân nhỏ, ở trong ngực ba ba vui vẻ.

Thẩm Gia Ngôn hỏi nhóc: “Papi đi làm rồi, con nhớ ba ấy không hả?”

“Không nhớ không nhớ.” Thẩm Gia Ngôn âm thanh non nớt thay Bảo Bảo nói: “Papi là thùng cơm, chỉ biết ăn, ai sẽ nhớ ba ấy chứ.”

Vừa nói xong, liền nghe thấy phía sau có tiếng đồ vật rơi xuống đất, Thẩm Gia Ngôn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tạ Kế Hiên đứng ở phía sau cậu, cặp công văn trong tay rơi trên mặt đất, linh hồn chịu đả kích trầm trọng.

.....

“Tôi nói đùa đấy haha.” Thẩm Gia Ngôn cười lúng túng: “Đừng để ý nha Tạ tổng.”

“Hừm.” Tạ · thùng cơm · Kế Hiên tức giận xoay người, ngay cả cặp công văn cũng không cầm, hỗn hển rời đi.

Ui cha hao tâm tổn trí quá. Thẩm Gia Ngôn dỗ Bảo Bảo, rầu rĩ: “Làm sao đây, papi giận rồi.”

Âm thanh non nớt nói: “Papi giận rồi làm sao đây, đánh một trận là được rồi.”

Tạ Kế Hiên vừa đi ra khỏi cửa nhớ tới cặp công văn chưa cầm quay người trở lại, lại một lần nữa biến mất biểu tình.

Thẩm Gia Ngôn không nghĩ tới anh còn sẽ trở lại, chờ sau khi Tạ Kế Hiên rút cuộc rời đi, thật sự rầu rĩ. Lúc này, ban công truyền đến tiếng chuông, Thẩm Gia Ngôn nghe tiếng tìm qua, phát hiện là điện thoại của Tạ Kế Hiên.

Điện thoại tới là thư ký Hoàng: “Anh Thẩm, Tạ tổng quên cầm điện thoại, anh ấy hiện tại đang họp, anh có thể đưa tới không ạ.”

“Được.” Vừa lúc cậu không có việc gì, Thẩm Gia Ngôn thoáng khoái nói.

Thư ký Hoàng hỏi: “Tạ tổng hôm nay có chút không vui, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Thẩm Gia Ngôn sao có thể đem chuyện cậu ở sau lưng anh nói Tạ đại tổng tài thùng cơm kết quả bị đương sự bắt tại trận nói ra chứ, có lẽ nói: “Chắc là tối qua ngủ không ngon.”

Thư ký Hoàng ý vị thâm trường “Ồ” một tiếng.

Thẩm Gia Ngôn bị hấn “Ồ” Hậu tri hậu giác kịp phản ứng: “Cậu đừng hiểu lầm —”

“Không có không có.” Thư ký Hoàng một bộ em hiểu: “Anh Thẩm vất vả rồi.”

“???”

Ê! Não bổ không được quá đáng a!

Thẩm Gia Ngôn cúp điện thoại, lại đột nhiên nhìn thấy màn hình khóa của Tạ Kế Hiên, ngây ngẩn.

Phía trên là bức ảnh lộ lưng bị Tạ Kế Hiên cảm rằm rất nhiều lần của cậu, còn là ảnh gốc. Cậu trong tấm ảnh nhìn ống kính, lúc ấy dựa theo yêu cầu của nhiếp ảnh gia, cần loại ảnh mắt mí hoặc này, nói là fans thích vậy. Thẩm Gia Ngôn dựa theo nhiếp ảnh gia nói mà làm, chụp xong chỉ nhìn qua một cái, không có cảm giác gì, nhưng lúc này ở trên điện thoại Tạ Kế Hiên nhìn thấy, lại cảm thấy có chút sexy.

Đầu tai khê đỏ lên, không biết sao, Thẩm Gia Ngôn không dám nhìn tiếp nữa, vội vàng tắt màn hình, giống như là phỏng tay, dút vào túi quần.

Đi tới Tân Nguyên, mọi người đều đối với kết quả cuộc thi Thần Cổ tỏ vẻ tức giận, Thẩm Gia Ngôn không nói gì, cười cười đi qua. Trên lầu Tạ Kế Hiên đã họp xong, Thẩm Gia Ngôn đến phòng làm việc của tổng tài, đứng ở cửa, nhưng do dự, đột nhiên không biết đẩy cửa ra phải đối mặt với Tạ Kế Hiên thế nào.

Xưng hô baba của Bảo Bảo cũng vchhh luôn. Bé sẽ gọi Muối là ba ba, gọi anh Hiên là papi

47. Chương 47

Edit + Beta: Vịt

Trong đầu Thẩm Gia Ngôn không tự chủ được vang lên một vài âm thanh.

Màn hình khóa điện thoại vì sao là tui chứ?

Ồ trong phòng tắm hôn môi là đang nghĩ gì?

Tạ Kế Hiên không thông nhân tình, so với người bình thường càng thêm lãnh khốc vô tình, không phải loại Indigo (*) không khổng chế được bản thân, lại càng không phải người tùy tiện nổi giận đối với người không thích. Càng đừng nhắc tới còn đặt người khác làm ảnh màn hình khóa, đối với Tạ đại tổng tài không thông nhân tình mà nói, là một chuyện khá khiêu chiến.

(() Indigo: các thím có thể lên mạng tra Indigo child để tìm hiểu thêm nhé; đây là một kiểu trẻ em cứng đầu, mạnh mẽ, không nghe theo số đông, có cá tính rất riêng)*

Cho nên chân tướng là gì? Trong lòng Thẩm Gia Ngôn dường như có đáp án, nhưng không dám vén ra, cậu sợ.

Tạ Kế Hiên đang làm việc, nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn đi vào nhìn một cái, lại thật nhanh cúi đầu làm bộ như cái gì cũng không phát sinh. Thẩm Gia Ngôn đưa di động cho anh, Tạ Kế Hiên nói một tiếng cảm ơn, hai người không nói gì. Tạ Kế Hiên chờ Thẩm Gia Ngôn nói gì đó, Thẩm Gia Ngôn nhưng lại không biết nên nói gì.

Một hồi lâu, Thẩm Gia Ngôn nghĩ tới câu chào hỏi mở đầu dùng cả vạn lần: “Anh ăn cơm chưa?”

“.....” Tạ Kế Hiên tức giận: “Thùng cơm không cần ăn cơm.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn phì cười, bất đắc dĩ: “Tôi mời anh ăn cơm nhé.”

Mắt Tạ Kế Hiên có ánh sáng hiện lên, ngoài miệng lại “hừ” một tiếng. Bày ra tư thái không động đây.

“Thùng cơm” giận rồi, sợ không?

(T lại sợ quá =.)

Thẩm Gia Ngôn thở dài: “Vậy được rồi, tôi đi ăn với thư ký Hoàng.”

Thư ký Hoàng hoảng sợ, vội vàng nói: “Tôi đã ăn xong cơm trưa cơm tối rồi.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn nói: “Vậy tôi đi ăn với anh Mạnh.”

Mạnh Giản Minh đi tới cửa góc chân chuyển hướng ấn mở thang máy một mạch xuống lầu.

“Không có cách nào, xem ra anh Thẩm chỉ có thể đi ăn với Tạ tổng.” Thư ký Hoàng cảnh giác đề phòng, sợ ai đó nói chuyện lại dẫn theo hắn.

Làm ơn bỏ qua cho tui đi! Cảm ơn.

Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình: “Vậy tôi đi ăn là được, thùng cơm không ít một bữa này.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn đặt cho hai người chính là một nhà hàng Trung hạng sang, ở thành phố A rất nổi tiếng, bình thường không xếp hàng được, bất quá lúc cậu bảo trợ lý Đồng Hạ Lăng đi đặt, vừa lúc có phòng trống.

Thẩm Gia Ngôn đi vừa nhìn, còn là vị trí cảnh biển góc nhìn tốt nhất.

Lúc này đang là thời điểm nhiệt độ thích hợp nhất trong ngày, ánh sáng bên ngoài một chút cũng không chói mắt, ngồi ở trước cửa sổ sát đất, nhìn biển rộng xanh lam, tâm tình khỏi phải nói rất tốt.

Thẩm Gia Ngôn lật menu: “Anh muốn ăn gì?”

“Một bát cơm.”

“Ăn vậy là đủ rồi sao?” Thẩm Gia Ngôn có chút khó tin.

Tạ Kế Hiên nói: “Thùng cơm ăn cơm là được rồi.”

“.....” Thẩm Gia Ngôn bắt đầu dỗi: “Chúng ta có thể giải hòa hay không? Nói anh thùng cơm là tôi không đúng, nhưng tôi cũng đã mang điện thoại cho anh, huề nhau nhé.” Thẩm Gia Ngôn thương lượng.

“Tôi không giận cậu.” Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình: “Tôi không phải loại người lòng dạ hẹp hòi.”

“.....”

Vậy ai cứ nói mãi thùng cơm hả.

Thẩm Gia Ngôn nói: “Tôi chọn thay anh nhé.” Cậu lật menu, thoạt nhìn đều ngon: “Cá sặc sốt cà chua thoạt nhìn ngon quá, tôi nhớ anh không phải thích ăn vị chua ngọt sao?”

Tạ Kế Hiên rốt cục bỏ qua cho thùng cơm, gật gật đầu: “Ừ.”

Thẩm Gia Ngôn chọn cá sóc, lại nhìn món sashimi hải sản, Thẩm Gia Ngôn trước kia từng ăn sashimi bào ngư một lần, mùi vị cực kỳ tươi ngon, vừa giòn vừa ngon. Trước kia không nhìn thấy sẽ không nghĩ, nhưng hôm nay nhìn thấy cực kỳ muốn ăn.

Bọn họ chọn xong món, qua một lát đầu bếp chính đã tới đây, cũng là chủ nhà hàng này, tuổi còn trẻ đã thừa kế tổ nghiệp, khá có tiền đồ. Nhìn thấy Tạ Kế Hiên, hai mắt phát sáng: “Tới đây sao không báo tôi biết một tiếng.”

Hai người nhìn giao tình dường như không tệ, đầu bếp chính nhìn về phía Thẩm Gia Ngôn, mắt càng sáng, “Xin chào, tôi là Tống Hạo Hiên, đầu bếp chính và chủ nhà hàng này.”

“Thẩm Gia Ngôn, xin chào.”

Tạ Kế Hiên nói: “Người yêu của tôi.”

“.....”

Tống Hạo Hiên cười nói: “Tôi đã sớm muốn gặp cậu, quả nhiên người thật xem ra còn xinh đẹp hơn trên TV, Mike nói không sai.”

“.....”

Tĩnh táo chút được không tôi là nam. Thẩm Gia Ngôn hết lời để nói, thậm chí bạn Tạ Kế Hiên làm sao đều kỳ ba như vậy chứ. Người có tiền đều nói chuyện vậy sao?

Đầu bếp chính thoát nhìn rất vui vẻ: “Đợi lát nữa tôi đích thân xuống bếp, các cậu muốn ăn gì cứ việc gọi.”

Một lát sau, còn mang lên cho bọn họ nên và đĩa ăn tình nhân..... Ban ngày ban mặt, hai người ăn cơm ánh nến sắp mù mắt người. Nơi xa, một cô gái chợt bạn một cái: “Mau nhìn, kia có phải Thẩm Gia Ngôn hay không?”

Đứa bạn vừa nhìn, lập tức hưng phấn: “Mẹ nó thật sự là Thẩm Gia Ngôn, người bên cạnh hình như là Tạ Kế Hiên đi, *** má đẹp trai quá!!!”

Hai người hưng phấn một hồi, âm thanh có chút lớn, dẫn tới Thẩm Gia Ngôn ngẩng đầu nhìn qua. Hai người thấy cậu nhìn sang, vội vàng cúi đầu làm bộ cái gì cũng chưa phát sinh.

“Tao muốn chụp hình đăng weibo quá!” Một người trong đó nhỏ giọng nói, cô nàng chính là fans của Thẩm Gia Ngôn, ăn cơm nhìn thấy thân tượng kích động khó nhịn, hết sức muốn chụp ảnh đăng lên mạng khoe khoang tỹ. Đại thần trong giới không phải còn viết kịch bản cho nam thần sao, Thẩm Gia Ngôn đối với bọn họ mà nói, thật là quá gần gũi, cực kỳ đẹp trai!

Cô nàng đang nói, không nghĩ tới đứa bạn đã chụp, mình cũng vội vàng chụp một tấm.

Thẩm Gia Ngôn ném hắc tuyền lộ trong canh gà rất ngon, khen ngợi một câu, Tạ Kế Hiên nhìn: “Tôi cũng muốn ăn.”

Thẩm Gia Ngôn nhường dưa ra ra hiệu anh tự gấp, Tạ Kế Hiên nói: “Xa quá không với tới.”

“.....”

Đưa tới đây cũng không cần đuổi thẳng cánh tay, xa lắm sao??

Thẩm Gia Ngôn liền làm người tốt gấp cho anh một miếng coi như rất mỹ vị, dưa còn chưa đưa tới, Tạ Kế Hiên há miệng. Thẩm Gia Ngôn vốn định đặt vào trong đĩa cho anh. Chiếc dưa do dự một chút, vẫn là gấp tới trong miệng anh, một màn này vừa vặn được fans chụp được, kích động upload tới Weibo.

Ở Vân Thượng Cung Điện ăn cơm, gặp được nam thần và ông chủ Tạ!!! Hu hu lương cầu ăn ngon lắm luôn!!

[Hình ảnh]/[Hình ảnh]

Trong hình, vừa vặn chụp được Thẩm Gia Ngôn dứt Tạ Kế Hiên ăn, cũng không biết là góc độ tóm được tốt hay là ánh sáng phù hợp, hai người thoát nhìn tràn đầy tình cảm, cả bức tranh hết sức hài hòa, hai người đặc biệt có tướng phu phụ.

Bên dưới comment rồi rít hô “Tin tưởng tình yêu” “Lương cầu rất ngon”. Lúc hai người ăn cơm xong, like forward đã hơn vạn.

Thẩm Gia Ngôn hiện tại là đảm đương rate, hai tấm hình này lập tức được các tài khoản weibo giải trí lớn mượn nhờ nhiệt độ. Tô Minh Hạ chính là dù không muốn nhìn thấy tin tức của Thẩm Gia Ngôn thế nào, cũng tránh không được sẽ gặp phải.

Nhìn 2 người trong ảnh, chuyện xưa hiện lên trước mắt.

Năm đó Thần cổ sau khi chiếu, hắn nhận được bộ phim thứ 2, một lần ở tụ họp trong giới nhìn thấy Tạ Kế Hiên. Tạ Kế Hiên lúc ấy còn rất trẻ tuổi còn lãnh mạp hơn bây giờ, nhưng chính là loại cao cao tại thượng này, tư thái người không phục cũng phải phục chột trúng hắn. Hắn tìm cơ hội quen biết Tạ Kế Hiên, hơn nữa tỏ rõ ý nguyện muốn vào Tân Nguyên.

Lúc ấy Tân Nguyên vẫn chưa phải địa bàn của Tạ Hồng Phi, thuộc về sản nghiệp Tạ gia, Tạ Kế Hiên dường như cũng có ý, hai bên liền hợp đồng câu thông. Sau đó có một lần, Tạ Kế Hiên không biết tại sao tới trụ sở phim ảnh hắn đang quay phim, hắn sau khi biết, chạy ra nhìn, quả nhiên nhìn thấy Tạ đại thiếu trong

miệng trợ lý ngồi ở trong quán trà, đang không chớp mắt nhìn cái gì đó.

Hắn theo tầm mắt nhìn lại, đối diện đều là từng tốp diễn viên quần chúng, đứng đó ăn cơm hộp, không có gì đáng nhìn, Đại thiếu gia khả năng thích quan sát nhân gian muôn màu, hắn càng nhìn càng thỏa mãn, đi lên phía trước. Tạ Kế Hiên lãnh khốc ngẩng đầu, bởi vì bị ngăn trở tầm mắt ánh mắt càng thêm băng lãnh.

Hắn càng thêm mong đợi đôi mắt này vì hắn sáng lên sẽ đẹp mắt như thế nào.

Hắn nói muốn tiếp tục bàn chuyện hợp đồng, Tạ Kế Hiên ban đầu không làm sao để ý, nhưng không biết làm sao, đột nhiên đáp ứng, sau đó hai người lên xe. Hắn cũng là lần đó lúc ăn cơm, biết Tạ Kế Hiên thích vị chua ngọt.

Tạ Kế Hiên sau đó lại lần nữa sắp xếp một phần hợp đồng, đối với nghệ sĩ mà nói, đã là phi thường công bằng. Nhưng dần ông đều không phải vậy sao, dễ dàng tới tay sẽ không quý trọng, hắn cho rằng Tạ Kế Hiên nguyện ý vì hắn nhượng bộ như vậy, trong lòng khẳng định đối với hắn khác với người khác, thế là hắn làm một quyết định khiến mình hối hận tới giờ.

Cự tuyệt hợp đồng của Tạ Kế Hiên.

Một ngày hai ngày hắn chờ hồi âm của Tạ Kế Hiên, ba ngày bốn ngày lại không chờ nổi nữa, lại liên lạc với Tân Nguyên, thì được thông báo đã hủy bỏ ký hợp đồng với hắn.

Vì sao chứ? Tô Minh Hạ nghĩ không hiểu, Thẩm Gia Ngôn đã có thể, hắn tại sao không thể?

Thẩm Gia Ngôn còn không biết mình trong lúc vô tình show ân ái, ăn xong rồi, đầu bếp chính còn tiễn bọn họ tới cửa, nhiệt tình cười nói: “Hoan nghênh trở lại, chị dâu.”

.....

Cám ơn, sẽ không tới nữa.

Tạ Kế Hiên thoát nhìn rất thỏa mãn, lúc này, Mạnh Giản Minh gọi điện tới, cũng không biết nói cái gì, Tạ Kế Hiên nói: “Chúng ta về công ty.”

Mạnh Giản Minh kết thúc trò chuyện, nhìn Tạ phu nhân trong phòng trên mặt tràn ngập không dễ nói chuyện, càng thêm rầu rĩ. Cuối cùng chỉ có thể bất chấp mở cửa ra, Tạ phu nhân nói: “Kế Hiên nói thế nào?”

“Tạ tổng sẽ lập tức về.”

“Tôi không nói với nó tôi nói với cậu.” Tạ phu nhân ngồi thẳng: “Cậu nói với tôi, Thẩm Gia Ngôn tại sao không phải là hạng nhất?” Tống Mĩ Hân ở một bên cắn hạt dưa, làm quần chúng ăn dưa biết điều.

“..... Vote không qua được người ta -”

“Thôi đi, đừng cho rằng tôi không biết mảnh khố nhỏ của các cậu.” Tạ phu nhân một chút cũng không dễ lừa gạt: “Chút chuyện giới giải trí này, tôi biết ít hơn cậu. Vũ hay là Phong gì đó kia, sau lưng nhất định là có nhóm bỏ phiếu chuyên dụng, mua phiếu hack phiếu. Chút vé kia 70% đều là hack. Người ta có thể hack, sao các cậu không thể hack? Không có tiền sao?”

Bọn họ thật sự không hack, Mạnh Giản Minh bắt đắc dĩ: “Chúng tôi tin tưởng thực lực của Gia Ngôn, cho nên sẽ không động tay chân vào bỏ phiếu.”

“Cậu tin tưởng, còn không phải bị người lừa!”

Mạnh Giản Minh nói: “Tôi biết ngài tiếc thay Gia Ngôn.”

“Ai tiếc thay cậu ta!” Tạ phu nhân trợn mắt: “Tôi là thấy các cậu làm việc không đáng tin, ở giới giải trí không biết linh hoạt như vậy sớm muộn cũng bị người giẫm dưới chân dạy làm người.”

“.....”

Tống Mĩ Hân rằng rắc rắc rắc xem hăng say, Tạ phu nhân tức không có chỗ đánh, vỗ trán cô nàng: “Đừng ăn nữa, chứa chút chỗ trong bụng để sinh con đi.”

“.....”

Tống Mĩ Hân nói: “Bác, người đã không có ở đây, chúng ta đi thôi.”

“Vội cái gì.” Tạ phu nhân không vội: “Đợi lát nữa người về, cháu cũng là lúc gặp Thẩm Gia Ngôn.”

Không cần đâu! Tống Mĩ Hân hoảng sợ, chứa chút chỗ cho mọi người có thể ảo tưởng không được sao? Chỉ có ở trong ảo tưởng của Thẩm Gia Ngôn, cô mới là kẻ thứ 3 xinh đẹp ác độc. Gặp mặt, cô lại phải làm cô bé tới nhà bác chực cơm!

Tống Mĩ Hân muốn khóc, không nói hôm nay tới gặp Thẩm Gia Ngôn a.

Tạ phu nhân nói: “Cháu vội cái gì, giữ chút sức chờ lát nữa còn phải ra chiến trường đây.”

Cái gì?? Còn phải ra chiến trường?? Tống Mĩ Hân lệ rơi đầy mặt, để cô go die đi.

Chỉ chốc lát, Tạ Kế Hiên và Thẩm Gia Ngôn đã về. Thẩm Gia Ngôn cũng đúng lúc có lời muốn cùng Mạnh Giản Minh nói, hai người cùng nhau lên lầu, chạm mặt nhìn thấy Tạ phu nhân mang theo một cô gái ngồi trên sofa. Nhìn thấy bọn họ, lập tức đứng lên.

48. Chương 48

Edit + Beta: Vịt

Thẩm Gia Ngôn nhìn thấy cô gái đứng sau Tạ phu nhân, dáng vẻ khoảng 20 tuổi, xem ra chính là người tìm đến sinh con cho Tạ Kế Hiên trong truyền thuyết.

Tạ phu nhân ngẩng đầu ưỡn ngực, kéo Tống Mĩ Hân tới phía trước.

Tống Mĩ Hân cùng tay cùng chân đi hai bước, cười ha ha, bị Tạ phu nhân nhéo một cái, ngay sau đó ưỡn ngực ngẩng đầu, học dáng vẻ tiểu tam ác độc trong bộ phim luân lý gia đình nào đó mà Tạ phu nhân gần đây cho cô xem, khí chất gái ngành nhìn Thẩm Gia Ngôn.

Mũi giày.

Biểu tình này là đang nói với đối phương, lão nương không sợ người, mũi giày.

—

Tống Mĩ Hân trong lòng rơi lệ thành một dòng sông. Bản thân Thẩm Gia Ngôn so với trong tưởng tượng của cô nàng còn đẹp hơn, chân kia — dài vậy, ngũ quan kia — tinh xảo vậy, rất có khí chất a. Quả nhiên mình tinh không hổ là mình tinh, mình tinh xinh đẹp thật sự là bản thân thần tiên.

Bác ơi, cháu nhớ nhà.

Cô có thể tiếp tục cắn hạt dưa hay không.

Hoặc là nhìn mũi giày Thẩm Gia Ngôn cắn hạt dưa cũng được.

Xem mặt thì không cần, mũi giày đã là dũng khí lớn nhất của cô.

Thẩm Gia Ngôn còn tưởng trên giày có thứ gì bẩn, cúi đầu nhìn không có, giật mình, tầm mắt Tống Mĩ Hân giống như mọc trên giày cậu vậy, đi tới đâu theo tới đó.

.....

Cô nương cô đây là thích giày có chút nghiêm trọng a.

Tạ Kế Hiên Tống Mĩ Hân từng gặp mặt, cô hồi bé lúc bị bệnh nằm viện, có một đoạn thời gian ở Tạ gia, còn từng chơi với Tạ Kế Hiên 7-8 tuổi.

Nói là chơi, Tống Mĩ Hân nhớ tới ký ức nghỉ lại mà kinh kia, cho dù cô hiện tại lớn lên, có một số việc đã quên, nhưng vẫn như cũ không quên được Tạ Kế Hiên “ngược đãi” cô thế nào.

“Anh, chúng ta chơi cờ tướng nhé!”

Tạ Kế Hiên phiên bản 7-8 tuổi mặt bánh bao, đáng vẻ mặt không biểu tình giống y hiện tại. “Anh chơi không giỏi.”

Tống Mĩ Hân cười ha ha, cảm thấy anh trai chơi không vui, cô không thể bắt nạt người: “Em nhường cho anh một quân, anh có thể đi hai bước.”

Thế là cô bị giết mảnh giáp không lưu.

...

Còn có một lần cô thấy Tạ Kế Hiên đang ăn socola, Tạ Kế Hiên chưa bao giờ cho cô đồ ăn vặt của mình vậy mà lần đầu tiên đưa một miếng socola cuối cùng cho cô. Cô cảm động rút nước mắt, quả nhiên anh trai yêu cô.

Kết quả Tạ phu nhân về nhìn thấy, cho rằng cô ăn cả hộp socola, khấu trừ đồ ăn vặt 1 tuần của cô.

.....

Loại chuyện như vậy quả thực không đếm xuể, cuối cùng lúc cô rời khỏi Tạ gia, Tạ Kế Hiên phong mặt bánh bao đứng sau rèm cửa sổ lầu 2, răng rắc cắn thanh socola trong tay.

Cô cuối cùng gào khóc lên xe, thời gian nửa năm cũng không có thoát khỏi cơn ác mộng Tạ Kế Hiên, từ đó về sau, ai lại nói với cô tới Tạ gia, nước mắt cô liền ngăn không được.

(Đây là một ký ức đau buồn:((((

Bi thương ngược dòng thành hồ nước.

Lúc này đối mặt với Tạ Kế Hiên, những ký ức kia lại khôi phục.

Tạ Kế Hiên hỏi: “Cô ấy là ai?”

Tạ phu nhân nói: “Mỹ Hân con quên rồi sao, con hồi bé thích chơi với con bé nhất.”

Tạ Kế Hiên nói: “Quên rồi.”

“.....”

Tạ phu nhân kiên nhẫn, nói: “Mỹ Hân của chúng ta từ nhỏ chính là bào thai mỹ nhân, lớn thành cô gái 18 tuổi, trở nên càng đẹp.”

“Con nhìn cái chân này.” Tạ phu nhân nhìn chân nhỏ thô kệch của Tống Mĩ Hân, “Vừa dài vừa — khỏe.”

Tống Mĩ Hân khóc, đừng nói chứ bác!

“Còn có khuôn mặt nhỏ mềm mịn kia.”

Tạ phu nhân cắn răng: “Toàn là lòng trắng trứng nguyên chất!”

Khóe mắt Tống Mĩ Hân mơ hồ có nước mắt chảy xuống.

Tạ phu nhân làm tổng kết cuối cùng: “Trên người Thẩm Gia Ngôn có con bé toàn bộ đều có!”

“.....”

“.....”

“.....”

Tống Mĩ Hân: Muốn biến mất quá.

“Nhưng con bé có thể sinh con cho con, Thẩm Gia Ngôn có thể sao?”

Tạ Kế Hiên nói: “Con đã nói rồi, không cần người khác sinh con cho con, con của con con tự tính toán.”

Tạ phu nhân đổi motif, “Kỳ thực đây là nguyện vọng cả đời của Mỹ Hân, con không thể thỏa mãn con bé sao?”

Tạ Kế Hiên nhìn về phía Tống Mĩ Hân, cũng không biết có phải ảo giác hay không, Tống Mĩ Hân trong chớp mắt, ở trong đôi mắt của Tạ Kế Hiên thấy được ánh mắt sắc sảo của anh. Tạ Kế Hiên hỏi: “Đây thật sự là nguyện vọng của cô sao?”

Mỹ Hân không biết, Mỹ Hân muốn ngủ.

“Cô vẫn là làm nguyện vọng khác đi.”

“.....”

Tạ Kế Hiên cứ như vậy ở trước mặt hai người đóng cửa lại, Thẩm Gia Ngôn nói: “Như vậy ổn chứ, mẹ anh vẫn đứng ngoài cửa đấy.”

Tạ Kế Hiên ngẩng đầu: “Cậu muốn để bà ấy vào sao?”

.....

Không biết còn tưởng rằng mẹ anh là mãnh hổ sai lang gì đấy.

Thẩm Gia Ngôn nói: “Cô gái kia cũng chính là mập chút, vóc dáng cao ngũ quan cũng đẹp, vẫn là rất không tệ.” Dù sao đều là người một nhà, Thẩm Gia Ngôn còn muốn nói giúp mấy lời hay, đừng bởi vì cậu làm tới quá cứng.

Tạ Kế Hiên dừng một chút: “Cậu cảm thấy cô ta đẹp?”

Thẩm Gia Ngôn gật gật đầu: “Giảm cân hẳn là mỹ nữ.”

Tạ Kế Hiên nói: “Vậy cũng không đẹp bằng tôi.”

“.....”

Ừ ừ ừ, anh đẹp nhất.

Vừa rồi Tạ phu nhân nói Thẩm Gia Ngôn kỳ thực không có cảm giác gì, Thẩm Gia Ngôn không muốn so đo với bà, từ bắt đầu đã không đặt lời Tạ phu nhân nói ở trong lòng. Cậu cũng không quan tâm Tạ phu nhân nghĩ như thế nào, chỉ là cảm thấy Tạ Kế Hiên rất không dễ dàng, cha ruột bao tiểu tam còn sinh con, cái này không khỏi khiến cậu nghĩ tới mình.

Thẩm Gia Ngôn nghĩ tới Tạ phu nhân còn ở bên ngoài, nhìn dáng vẻ kiên quyết kia, đã làm xong tương lai vì Tạ gia, quyết tâm con không đáp ứng mẹ liền không đi.

Mở cửa, lại phát hiện Tạ phu nhân và Tống Mĩ Hân đã biến mất.

“Thư ký Hoàng, Tạ phu nhân đâu?”

Thư ký Hoàng nói, “Các cậu đi vào liền rời đi.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn trước mắt không có lịch trình gì, ăn cơm xong, liền rời khỏi chỗ Mạnh Giản Minh, cùng người đại diện thảo luận tỉ mỉ kịch bản một lần.

Biên kịch đã là người quen, nước phù sa tự nhiên không thể chảy ruộng ngoài. Tân Nguyên quyết định tự mình khai phá kịch bản, Thẩm Gia Ngôn làm diễn viên chính.

Nói không kích động đó là giả, vừa nghĩ tới mình lần đầu lên màn ảnh lớn, không chỉ có làm diễn viên chính, còn có kịch bản ưu tú như vậy, cho dù ai cũng sẽ hưng phấn mất ngủ.

Thẩm Gia Ngôn quả thật mất ngủ, buổi tối không ngủ được, Tạ Kế Hiên bên cạnh đã ngủ, chặt chẽ nhắm mắt lại. Tạ Kế Hiên ngủ không chỉ có hô hấp, ngay cả biểu tình cũng trở nên nhu hòa.

Thẩm Gia Ngôn lẳng lặng nhìn, soái ca lúc ngủ cũng là soái ca, khuôn mặt này của Tạ Kế Hiên đặc biệt gánh vác được đả kích. Mũi cao mắt sâu, lông mi ở đáy mắt tạo thành một vòng bóng râm, trong ngọn đèn mờ nhạt, mang theo một cổ cảm giác say lòng người.

Thẩm Gia Ngôn duỗi tay chột chột cảm anh, bóng loáng bằng phẳng, đường cong sắc bén giống như một con dao, Thẩm Gia Ngôn cảm thán, đang muốn tiếp tục sờ sờ mũi, xem có phải đã phẫu thuật thẩm mỹ hay không, nếu không vì sao chuẩn mực như vậy, lại nghe Tạ Kế Hiên đột nhiên nói: “Hừm.”

Thẩm Gia Ngôn sợ hết hồn, còn tưởng Tạ Kế Hiên tỉnh, vội vàng thu tay lại, đâu nghĩ tới là đang nói mớ.

“Đây là vợ tôi.”

“.....”

“Tôi có tiền đẹp trai, còn cậu?”

“.....”

Vâng vâng vâng, anh có tiền đẹp trai, cầm mồm đi.

Thẩm Gia Ngôn trở mình, Tạ Kế Hiên phía sau vẫn đang nói, Thẩm Gia Ngôn cảm thấy buồn cười, cầm điện thoại thu âm lại, chờ Tạ Kế Hiên sau này tỉnh, mở cho anh nghe.

Ban đêm, cũng không ngủ được còn có Thẩm Thừa Vũ, hấn thức đêm gọi mấy cú điện thoại, lại theo dõi một tuần, rốt cục biết được là ai bảo bọn họ lên mạng hăm hại Thẩm Gia Ngôn, là ai thiếu nợ không trả.

Hôm sau, hấn dậy thật sớm, ở công ty quản lý Lục Hà ngồi xổm một ngày, rốt cục bắt được người.

Tô Minh Hạ buổi sáng chạy xong thông báo, buổi chiều lại đi tham dự tiệc rượu, buổi tối vốn muốn về nhà, người đại diện lại nói với hấn có quản lý cấp cao muốn gặp hấn, mặc dù mệt mỏi không thôi, Tô Minh Hạ vẫn là về công ty.

Sau khi nói chuyện với quản lý cấp cao xong đã muộn, đến gara, Tô Minh Hạ đang muốn lấy xe, có người gọi hấn lại: “Anh chính là Tô Minh Hạ?”

Tô Minh Hạ xoay người nhìn lại, không nhận ra, hấn cảnh giác nói: “Cậu là ai?”

“Thật là quý nhân hay quên, nợ tôi 50 vạn anh còn chưa trả đâu!”

Thẩm Thừa Vũ mấy ngày không ngủ ngon mắt đỏ lên, nhìn ở trong mắt Tô Minh Hạ, còn tưởng hấn muốn liều mạng. Sợ tới co cẳng bỏ chạy, Thẩm Thừa Vũ ở phía sau điên cuồng đuổi theo không ngừng, rốt cuộc ở cửa ra bắt được người.

Hai người dây dưa, Thẩm Thừa Vũ được lý không buông tha người: “Đã nói hăm hại xong Thẩm Gia Ngôn, anh liền cho chúng tôi 50 vạn còn lại, tiền đâu, anh nếu không đưa tôi hôm nay liền khiến anh ăn không được nhả không xong!”

Tô Minh Hạ tiếc mạng, nghĩ tới trước tiên ổn định người, “Cậu đừng kích động, tôi đưa cậu ngay!”

Khiến hần không nghĩ tới chính là, cầu tử núp ở chỗ bí mật, đã thu lại toàn bộ sự tình.

Tạ Kế Hiên hôm sau dậy sớm, tâm tình rất tốt ngồi ở bên bàn ăn ăn cơm, Thẩm Gia Ngôn ngáp xuống lầu, buồn ngủ không chịu được.

“Ngủ không ngon?”

Thẩm Gia Ngôn gật gật đầu: “Nghe nói mơ cả đêm.”

Tạ Kế Hiên nghe vậy ngừng lại, “Tôi chưa bao giờ nói mơ.”

“Vậy sao?” Thẩm Gia Ngôn lấy điện thoại ra, ghi âm hiển thị tròn 2 phút đấy!

49. Chương 49

Edit + Beta: Vịt

***** Mai tui thi tiếng Trung các cô ạ == ôi điên mất tới nay còn có live Love By Chance ==.*

Tạ Kế Hiên không tin: “Không thể nào.”

“Có gì mà không thể.” Thẩm Gia Ngôn nói: “Tôi mở anh nghe.”

“Tôi không rảnh.” Tạ Kế Hiên vội vàng đứng lên, xoay người lên lầu đóng cửa phòng làm liền một mạch.

Thẩm Gia Ngôn sao có thể để cho anh được như ý, không dễ dàng phát hiện “nhược điểm” của Tạ Kế Hiên đấy. Bình thường Tạ Kế Hiên rất bá đạo tổng tài, chỉ có anh dạy dỗ người khác, không ai dám khiến anh khó chịu. Bây giờ thật vất vả có thể “làm nhục” anh, Thẩm Gia Ngôn rất quý trọng.

“Kỳ thực không có gì, ai còn chưa từng nói mơ, anh chỉ nói mấy câu bình thường thôi mà.” Thẩm Gia Ngôn chân thành nói. Tạ Kế Hiên có chút dao động: “Thật?” Anh chưa bao giờ biết mình sẽ nói mơ, đối với mình nói cái gì vẫn là rất hiếm kỳ.

Thẩm Gia Ngôn gật đầu, ần mở, “Tôi có 18 múi cơ bụng.”

“Meowww.”

(đcm t sắp cười điên rồi =))))))))))

Trong tiếng cười điên cuồng của Thẩm Gia Ngôn, Tạ Kế Hiên tức giận mà đứng lên, đầu tai đỏ lên, thở hổn hển rời đi.

Thẩm Gia Ngôn đặt tiếng mèo kêu của Tạ Kế Hiên làm chuông gọi đến, chờ lúc Tạ Kế Hiên ở bên cạnh cậu, có người gọi điện thoại tới để thưởng thức biểu tình đặc sắc của Tạ đại tổng tài.

Để tỏ vẻ tức giận, buổi tối dọn tới ghế sofa ngủ. Thẩm Gia Ngôn cảm giác mình có phải có chút quá đáng rồi hay không: “Tạ tổng, anh về ngủ đi, tôi sẽ không ghi âm nữa.”

Tạ Kế Hiên bất động, cho dù ghế sofa rộng rãi hơn nữa, Tạ Kế Hiên chiều cao gần 1m9 nằm bên trên vẫn là rất khó chịu. Anh chỉ chờa da cổ cho Thẩm Gia Ngôn, Thẩm Gia Ngôn ở bên cạnh anh ngồi xuống: “Tạ tổng anh không phải khoan dung đại lượng nhất sao?”

Thẩm Gia Ngôn cảm thấy bóng lưng này thật sự rất giống động vật nhỏ nào đó tức giận, cậu trước kia vuốt mèo, lại nghĩ tới tiếng mèo kêu của Tạ Kế Hiên, liền coi Tạ Kế Hiên thành mèo con, từ từ vuốt.

Vuốt một hồi, Thẩm Gia Ngôn đang muốn hỏi anh còn tức giận hay không, lại phát hiện người đã ngủ thiếp đi.

“.....”

Tạ Kế Hiên to như vậy, Thẩm Gia Ngôn không ôm được, trước khi ngủ cậu còn nghĩ nếu Tạ Kế Hiên vẫn tức giận, ngày mai sẽ xóa ghi âm. Kết quả sáng sớm vừa mở mắt, người đã ở bên cạnh cậu, đang ngủ say.

.....

Lúc Tạ Kế Hiên tỉnh lại, Thẩm Gia Ngôn đã nằm ở bên cạnh anh, thấy anh tỉnh, đứng đưa điện thoại, cười hì hì: “Tỉnh rồi à Tạ tổng, sáng sớm làm mấy thứ vui nâng cao tinh thần nhé.”

Sau khi Tạ Kế Hiên đi, tâm tình Thẩm Gia Ngôn có chút không tệ ôm bảo bảo đi bộ.

Nhóc con mắt thấy lại lớn hơn chút, ăn nhiều, ngủ ngon, cái gì cũng không cần nghĩ, không phải lớn lên tốt sao. Kêu Thẩm Gia Ngôn ôm, thời điểm hoạt bát nhất trong ngày lại đến. Hôm nay mặc quần áo nhỏ có hoa văn dưa hấu, nút áo cũng là dưa hấu nhỏ, nhìn miễn bàn bao nhiêu đáng yêu.

Tạ Kế Hiên mua cho bảo bảo mấy thứ này đều là thủ công, đường may ngăn nắp, mũi chỉ tỉ mỉ vừa nhìn đã biết không phải hàng rẻ tiền. Ở trên người bảo bối của mình, Tạ Kế Hiên tiêu tiền thế nào cũng vui lòng, Thẩm Gia Ngôn ngược lại có chút lo lắng, người này sau này sẽ cưng chiều thành nghiện.

Nhóc con rất hoạt bát, ở trong ngực Thẩm Gia Ngôn đập tay nhỏ chân nhỏ, ú thịt, tay chân trắng nõn giống như ngó sen, đập thích thú.

Thẩm Gia Ngôn niết mông nhỏ của nhóc, đàn hồi trơn mềm, toàn thân không có chỗ nào không mềm, thật sự là bảo bối.

Miệng nhỏ mở ra, răng vẫn chưa mọc, nhưng hai hôm nay luôn thích gặm tay, hẳn qua không lâu nữa, là có thể mọc. Dần dần bảo bối còn sẽ ăn thức ăn dặm, học được nói chuyện, hiểu chuyện càng ngày càng nhiều. Mỗi thay đổi đối với Thẩm Gia Ngôn mà nói, đều là trải nghiệm quý trọng, vừa nghĩ tới sau này nhóc con học được thứ gì, mà cậu không biết, chỉ nghĩ thôi, Thẩm Gia Ngôn đã rất khó chịu.

Bảo bối có lẽ cảm nhận được tâm tình dao động của cậu, không dám làm ầm ĩ vậy nữa. Mím miệng nhỏ, mắt to chớp chớp, nhóc con còn chưa thể chính xác nhận biết được hình dáng các papi, chỉ có thể dựa vào âm thanh để xác nhận tất cả. Thẩm Gia Ngôn xì một tiếng cười, hân hạnh của nhóc, tâm tình xấu quết cái không còn, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, mặc kệ sau này thế nào, cậu phải quý trọng hiện tại.

Bảo bối thấy cậu khôi phục bình thường, lại bắt đầu làm ầm ĩ, Thẩm Gia Ngôn nói: “Nè, cho con nghe bảo bối.”

Hai người mang ghi âm nói mớ của Tạ Kế Hiên ra, hai cha con cẩn thận “giám định thưởng thức” một phen, mãi tới lúc Thẩm Gia Ngôn cười suýt tắc thở, tiếng “meowww” kia quả thực buồn cười mún chết.

Thẩm Gia Ngôn bên này cười vui vẻ, có người nhưng không vui.

Tô Minh Hạ sau khi trả 50 vạn, tâm tình 1 vạn không như ý. Hành động của cha con Thẩm gia, không chỉ không mang tới ích lợi cho hắn, ngược lại trở thành trợ lực của Thẩm Gia Ngôn. Hắn chẳng khác nào tiêu tiền kiếm tiền nghỉ cho Thẩm Gia Ngôn, bản thân lại một chút ích lợi cũng không gặp may, lỗ vốn lớn. Nghĩ thôi đã muốn học máu.

Hơn nữa, hôm sau có người gửi cho người đại diện của hắn một đoạn video, sau khi xem, Tô Minh Hạ suýt chút nữa tắc thở. Chỉ thấy trong video quay rõ ràng, chính là chuyện ngày hôm qua Thẩm Thừa Vũ tìm hắn đòi tiền, hơn nữa không chỉ quay rõ ràng, âm thanh cũng rất rõ ràng.

Nghe trong miệng Thẩm Thừa Vũ trong video nhảy ra 3 chữ Thẩm Gia Ngôn, Tô Minh Hạ liền biết không ổn.

Quả nhiên, người đến là đám chó săn nổi danh của giới giải trí, mở miệng liền đòi bọn họ 10 triệu chuộc tin tức. Tô Minh Hạ mới đau mất 50 vạn, hiện tại đừng nói 10 triệu, 1 triệu cũng là cắt thịt của hắn, công ty lại càng không nguyện ý thay hắn vô ích đưa ra nhiều chân kim bạc trắng như vậy. Mà đối phương lại không nhượng bộ, kết quả tự nhiên là đàm phán không thành.

Cầu tử rất nhanh đã đăng video lên mạng, tiêu đề cũng rất đơn giản rõ ràng: ***Chủ mưu chân chính hãm hại Thẩm Gia Ngôn vậy mà là hắn!***

Tô Minh Hạ lòng như lửa đốt, Crisis PR mà công ty kịp thời mở ra cũng không thể đối phó được với người đi đường ăn dưa mánh liệt mà đến. Kịch hay như vậy không ai sẽ bỏ qua, fans Thẩm Gia Ngôn càng sẽ không bỏ qua, lúc mọi người ấn mở video, nhìn thấy bóng dáng hắn và lời của Thẩm Thừa Vũ, liền không có gì là không rõ nữa.

(Crisis PR: những người chuyên giải quyết rắc rối cho người khác)

“Thật là biết người biết mặt nhưng không biết lòng.”

“Người nhìn rất tốt, không nghĩ tới điểm như vậy.”

“Đáng đời!!! Thời gian quả báo đã tới!”

Weibo Tô Minh Hạ một mảnh tiếng thảo phạt, hot search cũng nhảy dù lên thứ nhất, *Tô Minh Hạ hung thủ*, cao cao treo ở vị trí thứ nhất, năm chữ đơn giản, hấp dẫn mọi ánh mắt tới.

Trong lúc nhất thời, hình tượng Tô Minh Hạ rớt mạnh, hắn vốn là hình tượng chàng trai thiên phú chấp nhất với kỹ thuật diễn nội tâm hết sức đơn thuần, trước kia sau khi ở nước ngoài cầm giải, ở nơi công chúng từng nói lỡ lời, công ty chính là dùng hình tượng qua loa để cho qua. Bây giờ, hình tượng không còn, lời trước kia nói liền biến vị

Trước kia là đơn thuần, hiện tại vén ra lớp da ngoài, chính là không lễ phép không tôn trọng, cho dù kỹ thuật diễn tốt hơn nữa, cũng không thể văn hồi hảo cảm của mọi người.

Tiếp theo, mọi người dĩ nhiên là vặn hỏi.

Nghi ngờ biểu hiện của Tô Minh Hạ làm bình ủy trong Thần cổ . Tập 1 cho Thẩm Gia Ngôn điểm cao, tập 2 lại không giải thích được cho điểm thấp. Trước kia mọi người không cảm thấy có cái gì, nhưng hiện tại ngửi được mùi âm mưu.

Ngay sau đó, bỏ phiếu của Thần cổ cũng bị chất vấn.

Thẩm Gia Ngôn khoảng thời gian này không quan tâm chuyện trên mạng, toàn tâm toàn ý bận rộn đắp nặn nhân vật phim mới. Mạnh Vân Tinh vừa lúc được nghỉ, nhân cơ hội này, bắt đầu thử vào nghề biên kịch chuyên nghiệp. Đối với rất nhiều biên kịch mà nói, nhóc thối này không chỉ có thiên phú tốt, vận khí lại càng kinh người. Được thần tượng khai quật, đối với bọn họ mà nói quả thực là nghe lần đầu.

Mạnh Vân Tinh khoảng thời gian này hạnh phúc không nói lên lời, hiện tại ngày nào cũng có thể nhìn thấy nam thần, lại càng vui muốn bay lên. Thẩm Gia Ngôn còn dễ ở chung hơn trong tưởng tượng, hòa ái thân thiết, giống như anh cả chăm sóc y, không ngừng mà khích lệ y, cho y không ít trợ giúp, tích lũy kinh nghiệm nhân sinh phong phú.

Chẳng qua là, hạnh phúc có, áp lực cũng có, tỷ như lúc này, y đang cùng Thẩm Gia Ngôn ngồi trên sofa thảo luận hình tượng nhân vật nam chính, Tạ Kế Hiên ngồi đối diện, quả thực là máy giám sát nhân gian.

Thẩm Gia Ngôn thấy Mạnh Vân Tinh có chút khẩn trương, cười nói: “Sao thế, em khẩn trương lắm sao?”

Mạnh Vân Tinh lắc lắc đầu, liếc Tạ Kế Hiên đối diện một cái: “Không, khẩn trương.”

Thẩm Gia Ngôn vỗ vai y, “Ở đây mọi người đều rất tốt, em không cần sợ.”

Phải, phải không?? Mạnh Vân Tinh cảm giác được chỗ trên vai được Thẩm Gia Ngôn đụng vào có tầm mắt nóng rực quét qua, không dám cử động. Thẩm Gia Ngôn cười, “Anh nói với anh Kế Hiên của em chuyện em muốn tới, anh ấy còn rất hoan nghênh đấy, đúng không?”

Thẩm Gia Ngôn ngẩng đầu hỏi Tạ Kế Hiên, Mạnh Vân Tinh nhìn thấy Tạ Kế Hiên trở mặt còn nhanh hơn lật sách, 1 giây trước còn lãnh khốc nhìn chăm chăm y, thấy Thẩm Gia Ngôn nhìn sang lập tức thu hồi biểu tình, trở nên cả người vô hại, gật gật đầu.

Mạnh Vân Tinh càng thêm run rẩy.

Thẩm Gia Ngôn nói: “Hai người các em trò chuyện trước, anh đi lấy chút đồ ăn.” Cậu hỏi Mạnh Vân Tinh: “Em muốn ăn gì?”

Mạnh Vân Tinh tùy tiện nói một cái, Thẩm Gia Ngôn đứng dậy đang định đi, Tạ Kế Hiên nói: “Tôi cũng đói.”

“Anh muốn ăn gì?”

Tạ Kế Hiên nói: “Cậu lấy cho tôi cái gì tôi ăn cái đó.”

Thẩm Gia Ngôn nói: “Vậy tôi lấy cho anh chút bánh đậu đỏ nhé.”

“Không muốn ăn.”

“.....”

“Vậy bánh pudding?”

“Không thích ăn pudding.”

“.....”

Không phải nói lấy gì ăn đó sao??

Mạnh Vân Tinh cúi đầu thân ngồi ở một bên nghĩ thấy được mùi chua lòn yêu đương trong truyền thuyết, hai người anh một câu em một câu, nhất là Tạ Kế Hiên, trước kia y chưa từng thấy qua diện mạo này của gia chủ Tạ gia đại danh鼎鼎. Mặc dù vẫn là mặt không biểu tình, nhưng rõ ràng chính là đang làm nũng đi!

Thật là mở rộng tầm mắt a!

Sau khi Thẩm Gia Ngôn đi, chỉ còn lại hai người mặt đối mặt, Mạnh Vân Tinh nhìn trời nhìn đất chính là không nhìn Tạ Kế Hiên, cuối cùng vẫn là bất chấp cười gượng: “Anh Thẩm người thật sự quá tốt.”

Tạ Kế Hiên nhìn y: “Cậu thích em ấy?”

Đương nhiên á, đây nhưng là thần tượng mà y theo đuổi rất nhiều năm, ở trên tinh thần cho y rất nhiều khích lệ, không chỉ có trước kia tương lai cũng sẽ tiếp tục thích. Càng đừng nhắc tới người thật hòa ái dễ gần như vậy, cho y cảm giác giống như anh ruột, trong lòng Mạnh Vân Tinh rất hạnh phúc.

Ánh mắt y lóe sáng, gật đầu: “Thích!”

Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình, ánh mắt bén nhọn: “Vậy chúng ta chỉ có thể quyết đấu.”

50. Chương 50

Edit + Beta: Vịt

****** Nhân dịp hway xoã xong tiếng Trung nên tui đăng thêm 1 chương dự phòng nè hehe. Kể mà thi IELTS cũng easy như này thì tui có phải đỡ buồn khổ không --**

“Vậy chúng ta chỉ có thể quyết đấu.”

“.....”

Mạnh Vân Tinh sợ ngây người, nhìn Tạ Kế Hiên nghiêm trang, không giống nói đùa, y cũng sờ hời lâu không biết trả lời thế nào. Quyết đấu?? Là ý tứ mà y nghĩ sao??

Tạ Kế Hiên khí thế toàn khai, ôm cánh tay vắt chân, tự mình chân thành.

Mạnh Vân Tinh muốn khóc, theo đuổi ngôi sao còn phải quyết đấu sao? Giới fan lúc nào thì nghiêm khắc như vậy?

Y đang không biết như nào mới tốt, lúc này, Thẩm Gia Ngôn trở lại, Mạnh Vân Tinh mạnh mẽ thở phào. Mắt tha thiết nhìn Thẩm Gia Ngôn, chỉ cầu nam thần không nên để mình y lại nữa, y chấp nhận không đến, huhu.

Thẩm Gia Ngôn cầm tới không ít đồ ngon, đều là thư ký Hoàng ở quán cà phê bên cạnh Tân Nguyên mua, coi như là “đặc sản” của Tân Nguyên, bánh bao lưu sa coi như là tuyệt nhất.

(bánh bao lưu sa: bánh bao mà có nhân custard, lúc bẻ ra nhân sẽ chảy ra giống như cát chảy xuống)

Thẩm Gia Ngôn đưa bánh bao lưu sa cho Mạnh Vân Tinh, cười nói: “Vân Tinh nếm thử chút, ngon lắm.” Đứa nhỏ bé như vậy đã bắt đầu làm việc không dễ dàng, còn nhiệt huyết viết cho cậu kịch bản ưu tú như vậy, Thẩm Gia Ngôn nhìn thế nào cũng thích, coi Mạnh Vân Tinh là em trai mà đối đãi.

Tạ Kế Hiên nhìn thấy, nói: “Tôi cũng muốn ăn bánh bao lưu sa.”

Thẩm Gia Ngôn kỳ quái: “Vừa nãy hỏi anh nói không muốn ăn sao?”

Mắt Tạ Kế Hiên chợt lóe, “Vừa nãy không muốn ăn, hiện tại muốn ăn rồi.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn đưa bánh bao lưu sa cho anh, Tạ Kế Hiên ăn một cái, nhìn Thẩm Gia Ngôn cầm ống hút vào trà sữa đưa cho Mạnh Vân Tinh, nói: “Tôi khát.”

“Anh muốn uống trà sữa sao?”

“Ừ.” Tạ Kế Hiên gật đầu, Mạnh Vân Tinh nhìn, quả thực sợ ngây người. Đây thật sự là Tạ Kế Hiên sao? Thật sự là Tạ đại tổng tài lãnh khốc vô tình mà y biết, anh trai y nói với y sao? Mạnh Vân Tinh đã nhìn nhiều, lúc này nhìn Tạ Kế Hiên, bắt đầu hoài nghi anh có phải bị hồn xuyên hay không.

Thẩm Gia Ngôn đưa trà sữa cho anh, nhưng không có cầm ống hút vào, Tạ Kế Hiên nhìn bất động, cứ như vậy nhìn mãi, oán khí lạnh lẽo làm cho Thẩm Gia Ngôn trầm mê hình tượng nam chính rùng mình một cái, ngẩng đầu mới nhìn thấy anh vẫn chưa uống trà sữa. “Sao anh không uống?”

Tạ Kế Hiên trầm thấp: “Chưa cầm ống hút.”

Mạnh Vân Tinh kinh hãi nhìn, thật muốn kéo anh trai y tới xem xem.

Thẩm Gia Ngôn chỉ có thể cầm ống hút vào cho anh, Tạ Kế Hiên đầy máu sống lại, cắn ống hút, ở góc độ Thẩm Gia Ngôn không nhìn thấy, câu lên một bên khóe miệng với Mạnh Vân Tinh.

“.....”

Tuyệt đối là bị hồn xuyên!

Lúc Mạnh Vân Tinh đi, còn nghĩ nhất định phải về nói với anh trai y, để cho anh trai y nghĩ cách cứu Tạ Kế Hiên.

Đã biết Tạ Kế Hiên có khả năng bị hồn xuyên, y cũng không so đo Tạ Kế Hiên muốn quyết đấu với y nữa, còn rất đồng tình nhìn Tạ Kế Hiên, trong lòng thở dài.

Tạ Kế Hiên thấy Mạnh Vân Tinh cười cười với anh, cảm thấy người bị thua có thể tâm thái tốt như vậy cũng không tệ lắm, làm người thắng anh cũng muốn khoan dung đại lượng đáp lại. Thẩm Gia Ngôn nhìn thấy anh hiếm thấy câu lên khóe miệng, nói: “Anh cũng thích đùa nhỏ Vân Tinh này sao? Tôi cũng thấy rất đáng yêu.”

Tạ Kế Hiên san bằng khóe miệng, “Nó đáng yêu chỗ nào?”

“Có thể viết ra kịch bản ưu tú như vậy điểm này cũng rất đáng yêu.” Mười mấy tuổi có tài hoa như vậy, còn hiểu chuyện như vậy, rất hiếm thấy, Thẩm Gia Ngôn càng nhìn càng thích, không khỏi tán dương.

“Vậy sao.” Tạ Kế Hiên nheo mắt lại.

Chuyện Tô Minh Hạ buổi tối âm ỉ tới náo nhiệt, bởi vì hần cũng là “nam hai” nguyên bản, nhưng mượn thủ đoạn tuyển chuyện bắt nạt người, điểm này càng thêm khiến người ta khinh thường. Làm một người từng tham diễn cầm giải thưởng điện ảnh quốc tế, vậy mà sử dụng thủ đoạn bỉ ổi như vậy, hình tượng Tô Minh Hạ ở trong lòng mọi người thẳng tắp giảm xuống, bộ phận fans cũng chịu đả kích, không nghĩ tới minh tinh theo đuổi là loại tính tình này, nháo nhào hủy follow.

Tô Minh Hạ bị công ty quản lý lệnh cưỡng chế ở nhà, đâu cũng không được đi. Hiện tại bên ngoài khắp nơi đều là phóng viên, muốn phỏng vấn Tô Minh Hạ, một khi hần nói cái gì không tốt, ảnh hưởng cũng không phải đơn giản một mình hần, chính là hiện tại, công ty quản lý cũng bị dính lú rất sâu.

Tô Minh Hạ đợi ở nhà, điện thoại tắt máy, trên mạng đều là chữ hần, càng đừng nhắc tới lên mạng, chỉ có thể xem TV gì đó. Nhưng coi như là như vậy, hần cũng có thể dưới loại thời điểm sốt ruột này, nhìn thấy phỏng vấn độc quyền của Thẩm Gia Ngôn. Chiều không phải ở đài truyền hình bình thường, là kênh tin tức hết sức có quyền uy.

Trên TV đang giới thiệu nghịch tập như kỳ tích của Thẩm Gia Ngôn, còn đội lên cho cậu danh hiệu nghệ sĩ chăm chỉ, nói cậu làm diễn viên nhỏ 5 năm, vàng luôn sẽ sáng lên, lúc này khổ tận cam lai, nhận được thứ mình nên có. Tô Minh Hạ nghĩ tới mấy tin tức trên mạng, có nói hần debut lên tới đỉnh, còn có nói cuộc đời hần một mảnh hỗn loạn, đang đi xuống dốc.

Nói ngắn gọn, tạo thành đối lập rõ ràng với Thẩm Gia Ngôn.

Một đang đi về phía thành công, một từ từ rơi xuống đáy cốc.

Tô Minh Hạ không cam lòng giống như bị tấm lưới bao phủ gần như hồng mắt, hần tức đến không có chỗ phát tiết, cầm lấy bình nước thủy tinh trên bàn trà nện về phía TV. “Xoảng” một tiếng thật lớn, phích cắm bị kéo xuống, TV im bật màn hình đen, Tô Minh Hạ rốt cục dễ chịu chút. Nhưng lập tức nhận được điện thoại của người đại diện, nói là Tân Nguyên chuẩn bị kiện hần.

Tô Minh Hạ mở weibo ra, quả nhiên ở trang web chính thức của Tân Nguyên nhìn thấy thông báo. Thông báo không có nói nhiều hơn 1 chữ, lộ ra vẻ kiên quyết, không có ý tứ trở lại đường sống.

Không cần nhìn phía dưới nhất định là đều đang vỗ tay tán thưởng.

Tô Minh Hạ trong lòng lo sợ, tay run lật tới trong chủ của mình, nhìn thấy weibo Tương Đông Xương vừa đăng.

Tương Đông Xương: Vốn hồi đó chính là nhìn trúng kỹ thuật diễn của Thẩm Gia Ngôn, mới tại lúc đề án Thần Cổ retake ra, tích cực tranh thủ tới tay. Ban đầu lúc hợp tác, tôi đã rất coi trọng cậu ấy, mặc dù đối với cậu ấy không nhận được nam hai rất bất ngờ, nhưng nếu như là vote công bằng công chính, tôi cũng không có lời nào để nói, hiện tại biết được thủ đoạn sau lưng không hề quang minh chính đại như ngoài mắt, vậy chỉ có thể bye bye, Thần Cổ retake, tạm biệt.

Tô Minh Hạ tức phát ngất, đang muốn ném điện thoại, người đại diện vừa mới chạy tới ngăn hần lại: “Anh đừng kích động vậy, bị tức giận choáng váng đầu óc đối với anh không có lợi.”

Trải qua nhắc nhở như vậy của người đại diện, Tô Minh Hạ đột nhiên nghĩ tới: “Thẩm Thừa Vũ đâu, chúng ta đồn hết chuyện này lên đầu hần không được sao!”

Người đại diện nói: “Thẩm Thừa Vũ đã bị bắt rồi.” Dứt lời dừng một chút, bất đắc dĩ nói: “Em chính là đến đưa anh tới cục cảnh sát lấy khẩu cung.”

Giờ khắc này, Tô Minh Hạ thật sự sụp đổ.

Thẩm Gia Ngôn biết được Thẩm Thừa Vũ bị bắt, vẫn là Thẩm Khởi Minh gọi điện thoại tới, nhưng cậu đã không muốn quan tâm, chuyện Thẩm gia đã sớm không liên quan tới cậu, càng đừng nhắc tới sau khi trải

qua sự kiện kia, Thẩm Gia Ngôn đã sớm thu dọn sạch sẽ đồ đạc của mình, chuyển ra khỏi Thẩm gia, còn chính thức hưởng Thẩm Khởi Minh đòi một nửa quyền sở tại của căn nhà.

Thẩm Khởi Minh không muốn bán nhà, vậy chỉ có thể đưa tiền, nhưng Thẩm Khởi Minh một mực kéo dài không xử lý.

Bất quá Thẩm Gia Ngôn không vội, Thẩm Khởi Minh sớm muộn cũng sẽ đưa tiền cho cậu.

Thẩm Gia Ngôn về nhà trước tiên đi thăm Bảo Bảo, bảo mẫu nói với cậu hôm nay lại gặm tay. Thẩm Gia Ngôn nhìn bộ dáng nhỏ vui vẻ của nhóc con, ánh mắt ôn nhu cười, từ trong ngực bảo mẫu ôm nhóc tới. Hôm nay mặc quần áo nhỏ gấu nhỏ có tai, hồng hồng giống như dâu tây lớn.

Thẩm Gia Ngôn cẩn thận nhìn miệng nhỏ của nhóc, không thấy mọc răng, chỉ sẽ ừng ực phun bong bóng nước miếng. Thẩm Gia Ngôn hôn tay thịt nhỏ giống như bánh màn thầu của nhóc, hôn xong, nhóc con liền gặm tay, Thẩm Gia Ngôn cười bất đắc dĩ. Cậu hỏi qua Đỗ Tử Tử, hỏi nhóc có phải sắp mọc răng hay không, mới hơn 3 tháng, có phải quá nhanh hay không.

Đỗ Tử Tử nói với cậu, bảo bảo mọc răng có nhanh có chậm, nhà cậu khả năng nuôi nấng quá tốt, cũng có liên quan tới di truyền, sớm chút cũng bình thường.

Thẩm Gia Ngôn hết sức mong đợi răng nhỏ mọc ra trắng tinh của nhóc, sau đó còn mong đợi bộ dáng đáng yêu nhóc thay răng sữa nói chuyện thều thào, nghĩ chút tôi đã thấy vui.

“Bảo bối, con là bảo bối của ba sao?”

“Pu xi pu xi.” Bong bóng nước miếng liền phát kỹ năng ing.

“Giống ai chứ, ba hồi bé 1 tuổi mới mọc răng đấy.”

“Đương nhiên là giống tôi.” Bảo Bảo vẫn chưa biết nói chuyện, nói chuyện chính là papi “thùng cơm” của nhóc.

Thẩm Gia Ngôn cảm thán: “Gen thật sự ảnh hưởng rất lớn, hai ta đều là đàn ông, nhìn anh làm sao nhân cao mã đại như vậy, lần nào nhìn thấy vóc người anh tôi cũng cực kỳ hâm mộ đấy.” Thẩm Gia Ngôn dâng trào cảm xúc, gen thật sự là thứ rất thần kỳ, nhìn nhóc con như vậy, xem ra rất nhiều chỗ đều GET gen ưu tú của Tạ Kế Hiên.

Tạ Kế Hiên đè ép khóe miệng, mắt còn sáng hơn con trai ruột: “Không cần để ý vẻ ngoài, nội tâm quan trọng hơn.”

Thẩm Gia Ngôn không nói chuyện, Tạ Kế Hiên đợi hồi lâu, “Cậu không có gì muốn nói sao?” Khen ngợi

nội tâm đâu?

“..... Nói gì?”

Tạ Kế Hiên tức giận: “Cậu chỉ thích thân thể tôi sao?”

Thẩm Gia Ngôn suy nghĩ một chút: “Còn ham mộ anh có tiền.”

“.....”

Đối tượng chỉ thích thân thể và tiền của tui, Tạ đại tổng tài biết được chân tướng mất đi ảo tưởng.

Thẩm Gia Ngôn tắm rửa xong, nhìn thấy Tạ Kế Hiên dựa vào đầu giường, cầm bút đang viết chữ. Ngoại trừ ký tên, Thẩm Gia Ngôn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Tạ Kế Hiên dùng bút viết chữ. Tò mò nói: “Anh đang làm gì?”

“Viết tản văn.”

“.....”

Viết tản văn cái gì.

Thẩm Gia Ngôn cầm tới nhìn một cái, chỉ thấy phía trên viết: *Ngoại trừ có tiền, lớn lên đẹp trai, tôi thật sự tồi tệ. Cánh mơ ước đã sớm bị bể gãy, không cách nào hùng ưng bay lượn, chỉ có thể về nhà kế thừa gia nghiệp. Đó chính là tôi, một tổng tài mơ ước câu chuyện bi thảm.*

“.....”

Đéo còn lời nào để nói.

Tạ Kế Hiên lòng tin tràn đầy: “Thế nào? Có thể cầm bao nhiêu tiền nhuận bút?”

“.....”

Tiền nhuận bút là giấy vệ sinh hã, muốn cầm thì cầm.

Thẩm Gia Ngôn muốn chọn lọc từ ngữ, tận lực không đả kích Tạ đại tổng tài đầy tự tin: “Tản văn nhìn thì dễ kỳ thực không dễ viết, cái này của anh hình như còn thiếu khuyết nội hàm.”

Tạ Kế Hiên rũ lông mi xuống: “Biết rồi.”

Thẩm Gia Ngôn nhìn dáng vẻ anh không phải thật sự bị đả kích chút, nhưng không nghĩ quá nhiều, Tạ Kế Hiên tâm tư quá khó suy nghĩ, cậu lên giường đi ngủ. Hôm sau lúc rời giường, bên ngoài đang mưa nhỏ. Thẩm Gia Ngôn nhìn đồng hồ báo thức một cái, cậu tối qua ngủ sớm, hôm nay tỉnh cũng sớm, hiện tại mới 6h.

Tạ Kế Hiên đã không còn ở đây, vậy mà sớm vậy đã rời giường sao?

Cậu đang muốn rời giường, nhưng nhìn thấy cửa ban công không khóa chặt, rèm cửa sổ bị thổi mở ra, trên ban công phía sau, tựa hồ có người đứng. Thẩm Gia Ngôn đi qua vừa nhìn, chỉ thấy Tạ Kế Hiên đứng ở trên ban công, cô đơn dầm mưa, một cổ mùi vị bi thương. Thấy cậu nhìn thấy, vuốt tóc một cái, thăm thương cậu lên khoe miệng.

Nói với Thẩm Gia Ngôn: “Đôi khi chính là muốn thỏa thích dầm mưa.”

“.....”

Bệnh không nhẹ a Tạ tổng??

Buổi sáng Tạ Kế Hiên dầm mưa, còn chưa tới cuối cùng đã bị cảm, được thư ký Hoàng vội vã đưa về, Đỗ Tử Tử sau khi tới, lập tức treo bình truyền dịch.

“Đợi lát nữa lại thay bình khác, có việc gọi điện thoại cho tôi.”

Thẩm Gia Ngôn đều nhất nhất nhớ lấy, đưa Đỗ Tử Tử lên xe, quay lại ngồi một bên nhìn Tạ Kế Hiên truyền dịch. Sắc mặt Tạ Kế Hiên có chút tái nhợt, đang nhắm mắt ngủ say sưa, Thẩm Gia Ngôn thở dài, vừa rồi không thể không biết xấu hổ nói ra chuyện Tạ Kế Hiên lên cơn dầm mưa, chỉ nói anh không cần thận dầm mưa bị cảm.

Việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài a.

Cậu nhìn một lát, một chai truyền xong, lập tức đổi một chai khác. Sau khi đổi lại xong, thư ký Hoàng gọi điện thoại tới: “Anh Thẩm, chỗ em cần gấp một phần hợp đồng dạng bản thảo, ở trong tay Tạ tổng cảm, anh đi tìm xem, xem có văn bản tên là Kế hoạch khai phá hải đảo Hiên Chi Ngôn hay không, gửi tới mail em, cúp điện thoại em gửi mail cho anh.”

Thẩm Gia Ngôn vội vàng tới thư phòng, mở máy ra, nhưng cần phải mật mã mở máy. “Thư ký Hoàng, mật mã mở máy cậu biết không?”

Cho dù là thư ký Hoàng cũng không biết mật mã mở máy của ông chủ, hần suy nghĩ một chút nói: “Thử

sinh nhật xem.”

Thẩm Gia Ngôn thử sinh nhật của Tạ Kế Hiên, hiển thị sai: “Không phải sinh nhật của Tạ Kế Hiên.”

“Em là nói của anh Thẩm anh.”

Thẩm Gia Ngôn sững sốt một chút, kiểu mặt mã này cho dù là sinh nhật, cũng là dùng cha mẹ hoặc là bản thân, hoặc là người trong lòng, người thân cận đi. Tạ Kế Hiên sẽ dùng của cậu sao? Cậu cảm thấy rất không có khả năng, nhưng vẫn là nhập sinh nhật của mình vào.

Click xác nhận, chuyện khiến cậu ngạc nhiên xảy ra.

Máy tính thành công mở máy.

.....

Sau khi mở ra, desktop lập tức đập vào mi mắt, Thẩm Gia Ngôn cầm con chuột chuẩn bị làm việc, sau khi nhìn thấy desktop ngây ngẩn cả người.

Người đang nhắm mắt ngủ say kia không phải cậu thì là ai. Đây không phải ảnh bình thường cũng không phải anh sân khấu, mà anh chụp trộm. Địa điểm chính là phòng ngủ trong nhà, ngoại trừ Tạ Kế Hiên sẽ không còn có người khác.

Tạ Kế Hiên chụp ảnh cậu ngủ, còn đặt ở desktop máy tính làm việc hàng ngày. So với ảnh tạp chí trên màn hình khóa điện thoại, cho cậu chấn động càng lớn, bởi vì “tư mật” hơn, trần trụi hơn.

Nguyện ý ngày ngày đối diện với thục nhan của người khác, đi làm, làm việc, cho dù vợ chồng bình thường cũng sẽ không như vậy.

Thẩm Gia Ngôn trong lòng bách chuyển thiên hồi, điện thoại của thư ký Hoàng kêu mấy tiếng mới dẫn lại sự chú ý của cậu.

Thẩm Gia Ngôn lúc này mới hoàn hồn, nhớ tới mình phải tìm đồ. Cậu cơ hồ không làm sao tìm được, liền nhìn thấy file kế hoạch khai phá hải đảo đánh dấu trên desktop, lúc đang muốn mở ra, nhìn thấy bên cạnh có một album ảnh đặt tên là LP.

Thẩm Gia Ngôn trong lòng lay động, không tự chủ được đưa chuột tới, hít sâu một hơi, mở ra, kết quả, vẫn cần mặt mã. Cậu cơ hồ không chút suy nghĩ, liền nhập sinh nhật mình vào.

Click xác nhận, trong nháy mắt, album ảnh mở ra.

51. Chương 51

Edit + Beta: Vịt

Trong album ảnh có hơn 10 nghìn tấm ảnh.

Toàn là ảnh của cậu.

Thắm Gia Ngôn nhìn sợ ngây người, trong lúc nhất thời không biết nên xem từ đâu.

Cậu tiện tay mở ra 1 tấm, tấm hình này được đặt tên là: *Ngày 4 tháng 7 năm 2018, chúng tôi kết hôn.* Không cần mở ra cũng có thể nhìn thấy hai cuốn sổ nhỏ màu đỏ phía trên. Cùng với bức ảnh này là ảnh của hai người bọn họ dán trong giấy hôn thú, đặt tên là: *Hiên Ngôn vạn tuế.*

Thắm Gia Ngôn lật lật xuống dưới, không chỉ có 2 tấm này, hơn 10 nghìn tấm, vậy mà mỗi tấm đều được đặt tên tỉ mỉ. Bình thường lưu ảnh không phải đều tùy tiện đặt tên sao, hoặc là hệ thống tự đặt. Không ai sẽ rảnh rỗi tới mỗi tấm ảnh đều đặt tên, trừ phi.

Trừ phi là thích đến trình độ nhất định.

Càng xuống dưới, ngày tháng càng lâu, lâu nhất có thể tìm tới hồi đại học của cậu, cậu mở tấm thứ nhất ra, là cậu đội mũ bơi đứng trên bờ, đang nói chuyện với bạn học. Tấm này đặt tên là: *Cậu ấy tên là Thắm Gia Ngôn.*

Thắm Gia Ngôn kinh ngạc miệng mở không khép lại được, cố gắng đục khoét trí nhớ, ngoại trừ quan hệ hữu nghị năm 3 đại học, Thắm Gia Ngôn lúc trước hoàn toàn không biết Tạ Kế Hiên, cũng không có ấn tượng từng gặp Tạ Kế Hiên. Tạ Kế Hiên là thế nào biết được cậu?

Thắm Gia Ngôn càng xem càng kinh ngạc, những tấm hình này là chụp tự nhiên, có ảnh chụp chung, nhưng nhiều hơn là ảnh chụp, cái này cậu chắc chắn là Tạ Kế Hiên. Hơn nữa nơi nào cũng có, có cậu ở phòng ăn ăn cơm, chơi bóng rổ, đi học nghe giảng. Nhưng những tấm hình này ngày tháng cách nhau rất xa, có cách vài ngày, dài nhất chính là gần 1 tháng.

Tiếp đó sau khi cậu tốt nghiệp. Nhìn ra được công việc “quay chụp” của Tạ Kế Hiên có một đoạn thời gian rất dài bỏ không. Sau đoạn thời gian trống này, rốt cục nghênh đón hình mới.

Tay Thắm Gia Ngôn có chút run.

Cậu trong tấm ảnh ngồi trong đám diễn viên quần chúng, mặc quần áo rách rưới, trên mặt dùng nước bìn

bôi tới cực kỳ bần thủ, đang gặm bánh màn thầu trong tay. Mặc dù thoát nhìn có chút thâm, nhưng mùi vị bánh màn thầu rất không tệ, cậu vẫn nhớ rõ mình 1 bữa ăn 5 cái..... Dọa sợ dỉ quản lý cơm.

Lần đó cậu lần đầu tiên làm diễn viên nhỏ, chính là phim điện ảnh mới của Tô Minh Hạ.

Tạ Kế Hiên khi đó không phải đang cùng Tô Minh Hạ rất tốt sao, tại sao chụp cậu chứ?

Trái tim Thẩm Gia Ngôn nhảy thành thịch, cậu tiếp tục nhìn xuống, điện thoại đã sớm đặt xuống, hoàn toàn quên mất chuyện nhờ vả của thư ký Hoàng. Ảnh bên dưới nữa càng nhiều, đều là từng việc linh tinh trong kiếp sống làm diễn viên nhỏ của cậu, nhưng nhìn ra không giống như Tạ Kế Hiên đích thân chụp, nếu như phải, góc độ như vậy cậu nhất định sẽ phát hiện, vậy chỉ có thể là nhờ người khác chụp.

Thẩm Gia Ngôn bỏ qua những tấm này, tìm tới ảnh gần đây.

Cậu vốn tưởng 5 năm sau gặp lại nhau, là bắt đầu từ Tạ Kế Hiên lần đầu tiên nhậm chức, nhưng trong ý thức của Tạ Kế Hiên, bọn họ gặp nhau còn sớm hơn.

Đúng vậy, cái đêm hỗn loạn trong tiệc rượu của ảnh đế Tần kia, mới là bắt đầu trong ký ức của Tạ Kế Hiên, Trong hình, cậu đang ngủ say, dấu vết trên người rõ ràng, ảnh được đặt tên là: *Hi vọng em ấy sẽ không đánh tôi.*

.....

Anh còn biết hả!

Thẩm Gia Ngôn có chút xấu hổ, có chút tức giận, hóa ra Tạ Kế Hiên lúc đó đã tỉnh, người này cũng quá đáng ghét, vậy mà giả bộ ngủ! Nhưng thử nghĩ chút, nếu như Tạ Kế Hiên tỉnh, cậu khẳng định càng thêm khó chịu. Trong lúc nhất thời, Thẩm Gia Ngôn cũng không biết nên tức giận hay nên cảm ơn.

Xem xong những thứ này, người trì độn hơn nữa cũng hẳn thông suốt, Thẩm Gia Ngôn cũng không cách nào trốn tránh nữa, trên thế giới không có bất kỳ xó xỉnh nào tiếp tục dung nạp cậu lừa mình dối người.

Tâm tình phức tạp vạn phần, tư vị trong đó bản thân trong lúc nhất thời cũng không nhận rõ, chán ghét sao, kháng cự sao, kỳ quái chính là mấy tâm tình này đều không có, đây mới là chỗ khiến Thẩm Gia Ngôn cảm thấy sợ. Cậu đang không biết thế nào mới tốt, lúc này, cửa thư phòng mở ra, Tạ Kế Hiên cầm giá truyền dịch đi tới, thấy cậu đang xem máy tính của mình, biểu tình đóng băng: “Cậu đang làm gì?”

Thẩm Gia Ngôn ngẩng đầu, không nói tiếng nào, ánh mắt phức tạp nhìn Tạ Kế Hiên. Giữa hai người không có lời nào, một không biết nên nói gì, một vẻ mặt dần dần kinh hoàng.

Một hồi lâu, Thẩm Gia Ngôn vẫn là lựa chọn gọn gàng dứt khoát: “Nhìn thấy trong album ảnh bà xã của

anh anh chụp đều là hình của tôi.”

Tạ Kế Hiên kinh hãi: “Sao cậu biết LP là bà xã?”

(Bà xã () đọc là [lăo · pơ])

“.....”

Là người thì đều biết được chứ.

Anh nên xoắn xuýt nhất chẳng nhẽ không phải tôi vì sao biết mặt mã sao?

Tạ Kế Hiên một bộ biểu tình hóa ra trí thông minh của cậu cao vậy sao.

.....

“Anh thích tôi sao?” Thẩm Gia Ngôn đánh vào thẳng sào huyệt.

Sắc mặt Tạ Kế Hiên dần dần biến đỏ, càng nín càng đỏ, lúc Thẩm Gia Ngôn sợ anh tự bốc cháy, “Ừm” một tiếng, té xỉu.

.....

Thẩm Gia Ngôn sợ chết, vội vàng đi đỡ anh, lúc này vừa vặn Đỗ Tử Tử tới, làm kiểm tra cho Tạ Kế Hiên. Hai người cùng nhau đỡ Tạ Kế Hiên lên xe, kéo anh tới bệnh viện. Kết quả kiểm tra không có bất kỳ chuyện gì, ngoại trừ nóng vẫn chưa rút đi, hết thấy khỏe mạnh, hẳn là qua không bao lâu sẽ tỉnh lại.

Thẩm Gia Ngôn thở phào nhẹ nhõm, về nhà ở một đêm, đưa hợp đồng cho thư ký Hoàng, sáng hôm sau, nghe nói Tạ Kế Hiên đã tỉnh, vội vã chạy tới.

Đỗ Tử Tử và cậu cùng tới phòng bệnh.

Đỗ Tử Tử nói: “Cậu ta hiện tại vừa tỉnh, trí nhớ khả năng có chút mơ hồ, không nên hỏi chuyện cậu ta quá kích thích.”

“Nghiêm trọng vậy sao?” Nghe sao giống như tâm lý xảy ra vấn đề vậy, cậu không phải hỏi một câu có phải thích cậu hay không thôi sao?

Đỗ Tử Tửu cười cười: “Không nghiêm trọng, chính là nhắc nhở cậu chút.”

Hai người tới phòng bệnh, Tạ Kế Hiên đang dựa vào đầu giường, Đỗ Tử Tửu nói: “Tạ Kế Hiên, người nhà của mày tới thăm mày.”

“.....”

??? Lời này nghe là lạ, cậu là tới bệnh viện tâm thần nào sao??

Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình xoay đầu lại, nhìn cậu một cái, quay đầu đi, lời gì cũng không nói, chỉ có đầu tai khẽ đỏ lên.

“.....”

Không phải là thăm mền bị vạch trần muốn trốn tránh chứ, Thẩm Gia Ngôn đánh giá, bất động thanh sắc ở bên giường Tạ Kế Hiên ngồi xuống.

“Không phải nói không nghiêm trọng sao? Anh ấy sao giống như không nhận ra tôi vậy?” Thẩm Gia Ngôn nói: “Tạ tổng, chuyện lần trước nói dối mình gây chân tôi vẫn nhớ đấy.” Thẩm Gia Ngôn ám hiệu, cậu cũng không tin cảm mạo té xỉu sẽ mất trí nhớ.

“Cậu hôm qua có kích thích cậu ta không?” Đỗ Tử Tửu hỏi.

Thẩm Gia Ngôn có chút nói không ra lời, nhưng vì bệnh tình của Tạ Kế Hiên, vẫn là báo chi tiết: “Chỉ là hỏi anh ấy có phải thích tôi hay không.”

“Kích thích vậy sao?” Đỗ Tử Tửu nghiêm túc.

“.....”

Cái này có gì mà kích thích?? Thẩm Gia Ngôn vẫn là lần đầu tiên nghe nói bởi vì loại chuyện này bị kích thích đến mất trí nhớ.

Sau khi Đỗ Tử Tửu rời đi, chỉ còn lại hai người bọn họ. Mặc dù cảm thấy kỳ lạ, nhưng Thẩm Gia Ngôn vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ, cẩn thận hỏi: “Tôi là ai anh vẫn nhớ rõ chứ?”

Tạ Kế Hiên không lắc đầu cũng không gật đầu, càng không nói chuyện, đáng vẻ mặt không biểu tình cũng nhìn không ra tình huống cụ thể như thế nào.

“Tôi là Thẩm Gia Ngôn, trước đây hai chúng ta còn ở cùng nhau.”

Tạ Kế Hiên tránh né ánh mắt Thẩm Gia Ngôn, cầm lấy bút bắt đầu viết tản văn, không có phản ứng gì.

Nhỏ yếu, đáng thương lại vô trợ.

“Anh rốt cuộc sao thế hả?”

Tạ Kế Hiên rốt cục mở miệng: “Tôi hình như ngu rồi.”

“.....”

Cũng không hỏi ra một hai ba, Thẩm Gia Ngôn sau khi hỏi thăm Đỗ Tử Tửu xác định không có chuyện gì chỉ có thể rời đi trước, Tân Nguyên bên kia còn có việc chờ cậu xử lý. Đi xuống lầu, Thẩm Gia Ngôn nhìn về phía trên lầu, đúng lúc nhìn thấy Tạ Kế Hiên đứng ở bên cửa sổ, nhìn cậu, thấy cậu nhìn tới, ngốc nghếch dời đi ánh mắt.

.....

Xe của Thẩm Gia Ngôn từ từ lái ra cửa lớn, từ trong tầm mắt Tạ Kế Hiên biến mất.

Đi tới Tân Nguyên, Mạnh Vân Tinh đã chờ lâu, đang tán gẫu với chị gái thư ký. Y lớn lên ngoan ngoãn lại đáng yêu, biết ăn nói, lại biết khôi hài vui vẻ, đến không được mấy ngày, đã hòa đồng với mọi người.

Thẩm Gia Ngôn có chút áy náy: “Xấu hổ quá tới muộn.”

Mạnh Vân Tinh vội vàng lắc đầu: “Em cũng vừa tới.”

Dựa vào kịch bản của Mạnh Vân Tinh thiết lập hạng mục điện ảnh 12h trình thám đã công bố vai chính Thẩm Gia Ngôn, những người được lựa chọn khác đang chờ thử vai.

Nhưng đạo diễn vẫn chưa thích hợp, Thẩm Gia Ngôn biết tin tức Tương Đông Xương đã rút lui khỏi Thần Cổ, muốn mời người tới, ánh mắt Tương Đông Xương độc đáo, mạch suy nghĩ khác người, nhưng có thể chiếu cổ tới cảm thụ của người bình thường. Thẩm Gia Ngôn cảm thấy hắn rất thích hợp phong cách bộ điện ảnh này.

Tương Đông Xương sau khi xem kịch bản, quả nhiên cao hứng thích thú, lập tức quyết định muốn gia nhập Thẩm Gia Ngôn. Mấy người thảo luận cả buổi sáng, xác định chi tiết cụ thể, chỉ chờ thử vai là được.

Sau khi họp xong, Thẩm Gia Ngôn đang chuẩn bị đi, bị Mạnh Giản Minh gọi lại.

“Gia Ngôn, cậu trước chờ chút.” Mạnh Giản Minh lấy ra một phần tài liệu, “Lúc cậu vừa mới gia nhập công ty, viết cái giới thiệu vắn tắt bản thân này vẫn nhớ chứ?”

Thẩm Gia Ngôn nhớ, đầu biết vừa vào công ty, thời kỳ thực tập sinh, công ty sẽ dựa vào phong cách cá nhân đặt ra hình tượng cho bọn họ. Nhưng đây đều là đãi ngộ đặc biệt mà mấy mầm non được xem trọng mới sẽ có, loại bình thường như bọn họ đều là sản xuất lượng lớn, không ai có thời gian đi hiểu tính cách của bạn, thiết kế hình tượng cho bạn.

Thẩm Gia Ngôn khi đó bị tùy tiện bố trí một hình tượng ngạo kiều.

Cái hình tượng này một đoạn thời gian rất dài khiến Thẩm Gia Ngôn không còn lời nào để nói, tràn đầy cảm giác không khỏe.

Mạnh Giản Minh cũng không biết từ đâu lục ra giới thiệu vắn tắt của cậu hồi debut, viết cho fans nhìn.

“Mấy cái này đã không thích hợp với cậu, chúng ta cùng nhau thương lượng một chút, cậu thích hợp với hình tượng gì.” Mạnh Giản Minh lật nhìn: “Trước tiên nói về cái cậu không thích nhất đi.”

Thẩm Gia Ngôn không chút suy nghĩ nói: “Đối phương chủ động tỏ tình thì làm sao đây.”

Thích quả thực là 3 vấn đề hàng đầu thường gặp nhất của minh tinh, để phù hợp hình tượng ngạo kiều của cậu, câu trả lời mà công ty đặt ra là như vậy: *So với bị người theo đuổi tôi thích chủ động xuất kích hơn, nếu đối phương quá chủ động, tôi không có hứng thú.*

Đây căn bản không phù hợp tính cách của cậu, cho nên làm ra rất kỳ quặc, bởi vì 5 năm sau cũng không có tiếng tăm gì, cậu ngược lại bớt đi rất nhiều khí lực diễn, lúc này lại lần nữa bị lục ra, mới nhớ tới còn có chuyện này.

Bởi vì Tân Nguyên gần đây sắp ra lịch năm, sẽ ở trên lịch năm làm giới thiệu ngắn gọn cho mỗi minh tinh, cho nên Mạnh Giản Minh mới nhớ tới đi lục giới thiệu vắn tắt của Thẩm Gia Ngôn.

Mạnh Giản Minh gật đầu: “Quả thật không phù hợp tính cách của cậu, hình tượng giả quá sẽ có cảm giác miễn cưỡng. Vậy cậu chuẩn bị trả lời thế nào?”

Thẩm Gia Ngôn nói: “Thích thì đáp ứng, không thích thì cự tuyệt chứ sao.”

“Được, sau khi tôi sửa xong lại mang tới cho cậu xem.”

Buổi tối, Thẩm Gia Ngôn đi đón Tạ Kế Hiên về nhà. Người thoát nhìn tựa hồ bình thường không ít, Thẩm Gia Ngôn lặng lẽ kéo Đỗ Tử Tử tới một bên: “Bác sĩ Đỗ, anh ấy rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Đầu óc không sao chứ?”

“Đầu óc không sao, chính là đại não người hết sức phức tạp, chịu kích thích sẽ sinh ra các loại phản ứng kích ứng kỳ lạ, chăm sóc thật tốt, rất nhanh sẽ khỏi thôi.” Đỗ Tử Tử vỗ vai cậu: “Phải có lòng tin.”

“.....”

Hai người về đến nhà, Thẩm Gia Ngôn mở cửa nhà ra: “Đây chính là nhà anh, còn nhớ chứ?”

Tạ Kế Hiên ngẩng đầu nhìn: “Không phải nhà cậu sao?”

“Là nhà tôi, tôi là hỏi anh có nhớ hay không.”

Tạ Kế Hiên gật đầu: “Cũng chỉ có tiền như tôi mới có thể mua được biệt thự lớn như này.”

“.....”

Ngu cũng không quên mình là người giàu.

Thẩm Gia Ngôn đỡ Tạ Kế Hiên ngồi xuống, “Giới thiệu lần nữa, tôi là đối tượng kết hôn của anh, tôi tên là Thẩm Gia Ngôn.”

Tạ Kế Hiên kinh ngạc: “Tôi đã không phải xử nam rồi sao?”

“.....”

Anh con cũng có rồi còn xử nam.

Thẩm Gia Ngôn ôm nhóc con tới, “Đây chính là con trai anh, nữ danh gọi là Bảo Bảo.”

Tạ Kế Hiên nói: “Ai sinh?”

“Anh sinh!”

Bảo Bảo hôm nay rất thần khí, mặc quần áo nhỏ thêu chữ Vương và hoa văn hổ, trên đầu đội mũ quả dưa, chữ Vương kim quang lấp lánh hết sức bá khí, chính là bong bóng nước miếng quá sát phong cảnh, bá khí

giảm mạnh 1 trăm, lộ ra diện mạo thật của con nít.

Thẩm Gia Ngôn đỏ nhóc, không để cho nhóc găm tay nhỏ, nhóc con cuống cuống, sung sướng đập. Thẩm Gia Ngôn hôn hôn mặt nhóc, hôn hôn tay nhỏ của nhóc, chơi không biết trời đất.

Tạ Kế Hiên ở một bên nhìn, trong mắt lộ ra nhu hòa chậm chậm, chờ Thẩm Gia Ngôn nhìn sang, lại khôi phục bình thường.

Buổi tối uống nước nhiều, Thẩm Gia Ngôn nửa đêm thức dậy đi toilet, phát hiện Tạ Kế Hiên không có ở trong phòng. Cậu xuống lầu một tìm một vòng, nhìn thấy ánh đèn thư phòng sáng. Trong phòng, Tạ Kế Hiên đang ngồi trước máy vi tính, nhúu mày xem gì đó. Thẩm Gia Ngôn đẩy cửa ra, “Anh đang làm gì?”

Tạ Kế Hiên nói: “Tôi mộng du.”

“.....”

Bởi vì Tạ đại tổng tài ngốc, cho nên gần đây không thể đi làm. Cũng may thư ký Hoàng thời điểm mấu chốt đáng tin, không có xảy ra sai lầm, Thẩm Gia Ngôn có thể toàn tâm toàn ý bận rộn chuyện kịch bản. Đảo mắt đã đến ngày thử vai, Thẩm Gia Ngôn không nghĩ tới người đến còn rất nhiều, thậm chí có không ít minh tinh nổi tiếng.

Thẩm Gia Ngôn đặc biệt dẫn Mạnh Vân Tinh tới vị trí bình ủy, còn có Tương Đông Xương, cùng với phó đạo diễn, nữ chính thử vai và nam hai, nam ba.

Thử vai cực kỳ thuận lợi, cuối cùng Tương Đông Xương chọn được người.

Buổi tối, Thẩm Gia Ngôn lặng lẽ xem album ảnh trong máy vi tính của Tạ Kế Hiên, xem ảnh mặc quần bơi hồi đại học hơi xuất thần. Hồi đại học, cậu thường xuyên cùng bạn bè tới bể bơi, sau đó năm 3 đại học bận rộn thì rất ít đi, ký ức có liên quan đã sớm mờ hồ.

Cậu thật sự muốn biết chuyện có liên quan tới Tạ Kế Hiên, suy nghĩ một chút, gọi cho Trương Trí Thông.

“Mày còn nhớ tao hồi đại học thường xuyên tới bể bơi chơi hay không?”

“Sao thế?” Trương Trí Thông nói: “Nhớ, sao đột nhiên nhắc tới cái này?”

“Mày có ấn tượng với Tạ Kế Hiên không? Có ở trong bể bơi từng nhìn thấy anh ấy không?”

“Tạ Kế Hiên?” Trương Trí Thông nghĩ một lát: “Không nhớ, tao chỉ biết mày từng nói với tao anh ta hồi đại học cùng trường với chúng ta.”

Thẩm Gia Ngôn thở dài: “Vậy không có chuyện gì tao cúp.”

“Nè!” Trương Trí Thông nói: “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có.”

“Nói tới bể bơi, tao nhớ mày từng ở đó cứu người, mấy cái khác không có ấn tượng gì.”

Thẩm Gia Ngôn sững sốt, “Tao từng cứu người sao?” Cậu sao hoàn toàn không nhớ!

“Đúng á, hồi năm nhất, bọn mình có lần đi bơi, mày thấy có người chìm ở đáy nước, không nói hai lời liền nhảy xuống, lúc lên bờ còn đập hồng kính bơi.”

Nói đến kính bơi cậu nhớ ra một chút, lúc ấy tốn tiền mua một bộ kính bơi rất đắt tiền, ba ngày không lỡ ăn đồ mặn, sau đó chưa dùng mấy lần đã hỏng, miễn bàn bao đau lòng. Hiện tại nhớ tới, hóa ra là lúc cứu người làm hỏng sao? Nhưng cậu thật sự không có ấn tượng gì.

Hôm sau, bạn bè Tạ Kế Hiên nghe nói anh bị bệnh, nháo nhào tới nhà thăm. Chuyện Tạ Kế Hiên mua nhà mới không nói với Tạ phu nhân, chỉ nói với mấy đứa bạn thân thiết biết.

Trần Phương Mạnh Vân Dương Đỗ Tử Từ mấy người này đều tới. Trần Phương trên dưới đi thăm nhà mới, không khỏi cảm thán, “Căn biệt thự này quả nhiên đẹp, em cũng muốn mua, chị dâu gì ý nhỏ, em muốn ở đây hai hôm được không?”

“.....” Gọi ai chị dâu đấy hả không có trí nhớ hả cái người này.

Thẩm Gia Ngôn nói: “Xấu hổ quá, nhà chúng tôi chỉ có phòng ngủ chính có giường, những phòng khác cái gì cũng không có.” Có tiền như Tạ Kế Hiên chỉ mua một cái giường, cái này rất mất mặt.

Trần Phương nói: “Không đúng, lúc anh Tạ mua giường là em làm cho, trong nhà đứa bạn em bán đồ gia dụng, em từ trong đó chọn được một cái king size, còn có 2 cái size bình thường, đặt ở phòng khách, sao có thể chỉ có 1 cái giường.”

Mạnh Vân Dương âm thầm trợn mắt trắng, cùng Trần Phương kéo khoảng cách ra.

Cái gì? Nhìn biểu tình Trần Phương không giống như đang nói láo, Thẩm Gia Ngôn đứng dậy lên lầu, từ chỗ bảo mẫu cầm lấy chìa khóa, tùy tiện vặn mở một cánh cửa ra, liền nhìn thấy bên trong đặt giường lớn chính tề. Tạ Kế Hiên hồi đó nói với cậu không có tiền mua giường, cậu đã cảm thấy không đáng tin, quả nhiên đều là lừa gạt cậu.

Cậu nổi giận đùng đùng xuống lầu, Trần Phương có lẽ bị ai đó giáo dục, cười lúng túng: “Gì nhỡ, em không ở đâu ạ chị dâu.”

Thẩm Gia Ngôn không có thời gian quan tâm hẳn, nói với Tạ Kế Hiên: “Anh không phải nói trong nhà chỉ mua được 1 cái giường sao? Vậy ở trong phòng kia là cái gì?”

Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình nói, “Tôi chỉ là một kẻ ngốc.”

“.....”

Bạn bè xung quanh nhìn Tạ Kế Hiên, từng người mở to mắt, trao đổi lẫn nhau 1 ánh mắt.

Cái đệt, Mạnh Vân Tinh nói Tạ Kế Hiên bị hồn xuyên quả nhiên là thật!

Buổi tối mọi người cùng nhau ăn cơm, mấy người bạn của Tạ Kế Hiên rồi rít tán dương đầu bếp nấu ngon, tán gẫu chút, lại hâm mộ gia đình hạnh phúc của 2 người, nhìn bọn họ cũng muốn kết hôn.

“Nhưng bọn em khẳng định không có vận khí tốt như anh Tạ, người yêu mối tình đầu chính là đối tượng kết hôn, mối tình đầu của em đã sớm không biết ở đâu.” Trần Phương sau khi bị dạy dỗ, máy hát không bao lâu lại mở ra, diễn hình của nhớ ăn không nhớ đánh.

Người yêu mối tình đầu? Nói cậu sao? Thẩm Gia Ngôn không tin, nói cậu là mối tình đầu, vậy Tô Minh Hạ là chuyện gì?

“Anh ấy không phải từng yêu đương sao?”

“Không có ạ.” Trần Phương lắc lắc đầu: “Anh Tạ chỉ có một mình chị dâu.”

Thẩm Gia Ngôn đã lười sửa đúng cái xưng hô chị dâu của hẳn. “Không phải còn có Tô Minh Hạ sao?”

“Tô Minh Hạ? Hẳn là ai vậy?” Mạnh Vân Dương hỏi.

“.....” Ngay cả Tô Minh Hạ cũng không biết sao? Mạnh Vân Dương mặc dù ít lời, nhưng không giống như nói dối, Thẩm Gia Ngôn nói: “Là một minh tinh.”

Mạnh Vân Dương lắc lắc đầu: “Ngoại trừ ảnh đế Tần, anh Tạ không lui tới với bất kỳ minh tinh nào.”

Thẩm Gia Ngôn nhìn về phía Tạ Kế Hiên, Tạ Kế Hiên lập tức rũ lông mi ăn cơm.

Chân ở dưới mặt bàn, giẫm Trần Phương một cái.

52. Chương 52

Edit + Beta: Vịt

***** Ở hôm nay wattpad lại có vấn đề à =.= vừa tui mở ra để đăng truyện nó báo lỗi mà hết hồn, còn xác nhận I”m not robot -.-*

Trần Phương ầu ầu một tiếng, cúi đầu nhìn về phía Tạ Kế Hiên: *Nói chuyện là Mạnh Vân Dương á, sao lại muốn giẫm em.*

Tạ Kế Hiên: *Mày cách gần.*

.....

Thẩm Gia Ngôn nghe thấy động tĩnh không hiểu ra sao nhìn một cái, “Sao thế?”

Trần Phương vẻ mặt đau khổ, “Cơm ăn ngon quá.”

Thẩm Gia Ngôn không ăn thêm nữa, cậu cũng có tâm sự của mình. Mấy người này đều rất thân với Tạ Kế Hiên, chắc chắn sẽ không rảnh tự dưng nói dối lừa gạt cậu đi, kỳ thực nói tới cậu cũng chỉ là nghe người khác nói một câu, căn bản không được chứng thực, thậm chí ngay cả scandal cũng không nghe nói, Tạ Kế Hiên cũng không nhớ Tô Minh Hạ là ai, không khí giữa hai người cũng rất xa lạ.

Thẩm Gia Ngôn nhớ tới ký ức thâm trầm lại sau khi say rượu, quả nhiên thật sự là xử nam sao?

Tạ Kế Hiên đang ăn cơm, thấy Thẩm Gia Ngôn nhìn sang, ánh mắt hết sức phức tạp, nhìn về phía nửa người dưới anh một cái, trong đó xen lẫn một lời ghét bỏ khó nói hết.

“.....” Chuông cảnh báo của Tạ Kế Hiên phát tác, lập tức nói: “Tôi chỉ là tạm thời có chút ngu, những chỗ khác không có vấn đề.”

“.....”

Anh vẫn là ngu hết luôn đi.

Thẩm Gia Ngôn lúc ăn cơm luôn muốn hỏi chuyện liên quan tới Tạ Kế Hiên, nhất là hỏi đại học, Tạ Kế Hiên rốt cuộc tại sao biết cậu. Thẩm Gia Ngôn nói: “Các anh đều học chung đại học sao?”

Trần Phương nói: “Em, Vân Dương và anh Tạ học cùng đại học, Tử Tử không phải, cậu ấy ra nước ngoài chuyên sâu. Nghe nói anh Thẩm anh cũng là học cùng trường bọn em.”

Thẩm Gia Ngôn gật gật đầu: “Bất quá tôi không quen các cậu, nhưng đối với Tạ Kế Hiên có chút ấn tượng, anh ấy có phải thường xuyên tới bể bơi hay không?”

Trần Phương nhìn Tạ Kế Hiên một cái, Thẩm Gia Ngôn nói: “Không sao đâu, anh ấy đã ngu rồi, không nghe hiểu các cậu nói cái gì.”

“.....”

“.....”

Đỗ Tử Tử nói: “Kế Hiên hỏi đó đã bắt đầu xử lý chuyện gia tộc, không có thời gian tới trường nghe giảng, nhưng cậu ấy rất thích tới bể bơi, cậu nếu thường xuyên tới bể bơi, nói không chừng có thể gặp cậu ấy.”

Đâu chỉ gặp, cậu còn bị chụp trộm đấy. Không biết còn tưởng biến thái quái gở nào cuồng theo dõi, ai có thể nghĩ đến là cao phú soái hào môn mà ngàn vạn thiếu nam thiếu nữ ngưỡng mộ chứ!

Trần Phương đột nhiên nói: “Nói đến bể bơi, em nghĩ tới một chuyện. Anh Tạ đôi khi thích chèo xuồng đáy nước thả lỏng áp lực, sau đó có một lần, bị người tưởng là chết đuối cưỡng chế vớt lên ha ha ha.”

Thẩm Gia Ngôn nhưng không cười nổi, hóa ra người cậu “cứu” vậy mà là Tạ Kế Hiên sao?! Tạ Kế Hiên là từ khi đó biết cậu?

Thẩm Gia Ngôn sâu sắc nhìn Tạ Kế Hiên, rốt cuộc còn có bao nhiêu chuyện cậu không biết, người này giấu cũng quá sâu đi. Cậu đang trầm tư, nghe thấy Trần Phương lại “Ấu” một tiếng, chảy nước mắt nói: “Cơm ăn ngon quá.”

Đại trạch Tạ gia bên kia, Tạ phu nhân cùng cô cháu gái hồi tới chực cơm cũng đang ăn cơm. Tạ phu nhân ngồi ở bên bàn ăn trong đầu buồn bực nghĩ, lần trước xuất quân bất lợi, bởi vì có Tạ Kế Hiên ở đó, Thẩm Gia Ngôn căn bản không sợ bà, vẫn là phải tóm được lúc Thẩm Gia Ngôn ở một mình mới được.

Tổng Mi Hân sung sướng ăn thịt xào lăn, trên tay lại bận rộn không ngừng múc một thìa đậu sốt cà chua cùng với cơm nhét vào trong miệng, ngon suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi, “Bác, cháu nghe nói Thẩm Gia Ngôn sắp diễn điện ảnh.”

“Sao cháu biết?”

“Cháu follow weibo của anh ấy, bác không follow sao?”

Tạ phu nhân hừ một tiếng, “Bác follow nó làm gì?”

“Vậy phim điện ảnh của anh ấy bác sẽ tới rạp chiếu phim xem chứ?”

“Không đi.” Tạ phu nhân hết sức kiên định nói, “Bác tuyệt đối sẽ không đi.”

Hai người ăn một hồi, quần gia vội vã đi tới, ghé gần nói với Tạ phu nhân cái gì đó. Tạ phu nhân để đĩa xuống, vừa đứng lên, Tạ Kính Đông liền dẫn theo Đường Kính đi tới.

Đường Kính sau một bước đứng ở phía sau Tạ Kính Đông, Tống Mĩ Hân cũng không ăn nữa, vội vàng đứng lên gọi một tiếng dượng. Tạ Kính Đông không nhận ra cô nàng, không quan tâm cô, nói với Tạ phu nhân: “Ăn cơm hả?”

Tạ Kính Đông rất ít về, kể từ sau khi chuyện bao dưỡng tiểu tam bại lộ, liền vò đã mẻ lại sứ. Bởi vì ông ta biết Tạ phu nhân là kiểu người độc ác thế nào, biết ông ta ngoại tình tuyệt đối sẽ không chịu để yên, hơn nữa cũng sẽ không chờ người khác tới gây tai họa cho bà, khẳng định đã sớm lưu lại đường lui.

Quả nhiên, nhìn tình cảnh hiện tại của ông ta, bị ép có nhà không thể về, quyền lực trong tay cũng bị con ruột chia cắt sạch sẽ, một phần cũng không giữ lại. Những thứ này đều cảm ơn phu nhân ban tặng.

“Chúng ta không phải đã ước định sao, loại người nhàn tạp không được phép bước vào đại trạch này.”

“Loại người nhàn tạp là ai? Tôi sao?”

Tạ Kính Đông khiêu khích nhìn Tạ phu nhân, ông ta biết bà ghét Đường Kính, trước kia không dám nghịch ý bà, nhưng hôm nay ông ta không muốn nhịn nữa. Con trai ông Tạ Hồng Phi vẫn ở trong tù đấy, Tạ Kế Hiền không để cho ông giải quyết, ông sẽ tới trong nhà thêm ngọt ngọt.

Tạ phu nhân một cái cũng không nhìn Đường Kính, giống như bà ta là đồ rác rưởi nơi nào đó đến, căn bản không xứng xuất hiện trong mắt. Đường Kính bị đè ép nhiều năm như vậy, oán khí trong lòng rất lớn, nhưng có thể nắm Tạ Kính Đông trong tay, bà ta tự nhận đã thắng Tạ phu nhân. Ngay cả người đàn ông của mình cũng không nhìn được, thật là triệt để thất bại.

“Quần gia.” Tạ phu nhân nói to: “Tiễn khách.”

Quần gia mang theo hai người mời Đường Kính rời đi, Đường Kính không muốn: “Trả lại con cho tôi, nó cũng là huyết nhục của Tạ gia. Tôi biết bà là đang trả thù tôi cướp Kính Đông đi, nhưng thất bại của bản thân không nên trách trên người con cái.”

Tạ phu nhân bị bà ta chọc cười: “Bà thích ăn cơm thừa tôi bố thí cho bà, không cảm ơn tôi thì thôi làm sao còn cần ngược lại? Nuôi chó còn biết vẫy đuôi nói cảm ơn, các người đôi câu nam nữ này thật đúng là không biết xấu hổ.”

Tổng Mi Hân phun, chửi quá hả giận, cô thật muốn vỗ tay.

Đường Kính cũng là tu luyện ra, trên mặt lúc xanh lúc đỏ nhưng miễn cưỡng nhin xuống, xoay người hướng Tạ Kính Đông khóc.

Tạ phu nhân nói: “Các người nếu muốn buồn nôn tôi, chúc mừng thành công, cho dù ai nhìn thấy rác rưởi trong lòng cũng phải buồn nôn. Tạ Kính Đông, ông nếu còn muốn giữ lại mặt mũi cuối cùng, thì nhanh chóng dẫn theo nhân tình của ông rời đi cho tôi, đây là nơi tổ tiên từng sống, ông không muốn nửa đêm bọn họ đi tìm ông chứ?”

Tạ Kính Đông thật sự có chút chột dạ, nhưng gương chống không đi, bị Tạ phu nhân không chút khách khí đuổi ra ngoài.

Đường Kính khóc: “Làm sao đây.”

“Nhất định là có cách.” Tạ Kính Đông bị bà ta khóc có chút phiền, “Ngậm miệng lại.”

Đường Kính ngoan ngoãn ngậm miệng lại, tàn bạo nhìn Tạ trạch một cái.

Nhìn người đi rồi, Tổng Mi Hân nói: “Bác, có muốn với với anh Kế Hiên một tiếng không ạ?”

“Không cần, chút chuyện nhỏ này, bác của cháu tự mình có thể xử lý.” Tạ phu nhân lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, bà cũng không muốn để cho Thẩm Gia Ngôn biết đồng chuyện nát này của bà, nhất định sẽ bị cậu chê cười, chủ động ở trước mặt kẻ địch lộ ra loại chuyện sơ hở này, bà tuyệt đối sẽ không làm.

“Mặc kệ bác, cháu vẫn là nghĩ xem đối phó với Thẩm Gia Ngôn thế nào đi.” Tạ phu nhân một lời khó nói hết nhìn vốc người Tổng Mi Hân một cái, “Bề ngoài đã không đánh lại, trên khí thế không thể thua, nhanh đi xem tiếp bộ phim luân lý cầu xé 300 tập bác vừa gửi cho cháu đi.”

Tổng Mi Hân mặt đau khổ, một chút cũng không có tức giận vào nhà.

Thẩm Gia Ngôn còn không biết Tạ phu nhân đang tích lực trở lại, lúc này đang nhìn Tạ Kế Hiên trong phòng tắm rửa mặt đánh răng, cũng không nói chuyện, Tạ Kế Hiên bị cậu nhìn chăm chăm, suýt chút nữa coi kem đánh răng thành sữa rửa mặt. Thẩm Gia Ngôn nhìn một hồi có lẽ cảm thấy không có ý nghĩa, rời đi.

Tạ Kế Hiên thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng rửa mặt xong, đi ra ngoài vừa nhìn, Thẩm Gia Ngôn không

có ở trên giường.

Anh ra ngoài tìm một vòng, không phải trong phòng sơ sinh, cũng không ở trong bếp, thế là tới thư phòng, nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn ngồi sau bàn sách.

“Cậu đang làm gì?”

“Tôi muốn xem xem trong tài khoản của anh có bao nhiêu tiền.” Thẩm Gia Ngôn nghiêng cứu mặt mã: “Dù sao anh bây giờ ngọc cái gì cũng không biết, chờ tôi lặn lẽ chuyển hết tiền đi, liền ly hôn với anh, mang theo tiền cao chạy xa bay.”

“.....”

Anh nhất định nghe lầm.

Tạ Kế Hiên nói: “Không mang theo người cùng đi sao?”

Thẩm Gia Ngôn lắc đầu: “Mang theo kẻ ngọc còn phải nuôi cơm, giữ lại tiền không bằng tìm thanh niên nhỏ bao sung sướng.”

“.....”

Kẻ ngọc cũng có thể khiến cậu sung sướng a!

Thẩm Gia Ngôn ngẩng đầu nhìn anh: “Anh vẫn nhớ mặt mã chứ?”

“Sinh nhật của cậu.” Tạ Kế Hiên không chút suy nghĩ nói.

Thẩm Gia Ngôn ngừng tay, mắt cũng không chớp nhìn anh, thần sắc phức tạp giao chung một chỗ, cuối cùng dư lại một tia bất đắc dĩ. Hồi lâu, cậu đứng lên: “Thôi vậy, anh tự giữ đi.”

Xem ra tựa hồ có lời chưa nói hết, nhưng không có mở miệng nữa. Tạ Kế Hiên đi theo cậu: “Cậu không lấy tiền sao?”

“Không cần nữa.”

“Vậy tôi.”

Thẩm Gia Ngôn quay đầu nhìn anh: “Anh thật sự ngốc không nhẹ ha.”

Thẩm Gia Ngôn đi phòng sơ sinh, nhóc con đã ngủ, lông mi thật dài giống như quạt nhỏ, nắm tay nhỏ, khuôn mặt nhỏ ú thịch mềm núc ních, Thẩm Gia Ngôn không chế kích động muốn chọt, dẫn kín chăn nhỏ. Cậu nhu hòa nhìn, ngủ giống Tạ Kế Hiên hơn chút, nhất là miệng, tiếp đó là đường nét cằm, thật sự có thể nhìn ra là con ruột.

Bóng đèn tỏ bên cạnh vẫn sáng, Thẩm Gia Ngôn chỉnh độ sáng thấp chút, nhẹ nhàng mà đóng cửa lại.

Hôm sau lúc tỉnh dậy, Tạ Kế Hiên mở mắt ra, hiếm thấy phát hiện Thẩm Gia Ngôn đã tỉnh. Phòng bếp đã làm xong điểm tâm, Thẩm Gia Ngôn thấy anh xuống, nói: “Tôi chiên trứng gà cho anh, xuống ăn đi.”

Thẩm Gia Ngôn chiên trứng gà trình độ cao xa Tạ Kế Hiên, một chút cũng không khét, ngoài cháy trong mềm, sắc hương vị đều đủ. Thẩm Gia Ngôn rắc muối tiêu bên trên, nếm càng ngon miệng.

“Ăn ngon không?” Thẩm Gia Ngôn hỏi.

Tạ Kế Hiên gật gật đầu: “Ngon.”

Thẩm Gia Ngôn cười cười: “Còn nhớ anh lần đầu tiên làm trứng rán cho tôi chứ, nói thực, thật chả ra gì.”

“.....”

“Nhưng tôi rất vui. Lâu lắm rồi không có ai làm điểm tâm cho tôi, mặc kệ anh là vì Bảo Bảo hay là vì cái gì, tôi đều rất cảm ơn.” Thẩm Gia Ngôn cắn một miếng trứng rán, “Để tỏ lòng cảm tạ, tôi hôm nay cũng làm cho anh một lần.”

“Có mấy lời không nói ra người khác cũng không biết, tôi hi vọng anh có thể biết lòng cảm kích của tôi.”

Hai người nhìn nhau, lại trầm mặc.

Thẩm Gia Ngôn nói: “Ăn đi, buổi sáng một một cái trứng rán là đủ rồi, kẻ ngốc không cần suy nghĩ năng lượng tiêu hao ít.”

“.....”

Kẻ ngốc thẩm vậy sao.

Hôm nay thử vai, Thẩm Gia Ngôn cũng đi theo Tương Đông Xương đến hiện trường, Mạnh Vân Tinh còn

nhỏ tuổi, hôm nay vô cùng khẩn trương, Thẩm Gia Ngôn an ủi y: “Lấy nhiệt tình mà em đối với tác phẩm của mình ra, cảm giác ai có thể quay tốt, có cảm giác em cần là được.”

“Em sợ mình chọn nhầm người.”

“Không sao, có Tưởng đạo kiểm định cho em rồi, sẽ không có sai sót.”

Thẩm Gia Ngôn không vào xem, ở trong phòng nghỉ bên cạnh đợi, trợ lý Đồng Hạ Lãng báo cáo tình hình cho cậu, buổi chiều đã xong việc. Mạnh Vân Tinh thoát nhìn tâm tình không tệ, “Nam thần, em tìm được người thích hợp rồi.” Cuối cùng cũng sẽ không cô phụ kỳ vọng của nam thần!

Thẩm Gia Ngôn cũng thay y cao hứng, “Anh biết ngay em có thể làm được.” Để ăn mừng, Thẩm Gia Ngôn mời khách, mọi người cùng nhau đi ăn cơm, ăn cơm xong, nhìn Mạnh Vân Tinh lên xe, Thẩm Gia Ngôn mới trở về công ty.

Vừa vào cửa, đã bị Mạnh Giản Minh dùng nhãn sắc: “Tạ phu nhân tới, đặc biệt tới tìm cậu.”

Hắn lời còn chưa nói hết, đã thấy Tạ phu nhân tiến vào, lần này là tự mình tới, không có mang theo Tống Mĩ Hân.

Thẩm Gia Ngôn có chút bất đắc dĩ, chờ Tạ phu nhân lên tiếng, lại nghe bà có chút kinh ngạc nói: “Cháu ở đây làm gì?”

Lại thấy ánh mắt không phải là hướng về phía cậu, mà là Đồng Hạ Lãng phía sau cậu.

Đồng Hạ Lãng muốn tránh cũng không được, đau khổ kêu một tiếng, “Bác.”

Thẩm Gia Ngôn cũng sững sờ, không hiểu ra sao nhìn hai người, Đồng Hạ Lãng hóa ra là cháu của Tạ phu nhân? Tình huống gì?

Đồng Hạ Lãng nói: “Cháu ở đây làm trợ lý cho anh Thẩm.”

“Cháu!” Tạ phu nhân không biết nói gì cho phải, “Cháu cũng quá gây thất vọng rồi, chạy tới làm trợ lý cái gì hả? Ba cháu biết không?”

“Cháu không nói với ông ấy, ông ấy để cháu tự tìm việc làm.”

“Cháu không phải tốt nghiệp Thanh Bắc sao, không tìm được công việc tốt hơn?!”

Thẩm Gia Ngôn nhìn rõ ràng, “Là Tạ Kế Hiên bảo em tới phải không?”

Đồng Hạ Lăng vội vàng nói: “Anh Thẩm, anh đừng hiểu lầm, em cũng là tự mình nguyện ý tới, muốn mở mang một chút cuộc sống của mình thôi.”

“Em không cần giải thích, anh không trách em, em với Tạ Kế Hiên là quan hệ thế nào?” Hân không khác lắm với cậu đoán.

“Anh ấy là anh họ ruột thịt của em.”

Thẩm Gia Ngôn lúc này mới nhớ tới Tạ phu nhân không phải họ Đồng sao, bác họ ruột, hóa ra thật sự là người một nhà. Chẳng trách, lúc ấy nhìn Đồng Hạ Lăng cảm thấy lớn lên có chút rất giống Tạ Kế Hiên, còn muốn hỏi có phải thân thích hay không. Thẩm Gia Ngôn có chút khó chịu, Tạ Kế Hiên này, rốt cuộc còn có bao nhiêu chuyện cậu không biết.

Tạ phu nhân nói: “Chuyện của cháu chờ lát nữa chúng ta nói tiếp.” Bà đối diện Thẩm Gia Ngôn, ưỡn ngực ngẩng đầu, lấy ra toàn bộ khí thế, vừa định nói cái gì, không nghĩ tới bị Thẩm Gia Ngôn cắt đứt.

“Bà là tới bảo tôi ly hôn với Tạ Kế Hiên?” Thẩm Gia Ngôn biểu tình bình tĩnh nhìn bà, thần sắc đã sớm đoán được.

Tạ phu nhân sững sốt, ngẩng cằm lên: “Coi như cậu có tự biết bản thân.” Dứt lời ôm lấy cánh tay, hắng giọng một cái, đem lời tối qua đã chuẩn bị xong lướt qua đầu một lần. “Súng” chuẩn bị xong, đạn cũng lên xong rồi, đầy đủ. Lần này bà làm chuẩn bị đầy đủ, tuyệt đối sẽ không chột vật rời đi nữa.

Tạ phu nhân bày xong tư thế, chờ Thẩm Gia Ngôn cự tuyệt, bà lập tức mở miệng nói.

“Được, tôi đáp ứng với bà ly hôn với anh ta.”

Tạ phu nhân ngay sau đó hừ lạnh một tiếng, đang định mở miệng, lại cứng ngắc sững sờ, “Cậu nói cái gì?”

53. Chương 53

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit + Beta: Vịt

“Được, tôi đáp ứng với bà ly hôn với anh ấy.”

“Cậu nói cái gì?”

Tạ phu nhân nghi ngờ mình nghe lầm, dưới sự chấn động, không kịp phản ứng, lời lẽ chuẩn bị xong cứ như vậy nghẹn trong cổ họng, hoàn toàn quên mất nói ra khỏi miệng thế nào. Khí thể chiến đấu giống như bóng bay bị chọc thủng, xì cái xẹp xuống.

Cậu ta không phải nên phủ nhận sao? Chết cũng không từ, khóc nói với bà hai người là chân ái, cho dù chết cũng không tách ra. Vô luận là đưa tiền hay quyền, cũng đừng nghĩ làm lung lay cậu! Sau đó sẽ trách bà một phen, khiến bà tỉnh ngộ, dùng sức mạnh của ngôn ngữ cảm động bà.

.....

Sao không dựa theo motif làm chứ!

Tại sao một chút cũng không giống với bộ phim luân lý gia đình mà bà xem hôm qua, cấu xé đâu rồi, khóc lóc đâu rồi, đại chiến ba trăm hiệp đâu rồi, bà nghênh ngang kiêu ngạo, Thẩm Gia Ngôn kiên trì bắt khuất đâu?? Bây giờ là tình huống gì, ai có thể nói cho bà biết!

Tức giận, sau này không bao giờ xem phim nào tàn nữa!

Tạ phu nhân mông lung, não chết máy, dần ra.

Thẩm Gia Ngôn ôn tồn lặp lại: “Tôi đồng ý ly hôn với Tạ Kế Hiên.”

“Cậu —” Nói cái gì cho phải đây, Tạ phu nhân dưới sự mông lung trợn mắt: “Cậu nói ly hôn là ly hôn?!”

“.....”

?? Không thì sao?

Thẩm Gia Ngôn cười: “Bà không phải mong chúng tôi nhanh ly hôn sao?”

“Đúng thế.” Tạ phu nhân đầu óc hỗn loạn: “Nhưng mà, tôi vẫn chưa làm chuẩn bị xong đâu!”

“.....” Cái này phải chuẩn bị cái gì.

Thẩm Gia Ngôn không muốn nói thêm nữa: “Chờ Tạ Kế Hiên làm xong đơn ly hôn tôi lập tức có thể ký.”

Tạ phu nhân thật sự mông lung, bà thần bay phách lạc về đến nhà, đặt mông ngồi trên sofa, nghĩ không ra a nghĩ không ra. Rõ ràng cho cậu ta 3 trăm triệu không phải cũng nói không rời sao, sao lại đột nhiên đáp ứng?

Đồng Hạ Lăng cũng đi theo bà về, tới lấy lòng bác y, đừng nói chuyện y làm trợ lý với ba y, bằng không, y sẽ bị nhốt lại.

Đồng Hạ Lăng nhìn sắc mặt Tạ phu nhân, không dám lên tiếng, Tống Mi Hân từ trong nhà đi ra. Cô không nhận ra Đồng Hạ Lăng, tưởng là mời tới làm việc, nhìn sắc mặt bác của cô có chút không tốt lắm, cho rằng gặp phải chuyện lớn gì, lo lắng nói: “Bác, bác sao thế?”

Tạ phu nhân không phản ứng cô, Đồng Hạ Lăng nói: “Anh Thẩm muốn ly hôn với anh họ tôi.”

“Với Tạ Kế Hiên sao?”

Đồng Hạ Lăng gật gật đầu, y bây giờ vẫn rất đau lòng, luôn cảm thấy Thẩm Gia Ngôn làm như vậy y có chút trách nhiệm.

Tống Mi Hân sợ hết hồn, thật sự sắp ly sao, sao lại đột ngột như vậy. Nhưng nếu ly hôn, bác của cô không phải nên cao hứng mới đúng sao, bà cho tới giờ mong chờ nhất không phải chính là hai người ly hôn sao.

“Bác, bác không phải muốn hai bọn họ ly hôn sao? Không phải nên vui vẻ mới đúng sao?”

Tạ phu nhân ngẩng đầu, giống như rót cục nghĩ tới nguyên nhân, “Nhất định có kỳ lạ, bác biết rồi, cậu ta khẳng định chỉ nói vậy thôi, vì bán ủy khuất với Tạ Kế Hiên, mới sẽ không thật sự ly hôn.” Tạ phu nhân càng nói càng cảm giác mình nói đúng, vẻ mặt lại sáng sủa, “Cậu ta sẽ không ly hôn với Tạ Kế Hiên, các cháu chờ xem, hai hôm nữa lại tới đây với Tạ Kế Hiên, điều vô dương oai với bác.”

Đồng Hạ Lăng không dám nói chuyện, y đi theo Thẩm Gia Ngôn thời gian dài như vậy, Thẩm Gia Ngôn đối với chuyện nghiêm túc như vậy, tuyệt đối sẽ không nói giỡn. Nói ly hôn là thật sự muốn ly đấy.

Tống Mĩ Hân xem không hiểu, dung lượng não của cô không đủ.

Tạ phu nhân phần chấn, đột nhiên nhớ một vụ, nói với Tống Mĩ Hân: “Không cần tiếp tục xem mấy phim não tàn kia nữa, cần bản vô dụng!”

Há?? Hôm qua không phải còn tôn sùng là kinh điển sao, hôm nay đã là phim não tàn rồi? Tống Mĩ Hân chỉ có thể nói vâng, thuận theo tâm của Tạ phu nhân đổ dành.

Lúc Thẩm Gia Ngôn về đến nhà, Tạ Kế Hiên không có ở đây, trong biệt thự lớn như vậy chỉ có cậu và bảo mẫu, còn có một bảo mẫu nho nhỏ, nằm trên giường sơ sinh.

Đồ đạc của cậu không nhiều lắm, chưa tới một lát đã thu dọn xong, quần áo đầy tủ mà Tạ Kế Hiên đặt cho cậu cậu không cầm, cũng chỉ có biệt thự lớn như này, phòng để đồ còn lớn hơn cả nhà người ta bình thường mới có thể để được quần áo quý giá như vậy. Từ trong phòng ngủ đẩy vali ra ngoài, trước khi Thẩm Gia Ngôn xuống lầu muốn đi xem nhóc con.

Nhưng ở cửa lại dừng lại.

Đứng một lát, rốt cuộc không vào nhìn. Nếu cậu tiến vào, sẽ không hạ quyết tâm đi được.

Bảo mẫu thấy cậu kéo vali, cười nói: “Cậu đây là muốn ra ngoài quay phim sao?”

Thẩm Gia Ngôn không nói gì, chỉ cười cười: “Phiền chăm sóc tốt Tạ tổng và bảo mẫu giúp tôi.”

Bảo mẫu đâu biết cậu muốn ly hôn chuyển nhà, trong mắt bà thật sự không có ai ân ái hơn hai vị này. Chỉ cho rằng là ra ngoài quay phim, liền đảm bảo sẽ chăm sóc tốt, tiễn Thẩm Gia Ngôn đến cửa nhà.

Chờ sau khi Tạ Kế Hiên về, Thẩm Gia Ngôn đã sớm đi, bảo mẫu mới biết được đây là tiết tấu chuẩn bị ly hôn, nhìn dáng vẻ Tạ Kế Hiên, sợ tới không dám nói chuyện.

Lúc Tạ Kế Hiên tới Tạ trạch, Tạ phu nhân đang ăn cơm. Tâm tình bà dịu xuống, rốt cục có tâm tư ăn tối. Nhìn thấy Tạ Kế Hiên tới, dùng nhãn sắc với Tống Mĩ Hân và Đồng Hạ Lăng. Xem đi, bác nói không sai chứ, nhanh vậy đã tìm tới.

Bà duỗi dài cổ nhìn về phía sau Tạ Kế Hiên một cái, không nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn, chẳng lẽ để cho Tạ Kế Hiên đơn đả độc tấu tới?

“Đừng nhìn nữa, chỉ có mình con.”

Tạ phu nhân lên mặt, hừ một tiếng: “Tối truy sát mẹ hử. Sao, vị kia nhà con có phải nói gì với con hay không? Lúc sinh con cũng không nhìn ra con không chịu được gió thổi bên gối như vậy, châm ngôn nói thế nào nhỉ, cưới vợ quên mẹ.”

“Em ấy đi rồi.” Tạ Kế Hiên sắc mặt nặng trĩu.

Tạ phu nhân sững sốt, thịt gắp trên đũa rơi vào trong bát: “Thật?”

“Đâu có thật giả, con lúc về nhà em ấy đã thu dọn hành lý rời đi, tất cả đồ đạc trong nhà của em ấy đều mang đi.” Chỉ có bảo mẫu không có, trong lòng Tạ Kế Hiên run lên, anh còn có thể trấn định đến bây giờ, tất cả đều là bởi vì bảo mẫu vẫn ở bên cạnh anh. Nhóc con từ trong bụng Thẩm Gia Ngôn nhảy ra, cha con liên tâm, cậu không thể nào cứ để như vậy rời đi, anh còn có hi vọng.

Nhưng Thẩm Gia Ngôn sẽ cho anh cơ hội sao?

Tạ phu nhân lúc này thật sự mông lung.

Tạ Kế Hiên cũng không phải về tìm bà tính sổ, chỉ là muốn để cho bà triệt để thấy rõ ràng.

“Con yêu Gia Ngôn, đã yêu em ấy 6 năm.” Từ hiếu kỳ, cảm thấy hứng thú lúc ban đầu, tới dần dần bị hấp dẫn, sau khi tốt nghiệp triệt để xác định tâm ý, từ đó bắt đầu dần dần con đường truy thê, “Con đời này sẽ chỉ thích một người như vậy, mẹ phải hiểu, con muốn sống cùng với ai, chỉ có thể con quyết định.”

“Mặc kệ em ấy có thể sinh con hay không con cũng muốn sống cùng em ấy.” Tạ Kế Hiên vẫn kiên trì không nói với Tạ phu nhân sự tồn tại của Bảo Bảo, chính là không muốn bà chỉ bởi vì liên quan tới Bảo Bảo mới

tiếp nhận Thẩm Gia Ngôn, như vậy đối với Thẩm Gia Ngôn không công bằng, cậu sinh con không phải là vì lấy lòng Tạ gia.

Tạ phu nhân đang đắm chìm trong sự thật ly hôn, không có nghe ra ý tứ gì khác trong lời nói của Tạ Kế Hiên. Đồng Hạ Lăng và Tống Mĩ Hân lại càng nơm nớp lo sợ, sợ hai người âm ỉ, nhưng ngoài ý muốn, Tạ phu nhân lại trầm mặc.

Tạ Kế Hiên nói dứt lời, không ở lại thêm, rất nhanh về nhà. Trong nhà còn có Bảo Bảo đang chờ anh, nhóc con vẫn chưa biết Thẩm Gia Ngôn đã đi, uống xong sữa, nằm trên giường chờ Thẩm Gia Ngôn tới ôm nhóc. Kết quả chờ được Tạ Kế Hiên, phun ra bong bóng nước miếng, người này miễn cưỡng cũng có thể nhỉ.

Tạ Kế Hiên ôm lấy nhóc. Vẫn là bảo bối mềm mại kia, mặc dù anh đã ôm quen, nhưng mỗi lần cảm thụ thân thể nho nhỏ làm ồ trong ngực rộng lớn, đều phải cẩn thận, toàn bộ thế giới lúc này đều ở trong đó.

Lúc Thẩm Gia Ngôn ôm là cảm giác gì, đứa con thuộc về hai người bọn họ.

Tạ Kế Hiên đưa ngón tay cho nhóc, nhóc con liền cầm lấy, tay nhỏ ú ớ thịt, cầm một ngón tay cũng miễn cưỡng, nhưng chặt chẽ, giống như cầm toàn bộ thế giới. Chân ngắn nhỏ đập đập, mắt to trắng đen rõ ràng tìm kiếm thứ mình cảm thấy hứng thú, Tạ Kế Hiên nhìn, mặc dù mới mấy tháng, nhưng anh chính là cảm thấy đôi mắt này giống Thẩm Gia Ngôn.

Tạ Kế Hiên mới về nhà chưa đầy một lát, thư ký Hoàng đã gọi điện thoại tới: “Tạ tổng, anh Thẩm tìm được rồi. Anh ấy đang ở gần công ty thuê một căn hộ.” Thư ký Hoàng khai báo địa chỉ: “Phòng 602 là của anh ấy, anh hiện tại muốn tới tìm chứ, em lái xe qua ngay.”

Tạ Kế Hiên dừng một chút, chịu đựng: “Trước tiên không đi.”

Hôm nay để cho cậu yên tĩnh chút đi.

Tạ phu nhân nhưng không cách nào an tĩnh, trong đầu bà một mực vọng lại lời lúc rời đi của Tạ Kế Hiên: “Người từng gặp Gia Ngôn chưa có ai không thích em ấy, cho dù con kết hôn với em ấy, cũng chưa từng bảo con mở cửa sau cho em ấy, tất cả phim điện ảnh phim truyền hình đều là dựa vào bản lĩnh của bản thân cầm tới tay, đối với con cũng rất tốt, bao dung con, chịu đựng con, có thể bầu bạn lâu dài với con, không phải nói hạnh phúc của con quan trọng nhất sao, mẹ hiện tại lại nuốt lời?”

“Mẹ hài lòng chứ? Bọn con rất cục sếp ly hôn rồi.”

Bà hài lòng sao? Theo lý thuyết đây chính là kết quả mà bà muốn, nên vui vẻ mới đúng, nhưng mà, Tạ phu nhân lại trở mình, bà không ngủ được!

Hôm sau Tạ phu nhân với quần thâm mắt tím lại, tinh thần không tốt ngồi bên bàn ăn, Tống Mĩ Hân và Đồng Hạ Lăng anh nhìn tôi tôi nhìn anh, nhìn Tạ phu nhân húp cháo nóng hai ngụm, lại coi lọ hạt tiêu thành muối tiêu, đổ trên bữa sáng. Hai người đối mắt, sẽ không phải say mê rồi chứ!

So với những người khác, Thẩm Gia Ngôn bên kia ngược lại ngủ rất ngon, chỉ là quá nhớ bảo bảo, nhìn ảnh của bảo bảo ngủ, trong mơ còn nghe thấy nhóc gọi ba ba.

Cậu trước khi đi lẳng lơ từ trong tủ lạnh của Tạ gia mang theo chutney (*) đầu bếp làm, quét một chút trên pizza, cuộn ức gà cùng với ra xà lách ăn sáng. Ăn cơm xong tới công ty sớm, Đồng Hạ Lăng sáng sớm đã ở cửa chờ, thấy cậu tới vội vàng nghênh đón.

“Anh Thẩm, anh vẫn giận em sao?”

Thẩm Gia Ngôn cười: “Anh giận làm gì.”

“Vậy thì tốt.” Đồng Hạ Lăng cũng biết Thẩm Gia Ngôn sẽ không giận y, nhưng không hỏi y không yên lòng.

“Vậy em vẫn làm trợ lý cho anh được chứ?”

“Có thể mà.” Thẩm Gia Ngôn hôm nay còn có lịch trình, vội vã vào cửa, ngẩng đầu lại nhìn thấy Tạ Kế Hiên đứng đó, dường như đang chờ cậu.

Chutney:

54. Chương 54

Edit + Beta: Vịt

****** Trước khi đọc truyện tui có đôi lời lảm nhảm nè (các thím có thể next qua rồi đọc truyện). Tui biết trước khả năng edit của tui không đc tốt, hay nói luôn là kém. Ok tui rất muốn mọi người trong quá trình đọc mọi ng có thể góp ý thêm cho tui nên sửa như nào như nào. Nhưng mà đôi khi góp ý kiểu gì đó khiến tui rất bực mình, ví dụ như “chỗ này bạn edit thật ả? hay là cop luôn QT vậy?” hay là “ui dịch mà như QT ấy”, rồi thì “thôi thả đọc QT cho lành”. Mọi người nói những câu đó dù không chửi tục hay hất hàm gì nhưng mà người nghe đối diện khó chịu vcl luôn ấy. Không thích thì có thể lặng lẽ out hoặc là nhận xét theo một cách khác. Thử nếu là mình thì chắc các thím cũng sẽ cảm giác vậy thôi. Tui chả coi mình edit free thì các thím phải ăn nói khép nép thế nọ thế kia, rồi khen nọ khen kia, nhưng chỉ cần góp ý theo cách không khiến người nghe khó chịu là được. Thím nào có theo dõi tui từ các bộ trước thì biết tui ấy, dễ dãi thoải mái đến quá đáng luôn, tới mức đôi khi có nhiều bạn còn inb tui bảo tui đừng dễ dãi vậy nữa. Thôi lảm nhảm vậy thôi, dạo này tui có tuổi rồi nên lảm lúc hơi khó ở tý --*

Hai người mặt đối mặt, nhưng không ai mở miệng trước.

Đồng Hạ Lăng thức thời vội vàng chuồn.

Tạ Kế Hiền hỏi: “Sao lại đột nhiên dọn đi, cũng không nói với tôi một tiếng.”

Thẩm Gia Ngôn nói: “Anh không phải ngốc sao?”

Ánh mắt Tạ Kế Hiền chợt lóe, Thẩm Gia Ngôn nói: “Anh cũng biết tôi là minh tinh, người yêu là một kẻ ngốc đối với tôi ảnh hưởng không tốt.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn thở dài, Tạ Kế Hiền vừa nghe ánh mắt sáng lên, thở dài rồi, hối hận rồi, anh vẫn có hi vọng.

Thẩm Gia Ngôn nói: “Đi vội quá quên mất dời tài sản.”

“.....”

“Anh hiện tại vẫn ngốc sao? Nếu còn ngốc tôi quay về dùng máy tính trong thư phòng anh nhé? Cũng chỉ muốn download trò chơi thôi, không phải muốn dời tài sản.” Thẩm Gia Ngôn chớp hai mắt “chân thành”,

thương lượng.

“.....”

“Xin lỗi.” Tạ đại tổng tài lỗ tai đỏ hồi lâu, trịnh trọng nói xin lỗi, “Kỳ thực tôi không ngốc.”

“.....” Thực không dám giấu tôi đã sớm nhìn ra.

Thế giới tự mình nói mình ngốc cũng chỉ có anh.

Thẩm Gia Ngôn cười: “Không giả bộ nữa?” Kỹ thuật diễn vụng về kia của Tạ Kế Hiên cũng chỉ có thể lừa gạt bản thân, có vết xe đổ chân gãy, cậu cũng không dễ lừa vậy nữa.

Hơn nữa, lần đầu tiên nghe nói kẻ ngu nói mình ngu, người uống rượu say còn nói mình chưa say đây, một chút giác ngộ cũng không có.

Cậu biết Tạ Kế Hiên cũng không phải thật tâm muốn lừa cậu, chỉ là quá khép kín bản thân, về phần tại sao, chờ lúc anh nguyện ý nói tự nhiên sẽ nói với cậu.

Tạ Kế Hiên một bộ biểu tình cậu vậy mà biết được.

.....

Hai người lại trầm mặc, Tạ Kế Hiên mở miệng: “Tôi —”

Thẩm Gia Ngôn chờ.

Một lần không thành, Tạ Kế Hiên lại thử nói: “Tôi thích —”

Thẩm Gia Ngôn có chút bất đắc dĩ: “Tạ tổng, đơn ly hôn chuẩn bị xong nhớ đưa cho tôi, trước khi kết hôn chúng ta đã nói, sinh con xong liền ly hôn, hiện tại con cũng sinh rồi, là lúc thực hiện lời hứa.” Cậu kỳ thực đã sớm suy nghĩ chuyện này, sợ dĩ chậm chạp không nói ra, một là luyến tiếc bảo bảo, hai là thời gian càng dài, lúc ngay mặt đối diện với Tạ Kế Hiên, không biết vì sao cậu không biết mở miệng thế nào.

Vừa lúc mượn chuyện hôm qua cố hạ quyết tâm, một là không làm hai là không ngừng, hôm đó liền dọn đi.

Tạ phu nhân hẳn là rất cao hứng.

“Bà chị.” Bạn tốt Mạnh phu nhân của Tạ phu nhân dẫn theo mấy lão thái thái mặc điệu thấp hoa lệ tìm tới tận cửa, hào hứng vội vàng cho Tạ phu nhân xem kiểu tóc vừa uốn của mình: “Em nói với chị, đây là em đặc biệt tìm người dựa theo kiểu tóc của nữ chính trong quảng cáo mới của Tiểu Thẩm làm, mọi người đều nói rất đẹp, còn hợp hơn cả nữ chính đấy.”

Tạ phu nhân không có hứng thú gì, có lệ gật đầu một cái: “Đẹp lắm.”

“Đúng không.” Mạnh phu nhân nhận được khen ngợi, hài lòng, kêu mọi người cùng ngồi xuống: “Chúng ta gần đây lâu lắm không tụ tập rồi, vốn đã nói tuần trước đi uống trà, nhưng tôi thật sự không rảnh.”

“Bà làm gì mà không rảnh?” Mọi người nháo nhào hỏi.

“Ui dà, đừng nhắc nữa, Khả Thực amway cho tôi một bộ phim truyền hình, Tiểu Thẩm nhà bà ấy diễn, tôi vừa xem quả thực không ngừng được, hay lắm luôn!” Khả Thực là tên của Tạ phu nhân, tên đầy đủ của bà là Đồng Khả Thực.

“Tôi có lần xem cả ngày, emma khiến tôi khóc, lúc tiểu Thái tử chết tôi khóc thảm, đứa nhỏ lớn lên đẹp như vậy, không có được người yêu thì thôi, còn bị loạn đao chém chết, đầu óc biên kịch hỏng rồi đi!” Hai người này không hổ là chị em, một mảng đạo diễn, một mảng biên kịch, dù sao hai người này nói cũng coi như là, mảng đúng.

“Đẹp vậy sao?” Mọi người đều có hứng thú, các bà thường tụ tập, Mạnh phu nhân chính là leader ẩn hình, một của lão thái thái trong giới nhà giàu quay như chong chóng, bà vừa nói vậy, về ắt phải tìm.

“Đẹp!” Mạnh phu nhân nhân cơ hội amway: “Emma, các bà không biết Tiểu Thẩm diễn tốt thế nào đâu.” Bà vội vàng mở điện thoại ra, cho các chị em xem ảnh sân khấu và ảnh chụp màn hình lúc xem phim bà lưu lại, “Các bà xem, đây là cậu ấy mang theo nữ chính cưới ngựa, nữ chính không biết cười, không cẩn thận từ trên ngựa ngã xuống, cậu ấy lập tức ôm lấy, sức mạnh của bạn trai nha, cái nụ cười này, tôi hận không thể in ra dán đầu giường ngày ngày nhìn.”

Mọi người vừa nhìn, quả nhiên hào hoa phong nhã, nhất là gò má, quá đẹp, rồi rít cảm thán: “Quá đẹp.”

“Ài, các bà không biết tôi có bao nhiêu hâm mộ Khả Thực, ông trời không công bằng mà, sao chuyện tốt gì cũng rơi vào trên người bà ấy, tôi cũng muốn có một đứa con dâu chăm chỉ vươn lên lại cố gắng như vậy, lớn lên còn đẹp vậy nữa!” Mạnh phu nhân chân tâm thật ý: “Trong tin bên lề của bộ phim này, Tiểu Thẩm phần lớn thời gian đều bị thương làm việc, một chút oán giận cũng không có, diễn viên tổ phim đều khen cậu ấy, thậm chí còn có người không chút kiêng dè bày tỏ thiện cảm đấy!”

Hu hu hu.

Đừng nói nữa.

Tạ phu nhân càng nghe càng muốn khóc.

Đầu cũng không ngẩng nổi.

Muốn đập vào tường.

Mắt Mạnh phu nhân lại phát sáng: “Khả Thục này, thương lượng với bà, bọn chúng tôi đều muốn gặp Tiểu Thắm, không yêu cầu khác, sờ tay nhỏ là được, bà gọi nó về cho chúng tôi xem tý nhé?”

U àaaaaaa.

Tạ phu nhân hai hôm nay thật sự không dễ chịu, toàn thân đều không thoải mái, đứng ngồi không yên, bây giờ nghe bạn nói Thắm Gia Ngôn ưu tú thế nọ thế kia, càng thêm muốn khóc.

“Tôi.” Bà ngẩng đầu đáng thương nhìn Mạnh phu nhân: “Tôi không gọi về được, nó muốn ly hôn với Kế Hiên.”

Bạn tốt vừa nghe thu lại khuôn mặt tươi cười, bạn bè nhiều năm như vậy không phải vô ích, “Không phải bà chọc người ta giận bỏ đi chứ?”

Tạ phu nhân không nói chuyện, đây chính là ngầm thừa nhận.

“Giải tán giải tán.” Mạnh phu nhân đứng dậy muốn đi, Tạ phu nhân vội vàng túm bà lại: “Bà đừng mà, tôi đang khó chịu đấy, bà an ủi tôi tý đi.”

“Chọc tức người không phải vừa ý bà sao? Sao còn khó chịu chứ?” Mạnh phu nhân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, người bạn tốt này của bà ở trước mặt bà phàn nàn 2 lần, nói 2 người không có con là một vấn đề lớn. Bà lúc đó đã nói, anh chị em Tạ gia có rất nhiều, đến lúc đó ôm tới không được sao, nhưng người này rất cuộc vẫn không nghe vào.

“Tôi không phải bởi vì nó mà khó chịu, tôi chính là ngủ không ngon mà thôi.”

“.....” Còn cứng miệng. Mạnh phu nhân bắt đắc dĩ: “Bà nói bà, con dâu tốt như vậy cứ phải hành hạ tới bỏ đi bà mới vui vẻ, Tiểu Thắm người rất tốt, tôi có lần ở bên ngoài gặp được nó, trời rất nóng, cùng giúp đỡ tải xê đẩy xe, dù gì cũng là mình tinh, còn vào nhà giàu, một chút kiêu ngạo cũng không có, có thể thấy được nhân phẩm rất tốt.”

Đừng nói nữa.

Thật sự muốn khóc.

“Thật sự muốn ly hôn à?”

“Ừ.” Tạ phu nhân gật đầu: “Dọn hết đi rồi.”

Xem ra là kiên định quyết tâm, ài, bà an ủi có ích gì chứ, còn phải xem bản thân Khả Thục. Không khí có chút âm u, Tạ phu nhân chờ an ủi đấy, nghe được Mạnh phu nhân nói: “Số của Tiểu Thẩm là gì, tôi đi tâm sự với nó, khuyên nhủ nó, nói không chừng có thể hồi tâm chuyển ý, bà yên tâm, sẽ không giới thiệu con tôi với nó.”

“Không biết!”

Tạ phu nhân cực kỳ tức giận, hữu nghị gì đó, toàn là chị em cây khế!

(Thật ra bản gốc là “tỷ muội hoa nhạ” nhưng để phù hợp với lượng muối của các bác gái tui đã đổi sang từ này =)))) ý hai từ cũng same same nhau)

Tạ Kế Hiên đứng ở trong phòng làm việc lớn như vậy, trong lúc nhất thời không biết nên làm gì. Nguyên nhân anh tới Tân Nguyên chính là Thẩm Gia Ngôn, cho dù bận rộn hơn nữa, cũng muốn cố gắng ở Tân Nguyên, ở bên cạnh Thẩm Gia Ngôn, muốn cách gần chút. Nếu như không có Thẩm Gia Ngôn, anh sẽ thế nào, trở lại cuộc sống trước kia sao?

Không, hiển nhiên anh không chịu được.

Lúc này, có lời mời trò chuyện video, là bạn cũ của anh Mike. Vừa kết nối, chưa thấy người đã nghe thấy tiếng trước.

“Ông bạn, tao nghe nói mày ly hôn rồi?”

“..... Vẫn chưa.”

“Phương diện kia của mày không được sao?” Mike mở miệng đã chất vấn phương diện kia.

Đàn ông bị chất vấn phương diện kia tuyệt đối sẽ khó chịu, Tạ Kế Hiên nhớ tới ánh mắt trước kia Thẩm Gia Ngôn nhìn nửa người dưới của anh, bị kích thích đến thần kinh, “Tao rất ổn!”

Mike sợ hết hồn: “Tốt mà tốt mà, tao tin mày!”

“..... Không cần mày tin.”

“Tao ra chiêu cho mày nhé.” Mike nóng lòng muốn thử, “Mị lực nhân cách đã không giữ người ta lại được, vậy thì dùng thân thể mày giữ cậu ấy lại!”

“.....” Câm mồm đi.

Mike tiếp tục nói: “Phương pháp này được chứng minh là hết sức hợp lý còn hữu hiệu, cái gọi là làm chút tình cảm là ra, không phải không có đạo lý, để cho cậu ấy lệ thuộc vào trên thân thể mày, từ đó nắm trong tay trái tim cậu ấy, như vậy cậu ấy sẽ không thể rời bỏ mày!”

“Mày không phải xem rất nhiều bá đạo tổng tài sao, thời điểm thực tế đến rồi!”

“.....”

Nghe nói chút, Tạ Kế Hiên thật sự có chút bị tấy não, cái này đại khái chính là tâm lý bị người ép tới tuyệt cảnh đi.

“Nhưng em ấy là thẳng nam.”

“Oaaa, cái này có chút khó làm, không nhìn ra nha, mày thích kiểu cứng rắn.” Mike vắt óc nghĩ: “Thẳng nam đều thích ngực lớn mông vênh, nếu không, mày đi bơm ngực?”

“Bốp”, Màn hình đen sì, rất hiển nhiên, chủ nhân đối diện bởi vì quá xấu hổ tắt máy.

Mike tưởng tượng một chút Tạ Kế Hiên ngực lớn mông vênh, suýt chút nữa làm mình buồn nôn ói ra, thôi vậy, chiêu này không thể thực hiện được.

Trong đầu Tạ Kế Hiên cũng tưởng tượng một chút bộ dáng gái của mình, còn chưa bắt đầu đã phủ định, nếu không anh hôm nay ăn cơm đều phải ói ra. Cái này không được, vậy thì chỉ còn lại lựa chọn “Dựa vào thân thể thượng vị”, cái này quá khó khăn, đầu tiên đẩy ngã thế nào chính là vấn đề.

Không được, anh làm sao sa sút đến nước này. Tạ Kế Hiên phỉ nhổ chính mình.

Lúc này, nhắc đến Tào Tháo Tào Tháo đến, Thẩm Gia Ngôn đi lên cầm đồ. Cậu có lúc tập luyện xong, sẽ đến chỗ này của Tạ Kế Hiên tắm, trong phòng tắm còn giữ không ít đồ đạc của cậu, phòng nghỉ cũng có quần áo linh tinh của cậu.

Vừa lúc hôm nay phòng tắm bên dưới hỏng, Thẩm Gia Ngôn định ở chỗ này cuối cùng đối phó một ngày. “Tạ tổng, tôi chờ lát nữa tắm rồi đi được chứ?”

Tạ Kế Hiên đầy trong đầu “đẩy ngã”, “dùng thân thể giữ cậu ấy lại”, chờ lúc dừng lại, người đã đứng ở cửa

phòng tắm.

Cửa kính mờ chiếu ra thân ảnh mờ lung của Thẩm Gia Ngôn, giống như có lực hấp dẫn nào đó, khiến anh không tự chủ được giơ tay lên.

55. Chương 55

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit + Beta: Vịt

*** Ngồi buồn chán nên tui quyết định đăng nốt chương dự phòng còn lại =)))) Giờ tui đi hóng gió Bắc tới đây =))))

Thẩm Gia Ngôn đã sớm nhìn thấy Tạ Kế Hiên đứng ở cửa, bên trái đứng 5 phút, bên phải đứng 5 phút, giống như đang đứng gác cho cậu vậy.

.....

Thẩm Gia Ngôn cho rằng anh cũng muốn tắm, tăng nhanh tốc độ vội vàng tắm xong, bởi vì quần áo đều ở bên ngoài, chỉ đơn giản mà quần khăn tắm. Cửa kéo ra dọa Tạ Kế Hiên giật mình, Thẩm Gia Ngôn đang xấu hổ, chỉ thấy Tạ Kế Hiên rất nhanh khôi phục cao lãnh, lộ ra biểu tình bá khí.

Thẩm Gia Ngôn nói: “Tạ tổng, anh muốn tắm sao?”

Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình: “Tôi muốn tắm cậu.”

“.....”

???

Thẩm Gia Ngôn bị cưỡng bất thành linh dẫn tới kích thích, máu chốt là Tạ Kế Hiên một chút cũng không cảm thấy mình nói có vấn đề gì, thấy biểu tình anh có lẽ còn chưa biết lời mình nói có bao sắc tình. Thẩm Gia Ngôn trong lúc nhất thời phản ứng không kịp, đang không có lời nào để nói, Tạ Kế Hiên khiêng cậu lên ném tới trên giường.

.....

Đây là muốn Bá Vương ngạnh thượng cung?

“Anh làm gì?” Thẩm Gia Ngôn cạ lời một hồi.

“Sợ rồi sao?”

“.....”

Sợ cái đầu anh đấy.

Tạ Kế Hiên trên cao nhìn xuống, kéo cà vạt, dừng nói, mặc dù nói có chút lúng túng, nhưng động tác vẫn soái khí. Nhìn như vậy thật là vui tai vui mắt, mấy tổng tài bá đạo “Bá tổng” suy cho cùng không cần nổi hiện thực chân chính trong phim truyền hình kia, mặc dù mặt vẫn là không biểu tình, nhưng khí thế lại mạnh.

Thẩm Gia Ngôn còn có tâm tình thương thức, Tạ Kế Hiên chân thành tha thiết: “Biết tôi muốn làm gì không?”

“Chẳng lẽ muốn cùng tôi vỗ tay?”

Tạ Kế Hiên đỏ mặt, hừ lạnh một tiếng: “Xấu hổ cũng đã muộn, tôi sẽ không dừng tay.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn nghĩ cậu có nên phối hợp kêu 2 tiếng hay không, bằng không người khác nhìn thấy cảnh tượng này, không biết còn tưởng Tạ Kế Hiên mới là bị cưỡng đấy. Cậu cũng muốn xem xem Tạ Kế Hiên kế tiếp muốn làm gì, tư thế bị ném xuống không thoải mái, Thẩm Gia Ngôn hơi cử động chút, muốn đổi tư thế thoải mái cẩn thận xem phim, kết quả vừa nãy bị ném xuống đã nới rộng khăn tắm, cử động liền mở ra.

Nhìn một cái không sót gì.

Thẩm Gia Ngôn thế là liền nhìn thấy khuôn mặt càng ngày càng đỏ của Tạ Kế Hiên chảy xuống máu mũi.

.....

Thư ký Hoàng gõ cửa đi vào, thấy Tạ đại tổng tài máu mũi chảy không ngừng sợ chết, vội vàng động tay cầm máu cho: “Tạ tổng, anh đây là sao thế?”

Thẩm Gia Ngôn cạn lời toàn bộ luôn, nói ra cậu không tin, đại tổng tài tung hoành bốn biển nhà cậu bị tôi lừa thể kích thích tới chảy máu mũi.

Thật vừa đúng lúc này Tạ phu nhân cũng tới, nhìn thấy con ruột chảy máu mũi, lại nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn có mặt, nhất thời hiểu rõ. E không phải là không muốn ly hôn, trong lòng bị thương khó nhin, cho nên kích động quá, máu mũi chảy xuống. Tạ phu nhân đau lòng: “Đây là sao thế?”

“Không sao, máu mũi mà thôi, không có gì lớn.”

“.....”

Vậy sao??

Vừa nói xong Tạ phu nhân liền đau buồn, nhìn Thẩm Gia Ngôn một cái, nói: “Con trai à, mẹ đã nói với tiểu Đỗ, con hai hôm nay vẫn là tới bệnh viện đi, chuyện ly hôn lớn như vậy, mẹ sợ thân thể con không chịu nổi, đừng xảy ra chuyện gì.”

“.....”

Có thể xảy ra chuyện gì?? Chảy máu mũi sao?

Tạ phu nhân thở dài: “Thân thể con quá yếu đuối, gặp phải chút biến động nhỏ không tốt thôi đều phải bị bệnh một trận, đừng nói chuyện ly hôn nghiêm trọng như vậy, mẹ thấy con lại gầy rồi, ngón tay cũng có thể nhìn thấy xương.”

“.....”

??? Nhìn thấy xương của con trai ngài e là gần 200 cân (~100 kg) đấy.

“Mẹ vốn cho rằng con chỉ sẽ ăn không ngon, không nghĩ tới đã phát triển tới chảy máu nghiêm trọng như vậy.” Tạ phu nhân dùng khăn tay lau lau mắt, “Con người đáng thương mẹ đây, con sau này phải làm sao chứ.”

.....

Thẩm Gia Ngôn nói: “Tạ phu nhân, chảy máu mũi không sao đâu, thân thể Tạ tổng tốt lắm.”

Tạ phu nhân giống như là bị ai bắt nạt, “Nó kỳ thực chỉ là bên ngoài kiên cường mà thôi, bên trong đã bị khoét hết rồi, hiện tại nhìn không sao, chỉ là giả vờ kiên cường mà thôi. Cậu muốn ly hôn chúng tôi cũng không thể cứng rắn ngăn cản cậu, muốn đi thì đi đi, chúng tôi cô nhi quả mẫu nương tựa lẫn nhau, có thể đi tới đâu thì tới đó đi.”

“.....”

Tạ Kính Đông không phải vẫn còn sao, sao lại cô nhi quả mẫu.

Thẩm Gia Ngôn không có lời nào để đáp, hai ba câu này của Tạ phu nhân, làm cho cậu giống như người xấu vứt chồng bỏ con vậy. Bọn họ ly hôn, không phải chuyện mà Tạ phu nhân cho tới nay mong đợi sao? Không cười ngược lại khóc, đây là bị cái gì kích thích.

“Ngài không phải nên cao hứng sao? Chúng tôi ly hôn, đang thuận theo tâm ý của ngài mà, như vậy cô gái ngài đã sắp xếp xong có thể sinh con cho Tạ Kế Hiên rồi.”

Biểu tình bi thương của Tạ phu nhân cứng ngắc ở trên mặt, đây chẳng lẽ chính là tự tạo nghiệp không thể sống trong truyền thuyết sao? Bà cả đời lần đầu tiên nhận được được tư vị khó chịu này, “Tôi —”

Tạ phu nhân mở miệng: “Mỹ Hân chỉ biết ăn, không biết sinh con.”

“.....”

Tổng Mĩ Hân đang thoải mái nằm xem phim ăn snack đột nhiên mạnh mẽ hắt hơi một cái, một bên lẩm bẩm ai đang nhắc tới cô, một bên tiếp tục nhét khoai tây chiên vào trong miệng, “Oaaa, khoai tây chiên vị dưa chuột (*) này ăn ngon quá!”

((*) xem ảnh ở cuối chương)

“Tôi cảm thấy tiểu cô nương rất tốt, thích ăn không phải vấn đề gì cả, mặc dù hơi mập chút, nhưng nhìn ra được là một người lạc quan hướng về phía trước, lớn lên cũng rất đẹp.” Thẩm Gia Ngôn chính là cảm thấy tiểu cô nương đúng là cô gái không tệ, cậu thích người lạc quan hướng về phía trước.

Tạ phu nhân mặt cảnh giác, “Đẹp hơn nữa cũng không đẹp bằng con tôi.”

“.....”

Đây là cuộc đấu so sắc đẹp gì đó sao? Hơn nữa lời này sao quen tai vậy.

Thẩm Gia Ngôn không biết nói gì cho phải, “Tôi lát còn có lịch trình, đi trước đây.”

Sau khi Thẩm Gia Ngôn đi, Tạ phu nhân thở phào, ở đối diện Tạ Kế Hiên ngồi xuống, nhú mày hỏi anh: “Đây là sao thế, Thẩm Gia Ngôn đánh sao?”

Tạ Kế Hiên sợ bà hiểu lầm, đi tìm Thẩm Gia Ngôn tính sổ, liền muốn mở miệng giải thích, nghe Tạ phu nhân nói: “Đánh con thì chịu đựng, tuyệt đối không thể đánh trả biết chưa.”

“.....” Hả??

Tạ phu nhân bắt đầu phê bình: “Con cũng quá gây thất vọng, vợ mình cũng không giữ được, con còn có thể làm gì, tư thế con ở trên thương trường rung trời chuyển đất đâu? Khí thế nói một không hai cả Tạ gia đều phải nghe lời con đâu! Mẹ quá thất vọng với con!”

“.....” Tạ Kế Hiên nói: “Con biết mẹ trong lòng không dễ chịu.”

Tạ phu nhân khổ sở trợn mắt: “Mẹ vui lắm đấy!”

.....

Tác phẩm biên kịch đầu tiên của Mạnh Vân Tinh, Mạnh gia khá coi trọng, trước khai máy cao điệu mở tiệc, không phải người cùng tuổi quy mô nhỏ gặp nhau, mà là cực kỳ nghiêm túc mời hết ông chủ lớn khắp nơi. Làm diễn viên chính, Thẩm Gia Ngôn đương nhiên cũng ở hàng ngũ được mời.

Lịch trình buổi tối chính là tới tham dự tiệc.

Lúc Thẩm Gia Ngôn đến, nhìn thấy phía ngoài phòng tiệc bày tầng dây lẵng hoa, đều là chúc mừng Mạnh Vân Tinh, trong đó cũng có của Thẩm Gia Ngôn, bày ở vị trí bắt mắt nhất.

Mạnh Vân Tinh sớm đã ở bên ngoài chờ, nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn cao hứng vẫy tay, Thẩm Gia Ngôn đưa hoa trong tay cho y: “Chúc sự nghiệp thành công, từng bước thăng tiến.”

“Cám ơn nam thần!”

Bữa tiệc chọn phương thức tự phục vụ, thuận tiện mọi người tán gẫu. Ở hiện trường ông chủ lớn quen mắt có không ít, nhưng có thể nói chuyện không có mấy, Thẩm Gia Ngôn đi hai vòng, nên chào hỏi đều chào hỏi, mới nghỉ ngơi ăn uống.

Mạnh Vân Tinh rời đi không đến một lát, lại vui vẻ trở lại, cùng tới còn có mấy vị phu nhân. Tuổi xấp xỉ Tạ phu nhân, trang phục của từng người cực kỳ tinh xảo đẹp đẽ, nhìn thấy mặt Thẩm Gia Ngôn, mắt sáng lên, tăng nhanh bước chân.

Mạnh Vân Tinh giới thiệu, đi đầu chính là mẹ y, Thẩm Gia Ngôn chào hỏi, Mạnh phu nhân một cái cầm lấy tay cậu: “Đã sớm nghe Vân Tinh nhắc tới cháu, quả nhiên lớn lên tuấn tú lịch sự.”

Những người khác cũng khen theo, làm cho Thẩm Gia Ngôn ngượng ngùng.

Lại nói hai câu, Mạnh phu nhân gọi con lớn nhất của bà tới, Mạnh Vân Dương lúc này đứng ở bên cạnh, Mạnh phu nhân gọi một tiếng, không gọi được con trai đến, ngược lại gọi Tạ phu nhân đến.

Tạ phu nhân đứng ở giữa bà và Thẩm Gia Ngôn, nói: “Bà gọi tôi?”

“.....”

Bà tên là Vân Dương hả?

Chị em cây khế còn đang làm âm ỉ, Mạnh phu nhân kiểm chế: “Tôi gọi chính là Vân Dương tới đây chào hỏi, nghe Vân Tinh nói, hai đứa cũng là bạn bè đấy.”

“Ồ.” Tạ phu nhân nói: “Chỉ là bạn bè thôi.”

“.....” Mạnh phu nhân bất mãn: “Bà còn có việc sao, tôi muốn nói chuyện với Tiểu Thẩm.”

“Tôi đứng của tôi, bà nói của bà, không cần phải để ý đến tôi.”

Ai muốn để ý bà, Mạnh phu nhân tức trợn mắt trắng, lúc này, Mạnh Vân Dương đã tới, Mạnh phu nhân nhanh chóng lôi kéo con trai nói: “Tới chào hỏi với Tiểu Thẩm, chuyện Vân Tinh con làm anh trai còn chưa nói tiếng cảm ơn đấy.”

Thẩm Gia Ngôn khoát tay, Tạ phu nhân nói: “Không cần cảm ơn.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn cười lúng túng: “Thật sự không có gì, đều là bản thân Vân Tinh có tài, tôi chỉ là hơi góp tay chút thôi, ngài không cần để trong lòng.”

“Ui da, Tiểu Thẩm khiêm tốn quá.” Mạnh phu nhân cũng không phải là dễ bắt nạt, “Tiểu Thẩm đứa nhỏ tốt như vậy, ai vót tới tay không phải coi làm bảo bối mà bưng sao, nếu vào Mạnh gia chúng tôi, đừng nói chịu oan ức, ngay cả một chút không vui, tôi cũng không cho phép, tôi không phải loại người đó, chờ người ta đi rồi mới hối hận, vậy cũng muộn rồi.”

Tạ phu nhân nhất thời khí thế giảm mạnh, bị chột trúng chỗ đau, thật vất vả sung mãn khí lại xẹp xuống.

Lúc này đổi thành Mạnh phu nhân ưỡn ngực ngẩng đầu. Tạ phu nhân đưa lưng về phía Thẩm Gia Ngôn, Thẩm Gia Ngôn cũng nhìn không thấy biểu tình của bà, có chút xem không hiểu tình tiết vở kịch, chỉ có thể lựa chọn im lặng.

Cũng may lúc này Thôi Chính Khâm hát bài hát chủ đề phim tới đây chào hỏi, mới phá vỡ không khí cứng nhắc, mọi người liền nhàn cơ hội giải tán, Tạ phu nhân bị người lôi đi, Thẩm Gia Ngôn nhìn bà đi xa thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Gia Ngôn vừa nãy đã nhìn thấy Thôi Chính Khâm ở bên kia nói chuyện, bọn họ đã lâu không gặp, khoảng thời gian này Thôi Chính Khâm bận rộn bên ba khắp nơi mở concert, công ty cũng không tới, lúc này gặp nhau, hai người đều rất cao hứng. Lúc bữa tiệc sắp tan, cũng là cùng nhau ngồi xe của người đại diện đi.

Thôi Chính Khâm còn muốn về công ty thu bài hát, Thẩm Gia Ngôn cũng tò mò đi theo xem chút. Hai người ngồi ở trong phòng thu âm, Thôi Chính Khâm thu xong một bài nghỉ ngơi, chờ những người khác đến, Thôi Chính Khâm đột nhiên hỏi: “Anh Thẩm, anh muốn ly hôn với Tạ tổng sao?”

Thẩm Gia Ngôn kinh ngạc: “Sao cậu biết?” Chuyện này ngoại trừ người bên cạnh, ai cũng không nói với.

Thôi Chính Khâm chỉnh âm đàn ghi-ta: “Em và Hạ Lăng là bạn bè, cậu ấy không cần thận lỗ miệng.”

Thẩm Gia Ngôn cười cười: “Cậu hỏi chuyện này làm gì.”

Thôi Chính Khâm nửa thật nửa giả nói một câu: “Em suy nghĩ, còn có cơ hội theo đuổi anh chứ sao.”

Vừa nói xong, cửa bị đẩy ra, Thẩm Gia Ngôn còn tưởng nhân viên làm việc trở lại, kết quả quay đầu nhìn lại, là Tạ Kế Hiên.

Khoai tây chiên vị dưa chuột is real =))))))

56. Chương 56

Edit + Beta: Vịt

Hiện tại cũng sắp 12h, Tạ Kế Hiên không phải nên ở nhà sao?

Hơn nữa điệu bộ này, sao có chút ý tứ bất gian vậy?

Lúc này, nhân viên làm việc tiến vào, Tạ Kế Hiên cũng thuận thế ngồi ở bên cạnh Thẩm Gia Ngôn.

“Muộn vậy còn chưa đi hả?” Thẩm Gia Ngôn tò mò hỏi một câu.

”Anh chờ em cùng đi.

Thôi Chính Khâm nhìn một cái, không phải sắp ly hôn sao? Vẫn ở cùng nhau sao?

Tạ Kế Hiên giống như là nói cho ai nghe: “Anh mua đồ ngủ mới cho em, em về thử xem.”

“.....”

Dừng lại! Đây là nội dung phim lúng túng khiến cho người ta cảm thấy xấu hổ gì đó. Thẩm Gia Ngôn hiểu đại khái, Tạ Kế Hiên không phải là đang nói cho Thôi Chính Khâm nghe chứ, câu vừa nãy anh nghe thấy? Nói thật, Thẩm Gia Ngôn căn bản không để ở trong lòng, Thôi Chính Khâm chính là đang nói giỡn thôi, trước kia cũng đã nói, nhưng cũng không thấy y làm gì.

Thẩm Gia Ngôn cũng không chọc rách sự thật đã tách ra của hai người, chỉ là mơ hồ đáp ứng một tiếng.

Tạ Kế Hiên thế là ưỡn thẳng sống lưng, bá khí lộ ra tư thế chính cung.

.....

Đường như đang nhẩn nhủ nhà người không vượt qua được ông đây đâu.

Thôi Chính Khâm yên lặng hí hoáy đàn ghi-ta không nói chuyện, lúc rời đi tiễn bọn họ đến cửa. Nhìn bóng dáng hai người rời đi có chút bình tĩnh, trước kia còn không có cảm giác gì, hiện tại càng nhìn hai người càng thấy xứng đôi, ngay cả bóng lưng cũng không biết bắt đầu từ khi nào có ấn ý, nhìn thôi đã biết là một đôi, chẳng lẽ đây chính là cái gọi là tướng phu thê?

Bất kể có phải sắp ly hôn hay không, y e rằng cũng không có cơ hội gì.

Có người đã định trước trời sinh một đôi, người khác cố gắng thay thế, cũng bất quá là hàng thứ đẳng mà thôi.

Tạ đại tổng tài một đường đi theo tới nhà trọ của người ta, nhưng đến cửa Thẩm Gia Ngôn không để cho vào. Tạ Kế Hiên không động đây, “Ổ chỗ này quen chưa?”

“Vẫn ổn.” Mặc dù không có rộng rãi sáng sủa như biệt thự lớn, nhưng điều kiện còn kém hơn bây giờ cậu cũng không phải chưa từng ở, cho nên không có ảnh hưởng gì.

“Nhớ Bảo Bảo không?”

Nhớ! Có lúc nhớ tới ngủ không yên, nhắc tới Bảo Bảo vẻ mặt Thẩm Gia Ngôn thâm trầm rất nhiều, “Nhóc con thế nào rồi?”

“Đã khóc một hồi, được tôi cầm ảnh của cậu lừa gạt.”

“.....” Vậy hả, dựa vào hơn 10 nghìn tấm hình trong máy tính của anh có thể lừa được 1 năm rưỡi.

Tạ Kế Hiên lấy điện thoại ra, cho Thẩm Gia Ngôn xem video anh quay Bảo Bảo. Ấn phát hình, nhãi con mà ngày đêm nhớ nhung trở nên chân thật sống động. Hôm nay mặc quần áo nhỏ hình gà con, lúc đập lộ ra bụng trắng trắng, tròn vo, hẳn là vừa uống xong sữa, tinh thần vô cùng tốt, đang hứng thú gặm tay thịt nhỏ.

Video Tạ Kế Hiên quay, gọi một tiếng Bảo Bảo, nhóc con chớp chớp mắt, không có động tác gì. Tạ Kế Hiên lại lấy ảnh của cậu ra, nhóc con mắt phát sáng, phun bong bóng nước miếng muốn ôm ôm, Tạ Kế Hiên niết niết khuôn mặt nhỏ của nhóc, Thẩm Gia Ngôn nhìn thấy nụ cười vui sướng của nhóc con.

Thẩm Gia Ngôn thật muốn xuyên qua điện thoại ôm lấy, thấy được không sờ được thật quá thống khổ.

Đây tuyệt đối là âm mưu của Tạ Kế Hiên, nhưng vô cùng thành công, câu trái tim cậu lên ngựa mồi, Thẩm Gia Ngôn có chút tức nổ phổi, nói: “Tôi quyết định muốn tranh quyền nuôi dưỡng Bảo Bảo với anh.”

“.....”

Tình cảnh hiện tại của Tạ đại tổng tài đại khái chính là cái gọi là lấy đá đập lên chân mình, vốn định mềm hoá Thẩm Gia Ngôn, không nghĩ tới ngược lại chọc giận thế giới nhỏ của Thẩm Gia Ngôn, khiến cho sự tình phát triển theo hướng càng ngày càng tệ.

Mấy đứa bạn tốt nghe nói chuyện ly hôn, chờ Mike từ nước ngoài tới đây, nhanh chóng hẹn nhau đi khuyên bảo Tạ Kế Hiên, chỉ sợ bạn tốt nghĩ quẩn.

Tạ Kế Hiên thoát nhìn quả thật không có tinh thần gì, nghĩ cũng biết, người mà tâm tâm niệm niệm không dễ theo đuổi tới tay, ngày tháng tốt đẹp chưa tới mấy ngày, đã ảm ỉ ly hôn, nghĩ thôi đã mệt mỏi.

Đỗ Tử Tử mở miệng trước: “Nói chuyện cẩn thận chút đi, Gia Ngôn có phải có việc khó nói gì hay không?”

Mike nói: “Đúng đúng đúng, có phải sinh hoạt tình dục không hài hòa hay không hả, nghe nói 90% vợ chồng ly hôn đều là nguyên nhân này.”

“.....”

Mạnh Vân Dương cười nói: “Bạn bè ngoại quốc quả nhiên phóng khoáng, ba câu không rời sọc xi.”

Mike không đồng ý: “Tao nói thật đấy! Mà xem Tạ Kế Hiên, lúc trước ở cùng với Gia Ngôn tao còn tưởng chỗ đó của nó có vấn đề, vừa nhìn chính là xử nam mà. Mà cũng biết đấy, kỹ xảo nắm giữ không tốt sẽ bị ghét bỏ, không cách nào làm sung sướng bạn đời sớm muộn bị đạp á!”

Mạnh Vân Dương lắc lắc đầu: “Xin lỗi, không biết, kỹ xảo của mình rất tốt.”

Trần Phương nói: “Cái gì cũng đừng nói, lúc này nên cưỡng chế trời người về, nhốt vào phòng nhỏ tối, ngày 9 9 81 ngày, tới lúc đó, anh ấy đã không thể rời khỏi thân thể anh, tự nhiên nước chảy thành sông, rốt cuộc không cần lo lắng sẽ ly hôn với anh.”

..... Còn 9 9 81 nữa, mà cho là luyện công hả.

Rốt cuộc Đỗ Tử Tử lớn tuổi nhất nói chuyện đúng trọng tâm hơn: “Quan hệ của hai bạn mà ban đầu chính là sai lầm, mà cũng không nói với người ta mà thích cậu ấy, giữa hai người tự nhiên sẽ có ngăn

cách không xóa bỏ được, hợp đồng hôn nhân nhất định sẽ không lâu dài. Không bằng mượn cơ hội này bắt đầu một lần nữa, ở chung lâu như vậy, tao cảm thấy Gia Ngôn đối với mày nhất định là có cảm tình, nói không chừng cậu ấy cũng muốn bắt đầu một lần nữa, muốn hai người đứng ở địa vị ngang hàng một lần nữa quen biết, ở cùng với mày.”

Mạnh Vân Dương gật đầu: “Mày phải có lòng tin với bản thân, bọn tao sẽ luôn ủng hộ mày.”

Tạ Kế Hiên trầm mặc, trong lòng rối loạn phức tạp, nhưng con đường luôn phải đi. Thắm Gia Ngôn có tính cách của mình, chuyện muốn làm sẽ kiên trì, từ cậu làm diễn viên quen 5 năm cũng chưa từng vứt bỏ sự nghiệp diễn cũng có thể thấy được, là người cứng rắn không dễ tìm. Hơn nữa anh cũng không muốn ép Thắm Gia Ngôn làm chuyện không muốn.

Thật sự muốn ly hôn sao? Bất luận là ai đối diện với người mà mình thích đều sẽ thiếu hụt sự tự tin, càng đừng nhắc tới tâm tình anh lúc này. Người khác nói thì dễ dàng, đối với anh mà nói thật là việc khó.

Lúc này, Mike nói: “Hợp đồng là gì?”

Người này ngược lại rất biết nắm bắt trọng điểm. Đỗ Tử Tử đẩy hắn đứng lên: “Đi thôi, chúng ta đi uống rượu, để cho Kế Hiên tự mình suy nghĩ thật kỹ đi.”

Đêm nay, Tạ Kế Hiên mất ngủ, Thắm Gia Ngôn cũng mất ngủ.

Bảo Bảo ngủ vù vù.

Thắm Gia Ngôn vừa mở mắt còn có lịch trình phải chạy. Hôm qua retake Thần Cổ im lìm đã lâu truyền ra tin tức mới, đạo diễn mới đã vào vị trí, lập tức sẽ bắt đầu quay, nhìn thời gian, quay gần như đồng thời với 12h trình thám , có loại ý tứ đầu đầu.

Sau này có thể đụng chạm thời gian chiếu hay không cũng chưa biết chừng.

Bất kể đối thủ nào cũng không thể xem nhẹ, nhất là loại topic có thể xào lên như Thần Cổ , team chủ đạo của trình thám càng thêm tập trung tinh thần hơn trước kia, phòng ngừa chui vào kẽ hở.

Thắm Gia Ngôn cũng càng mệt mỏi, 12h về đến nhà mắt đều sắp không mở ra được. Đi thang máy đến tầng 6, cách từ xa đã nhìn thấy cửa nhà có một thân ảnh cao lớn, cậu một cái nhận ra là Tạ Kế Hiên, nhưng gọi một tiếng, lại không nhận được đáp lại.

Đến gần mới phát hiện, người uống rượu say. Ở chung thời gian dài như vậy, ngoại trừ cái lần ăn quán ven đường cùng bạn cậu có chút say, Thắm Gia Ngôn vẫn là lần đầu tiên thấy anh say lợi hại vậy.

Bất quá Tạ Kế Hiên rất nhanh mở mắt ra, túm lấy tay Thắm Gia Ngôn.

“Cậu về rồi?”

“Anh tới lúc nào?” Mùi rượu nồng nặc như vậy nhất định uống không ít rượu, Thẩm Gia Ngôn cúi đầu nhìn một cái, ngón tay nắm lấy cậu đỏ rực. Tạ Kế Hiên uống rượu lên mặt rất gắt, lúc này đỏ rực giống như tôm luộc chín.

(lên mặt ở đây không phải ý kiêu căng ngạo mạn, mà là uống rượu đỏ hết lên mặt)

“Vừa mới.”

Thẩm Gia Ngôn cũng không tin là vừa mới. Áo khoác nếp gấp sâu như vậy ít nhất ngồi phải nửa tiếng rồi.

“Vào đi.” Không thể suy nghĩ bình thường với người uống rượu say, Thẩm Gia Ngôn mở cửa, con ma men Tạ đại tổng tài ngoan ngoãn theo sau vào cửa. Một ra lệnh một hành động, Thẩm Gia Ngôn bảo cởi áo khoác, anh liền cởi áo khoác.

“Anh trước tiên uống nước, tôi gọi thư ký Hoàng đưa anh về.” Thẩm Gia Ngôn nói: “Vợ chờ sinh gì đó đừng nói nữa.”

Tạ Kế Hiên cúi đầu, một mực không lên tiếng. Thẩm Gia Ngôn đang muốn gọi, lại bị người từ phía sau ôm chặt lấy, điện thoại bị đụng rơi xuống đất.

Hô hấp nóng rực phun ở cổ cậu, Thẩm Gia Ngôn nóng run rẩy một cái. Tạ Kế Hiên ôm quá chặt, chặt tới làm cho người ta không thở được, “Đừng gọi, hôm nay tôi không muốn về.”

Thẩm Gia Ngôn thở dài, nhẹ nhàng nói: “Vậy được.”

Tạ Kế Hiên cứ như vậy một mực ôm không buông tay, giống như sợ Thẩm Gia Ngôn chạy mất vậy, hai người trước ngực dán sau lưng, nhiệt độ lồng ngực truyền tới, Thẩm Gia Ngôn cảm giác mình cũng nóng lên.

Ai cũng không nói gì, thật lâu sau, Tạ Kế Hiên nhẹ nhàng mà ở bên tai Thẩm Gia Ngôn nói: “Anh yêu em.”

Tinh thần Thẩm Gia Ngôn run lên, hô hấp đột nhiệt trở nên dồn dập vài phần, rốt cục nghe được câu này còn khiến người run sợ hơn trong tưởng tượng, cậu cũng không biết nên khóc hay nên cười. Tạ Kế Hiên rốt cuộc tại sao ghen đến bây giờ mới nói chứ, rõ ràng con cũng sinh rồi, khúc mắc gì nghiêm trọng vậy.

5 năm Thẩm Gia Ngôn làm diễn viên quèn, Tạ Kế Hiên cũng bận rộn tranh quyền đoạt vị, lúc anh còn chưa ổn định, không muốn chen vào cuộc sống của Thẩm Gia Ngôn, mang đến phiền toái cho đối phương. Cho tới bây giờ, sau khi ở nước ngoài đứng vững gót chân, mới hành động tóm lấy Tân Nguyên, sau khi chân chính nắm Tạ gia trong tay, tìm tới Thẩm Gia Ngôn.

Bởi vì Thẩm Gia Ngôn nói không thích đối phương chủ động, nếu không sẽ không hứng thú, kỳ thực là bởi vì đã trải qua quá nhiều, nhận được không dễ, quá thích ngược lại sợ nọ sợ kia, sợ mất đi.

Hơn nữa Thẩm Gia Ngôn là thẳng nam, không thể xác định tâm ý, tỏ tình trở nên càng thêm khó khăn.

Nhưng dù sao cũng phải bước một bước này không phải sao.

Thẩm Gia Ngôn cũng hiểu Tạ Kế Hiên đang nghĩ gì, lúc Tạ Kế Hiên cầm lấy tay cậu, cũng cầm lấy.

Tạ Kế Hiên vốn còn thấp thỏm bất an nghe thấy Thẩm Gia Ngôn quay đầu nói, ánh mắt thâm trầm đột nhiên sáng lên, nhất thời kích động khó nhịn, cứ như vậy hôn tới.

Thẩm Gia Ngôn cũng không giãy dụa, nhưng đôi môi thật sự có chút đau, nhịn không được lui về sau một bước, bị Tạ Kế Hiên lại giam trở lại.

Em không được phép đi đâu nữa.

Tự dưng Tạ từng từng thay đổi làm tui thấy lạ quá =))))

57. Chương 57

Edit + Beta: Vịt

Hôm sau lúc tỉnh lại, chỉ còn lại một mình Tạ Kế Hiên nằm ở trên giường, mặc dù uống rượu, nhưng ký ức thanh tỉnh, tối qua xảy ra chuyện gì anh toàn bộ nhớ rõ.

Bao gồm mình nói cái gì, làm cái gì.

Mặc dù cố tự trấn định, nhưng Tạ Kế Hiên vẫn không kìm được tâm tình dâng trào, nở nụ cười.

Cười xong rồi, lại bắt đầu buồn, hôm qua anh thổ lộ, không biết Thẩm Gia Ngôn nghĩ thế nào, có thể vì vậy mà ghét bỏ anh hay không. Hồi tưởng lại đủ loại tối qua, Tạ Kế Hiên rất xác định nghe thấy Thẩm Gia Ngôn cũng đáp lại tình yêu của anh, nói thích anh, nghĩ tới đây lại vui vẻ, nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn không có ở đây, lại lo lắng.

Nhanh chóng xuống giường đi tìm, tìm một vòng không nhìn thấy người, trở lại ở tủ đầu giường nhìn thấy 200 đồng, bên trên đè một tờ giấy.

Thắm Gia Ngôn: Đơn ly hôn em mang đi rồi, ngoài ra đây là 200 đồng, cho anh, mua ít đồ ngon bồi bổ đi.

Tạ Kế Hiên: “.....”

“Phí qua đêm” của người cầm quyền Tạ gia anh đây chỉ trị giá 200 đồng sao?

Đột nhiên bi thương.

Hôm qua anh sau khi uống say nhất thời kích động ký lên đơn ly hôn, trong lòng muốn một lần nữa bắt đầu vì hạnh phúc cắn răng hạ bút, nhưng hiện tại hối hận!!

Lúc Tạ Kế Hiên đuổi theo tới Tân Nguyên, Thắm Gia Ngôn đã ra ngoài, lấp đầy không khí. Gọi điện thoại nhưng lại được, đầu kia Thắm Gia Ngôn hình như đang bận rộn gì đó, âm thanh trong micro cực kỳ huyền ảo.

Sau khi nghe, Thắm Gia Ngôn “Alo” một tiếng, hai người nhưng đều không có âm thanh.

Trong một đêm, rất nhiều chuyện đều thay đổi.

Lần đầu tiên, Thắm Gia Ngôn uống rượu say, Tạ Kế Hiên không khống chế được hai người phát sinh quan hệ, khi đó, Tạ Kế Hiên vẫn chỉ là yêu đơn phương, đối với Thắm Gia Ngôn mà nói không có bất kỳ ý nghĩa nào. Nhưng lần này, Thắm Gia Ngôn tỉnh táo, cậu tiếp nhận Tạ Kế Hiên, đại biểu tình cảm của cậu và Tạ Kế Hiên giống nhau.

Tạ Kế Hiên không chỉ là yêu đơn phương nữa, bọn họ yêu nhau.

Hai bên trong lúc nhất thời còn không cách nào thích ứng, nhất là Thắm Gia Ngôn, đừng thấy bên ngoài bình tĩnh, kỳ thực trong lòng nảy thành thịch. Mở toang cửa sổ đối với cậu mà nói còn khiến người xấu hổ hơn trong tưởng tượng, cậu vốn tưởng Tạ Kế Hiên mới là cái người luống cuống nhất, tới lúc đó cậu còn có thể xem chuyện cười, hiện tại chuyện cười cũng có thể xem, chính là không biết xem ai.

Đúng lúc này, đối diện có người làm phiền Thắm Gia Ngôn chuyện gì đó, âm thanh Thắm Gia Ngôn mới phá vỡ yên lặng, “Là cái này sao?”

Tạ Kế Hiên chỉ nghe âm thanh này cũng cảm thấy tâm tình vui vẻ, “Đang makeup sao?”

“Không, xem bọn họ khớp cảnh, đợi lát nữa còn phải làm hiệu ứng đặc biệt.”

Tạ Kế Hiên nghe âm thanh cậu có chút khàn, nghĩ đến chuyện tối qua, trên mặt có chút nóng lên, “Sao không nghỉ 2 ngày rồi làm việc, thân thể em chịu được sao?”

Thẩm Gia Ngôn đỏ mặt. Làm gay rất khiến cậu ngưỡng ngừng, nhưng đối phương là Tạ Kế Hiên cậu nguyện ý, nhưng anh là bên công thì trộm vui là được rồi, sao còn nhắc tới trước mặt cậu. Mặc dù biết là vì tốt cho cậu, Thẩm Gia Ngôn vẫn lúng túng. “Em không có gì tốt lắm, còn anh, đi ăn gì ngon bồi bổ đi, đừng để thận rỗng nhé Tạ tổng.”

“200 đồng đủ chứ, không đủ em lại thêm 100.”

“.....”

Vợ keo kiệt quá làm sao đây?

Tạ Kế Hiên không nhịn được cười, nụ cười này của anh Thẩm Gia Ngôn càng tức giận.

“Thận anh tốt lắm, em đừng lo.”

“Ai lo cho anh hử.” Thẩm Gia Ngôn trợn mắt, Tạ Kế Hiên lúc nào học được nói chuyện trúng chỗ yếu rồi chứ, thật là biết người biết mặt nhưng không biết lòng. Cậu vừa nhúc nhích, không khỏi rên một tiếng. Tối qua vẻ hung dữ kia của Tạ Kế Hiên, cậu hôm nay còn có thể xuống giường thật là kỳ diệu, lúc vừa hung cậu cảm giác mình sắp chết, ngay cả đầu đề trang đầu tạp trí giải trí ngày hôm sau cũng nghĩ xong rồi.

Một ngôi sao nam nổi tiếng nào đó trầm mê làm tình tình tấn nhân vong. Lập tức có thể lên tin tức quốc tế, trong nháy mắt tiếng tăm lan truyền lớn, danh tiếng vô lượng.

.....

“Em phải làm việc rồi.” Đề tài này không có cách nào nói nữa, Thẩm Gia Ngôn lấy cớ cúp điện thoại, nhét di động vào trong túi, mang theo khuôn mặt đỏ chót bị nhiếp ảnh gia gọi tới trước ống kính.

Tướng tượng đáng vẻ đỏ mặt của Thẩm Gia Ngôn, Tạ Kế Hiên đối diện điện thoại đầy mặt nhu tình, sau đó lại nghĩ tới đơn ly hôn anh vẫn chưa đòi!

“Làm sao đây?”

Nhà hàng tốt nhất thành phố A, có thể thưởng thức cảnh biển đẹp nhất. Tạ Kế Hiên lúc này ngồi bên vị trí cửa sổ lần trước bọn họ đã tới, vừa vui vẻ, vừa lo lắng, đủ loại cảm xúc phức tạp hỗn hợp chung một

chỗ, khiến anh thoát nhìn biểu tình hoảng hốt, giống như uống say vậy.

Tống Hạo Hiền và Mike đều ở đây, hai người đều độc thân, sáng sớm đã bị cưỡng ép đút đầy miệng lương cầu. Nhìn cái vẻ mặt vừa hạnh phúc vừa oán hận này của Tạ Kế Hiền, đây không phải phát sầu, là phát xuân!

Tức chết người ta mà, ngay trước mặt cầu độc thân bọn họ, quá không nhân đạo.

“Cậu ấy cũng thổ lộ với mày rồi, đơn ly hôn chắc chắn sẽ không ký.” Lương cầu ăn no rồi, Tống Hạo Hiền uống một ngụm trà nuốt nuốt, nghĩ thầm mình cũng phải nhanh chóng tìm một người, nếu không sau này mỗi lần tụ tập đều phải bị nhét lương cầu, quá bị thương.

Lúc này, Tạ Kế Hiền đứng dậy cởi tây trang xuống, cởi một nút áo sơ mi.

Áo sơ mi mở rộng lộ ra xương quai xanh, dấu vết cõ móng tay trên cổ nhìn thấy toàn bộ. Lúc ngồi xuống lại kéo kéo áo, trong miệng nói: “Nóng quá.”

“.....”

Điều hòa hạ thấp nữa sẽ đóng băng được chứ.

Khoe khoang còn rõ ràng hơn chút nữa được sao? Chỉ thiếu dán dấu hôn tới trước mặt bọn tao. Dấu hôn may mà ở trên cổ, nếu đổi thành mông, thật tò mò Tạ Kế Hiền muốn khoe khoang thể nào.

“Chúng mày không biết đâu, Gia Ngôn có suy nghĩ của em ấy.”

Hai người cho rằng Tạ Kế Hiền sắp bị thương, nghiêm túc nghe.

“Em ấy muốn làm gì không ai có thể ngăn cản, trước kia em ấy là thẳng nam, sau khi yêu tao còn không phải vì tao trở thành gay.”

“.....”

Đệt! Không ăn nữa!

Phần nộ, có đút lương cầu hoa mỹ vậy sao.

“Tao có cách hay.” Mike nói: “Gia Ngôn thích chủ động theo đuổi, kiểu người thích bị S như vậy, sau này cậu ấy tìm mày, mày phải lên mặt biết chưa, cao quý lãnh diêm, lạnh lùng. Bọn họ thích loại luận điệu

này, càng không phản ứng càng vừa ý.”

“Có đạo lý.” Tống Hạo Hiền nói, “Thằng nam đều thích như vậy.”

“Vậy sao.” Tạ Kế Hiền nghiêm túc tự hỏi.

Thẩm Gia Ngôn thừa dịp sớm kết thúc công việc, lén lút chuồn về nhà thăm Bảo Bảo.

Bảo Bảo khoảng thời gian này nhìn ảnh dường như phát giác ra không đúng, đối với tờ giấy của Tạ Kế Hiền đã thờ ơ. Hôm nay kéo cổ họng nhỏ mạnh mẽ gào thét một cái, làm đau lòng Tạ Kế Hiền chạy về nhà, ôm dỗ dành một hồi.

Thẩm Gia Ngôn về nhà nghe bảo mẫu nói chuyện này, lập tức ôm không buông lỏng tay.

Nhóc con nhìn thấy papi thân thiết, mở cái miệng nhỏ không răng ra cười khoan khoái. Cánh tay nhỏ chân nhỏ càng ngày càng có lực, lúc đập tốn không ít sức lực ôm của Thẩm Gia Ngôn. Thẩm Gia Ngôn hôn mặt nhóc, nhóc phì phì bong bóng nước miếng, túm ngón tay Thẩm Gia Ngôn không buông tay, tay thật nhỏ còn rất có lực, giống như bánh bao nhỏ vừa ra nôi.

Nhóc con ỳ trên người Thẩm Gia Ngôn không xuống, Thẩm Gia Ngôn chỉ có thể ôm nhóc đi qua lại, chờ thêm một lát ngủ thiếp đi, mới nhẹ nhàng đặt xuống, tay nhỏ lại chặt chẽ nắm lấy ngón tay Thẩm Gia Ngôn, Thẩm Gia Ngôn mất sức lực hồi lâu mới rút được ra.

Lúc xuống lầu, Tạ Kế Hiền vừa lúc từ bên ngoài về.

Thẩm Gia Ngôn vội vàng trốn, dặn dò bảo mẫu, bảo mẫu mặc dù không biết xảy ra chuyện gì, nhưng Thẩm tiên sinh thích Tạ tiên sinh sẽ không cự tuyệt, vậy thì dựa theo Thẩm tiên sinh thích mà làm là được.

Lúc Tạ Kế Hiền vào cửa thay giày dừng một chút, sau khi vào nhà, đang định lên lầu, đột nhiên dừng bước, đi về phía phòng ăn. Thẩm Gia Ngôn trốn ở phòng ăn định sau khi Tạ Kế Hiền lên lầu, chuồn ra cửa chỉ có thể cong người trốn tới giá sách bên cạnh cầu thang.

Kết quả Tạ Kế Hiền đi tới cửa phòng bếp lại rẽ, đi về phía cầu thang, Thẩm Gia Ngôn vội vàng lên cầu thang, phía sau Tạ Kế Hiền cũng đi lên, không có cách nào, chỉ có thể lên lầu trốn vào — thư phòng không được, phòng sơ sinh cách cửa cầu thang có chút xa, những phòng khác khóa cửa, đáng ghét chỉ có phòng ngủ có thể trốn.

Cậu vội vàng vào phòng ngủ, vừa đóng cửa lại, đã nghe Tạ Kế Hiền đi về phía bên này.

Thẩm Gia Ngôn mở cửa phòng giữ đồ ra, trốn vào trong tủ đựng quần áo cũ.

Không tới một lát, nghe động tĩnh Tạ Kế Hiên vào cửa, ở phòng ngủ dừng một hồi, đi về phía phòng giữ đồ. Thẩm Gia Ngôn hồi hận không thôi, Tạ Kế Hiên về nhất định sẽ thay quần áo, cậu trốn ở đây không phải “Tự chui đầu vào lưới” sao.

Tạ Kế Hiên vào cửa quả nhiên bắt đầu thay quần áo, cửa tủ của Thẩm Gia Ngôn lộ ra một đường nhỏ lén lút quan sát, cởi áo khoác, cởi quần, tiếp theo lại bắt đầu cởi áo sơ mi, cởi quần lót.

.....

Thối xấu gì thế hả, thay quần lót sao??

Thẩm Gia Ngôn đỏ mặt, chuyện tối qua mới phát sinh không bao lâu, cậu chính là không muốn nhớ rõ ràng như vậy, lúc này đối mặt Tạ Kế Hiên lỏa thể, nhìn không được bắt đầu phát hình sản phẩm đồi trụy.

Hơn nữa mấy dấu vết trên người Tạ Kế Hiên, cậu nhìn mặt càng ngày càng đỏ, mà Tạ Kế Hiên lỏa mông chống nạnh cũng không biết tạo hình cho ai nhìn, quả thực khó coi.

Lúc Thẩm Gia Ngôn bởi vì anh mặc quần lót vào thử phào, lại thấy Tạ Kế Hiên đi về phía chỗ cậu. Cái tủ này chuyên biệt đựng quần áo cũ, đều là mấy thứ Tạ Kế Hiên không mặc nữa, bình thường căn bản sẽ không đựng tới nơi này, sao hôm nay trùng hợp vậy.

Thẩm Gia Ngôn muốn tránh cũng không được, bên ngoài Tạ Kế Hiên một cái kéo cửa tủ ra, câu khoe miệng lên cười: “Bắt được em rồi.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn đứng lên rồi đi, kết quả bị ôm lấy: “Được rồi, đùa đấy.”

“Sao anh biết em ở đây?”

Tạ Kế Hiên nhẹ nhàng cười, “Em quên mất giày em ném ở cửa sao?”

Thẩm Gia Ngôn có chút bất đắc dĩ, bản thân cậu cũng đủ ngu, cái này chẳng lẽ chính là cái gọi là mang bầu ngu 3 năm??

“Em phải đi rồi.”

“Dừng đi.” Tạ Kế Hiên không buông tay: “Đợi lát nữa theo anh về đại trạch đi.”

Về ắt phải gặp Tạ phu nhân, đây không phải tự tìm phiền phức sao? Ngoại trừ Tạ Kính Đông, người mà Tạ phu nhân không muốn nhìn thấy nhất đoán chừng chính là cậu. Thẩm Gia Ngôn có chút khó xử. “Mẹ anh nhìn thấy anh lại sẽ không vui.”

“Chính bà ấy bảo anh gọi em về.”

Đm tới lúc chúng nó chọc mù mắt cậu FA rồi đấy =.=

58. Chương 58

Edit + Beta: Vịt

Tạ phu nhân hận không thể cậu nhanh chóng rời khỏi Tạ Kế Hiên bốc hơi luôn vậy mà muốn gặp cậu? Chẳng lẽ thấy cậu đồng ý ly hôn, muốn cảm ơn cậu?

Hỏi mấy lần Tạ Kế Hiên cũng nói không biết, Thẩm Gia Ngôn không hỏi nữa.

Cách một ngày rút ra thời gian, quyết định theo Tạ Kế Hiên về xem xem, dù sao cũng sẽ không ít đi miếng thịt.

Tạ phu nhân buổi tối cố ý nhện đến 1h đêm, sáng sớm 6h đã dậy, giấc ngủ không đủ như vậy, sắc mặt sẽ lộ ra vẻ cực kỳ tiêu tụy, thoát nhìn đặc biệt đáng thương. Tống Mĩ Hân nhìn thấy sợ hết hồn, tưởng bà bị ốm, nhìn thấy loại phản ứng này, Tạ phu nhân đối với thành quả của mình hết sức hài lòng.

Bữa sáng uống một bát cháo gạo không ăn nữa.

“Bác, bác như vậy sao được chứ?” Tống Mĩ Hân có chút lo lắng, tuổi một bó lớn, hành hạ bản thân như vậy, đối với thân thể không tốt đâu.

“Cháu nhớ, đợi lát nữa Thẩm Gia Ngôn tới, cháu phải bi thống thể này, nín cạnh giường bác rơi hai giọt nước mắt là tốt nhất.”

“.....” Đầu óc Tống Mĩ Hân không ngóc: “Bác, bác có phải đang diễn khổ nhục kế với Thẩm Gia Ngôn hay không ạ?”

“Không có.” Tạ phu nhân cự tuyệt thừa nhận: “Bác chính là thân thể không thoải mái.” Trợn mắt, “Sao,

bác của cháu khó chịu cháu không đau lòng hả, đau lòng cháu không phải sẽ rơi nước mắt sao?”

“.....” Tống Mĩ Hân trầm mặc hai giây, trong ánh mắt của Tạ phu nhân nhìn thấy hạt dưa, khoai tây chiên, bánh quy, tích tụ một đồng lớn đồ ăn vặt uy hiếp, vỗ ngực bi thương: “Trái tim đau lắm.”

Một chiếc xe sang dừng ở cửa đại trạch Tạ gia, Tạ Kế Hiên xuống xe, Thẩm Gia Ngôn cũng theo sau xuống xe, cầm trái cây trong tay. Vào cửa lớn phòng khách nhưng không nhìn thấy Tạ phu nhân, Thẩm Gia Ngôn nghĩ thầm chẳng lẽ ghét cậu tới cực điểm, ngay cả mặt cũng không muốn gặp? Vậy tìm cậu làm gì.

Tống Mĩ Hân ở phía sau cửa nhỏ một giọt thuốc nhỏ mắt, hung hăng dụi dụi mắt, chờ lúc Thẩm Gia Ngôn nhìn thấy, chỉ thấy hai mắt cô nàng đỏ lên, “Anh họ anh Thẩm, bác em nằm trên giường, các anh vào xem bác ấy đi.”

Thẩm Gia Ngôn đi theo tiến vào, Tạ phu nhân đang nhắm mắt lại tựa vào trên giường, sắc mặt không tốt lắm.

Thấy hai người đi vào suy yếu mở mắt ra, nhìn thấy Tạ Kế Hiên, thở dài: “Đây là ai, sao nhìn quen mắt vậy, ta nhớ ra rồi, đây không phải cái thằng không trông được vợ sao?”

“.....”

Tạ Kế Hiên bất đắc dĩ: “Mẹ, mẹ sao thế?”

“Mày không nhìn ra sao? Khó trách không trông được vợ.”

“.....”

“Tạ phu nhân.” Thẩm Gia Ngôn cười cười: “Cháu mang theo trái cây ướp lạnh cho ngài, nghe Kế Hiên nói ngài rất thích ăn xoài, mấy quả này đều là vừa hái, rất tươi.”

Tạ phu nhân suy yếu lấy hơi, “Tôi hiện tại cái gì cũng không ăn vào, tôi nghĩ tới Tạ Kế Hiên lại phải cô độc tìm như bị dao cắt, sợ là thời gian không còn nhiều.”

“Có thể lại tìm một người mà.” Thẩm Gia Ngôn nói.

“Cưới lần hai không may mắn.”

Thẩm Gia Ngôn thở dài: “Vậy làm sao đây, anh ấy đã đưa đơn ly hôn cho cháu rồi.”

“!” Tạ phu nhân hít một cái, trợn mắt trắng hôn mê bất tỉnh. Tạ Kế Hiên vội vàng kiểm tra, cầm điện thoại muốn gọi cấp cứu, bị Tạ phu nhân lên túm lấy cổ tay, dùng nhãn sắc với anh.

Thẩm Gia Ngôn thần nhiên nhìn, cậu đã sớm nhận thấy được tính toán nhỏ của Tạ phu nhân, chỉ là có chút khó tin. Ban đầu không phải ước gì bọn họ chia tay sao, hiện tại sao lại tự đánh mặt mình chứ.

“Tạ phu nhân, hồi hận thì lấy ra thành ý, ngài như vậy nhưng không dă động được cháu.”

Khổ nhục kể chứ sao.

Người trên giường không động đậy.

Thẩm Gia Ngôn cũng không định nói đạo lý với bà, “Ngài nghỉ ngơi thật tốt, cháu không quấy rầy nữa.”

Thẩm Gia Ngôn đến nhanh đi cũng nhanh, Tạ Kế Hiên ở lại chăm sóc Tạ phu nhân, để cho quản gia lái xe đưa người tới công ty. Chờ người rời đi, Tạ phu nhân bò dậy, hỏi Tạ Kế Hiên: “Nó nói lời này có ý gì hả?”

Tạ Kế Hiên thở dài: “Mẹ biết đấy. Gia Ngôn không ăn khổ nhục kể này đâu, mẹ nếu thật sự muốn giải hòa, thì thẳng thắn nói ra, cái này hữu dụng hơi giả bệnh tranh thủ đồng tình nhiều.”

Tạ phu nhân quay đầu, lúc này ngược lại không nói ra mấy lời kiêu “Mẹ không có”.

Bà cả đời quen cao cao tại thượng, từ ban đầu đến Tạ gia, đã quen mang theo dáng vẻ phu nhân đối phó hà khắc. Nhà mẹ đẻ cũng không lưu cho bà đường lui, Tạ gia càng sẽ không nương tay, trên thế giới này, bà chỉ có thể dựa vào bản thân. Sau đó lại phát hiện Tạ Kính Đông ngoại tình, trái tim bà càng lạnh hơn, người cũng trở nên lãnh tình hơn, ngoại trừ con trai, chưa từng gỡ tâm phòng bị đối với bất kỳ ai.

Tạ Kế Hiên biết, có thể làm được thế này, đã là nhượng bộ lớn nhất của mẹ anh rồi, nhưng Thẩm Gia Ngôn luôn có thể khiến bà làm ra nhượng bộ lớn hơn, đây là điểm mà người làm con trai anh đây cũng rất kinh ngạc.

Thẩm Gia Ngôn có lẽ là khắc tinh của mẹ con anh đi.

Tạ phu nhân lại nghĩ tới một vụ: “Con thật sự ký đơn ly hôn hả?”

Thật là tự vạch áo cho người xem lưng, Tạ Kế Hiên gật gật đầu. Tạ phu nhân than thở gây thất vọng, oán hận: “Con xong đời rồi, con cứ chờ cô độc đi!”

Thẩm Gia Ngôn không về công ty, mà là rẽ tới trung tâm thương mại xem thiết bị giám sát. Hai hôm nữa cậu sẽ phải vào tổ phim, phải có một quãng thời gian không nhìn thấy Bảo Bảo. Một ngày hai ngày còn

được, một tháng hai tháng thật sự là hành hạ cậu, cho nên muốn lắp giám sát internet trong phòng ngủ của bảo bảo, có thể tùy thời nhìn thấy nhất cử nhất động của nhóc con.

Tạ Kế Hiên nghe nói cậu muốn lắp giám sát, để cho thư ký Hoàng dẫn cậu tới chỗ người bạn cũ nào đó chuyên làm phương diện giám sát của mình. Bạn cũ tên là Cao Dật, không chỉ bán rẻ cho Thẩm Gia Ngôn, còn phục vụ hạng nhất, hôm sau đích thân tới cửa lắp đặt.

Lúc Thẩm Gia Ngôn lại chạy lịch trình, tùy thời tùy chỗ là có thể nhìn thấy Bảo Bảo.

Việc này tăng lên cảm giác hạnh phúc của Thẩm Gia Ngôn, cả ngày vui vẻ. Hôm nay phải quay quảng cáo nhà ở, loại quảng cáo này thích tìm minh tinh đã kết hôn có tiếng tăm, mà Thẩm Gia Ngôn cực kỳ phù hợp yêu cầu của quảng cáo, tới giờ, lời mời quảng cáo đưa tới trong tay Thẩm Gia Ngôn mấy chục cái, mà Mạnh Giản Minh để mắt cũng chỉ có mười mấy cái mà thôi.

Thợ trang điểm đang chuẩn bị makeup cho cậu, thấy cậu hơn hở, tâm tình rất tốt, không nhịn được hỏi: “Có chuyện gì vui vậy Thẩm đại minh tinh?”

Thẩm Gia Ngôn để điện thoại xuống, nhóc con vừa mới ngáp một cái, miễn bàn bao đáng yêu, cậu đang hồi vị đây. “Không có gì, tôi chỉ thích vui linh tinh thôi.”

Chờ makeup xong, Thẩm Gia Ngôn lại mở điện thoại ra, nhìn nhóc con, liền thấy Tạ Kế Hiên cũng ở đây. Bây giờ là 2h chiều, Tạ đại tổng tài chắc là được giờ rảnh rồi, ngồi bên cạnh Bảo Bảo đọc sách.

Cầm sách gì xem không rõ, nhưng nhìn độ dày và màu sắc rất bình thường, Thẩm Gia Ngôn chỉ sợ anh đột nhiên lấy ra một quyển sách kiểu như bá đạo tổng tài cô vợ nhỏ, xem loại sách đại tổng tài, quá cay mắt.

Tạ Kế Hiên tìm góc độ rất tốt, vừa vặn có thể nhìn thấy mặt, lại lộ ra dung mạo bá khí. Chỉ thấy anh chống cằm, một tay cầm sách, vắt chân, trên người mặc áo sơ mi quần tây chỉnh tề, có thể nói là cực kỳ cảnh đẹp ý vui.

Nhưng Thẩm Gia Ngôn nhìn hồi lâu, đột nhiên phát hiện một vấn đề, Tạ Kế Hiên sao không lật trang?

10 phút, sách gì mà xem tốn sức vậy hả.

Không nhớ lật sách, nhưng nhớ uống cafe. Một ngụm lại một ngụm, còn mím miệng nhỏ, có từ gọi là giả bộ gì đó, Thẩm Gia Ngôn không nói nữa.

Thiết bị giám sát có chức năng giọng nói, Thẩm Gia Ngôn hướng về phía micro gọi: “Tạ Kế Hiên!”

Tạ Kế Hiên giống như mới phát hiện có sự tồn tại của giám sát, nhả nhận lấy kính xuống, giống như đang nỗ lực đọc sách, bị quấy rầy. Xoa chân mày: “Ai?”

“Anh đoán xem.”

Tạ Kế Hiên lúc này nhớ tới lời của Mike, anh phải thận trọng, không thể chủ động! Phải cao quý lãnh diễm câu đối phương tâm ngứa nhó nhẹn, chủ động nhảy vào lòng bàn tay cậu.

Thế là mặt không biểu tình đeo kính vào: “Anh còn phải đọc sách.”

Được rồi, vậy cậu không quấy rầy nữa.

Đợi một hồi, động tĩnh gì cũng không có. Thẩm Gia Ngôn chuyên chú nhìn Bảo Bảo, Tạ Kế Hiên để sách xuống, “Sao em không nói chuyện.”

“.....”

Không phải anh không muốn nói chuyện sao?

“Vẫn ở đó chứ?”

Thẩm Gia Ngôn không trả lời.

Xem ra là đi rồi, Tạ Kế Hiên để sách xuống, hai chân cũng không vểnh nữa, mạnh mẽ duỗi lưng một cái. Thẩm Gia Ngôn nhìn, đột nhiên ho khan một tiếng, chỉ thấy Tạ Kế Hiên trong màn hình thật nhanh ngồi thẳng thân thể, mở quyển sách tiếng Pháp ra, vểnh chân lên, chống cằm, làm liền một mạch.

.....

“Tạ tổng, anh cầm ngược sách rồi.”

Thấy Tạ Kế Hiên như không có chuyện gì xảy ra một lần nữa lật sách lại, kết quả không cẩn thận rơi xuống đất, dáng vẻ luống cuống tay chân, Thẩm Gia Ngôn cười thu điện thoại lại.

“Mỹ Hân, cháu tới đây.”

Tạ phu nhân đối với đồ vật trong tay xoắn xuýt không thôi, một phần matsutake (*) thượng hạng, còn có một chai rượu đỏ lâu năm, đều là thứ hiếm có. Khổ nhục kế không được, lấy lòng cũng sẽ không bị cự tuyệt đi.

((*) *matsutake*: Tên một loại nấm của Nhật)

Nhưng tặng những cái này bà lại mắc kẹt. Matsutake bỏ thân thể, đối với người khỏe mạnh mới có lợi, nhưng con trai thích ăn hơn thích uống, mà mình tinh không phải phải nghiêm khắc khổng chế cân nặng sao, uống rượu đồ có thể tăng cân hay không? Nhưng cùng tặng hai cái, lại quá rắc rối, ý tứ nịnh bợ quá rõ ràng.

Tổng Mĩ Hân nói: “Bác, bác đây là cho Thẩm Gia Ngôn sao?”

Bị chọc thủng mục đích, Tạ phu nhân then quá thành giận. Chỉ vào trán Tổng Mĩ Hân một cái: “Không nói chuyện không ai tưởng cháu cảm.”

“.....” Không phải bác bảo cháu nói sao?

“Nói nhanh, rốt cuộc cái nào tốt hơn?”

..... Tổng Mĩ Hân chỉ chỉ miệng mình, rốt cuộc có thể mở miệng hay không?

Tạ phu nhân đặc biệt cho phép: “Nói đi.”

“Cháu cảm thấy tặng ít đồ ăn vặt không tệ, lúc quay phim truyền hình ở studio rảnh rỗi không có chuyện gì, còn có thể cắn hạt dưa, ăn khoai tây chiên, vui lắm ạ.”

Tạ phu nhân lại kéo khóa miệng cô lại.

Từ xấu mặt lần trước, Tạ Kế Hiên ngược lại càng áp càng mạnh, rất nhiều lần lúc Thẩm Gia Ngôn xem Bảo Bảo, anh đều có mặt. Hôm nay một quyển sách, ngày mai thưởng thức trà, ngày kia ngồi thiền suy nghĩ, vậy mà có thể không lặp lại, Thẩm Gia Ngôn nhìn còn rất bội phục.

Hôm nay Tạ Kế Hiên cắm hoa, Thẩm Gia Ngôn nhìn cành hoa cắt tỉa có hình có dạng của anh, thỉnh thoảng nhìn nhìn không trung, tựa hồ đang suy nghĩ phương pháp và bố cục.

Bảo Bảo nằm trên giường nhỏ, vẫn đang gặm tay, bất quá chưa mọc răng sữa, gặm một lát, Tạ Kế Hiên không để cho nhóc gặm, kết quả không tới một lát, lại lên gặm.

Tạ Kế Hiên kẹp trên đầu nhóc một bông cúc Ba Tư màu hồng, nhóc con nhìn lại đẹp lên mấy phần. Đôi mắt to rơi sao đây trời, trái nhìn nhìn phải nhìn nhìn, cái gì cũng tò mò, giống như con mèo nhỏ, Thẩm Gia Ngôn chỉ cảm thấy không có Bảo Bảo nào đáng yêu hơn con nhà cậu.

Tạ Kế Hiên còn đang nghiêm túc cảm, cũng không biết từ đâu nhen ra một cỗ ý vị nghiêm túc, còn rất cường điệu. Đàn ông nghiêm túc đẹp trai nhất, lời này không sai, nhìn cành anh đã cắt tỉa gọn gàng xong, âm thanh răng rắc, trộn lẫn âm thanh động tâm của Thẩm Gia Ngôn, cũng không biết cái nào vang dội hơn.

Thẩm Gia Ngôn sờ đơn ly hôn trong túi áo, cười ôn nhu.

Thầm mẩn một người là tư vị gì, thầm mẩn nhiều năm như vậy là tư vị gì? Nhất định rất không dễ dàng. Trước kia là anh theo đuổi em, hiện tại hai chúng ta đổi vai đi.

Tạ Kế Hiên đang cắm hoa, điện thoại di động vang lên.

Nam nhân nhận “Alo” một tiếng.

Thẩm Gia Ngôn nói: “Tạ tổng, làm gì đấy?”

Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình nói: “Cắm hoa.”

“Có ý nghĩa không?”

Nam nhân nói: “Lĩnh hội chân lý nghệ thuật.”

“.....”

Ánh mắt Tạ Kế Hiên nhìn không trung, trên tivi phía trước đang chiếu dạy cắm hoa, âm thanh tắt, chỉ có thể xem phụ đề, giáo viên dạy nói: “Cắm hoa quan trọng nhất không phải là kết quả, mà là trong quá trình lĩnh hội chân lý nghệ thuật.”

“Nghệ thuật sâu xa lắm, em mời anh đi chơi nhé.”

Phải nhớ đoạn chính. Âm thanh đáy lòng nói với Tạ Kế Hiên như vậy.

Tạ đại tổng tài hết sức lãnh khốc: “Cho dù chơi cũng không được vọng tưởng dụ dỗ anh.”

“.....”

Còn rất chấp nhất, “Được rồi, anh nghệ thuật của anh đi, em đi chơi.”

Cúp điện thoại, Tạ Kế Hiên trấn định cắm hoa của anh, qua 5 phút, cầm điện thoại gọi tới, tức giận nói: “Sao em không gọi anh ra ngoài chơi?”

“.....” Anh không phải không đi sao?

“Vậy anh đi không?”

Tạ Kế Hiên miễn cưỡng nói: “Vậy thì đi đi, anh không am hiểu cự tuyệt người khác nhất.”

“.....”

59. Chương 59

Edit + Beta: Vịt

Vì lần hẹn này, Tạ Kế Hiên làm chuẩn bị đầy đủ.

Trước một ngày kêu thư ký Hoàng đóng gói hành lý, chuẩn bị máy ảnh, hòm thuốc, túi ngủ, ống nhòm các loại.

Thư ký Hoàng sáng sớm đã nghe ông chủ nói với hần sắp đi du lịch, còn là Thẩm Gia Ngôn chủ động hẹn người, làm thư ký, nhìn ông chủ cực khổ thậm miễn rất cực có hồi báo, cũng thay ông chủ vui vẻ, thế là cần cù chăm chỉ, chuẩn bị một đồng đồ lớn, đóng gói hai vali lớn mới thôi.

Tạ Kế Hiên nhìn nhưng không vừa ý, tính toán một lần, còn chưa mua áo tắm, thế là lái xe đi mua quần bơi. Chọn nửa giờ, mới dưới sự đề cử của nhân viên cửa hàng, mua một cái quần bơi của nhà thiết kế nổi tiếng nghe nói cực kỳ mới, có thể tôn vóc người lên.

Tạ Kế Hiên đêm đó mặc thử chút, tắm xong đứng trước gương, mặc quần bơi mới mua, trái nhìn phải nhìn, cực kỳ hài lòng. Quần bơi quả thực thiết kế vô cùng tốt, có thể phóng đại sự ưu mỹ của vóc người, nhất là đường eo, Tạ đại tổng tài hận không thể hiện tại lập tức ra biển, để cho Thẩm Gia Ngôn ngắm thân hình kiện mỹ của anh.

Trần trọc trở mình, hưng phấn cả đêm ngủ không ngon, nhưng bởi vì hạnh phúc trong tầm mắt, tinh thần của Tạ đại tổng tài nhìn vẫn ổn.

Thẩm Gia Ngôn sáng sớm đã lái xe tới đây, cậu hồi năm mới đã mua một cái xe thương vụ phổ thông hơn 20 vạn, bình thường rất ít lái, mua cũng chưa lái được hai lần, đây là lần đầu tiên có người lái.

Thừa dịp Thẩm Gia Ngôn đi nhìn Bảo Bảo, thư ký Hoàng xếp hành lý lên xe.

Bảo Bảo nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn, mắt phát sáng, đập muốn tới trong ngực Thẩm Gia Ngôn, Thẩm Gia Ngôn nhanh chóng bế nhóc lên. Hiện tại đã hơn 4 tháng, có thể rõ ràng nhìn thấy người, nhìn thấy ba ba ruột của nhóc, bong bóng nước miêng phì phì, Thẩm Gia Ngôn cầm khăn lau nước miếng cho nhóc.

Nhóc con cười tinh thần, giống như cún con thích chí. Cười một cái, khuôn mặt nhỏ ú ọt nổi lên, Thẩm Gia Ngôn chột chột, nhóc con liền cong mắt lên, giống như chạm vào chốt mở người máy vậy, Thẩm Gia Ngôn còn không biết mình lúc nào thì mua được đồ chơi vui như vậy.

“Gọi bá bá.”

(Bá bá: gọi lái đi của “ba ba”)

“Phì phì.”

“Báo cáo, người máy này chỉ biết phun bọt nước miếng, tôi muốn xin sửa chữa.”

Thẩm Gia Ngôn vén quần áo nhỏ của nhóc lên, hôn hôn bụng nhóc, phát ra tiếng “bẹp”, nhóc con thích thú, dùng sức đập. Thẩm Gia Ngôn sợ nhóc mệt, dùng thăm lông nhỏ in hình vịt vàng bao nhóc lại, nhóc con không nhúc nhích được, chỉ có thể hướng về phía cậu phun bọt nước miếng.

Thẩm Gia Ngôn dỗ hồi lâu, mới lưu luyến không rời đặt xuống, Bảo Bảo hưng phấn thì hưng phấn, đặt xuống chưa tới một lát đã ngủ mất.

Hai người lên xe, xuất phát về phía mục đích.

Thẩm Gia Ngôn thoát nhìn rất vui vẻ, “Em làm đồ ăn rồi, chúng ta hôm nay đi picnic.”

Tạ Kế Hiền trong đầu trải lướt qua nơi picnic thích hợp, là bờ biển, hay là thảo nguyên? Nghĩ như vậy, cảm giác mong đợi cơ hồ muốn nổ tung.

10 phút sau, nhìn công viên lao động trước mắt, mông lung.

Thẩm Gia Ngôn vẽ mặt phấn chấn, “Hôm nay ngày làm việc, ít người, hai chúng ta đợi lát nữa đeo kính râm đội mũ, hẳn sẽ không bị phát hiện.”

Tạ Kế Hiền không cách nào hoàn hồn, lẽ có thể cách âm của anh, túi ngủ hai người, quan trọng nhất chính là quần bơi có thể diễn tả hùng phong của anh, cứ như vậy go die?

Hóa ra cái gọi là ra ngoài chơi chỉ thật sự là ra ngoài chơi chút thôi.

“Xuống xe thôi.”

Tạ Kế Hiền không cách nào tin tưởng xuống xe, dụi dụi mắt, trước mắt vẫn là công viên lao động.

Thắm Gia Ngôn vừa mở cốp xe ra, sợ hết hồn. “Anh làm gì cầm nhiều đồ vậy hả?”

Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình nói: “Thư ký Hoàng cứ nhét cho anh.”

Thắm Gia Ngôn cầm hàng lên, “Căn bản không dùng nhiều đồ như vậy, chúng ta đi dạo một lát, ăn xong thì đi.”

Hai người vào công viên, hơn 9h, không có ai, chỉ có người già ngồi lẻ tẻ ven đường, đang kéo đàn nhị lẩm nhẩm hát.

Thắm Gia Ngôn tìm tới chỗ lần đầu tiên cậu livestream trong công viên. Lúc này vừa vặn không có ai, Thắm Gia Ngôn vội vàng kéo người ngồi xuống, bên chân chính là hồ cá, cá chép đầy cái hồ lớn bơi qua bơi lại, cảm giác béo hơn lần trước nhìn thấy.

Bên cạnh có bãi cỏ, Thắm Gia Ngôn quyết định ở chỗ này picnic.

Tạ Kế Hiên còn đắm chìm ở biển và thảo nguyên lớn của anh, nhất thời còn không chịu được đả kích của hiện thực.

Thắm Gia Ngôn trải xong vải bố, bày đồ ăn ra, trong hộp cơm chia ngăn đựng sandwich cá ngừ, cơm nắm rong biển, cuối cùng lấy ra hai chai Coca.

Thắm Gia Ngôn mở ra cho Tạ đại tổng tài, đưa tới: “Không chờ kịp rồi nhỉ.”

“.....”

Đau khổ.

“Ném thử sandwich này, em thêm phô mai, ngon lắm.” Ném thử một miếng, quả nhiên ngon, có sandwich của vợ yêu, Tạ Kế Hiên lại sống lại.

Gia Ngôn vừa ăn vừa cho cá chép ăn, mấy con cá chép này nhìn to lớn, nhưng có đồ ăn tới, cực kỳ nhanh nhẹn, từng con theo tay Thắm Gia Ngôn bơi tới, lắc đầu vẫy đuôi, vô cùng đáng yêu. Thắm Gia Ngôn trong lúc nhất thời tâm tư đều đặt trên người con cá, quả thực vui quên trời đất.

“Khụ.”

Thắm Gia Ngôn tiếp tục cho ăn.

“Khụ khụ.”

Thẩm Gia Ngôn nghe thấy động tĩnh, nhìn về phía Tạ Kế Hiên, “Sao anh không ăn nữa?”

Tạ Kế Hiên không trả lời, ánh mắt đặt trên thức ăn, lại nhìn về phía thức ăn cho cá trong tay Thẩm Gia Ngôn, ám hiệu đã rất rõ ràng.

Thẩm Gia Ngôn nhú mày: “Đây là cho cá ăn, người ăn không tốt lắm đâu.”

“.....”

“Hừm.”

Tạ Kế Hiên nói: “Anh đói.”

“.....” Thì sao??

Tạ Kế Hiên há mồm ra.

“.....”

Thẩm Gia Ngôn suýt chút nữa không khống chế được ném thức ăn cho cá qua. Cậu dù gì cũng nhịn được, cầm lấy salad, lựa một miếng tảo đứt cho Tạ Kế Hiên. Tạ Kế Hiên ăn, lại nhìn cơm nắm một cái. Thẩm Gia Ngôn lại đứt cơm nắm cho anh, ăn xong, uống ngụm coca, sung sướng. Thẩm Gia Ngôn từ từ đứt, đuôi mắt Tạ Kế Hiên nhìn cá trong hồ, trong mắt lộ ra khinh miệt của người thắng.

Cơm ăn gần đủ, Thẩm Gia Ngôn lấy điện thoại ra, tìm được ánh sáng thích hợp nhất, cậu đột nhiên muốn livestream. Lập tức phải vào tổ rồi, chờ bận rộn sẽ không có thời gian livestream, cậu cũng lâu lắm rồi không livestream, diễn viên không thể so với idol, không có concert gì đó tiếp xúc với fans, lúc phát phúc lợi, fans có thể nhìn thấy bọn họ, ngoại trừ phim truyền hình show thực tế chính là có thêm livestream.

Hiện tại cậu không giống trước kia, livestream phải qua sự cho phép của Mạnh Giản Minh, sớm chuẩn bị xong, phòng ngừa tất cả phát sinh ngoài ý muốn. Lúc Thẩm Gia Ngôn gọi cho Mạnh Giản Minh có chút thấp thỏm, đoán chừng người đại diện sẽ không đồng ý.

Điện thoại kết nối, ấn hands-free, Mạnh Giản Minh nghe nói cậu muốn livestream, quả nhiên cự tuyệt.

“Ồ công viên livestream, tình huống ngoài ý muốn nhiều lắm, chờ sau khi về hẵng nói.”

Thẩm Gia Ngôn sở dĩ muốn livestream, là bởi vì nơi này cực kỳ có ý nghĩa kỷ niệm. Cậu chính là từ nơi này bắt đầu đổi vận, làm quà tặng fans, muốn ở nơi này lại livestream một lần.

Ý kiến thực sự rất hay, nhưng Mạnh Giản Minh không thể để cho Thẩm Gia Ngôn phát sinh một chút ngoài ý muốn, “Chờ quay về bàn bạc, hôm nay không —”

“Không cái gì?” Tạ Kế Hiên nói.

Đầu kia điện thoại Mạnh Giản Minh dừng lại, đầu lưỡi xoay chuyển: “Không — Là không có khả năng.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn cười: “Có thể chứ?”

Mạnh Giản Minh lập tức nói: “Có thể, có Tạ tổng ở bên cạnh cậu, tôi yên tâm. Chính là một trăm tên cướp tới, Tạ tổng cũng có thể đánh gục hết!”

“.....”

Sao không nói 1 vạn chứ.

Tạ Kế Hiên ưỡn ngực ngẩng đầu, khí Bá Vương lộ rõ.

.....

Thẩm Gia Ngôn liền mở livestream. Sau khi cậu hot, livestream đều cần báo trước, giống như này thuộc về livestream đột kích.

Nhưng mặc dù là đột kích, người tràn vào cũng không ít hơn bình thường. Mọi người nhận được thông báo livestream app phát ra, vội vàng ấn vào. Thẩm Gia Ngôn vốn cho rằng phải đợi một lát mới có thể có người, không nghĩ tới 1 phút đã vào hơn 2 nghìn người. Cậu vội vàng chào hỏi: “Hi ~”

“Hu hu hôm nay tui phát tài rồi.”

“Rốt cục livestream rồi!”

“Em yêu anh!”

Thẩm Gia Ngôn có chút ngượng ngùng, cậu quả thực đã lâu không livestream. “Để mọi người chờ lâu rồi, xấu hổ quá.”

“Không sao, bọn em nguyện ý chờ.”

“Không sao, anh không cần xin lỗi.”

Tiểu Tinh Tinh chính quy của Thẩm Gia Ngôn: “Nam thần!!! Em yêu anh!”

Tạ Kế Hiên ở ngoài ống kính hừ một tiếng.

Fans nhìn thấy bên ống kính có người lộ ra đầu gối, đều đồng loạt nghĩ tới người khác, thế là nháo nhào hỏi: “Bên cạnh là vị soái ca nào hả?”

Thẩm Gia Ngôn cười nói: “Mọi người không phải đều biết sao.”

“Không, bọn em không biết, anh làm ơn nghiêm túc giới thiệu chút, đối phương là gì của anh.”

“Đúng đúng đúng.”

Mấy người này chính là cố ý, Thẩm Gia Ngôn sao có thể để các nàng như ý, nếu không sau này còn không phải tóm cậu không buông.

Tạ Kế Hiên ở ngoài ống kính, mặt không biểu tình nói: “Tôi là ông xã của em ấy.”

“!” Thẩm Gia Ngôn suýt phun ra.

Cười cứng ngắc: “Tạ tổng á, mọi người đều biết.”

“Tạ tổng là ai? Bọn em chỉ biết ông xã!”

“.....”

Rốt cuộc vẫn không thể nào tránh thoát.

Thẩm Gia Ngôn không có cách nào, dịch dịch về phía Tạ Kế Hiên, hai người cùng nhau tiến vào ống kính.

Comment quả nhiên tăng vọt, Thẩm Gia Ngôn triệt để không nhìn rõ nữa. Dù sao cũng đơn giản là ăn lương cầu, show ân ái, Thẩm Gia Ngôn dứt khoát không nhìn, cho mọi người xem cá trong hồ.

Rất nhanh đã có người nhận ra công viên lao động, nháo nhào hét muốn qua. Kêu muốn qua mặc dù phần lớn đều là nói đùa, nhưng nhất định là có nghiêm túc muốn đến gặp thần tượng. Thẩm Gia Ngôn nói mình phải đi rồi, thế là cầm lấy điện thoại, cùng Tạ Kế Hiên đã thu dọn xong đồ đạc đi về phía chân núi.

Lúc đứng dậy, nhìn thấy cách đó không xa có hai cô gái cầm điện thoại, cũng không biết đang chụp hình hay quay phim, Thẩm Gia Ngôn không có ngăn cản, một bên tán gẫu với fans, một bên lên xe, lại nói hai câu, nói tạm biệt, liền tắt livestream.

“Thời gian thật vui.” Thẩm Gia Ngôn cảm thán, con người cũng đang thay đổi, có người rời đi, nhiều hơn là ở lại. Thẩm Gia Ngôn mặc dù trí nhớ bình thường, nhưng tên của mấy fans ban đầu vẫn có thể nhớ. Thí dụ như “Bạn gái chính quy của Thẩm Gia Ngôn”. Tài khoản này ban đầu là của fan nhỏ của cậu, sau đó bị trộm. Trước kia cơ hồ lần nào livestream cũng có thể nhìn thấy bóng dáng người này, Thẩm Gia Ngôn hôm nay cố tình để ý một chút, vậy mà không tới.

“Trước kia em có fans, mỗi lần livestream, đều comment ”giận” em.”

Tạ Kế Hiên nói: “Hắn tại sao giận em?”

“Cũng không phải ”giận“, chính là cứ comment bảo em cài hết nút áo lên, không cho phép em cười với người khác.”

“Là fan rất nghiêm khắc nhỉ.” Ánh mắt Tạ Kế Hiên lấp lánh: “Có thể để em nhớ kỹ, em hắn là rất thích hắn.”

Thẩm Gia Ngôn chẳng ừ chẳng hử, đánh giá đúng trọng tâm: “Rất khuyết tật trí tuệ.”

“.....”

60. Chương 60

Edit + Beta: Vịt

Âm thanh thứ gì đó vỡ bộp trên mặt đất, cẩn thận nghe, còn là cái loại vỡ vụn.

Thẩm Gia Ngôn sát muối vết thương: “Em cảm thấy người này chính là một trong những đại fan của em trên weibo, cái người tên là Ông xã của Thẩm Gia Ngôn. Bởi vì 2 người thoát nhìn khuyết tật trí tuệ y như

nhau.”

Vốn còn có thể gắn lại, lúc này triệt để theo gió tản mát đi.

Thẩm Gia Ngôn vừa lái xe vừa nói: “Hắn lại có ảnh hồi cấp 3 của em, em cũng không biết từ đâu đến, người này xem ra có chút điên cuồng, cực kỳ giống kiểu mấy người hoang tưởng, tinh thần có chút không bình thường trong phim.”

Tạ · hoang tưởng · tinh thần không bình thường · Kế Hiên bị đả kích nghiêm trọng, đã không cách nào khởi động bình thường.

Thẩm Gia Ngôn dừng xe, trong đầu linh quang chợt hiện, cậu làm sao càng nói càng cảm thấy cảm giác quen thuộc chạm mắt mà đến, có phải rất giống ai đó hay không? Tỷ dụ như, Thẩm Gia Ngôn nghi ngờ nhìn Tạ Kế Hiên: “Sao anh không nói chuyện?”

Tạ Kế Hiên gấn xong trái tim nhỏ vỡ vụn của anh, “Có hình thì làm sao lại tinh thần không bình thường, nói rõ rằng người ta thích em tới mức không cách nào tự kiềm chế, đây không phải chuyện tốt sao.”

Thẩm Gia Ngôn nghi ngờ càng nặng, “Anh làm gì mà giúp hắn nói chuyện? Anh không phải người kia chứ?”

Tạ Kế Hiên kiên quyết phủ nhận, “Sao có thể là anh, anh một chút cũng không khuyết tật trí tuệ được chứ.”

“.....”

Không có căn cứ sự thật Thẩm Gia Ngôn cũng không tiện đoán linh tinh. Thẩm Gia Ngôn nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên cười: “Mặc dù có chút khuyết tật trí tuệ, nhưng kỳ thực vẫn rất đáng yêu.”

“.....”

Đã nói ghét bỏ cơ mà??

Tinh thần không bình thường chỉ là cậu thuận miệng nói, người này hành động quả thực rất kỳ quặc, nhưng nhìn ra được là chân tâm thực lòng thích cậu. Có thể được người thích Thẩm Gia Ngôn rất cảm kích, nếu như đây là phương thức biểu đạt thích của hắn, chỉ cần không quá phận, Thẩm Gia Ngôn đều tôn trọng. Hơn nữa cần thận suy nghĩ một chút còn rất đáng yêu. Mặc dù nói chuyện kỳ cục, nhưng bởi vì cậu mà làm việc không chút cầu thả nào, cũng chưa từng vụng trộm quấy rầy cậu, đều là đặt ở bên ngoài nói, đây không phải rất tốt sao, nói rõ ràng là một người hiểu lý lẽ.

Ánh mắt Tạ Kế Hiên chợt lóe, không nghĩ tới còn có thể phong hồi lộ chuyển, khổng chế gương khóe miệng lên: “Vậy sao, anh cũng cảm thấy rất đáng yêu.”

Thẩm Gia Ngôn gật đầu: “Trên thực tế hẳn là người rất ngạo kiều, chính là loại người mặc dù ngoài miệng nói không thích, ngấm ngấm nhưng sẽ làm vì bạn. Cho dù thích thế nào, biểu hiện dù điên cuồng thế nào, cũng sẽ không tổn thương bạn, hiểu được có chừng có mực.”

“Hẳn là người có tiền, quảng cho em không ít tiền.”

“Còn biết cut video, là một kỹ thuật trạch!”

Nghe một chút, nụ cười trên mặt Tạ Kế Hiên dần dần biến mất, hừ một tiếng: “Hẳn biết anh cũng biết.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn có chút kinh ngạc: “Anh cũng biết cut video sao Tạ tổng?”

Tạ Kế Hiên hất cằm lên, “Còn là hồi tiểu học đã biết.”

“.....”

Không tập trung vào nghề chính nhe Tạ đại tổng tài.

“Các anh đều rất lợi hại, có tiền còn biết kỹ thuật, không giống em, chỉ biết diễn phim.” Thẩm Gia Ngôn cảm thán, hiện tại người có tiền đều nỗ lực vậy sao? Thật là người so với người tức chết người.

Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình nói: “Anh còn lớn lên đẹp trai.”

“.....”

Sao mùi chua nồng vậy?? Vại dấm nhà ai thành tinh?

Chờ lúc một đồng lớn fans chạy tới công viên lao động, không chết tâm ôm hi vọng tìm kiếm tung tích nam thần, hai người đã sớm về nhà.

Xe dừng xong, hai người lấy hết đồ trong cốp ra. Thẩm Gia Ngôn cầm lấy vali còn rất nặng, mở ra vừa nhìn, bên trong đủ dạng thứ gì cũng có, bên trong vậy mà còn có một cái lều. Thẩm Gia Ngôn nhất thời nghĩ đến ánh mắt Tạ Kế Hiên lúc nhìn thấy công viên lao động, hóa ra cư nhiên là chuyện như vậy sao?

Anh chẳng lẽ cho rằng cậu nói ra ngoài chơi là ý tứ muốn đi du lịch sao? Thẩm Gia Ngôn nghĩ tới tâm tình ôm mong đợi đáng vẽ thu dọn hành lý của Tạ Kế Hiên, đột nhiên cảm thấy có chút có lỗi với anh.

“Tôi nay đừng đi nữa, anh bảo đầu bếp làm xương sườn hầm tương em thích ăn.”

Thẩm Gia Ngôn nghe sắp chảy nước miếng, lúc cậu rời nhà đi luyện tiếu Bảo Bảo nhất, tiếp chính là tay nghề của đầu bếp. Vị đầu bếp mà Tạ Kế Hiên tìm, trong giới nhất định là nhân tài kiệt xuất, trứng gà xào đơn giản cũng ngon hơn gấp 10 lần bên ngoài.

Thẩm Gia Ngôn gọi món: “Em còn muốn ăn rau trộn rong biển.”

Tạ Kế Hiên gật đầu: “Được, anh làm cho em.”

“.....”

Không phải anh chứ Tạ tổng!

Cái gọi là người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Thẩm Gia Ngôn không hé răng, nghĩ thầm rong biển trộn không khó lắm, là người đều sẽ không làm tới quá khó ăn. Cậu ôm thái độ lạc quan, nhìn Tạ Kế Hiên ra dáng mặc tạp dề, xắn tay áo lên, còn đội mũ.

Người cao vai rộng quả nhiên mặc cái gì cũng đẹp, màu trắng còn lộ vẻ khí chất, càng miễn bàn Tạ Kế Hiên đẹp trai, mặc như vậy, thật sự rất đẹp. Thẩm Gia Ngôn nhìn không được lấy điện thoại ra, lặng lẽ chụp một tấm. Trong tấm ảnh, dáng vẻ nam nhân chuyên chú làm việc thật sự rất mê người.

Ai có thể biết, kỳ thực là đang vật lộn với một đồng rong biển xanh mơn mơn chứ.

Đầu bếp nhìn rong biển cắt xong, có thể nói là thẩm không lơ nhìn, nếu như rong biển có linh hồn biết mình bị cắt thành như vậy cũng muốn khóc.

Tạ Kế Hiên hỏi: “Được chứ?”

Đầu bếp gật đầu lia lịa: “Kỹ thuật xắt rau của Tạ tổng dùng một câu xuất thần nhập hóa để đánh giá cũng không quá đáng.”

“.....”

Kiểm tiền cũng không dễ dàng, Thẩm Gia Ngôn cảm thán.

Bất quá thêm tối vụ rau thơm, thoát nhìn ngon miệng hơn nhiều.

Thức ăn ngon lên bàn, trên bàn ăn hình chữ nhật chỉ có hai người bọn họ, Thẩm Gia Ngôn ngồi xuống, Tạ

Kế Hiên đặt rong biển trộn của anh ở giữa nhất.

.....

Nghiêm túc dặn dò: “Không nên ăn quá nhiều, đối với dạ dày không tốt.”

“.....”

Thật ra không muốn ăn đâu.

Thẩm Gia Ngôn ném thử một miếng, Tạ Kế Hiên nói: “Ngon không?”

Thẩm Gia Ngôn đánh mặt, hóa ra thật sự có người cũng biết trộn rong biển khó ăn vậy, đồ trong miệng vừa mặn vừa ngọt, Thẩm Gia Ngôn nói: “Ngon.”

Tạ Kế Hiên hài lòng, gấp cho Thẩm Gia Ngôn một miếng xương sườn hầm tương, “Ăn ít xương sườn, không thể có tâm hoan quên người cũ.”

“.....”

Một bữa cơm “Có đắng có ngọt”, nói tóm lại ăn vẫn là rất không tệ. Xương sườn hầm tương cực kỳ ngon, chiên xong lại rưới nước tương lên, xương mềm thịt nhũn, ngon mọng nước. Thẩm Gia Ngôn ăn không đủ, nhưng gần đây phim sắp quay, phải giữ vóc người, dù gì cũng không chế được dục vọng, chỉ ăn lưng bụng là được.

Giữa lúc đó còn muốn uống rượu với Tạ Kế Hiên, Thẩm Gia Ngôn uống rượu liền một rã rồi, ăn cơm xong, thay quần áo, lười biếng nằm trên sofa ngủ thiếp đi.

Tạ Kế Hiên nhìn cậu ngủ, mở túi của Thẩm Gia Ngôn, tất cả túi tìm một lần, không thấy bóng dáng của đơn ly hôn. Lại lật túi áo một lần, tự nhiên cũng không có, chẳng lẽ không mang theo trên người?

Thế là đặt ánh mắt trên người Thẩm Gia Ngôn.

Lúc Thẩm Gia Ngôn lại mở mắt, đồng hồ báo thức chỉ hướng hơn tám giờ. Dụi dụi mắt ngồi dậy, Tạ Kế Hiên ngồi bên cạnh, xem tin tức trên TV, đầu tai đỏ lên.

Thẩm Gia Ngôn đứng dậy đi toilet, lúc rửa tay soi gương, đột nhiên phát hiện chỗ xương quai xanh đỏ lên, nhìn giống như bị thứ gì đốt.

“Tạ tổng, có nhang muỗi không?”

“Cần nhang muỗi làm gì?”

Thẩm Gia Ngôn nói: “Trên cổ em không biết bị thứ gì cắn, mấy đồ thối hút máu người này, thật không biết xấu hổ.”

“Hừm.”

Tạ Kế Hiên tức giận hừ một tiếng.

Cả đêm ngủ bình an vô sự, ngược lại không có “đồ thối” tới quấy rầy Thẩm Gia Ngôn.

Ăn xong bữa sáng, Thẩm Gia Ngôn theo thói quen lên mạng, mở weibo ra vừa nhìn, đột nhiên nhìn thấy tin nhắn Mạnh Vân Tinh gửi cho cậu, “Nam thần! Có người đang xé Tạ tổng!”

Xé Tạ Kế Hiên??

Thẩm Gia Ngôn không hiểu ra sao chạy đi xem.

Vừa xem, xé Tạ Kế Hiên không chỉ dừng lại ở 1 người, mấy người này thoạt nhìn đều là fans của cậu, chẳng lẽ chính là độc duy trong truyền thuyết?

Weibo dần dần nói mình ở công viên lao động vô tình gặp được phu phu Hiên Ngôn, chụp ảnh cũng quay video.

Ngôn ngọt song hợp: Ở công viên lao động vô tình gặp được Tiểu Ngôn và Tạ tổng, Tạ tổng thật sự kiêu căng, người lớn như vậy, còn muốn Tiểu Ngôn đút, Tiểu Ngôn cũng rất mệt mỏi [đáng thương][đáng thương]

Trong reply còn có người ủng hộ.

Tiểu áo bông của Gia Ngôn: ”Tiểu Ngôn gả vào hào môn có thể chịu tủi thân hay không [tủi thân]

Ngôn ngọt song hợp rep Tiểu áo bông của Gia Ngôn: Mẹ chồng cũng không dễ chăm sóc!

Thẩm Gia Ngôn một miếng điểm tâm sáng suốt chút nữa phun ra, mấy người này thật sự là fans của cậu sao, chắc không phải anti fan chứ.

Nhưng ấn vào trang chủ, lại đều chăm chỉ forward cho cậu, kêu a a a. Thẩm Gia Ngôn cũng bất đắc dĩ, có lẽ là thật sự đang lo lắng cho anh. Vừa thấy Tạ Kế Hiên tới đây, Thẩm Gia Ngôn vội vàng tắt Weibo, đứng lên nói: “Em muốn về.”

“Anh đưa em đi.”

“Không cần, em tự lái xe được.”

Tạ Kế Hiên cũng không nhượng bộ, cầm lấy chìa khóa liền đi, không lay chuyển được Tạ Kế Hiên, Thẩm Gia Ngôn chỉ có thể lên xe. Hai người đến nơi, tới cửa nhà vừa nhìn, đồ của Thẩm Gia Ngôn không biết lúc nào thì bị đóng gói ném ở trong hành lang, trên cửa phòng dán một tờ giấy, thông báo phòng của cậu không cho người ngoài thuê nữa, tiền thế chấp và tiền thuê nhà cũng trả lại, để trong thùng của Thẩm Gia Ngôn.

“Sao có thể như vậy, quá bất lịch sự!” Thẩm Gia Ngôn tức giận, không cho thuê sao không báo trước với người ta một tiếng, không chỉ không thông báo, còn tự tiện đóng gói cho cậu, đây quả thực là hành vi cường đạo!

Tạ Kế Hiên nói: “Không có cách nào, xem ra em chỉ có thể về nhà ở.”

Thẩm Gia Ngôn nhìn anh, lúc này không phải nghi ngờ là hoàn toàn khẳng định, “Nói đi Tạ tổng, là anh làm hả?”

Tạ Kế Hiên lễ thắng khí hùng nói: “Anh chỉ gọi điện thoại, chuyện khác không phải anh làm.”

“.....”

Oan ức anh quá.

Thẩm Gia Ngôn cũng không phải là nhất thiết phải ở chỗ này, tạm thời không có chỗ ở, cuối cùng vẫn là theo Tạ Kế Hiên về nhà.

Cảm giác về nhà thật sự rất tốt, trở về cậu cũng không muốn đi nữa. Hai người vẫn ở cùng một chỗ, Thẩm Gia Ngôn lại nằm trên cái đệm thoải mái nhất thế giới.

Nửa đêm, trước khi ngủ uống nhiều nước dậy đi toilet, nhìn thấy Tạ Kế Hiên không có ở trên giường, Thẩm Gia Ngôn liền ra ngoài tìm, kết quả phát hiện Tạ Kế Hiên ngồi ở trên sàn nhà phòng khách, xung quanh là hành lí của cậu, lúc này đều bị mở ra, Tạ Kế Hiên đang ngồi ở giữa, hết sức chăm chú tìm gì đó.

61. Chương 61

Edit + Beta: Vịt

Thẩm Gia Ngôn không lên tiếng, lẳng lặng xem anh muốn làm gì.

Hành lý của Thẩm Gia Ngôn không tính là nhiều, trong vali toàn là quần áo, mấy thứ đồ trang điểm, những cái khác còn có chút lộn xộn đặt trong túi xách.

Tạ Kế Hiên ngồi dưới đất, đeo mắt kính, nghiên cứu cẩn thận từng góc ngách vali, không buông tha một chút dấu vết. Lục xong một vali, lại đặt đúng theo nguyên dạng.

.....

Còn biết quét dọn dấu vết!

Tuyệt đối không phải đang làm chuyện tốt.

Lục xong một vali, lại lật vali khác. Quần áo bên trên không có gì đẹp, lật tới phía dưới là áo lót của Thẩm Gia Ngôn. Tạ Kế Hiên cầm lấy một cái quần lót, nhìn hồi lâu, cũng không biết bên trên có gì đẹp hay không.

Nhìn một hồi, kẹp vào trong lưng quần.

.....

Mất mùi rồi, Tạ Kế Hiên vừa rồi làm cái gì??

Thẩm Gia Ngôn sợ ngây người, quả thực không thể tin được hai mắt của mình, yếu thọ mà, Tạ đại tổng tài trộm đồ lót kìa!

Tạ Kế Hiên một chút không cảm thấy việc mình làm có gì không đúng, hài lòng vô vô, tiếp tục lục.

Anh đeo mắt kính, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng nhiều hơn chút nhu hòa, thoạt nhìn nhân nhặn, rất cảm dục, trên người còn mặc đồ ngủ cha con đặt làm riêng, một thân vịt vàng nhỏ. Rõ ràng là đẹp trai ghẹo người lại đáng yêu, ai có thể nghĩ tới là tên biến thái trộm đồ lót chứ.

Thẩm Gia Ngôn không nhìn được nữa, “Anh đang làm gì.”

Động tác Tạ Kế Hiên ngừng lại, giống như người máy bị kẹt, Thẩm Gia Ngôn đi xuống cầu thang, nhìn anh: “Sao lại lục đồ của em?”

Tạ Kế Hiên từ từ đứng lên, Thẩm Gia Ngôn đang chờ anh giải thích, cũng không tin trộm quần lót còn có lý do chính đáng gì.

Tạ Kế Hiên nói: “Anh đang mộng du.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn nói: “Mơ tới lục đồ của em gì đó hả?”

“Anh đang mộng du anh sao biết.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn tức cạn lời: “Vậy anh biết em là ai không?”

Tạ Kế Hiên nói: “Vợ anh.”

.....

Xem ra mộng du còn có thể khiến cho da mặt trở nên dày. Thẩm Gia Ngôn tức cười: “Ai là vợ anh, em là chồng anh biết chưa?”

Tạ Kế Hiên chẳng ừ chẳng hữ, ánh mắt chớp động: “Mông đau mới là thụ.”

.....

Sáng sớm mặt trời lên cao, trên giường sơ sinh nho nhỏ, một đôi mắt to lặng lẽ mở ra. Vừa mở mắt, chú ý đầu tiên chính là ngựa nhỏ màu đỏ và vịt nhỏ màu vàng đỉnh đầu, mặc dù trong đầu cũng không biết đây là màu gì, nhưng bị hấp dẫn. Tiếp đó thử lật mình.

Tay nhỏ chân nhỏ đã có sức lực nhất định, có thể chống đỡ thân thể nghiêng người. Theo phát triển của thị lực, từ từ có thể nhìn rõ nhiều đồ hơn.

Lúc mở to mắt tò mò thăm dò thế giới, nhóc nghe thấy tiếng cửa mở.

Có người đi về phía nhóc, không đợi tới gần, đã biết là ai.

Thắm Gia Ngôn nghe được trên giường có động tĩnh, rằm rì giống như mèo con. Một tay ôm lấy nhóc con, không đợi đối diện tầm mắt, trước tiên mở miệng nhỏ không răng ra cười.

Lúc vừa sinh còn chưa thể thẳng cổ, hiện tại đã có thể không cần đỡ tay nữa. Thắm Gia Ngôn trước tiên hôn khuôn mặt nhỏ ú ớ, bẹp một tiếng, nhóc con cười càng hăng say.

“Con thơm quá, cho bá bá một miếng.”

Thắm Gia Ngôn há mồm liền muốn cắn, “Áu u” một tiếng, nhóc con đạp, tay nhỏ nắm nắm, cùng bá bá của nhóc chơi quên trời đất. Tạ Kế Hiên ở bên ngoài nghe, một lát sau, nghe thấy động tĩnh bên trong, xoay người đi xuống lầu.

Thắm Gia Ngôn xem xong Bảo Bảo, xuống lầu ăn cơm, nhìn thấy Tạ Kế Hiên đã ngồi ở bên cạnh bàn cơm, đang đeo kính đọc báo.

Trước kia đều sẽ chào buổi sáng, hôm nay lại không nghe thấy động tĩnh của Thắm Gia Ngôn.

Tạ Kế Hiên ngẩng đầu: “Không có gì muốn nói sao?”

Thắm Gia Ngôn kinh ngạc: “Tạ tổng anh không mộng du nữa?”

Lỗi tai Tạ Kế Hiên đỏ lên, “Anh mộng du sao?”

“Đúng thế.” Thắm Gia Ngôn gật đầu: “Gọi em là chồng, sinh con cho em.”

“.....”

Tạ Kế Hiên lắc đầu: “Anh chưa từng nói như vậy.”

“Anh không phải không nhớ sao?”

Tạ Kế Hiên rất kiên định: “Suy nghĩ anh kiên định lắm, biết mình nên làm cái gì.”

“.....”

Biết mình nên trộm đồ lót sao?

Thứ hai, Thẩm Gia Ngôn tỉnh dậy liền rời đi. Sau đó có một cảnh phim ở nước ngoài, thừa dịp hiện tại bên kia thời tiết tốt, trước tiên tới quay xong, nếu không đợi đến mùa mưa rất khó bắt đầu, sẽ làm trễ tiến độ.

Nhân viên làm việc tổ phim đã mang dụng cụ qua, diễn viên bọn họ đi sau.

Sáng sớm, Thẩm Gia Ngôn ngồi trên xe lái tới sân bay, người lái là Tạ đại tổng tài.

Thẩm Gia Ngôn nói: “Ở nhà trông Bảo Bảo thật tốt, có chuyện gì gọi điện cho em.”

Tạ Kế Hiên gật đầu: “Đừng quá nhớ anh.”

“.....”

Nghĩ nhiều quá rồi đẩy anh đẹp trai.

Thẩm Gia Ngôn quả thật rất luyến tiếc, nhớ là chắc chắn. Đi xa nhà có người nhớ thương, loại cảm giác này tốt đẹp lại dần vật, lúc xuống xe, cảm giác luyến tiếc càng nghiêm trọng.

Hai người ôm nhau nói tạm biệt, Thẩm Gia Ngôn cười: “Giữ gìn thân thể, em rất nhanh sẽ về.”

“Em đây là làm nũng sao?” Tạ Kế Hiên nói: “Anh chỉ có thể tiễn em tới đây, sẽ không giống như trong tưởng tượng của em, theo em lên máy bay cho em kinh hãi.”

“.....”

Là tưởng tượng của anh đi.

Hậu quả của việc xem bá tổng quá nhiều. Thẩm Gia Ngôn lắc lắc đầu, kéo vali, “Em đi đây.”

Tạ Kế Hiên dặn dò: “Không được đi theo người lạ, cho em đồ không được ăn, nếu như phát hiện có người nhìn nọt, không được phản ứng, bọn họ chỉ là thêm thương thân thể em, không phải người tốt.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn nói: “Nói như vậy anh không thêm thương thân thể em?”

Tạ Kế Hiên ngừng lại, mặt không biểu tình nói: “Anh không giống bọn họ.”

Thẩm Gia Ngôn gật đầu: “Anh thật sự là người tốt.” Đáng tiếc —

Thẩm Gia Ngôn phát xong thẻ người tốt liền đi, ở trên máy bay ngủ rồi tỉnh, sau khi lại tỉnh mới tới nơi, vừa nhìn bên ngoài, có lẽ là 3-4h chiều.

Trợ lý Đồng Hạ Lãng kéo vali lớn, đi theo Thẩm Gia Ngôn lên xe tới đón bọn họ, Thẩm Gia Ngôn nói: “Mang theo nhiều đồ vậy hả?”

Đồng Hạ Lãng cười: “Là bác em bảo em mang cho anh.”

Tạ phu nhân? Thẩm Gia Ngôn có chút kinh ngạc, bà ấy muốn tặng mình đồ? “Bên trong là cái gì?”

“Anh Thẩm tự anh xem sẽ biết, bác không để cho em mở ra.”

Thẩm Gia Ngôn dọc đường đi rất tò mò, chờ tới biệt thự, nhìn vali lớn trước mắt, suy đoán.

Cho dù là cậu, ra nước ngoài cũng chưa từng dùng vali lớn như vậy. Xem ra không ít đồ, là gì đây.

Búp bê? Thẩm Gia Ngôn có lần thật sự nhìn thấy có một nữ minh tinh bên trong vali chỉ đựng một con búp bê, nói là không có búp bê không ngủ được. Chăn? Quần áo? Thẩm Gia Ngôn bất đắc dĩ, nói không chừng là một quả bom hẹn giờ, cậu vừa mở ra liền nổ tung, được ời, đây là nói giỡn.

Không đoán nữa, Thẩm Gia Ngôn mở ra, dù sao cũng sẽ không phải một vali đồ ăn vặt. Vừa kéo khóa ra, đồ vật bên trong liền tranh nhau ào ra, chờ hoàn toàn kéo ra, tung đầy đất.

Đồ ăn vặt.

.....

Thẩm Gia Ngôn sợ ngây người, quả thực không thể tin được hai mắt mình, Tạ phu nhân vậy mà tặng cho cậu một vali lớn đồ ăn vặt sao? Còn đủ loại đều có, sữa chua, bánh quy, khoai tây chiên, bò khô —

Phân lượng có thể ăn được 1 năm rưỡi.

Nhìn đồ ăn vặt đầy đất, Thẩm Gia Ngôn chỉ cảm thấy bất đắc dĩ lại buồn cười.

Tạ phu nhân hết sức thấp thỏm gọi điện thoại, đối diện Đồng Hạ Lãng nhận rất nhanh. Tạ phu nhân không hài lòng, “Sao giờ mới nhận hả.”

“..... Kêu hai tiếng cháu đã nhận rồi bác.”

Tạ phu nhân nói: “Thế nào, Thắm Gia Ngôn ăn hết chưa?”

“.....” Heo cũng không thể ăn hết lập tức, đều có thể dự trữ qua mùa đông. Đồng Hạ Lăng nói: “Chưa ạ.”

“Sao chưa ăn hả, không ngon sao?” Đây nhưng là hoàn toàn dựa theo đề nghị của Tống Mĩ Hân ăn hàng thâm niên chọn mua, không thể nào không ngon.

Đồng Hạ Lăng để trấn an bác y, nói: “Ăn một ít, nhưng đồ ăn vặt cũng không thể làm món chính, còn phải để bụng ăn cơm không phải sao.”

Tạ phu nhân suy nghĩ một chút đúng vậy, hơi đặt trái tim xuống, “Nó không vui lắm à?”

Nghĩ tới khuôn mặt tươi cười khó nói hết của Thắm Gia Ngôn, Đồng Hạ Lăng nói: “Vui lắm, ai có thể cự tuyệt đồ ngon chứ.”

Y cười: “Bác đối với anh Thắm quá tốt.”

“Bác chỉ là mua nhiều quá sợ quá hạn, cháu đừng nghĩ quá nhiều.”

“.....”

Tạ phu nhân vui vẻ, thích thú nói: “Cháu chờ đấy, bác lại gửi một ít cho cháu.”

“.....”

Đồng Hạ Lăng còn không đợi cự tuyệt, Tạ phu nhân đã kích động cúp điện thoại. Đồng Hạ Lăng rầu rĩ, hai hôm nữa, anh Thắm đã có thể ở nước ngoài mở cửa hàng bán đồ ăn vặt.

Tống Mĩ Hân ăn đồ ăn vặt đi ra ngoài rót đồ uống uống, Tạ phu nhân nhanh chóng kéo cô nàng qua, “Trước tiên đừng ăn, cháu lại đi mua cho bác ít đồ ăn vặt.”

“Vẫn muốn cho Thắm Gia Ngôn ạ, anh ấy có thể ăn hết sao?” Cho dù ăn hàng như cô nàng, cũng phải gặm 3 ngày 3 đêm a!

“Ai nó cho nó, bác tự ăn không được sao.”

Cho một ngày nghỉ sai giờ, tổ phim liền bắt đầu. Quay xong lượng công việc một ngày, đã là buổi tối, lúc ở chỗ này của Thẩm Gia Ngôn buổi tối, Tạ Kế Hiên bên kia vẫn là ban ngày, rửa mặt xong liền chuẩn bị ngủ, trước khi sắp ngủ, đột nhiên muốn gọi video với Tạ Kế Hiên.

Lúc gọi qua, chưa tới một lát đã kết nối, Tạ Kế Hiên xem ra đang làm việc, bất quá không phải ở công ty, mà là ở nhà.

Giống như phong cách nhất quán của anh, mặc T-shirt đen đơn giản. Loại T-shirt đen này thật sự rất tôn lên anh, thoát nhìn vừa lạnh lùng lại mê người, cho dù ngày nào cũng nhìn, có đôi khi cũng sẽ bị đẹp trai tới.

Thẩm Gia Ngôn nói: “Anh đang làm gì thế?”

Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình nói: “Làm việc.” Vừa nói điều khiển con chuột tắt album ảnh LP, phóng to màn hình trò chuyện video.

“Vất vả quá.”

“Còn em.” Tạ Kế Hiên hỏi: “Ở nước ngoài vẫn thích ứng chứ?”

“Rất tốt.” Nơi này nhiệt đới, có biển và cây dừa, phong cảnh mê người, công việc hơi mệt mỏi, nhưng có cảnh đẹp xem, sẽ không cảm thấy quá mệt mỏi.

Thẩm Gia Ngôn vốn tựa vào giường, ngại máy tính quá nặng, liền đặt máy tính trên giường, nằm úp sắp video với Tạ Kế Hiên. Cậu mặc đồ ngủ rộng thùng thình, vừa nằm sắp như vậy, cảnh sắc trước ngực nhìn không sót gì.

Con người Tạ Kế Hiên hơi co lại, không tự chủ được liền bị phong cảnh nơi đó hấp dẫn, càng nhìn sắc mặt càng đỏ. Càng miễn bàn Thẩm Gia Ngôn vừa tắm xong, trong làn da trắng đỏ bừng, quả thực là đại sát khí!

Thẩm Gia Ngôn thấy Tạ Kế Hiên không được tự nhiên, không ngừng đổi chân vênh lên.

“Anh sao thế Tạ tổng?”

Mắt Tạ Kế Hiên nhìn ngực Thẩm Gia Ngôn, hừ một tiếng: “Em đang quyến rũ anh sao? Đáng tiếc nội tâm anh không có chút chấn động nào.”

“.....”

62. Chương 62

Edit + Beta: Vịt

Tạ đại tổng tài nội tâm không có chút chấn động nào dứt lời lại thay đổi tư thế, cả lỗ tai đều đỏ, “Không bị quyến rũ” chăm chú nhìn ngực Thẩm Gia Ngôn.

Thẩm Gia Ngôn cúi đầu nhìn ngực, rốt cục biết Tạ Kế Hiên nói lời này có ý gì.

Chỉ thấy Thẩm Gia Ngôn trước màn hình ngồi dậy, cảnh đẹp “Không chút nào chấn động” trong miệng Tạ Kế Hiên biến mất bên ngoài màn hình, tầm mắt Tạ Kế Hiên đi tới cùng, không nhìn thấy mỹ cảnh, chỉ thấy một mảnh không khí.

Thẩm Gia Ngôn lui lui về sau, ngồi nói chuyện cùng Tạ Kế Hiên.

Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình nói: “Em đây là dục nghênh còn cự sao?”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn nghĩ, cậu ngồi dậy, Tạ Kế Hiên nhìn không thấy ngực cậu nữa, nhưng, trên người không nhìn thấy, không phải còn có nửa người dưới sao. Vừa lúc Thẩm Gia Ngôn ngồi dậy, tầm mắt Tạ Kế Hiên liền ngang hàng với nơi kia.

Thẩm Gia Ngôn nhìn ánh mắt không chút xấu hổ của Tạ Kế Hiên, không lời nào để nói.

Nội tâm đã nói là không có chút chấn động nào đâu!

Thẩm Gia Ngôn nói: “Tạ tổng, em muốn ngủ.”

“Máy tính đừng tắt.”

“Làm gì.”

Mắt Tạ Kế Hiên chợt lóe: “Anh chỉ nhìn thôi không làm gì.”

Câu trả lời này sao kỳ quái vậy.

Thẩm Gia Ngôn liền đặt máy tính trên tủ đầu giường, dựa theo yêu cầu của Tạ Kế Hiên đổi diện giường cậu. Một mỗi cả ngày, Thẩm Gia Ngôn thật sự buồn ngủ, chưa đến một lát đã ngủ mất.

Nửa đêm dậy đi toilet, nhìn thấy video vẫn mở, Tạ Kế Hiên cúi đầu đang xem văn kiện. Mấy tiếng trước còn mặc T-shirt đen, không biết thay một cái màu xám tro lúc nào. Tóc cũng ẩm ướt, thoát nhìn giống như vừa tắm xong.

Thẩm Gia Ngôn không lên tiếng, lập tức lại ngủ, chờ lại mở mắt ra chính là buổi sáng, Tạ Kế Hiên dường như định ngủ, chỉ là T-shirt màu xám tro trên người lại biến thành màu trắng. Cậu ngủ 1 giấc, người này thay áo hai lần, lúc ở nhà không phát hiện người này thay quần áo chịu khó như vậy.

“Tạ tổng, điều hòa hỏng sao?”

Tóc Tạ Kế Hiên ướt nhẹ, đều bị anh vuốt tới phía sau, lộ ra cái trán trơn bóng đầy đặn. Ánh mắt ngẩng đầu nhìn cậu còn có chút mê ly chưa tan hết, trái tim Thẩm Gia Ngôn bất ngờ không kịp đề phòng đập lỡ một nhịp.

“Không.”

“Vậy sao cứ tắm thế, nóng vậy sao?”

Ánh mắt Tạ Kế Hiên lập lòe, “Em không ở nhà còn không cho anh tắm sao?”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn nghe không hiểu, lúc ở studio quay phim đột nhiên nhớ tới lời Tạ Kế Hiên, liền tưởng đến ánh mắt mê ly của anh, đột nhiên linh quang chợt lóe, giác ngộ, ngay sau đó mặt liền đỏ.

Đồng Hạ Lăng đang ăn đồ ăn vặt, dừng nói, mấy đồ ăn vặt mà bác y mua rất ngon, “Anh Thẩm, anh sao thế?”

Thẩm Gia Ngôn âm thầm chửi một câu, lắc lắc đầu, nghĩ thầm sau này đánh chết cũng không video với Tạ Kế Hiên nữa.

Tạ phu nhân hai hôm nay thích lên mạng mua đồ ăn vặt, Tống Mĩ Hân động thủ, bà chịu trách nhiệm chỉ huy phía sau. Tống Mĩ Hân hết sức vui vẻ, mua đồ ăn vặt cho Thẩm Gia Ngôn, cô cũng có thể dính theo chút thơm lây, chuyện bao tốt.

Hai người đang thảo luận bánh quy nhỏ vị mặn hay vị ngọt ngon, thấy quản gia gõ cửa đi vào, nói với Tạ phu nhân trong nhà khách tới.

Tạ phu nhân đi ra ngoài vừa nhìn, đến không phải ai khác, là anh trai và em gái bà.

Bà và người nhà mẹ đẻ bình thường căn bản không liên lạc, ngay cả ngày lễ ngày tết cũng chỉ là tặng quà rồi về, người không gặp được. Hôm nay không có chuyện gì không tới điện tam bảo, tuyệt đối không phải chuyện gì tốt đẹp.

“Anh cả, em gái.”

“Khả Thực.” Anh cả Đồng Kiến Thanh vẻ mặt tươi cười, “Lâu lắm không gặp, em thật là càng sống càng trẻ tuổi, anh trai em anh đây thật sự già rồi.”

“Tới ngồi đi.” Em gái Đồng Khả Oánh nhanh chóng kéo Tạ phu nhân ngồi xuống, “Chị, chị gần đây bận gì thế, em gọi điện cho chị sao chị không nhận?”

“Em gọi sao? Chị không nhận được.”

Đồng Khả Oánh ngượng ngùng cười cười, hai năm trước mẹ ở trước mặt chị gái mẹ ám hiệu mình thích dây chuyền đá quý nhãn hiệu nào đó, nghĩ tới chị gái mẹ có tiền như vậy, mua dây chuyền đá quý còn không phải mấy chuyện vặt. Kết quả mãi tới năm mới, cũng không đưa cho mẹ, đối với em gái ruột hẹp hòi keo kiệt như vậy, cũng không cần thiết lui tới. Đồng Khả Oánh lúc thay số điện thoại, cũng không nói với Tạ phu nhân.

Cũng không biết số mà anh trai mẹ cho mẹ có đúng hay không, trong lòng mẹ có quý, liền kéo đề tài.

“Kế Hiên đâu?”

Tạ phu nhân không trả lời, nói với hai người: “Các người có chuyện gì sao?”

Đồng Kiến Thanh lười vòng vo: “Khả Thực, anh nghe nói Kế Hiên kết hôn với một người đàn ông?”

“Đúng vậy.” Tạ phu nhân đối với mấy người anh em này của bà không quá thân thiết, nói chuyện cũng không lạnh không nóng.

“Sau này con nối dõi nhưng là vấn đề lớn, anh nói trước, em nếu muốn con cái chỗ bọn anh tới làm con thừa tự cũng không phải không có khả năng.”

Hóa ra là hướng tới vụ này, Tạ phu nhân cười cười: “Không phải còn có Tạ gia sao, không phiền các người xuất lực.”

“Em nhưng đừng nói, chuyện này chính là Tạ Kính Đông bảo bọn anh tới nói với em một tiếng, Tạ gia mất

thấy sắp đứng về phía hấn, em càng dừng nghĩ tới con cái.” Đồng Kiến Thanh ôn tồn: “Em á, lớn tuổi vậy rồi, có thể bỏ qua thì bỏ qua, phân cao thấp với Tạ Kính Đông đối với em có lợi gì.”

Đồng Khả Oánh gật đầu: “Chị, hai đứa nó mắt thấy không sinh được con, chị không bằng hợp tác với Tạ Kính Đông, hấn không phải còn có một đứa con riêng sao, bảo hấn lại sinh một đứa, chị ôm tới. Như vậy chị vẫn như cũ có thể ngồi vững vị trí Tạ phu nhân, không ai có thể uy hiếp chị.”

Tạ Kính Đông mặt mũi ở đâu ra muốn bà ta nuôi con của tiểu tam, bà chưa bóp chết coi như không tệ.

Gặp người nhà mẹ đẻ nhiều năm như vậy, vẫn như cũ làm cho người ta không vui.

Thời điểm máu chốt chưa từng trợ giúp bà thì thôi, còn thích khiến bà xui xẻo, bà muốn làm thế nào, chưa tới phiên bọn họ nói chuyện.

“Về nói với Tạ Kính Đông, con chúng tôi sẽ có, không cần ông ta bận tâm.”

Đồng Kiến Thanh thấy càng khuyên tính tình càng lớn, hừ lạnh một tiếng, hôm nay không nghe vào lời của hấn, sau này hối hận là mày!

Dù sao hấn lời đã mang tới, hấn thật sự vội vã muốn xem chuyện cười của Tạ phu nhân và Tạ Kế Hiên, dù sao vô luận thế nào, bọn họ cũng phải hướng Tạ Kính Đông cúi đầu!

Đuổi hai người đi, Tạ phu nhân lại lâm vào trầm tư. Tạ gia không thể nghi ngờ là đứng ở phía Tạ Kính Đông, bà không phải không nghĩ đến, nhưng không nghĩ tới ngay cả người nhà đẻ của bà vậy mà cũng có thể nói. Hai người này đều thích tiền, cái gọi là có tiền có thể ma xui quỷ khiến, nhất định là cầm tiền rồi.

Tạ phu nhân cũng lại lần nữa nhìn thẳng vấn đề này.

Chuyện con cái rốt cuộc phải làm sao đây?

Thẩm Gia Ngôn ngồi ở studio, vừa quay xong, cậu đang tẩy trang. Đợi lát nữa còn có một phần phải quay. Nhưng đợi một lát, phó đạo diễn tới đây nói kéo dài một tiếng nữa.

Rảnh rồi không có chuyện gì, Thẩm Gia Ngôn mở điện thoại ra, vừa lúc Tạ Kế Hiên gửi tới hai tấm hình cho cậu. Chỉ thấy Bảo Bảo nằm trên giường, ngẩng đầu đối diện ống kính, mở miệng cười khoan khoái. Khuôn mặt nhỏ ú ớ, đáng vẻ ngẩng đầu rất tốn sức, nhưng bởi vì rất hiếu kỳ đối với thế giới này, liền có tinh thần kiên trì.

Thẩm Gia Ngôn cầm điện thoại xem hồi lâu, thích không chịu nổi.

Cậu ở đây lên mạng có chút không tiện, giám sát cũng không thể xem, hai tấm hình Tạ Kế Hiên gửi thật sự giải khát cậu.

Cậu vốn không định gọi điện thoại cho Tạ Kế Hiên, muốn lơ người này hai hôm, nhưng buổi tối lúc không ngủ được, có chút không nhịn được. Lúc này, bên ngoài đang mưa. Trước kia cậu đi xa hơn nữa cũng không nhớ nhà, nhưng sau khi có Tạ Kế Hiên và Bảo Bảo, cậu nhớ. Còn cực kỳ nhớ.

Thật đúng là bị Tạ Kế Hiên nói trúng.

Lúc điện thoại gọi qua, rất nhanh được nhận.

Thẩm Gia Ngôn trong lúc nhất thời không biết nói gì mới được.

Hai bên đều im lặng, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở mơ hồ, cho dù cứ như vậy không nói lời nào, Thẩm Gia Ngôn cũng cảm thấy rất thoải mái.

Một hồi lâu, Tạ Kế Hiên mở miệng: “Vẫn chưa ngủ?”

“Tạ tổng đang làm gì thế? Đang xem album ảnh LP ”tắm” sao?”

Tạ Kế Hiên nói: “Không nay không tắm nữa.”

“Tại sao?”

Tạ Kế Hiên nói: “Nghỉ ngơi dưỡng sức.”

“.....”

Lúc này, Tạ Kế Hiên ở bên kia không biết nói cái gì, tiếp theo Thẩm Gia Ngôn nghe thấy âm thanh răng rắc, “Anh ở nhà sao?”

“Anh ở bên ngoài.”

Thẩm Gia Ngôn nói: “Trong nhà có đầu bếp còn muốn đi ra ngoài ăn cơm sao?” Nghe âm thanh bên kia còn rất âm ỉ, không giống như là nơi hạng sang gì: “Bảo vệ tốt bản thân, đừng để người khác chiếm tiện nghi.”

Tạ Kế Hiên dè ép khóe miệng: “Em ghen sao?”

“.....”

Không phải ai cũng thích làm vại dấm cám ơn.

“.....”

“Em là nói đừng để trộm chiếm tiện nghi.”

“Ừ.” Tạ Kế Hiên gật gật đầu: “Em yên tâm, chỉ có em có thể chiếm tiện nghi của anh.”

.....

Ai muốn chiếm hả.

Tạ Kế Hiên nói: “Anh gần đây bận lắm, không có thời gian tới thăm em, em không cần đợi đâu, mau ngủ đi.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn buồn chuyện buồn ngủ liền cúp điện thoại. Nằm ở trên giường chuẩn bị ngủ, lúc này, mưa bên ngoài càng rơi càng lớn, căn biệt thự mà bọn họ thuê, mặc dù ở nội thành, nhưng sinh thái bảo vệ môi trường tốt, cho dù ở trong thành cũng khắp nơi đều có thể nhìn thấy màu xanh biếc từng mảng.

Lúc này mưa, nước mưa gõ vào trên cây chuối tây, rầm rầm, giục người đi ngủ.

Lúc Thẩm Gia Ngôn đang muốn ngủ, cửa bị gõ vang.

Cậu kêu một tiếng tiến vào, cho rằng Đồng Hạ Lăng tới kiểm tra cửa sổ cho cậu, liền không dậy, nghiêng người nằm trên giường, tiếp tục ngủ của mình.

Đợi một hồi, không nghe thấy động tĩnh gì, nghĩ tới Đồng Hạ Lăng lúc đi khẳng định sẽ đóng cửa cho cậu, liền không động dậy. Nhưng không tới một lát, Thẩm Gia Ngôn cảm giác có người ở bên giường cậu ngồi xuống, lúc cậu muốn xoay người, đèn bàn sáng duy nhất bị người tắt, căn phòng lập tức lâm vào bóng tối.

Thẩm Gia Ngôn sợ hết hồn, biết Đồng Hạ Lăng chắc chắn sẽ không giỡn cậu như vậy, nhảy dựng lên muốn xuống giường, lại bị người chặn ngang ôm lấy, một lần nữa ấn về trên giường.

Không thấy rõ mặt, chỉ có thể nhìn thấy đường viền mơ hồ, người kia bịt miệng cậu, từ từ cúi người.

Hơi thở càng ngày càng gần, người kia dán vào lỗ tai cậu, âm thanh rất trầm: “Đừng kêu, cậu kêu rách họng, cũng sẽ không có ai tới cứu cậu đâu.”

“.....”

Tên nào đó muốn chơi hiếp dâm play =))))))

63. Chương 63

Edit + Beta: Vịt

“Đừng kêu, cậu kêu rách họng, cũng sẽ không ai đến cứu cậu đâu.”

“.....”

“Tạ Kế Hiên?”

Đối phương không trả lời, Thẩm Gia Ngôn biết nhất định là Tạ Kế Hiên không sai, chung sống thời gian dài như vậy, âm thanh của Tạ Kế Hiên cậu vẫn nhận ra được.

“Tạ Kế Hiên là ai?” Thật lâu sau đối phương mới nói: “Là ông xã có tiền lớn lên rất đẹp trai kia của cậu sao?”

“.....”

Chưa từng thấy qua như vậy —

Mặc dù thân thể dán chặt, Thẩm Gia Ngôn cũng không cảm thấy khó chịu, lực khống chế nắm tay của đối phương rất tốt, một chút không đè ép cậu. Thẩm Gia Ngôn nói: “Lớn lên vẫn được cũng chỉ như người bình thường.”

Tạ Kế Hiên hừ một tiếng: “Thẩm mỹ của cậu có phải có vấn đề hay không?”

“Không đâu nha.” Thẩm Gia Ngôn nói: “Lớn lên không đẹp còn không cho người —”

Thẩm Gia Ngôn lời còn chưa nói hết, đã bị người nào đó tức đến nổi phỉ dưng miệng chặn lời lại. Một hồi lâu, lúc Thẩm Gia Ngôn hô hấp không thoải mái, đối phương cuối cùng buông cậu ra.

Lúc này, bên ngoài mưa đã tạnh. Trong phòng yên tĩnh, chớp mũi đối chớp mũi, có thể rõ ràng nghe thấy tiếng hít thở của đối phương.

“Sao anh lại tới đây?”

“Không chào đón hả?” Hơi thở của đối phương cực kỳ trầm thấp, Thẩm Gia Ngôn nghĩ, nếu như thanh khổng (*) nghe được âm thanh này, nhất định lập tức say chết. Vẫn may cậu đã có chút sức chống cự, mặc dù hiện tại mỗi lần đối phương nói một chữ, thân thể cậu liền không nhịn được run rẩy.

(() thanh khổng: hiểu nghĩa giống như nhan khổng, nhưng ở đây là âm thanh)*

“Chào đón, chính là tối muộn như này bị dọa.”

“Lớn lên xấu chỉ dám buổi tối ra ngoài.”

“.....”

Rồi, còn tặng lại lời cậu nói, nhỏ mọn như vậy. Thẩm Gia Ngôn duỗi tay mở đèn.

Khuôn mặt tuần mỹ của Tạ đại tổng tài xuất hiện trước mắt.

“Phiền đứng dậy chút đi, chân em tê rần rồi.” Thẩm Gia Ngôn nhin không được đồ mắt, còn có nơi nào đó không thể nói cũng rất không thoải mái.

Tạ Kế Hiền không động dậy, một lát sau đứng dậy xuống giường, vào phòng vệ sinh.

Một lát sau, có người gõ cửa, Thẩm Gia Ngôn mở ra vừa nhìn, là nam hai Chu Thần trong tổ phim, trong tay hấn nắm tay cầm vali: “Anh Thẩm, đây là vali của anh sao? Để ở cửa.”

Nhất định là của Tạ Kế Hiền, Thẩm Gia Ngôn cười cười: “Cám ơn, là của anh.”

“Sao lại đặt ở cửa thế, anh muốn ra ngoài sao?”

“Không, để đây không cần thận quên mất.” Thẩm Gia Ngôn cũng không giải thích thêm, có lẽ một câu. Chu Thần cũng có chút đầu óc, biết Thẩm Gia Ngôn không muốn nói, cũng không hỏi tiếp, nói hai câu rồi rời đi.

Kéo vali vào, mở ra cầm một bộ đồ ngủ. Thẩm Gia Ngôn đặt trên ghế salon. Kết quả chờ hồi lâu Tạ Kế Hiên cũng không đi ra ngoài.

.....

Kéo dài vậy sao?

Thẩm Gia Ngôn không nhịn được nằm ngủ mất, lại tỉnh dậy đã là sáng sớm hôm sau, lúc mở mắt ra còn tưởng tối hôm qua nằm mơ, cánh tay buộc chặt ngang hông rất rõ ràng nói với cậu không phải mơ.

Lúc Thẩm Gia Ngôn xuống lầu, mọi người tổ phim đang ăn sáng, đạo diễn Tương Đông Xương chào hỏi cùng cậu: “Gia Ngôn, bữa sáng ở đây.”

Xung quanh có quán cơm kiểu Trung, bữa sáng bán bánh quẩy bánh bao và cơm chiên, còn rất ngon. Để phòng mọi người ăn không đủ no, bữa sáng đều ăn no, Thẩm Gia Ngôn cầm thêm 1 phần, lại đi ra ngoài mua một ly cafe. Lúc trở lại Tạ Kế Hiên đã rời giường, đang đứng ở ban công nghe điện thoại.

Thấy Thẩm Gia Ngôn trở lại, từ ban công về phòng, giơ tay lên liền muốn uống cafe, bị Thẩm Gia Ngôn ngăn lại. “Trước tiên ăn điểm tâm rồi uống cafe, bụng rỗng uống cafe đau dạ dày.”

Tạ Kế Hiên nghe lời dễ xuống, Mike trong điện thoại nghe thấy được, ề ảm nói: “Có vợ chính là tốt.”

Tạ Kế Hiên sung sướng uống sữa đậu nành, bật hands-free, “Sữa đậu nành uống ngon lắm, mà chỗ đó có sữa đậu nành uống không?”

“.....”

Không nhân tính. Mike oán hận cắn răng, cái gì mà gọi là sung sướng trên sự thống khổ của người khác, hần hôm nay coi như biết rồi. Tạ Kế Hiên không phải người.

“Trong siêu thị châu Á chỗ bọn tao cũng có!”

Thẩm Gia Ngôn nói: “Là Mike sao?” Khẩu âm nồng đậm như vậy, trừ khi Tạ Kế Hiên còn có người bạn ngoại quốc thứ 2, nếu không chính là Mike không sai.

“Chào đại ca.” Mike sửa lời, “Anh thật là người đàn ông tốt, quá chăm sóc vợ.”

Đại ca nghe lọt tai, Thẩm Gia Ngôn nói: “Anh lần sau tới tôi ép sữa đậu nành tươi cho anh, vừa thơm vừa dễ uống!”

Mike vui vẻ liên tục đáp ứng, Kế Hiên hừ một tiếng, “Sữa đậu nành uống ngon hơn nữa, vợ cũng là của người khác.”

“.....”

Ăn xong bữa sáng, mọi người đều lên đường, hôm nay lịch trình sắp xếp dày đặc, buổi tối cũng phải tăng ca. Thẩm Gia Ngôn không có thời gian chăm sóc Tạ Kế Hiên, đưa chìa khóa phòng cho Tạ Kế Hiên, lại gọi điện thoại đặt cơm ở gần đó cho anh, liền theo tổ phim rời đi.

Vai diễn của Thẩm Gia Ngôn chính là câu chuyện của một tộc đi làm quy củ máy móc, sau khi gặp phải án mạng, bị ép mở ra công cuộc phá án.

Sau khi makeup xong, còn phải đeo kính dày cộm, áo sơ mi trên người cũng hết sức phù hợp đặc tính ăn mặc tiết kiệm của diễn viên chính. Cố ý tìm một cái áo sơ mi cũ giặt tới trắng bạch, đợi lát nữa sau khi đánh nhau, sẽ thành vải rách.

Một cảnh ngoại cảnh, Thẩm Gia Ngôn hứng mặt trời đứng 5-6 tiếng. Mọi người tụ tập ở ba ống kính phát lại, chỉ chờ đạo diễn ra lệnh một tiếng, bọn họ có thể nghỉ ngơi ăn cơm.

Tương Đông Xương cẩn thận tỉ mỉ nhìn hình ảnh, không bỏ bất kỳ chi tiết nào. Ống kính rất cực dè dặt hình ở trên biểu tình phóng đại của Thẩm Gia Ngôn, vẻ mặt hoảng sợ khiến người ta lâm vào kỳ cảnh, không tìm ra lỗi lầm gì.

“Được! Mọi người nghỉ ngơi thôi.”

Thẩm Gia Ngôn thở phào nhẹ nhõm, mọi người cũng đều cực kỳ vui, công việc sáng nay hiệu suất thật sự vô cùng cao, dựa theo tiến độ này, công việc hôm nay nói không chừng có thể hoàn thành sớm.

Cơm hộp còn chưa đưa tới, Thẩm Gia Ngôn cũng không vội ăn cơm, trước tiên nằm định nghỉ ngơi một lát. 10 phút sau, nghe động tĩnh cơm hộp hình như đưa tới rồi, bất quá hôm nay động tĩnh có chút lớn, mọi người hình như đều rất vui vẻ. Thẩm Gia Ngôn ngủ của mình, không tới một lát, chỉ cảm thấy trước mắt phủ lên một mảnh bóng đen, cậu còn tưởng là Đồng Hạ Lăng.

“Anh lát nữa ăn.”

“Nguội sẽ ăn không ngon.”

Thẩm Gia Ngôn mạnh mẽ mở mắt, “Sao anh tới đây?”

Đồng Hạ Lăng bên cạnh Tạ Kế Hiên vẻ mặt vui vẻ, bày cơm hộp: “Anh họ tới đưa đồ ăn cho bọn mình, hôm nay không cần ăn cà ri nữa, mọi người đều có món ăn chiêu bài của khách sạn lớn 5 sao ăn.”

Tạ Kế Hiên nói: “Chỗ này chỉ có 5 sao.”

Chỗ tổ phim đặt chân quả thực không có nơi cao cấp nào, trung tâm thành phố còn tốt chút. Cũng bởi vậy, bọn họ chỉ có thể ăn cơm hộp của mấy quán cơm kia, cho dù đồ ngon hơn nữa, ăn mãi cũng chán ngấy.

Thẩm Gia Ngôn không thể một mình ngồi ở đây, đi qua ngồi với đám người Tương Đông Xương, nơi này đều là diễn viên. Nữ chính và nam hai đều ở đây, Thẩm Gia Ngôn giới thiệu: “Đây là Tạ Kế Hiên, người yêu của tôi.”

“Xin chào Tạ tổng.” Đâu có ai không nhận ra Tạ Kế Hiên, đều ríu rít đứng lên chào hỏi.

Tạ Kế Hiên tới tham ban, cũng là tới bày mặt mũi cho Thẩm Gia Ngôn. Toàn bộ tổ phim đều ăn đồ cao cấp số lượng vô cùng lớn, không nghĩ tới còn mang theo trái cây và điểm tâm ngọt, chăm sóc khá chu toàn.

Mọi người hoặc hâm mộ hoặc kính nể nhìn vợ chồng son. Lúc Thẩm Gia Ngôn kết hôn với lão tổng công ty mình, bọn họ có không ít người cảm thấy không có liên quan gì tới tình yêu, hẳn là có tính toán riêng. Dù sao cũng là giới giải trí mà, yêu đương quá không thực tế, tự mình đều biết mình đang làm gì, cũng chính là làm cho người ngoài cuộc không rõ chân tướng xem.

Nhưng mà, hành động hôm nay của Tạ Kế Hiên, đủ để nhìn ra anh coi trọng Thẩm Gia Ngôn cỡ nào. Lúc hai người ở cùng nhau, không khí hòa hợp kia, người khác căn bản không chen vào được. Không nói Thẩm Gia Ngôn, từ ánh mắt của Tạ Kế Hiên là có thể nhìn ra, chỉ cần Thẩm Gia Ngôn ở đây, ánh mắt anh luôn đuổi theo người yêu.

Đây không phải là tình yêu thì là cái gì. Mọi người ríu rít cảm thán, hóa ra giới giải trí vẫn thực sự có người yêu, điều này cũng làm cho trái tim đã chết của bọn họ ôm lấy một tia hi vọng.

Dù sao, tình yêu tốt đẹp ai không muốn có chứ.

Lúc chính thức kết thúc công việc đã là 1h sáng.

Còn có hai ngày, bọn họ phải về nước. Tương Đông Xương đối với tiến độ hiện tại cực kỳ hài lòng, đã làm xong hơn nửa, còn lại thời gian hai ngày có thể từ từ làm, cảm giác không cần gấp gấp vội vàng thật sự rất tốt.

Hôm nay thức đêm, ngày mai buổi chiều bắt đầu. Lúc rời đi, Thẩm Gia Ngôn chào hỏi với tổ phim, không đi cùng mọi người.

Tiểu biệt thắng tân hôn, mọi người đều ngầm hiểu, Thẩm Gia Ngôn đón lấy các ánh mắt ái muội, hoàn toàn không nhận thấy được người khác đang nghĩ gì.

Ánh mắt Tạ Kế Hiên chớp động: “Muốn tới khách sạn sao?”

Thẩm Gia Ngôn lắc lắc đầu: “Chúng ta tới bờ biển.”

“Dã ngoại sao?” Tạ Kế Hiên trầm tư: “Em không vấn đề anh hầu.”

..... Lời sao nghe kỳ cục vậy.

Bờ biển thành phố nhỏ ban đêm, taxi tìm khắp không được mấy cái, bọn họ ở ven đường đợi hồi lâu, mới nhìn thấy một chiếc xe trống chạy tới.

Tài xế hỏi đi đâu, biết bọn họ tới bờ biển, lắc lắc đầu không đi. Thẩm Gia Ngôn xòe lộ phí ra, tài xế nhìn số tiền dao động.

Tới bờ biển đã 2h.

Có một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi đang chờ bọn họ, sau khi Thẩm Gia Ngôn đến, từ trong tay hắn cầm chìa khóa hòm giữ ấm và thăm lòng, lên một chiếc du thuyền.

“Em sáng sớm nay thuê, đồ cũng đã để Hạ Lăng chuẩn bị xong, chúng ta chờ lát nữa đi trên biển chờ ngắm mặt trời mọc.” Thẩm Gia Ngôn trải xong thảm, giao chìa khóa cho Tạ Kế Hiên: “Anh mở, em không biết.”

Tạ Kế Hiên có chút kinh ngạc, “Sao em biết anh biết mở? Vạn nhất anh không biết?”

“Em còn biết anh bơi được huy chương đấy.” Thẩm Gia Ngôn cười giảo hoạt, “Em biết rất nhiều bí mật nhỏ của anh đấy.”

Yêu một người sẽ không nhận được hiểu hắn, vừa lúc bên cạnh Thẩm Gia Ngôn có người, chuyện hồi bé của Tạ Kế Hiên, Đồng Hạ Lăng đã phủi sạch sẽ với Thẩm Gia Ngôn. Ngay cả Tạ Kế Hiên hồi bé bị ếch dọa khóc, Thẩm Gia Ngôn cũng biết.

Ánh mắt Tạ Kế Hiên lóe sáng, nắm lấy tay Thẩm Gia Ngôn ngồi xuống.

Thẩm Gia Ngôn ngoan ngoãn ngồi, nhìn Tạ Kế Hiên kỹ năng thao tác thuần thục, nghĩ thầm, đây chính là người đàn ông đẹp trai nên có, cậu không ngừng hâm mộ. Trong lòng nghĩ, không khỏi nói ra, Tạ Kế Hiên nghe vậy ưỡn eo tới càng thẳng, vai rộng giống như Thái Bình Dương, thê phải cho bà xã cảm giác an toàn.

Cano lái một đoạn, tắt động cơ, theo nước chảy nhẹ nhàng đung đưa. Hôm nay gió không lớn, là thời tiết tốt để ngắm mặt trời mọc. Lúc này phía đông vẫn tối đen như mực, gần 4 rưỡi mới có thể nhìn thấy mặt trời mọc.

Thẩm Gia Ngôn khoác thảm lông ngồi trên boong thuyền, kêu Tạ Kế Hiên tới cùng ngồi xuống, đắp một nửa thảm lông lên cho anh.

“Còn hai tiếng rưỡi nữa đây.” Thẩm Gia Ngôn ngáp một cái, “Anh có phải cảm thấy có chút nhàm chán không, có muốn làm gì không?”

Chim biển gì đó, xuống nước nhất định là không được.

Tạ Kế Hiên nhìn về phía cậu, ánh mắt âm u, “Em không phải thích dã ngoại sao?”

“..... Hả?”

“Hai tiếng vậy là đủ rồi, nếu không nắm chắc đợi lát nữa trời sáng bị người nhìn thấy sẽ không hay.”

“.....”

64. Chương 64

Edit + Beta: Vịt

Thẩm Gia Ngôn trong lúc nhất thời nói không ra lời, “Em nói thích dã ngoại lúc nào?”

“Em không thích sao?” Ánh mắt Tạ Kế Hiên lập lòe: “Vậy chỉ có thể tới bên trong.”

“.....”

Nói đến bên trong, Thẩm Gia Ngôn nhớ cậu bảo ông chủ ở trong tủ lạnh chuẩn bị rượu đỏ, Thẩm Gia Ngôn mở tủ lạnh ra, quả nhiên ở bên trong nhìn thấy một chai rượu đỏ. Tạ Kế Hiên nói: “Còn muốn uống rượu trợ hứng sao?”

Thẩm Gia Ngôn cho anh: “Uống rượu đi Tạ tổng.” Đừng nói chuyện nữa.

Tạ Kế Hiên cũng không uống, ánh mắt toàn bộ ở trên người Thẩm Gia Ngôn, Thẩm Gia Ngôn làm bộ như không nhìn thấy, uống một hớp, còn rất ngon, “Rượu đỏ không tồi, anh nếm thử đi.”

Không nghĩ tới Tạ Kế Hiên tiến về phía môi cậu, thoáng cái hôn tới mạnh mẽ. Chờ lúc Thẩm Gia Ngôn lấy lại tinh thần, đã bị đè tới trên giường.

Đỉnh đầu chính là ánh mắt nóng rực của đối phương, vô luận thế nào cũng chạy không thoát, may mà Thẩm Gia Ngôn cũng không muốn trốn tránh.

Cậu chủ động nghiêng hợp, ánh mắt nam nhân có chút kinh ngạc, thuận theo kích động, dây dưa cùng nhau.

Thẩm Gia Ngôn cảm giác mình giống như nằm trên đám mây, lão đà lão đảo, lại giống như nằm trên một chiếc thuyền lá nhỏ, ánh sáng buổi chiều khiến cậu không muốn thức dậy, chỉ muốn vĩnh viễn hưởng thụ thời khắc này.

Lúc này, có người ở bên tai cậu nhẹ nhàng gọi tên cậu.

Ôn nhu, giống như gió xuân lướt qua tai cậu, chậm rãi gợi lên rung động trong lòng cậu.

“Gia Ngôn, mặt trời sắp ra rồi.”

Thẩm Gia Ngôn mở mắt ra, còn có chút không biết trong mơ hay là thực tế, tới lúc Tạ Kế Hiên cúi đầu hôn cậu một cái, nhiệt độ ấm áp thức tỉnh giác quan của cậu.

Trên mặt biển, đã dần mở ra một mảnh hồng triều, mắt thấy mặt trời sắp lên. Thẩm Gia Ngôn cầm lấy điện thoại chạy lên boong tàu, một khắc trước khi mặt trời dâng lên mở camera ra quay.

Tạ Kế Hiên cầm lấy thẩm quần chặt cho cậu, cứ như vậy ôm cậu ngắm mặt trời mọc.

“Ra rồi.”

Thẩm Gia Ngôn cảm thán: “Quả nhiên vẫn là mặt trời mọc đẹp nhất.”

“Em đẹp nhất.”

Lời lẳng lơ chọc cười Thẩm Gia Ngôn, đón ánh mặt trời chậm rãi dâng lên, quả thực cười không ngừng được.

Ngắm xong mặt trời mọc, video được Thẩm Gia Ngôn đăng lên weibo.

Vừa đăng lên, đã có 3 nghìn click, sau đó comment mãnh liệt mà đến.

“Mọc nó ngọt quá.”

“Tui muốn xem video này 100 lần!”

”Ngọt quá ngọt quá *em đẹp nhất* vinh dự trở thành lời lăng lơ ngọt nhất năm nay.”

“Tui muốn xem mặt tui muốn xem mặt tui muốn xem mặt!!”

Thẩm Gia Ngôn qua một lát lại nhìn, forward đã gần 10 vạn. Câu “Em đẹp nhất” của Tạ Kế Hiên còn lên hot search, phía dưới hot search này chính là “Thẩm Tạ ngấm mặt trời mọc show ân ái”.

Hai người ngấm mặt trời mọc xong, liền lái thuyền lên bờ, Tạ Kế Hiên đặt “phòng tổng thống” của một khách sạn năm sao duy nhất trong trấn nhỏ, hai người lại ngủ thẳng tới 12h.

Lúc Thẩm Gia Ngôn mở mắt, Tạ Kế Hiên vẫn chưa tỉnh.

Nhớ tới trước đây Tạ Kế Hiên thừa dịp lúc cậu ngủ chụp trộm cậu, Thẩm Gia Ngôn cũng cầm điện thoại chụp lên một tấm.

Còn thêm tai thỏ. Tạ đại tổng tài bình thường lạnh lùng bất cận nhân tình đeo tai thỏ còn rất đáng yêu, Thẩm Gia Ngôn nhìn không được lại đổi mèo nhỏ, trước khi Tạ Kế Hiên tỉnh, hỏa tốc chụp lại.

Hai hôm sau, toàn bộ quay xong, tổ phim lên đường về nước.

Trở về vùng đất tổ quốc, mọi người đều hoan hô, vẫn là ở nhà tốt, ở nước ngoài thỉnh thoảng ăn uống còn được, cứ ăn mãi cũng không quá hợp khẩu vị.

Mọi người tốp năm tốp ba đều muốn trước tiên đi ăn một bữa, trấn an dạ dày chịu khổ. Thẩm Gia Ngôn không đi cùng, máy bay hạ cánh, không nói hai lời trước tiên về nhà thăm tiểu bảo bối của mình.

Bảo Bảo hơn nửa tháng không gặp ba ruột rồi, may mà Thẩm Gia Ngôn nghĩ cách, video trò chuyện.

Cậu trước khi đi đã nói với bảo mẫu, thấy nhóc con sắp khóc, liền video với cậu. Bất quá trẻ con không thể đối diện màn hình thời gian dài, Thẩm Gia Ngôn nói hai câu liền cúp. Lúc này, bảo mẫu đưa gối ôm in hình chân dung Thẩm Gia Ngôn cho bảo bảo, phía trên có hơi thở của Thẩm Gia Ngôn, thường xuyên ôm không đây một lát là có thể ngủ.

Lúc về nhà, Bảo Bảo vẫn đang ngủ, Thẩm Gia Ngôn không cam lòng đánh thức người, lưu luyến không rời nhìn một lát, quay lại ngủ lệch mũi giờ.

Chạng vạng tĩnh dậy, quay đầu liền nhìn thấy nhóc con nằm bên cạnh cậu, thấy cậu tỉnh, phun bong bóng nước miếng về phía cậu.

“Phì” vỡ, Thẩm Gia Ngôn nhìn “Tuyệt kỹ sở trường” của nhóc cười.

Dường như biết bá bá bị nhóc chọc cười, tự mình cũng vui vẻ cười, đập tay nhỏ chân nhỏ, đáng tiếc vẫn chưa biết bò, chỉ có thể giống như rùa nhỏ không lật được người, giãy dụa.

Thẩm Gia Ngôn ôm lấy nhóc, đặt nhóc trên người. Nhóc con ôm lấy Thẩm Gia Ngôn.

Túm lấy quần áo bá bá, khuôn mặt ngoan ngoãn dán vào trên ngực Thẩm Gia Ngôn, giống như đang nghe nhịp tim vậy.

Thẩm Gia Ngôn hôn nhóc một miếng: “Sao con tới đây được?”

“Phì phì.”

“Được lắm con còn biết vượt ngục, giường con nít cũng không cản nổi con sao?”

“Ư a ư a.”

“Tí tuổi đã ghê gớm, con đây là giống ai hả!”

“Giống anh.”

Tạ Kế Hiên đưa cho cậu một chén nước nóng, ôm lấy Bảo Bảo. Bảo Bảo còn duỗi tay nhỏ muốn hôn bá bá, Tạ Kế Hiên hôn nhóc: “Để bá bá của con mặc quần áo.”

Bảo Bảo cho anh một bong bóng nước miếng, Tạ Kế Hiên cầm khăn tay lau sạch nước miếng cho nhóc, đưa núm vú cao su cho nhóc, nhóc con “phì” nhổ ra. Tạ Kế Hiên nhặt lên, “Vừa nãy đòi núm vú cao su không phải con sao, phun ra có cốt khí thì đừng đòi nữa nhá.”

Bảo Bảo không để ý tới anh, rụt vào cổ Tạ Kế Hiên, mắt trông mong nhìn Thẩm Gia Ngôn thay quần áo.

Thẩm Gia Ngôn thay một bộ đồ ở nhà, ôm Bảo Bảo qua.

Dưới tầng đã làm xong cơm. Đầu bếp tối nay dùng toàn lực hồng hoang, làm một bàn đồ ăn ngon cho Thẩm Gia Ngôn.

(Cổ nhân TQ có câu: Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang. Ý chỗ này là dùng toàn lực từ lúc trái đất sơ khai)

Ăn cơm xong nhóc con cũng không buông tay, chính là muốn Thẩm Gia Ngôn ôm. Lần này thời gian ra ngoài thật sự quá dài, lúc đầu còn có thể dùng video dụ dỗ, sau đó thì khóc. Lần đó khóc, Thẩm Gia Ngôn vé máy bay cũng mua xong rồi, nghĩ tới bất luận thế nào cũng phải về xem xem, quay phim đâu có quan trọng bằng con trai.

Lần đó suýt chút nữa đã về, được Tạ Kế Hiên khuyên, lúc cho cậu xem Bảo Bảo, Bảo Bảo lại ăn xong sữa vù vù ngủ ngon.

Nói là bà vú vừa dứt sữa liền không khóc nữa.

Nhóc thối này.

Thẩm Gia Ngôn cười bất đắc dĩ, cuối cùng cũng đặt điểm tâm xuống.

Thẩm Gia Ngôn ôm thân thể nhỏ mềm nhũn của nhóc, lắc lư, nhóc con có lẽ biết ba ba muốn ăn cơm, cũng không làm loạn, ngoan ngoãn gặm núm vú cao su. Thẩm Gia Ngôn ăn cơm không dễ dùng, cuối cùng chỉ có thể giao cho bảo mẫu.

“Vẫn là anh Phương nấu cơm ngon, em ở bên ngoài chỉ nhớ tay nghề của anh Phương, nhớ tới nằm mơ cũng chảy nước miếng.” Đây là không nói dối thật, có lần thật sự nằm mơ chảy nước miếng.

Đầu bếp được khen, cười rất vui vẻ, nhiệt tình mời phần: “Thẩm tiên sinh muốn ăn gì nói với tôi một tiếng, nói ra thì khoác lác, tới giờ còn chưa có thứ gì tôi không làm được.”

Thẩm Gia Ngôn không thích ăn món thuần thịt, thích tỷ lệ thịt và rau 3-7, cũng không phải vì giảm cân, chính là thói quen trời sinh.

Đầu bếp hoàn toàn hiểu rõ sở thích phương diện này của cậu, làm món ăn đều cực kỳ ngon miệng, Thẩm Gia Ngôn trấn an dạ dày, ăn nhiều một bữa.

Cậu có thời gian hai ngày nghỉ lệch múi giờ, nghỉ xong lệch múi giờ, lập tức phải bắt đầu quay.

Lần này không cần lại chạy tới nước ngoài nữa, phần lớn đều có thể hoàn thành ở trong nhà, như vậy có thể gần nhà chút, ít nhất muốn về thì về, không cần lo lắng vấn đề khoảng cách.

Hôm sau dậy sớm, Thẩm Gia Ngôn theo Tạ Kế Hiên cùng đi làm.

Mới vừa vào cửa, đã nhìn thấy Mạnh Giản Minh dẫn một đám người trẻ tuổi đi tới. Một nam nam nữ nữ này tương mạo đều cực kỳ đẹp, vừa nhìn đã biết là người mới của công ty.

“Anh Mạnh.” Thẩm Gia Ngôn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Mạnh Giản Minh dẫn người mới, “Anh bận lắm hả?”

“Hôm nay lão Trịnh không có ở đây.” Tôn Cường sớm đã bị Tân Nguyên đuổi, trước kia chuyên môn phụ trách dẫn dắt người mới, Thẩm Gia Ngôn ở dưới tay hắn đợi 5 năm, cuối cùng cũng trốn ra khỏi ma trận. Mạnh Giản Minh nói: “Anh dẫn bọn họ đi nghe giảng, cậu có chuyện gì không, không có việc gì thì cũng tới xem, truyền thụ chút kinh nghiệm cho bọn họ.”

Mạnh Giản Minh nói lời này một chút cũng không giả, kỹ thuật diễn của Thẩm Gia Ngôn quá rõ ràng, mượn lời hắc tử trên mạng mà nói, không bôi đen được kỹ thuật diễn của Thẩm Gia Ngôn, bởi vì bọn họ biết, bôi đen cũng không bôi đen được. Nghiệp vụ bản thân mạnh, không có gì để nói.

Mấy người mới này đều biết Thẩm Gia Ngôn.

Kỳ thật nói tới, cũng là bởi vì Tân Nguyên gặp may, mới hấp dẫn được càng nhiều mầm non tốt gia nhập Tân Nguyên, Tạ Kế Hiên thật nên phát cho Thẩm Gia Ngôn một khoản tiền thưởng.

Nam nữ đều chào hỏi Thẩm Gia Ngôn.

Đều sùng bái nhìn Thẩm Gia Ngôn, cái người tương lai sẽ trở thành sư ca của bọn họ này, còn là “bà chủ” của Tân Nguyên. Thẩm Gia Ngôn đối với bọn họ mà nói là mục tiêu cố gắng, cũng là tồn tại cao không thể với.

“Được, em cũng không có việc gì, chờ lát nữa sẽ qua.”

Chờ Thẩm Gia Ngôn và Tạ Kế Hiên nói chuyện xong, đã trôi qua rồi.

Người mới vẫn đang lên lớp, Thẩm Gia Ngôn nhìn, nhớ tới mình hồi vừa tới Tân Nguyên, cũng giống như bọn họ, trúc trắc non nớt hồ đồ hiếu kỳ, đối với tương lai tràn đầy hi vọng, cả người đều là nhiệt tình.

Tốt quá.

Mặc dù trước kia trải qua cực kỳ không thuận, nhưng cũng không toàn là chuyện xấu, Kiếm huyết phong hầu không phải chuyện tốt sao, cái gọi là thủ đắc vân khai kiến nguyệt minh (*), tình cảnh hiện tại của cậu không phải là minh chứng sao. Cậu một mực nghĩ chờ lát nữa nói cái gì, hiện tại đã có rồi.

(() Thủ đắc vân khai kiến nguyệt minh: nếu cứ chờ đợi cho đến khi mây tan hết, ta sẽ nhìn thấy ánh trăng sáng ở phía sau. Câu thành ngữ đề cập đến sự kiên trì, vĩnh viễn không buông bỏ, nếu luôn lạc quan và cố gắng thì chắc chắn ta sẽ được đền đáp. Nguồn: michachan123.wordpress)*

Thẩm Gia Ngôn giảng xong, nhận được tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Giáo viên giảng nhiều đạo lý lớn hơn nữa, không có ý nghĩa bằng ví dụ thực tế.

“Anh Thẩm, có thể ký tên cho bọn em không ạ?”

“Em cũng muốn!”

“Em em em!”

Thẩm Gia Ngôn không nghĩ tới bọn họ nhiệt tình như vậy, ký tên cũng không phải chuyện lớn gì, muốn thì cậu ký cho.

Lúc Tạ Kế Hiên tới, nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn ngồi ở đằng trước, nam nam nữ nữ trước mặt xếp hàng tiến lên nói chuyện với cậu, cuối cùng còn muốn nắm tay.

Có người mắt cũng không chớp nhìn chăm chăm mặt, có người nắm không buông tay, cách gần như vậy, nắm chặt như vậy.

Thẩm Gia Ngôn đang ký tên, đột nhiên nghe thấy có người gọi Tạ tổng. Ngẩng đầu thấy Tạ Kế Hiên tiến vào, mặt lạnh giống như bình thường, trước kia cậu cảm thấy khuôn mặt này cực kỳ bất cận nhân tình, bây giờ nhìn nhưng một chút cũng không cảm thấy lạnh khốc.

Mạnh Giản Minh nói: “Tạ tổng, đây đều là người mới.”

Tạ Kế Hiên gật gật đầu, thư ký Hoàng nói: “Tạ tổng chính là tới xem xem bà chủ lên lớp cho người mới thế nào.”

“.....”

Cũng không biết ai là bà chủ.

Các cô đừng đòi thật nhá =)))) Tui cũng thèm lắm chứ bộ cơ mà Tấn Giang dạo này gắt H quá nên chả mấy bộ có H đâu:((((Mấy bộ tui làm trong năm nay may lắm được tí nước thật hoặc thật vụn không hà TT_TT

65. Chương 65

Edit + Beta: Vịt

Thẩm Gia Ngôn ký tên xong, vừa ra khỏi cửa, liền thấy Đồng Hạ Lăng ôm một thùng giấy lớn đi tới, nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn thở phào nhẹ nhõm: “Anh Thẩm, đồ ăn vặt của anh.”

“.....” Thẩm Gia Ngôn cạn lời một hồi, sẽ không lại là Tạ phu nhân tặng chứ. Nhìn ánh mắt Đồng Hạ Lăng, biết ngay mình đoán không sai.

Thẩm Gia Ngôn đặt thùng giấy trong phòng làm việc của Tạ Kế Hiên, mở ra vừa nhìn, bên trong vẫn là các loại đồ ăn vặt, bất quá bên dưới còn thêm một ít trà thuốc Đông y bổ huyết bổ thân thể, nhìn phía trên đều là ngoại ngữ, hình là là nước Bắc Âu nào đó.

Thẩm Gia Ngôn rầu rĩ, đồ ăn vặt lần trước cậu thật sự không ăn hết, vẫn là mọi người tổ phim tiêu hóa giúp. Lần này lại đưa tới nhiều như vậy, nhìn phân lượng phải ăn tới thiên hoang địa lão.

“Mẹ anh thích tặng người khác đồ ăn vặt vậy sao?”

Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình nói: “Bà ấy chỉ thích tặng con dâu đồ ăn vặt.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn cảm giác mình nhất định phải kháng nghị, nếu không sau này cứ bà chủ chị dâu gọi, uy nghiêm của cậu ở đâu hử, “Hai bọn mình thương lượng nhé, sau này đừng gọi bà chủ chị dâu nữa.”

“Vậy gọi là cái gì?” Tạ Kế Hiên nói: “Chẳng lẽ gọi là tổng tức sao?”

“Tổng tịch (*) có ý gì?” Cậu nghe qua giám đốc chứ chưa từng nghe qua tổng tịch.

Ánh mắt Tạ Kế Hiên lập lòe: “Vợ sếp.”

(Giải thích đoạn này tí nhé: “tức” () và “tịch” () có phát âm giống nhau [xí]. Từ “giám đốc” () hán việt là thủ tịch. Thế nên (**) bạn Muối hiểu sai từ, từ “tổng tịch” chả có nghĩa là gì hết. Từ “tức” ở đây trong “tức phụ” (): vợ, anh Hiên gọi tắt “Tổng tài tức phụ” thành “Tổng tức” nghĩa là vợ sếp)

“.....”

Thẩm Gia Ngôn không nhịn được: “Anh xem em cho tới giờ chưa từng gọi anh là vợ nhá, chúng ta có thể công bằng chút không, gọi tên không được sao?”

Tạ Kế Hiên đương nhiên nói: “Chẳng lẽ em không phải nên gọi anh là ông xã sao?”

“.....”

Đồng Hạ Lăng ôm một bọc lớn khoai tây chiên vừa gọi điện thoại vừa xem phim, vỏ khoai tây chiên này một chuỗi tiếng Anh, xốp giòn sượng miệng rất ngon, cũng không biết bác y vợ vét ở đâu được mấy thứ này.

“Thích lắm, đều nhận hết.”

Tạ phu nhân cùng cắn hạt dưa với Tống Mĩ Hân, “Mấy trà sâm kia nó uống chưa?”

Đồng Hạ Lăng mấy câu trước đều là thêu dệt đấy, càng không biết Thẩm Gia Ngôn uống hay chưa, “Trong tay cháu còn có công việc bận lắm, đưa xong liền đi, không nhìn thấy.”

Tạ phu nhân không nghe được lời muốn nghe không thể nào vui vẻ, “Bác không phải đã cho cháu một cái máy ảnh kỹ thuật số sao? Bảo cháu chụp lên, sao cháu không làm hả.”

Chụp lên, mẹ tui ơi, để anh họ y biết được còn không phải đánh chết y sao.

Đồng Hạ Lăng đâu dám làm chứ, y nhất gan lắm, “Điện thoại di động trong công ty đều không cho mở webcam đâu, bọn cháu ký hợp đồng rồi, vi phạm hợp đồng sẽ bị phong sát đấy.”

“Cháu sợ cái gì.” Tạ phu nhân hừ một tiếng: “Chụp con dâu nhà mình thì có gì chứ?”

Tống Mĩ Hân sung sướng nghe bát quái, “Bác ơi, nam cũng có thể gọi là con dâu ạ?”

Tạ phu nhân trợn mắt trắng: “Vào cửa Tạ gia bác, thì chính là con dâu Tạ gia bác, mấy cái này còn cần dạy cháu sao? Cháu học đại học toi công sao?”

Bỏ qua cho đại học đi mà.

“Vậy bác thừa nhận Thẩm Gia Ngôn sao?”

Tạ phu nhân ngừng lại, nói với điện thoại đã cúp: “Alo, Hạ Lăng —”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn đối diện một thùng lớn đồ ăn vặt rầu rĩ, mấy khoai tây chiên, quả khô, kẹo, socola này, ăn phải tới sang năm đều có dư. Suy nghĩ một hồi, cũng không nghĩ được nói với Tạ phu nhân thế nào, nếu cự tuyệt, cậu không mở miệng được, dù gì cũng là tâm ý của người ta, mặc dù Thẩm Gia Ngôn cũng không biết bà tại sao chấp nhất tặng đồ ăn vặt cho cậu như vậy.

Không cự tuyệt, cậu lại ăn không hết, đây không phải lãng phí sao?

Thẩm Gia Ngôn ăn một túi dâu tây khô, dừng nói, thật sự rất ngon. Đồ ăn vặt lúc trước đưa tới, Thẩm Gia Ngôn mặc dù không ăn hết, nhưng rất nhiều đều thử qua, cư nhiên mọi thứ đều ngon, nhìn ra được tốn rất nhiều tâm tư. Thẩm Gia Ngôn sợ dĩ không cách nào mở miệng cự tuyệt, cũng là bởi vì đồ tốn nhiều tâm tư, cậu không thể xem nhẹ tâm ý trong đó.

Thẩm Gia Ngôn trước đây không có thói quen ăn đồ ăn vặt, sau khi lớn lên làm minh tinh, lại càng thời thời khắc khắc chú ý thể trọng, căn bản cách biệt với “Thực phẩm rác”.

Một thùng lớn đồ ăn vặt này trước hết đặt trong phòng khách, đợi ngày mai lại nghĩ cách.

Buổi tối trước khi ngủ, Thẩm Gia Ngôn nhịn không được ăn một miếng dưa hấu, nửa đêm bị buồn tới mức thức dậy đi toilet.

Trong phòng ngủ của cậu có phòng vệ sinh, bắt quá đã dậy, Thẩm Gia Ngôn muốn qua xem nhóc con chút, Tạ Kế Hiền lúc này không có ở trên giường, cũng không biết đi đâu.

Dưới lầu chính là phòng khách, không bật đèn, một mảnh tối đen như mực. Thẩm Gia Ngôn đi chưa được hai bước, đã nghe thấy phía dưới truyền đến tiếng rắc rắc rắc, cậu còn tưởng mình nghe nhầm, lại nghe thấy một hồi tiếng rột rột, giống như là tiếng lục vỏ túi.

Trong nhà vậy mà có chuột sao?

Nghe động tĩnh còn không nhỏ!

Nếu không thì là trộm? Không thể nào, biệt thự này của bọn họ, không nói cái khác, an ninh thật sự là tốt nhất trong tốt nhất. Ở đều là người có tiền, tuyệt đối không phát sinh loại chuyện nửa đêm trộm vào nhà.

Thẩm Gia Ngôn lấy điện thoại trong túi quần ra, nhẹ nhẹ cẩn thận đi tới dưới lầu.

“Rắc rắc, rột rột.” Rắc rắc là gặm khoai tây chiên, rột rột là đồ khoai tây chiên? Con chuột này sắp thành tinh à!

Nghe động tĩnh ở chỗ ghế sofa, chỗ cậu đặt thùng giấy, Thẩm Gia Ngôn nhẹ nhẹ mò tới điều khiển từ xa, mạnh mẽ bật đèn.

Dép trong tay sắp ném qua, nhưng lại nhìn thấy cái đầu lộ ra bên ghế sofa, trong tay ôm túi khoai tây chiên cực lớn. Tay cầm một vốc lớn khoai tây chiên cứ như vậy dừng hình tại đó, thậm chí miệng còn mở. Có thể tưởng tượng, nếu như Thẩm Gia Ngôn không bật đèn, vốc lớn khoai tây chiên này, sớm đã bị nhét vào trong miệng.

“Tạ Kế Hiên?”

Thẩm Gia Ngôn để dép xuống, mấy bước vòng qua phía trước người này, vừa nhìn quả nhiên là Tạ Kế Hiên.

“.....”

Tạ Kế Hiên giống như người máy bị ấn tạm dừng, dừng hình bất động. Khoai tây chiên trong tay một cái hai cái rơi xuống, khoe miệng còn dính vụn, có khoai tây chiên, có socola, có bánh mì.....

Thẩm Gia Ngôn cười không được mà không cười cũng không xong, thật sự không nhận được, “Anh làm gì không bật đèn hả, em còn tưởng là chuột.”

Tạ Kế Hiên ngẩng đầu: “Anh kỳ thực đang mộng du.”

“.....”

“Ngon không?” Thẩm Gia Ngôn thấy anh ăn ngon vậy, cảm giác mùi vị của khoai tây chiên kia nhất định không tồi, cậu còn không biết Tạ Kế Hiên thích ăn đồ ăn vặt như vậy, thật là người không thể nhìn bề ngoài.

Tạ Kế Hiên để đồ ăn vặt xuống, lãnh khốc nói: “Em khả năng không tin, là đồ ăn vặt trước —”

“Động tay trước?”

Tạ Kế Hiên rũ mắt gật gật đầu.

Dù sao cũng là đang mộng du.

“.....”

Thẩm Gia Ngôn cầm một ít ăn, thật sự rất ngon, vừa giòn vừa thơm, mặn nhạt vừa miệng, vị dưa chuột rất đậm, người đã rất hạnh phúc.

Tạ Kế Hiên thấy cậu ăn, đưa hộp socola cho cậu, “Cái này cũng ngon.”

“.....”

Bảo mẫu nửa đêm tỉnh dậy nhìn thấy hai phụ phụ ngồi trên sàn phòng khách, xung quanh bày một đồng lớn đồ ăn vặt, đang cúi đầu vừa ăn vừa nói, hình như đang bình luận gì đó.

Xem ra còn rất nghiêm túc, bà sau khi xem Bảo Bảo ra ngoài, hai người vẫn đang ăn đồ ăn vặt.

Bảo Bảo nằm trên giường con nít khẳng định không biết, các bá bá ruột của nhóc vì đồ ăn vặt đã quên nhóc sau ốt.

Đồng Hạ Lăng cuối cùng rốt cuộc không chống nổi ma chướng của Tạ phu nhân, chờ sau khi Thẩm Gia Ngôn tới tổ phim, mới dám lén lút mở camera ra quay quay mấy video ngắn gửi qua.

Đều là mấy video Thẩm Gia Ngôn nghỉ ngơi ăn cơm.

Thẩm Gia Ngôn có đôi khi ăn cơm còn makeup.

Hình tượng của nhân vật chính là, ăn mặc tiết kiệm, không hở tiêu tiền, cho nên tóc dài cũng không nở tiêu tiền. Thẩm Gia Ngôn dựa theo thiết định giữ lại tóc có hơi chút dài, lúc nghỉ ngơi dùng kẹp tóc vuốt toàn bộ ra đằng sau, lộ ra cái trán đầy đặn và cái mũi mũi nhân, cho dù như vậy cũng đẹp.

Tạ phu nhân gửi video tới trong group chat của phụ nữ trung lão niên hào môn của bà.

“Đang quay phim đây.” Trong giọng nói có kiêu ngạo mơ hồ.

Trong số bọn họ có không ít fans của Thẩm Gia Ngôn, Thẩm Gia Ngôn xem như là già trẻ ăn sạch, cháu gái út 6 tuổi trong nhà Trương phu nhân còn theo ông bà ngày nào cũng chờ Thập lý hồng nhan phát lại, vừa nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn liền nói là bạn trai cô bé.

Mạnh phu nhân xem đầu tiên.

“Bà sao lại hòa hảo với người ta rồi?”

Tạ phu nhân không lên tiếng.

Mạnh phu nhân nói: “Tôi sao cảm thấy đây là chụp trộm nhỉ?” Bà nói: “Bà như vậy có chút quá đáng á, rình cuộc sống riêng của người ta, biết thái quá.”

“Ai biến thái.” Tạ phu nhân hừ lạnh: “Người trong nhà tôi tôi chụp một cái thì sao? Bà rảnh hơi nhiều đấy,

con trai tìm được đối tượng chưa?”

Hai chị em già hiểu đối phương còn hơn con mình, chỗ đau vừa chọt liền trúng.

Mạnh phu nhân cũng không phải dễ bắt nạt, “Tôi không tin các bà hòa hảo rồi, e là bà đơn phương một bên tình nguyện nhĩ.”

“Lúc nào chụp tấm ảnh chung, bọn tôi liền tin bà.”

Tạ phu nhân nhìn hai chữ ảnh chung lâm vào trầm tư, đừng nói, đây thật là vấn đề khó nhằn!

Nhưng bà không chịu thua đáp ứng.

Song một khắc kia đáp ứng liền hối hận.

Tạ Kế Hiên hôm đó giống như mỗi ngày, sau khi bận xong công việc, đăng nhập weibo, ấn like forward khổng bình luận cho Thẩm Gia Ngôn, đây là rèn luyện hàng ngày căn bản của fans. Làm người yêu thì càng không thể theo sau người khác, kiên trì xông lên tuyến đầu theo đuổi vợ.

Trang chủ vừa lật không đến một lát, đã nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn ấn like một weibo.

Ngoại trừ tuyên truyền, Thẩm Gia Ngôn rất ít ấn like.

Weibo được khen này viết: ***Cháu gái út 6 tuổi trong nhà không phải Thẩm Gia Ngôn thì không lấy chồng.***

Mở video ra, cô bé hoạt bát đáng yêu cầm tablet, đang tập trung tinh thần xem phim truyền hình chiếu bên trên, tới lúc Thẩm Gia Ngôn ra sân, khuôn mặt tươi cười không biểu tình lộ ra nụ cười. Người trong nhà chọc cô bé: “Đẹp không?”

Cô bé mắt sáng lấp lánh, đáng vẻ cực kỳ đáng yêu, gật đầu.

“Con đang xem ai thế?”

Cô bé dùng âm thanh non nớt nói: “Bạn trai con.”

Phía dưới comment phần lớn là nói đáng yêu, còn có thổ lộ với Thẩm Gia Ngôn.

Tạ Kế Hiên đối diện video này nhủ mày làm vào trầm tư. Một lát sau, đăng ký một tài khoản weibo mới, đăng kí chứng thực, nick name chính là tên thật Tạ Kế Hiên.

Chờ lúc Thẩm Gia Ngôn quay xong phim nghỉ ngơi, lên Weibo, liền nhìn thấy trang chủ không ít người ấn like cùng một weibo.

Cậu vừa nhìn weibo được ấn like sợ hết hồn, còn tưởng mình hoa mắt, nhìn kỹ vậy mà thật sự là Tạ Kế Hiên, còn chứng thực. Giới thiệu văn tắt hết sức đơn giản, viết: ***Ông xã của Thẩm Gia Ngôn.***

.....

Weibo đầu tiên chính là video, Thẩm Gia Ngôn mở ra, lập tức nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai của Tạ Kế Hiên xuất hiện trong màn hình.

Video chỉ có 9 giây, 6 giây đầu không nói chuyện, thường thức nhan trị là được rồi, 3 giây sau nói: “Chào mọi người, tôi là chồng của Thẩm Gia Ngôn.”

.....

Anh không có tên sao??

Thẩm Gia Ngôn xem xong liền follow. Loại lướt 2 tin, logout.

Tạ đại tổng tài ngồi trong phòng làm việc cứ như vậy nhìn chăm chăm vào weibo, nhưng thủy chung không nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn like cho anh.

66. Chương 66

Edit + Beta: Vịt

Lại đợi 1 tiếng, vẫn không có like đến từ Thẩm Gia Ngôn, xung quanh Tạ đại tổng tài một vòng áp suất thấp.

Thư ký Hoàng rót chén trà hoa cúc cho anh giải nhiệt, “Hơn 3 vạn like, nhất định là xem bỏ sót.” Thời gian nói chuyện lại thêm 1 nghìn like, không ai có thể nhìn từng cái, xem xong rồi mắt cũng sắp mù.

“Tôi ấn vào trang chủ của em ấy xem cũng có thể xem sót sao?”

Thư ký Hoàng ngừng lại, “Nếu không chính là like quá nhanh, weibo xuất hiện bug, đây đều là chuyện thường có.”

Kính nhờ bà chủ nhanh ấn like cho Tạ tổng đi.

Tạ Kế Hiên dường như có chút lòng tin, nhưng tới lúc tan làm cũng không nhìn thấy like của Thẩm Gia Ngôn.

Thẩm Gia Ngôn 9h tối quay xong, về khách sạn rửa mặt súc miệng, nằm trên giường định video với Tạ Kế Hiên. Đây là chuyện mà bọn họ hẹn mỗi ngày nhất định phải làm, chiều theo công việc của cậu, trên căn bản đều là lúc nào cậu quay xong thì video lúc đó.

Cho nên lúc bọn họ video Thẩm Gia Ngôn phần lớn là ở trên giường.

Còn là vừa tắm rửa súc miệng xong.

Tạ đại tổng tài liền gì đó.

Đã trải qua 2 lần, Thẩm Gia Ngôn cuối cùng cũng nhớ lâu, lần nào mặc cũng phải kín đáo, tránh cho người khác thú tính đại phát, tổn hại thận.

Video vừa gọi qua liền kết nối. Trong màn hình xuất hiện thân ảnh của Tạ Kế Hiên, hình như đang làm việc, cúi đầu đang viết gì đó. Trước kia lúc gọi thông, Tạ Kế Hiên đều là đối diện ống kính, đây là lần đầu tiên bận rộn không có thời gian nhìn cậu.

Đã làm việc, Thẩm Gia Ngôn sẽ không quấy rầy, an tĩnh chờ anh làm xong.

Qua 2 giây, Tạ Kế Hiên ngẩng đầu: “Sao em không nói chuyện?”

“.....”

“Anh không phải đang làm việc sao?”

“Anh cũng không phải dùng miệng làm việc.”

“.....” Thẩm Gia Ngôn nói: “Bảo Bảo thế nào?”

“Vừa uống sữa xong đã ngủ.”

Thẩm Gia Ngôn biết, cậu vừa xem giám sát rồi, ngủ tới tứ ngưỡng bát xoa, bộ dạng một giấc có thể ngủ tới trời sáng. Ăn được ngủ ngon, cảm giác lại mập chút.

“Bọn em hôm nay lúc quay phim trong phòng quay phim tiến vào một con ong, đầu lớn vậy nè.....” Thẩm Gia Ngôn ước lượng một chút, hăng hái bưng bưng kể, “Anh từng thấy con ong nào lớn vậy chưa?”

Tạ Kế Hiên nói: “Chưa từng thấy.”

Thẩm Gia Ngôn đắc ý: “Em thấy rồi.”

“.....”

Âm thanh Tạ Kế Hiên trầm trầm: “Em không phải bận lướt weibo sao? Còn rảnh nhìn ong?”

Nói đến Weibo, Thẩm Gia Ngôn nhớ tới chuyện Tạ Kế Hiên hôm nay đăng kí Weibo, nói: “Sao anh đột nhiên muốn đăng ký Weibo?”

Nghe vậy, Tạ Kế Hiên “hừ” một tiếng.

“.....”

“Tạ tổng, anh sao thế?” Thẩm Gia Ngôn hồi tưởng một lần, không phát hiện mình chỗ nào đắc tội anh. Cậu lúc này mới kịp phản ứng, Tạ Kế Hiên hóa ra là giận, khó trách không nhìn cậu.

Nhìn dáng vẻ này là có liên quan tới weibo, Thẩm Gia Ngôn sắp xếp không ra đầu mối, cậu không phải đã follow sao?

Tạ Kế Hiên nhắc nhở: “Anh đăng weibo.”

Thì sao?

Nhìn dáng vẻ Thẩm Gia Ngôn đầy mặt không hiểu ra sao, Tạ Kế Hiên lãnh khốc nói: “Anh ở trong lòng em còn không bằng đứa trẻ 6 tuổi sao?”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn phản ứng hồi lâu, Tạ Kế Hiên tức giận: “Sao không ấn like cho anh?”

.....

Chỉ vì chuyện này? Thẩm Gia Ngôn kịp phản ứng cười hồi lâu, lấy điện thoại ra nói: “Em giờ ấn like cho anh.”

“Em tự nguyện sao?”

Thẩm Gia Ngôn gật gật đầu.

Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình nói: “Như vậy thì tốt, anh không thích ép buộc người khác nhất.”

“.....”

Tạ phu nhân sáng sớm dậy, đau lưng, tối qua mưa sét đánh, bà lại có chút tâm sự, trong lúc nhất thời ngủ không ngon, buổi sáng thức dậy cả người khó chịu.

Thế nào cũng không nghĩ được phải làm sao chụp ảnh chung với Thẩm Gia Ngôn, hai hôm nay cũng không dám vào group chat.

Hôm nay còn họa vô đơn chí, đang ăn sáng, Tạ Kính Đông đột nhiên tìm tới cửa, nói với bà, hai nhà Tạ Đồng đã bàn bạc xong, nhằm vào vấn đề con nối dõi của Tạ Kế Hiên, nhất định phải hợp cẩn thận.

“Bà cũng đừng trách tôi lòng dạ ác độc, chuyện con nối dõi nhất định phải giải quyết cẩn thận, Tạ gia không thể không có người thừa kế, tôi tuyệt đối không cho phép huyết mạch Tạ gia đoạn tuyệt!”

Tạ phu nhân không biến sắc nói: “Sao ông không nói với Kế Hiên, chỉ biết chạy tới chỗ này điều vô dương oai?”

Đối với Tạ Kế Hiên, Tạ Kính Đông bây giờ là có bao xa thì trốn bao xa, trước kia ở trước mặt người ta hếch mũi, con trai bị phán tội không nói, ông ta cũng mất mặt mũi. Bằng không cũng sẽ không hiện tại mới đến tính sổ.

“Người làm mẹ bà đây không xử lý tốt, tôi đương nhiên tới tìm bà.”

Tạ phu nhân hừ lạnh, “Ông để tay lên ngực tự hỏi, từng vì Kế Hiên làm cái gì?”

“Tôi mang con trai của Hồng Phi làm con thừa tự cho nó, chẳng lẽ không là vì nó —”

Lời còn chưa nói hết, Tạ phu nhân giơ tay ném đĩa vào mặt, Tạ Kính Đông quần bách tránh né, kết quả

vẫn bị đập vào người, hỏa khí lập tức lên. “Bà đừng cho mặt mà không biết xấu hổ, Kế Hiên có con cái dẫn dắt, Tạ gia vẫn là của nó. Đợi đến hôm này hợp nó tay không, bà xem mấy người đó có thể tha cho nó hay không!”

“Cút.” Tạ phu nhân cũng không phải dễ chọc, bình thường nhìn rất hòa khí, lúc tức giận mặt mày bén nhọn, người bình thường căn bản không đối phó được. “Ông không phải muốn hợp sao?” Tạ phu nhân cười lạnh: “Trước mặt kế Kế Hiên thế nào, chúng ta cũng là lúc ly hôn rồi.”

Tạ Kính Đông có chút mông lung, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng. Ly hôn? Nhiều năm như vậy, sao đột nhiên muốn ly hôn với ông?

Tạ Kính Đông cười lạnh: “Ly thì ly, bà đừng hối hận.” Ông có nhược điểm con cái ở tay, người đàn bà này tuyệt đối không dám ly hôn, cũng chỉ dọa ông tỷ thôi.

“Ông chuẩn bị đi, tiễn khách.”

Tạ Kính Đông như thường lệ bị đuổi ra ngoài, ông ta đứng ở cửa đại trạch Tạ gia, nhìn đại trạch này, rõ ràng là bất động sản của Tạ gia ông, bây giờ lại bị người ngoài chiếm dụng, còn dám dùng sắc mặt với ông, thật là phản trời.

Đường Kính chạy tới, kéo cánh tay ông ta: “Thế nào, mụ ta nói thế nào hả?”

“Mạnh miệng với anh, muốn ly hôn với anh.”

Đường Kính nghe trong lòng vui mừng, nhưng nghĩ tới tình cảnh hiện tại của Tạ Kính Đông, tâm lại lạnh. Nếu ly hôn, đồ trong tay Tạ Kế Hiên Tạ Kính Đông không cầm đi được, vậy cũng chỉ có thể phân chia tài sản vợ chồng với Tạ phu nhân. Mặc dù có thể kiếm được ít tiền, nhưng tuyệt đường lui, chút tiền ly hôn này, căn bản không đủ cho hai người, nhất là Tạ Kính Đông.

Nhưng Đường Kính vẫn ôm hi vọng hỏi: “Anh sẽ ly chứ?”

Ánh mắt Tạ Kính Đông như nhìn kẻ ngốc: “Sao có thể!”

“Em cứ chờ bọn họ tới van cầu chúng ta đi. Bà ta không dám ly hôn đâu, bằng không nhiều năm như vậy đã sớm ly, chỉ là phân chia tài sản chính là vấn đề lớn.”

Sau khi Tạ Kính Đông đi, Tạ phu nhân ngồi ngẩn người, vừa nãy không phải nói nhảm, trong lòng bà đã sớm có ý nghĩ ly hôn. Nhưng thứ liên quan giữa bà và Tạ Kính Đông nhiều lắm, nếu có thể ly đã sớm ly, cần gì kéo dài tới hiện tại.

Tạ Kính Đông nói không phải tiếng người, nhưng lại khiến bà rất để ý. Tạ Kế Hiên quả thật cần một đứa

con, nếu không trên dưới Tạ gia chắc chắn sẽ không bỏ qua cho anh.

Mà vấn đề hiện tại chính là, Tạ Kế Hiên sẽ không có con, hiện tại không có, sau này cũng sẽ không có.

Bà thật sự rầu rĩ.

Lúc này, điện thoại di động vang lên, Đồng Hạ Lăng gửi tới mấy video ngắn, đều là y dùng điện thoại di động chụp trộm, máy ảnh quá gây chú ý, không dễ cất giấu.

Trong lòng bà rất phiền, nhưng vẫn tiện tay mở ra.

Hai cái trước đều là tổ phim thường ngày, cái cuối cùng cách khe cửa chụp trộm, bên trong thoát nhìn giống như phòng nghỉ, chỉ có một mình Thẩm Gia Ngôn ngồi trên ghế.

Cậu đang cầm điện thoại, không biết đang nhìn cái gì, mặt tràn đầy ôn nhu, một lát sau kêu lên: “Bảo bối!”

Đối phương tựa hồ đáp lại cậu, Thẩm Gia Ngôn cực kỳ vui vẻ: “Biết ta là ai không?”

“Oaaa, thông minh quá.” Thẩm Gia Ngôn cách điện thoại hôn một cái: “Moa moa!”

Còn chưa cúp, có điện thoại tới, Thẩm Gia Ngôn nhận: “Tạ tổng.”

Video tới đây là hết. Tạ phu nhân xem xong, cảm giác rất không đúng, “bảo bối” mà Thẩm Gia Ngôn gọi là ai?!

Một đường lục quang lóe qua.

Tạ phu nhân đột nhiên có cảm giác nguy cơ, thay con ruột có cảm giác nguy cơ!

Bà cẩn thận lại xem hai lần, không nhìn ra cái khác, chính là cảm thấy con trai càng ngày càng xanh, xanh tới bà phát hoảng!

Nhưng trước khi chuyện chưa làm rõ, bà lại không thể nói lung tung, vạn nhất phá hỏng tình cảm 2 người thì sao đây. Nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ được 1 chiêu.

Hôm sau, Tạ phu nhân quăng một tấm hình của Thẩm Gia Ngôn tới trước mặt thám tử tư nào đó, “Điều tra một chút hành tung của người này cho tôi.” Bà cường điệu: “Không cần tra gì khác, chỉ điều tra cậu ta ngoại trừ đi làm có ở ngoài lén lút đi đâu không là được.” Thẩm Gia Ngôn dù sao cũng là minh tinh, tra

quá nhiều, bà sợ gây chuyện thị phi.

Tra hành tung cũng rất tốt, Thẩm Gia Ngôn muốn gặp tiểu tình nhân, tuyệt đối sẽ không ở trường hợp công chúng chạm mặt, khẳng định đều là lén lút tìm một chỗ, an toàn lại đảm bảo. Bà tra hành tung, biết chỗ Thẩm Gia Ngôn tới, từng cái loại bỏ, rất dễ làm.

Đợi hai ngày, kết quả rất nhanh đã ra.

Sau khi Thẩm Gia Ngôn hot, lịch trình càng ngày càng bận, chỗ lén lút đi một mình một tay cũng có thể đếm hết. Bình thường cũng có cầu tử theo dõi, hình chụp trộm có rất nhiều, muốn tìm được không phải cái gì khó.

Tạ phu nhân muốn hấn tra nơi Thẩm Gia Ngôn lén lút đi, trinh thám điều tra hành tung một tháng qua của Thẩm Gia Ngôn, phát hiện nơi Thẩm Gia Ngôn một mình tới, chỉ có khu dân cư cao cấp bên bờ biển nào đó.

Tạ phu nhân nhìn, mắt co rút, căn nhà này cũng không rẻ, nghe nói an ninh cực kỳ tốt. Ui da, bà như cầu đầu, bịt kín như vậy, đây là tiết tấu muốn kim ốc tàng kiều mà.

Tạ phu nhân cách ngày đi qua đó, bà trăm ngàn cay đắng tra xét chứng nhận bất động sản, bên trên còn có tên của Tạ Kế Hiên. Trinh thám cũng điều tra, hai người thường xuyên cùng ra vào, chẳng lẽ là nhà hai người mua? Bà nhầm rồi? Vậy “bảo bối” rốt cuộc là chuyện gì hả!

67. Chương 67

Edit + Beta: Vịt

Lúc Tạ Kế Hiên nhận được điện thoại đang họp, đội trưởng an ninh ở trong điện thoại nói với anh, có một nữ sĩ họ Đồng tự xưng là mẹ anh, nhất định muốn vào xem một chút, hấn không khuyên được, chỉ có thể gọi điện thoại tới trưng cầu ý kiến.

Trong khu dân cư cao cấp này, tất cả đều là người có tiền có thân phận, nữ sĩ gây chuyện này nhìn cũng là không giàu sang thì cũng cao quý, hấn không dám mạnh mẽ cự tuyệt, cũng không thể đáp ứng, cho nên liền gọi điện thoại cho Tạ Kế Hiên.

15 phút sau, Tạ Kế Hiên chạy ô tô tới. Một cái nhìn thấy Tạ phu nhân đang giằng co với người ta.

“Mẹ, sao mẹ —”

Tạ Kế Hiên lời còn chưa nói hết, đã bị Tạ phu nhân kéo đến một bên, nhíu mày nói: “Con tới làm gì?”

“..... Con còn muốn hỏi mẹ đấy.” Tạ Kế Hiên vẻ mặt bất đắc dĩ, “Mẹ sao biết con ở đây?”

Tạ phu nhân lễ thẳng khí hùng nói: “Mẹ là mẹ con!”

“..... Mẹ hãy giải thích cẩn thận, mẹ có phải tìm người điều tra con hay không?”

Chuyện này rốt cuộc là Tạ phu nhân không chiếm lý, nhưng bà cũng không phải vì tốt cho con trai sao.

Bà sợ dĩ không gọi điện thoại cho Tạ Kế Hiên, chính là muốn tự mình giải quyết, điều tra ra “bảo bối” trong miệng Thẩm Gia Ngôn rốt cuộc là ai. Nếu hiểu lầm vậy thì tất cả đều vui vẻ, nếu thật sự ngoại tình, dù gì cũng cho con trai một thời gian hòa hoãn, bà làm mẹ trước tiên giải quyết xong.

Aiiii, chuyện này làm, rốt cuộc vẫn không giấu được Tạ Kế Hiên.

Bà cũng biết mình trước kia làm không đúng, hại con trai dọn nhà cũng không nói với bà. Chuyện này bà nếu không giải thích rõ ràng, sợ con trai lại giận bà.

Nhưng nói thế nào được đây.

Tạ phu nhân suy nghĩ hồi lâu, “Mẹ chính là muốn xem con bình thường ở đâu, cái này chẳng lẽ có gì không thể sao?” Bà nghĩ lại nghĩ, vẫn cảm thấy chuyện bà nghi ngờ Thẩm Gia Ngôn đội nón xanh cho anh không thể dễ dàng nói ra.

Tạ Kế Hiên thở dài: “Mẹ thật là muốn làm là làm, trực tiếp hỏi con không được sao.”

Tạ phu nhân nhẹ nhàng nói: “Con quả nhiên ở đây, bọn họ đều biết điện thoại của con.” Bà chỉ chính là bảo an.

Tạ Kế Hiên nhưng không dẫn bà vào, “Mẹ trước về đi, chuyện này chờ sau này có thời gian lại nói.”

“Mẹ chỉ xem nhà, khó khăn vậy sao?”

“Hôm nay con bận lắm, không thể vào cùng mẹ.”

“Vậy mẹ tự —” Tạ phu nhân đột nhiên ngừng miệng: “Vậy cũng được, hôm nào cũng được.” Tính tình con trai bà rõ nhất, nói một không hai, bạn muốn ép nó cũng không được.

Không thể cứng, vậy thì dùng trí.

Đội trưởng an ninh thấy Đồng nữ sĩ là mẹ của Tạ tổng tài, yên lòng. Hắn đã nói, mượn 100 lá gan, cũng không ai dám giả mạo mẹ Tạ Kế Hiên.

“Đều là hiểu lầm, xin nhị vị thứ lỗi.”

Tạ phu nhân hòa khí: “Không liên quan tới các cậu, đều tại bất động sản của nó nhiều quá, dọn tới dọn lui cũng không nói với tôi, còn phải người làm mẹ tôi đây đích thân đến tìm. Phiền các cậu rồi, hôm nay tôi không vào, giờ cũng trưa rồi tôi phải về nghỉ ngơi.”

“Vâng vâng vâng, ngài đi thông thả.”

Tạ Kế Hiên nói xin lỗi đưa người về nhà.

Lúc quay lại ăn cơm với Đỗ Tử Tửu nói đến chuyện này. Anh hiện tại cũng rất rầu rĩ, phải nói với mẹ anh chuyện con cái thế nào.

“Đừng thấy bọn tao có team nghiên cứu quốc tế chuyên môn, nhưng cũng rất bí mật, không tham dự giao lưu học thuật bình thường. Người bình thường nhưng không biết nam nhân biết sinh con, cũng không tiếp nhận được. Nhưng cũng có người có thể tiếp nhận, mà phải suy nghĩ thật kỹ nói với mẹ mà thế nào, ngàn vạn đừng dọa bà ấy.”

Chuyện này, Tạ Kế Hiên rất lâu trước đây đã suy nghĩ.

Trước kia Tạ phu nhân không chấp nhận Thẩm Gia Ngôn, càng đừng nhắc tới nói với bà Thẩm Gia Ngôn biết sinh con, bà nếu không tiếp nhận được, chuyện không phải càng khó giải quyết sao. Mà tình huống bây giờ chuyển biến tốt, nhưng không biết mở miệng thế nào, thật vất vả phát triển theo hướng tốt, Tạ Kế Hiên chỉ sợ sau khi nói, chuyện tốt biến thành xấu.

Nhưng luôn phải giải quyết.

Đỗ Tử Tửu an ủi: “Mày đừng lo lắng quá, chỉ là tốn chút thời gian, mẹ mày không giống kiểu người hồ đồ mất linh. Thật sự không được, tao có thể đi giải thích với bà ấy, từ từ làm.”

Tạ Kế Hiên về nhà ôm Bảo Bảo đi dạo. Nhóc con gặm núm vú cao su, mắt to đen trắng rõ ràng nhìn nhìn đó, nhìn nhìn kia, làm một bong bóng nước miêng.

Tạ Kế Hiên lau sạch cho nhóc, thuận tay nhéo khuôn mặt nhỏ ú thịt của nhóc, lại không nhận được chột chột. Nhóc con vui vẻ, đập chân tay, nhóc luôn có thể tự đứng vui vẻ, cười hai tiếng, hai bá bá liên cầm thấy nhìn thấy thiên sứ.

Tạ Kế Hiên cọ cọ tay thịt nhỏ của nhóc, nhóc con cực kỳ vui vẻ.

Thẩm Gia Ngôn đứng lúc nghỉ ngơi, vừa nhìn giám sát, liền nhìn thấy Tạ Kế Hiên đang chơi với Bảo Bảo. Bức ảnh cha con biết bao đẹp, Thẩm Gia Ngôn đầy mặt ôn nhu nhìn, trong lúc lơ đãng ngẩng đầu nhìn về phía ngoài cửa, nhìn thấy Đồng Hạ Lăng cầm điện thoại hướng về phía cậu.

“Hôm nay phải chụp hậu trường sao?” Bọn họ cũng phải chụp hậu trường gì đó, sau này tung lên mạng để cho mọi người hiểu hơn chút quá trình quay phim.

Đồng Hạ Lăng chột dạ để điện thoại xuống, lắc lắc đầu, ánh mắt chớp động.

Thẩm Gia Ngôn hai ngày gần đây đã chú ý tới Đồng Hạ Lăng, còn tưởng cậu hiểu lầm, hóa ra thật sự đang chụp cậu sao. Thẩm Gia Ngôn có chút không giải thích được: “Không phải hậu trường, em đang chụp cái gì?”

Đồng Hạ Lăng nói quanh co: “Em, em muốn học chụp ảnh.”

“Đưa di động cho anh xem xem.” Thẩm Gia Ngôn ôn hòa nói. Cậu luôn cảm thấy có điểm không đúng.

Đồng Hạ Lăng chỉ có thể đưa di động cho Thẩm Gia Ngôn, trong lòng thở dài, chức vị trợ lý của y e là không giữ được, hi vọng anh họ đừng đập chết y.

Thẩm Gia Ngôn kiểm tra, không chỉ hôm nay, hôm kia hôm qua cũng chụp cậu.

“Em chụp anh làm gì?” Thẩm Gia Ngôn không có ý tứ trách mắng, chỉ muốn hỏi rõ ràng. Đứa nhỏ Hạ Lăng này làm việc tự hiểu rõ, chụp cậu nhất định có nguyên nhân gì đó.

Không có biện pháp, Đồng Hạ Lăng chỉ có thể nói đầu đuôi.

Thẩm Gia Ngôn sau khi nghe xong không biết nói cái gì cho phải, xem ra chụp trộm thật sự là di truyền của Tạ gia.

Xã hội a xã hội, không dám chọc.

Thẩm Gia Ngôn nói chuyện này với Tạ Kế Hiên, không phải chuyện gì lớn, chỉ là khiến cậu giật mình thôi, “Tạ tổng, nhà các anh có phải từng có quá khứ gì không tốt hay không, sao mọi người đều thích chụp trộm như vậy?”

Tạ Kế Hiên thật lâu không lên tiếng.

“Anh không chụp trộm.”

“.....” Vậy mấy tấm hình kia đều là giả hả.

“Anh không chụp trộm thì hơn 10 nghìn tấm trong máy tính là cái gì?”

Tạ Kế Hiên nói đương nhiên, “Lúc anh chụp em không nhìn thấy có thể trách ai?”

“.....”

Muốn đánh người.

Thẩm Gia Ngôn nói: “Anh có phải thiếu mất tên ở giữa không hả, kỳ thực tên đầy đủ là, Tạ · không nói đạo lý · Kế Hiên.”

“Hừm.”

Thẩm Gia Ngôn nói: “Em bảo Hạ Lăng tiếp tục chụp cho mẹ anh xem, chỉ cần không chụp lúc diễn là được.”

Tạ Kế Hiên cũng không có cách với Tạ phu nhân.

“Vậy thì để bà ấy xem đi, đối với kiểu người thích chụp trộm này thật sự không lời nào để nói.”

“.....”

Sao anh không nói mình không lời nào để nói?

Thấy Thẩm Gia Ngôn không trách y, Đồng Hạ Lăng mạnh mẽ thở phào, tâm tình nặng nề nhận được cứu rỗi. Dựa theo Thẩm Gia Ngôn nói, sẽ không nói với Tạ phu nhân y bị phát hiện. Hàng ngày quay video ngắn tiện tay từ chỗ Tạ phu nhân cảm phần thưởng cuộc sống nhỏ trải qua còn rất thoải mái.

Tạ phu nhân nhưng không quá dễ chịu.

Mất thấy, ngày họp ngày từng ngày tới gần, bà nhưng vẫn không biết nói với Tạ Kế Hiên thế nào, nhưng cái này còn không phải khiến bà để ý nhất.

Hiện tại trong lòng bà nghĩ đều là Thẩm Gia Ngôn có phải bên ngoài có người hay không.

Tạ phu nhân không nhìn được, qua 2 ngày lại tới biệt thự bờ biển, lúc này bảo an thoải mái cho bà qua.

Dù sao ai cũng không muốn khiến Tạ đại tổng tài ngọt ngat.

Đội trưởng an ninh còn chỉ đường cho Tạ phu nhân, rất dễ tìm, chỗ Tạ Kế Hiên ở là khu biệt thự ngắm cảnh biển đẹp nhất.

Tạ phu nhân một đường ngồi xe đi về phía trước, rất nhanh tới nơi.

Cửa lớn khóa chặt, từ cửa có thể nhìn thấy lầu hai hướng lên trên. Tạ phu nhân nhìn chung quanh, chim hót hoa thơm, gió biển chậm rãi thổi qua, khiến cho người ta tâm tình thoải mái. Con trai ngoan của bà còn rất biết chọn chỗ, trong vườn hoa trồng hoa tường vi leo tường, bên cạnh còn có xích đu, cầu trượt, nhìn rất có hơi thở của nhà.

Trên bãi cỏ còn có một cái cây, đó là cây ăn quả hay là hoa, Tạ phu nhân cũng không biết.

Tạ phu nhân đang rầu rĩ vào cửa thế nào, cửa lớn đột nhiên mở ra, bên trong có người lái xe ra ngoài.

Tạ phu nhân giật mình, bà nhưng đã nghe ngóng Tạ Kế Hiên không ở nhà mới tới, làm sao trong nhà còn có người chứ? Bà đang muốn trốn, xe ngừng lại, thư ký Hoàng từ trên xe bước xuống, cung kính nói: “Phu nhân, sao bà cũng tới?”

Thư ký Hoàng tới cầm tài liệu cần dùng cho Tạ Kế Hiên, đi tới cửa lại nhìn thấy Tạ phu nhân ở đây, còn tưởng mình nhìn lầm.

Tạ phu nhân vừa thấy là hấn, vội vàng nhân cơ hội qua cửa, “Tôi tới đưa chút đồ ăn cho Kế Hiên.”

“Tạ tổng hiện tại không có nhà, ở công ty ạ, nếu không bà hôm nào lại tới nhé, tôi đưa bà tới công ty.”

Một người hai người đều bảo bà hôm nào lại tới, rốt cuộc có cái gì không thể để cho bà thấy, không phải căn biệt thự thôi à.

Không để cho bà nhìn, bà càng phải xem xem.

Bước chân Tạ phu nhân không ngừng, hùng hổ đi về phía biệt thự, thư ký Hoàng vội vàng gửi tin cho Tạ Kế Hiên, nhắc chân đi theo.

Tạ phu nhân còn chưa vào cửa đã bị người cản, Tạ Kế Hiên thuê bảo tiêu 24h trông chừng, không quen biết tuyệt đối không cho vào cửa. Bảo tiêu chưa từng gặp Tạ phu nhân, đương nhiên phải ngăn bà lại.

Tạ phu nhân tức giận: “Tôi là mẹ nó, tôi thăm nhà con mình cũng không được sao?”

“Vị này là Tạ phu nhân, mẹ của Tạ tổng.” Thư ký Hoàng vội vàng thay Tạ phu nhân nói rõ thân phận, bảo tiêu mà Tạ Kế Hiền thuê thủ đoạn độc ác, đối với người quấy rầy không ngừng ra tay không thương lượng.

Nghe thư ký Hoàng nói chuyện, bảo tiêu mới bằng lòng thả người. Tạ phu nhân không nghĩ tới bảo tiêu nghe thư ký nhỏ, không nghe bà, điều này làm cho bà có chút buồn bực.

Vào cửa, đi dạo một vòng, cái gì cũng không nhìn thấy, Tạ phu nhân có chút nhụt chí: “Bình thường chỉ hai đứa nó ở đây?”

Thư ký Hoàng gật đầu: “Còn có bảo mẫu và bảo tiêu, một đầu bếp.”

“Còn có đầu bếp nữa, xa xỉ như vậy.”

Tạ phu nhân tới, bảo mẫu đầu bếp đều tới chào hỏi. Bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Tạ phu nhân, hết sức câu nệ, hỏi gì đáp đó, cẩn thận không muốn nói sai lời.

Bảo mẫu nhìn thời gian, chờ Tạ phu nhân đi xong dứt sữa cho Bảo Bảo, Bảo Bảo có thời gian dứt sữa cố định, hiện tại đã quá 3 phút.

Kết quả Tạ phu nhân ngồi trên sofa không nhúc nhích.

Tạ phu nhân đang suy nghĩ chỗ nào khả nghi, trong tai đột nhiên truyền đến tiếng khóc nhỏ bé yếu ớt, một lần mạnh hơn một lần, lúc đầu bà còn cảm thấy mình nghe nhầm, một lát sau, chờ âm thanh lớn, bà rất xác định không phải mình ù tai.

Thế là đi tới chặng cuối bộ này rồi các cô ạ:((((nhanh quá mất thôi!!!. Tui sẽ cố gắng xong trước khi tui chuẩn bị thi cuối kỳ này và dự là sau bộ này tui sẽ tạm dừng edit 1 vài tháng, 1 là để tìm truyện thích hợp, 2 là để tui thi IELTS với ôn tốt nghiệp TT-TT

68. Chương 68

Edit + Beta: Vịt

******** Từ chương này trở đi tui sẽ đẩy nhanh tốc độ chút, hôm nào không phải đi học tui sẽ

đăng 2c, còn không vẫn là 1 chương nhe

Có người đang khóc.

Nghe âm thanh còn là trẻ con.

Tạ phu nhân trong lòng cả kinh, yên lành ở đâu ra trẻ con?

“Trong nhà có trẻ con sao?”

Mọi người trong biệt thự đều ký qua hợp đồng, điều đầu tiên của hợp đồng chính là cấm tiết lộ ra bên ngoài bất kỳ tin tức gì. Nhân vật như Tạ Kế Hiên tuyệt đối nói được làm được, không tuân thủ hợp đồng bọn họ khẳng định không có kết quả tốt. Nhưng đây là mẹ của Tạ Kế Hiên, hỏi bọn họ lại không thể không nói.

Thư ký Hoàng nghe được tiếng khóc của trẻ con cũng là vẻ mặt lơ mơ, Tạ tổng cũng không nói với hắn còn có sự tồn tại của trẻ con, hắn nên giảng hòa thế nào?

Lúc này, bảo mẫu run như cây sậy nói: “Là, là âm thanh trên TV.”

TV? Tạ phu nhân nghe cũng không giống.

Chương trình TV gì, khóc thật như vậy, khóc ý vị như vậy?

Tạ phu nhân ngồi không yên, nghi ngờ trong lòng ở trong tiếng khóc này dần dần phóng đại, hai người này nhất định có chuyện gì giấu bà, bà hôm nay nhất định phải rõ ràng.

Tạ phu nhân đứng dậy chạy lên lầu 2.

Thư ký Hoàng vội vàng theo sau, không cần biết vì sao, hắn cản lại là được, Tạ tổng đã không để cho Tạ phu nhân biết, đó chính là không muốn để cho bà biết.

“Phu nhân. Phu nhân, bà chờ chút.”

Lên lầu, Tạ phu nhân đứng ở cửa cầu thang ngừng lại, phân biệt rõ âm thanh là từ đâu vọng lại, nhắc chân đi về phía bên tay phải.

“Phu nhân, Tạ tổng lập tức về rồi, bà đừng kích động, chờ Tạ tổng về hẵng nói.”

“Tôi tự mình xem trước không được sao?”

Thư ký Hoàng không dám cứng rắn ngăn, nhưng lại không thể không ngăn: “Bà đừng vội, nhà ở đây rồi lại không thể chạy mất.”

Phía sau đi theo bảo mẫu đầu bếp, một người hai người tâm hoảng ý loạn, đều cảm thấy việc lớn không tốt, trong lòng chỉ cầu nguyện Tạ tổng nhanh về.

Tạ phu nhân đầu quan tâm bọn họ nghĩ thế nào, mấy bước đi tới trước cửa phòng Bảo Bảo. Cách cửa phòng, tiếng khóc của Bảo Bảo rõ ràng từ trong khe cửa truyền tới, bà xác định không thể xác định hơn, bên trong nhất định là có trẻ con.

Thẩm Gia Ngôn bên kia, đang nhìn điện thoại lo lắng. Giờ này Bảo Bảo hẳn là đang uống sữa, sao vẫn chưa có ai tới ôm nhóc đi uống sữa chứ, nhìn đáng vẻ đáng thương khóc lóc, cậu ở đầu điện thoại bên này sắp ngồi không yên.

Bảo Bảo trên giường sơ sinh, cổ họng nhỏ khóc rất được, nghẹn một hơi khóc hết, lại lấy hơi, tiếp tục khóc. Trên thế giới này, ai cũng không dừng nghĩ ngăn cản nhóc uống sữa, không để cho nhóc uống sữa, chính là kẻ thù của nhóc. Nhóc muốn dùng tiếng khóc dọa chết mấy kẻ xấu này!

Thẩm Gia Ngôn không nhìn được, gọi điện thoại cho Tạ Kế Hiên, lại không ai nhận. Cậu có dự cảm không tốt, có phải trong nhà đã xảy ra chuyện hay không.

Cậu đang định lại gọi tới trong nhà, lúc này, cửa truyền đến động tĩnh.

Thư ký Hoàng không đau không ngứa ngăn cản sao có thể ngăn được bước chân của Tạ phu nhân, Tạ phu nhân nhắc tay cầm lấy tay nắm cửa, mắt thấy răng rắc một tiếng là mở, đột nhiên bị người túm lấy tay.

Tạ phu nhân ngẩng đầu nhìn, chính là con trai bà.

Tạ Kế Hiên vội vã chạy tới, còn chưa kịp thở, đã thấy Tạ phu nhân muốn xông vào, anh nhất định phải ngăn lại.

“Mẹ làm gì thế?”

Tạ phu nhân không buông tay: “Con cũng nghe thấy đi, tới giờ con còn muốn giấu mẹ sao?”

Tạ Kế Hiên thờ dãi: “Mẹ trước buông tay, chúng ta đi xuống ngồi cẩn thận nói chuyện.”

Hai người giảng co, ánh mắt Tạ phu nhân xoay chuyển, buông lỏng tay: “Được rồi, mẹ muốn nghe con giải

thích thế nào.”

Tạ Kế Hiên thở phào, cũng thả lỏng tay, nhưng trong nháy mắt, tay Tạ phu nhân vịn một cái, đẩy cửa ra, một cái liền nhìn thấy giường sơ sinh dựa vào tường.

Còn có cái bọc nhỏ đang khóc uồn tới ẹo lui tinh lực vô hạn trên giường.

Mọi người đều không nghĩ tới bà có một chiêu như vậy, muốn ngăn đã không kịp, nhất tề sững sờ tại chỗ. Nhóc con bên trong tiếng khóc to rõ, dốc sức chứng minh cảm giác tồn tại của mình, mắt nhìn thấy chính là sự thật, không phải giải thích.

Thẩm Gia Ngôn đầu kia nhìn thấy bóng dáng Tạ phu nhân, điện thoại suýt rơi.

“Mẹ có phải hoa mắt hay không, tại sao trong nhà con có trẻ con?”

Tạ phu nhân sợ tới mức cũng không biết chớp.

Tạ Kế Hiên vừa thấy tình huống bại lộ, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì mới được, anh còn chưa nghĩ ra phải báo cáo với mẹ sự tồn tại của Bảo Bảo thế nào, càng miễn bàn lúc này phải giải thích ra sao.

“Mẹ.” Tạ Kế Hiên kéo một cái không kéo được.

Tạ phu nhân đi qua nhìn, ui da, khóc ác quá.

Dáng vẻ đáng thương này, nước mắt khóc ào ào, chân nhỏ tay nhỏ đập, nhìn khiến người đau lòng. Ai nhìn cũng phải tình mẹ phát tác, đừng nói kiểu phụ nữ trung lão niên thích trẻ con mong ngóng cháu như Tạ phu nhân, không nói hai lời vội vàng bế lên, cũng không truy cứu rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, trước đó đành xong rồi nói.

“Ui chà, đừng khóc, đừng khóc.”

Nhóc con hít mũi, ngửi thấy hơi thở xa lạ, trong nháy mắt không khóc nữa, khép mắt lại, giả chết.

“.....”

Tạ Kế Hiên vội vàng ôm tới, tới cái ôm quen thuộc, ngửi thấy mùi của bá bá, nhóc con lại “sống” dậy, khóc tiếp.

“.....”

Tạ Kế Hiên đưa nhóc con cho bảo mẫu, bảo mẫu vội vàng ôm đi uống sữa.

Tạ phu nhân trợn mắt, bà vẫn chưa ôm đủ đâu: “Đi làm gì thế? Nó vẫn khóc đấy.”

Tạ Kế Hiên bất đắc dĩ: “Đói bụng phải uống sữa.”

Tạ phu nhân đi theo ra ngoài, nhìn bảo mẫu ôm Bảo Bảo từ cửa hông đi ra, “Cô ta đi đâu thế?”

“Mẹ, mẹ ngồi xuống trước.” Tạ Kế Hiên rót cho bà một chén nước. Anh thiên tính vạn tính, không ngờ tới mẹ anh còn giấu chiêu sau. Một lần không được, còn có thể lại tới lần nữa, vì vậy cũng không dặn dò bảo an, cứ như vậy để bà tóm được sơ hở.

Lúc này quá phiền phức.

“Mẹ ngồi xuống rồi, con giải thích đi.” Tạ phu nhân cũng rất rối bời, kết quả ngồi xuống hồi lâu, cũng không thấy Tạ Kế Hiên mở miệng, vừa thấy Tạ Kế Hiên đầy mặt khó xử, nghi ngờ trong lòng phóng đại, đột nhiên nhớ tới bảo bối trong miệng Thẩm Gia Ngôn.

“Đó là con của Thẩm Gia Ngôn?” Tuyệt đối là con của Thẩm Gia Ngôn, nếu như là của Tạ Kế Hiên, đã sớm nên nói với bà. Cũng sẽ không khó mở miệng như vậy.

Tạ Kế Hiên còn đang suy nghĩ nói thế nào, nghe mẹ anh mở miệng sợ hết hồn.

Nhìn biểu tình này, không nghĩ tới còn bị bà nói trúng. Tạ phu nhân vẻ mặt khó có thể tin: “Con nói cho mẹ biết là trước khi các con kết hôn có hay là sau khi cưới?”

Tạ Kế Hiên nhất thời nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của mẹ anh, nói: “Trước khi cưới.” Trước khi kết hôn đã có bảo bối này rồi.

“.....”

So với trên đầu đội nón xanh, lúc này hiệp sĩ đồ võ vậy mà có thể tiếp nhận, Tạ phu nhân muốn khóc. Đây có phải là cái đạo lý nhìn thấy quá nhiều đồ 10 vạn, lại nhìn thứ mấy vạn đồng nên cảm thấy rẻ?

Trong lòng bà rất loạn, không khỏi nghĩ nếu là con của Tạ Kế Hiên hẳn là tốt, nghĩ tới bộ dáng nhỏ kia của Bảo Bảo, thật là càng nghĩ càng đáng yêu, đáng tiếc bà còn chưa được nhìn mấy cái.

Bà mong đợi nhìn cửa hông, lại ép mình thu hồi tầm mắt, đứng lên, cầm lấy túi muốn đi.

Chuyện này bà không tiện nhiều lời, trong lòng bà không dễ chịu, trong lòng con trai nhất định còn khó chịu hơn bà.

Hiệp sĩ đồ vô! Ai có thể nghĩ tới kim cương vương lão ngũ từng phong quang vậy mà làm hiệp sĩ đồ vô chứ!

Tạ Kế Hiên cứ như vậy nhìn mẹ anh không nói tiếng nào buồn bực lên xe, cũng không quay đầu lại mà bước thẳng đi.

.....

Có phải có hiểu lầm gì hay không??

Quay đầu lại Thẩm Gia Ngôn gọi điện thoại tới, Tạ Kế Hiên nói sự tình.

Thẩm Gia Ngôn cũng là trăm mối không thể gỡ, vậy mà không hỏi xem đứa nhỏ từ đâu tới sao? Xem ra cũng không giống như biết cái gì, bằng không, người bình thường biết đàn ông sinh con có thể bình tĩnh như vậy?

“Mẹ anh có phải hiểu lầm gì hay không, cho rằng Bảo Bảo là con riêng?”

Chỉ có lý do này có thể giải thích.

Thẩm Gia Ngôn đột nhiên nhớ tới chút chuyện: “Mẹ anh hai hôm nay kêu Hạ Lăng chụp trộm em, em xem điện thoại của Hạ Lăng, nó gửi video cho mẹ anh, em xem giám sát nói chuyện với Bảo Bảo cũng bị nó quay vào.”

“Mẹ anh có phải hiểu lầm Bảo Bảo là con riêng của em hay không?”

Đúng thế, hẳn là như vậy. Tạ Kế Hiên muốn tỏ ra, nhưng lại không cảm thấy nhẹ nhõm, đã bị phát hiện, anh không thể nào để cho Thẩm Gia Ngôn tiếp tục công “tiếng xấu”, mà Bảo Bảo cũng là lúc cùng mọi người gặp mặt.

Tạ phu nhân về đến nhà, ăn không ngon, càng ngủ không yên. Tống Mĩ Hân thấy bác cô nàng tâm sự đầy lòng, cũng cảm thấy không ổn, chịu khó rót chén trà an thần, “Bác, trong lòng bác có chuyện ạ?”

Tạ phu nhân thở dài, sờ sờ đầu cô nàng: “Ăn đồ ăn vặt của cháu đi.”

“.....”

Cũng không phải heo.

Một lát sau, Tống Mĩ Hân vẫn cảm thấy nên nói chuyện phát sinh hôm nay với bác cô: “Bác, hôm nay dưỡng tới.”

Tạ phu nhân vô lực: “Ông ta nói gì?”

“Ông ấy bảo bác đứng giờ dẫn anh họ đi họp.”

Bà vẫn chưa nói chuyện này với Tạ Kế Hiên đâu. Cái con người thối tha Tạ Kính Đông này còn sẽ nghĩ mấy chiêu xấu chĩnh con ruột mình, mặc dù Tạ Kính Đông đã không biết xấu hổ, bà nhưng vẫn cố kỵ cảm thụ của Tạ Kế Hiên.

“Bác biết rồi.”

Hôm sau, Thẩm Gia Ngôn về nhà, đúng lúc hai hôm nay đang quay các phần diễn khác, phần của cậu đã quay gần đủ, có thể có thời gian 1-2 ngày lên lười. Lúc này, chỉ cảm thấy vô luận như thế nào cũng nên về nhà một chuyến.

Nhóc con một chút không bị ảnh hưởng, nhìn thấy ba ba nhóc về, miễn bàn có bao vui vẻ, tự mình hỗn hà hỗn hển lật người, phun bong bóng nước miếng muốn ba ba nhóc ôm.

Thẩm Gia Ngôn ôm nhóc dậy, hiếm lạ hồi lâu. Bảo mẫu nói với cậu, hôm đó khóc rất hăng say, lúc uống sữa cũng rất hăng say, tinh thần rất tốt, dù sao có sữa ăn mọi chuyện đều dễ nói.

Thẩm Gia Ngôn nghe đỡ khóc đỡ cười, hôn hôn tay thịt nhỏ của nhóc, lại hôn hôn mặt nhỏ, luyến tiếc đặt xuống.

“Mẹ anh đã biết sự tồn tại của Bảo Bảo, không bằng chúng ta nhân cơ hội này, nói chuyện rõ ràng đi.”

Thẩm Gia Ngôn sớm đã nghĩ kỹ, dù sao sớm muộn gì cũng phải nói, đã không có manh mối, cũng không cần nghĩ giải thích thế nào, nói thẳng là được. Tạ Kế Hiên thâm trầm nhìn cậu: “Em nghĩ xong rồi?”

Thẩm Gia Ngôn gật gật đầu, “Đây là cháu bà ấy, người thừa kế của Tạ gia, sẽ không bởi vì là đàn ông sinh mà thay đổi.”

“Cần chuẩn bị xong không phải chúng ta, mà là mẹ anh.”

Đàn ông sinh con, đối với phụ nữ trung lão niên nặng nề thói cũ, hẳn rất có tính chấn động.

Kỳ thực Thẩm Gia Ngôn cũng rất khấn trương, ngoại trừ Đỗ Tử Tửu và Tạ Kế Hiên, lại muốn có một người biết đại nam nhân cậu có thể sinh con, mặc kệ Tạ phu nhân nói như thế nào, một bước này đối với cậu mà nói đều rất có áp lực.

Nhưng cái gọi là áp lực chính là động lực, Thẩm Gia Ngôn còn thuộc về loại càng áp càng mạnh. Một ngày mới, cố ý ăn diện cho Bảo Bảo một phen, bọc trong thảm lông lên xe.

Thẩm Gia Ngôn sờ má nhóc con, thở một hơi, đóng cửa xe lại.

Hai người đến Tạ trạch, lại nghe thấy tin Tạ phu nhân tới khách sạn.

Đứng ở cửa phòng bao, Tạ phu nhân lại chậm chạp không động dậy, phía sau cửa chính là người hai đại gia tộc Tạ gia và Đồng gia, đang chờ “thăm vấn” bà. Bà không phải là không dám đối mặt, mà là cảm thấy mệt tâm.

Đâu nghĩ có người không cho bà cơ hội hòa hoãn, lúc Tạ phu nhân còn đang trầm tư, cửa mở ra.

“Khả Thực, bà đến rồi sao, vào đi.” Trong mắt Tạ Kính Đông hiện lên hận ý và trào phúng, trước kia không phải vênh váo tự đắc với ông sao, hận không thể giẫm ông dưới lòng bàn chân, cũng quả thực làm được, hôm nay khí thế cao cao tại thượng kia đi đâu rồi?

Khiến ông có nhà không thể về, người đàn bà này, thật sự hết sức ác độc.

Chờ xem, hôm nay sẽ khiến bà ném thử chút tư vị khó chịu.

69. Chương 69

Edit + Beta: Vịt

Gả vào Tạ gia, trường hợp như vậy đã không phải lần đầu đối mặt.

Cửa ở phía sau Tạ phu nhân đóng lại.

Ngồi ở đây đều là các trưởng bối của Tạ gia Đồng gia, hôm nay chính là tới thảo phạt bà, một người hai người đều mang theo cháu trai cháu gái của mình bên người, ý tứ đã không thể rõ ràng hơn.

“Kế Hiên đâu, sao không tới?” Tạ Kính Đông một chút cũng không khách khí.

Trước kia ông ngoại tình bị phát hiện, người đàn bà này triệu tập mọi người thảo phạt ông, ném tất cả ảnh ngoại tình của ông ra, một chút mặt mũi cũng không giữ lại cho ông. Loại chuyện ngoại tình này bình thường cũng không hiếm thấy, huống chi là trong hào môn, người có tiền bao dưỡng cực kỳ thường gặp, nhưng không có mấy ai sẽ bị phanh phui, mọi người đều làm “vợ chồng mặt ngoài”, anh tốt tôi tốt sống tiếp, ai muốn vạch mặt chứ.

Nhưng người phụ nữ điên Đồng Khả Thục này lại không như vậy, quả thực muốn trị chết ông.

Không vạch trần còn tốt, vạch trần lại không giống, bởi vì ngoại tình ông ta tự nhiên không đứng vững chân, Đồng Khả Thục cũng không phải đèn cạn dầu, sau đó ông ta bị “đá ra” khỏi nhà, ngay cả về nhà cũng phải nhìn sắc mặt người khác.

Bây giờ phong thủy luân chuyển, Tạ Kính Đông cười lạnh, ông ta muốn cho Đồng Khả Thục cẩn thận nhận thức một phen cảm giác bị ép vào tuyệt cảnh.

Tạ Kính Đông có 3 anh em trai, một em gái, hôm nay đều bị ông ta tìm tới.

Ông nội của Tạ Kế Hiên hồi còn sống, dựa theo năng lực phân phối, từng người đều cho một phần gia sản. Cũng là Tạ Kính Đông vận khí tốt, phần mặc dù không tốt, nhưng sau đó thời cơ trong tay, lại cưới hiền nội trợ Đồng Khả Thục đây, rồi cá nước mặn trở mình, trở thành phát triển tốt nhất Tạ gia, Tạ lão gia tử liền cho ông ta tổ trạch.

Sau đó lại sinh được đứa con trai thông minh trác tuyệt, tài năng thương nghiệp đứng đầu Tạ Kế Hiên đây, lại dẫn Tạ gia lên một tầng khác, ngày nay càng đứng ở đỉnh đầu các anh chị em, cho dù ai cũng không sánh bằng.

Anh cả Tạ Kính Sâm đương nhiên đối với Tạ gia không có cảm tình gì, lúc này thấy vợ chồng ông ta đấu đá nội bộ rất vui vẻ đổ dầu vào lửa. “Trốn tránh cũng không thể giải quyết sự tình, Kế Hiên hiện tại chính là thể diện của Tạ gia, vấn đề con cái luôn phải giải quyết.”

Bọn họ đều nghe nói, Tạ Kế Hiên kết hôn với đàn ông, nghe nói còn là chân ái, Tạ gia gia đại nghiệp đại không thể không có người thừa kế, không sinh được con thật là chuyện lớn.

Tạ phu nhân vừa nhìn, mấy người này đâu phải vì Tạ gia lo lắng, phần lớn dựa vào tâm tính xem náo nhiệt, chờ xem bà xấu mặt.

“Chuyện nhà chúng tôi tự sẽ nghĩ cách giải quyết, không cần các vị bận tâm.”

“Chị đây là nói cái gì?” Em gái Tạ Kính Đông Tạ Danh Huệ hừ cười một tiếng: “Chúng tôi đều là con cái Tạ gia, sao lại không phải nhà mình chứ, chị lúc nào thì ném chúng tôi ra khỏi gia phả?”

“Khả Thục, chị đừng kích động, chúng tôi cũng là lòng tốt, chị xem lớn như Kế Hiên, con cái đều lên nhà

trẻ rồi. Chị nhìn cũng không sót ruột à. Người thừa kế phải sớm bồi dưỡng chút, đạo lý này chị không hiểu sao?”

Những người này đều nhìn ra Tạ Kế Hiên hiện tại sẽ không có con, chỉ cần nhắc tới chủ đề con cái Tạ phu nhân nhất định không lời nào để nói, mọi người có chỗ dựa, chính là muốn nhìn chuyện cười của Tạ phu nhân.

“Sinh sớm không bằng sinh tốt, yên tâm, Tạ gia chúng ta sẽ không tuyệt hậu, có chuyện lớn tính toán cho Kế Hiên, trong mệnh nó đã định trước con cháu quần đầu gối, cuộc sống hạnh phúc.”

Lời này vừa nói ra, không ít người rớt rít lộ ra biểu tình trào phúng, khinh thường.

Tạ Kính Đông nói: “Bà nếu nói như vậy, tại sao Kế Hiên không dám tới.”

Tạ phu nhân mặt lạnh: “Tôi không nói với nó, nó phải bận nhiều việc lắm, loại chuyện nhỏ nhặt này tôi đi giải quyết là được rồi.”

Chuyện nhỏ? Đây là không coi bọn họ là chuyện sao? Mọi người Tạ gia sắc mặt không quá dễ nhìn, Đồng gia ngược lại việc không liên quan đến mình, cắn hạt dưa cắn hạt dưa, thái độ xem cuộc vui.

Tạ Kính Đông hừ lạnh: “Hôm nay chúng ta nói rõ ràng sự tình, vì Tạ gia, tôi đã định là làm người xấu rồi.”

“Kế Hiên, hoặc là ly hôn, hoặc là nhận một đứa trẻ làm con thừa tự nuôi dưỡng.”

Tạ Kính Đông thở dài: “Con cái nhà ai không phải cục bảo bối của mình, nhưng tôi và Hồng Phi đã thương lượng, nó nguyện ý đem con mình cho Kế Hiên làm con thừa tự. Hồng Phi và Kế Hiên là anh em, từ chỗ nó nhận làm con thừa tự là lựa chọn tốt nhất.”

Tạ phu nhân oán hận, trên đời tra nam ngàn ngàn vạn, không biết xấu hổ như Tạ Kính Đông thực là duy nhất. Mang cháu của tiểu tam cho con mình làm con thừa tự, Tạ Hồng Phi lại làm được.

Tạ Kính Đông đoạt mở miệng trước Tạ phu nhân lại khuyên nhủ: “Bà cũng đừng vội cự tuyệt, tôi cũng là vì bù đắp cho bà, con trai của Hồng Phi còn nhỏ, ôm tới trong tay Kế Hiên hoàn toàn có thể coi thành con trai mình nuôi, sau này nhận Kế Hiên làm cha.”

“Chuyện nhất cử lưỡng tiện như vậy, tôi nghĩ Kế Hiên sẽ không không suy nghĩ, dù sao nó cũng không sinh được con.”

“Ai nói.”

Lúc này, cửa bị mở ra, trong ngực Tạ Kế Hiên ôm Bảo Bảo, anh đứng ở cửa nghe một lát rồi, biết ngay Tạ Kính Đông không có lòng tốt, nói cho cùng còn không phải lộ ra có đuôi cáo không giấu nổi, rắp tâm bắt lương.

Nhóc con trong ngực vẫn ngâm vú cao su, không quá vui nằm bò ở cổ bá bá nhóc, chớp mắt to, sắp tới thời gian nhóc uống sữa rồi.

Mọi người đều ngây ngẩn cả người, ánh mắt tập trung trên người Tạ Kế Hiên, Bảo Bảo.

Xảy ra chuyện gì? Từ đâu tìm được đứa nhỏ?

Tạ phu nhân vừa nhìn, đây không phải con của Thẩm Gia Ngôn sao. Ui da, nhìn khuôn mặt nhỏ kia, bà vậy mà nhìn ra dáng vẻ của Tạ Kế Hiên, bà có phải bị tức u mê sinh ra ảo giác hay không?

Tạ Kính Đông nhíu mày nhìn đứa nhỏ trong ngực anh, “Nào, cha vừa nói con hẳn nghe thấy rồi chứ.”

Tạ Kế Hiên bình tĩnh ngoài dự liệu của ông ta, “Nghe gần đủ.”

“Vậy thì tốt, con cũng đừng giở trò khác, nhận nuôi là khẳng định không được.”

“Ai nói là nhận nuôi.” Tạ Kế Hiên dỗ nhóc con, tạm thời lấy vú cao su của nhóc xuống, lúc này, khuôn mặt của Bảo Bảo toàn bộ lộ ra. Tạ Kế Hiên trịnh trọng nói: “Đây là con của con.”

“!”

“!”

Tất cả đều sợ ngây người. Mới cẩn thận nhìn đứa nhỏ, đừng nói, thật sự vô cùng giống Tạ Kế Hiên, lông mày kia cằm kia bộ dáng nhỏ không kiên nhẫn kia, quả thực giống y đúc Tạ Kế Hiên.

Thật sự là con ruột?! Cái này cũng quá không tin nổi, nhìn dáng vẻ này đã 3-4 tháng, cộng thêm 10 tháng mang thai, hơn 1 năm, sao bọn họ một chút không nghe nói?

Đừng nói bọn họ, ngay cả Tạ Kính Đông cũng hoàn toàn không biết, lúc này nhìn dáng vẻ đứa nhỏ, sợ tới không nói ra lời.

Ông ta đối với Tạ Kế Hiên hiểu rõ có hạn, nhưng có 1 điểm, trường hợp như này, loại chuyện này, Tạ Kế Hiên cho tới bây giờ đều không nói dối. Anh nói là vậy chính là vấn đề đã đóng thuyền.

Nhưng mà! Sao có thể!

“Con ở đâu ra con?” Tạ Kính Đông không thể tiếp nhận.

“Con sinh ra.” Tạ Kế Hiên trả lại núm vú cao su cho bảo bảo, nhóc con đã không vui, duỗi tay muốn đoạn tới, cho dù là bá bá, núm vú cao su cũng không thể chia sẻ.

“Ngài còn có gì muốn chất vấn không, đây là con ruột của con, trong thân thể chảy máu của con, chỉ nhìn mặt cũng biết.”

Đúng vậy, nhìn mặt cũng biết.

Túi Tạ phu nhân rút xuống, lẳng lẳng nhìn nhóc con. Bà hôm đó không kịp nhìn kỹ, lúc này cẩn thận nhìn, rất giống Tạ Kế Hiên. Nước mắt bà đều sắp rơi xuống, đây thật sự là cháu bà sao?

“Không thể nào!” Tạ Kính Đông cự tuyệt tin tưởng, “Lấy chứng cứ ra, đừng tưởng tùy tiện ôm đứa trẻ tới là có thể lừa gạt qua.”

Thẩm Gia Ngôn vốn không muốn nói chuyện, nhưng Tạ Kính Đông nói khiến cậu không nhịn nổi nữa, cái gì gọi là đứa nhỏ tùy tiện ôm tới. Đây nhưng là chân chính từ trong bụng cậu nhảy ra.

“Tạ tiên sinh, tôi có thể làm chứng, Bảo Bảo chính là con của Tạ Kế Hiên, tôi nghĩ ông cũng nhìn rất hiểu, cũng đừng tự dối mình gạt người nữa.” Cậu cười cười: “Chưa từng thấy ai con muốn chứng minh với người khác con của mình là ruột thịt.”

Tạ Kính Đông giận, ông ta không thể thế nào với Tạ Kế Hiên, nhưng Thẩm Gia Ngôn lại không để vào trong mắt, “Cậu cái thứ —”

“Cha có lời muốn nói sao?” Tạ Kế Hiên cắt đứt ông ta, ánh mắt lạnh buốt, nhìn Tạ Kính Đông cả người rét run. Lời còn dư lại vô luận thế nào cũng không nói được nữa, nghẹn tới sắc mặt đỏ bừng.

Tạ Kế Hiên xoay người về phía mọi người đang ngồi: “Có con hay không là chuyện riêng của Tạ gia chúng tôi, làm phiền các vị quan tâm, đã tới rồi thì ăn xong hăng đi, ghi nợ cho tôi, xem như là chi trả phí đi lại cho các vị.”

Trong lời nói trào phúng cho rằng không cần nói cũng biết, ai có thể thiếu chút tiền đi lại này, đây không phải đánh mặt bọn họ sao, sắc mặt mọi người cũng không quá tốt, nhưng ở trước mặt Tạ Kế Hiên cũng không dám lộ ra, chỉ có thể lặng yên nhìn xuống. Bị đánh mặt cũng chỉ có thể bịt tự mình đau.

“Mẹ, chúng ta đi thôi.”

Tạ Kế Hiên kêu một tiếng, Tạ phu nhân mới phục hồi tinh thần, vội vàng đáp ứng.

Trước khi đi, hung hăng cho Tạ Kính Đông một con dao, hướng chỗ ngồi nói: “Các người xem, tôi đã sớm nói chuyện Tạ gia chúng tôi tự nhiên có cách giải quyết, các vị thay vì lo lắng Kế Hiên không có con, còn không bằng lo lắng cho bản thân.”

Tạ phu nhân không phải dễ chọc như vậy, nếu không phải muốn nhanh chóng đi hỏi rõ ràng, đã sớm xé rách.

Bà cười cười, nói tiếp: “Dù sao không phải ai cũng có thể biết đầu thai giống cháu tôi, mọi người về nhớ khai thông tâm lý cho bọn nhỏ, tuổi nhỏ như vậy đã tận mắt nhìn thấy chênh lệch giàu nghèo, tâm lý e rằng sẽ vẩn vơ.”

Bà nói xong, quay đầu thản nhiên rời đi.

Tùy ý những người này nghiêng răng nghiêng lợi, tức đến nổ phổi.

Tạ Kính Sâm tức mặt đỏ tới mang tai, lại không có lời nào để nói. Cho nên bọn họ cứ như vậy đi một chuyến uống công? Kịch hay không xem được còn bị trào phúng một phen, cái này lắm lắm, chưa ăn no bụng đã no rồi, tức!

“Anh, anh nói cái này có thể sao? Tạ Kế Hiên sao đột nhiên lòi ra đứa trẻ?” Tạ Danh Huệ không phục, nhớ tới lời Tạ phu nhân chính là tức đến không xong, cái gì gọi là chênh lệch giàu nghèo, nhà bọn họ cũng tốt không kém.

Nhưng sự thật giống như Tạ phu nhân nói, so với Tạ gia, bọn họ nhưng chính là “người nghèo”.

Không cách nào phản bác, chỉ có thể bị khinh bỉ.

Tạ Kính Sâm nhìn em trai Tạ Kính Đông một cái, cũng tức không nhẹ. Hắn chợt đứng lên, chỗ này hắn không ở nổi nữa, đợi lát nữa mang thức ăn lên chính là hiện trường đánh mặt, hắn còn ở chính là kẻ ngu.

“Tôi đâu biết nó ở đâu ra con, mặc kệ đi, cật lực không nịnh bợ!”

Tạ Kính Sâm vừa đi, mọi người cũng đều lục tục đi, còn lại một mình Tạ Kính Đông đối diện một bàn thức ăn ngon, càng nghĩ càng giận, dùng dũa ném đồ.

Bên kia, một nhóm bốn người về nhà, vừa vào cửa, Tạ phu nhân đã không nhận được, “Thật là con của con?”

Tạ Kế Hiên nói: “Đúng vậy.”

Tạ phu nhân hỏi, “Ồ đâu ra?” Bà kỳ thực muốn hỏi là ai sinh, nhưng cố kỵ Thẩm Gia Ngôn ở bên cạnh, sợ cậu bị kích thích, liền nói vòng vo.

70. Chương 70

Edit + Beta: Vịt

Đã sớm biết sẽ bị hỏi vậy, nhưng Tạ Kế Hiên còn chưa nghĩ ra trả lời thế nào.

Đang không biết mở miệng thế nào, không nghĩ tới nhóc con thay bá bá nhóc giải vây.

Bởi vì đến thời gian uống sữa, lại không thể uống sữa, nhóc con kéo cổ họng liền khóc, nhỏ tuổi còn cực kỳ đủ sức, âm thanh vang dội, nhìn tư thế, không cho uống sữa, nhóc có thể gào thét tung nóc nhà.

Tạ Kế Hiên vội vàng ôm nhóc về nhà uống sữa, vừa uống sữa, lập tức không khóc nữa.

Có ăn mọi chuyện đều dễ nói.

Biết mình có cháu, Tạ phu nhân vui vẻ cực kỳ, tạm thời trước tiên ném vấn đề ai sinh ra sau ót. Mắt trông mong nhìn Bảo Bảo uống xong sữa, thừa dịp còn chưa ngủ, vội vàng ôm tới. Không nghĩ tới vừa ôm lấy, Bảo Bảo liền nhắm mắt lại, trước sau như một trình diễn nội dung võ kịch, gặp người lạ liền giả chết.

Giống như là động vật nhỏ gặp phải nguy hiểm giả chết tránh né nguy hiểm.

Cái này không biết tại sao trở thành bản năng của nhóc.

Tạ Kế Hiên từng đi hỏi Đỗ Tử Tửu, Đỗ Tử Tửu cũng không thể nói ra nguyên do. Thân thể con người rất phức tạp, lúc đối mặt nguy hiểm, sẽ sinh ra các loại cơ chế phòng ngự, giống như Bảo Bảo vừa gặp phải người lạ liền giả chết, cũng không phải không có khả năng. Từ lúc vừa sinh ra đã biết bảo vệ bản thân, nói rõ tính cảnh giác rất cao.

Cũng chứng minh thông minh khẳng định rất cao.

Tạ phu nhân ôm không nổi buông tay, cho dù Bảo Bảo giả chết, bà cũng thấy đáng yêu.

Cái mũi nhỏ lông mày nhỏ này, nhìn chính là phiên bản của con trai nhà bà, không cần đi tra DNA gì đó, tuyệt đối là cháu ruột không chạy đâu được. Ui chà, ông trời thật là đối với bà không tệ, bà đều đã làm xong chuẩn bị ôm trẻ con nhà khác, đột nhiên bà lại có cháu! Kinh hỉ này thật là vừa mừng vừa sợ, khiến bà vừa muốn khóc vừa muốn cười.

Tạ phu nhân ôm cục bảo bối không buông lỏng tay.

Nhóc con giả vờ lại thật sự ngủ thiếp đi, nhóc khóc một trận cũng mệt rồi, ngủ ngon 2 tiếng, lại mở mắt ra, đang ở trên giường sơ sinh của mình.

Không có hơi thở của người lạ nhóc hết sức thỏa mãn, đạp chân nhỏ tay nhỏ, muốn triệu hồi bá bá nhóc chơi, kết quả là nhìn thấy Tạ phu nhân xuất hiện ở bên giường, thâm tình nhìn chăm chú vào nhóc.

.....

Chỉ cần không ôm nhóc, nhóc vẫn có thể không giả chết.

Tạ phu nhân nhìn không đủ, cơm cũng ăn chực một bữa ở đây. Nhóc con ngủ 2 tiếng, bà mắt trông mong chờ 2 tiếng, nhìn cục cưng này, nghĩ thôi đã có thể cười ra tiếng.

Bất quá, bà sao càng nhìn càng cảm thấy Bảo Bảo cũng có mấy phần lớn lên giống Thẩm Gia Ngôn? Mất kia, thật là càng nhìn càng có thần vận của Thẩm Gia Ngôn.

Không phải hiện tại phát minh ra công nghệ cao gì đó sao, có thể hợp tinh trùng hai người đàn ông lại làm ra một bảo bối?

Nhìn Tạ Kế Hiên yêu cậu ta như vậy, không thể nào tìm phụ nữ khác.

Tạ phu nhân càng nghĩ càng cảm thấy có cái gì không đúng.

Lúc đi muốn hỏi một chút, nhưng cố kỵ Thẩm Gia Ngôn, lời lại không nói ra miệng. Ai biết chân tướng rốt cuộc là gì chứ, hiện tại bà có cháu rồi, nên biết đủ, có nhiều thứ người ta không nói với bà nhất định là có nguyên nhân, bà càng hỏi, nói không chừng ích lợi không được, còn càng làm chuyện thêm hồng bớt.

Sau khi Tạ phu nhân đi, hai người mạnh mẽ thở phào.

Trải qua Tạ Kính Đông làm âm ỉ, chuyện nên nói rốt cuộc không thể nói ra. Thẩm Gia Ngôn cũng không phải lo lắng, nếu như có thể, cậu thật sự không muốn nói. Loại chuyện đàn ông sinh con này, cậu bây giờ vẫn còn cảm thấy rất không tưởng tượng nổi, càng đừng nhắc tới những người khác. Cậu cảm thấy Tạ phu nhân không chịu được.

“Mẹ anh nếu bị dọa thì đừng oán em.” Nằm ở trên giường, Thẩm Gia Ngôn nghĩ tới nghĩ lui vẫn phải thông báo trước một tiếng.

Tạ Kế Hiên vừa tắm xong, mang theo một thân khí lạnh từ phía sau ôm lấy Thẩm Gia Ngôn, Thẩm Gia Ngôn lạnh run rẩy một cái, bắt quá rất nhanh, thân thể phía sau liền nóng lên. “Anh không muốn nói sao?”

“Không phải.” Người thân ở bên cạnh, luôn phải để cho bọn họ họ biết thân thể của nhóc con, nếu không thì có vướng mắc như vậy, đối với Bảo Bảo cũng không công bằng. Hơn nữa da mặt anh rất dày, tới nước này rồi, không sợ hãi, “Vừa lúc cũng để cho trưởng bối suy nghĩ cái tên hay, để lên hộ khẩu.”

“Theo họ em hay là theo họ anh?”

“Anh nói xem?” Thẩm Gia Ngôn lại vớt vấn đề này cho Tạ Kế Hiên.

“Để Bảo Bảo tự lựa chọn thể nào?”

Thế là, hôm sau, nhóc con vừa uống sữa xong, nhìn thấy các bá bá cầm khay xuất hiện. Trên khay có hai viên giấy, bưng tới trước mặt nhóc.

Đây là cái gì?

Thoạt nhìn đáng vẻ cũng không cảm thấy hứng thú, Thẩm Gia Ngôn ôm lắc lắc, “Bảo Bảo, cầm một cái.”

Nhóc con nghiêng đầu qua cũng không nhìn, nhìn bồn tắm bên cạnh, đồ bơi qua bơi lại bên trong thú vị hơn nhiều cái này. Thẩm Gia Ngôn lại ôm thẳng nhóc, nắm tay nhỏ của nhóc, “Bảo Bảo ngoan, tới chọn một cái.”

“Con không thích sao? Là thứ tốt đó, ngửi ngửi xem thơm không?”

Nhóc con cũng không phối hợp, tay nhỏ ở trên khay quét một cái, một viên giấy trong đó rơi trên mặt đất. Thẩm Gia Ngôn nói: “Chính là cái này.” Khoảng thời gian này nhóc con lại mập, cậu ôm không bao lâu đã mỏi tay, lúc này thật sự không chống đỡ nổi, chọn một cái là được.

Tạ Kế Hiên cầm lấy nhìn, trên viên giấy viết “Tạ”.

Thẩm Gia Ngôn cắn răng, “Thất vọng quá, con sau này theo họ Tạ, chính là người Tạ gia bọn họ.” Cậu suy nghĩ chút lại cảm thấy rất tốt, “Kỳ thực không tồi, sau này đồ của Tạ gia sẽ là của con đấy, chờ thu đồ trong tay bá bá con vào tay, bá bá có thể theo con hưởng phúc rồi.”

“.....”

Có phải diễn nhiều phim truyền hình máu chó sinh con đoạt gia sản biến thành người có tiền đi lên đỉnh nhân sinh quá sinh ra di chứng hay không?

Kỳ thực theo họ ai Tạ Kế Hiên không sao cả, anh ngược lại hi vọng theo Thẩm Gia Ngôn, dù sao Thẩm Gia Ngôn cũng là của anh, con trai cũng là của anh, hai người không chạy đâu được.

Tạ Kế Hiên nói: “Nếu không đứa thứ nhất cứ theo họ em đi.”

“.....”

Suy nghĩ nhiều quá rồi Tạ đại tổng tài, còn muốn có đứa thứ hai là sao?

“Em sao không biết em còn muốn sinh đứa thứ hai?”

Mắt Tạ Kế Hiên lóe sáng: “Sinh thêm đứa em trai, hai anh em tương lai có thể phối hợp với nhau, một mình cô đơn lắm.”

Thẩm Gia Ngôn không đồng ý: “Con một rất tốt, cũng không cảm thấy cô đơn chỗ nào, sau nào kết giao bạn bè không phải tốt sao.”

Tạ Kế Hiên hôn hôn mặt Bảo Bảo, “Có muốn em trai không hả?”

Nhóc con phì bong bóng nước miếng, phì tới trên mặt Thẩm Gia Ngôn, xong việc vỗ tay tỏ vẻ vui, Thẩm Gia Ngôn thở dài: “Không có tiền đồ, nhanh như vậy đã cùng phe với Tạ gia, ba nhìn nhầm con rồi.”

Bảo Bảo đâu biết bọn họ đang nói gì, nhóc con ăn no sữa vui vẻ vô cùng, được cánh tay hữu lực của Tạ Kế Hiên ôm, tùy tiện lăn lộn, nhóc biết bá bá khẳng định vớt được nhóc, một chút cũng không sợ.

Thẩm Gia Ngôn buổi chiều phải về tổ phim.

Một mực chờ Tạ phu nhân đến nhà, nhìn dáng vẻ lưu luyến không rời hôm qua của bà, không phải nên sáng sớm chạy tới chờ nhìn cháu sao. Vậy mà đến trưa cũng không nhìn thấy bóng người.

Thẩm Gia Ngôn buổi chiều lúc đi còn cố ý bảo Tạ Kế Hiên về nhà xem xem, hay là xảy ra chuyện gì. Sau khi cậu đi, Tạ Kế Hiên về Tạ trạch, nhưng lại không nhìn thấy mẹ anh.

Tạ phu nhân lúc này đang ngồi ở trong phòng làm việc của Đỗ Tử Tửu.

Đỗ Tử Tửu vừa làm xong một giải phẫu, từ sáng sớm bận tới trưa, nước còn không nhớ uống, ngủ một giấc

dậy đã thấy Tạ phu nhân ngồi trong phòng làm việc của hần, hình như đợi đã lâu.

“Cháu ngủ say quá, bác tưởng cháu không ổn đang định gọi bác sĩ đây.”

“..... Cháu chính là bác sĩ đây bác gái.”

Hộ sĩ sớm đưa cơm tới, đựng trong hộp giữ ấm, chờ Đỗ Tử Tử tỉnh là có thể ăn.

“Bệnh viện các cháu không phải trình độ rất cao sao? Có nghiên cứu kỹ thuật hợp hai tinh trùng gì đó không?”

Đỗ Tử Tử suýt phun, dừng dừng bậy thuật ngữ khoa học được chứ. “Bác hỏi cái này làm gì?”

Tạ phu nhân suy nghĩ mở miệng thế nào: “Bác chính là gần đây phát hiện nhà bạn có một đứa trẻ, trong nhà hần hai người lớn đều là nam, nhưng đứa trẻ sinh ra lại giống 2 người, cháu nói đây là chuyện gì?”

Đỗ Tử Tử hãi, bạn bè gì chứ, nói không phải Tạ Kế Hiên và Thẩm Gia Ngôn sao,

Tạ phu nhân phát hiện Bảo Bảo rồi?

Hần thấy Tạ phu nhân không để ý, lén lút gửi tin nhắn cho Tạ Kế Hiên.

Tạ Kế Hiên đang tìm người, nhìn thấy tin nhắn của Đỗ Tử Tử mới biết được hướng mẹ anh đi.

Anh biết ngay mẹ anh không phải dễ như vậy có thể lừa gạt được, có thể ở Tạ gia đứng vững gót chân, đầu óc cũng không phải người bình thường có thể vượt qua. Ánh mắt lợi hại như bà, lại có thể nhanh chóng tìm đúng mấu chốt sự tình.

Bà phát hiện, nhóc con không chỉ giống anh, còn rất giống Thẩm Gia Ngôn.

Giấu là không giấu nổi nữa.

Cũng đúng lúc mượn cơ hội này, để Đỗ Tử Tử phổ cập khoa học chuyện đàn ông sinh con với bà, có chặn đẽm, bọn họ giải thích cũng tốt hơn nhiều.

Đỗ Tử Tử nghĩ cẩn thận 1 phen, “Nếu không phải ảo giác của bác, vậy chính là hai bọn họ sinh.”

“!” Tạ phu nhân giật mình: “Cháu thấy mà bác đã nói hai tinh trùng thật sự có thể hợp thành 1. Trời ạ

bác chưa từng nghe nói, quá thiên cận rồi.”

“.....”

Chúng ta đều “thiên cận”.

Nói như vậy, Tạ Kế Hiên khẳng định cùng Thẩm Gia Ngôn hợp tình trùng của hai người vào nhau, tạo ra Bảo Bảo, cái này cũng nói rõ, tại sao con lớn lên giống hai người.

Tạ phu nhân thở ra, bà rốt cuộc tìm được đáp án rồi.

“Không phải như bác nghĩ đâu.” Lúc này, Đỗ Tử Tử lại cắt đứt suy nghĩ của bà: “Bác khả năng chưa nghe nói, kỳ thực có một vài nam nhân thân thể đặc thù, có thể có chức năng sinh dục giống phái nữ.”

.....

Tạ phu nhân cảm giác mình hình như đang nghe thiên phương dạ đàm, bà hoàn toàn không rõ Đỗ Tử Tử đang nói cái gì. “Cháu có phải chưa tỉnh ngủ hay không?”

“..... Cháu tỉnh rồi mà bác gái.” Đỗ Tử Tử dở khóc dở cười: “Có một bộ phận nhỏ phái nam có thể sinh con, mặc dù rất ít, nhưng quả thực tồn tại, bệnh viện chúng cháu đã tham gia tổ chức nghiên cứu một vài chứng bệnh kỳ lạ trên thế giới. Trong tay cháu còn từng làm sinh đẻ cho nam giới như vậy.”

“.....” Tạ phu nhân cảm thấy bà khả năng chưa tỉnh ngủ.

Nói chuyện xong với Đỗ Tử Tử, tới lúc ngồi xe về Tạ trạch, bà vẫn còn có chút không hiểu, đàn ông vậy mà có thể sinh con sao?? Điều này sao có thể.

Về đến nhà, nhìn thấy Tạ Kế Hiên ngồi trên ghế sofa, Tạ phu nhân xuất thần một hồi, sau đó nhìn chăm chăm bụng con ruột trên trên dưới dưới đánh giá. Cơ bụng tám múi, mặc tây trang vừa vặn đẹp đẽ, đẹp trai bức người cỡ nào, thật là không còn có ai đàn ông hơn con trai bà.

Con trai ngoan của mẹ, Tạ phu nhân suýt nữa khóc lên, nói với Tạ Kế Hiên: “Bảo Bảo là con mang thai sinh ra sao?”

“.....”

71. Chương 71

Edit + Beta: Vịt

Tạ Kế Hiên một hơi suýt chút nữa không lên được.

Xem ra phở cấp khoa học của Đỗ Tử Tửu làm rất không tệ, nhưng mẹ anh hiểu sai rồi.

Tạ Kế Hiên trăm mối không gỡ được, cho dù anh và Thẩm Gia Ngôn hai người đều 1m8, nhưng anh cao hơn Thẩm Gia Ngôn đấy, hơn nữa hình thể cũng có khác biệt, so sánh cơ bắp, Thẩm Gia Ngôn không thắng được anh. Cũng không phải nói hai người bọn họ chỉ Thẩm Gia Ngôn thoát nhìn mới là người sinh, nhưng từ điều kiện bên ngoài nhìn, phần lớn mọi người sẽ cảm thấy là Thẩm Gia Ngôn nhỉ?

Mẹ rốt cuộc là dây gân nào không đúng?

Tạ Kế Hiên nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

“Mẹ, mẹ hiểu lầm rồi.”

Tạ phu nhân khóc, “Cái gì? Đứa nhỏ không phải của Thẩm Gia Ngôn sao?”

“.....”

Mẹ nghe đi đâu vậy?

Tạ phu nhân khóc: “Chẳng lẽ mẹ hồi bé mặc quần áo bé gái cho con là ý trời? Trời ạ, thật là ứng với câu kia, trong tám tội tự có ý trời, không phải mẹ làm sai, mà là vốn nên như vậy.”

“.....”

Tạ Kế Hiên lại nghĩ tới quá khứ nghĩ lại mà sợ.

Tạ phu nhân lúc anh còn bé luôn muốn con gái, sau đó Tạ Kính Đông ngoại tình, liền cắt đứt ý nghĩ này, nhưng ước mơ có con gái tâm tâm niệm niệm vẫn luôn đè dưới đáy lòng cũng không dễ chịu. Sau đó một ngày nào đó, trong lúc vô tình quần vòng hoa đính đầu Tạ Kế Hiên, nhìn còn rất xinh đẹp, Tạ phu nhân hai mắt tỏa sáng, liền bắt đầu thỉnh thoảng trang điểm Tạ Kế Hiên thành con gái.

Trẻ con nhỏ mà, thân thể còn chưa phát triển, nam nữ không phân biệt được, nhất là Tạ Kế Hiên lớn lên tinh xảo đẹp mắt, trang điểm vào thật sự giống tiểu cô nương. Tạ phu nhân vì vậy trăm mê một đoạn thời gian, sau đó Tạ Kế Hiên không muốn, thì không làm nữa.

Đoạn thời gian kia Tạ Kế Hiên vẫn chưa quá hiểu chuyện, cũng chỉ là ngại “trò chơi này” quá phiền phức cho nên không muốn.

Nhưng dẫu nghĩ Tạ phu nhân không chỉ chơi thành nghiện, còn giữ lại ảnh, lưu lại minh chứng ô danh của anh, sau khi Tạ Kế Hiên hiểu chuyện, mỗi lần nhìn thấy bức hình giả gái của anh đều hận không thể thiêu hủy, chỉ là Tạ phu nhân trông chặt, không cho phép anh động thủ.

Tạ Kế Hiên thật sự nghe không nổi nữa, vội vàng ngăn lại ý dâm không ngừng được của Tạ phu nhân.

“Đứa nhỏ là Gia Ngôn sinh.”

“Trách mẹ cứ trang điểm cho con — cái gì?” Tạ phu nhân lau khô nước mắt không tồn tại, “Đứa nhỏ không phải con sinh sao?”

“.....”

Thất vọng trên mặt là ý gì hả???

Tạ phu nhân bình tĩnh lại, vừa nãy chỉ là lâm vào tưởng tượng có con gái quá sâu, có chút không thể tự kiềm chế. Hiện tại quay đầu lại, tưởng tượng một chút đáng về Tạ Kế Hiên sinh con, lập tức ghét bỏ.

“.....”

Tạ Kế Hiên nhìn sắc mặt mẹ anh từ thất vọng đến ghét bỏ, cũng không biết trải qua sóng nào gì, anh thật sự có chút vô lực rồi, tùy tiện bà nghĩ thế nào đi.

Tạ phu nhân hồi tưởng một chút lời của Đỗ Tử Tửu: “Thật sự có đàn ông có thể sinh con?”

Tạ Kế Hiên gật gật đầu: “Chỗ Tử Tửu có ghi chép sinh sản, mẹ có thể tới xem xem, đứa nhỏ thật là trong bụng Gia Ngôn nhảy ra.”

Tạ phu nhân cảm thán: “Thật là thế giới bao la không có gì là không thể mà.”

“.....”

..... Về mặt thân kỳ này là muốn thế nào.

Chẳng lẽ không phải nên giết mình, hoặc là không tin sao, hoặc nữa là sợ hãi ghét bỏ. Bất quá suy nghĩ một chút đáng về mẹ anh vừa nãy cho rằng đứa nhỏ là anh sinh, cũng cảm thấy rất bình thường.

“Con và Gia Ngôn bởi vì chuyện này, vẫn luôn không biết nên thẳng thắn với mẹ thế nào, mẹ nếu cảm thấy trong lòng không chịu được, bọn con có thể hiểu được, nhưng Gia Ngôn và Bảo Bảo là vô tội. Gia Ngôn cũng không nghĩ tới mình là loại thể chất này.”

“Người khác nghĩ như thế nào bọn con không quan tâm, Bảo Bảo sau này sẽ là người thừa kế của Tạ gia, nó là bảo bối trong lòng bọn con, cho dù là mẹ, cũng không lung lay được sự thật này.”

Tạ Kế Hiên đã nói lời rất rõ ràng, anh đương nhiên hi vọng mọi người ở chung hòa thuận, nhưng mẹ anh nếu như khẳng khẳng không đồng ý, ghét bỏ Thẩm Gia Ngôn, anh cũng tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn hai cha con chịu ủy khuất.

Tạ Kế Hiên chờ câu trả lời của mẹ anh.

Tạ phu nhân nhíu mày: “Con không phải tiếp nhận loại thể chất này của nó rồi sao?”

Tạ Kế Hiên không hiểu ra sao, “Con đương nhiên sẽ tiếp nhận.”

“Vậy con dựa vào cái gì cho rằng mẹ không tiếp nhận được hả, chỉ với tầm mắt cao, hiểu sâu biết rộng của con sao?” Tạ phu nhân cho rằng bị nhìn thấp kém, hết sức không phục.

“.....”

Trọng điểm là cái này sao??

Tạ phu nhân vỗ đùi một cái: “Làm sao đây, hiện tại làm cơm ở cũ vẫn kịp chứ?”

.....

Người phụ nữ trung lão niên hào môn nào đó ở trong group chat, thời gian nghỉ trưa giữa trưa, đột nhiên đăng một tin nhắn.

Mọi người nhàn rỗi vô vị ào ào mở ra, nhìn thấy một em bé cực kỳ đáng yêu, nhất thời có hứng thú.

“Của nhà ai đây hả?”

“Ui chà, lớn lên đẹp quá.”

Mạnh phu nhân nhìn mà thèm, “Con lai sao, mũi nhỏ lại cao.”

Tạ phu nhân dương dương đắc ý nói: “Cháu tôi, hơn 4 tháng rồi.”

Mọi người đều sợ ngậy người.

“Há???”

“Bà đang giỡn hả?”

“Nói rõ chút nào.”

Tạ phu nhân đắc ý sắp bay lên trời, trước kia chỉ có thể trơ mắt nhìn người khác khoe cháu, dương dương đắc ý khoe khoang trẻ con nhà mình, hiện tại bà cũng có thể làm vậy!!

Đây chính là hạnh phúc mà.

Tạ phu nhân sướng được không được, có loại cảm giác mình xưng vương xưng bá, có cháu, bà thật là vô địch.

Tạ phu nhân không nói tỉ mỉ, chỉ nói là cháu mình, những người khác dĩ nhiên cảm thấy là con của Tạ Kế Hiên. Hơn nữa, Bảo Bảo quả thực lớn lên rất giống Tạ Kế Hiên, mới mấy tháng, mặt mũi đã có cảm giác của Tạ Kế Hiên rồi, nhìn lông mày nhỏ mũi nhỏ kia, con ruột không chạy được.

Tạ phu nhân còn bị kích phát rồi kỹ năng ghép hình, ghép Bảo Bảo và con trai lại cùng nhau, vừa nhìn như vậy, không cần bà nói, chắc chắn ruột thịt.

Mọi người rất thông minh không hỏi mẹ là ai, đều ngoan ngoãn nhìn Bảo Bảo, dù sao bà hiểu tôi hiểu mọi người hiểu, tự nhiên có đạo lý không nói, đây là cách ở chung của hào môn. Dù sao xem chuyện vui là được.

Tạ phu nhân cả buổi chiều đều ở trong group khoe khoang cháu mình, còn quay video.

Nhóc con lúc này đang nằm trên giường sơ sinh tự vui vẻ, gặm núm vú cao su, túm bàn chân nhỏ của mình chơi, mắt to chớp chớp, miến bàn bao đáng yêu. Tạ phu nhân quay không ngừng, chỉ cảm thấy nhìn thế nào cũng đáng yêu, chỗ nào cũng phải quay lại.

Tổng Mĩ Hân ở một bên nhìn.

Cô nàng vừa vào cửa đã bị căn phòng sơ sinh này dọa, căn phòng nhà còn lớn hơn phòng khách nhà cô, vừa nhìn lấp đặt, đã biết tốn một phen tâm tư. Trên mặt đất trải thảm, giường sơ sinh tinh xảo, mấy món đồ chơi trong góc, Tổng Mĩ Hân nhìn kinh thần không thôi, con ngựa nhỏ điêu khắc kia thật sự sinh động như thật, đều là đồ tốt đấy.

Bảo mẫu đi vào mở tủ quần áo ra, Tống Mĩ Hân còng kinh hãi, nhóc con lớn 4 tháng còn có phòng giữ đồ đấy!

Bảo mẫu thay một bộ áo liền quần gà con cho Bảo Bảo, tôn khuôn mặt nhỏ ú thọt của nhóc càng thêm trắng nõn đáng yêu. Tà phu nhân bế lên, nhóc con vẫn trước sau như một giả chết, nhưng dù gì cũng không khoa trương như vậy, Tống Mĩ Hân chụp xong, trong tấm ảnh thoát nhìn giống như đang ngủ.

Tà phu nhân hoá tốc gửi tới trong group, lại tiếp đón một đồng ca ngợi của mọi người.

Mạnh phu nhân nhìn đáng vẻ hạnh phúc có cháu vạn sự đủ của Tà phu nhân trong tấm ảnh, cực kỳ ghen tỵ, nói: “Đây là ngủ sao.”

“Buồn ngủ.” Dù sao bà cũng sẽ không nói Bảo Bảo kỳ thực đang giả chết không quen với bà.

Lúc ăn cơm tối, Tà phu nhân rút cục nhìn đủ rồi. Thẩm Gia Ngôn cách điện thoại thở phào, cậu hôm nay mỗi lần xem giám sát, Tà phu nhân đều ở đây, cho dù buổi trưa phải ngủ rồi, cũng ngủ gật ngồi bên giường Bảo Bảo không đi..... Sau đó Thẩm Gia Ngôn gọi điện thoại để Tà Kế Hiên kêu đi.

Tà Kế Hiên định ăn cơm xong đưa hai người về, lại nghe Tà phu nhân nói tối nay không đi.

Tà Kế Hiên nói: “Chỗ con không chuẩn bị đồ ngủ phụ nữ, đồ dùng khác của phụ nữ cũng không có.”

“Bọn mẹ tự mang theo.” Tà Kế Hiên đang suy nghĩ không thấy hai người mang đồ tới, liền thấy, Tống Mĩ Hân mở balo ra. Bên trong mang theo quần áo tắm rửa, đồ trang điểm, chuẩn bị khá đầy đủ.

Tà phu nhân một bộ không cần nói thêm, dẫn Tống Mĩ Hân lên lầu, bọn họ sẽ ở bên cạnh phòng Bảo Bảo, theo Tà phu nhân nói, đây là để cho tiện tùy thời hiểu rõ tình huống của Bảo Bảo. Tống Mĩ Hân còn tưởng rằng bác cô tối nay không ngủ được, kết quả còn chưa đến 8h, Tà phu nhân đã đi nằm ngủ.

Cái gọi là hiểu rõ có lẽ là ở trong mơ đi.

Chờ Tà phu nhân ngủ, Tà Kế Hiên mới mở video trò chuyện ra. Thẩm Gia Ngôn vừa ăn cơm xong, đang chuẩn bị đi tắm, vốn không muốn nhận, nhưng Tà Kế Hiên ý chí kiên định, lúc này nếu không nhận, sau khi cúp nhất định sẽ gọi điện thoại.

Cậu vừa thay quần áo, vừa nhận điện thoại.

Đập vào mắt chính là thân thể trắng lóa, lúc ban đầu còn có chút vướng mắc, Tà Kế Hiên liền kẹt ở trên bụng Thẩm Gia Ngôn, bên tai nghe Thẩm Gia Ngôn nói: “Anh vẫn chưa ngủ à.” Đối diện đường thất lưng tuyệt đẹp kia gật gật đầu.

“Sao không nói chuyện?”

Tạ Kế Hiên mới phát hiện mình không lên tiếng, hắng giọng một cái nói: “Chưa ngủ.” Lúc này, trò chuyện khôi phục bình thường, Thẩm Gia Ngôn đã mặc áo lót vào.

“Em phải tắm, đợi lát nữa lại gọi cho anh.”

Tạ Kế Hiên không cúp: “Em tắm của em, anh nói của anh.”

“.....”

Xác định không phải em tắm của em anh xem của anh sao.

Thẩm Gia Ngôn cũng không tính toán, cầm di động vào phòng tắm, đặt trên bồn rửa mặt.

Trước tắm sạch, sau tắm ngâm.

Thẩm Gia Ngôn vào tắm xối, thử nhiệt độ chút, hơi nước nóng hằm hập mù mịt, chờ sau khi Thẩm Gia Ngôn cởi quần lót, trên kính mờ đã bám một tầng hơi nước, cản trở tầm mắt Tạ Kế Hiên. Nhưng có câu không phải nói vậy sao, như ẩn như hiện mới là tuyệt vời nhất.

Lúc tắm xong đi ra ngoài, Thẩm Gia Ngôn cầm điện thoại chuẩn bị tắm ngâm, vừa nhìn màn hình đen, còn tưởng Tạ Kế Hiên đã cúp, kết quả nghe thấy âm thanh không thể miêu tả.

.....

Sáng sớm Thẩm Gia Ngôn đã đến tổ phim, 12h trình thám lập tức sắp hoàn thành rồi, hiện tại mọi người đều nén tinh thần đuổi tiến độ, muốn sớm nghỉ chút.

Hôm nay cả ngày đều có lịch quay, buổi trưa Thẩm Gia Ngôn ở tổ phim ăn cơm hộp, kết quả vừa ăn chưa được hai miếng, đã nhận được hai hộp giữ ấm. Mở ra vừa nhìn, toàn là đồ ngon.

Cháo gan heo, canh cá pecca, rau chân vịt xào, thịt gà kho tàu, rong biển hầm thịt, còn có một phần cơm, cùng với một ít điểm tâm ngọt sau khi ăn xong.

Thịnh soạn như vậy, ai đưa chứ, hỏi không biết ai đưa cơm, Thẩm Gia Ngôn liền nghĩ đến Tạ Kế Hiên.

Lúc điện thoại gọi qua, Tạ Kế Hiên nhận rất nhanh, Thẩm Gia Ngôn hỏi xong, một hồi lâu, Tạ Kế Hiên mới nói.

“Mẹ anh nấu cho em, cơm ở cũ.”

“.....”

72. Chương 72

Edit + Beta: Vịt

Nhìn bữa ăn ở cũ trước mắt, Thẩm Gia Ngôn trong lúc nhất thời không biết nói gì mới được.

Đừng nói cậu một người đàn ông có cần ở cũ hay không, lúc này đã qua thời gian dài như vậy, còn ăn cơm ở cũ gì nữa chứ.

Bất quá Thẩm Gia Ngôn nếm thử còn rất ngon. Đặc biệt là canh cá pecca, cực kỳ ngon, cơm hộp trong nhà làm đương nhiên không cách nào so sánh được, Thẩm Gia Ngôn liền vứt bỏ cơm hộp, mặc kệ nó có phải cơm ở cũ hay không, ăn trước hẵng nói.

Tạ phu nhân từ chỗ Tạ Kế Hiên biết được Thẩm Gia Ngôn thích ăn, bị kích phát hứng thú làm cơm ở cũ, hằng hái bứng bứng nghiên cứu sách nấu ăn.

Trước kia bà đã tưởng tượng có một ngày Tạ Kế Hiên cưới vợ sinh con, bà trở tài nấu ăn, nấu bữa cơm ở cũ cho con dâu. Hiện tại cưới chồng (*) sinh con, cũng được mà, bà có thể dựa theo làm không nhầm.

(() chỗ này tác giả dùng “thú phu”, từ “thú” dùng có nghĩa là lấy vợ cưới vợ (dùng cho nam), nhưng ở đây tác giả thay “phu” bằng “phu”)*

Phòng bếp Tạ gia từ ngày đó bắt đầu liền bị Tạ phu nhân khống chế, đầu bếp chỉ có thể ăn không ngồi rồi, đều sắp bị ép phải thất nghiệp.

Thẩm Gia Ngôn từ đó bắt đầu mỗi ngày đều có thể nhận được bữa cơm ở cũ tràn đầy nhiệt tình của Tạ phu nhân.....

Cơm thì ngon, nhưng Thẩm Gia Ngôn vừa nghĩ tới dụng ý Tạ phu nhân nấu cơm này thì rất buồn bực.

Hôm nay, Thẩm Gia Ngôn trước sau như một căn cơm ở cũ của Tạ phu nhân. Mọi người tổ phim đều rất hâm mộ cậu, nhìn thức ăn trong tay Thẩm Gia Ngôn, lại nhìn nhìn trong tay mình, càng nhìn càng không tư vị, có lúc ăn chực 2 miếng, Thẩm Gia Ngôn dễ nói chuyện, hơn nữa lượng cơm ở cũ cũng lớn, ăn hai miếng không sao.

Mọi người tự nhiên không biết đây là cơm ở cũ, nam hai uống canh cá trích nói: “Uống ngon thật, mùi vị canh này quá tuyệt.”

Diễn viên nữ chính bên cạnh nhìn thấy canh trong tay hắn, “Canh gì thế?”

Nam hai nói: “Cá trích.”

Thẩm Gia Ngôn nói: “Có muốn làm chút không?”

Cô gái lắc đầu, “Vẫn là không, trước kia chị dâu em ở cũ uống cùng một lần, không thích vị kia lắm.”

Thẩm Gia Ngôn nghĩ mình đây cũng là cơm ở cũ, “Ở cũ đều phải uống canh cá trích sao?”

Cô gái có chút ngượng ngùng, mím môi cười cười, “Uống canh này mới có lợi với phụ nữ có thai.”

“Lợi gì hả.” Thẩm Gia Ngôn có dự cảm không tốt.

Cô gái ghé sát Thẩm Gia Ngôn, nhỏ giọng nói: “Xuống sữa.”

“.....”

Cuộc sống không có cách nào trải qua.

Phần diễn tiếp theo một ngày, trong đầu Thẩm Gia Ngôn toàn là hai chữ “xuống sữa”. Cậu nhớ mấy hôm trước nhìn như cũng uống canh cá trích, cũng không biết có phải ảo giác hay không, sau khi tắm xong, cảm giác bộ phận nào đó của mình có chút không thoải mái.

Có chút, nói thế nào nhỉ.

Ngứa.

Xấu hổ mở miệng lắm. Chẳng lẽ cậu một thằng con trai uống canh này cũng sẽ kích thích chỗ nào đó sao? Nhưng hôm sau hỏi nam hai cũng ăn canh, người ta lại không có cảm giác gì.

Sau đó Tạ phu nhân lại đưa cơm ở cũ tới, Thẩm Gia Ngôn liền phòng bị canh cá trích, bất quá cũng may Tạ phu nhân đưa 2 lần, không nấu canh cá trích tiếp nữa. Thẩm Gia Ngôn ngứa cũng biến mất rất nhanh, nói cho cùng vẫn là tác dụng tâm lý, bất quá cũng đủ khiến cậu xấu hổ không chịu nổi.

Cơm ở cữ của Tạ phu nhân cũng không thể đưa bao lâu, rất nhanh 12h trình thám đã kết thúc tất cả quay chụp, hơi khô thể tre.

Tiệc hơi khô thể tre tổ chức ở khách sạn lớn 5 sao trong thành phố, tổ phim bao hết hai phòng. Một phòng bao trong đó là của nhân viên làm việc, một phòng khách chính là diễn viên cùng nhau ăn cơm.

Thẩm Gia Ngôn buổi trưa về nhà, Tạ Kế Hiên ở sân bay đón người, lúc về đến nhà, Thẩm Gia Ngôn cũng sắp không mở mắt nổi.

Vào cửa trước tiên đi xem Bảo Bảo. Nhóc con nhìn thấy bá bá nhóc, cực kỳ vui vẻ, giường sơ sinh cũng sắp không đỡ được nhóc đập, bàn chân nhỏ cũng không gặm nữa, muốn bá bá nhóc ôm. Nhìn thấy con trai bảo bối, Thẩm Gia Ngôn tỉnh táo không ít, ôm nhóc con lăn một lúc, buồn ngủ lại nổi lên, Tạ Kế Hiên thấy cậu mệt rồi, ôm con trai tới, để cậu trước tiên đi ngủ.

Lại mở mắt chính là gần tối, đợi lát nữa còn phải tới tiệc hơi khô thể tre, Thẩm Gia Ngôn tắm rửa thay quần áo, xuống lầu đã nhìn thấy Tạ phu nhân đứng trong phòng khách.

Tạ phu nhân hiện tại đã tiếp nhận cậu, nhưng sau khi hai người “giải hòa” chính thức mặt đối mặt vẫn là lần đầu tiên đấy.

Lúc này Thẩm Gia Ngôn không biết làm sao, lại nghĩ tới canh cá trích.....

Chỉ cần không để cho cậu ăn canh mọi chuyện đều dễ nói.

“Tạ phu nhân.” Thẩm Gia Ngôn chào hỏi, cậu ở nhà mình rất tự tại, cầm lấy chén nước liền đi lấy nước uống. Tạ phu nhân Tạ phu nhân nói: “Uống nước lạnh không tốt đâu.”

Thẩm Gia Ngôn không hiểu ra sao, “Có gì không tốt sao cháu vẫn luôn uống vậy.”

Tạ phu nhân vẻ mặt không đồng ý, nhìn bụng cậu một cái, “Vừa sinh con xong phải chăm sóc cẩn thận, nếu không sau này sẽ chịu tội.”

“.....”

Tay Thẩm Gia Ngôn đưa về phía nước lạnh chỉ có thể chuyển, dưới cái nhìn chăm chú của Tạ phu nhân, rót nước nóng uống.

Lúc xuất phát trời mưa, hiện tại mưa càng ngày càng lạnh, quần áo thu đã rất dày. Tạ Kế Hiên sớm tan việc, về tắm rửa thay quần áo, Thẩm Gia Ngôn vừa thấy anh ăn diện muốn ngoài, không khỏi hỏi: “Anh muốn đi cùng em sao?”

Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình nói: “Anh đi ăn cơm, hai chúng ta vừa lúc thuận đường, em đừng nghỉ nhiều.”

“.....”

“Hóa ra không phải vì em à.” Thắm Gia Ngôn kéo kéo khóe miệng, lộ ra biểu tình thất vọng.

Ánh mắt Tạ Kế Hiên lóe lên, kéo lại Thắm Gia Ngôn đang muốn đi, “Cứ xem như là vì em đi, người tốt chiếu cố tâm tình người khác như anh đã không nhiều lắm.”

“.....” Thắm Gia Ngôn quay đầu hôn trên môi Tạ Kế Hiên, động tác bất thành linh khiến Tạ Kế Hiên hơi sững sốt, tiếp đó trong nháy mắt lộ ra chút ánh sáng, khóe miệng không dè xuống được, cúi đầu trộm vui vẻ.

Dọc đường đi lỡ tai Tạ Kế Hiên đều đỏ lên, Thắm Gia Ngôn nhìn, cảm thấy cực kỳ vui. Tạ Kế Hiên chẳng lẽ đang xấu hổ sao?

Là ai đối diện video trò chuyện gì đó hả, hiện tại xấu hổ cái gì chứ.

“Anh đang xấu hổ sao?” Thắm Gia Ngôn nhin vẫn là không nhin được, lúc này không trêu chọc còn đợi lúc nào chứ, Tạ đại tổng tài anh cũng có hôm nay.

Tạ Kế Hiên biểu tình lãnh khốc: “Anh chưa bao giờ xấu hổ.”

“Vậy tại anh đỏ cái gì?”

“Tại anh có ý nghĩ của nó.”

“.....”

Thắm Gia Ngôn cười không ngừng được, xuống xe còn cười. Cái tai tự có ý nghĩa riêng của Tạ Kế Hiên càng ngày càng đỏ, “hừ” một tiếng.

Tiệc hơi khô thẽ tre phần lớn diễn viên đều có mặt.

Lúc hai người tiến vào hết sức gây chú ý, lập tức hấp dẫn ánh mắt toàn trường. Một là diễn viên thực lực đang hot, một là đại lão nhà giàu, người muốn lấy lòng nịnh bợ ở đây không ít, trong tiệc hơi khô thẽ tre, có người ngoài mượn quan hệ tới lôi kéo làm quen.

Hai người đứng lại, lập tức có người vây tới, đạo diễn Tương Đông Xương trước bày tỏ cảm tạ, trước mắt hai vị này đều là quý nhân của hắn, nhất là Thẩm Gia Ngôn, đó quả thực là ngọn đèn sáng chỉ đường của hắn.

Một chén rượu xuống bụng, không khí liền náo nhiệt. Lúc Thẩm Gia Ngôn tìm đồ ăn phát hiện Thôi Chính Khâm cũng tới. Thôi Chính Khâm mới vừa phát hành album mới, ca khúc mới cực hot, ở các bảng xếp hạng âm nhạc lớn trên mạng cầm vị trí thứ nhất, sân khấu comeback lại lên hot search. Bây giờ bài hát phát hành đã tiến vào tuần thứ 2, cúp cầm tới mỗi tay, hiện tại chính là nhân vật hot.

Năm đó vẫn là tiểu mập đi theo cậu cùng làm tiết mục, hiện tại lột xác, không chỉ bài hát viết ra thành tích tốt, người cũng lên các danh sách soái ca. Thẩm Gia Ngôn cảm giác mình thật sự rất có ánh mắt, mặc dù ban đầu là bị bắt đắc dĩ mới lựa chọn Thôi Chính Khâm cùng quay tiết mục, nhưng khi đó, cậu đã cảm thấy thẳng nhóc này sau này rất có tiền đồ.

Thôi Chính Khâm cũng nhìn thấy cậu, cao hứng nói: “Anh Thẩm, anh về rồi.”

“Cậu hiện giờ rất nhiều lịch trình nhỉ, tới đây không làm lỡ thời gian chứ?”

“Vẫn ổn.” Y hiện tại quả thực bận rộn làm không nghỉ, lúc này vừa mới quay xong chương trình liền tới đây, chân không chạm đất, “Chút thời gian này vẫn có thể rút ra.”

“Chúc mừng tác phẩm mới bán đắt.” Hai người cộng ly, nhắc tới ca khúc mới, Thôi Chính Khâm cũng vui vẻ, “Đúng rồi, anh Thẩm, em gần đây viết một ca khúc mới, viết ra tâm tình của em hồi đó gặp được anh, một ca khúc khá độc lòng, anh lúc nào rảnh, nghe xem cho em ý kiến.”

Y vừa nói xong, Tạ Kế Hiên liền đưa một đĩa đồ ngon tới, nói với Thẩm Gia Ngôn. “Đói rồi nhỉ, ăn cơm đi.”

Thẩm Gia Ngôn có loại ảo giác, Tạ Kế Hiên dường như đang nói, ăn cơm còn không lấp kín được cái miệng em.

Cậu đáp ứng: “Được, anh tùy thời rảnh rồi, cậu sắp xếp đi.”

“Chúng ta không phải sắp đi du lịch sao?” Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình nói..

Chuyện lúc nào? Sao em không biết, Thẩm Gia Ngôn vẻ mặt mờ mịt, Tạ Kế Hiên nói với thư ký Hoàng: “Vé máy bay du lịch đặt xong chưa?”

Thư ký Hoàng dừng một chút, lập tức nói: “Đặt xong rồi, khách sạn cũng đặt xong rồi, tôi chọn biệt thự cảnh biển đẹp nhất, ngày đầu tiên trước tiên ngắm cảnh bãi biển, có hạng mục giải trí câu cá trên biển và lặn, ngày cuối cùng đi máy bay trực thăng tới đảo nhỏ bên cạnh spa, đi dạo thủy cung, mua vật kỷ niệm gì đó.”

“Một tháng đủ chơi không?”

Thư ký Hoàng nói: “Đây chỉ là một chỗ trong đó, những cái khác tôi đều đã viết trong văn kiện trên bàn làm việc của anh.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn nói: “Thư ký Hoàng cậu một tháng cầm bao nhiêu tiền lương hả?”

Thư ký Hoàng nói: “Chín ngàn tám.” (~ *khoảng 33 triệu*)

“.....”

Thật là cầm tiền bán cái gì bần lòng bán cái đó.

(() thật ra câu này là “kiếm tiền bán cái trắng bần lòng bán bạch phiến”: tiền kiếm được ít nhưng phải lo nghĩ nhiều, cái giao ra và nhận được không tỉ lệ thuận)*

Bị tiểu nhạc đệm này, việc nghe nhạc liền không nói thêm gì nữa, Thôi Chính Khâm nói hai câu liền bị người đại diện gọi qua.

Sau khi tiệc kết thúc, trên đường về nhà, Thẩm Gia Ngôn đột nhiên nói: “Tiền lương anh cho thư ký Hoàng có phải hơi ít hay không, anh không sợ cậu ta đi ăn máng khác à?” Nếu là ganh đua trong nghề thư ký, dựa theo năng lực nghiệp vụ của thư ký Hoàng, gấp 3 tuyệt đối có.

“Cậu ta không quan tâm chút tiền lương này.”

Thẩm Gia Ngôn hiểu, “Tiền thưởng cuối năm rất nhiều nhỉ?”

Tạ Kế Hiên gật gật đầu, “Tiền thưởng cuối năm cũng không phải cái chính.”

Quàoo, tiền thưởng cuối năm cũng không phải là cái chính? Cái này Thẩm Gia Ngôn không rõ. Tạ Kế Hiên nói: “Chờ sau này, thư ký Hoàng có thể trực tiếp ủy nhiệm chức vị kiểu như Tổng giám đốc tổng tài, trở thành tâm phúc của anh ở các công ty chi nhánh khác.”

“Oaaa.” Thẩm Gia Ngôn giật mình, hóa ra thư ký tổng tài lợi hại vậy sao.

“Cậu ấy là trợ lý đắc lực của anh, không phải thư ký bình thường, không làm mấy việc vặt khác.”

“Viết lịch trình du lịch cho lão tổng không thuộc về việc vặt sao?”

Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình: “Cái này thuộc về đại sự.”

“.....”

Chuyện lớn quá mà.

Sau khi về đến nhà, Tạ phu nhân vẫn chưa đi, nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn về, lập tức từ phòng bếp bưng ra một chén canh hầm trắng sữa, “Đây là canh cá trích ta vừa hầm, uống nhân lúc nóng.”

“.....”

Nghênh đón ánh mắt mong chờ của Tạ phu nhân, Thẩm Gia Ngôn kiên trì uống một bát, sau khi uống xong, lấy cốc chuẩn vào toilet.

Trở lại chờ Tạ Kế Hiên tắm xong lên giường, Thẩm Gia Ngôn không nhịn được, cậu thật sự không muốn uống canh cá trích có thể xuống sữa nữa, “Tạ tổng, anh biết canh cá trích là làm gì không?”

Tạ Kế Hiên lắc đầu: “Sao thế?”

Thẩm Gia Ngôn một lời khó nói hết, “Đó là cho sản phụ xuống sữa.” Nhấn nhin vẫn là nói: “Lúc em ở tổ phim uống, luôn cảm thấy, chỗ ngực không thoải mái.”

Ánh mắt Tạ Kế Hiên chợt lóe, nhìn chằm chằm ngực Thẩm Gia Ngôn, “Không thoải mái thế nào anh không nhìn sao biết.”

“.....”

73. Chương 73

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit + Beta: Vịt

***** Hiuhiu miền Bắc giờ gió lạnh rồi các thím ạ. Tui đi ngoài đường bụi quần đầy tóc TT_TT

Báo cáo, Tạ đại tổng tài giờ lưu manh.

Thẩm Gia Ngôn đương nhiên sẽ không cho anh xem: “Anh cũng không phải bác sĩ.”

“Bệnh này bác sĩ không xem được, em tìm Đỗ Tử Tửu vô dụng.” Tạ Kế Hiên như đinh đóng cột nói.

“Sao anh biết vô dụng?”

“Không tin em đi hỏi xem, xem hẳn có xem cho em không.”

Tạ Kế Hiên bày ra tư thái bá đạo tổng tài, bộ dáng vô tình ngược vợ tôi xem các người ai dám xem.

..... Ngực đàn ông có gì không thể xem.

Thẩm Gia Ngôn thấy anh khó chịu chuyển đề tài: “Đỗ Tử Tửu là xí nghiệp gia tộc sao? Thấy hẳn mới hai mươi mấy tuổi thôi, tuổi còn trẻ như vậy đã lên làm viện trưởng thật là lợi hại.”

Tạ Kế Hiên nói: “Anh nếu như học y, hiện tại sẽ không có việc gì của hẳn.”

“.....”

Anh lợi hại nhất rồi.

Tạ Kế Hiên vẫn chưa từ bỏ kiểm tra ngực, “Giấu bệnh sợ thầy như em là không được, có bệnh không xem chỉ sẽ càng ngày càng nghiêm trọng, người khác sẽ không quan tâm em, ngoại trừ anh, ai bảo anh là người tốt chứ.”

“.....”

Anh thật là tốt quá.

Thẩm Gia Ngôn nghênh đón ánh mắt anh vạn phần không tự nhiên, che không được mà không che cũng không xong, vội vàng nằm vào trong chăn.

Người nào đó ngoài chăn hừ một tiếng, “Làm chồng, anh ắt phải có trách nhiệm với em.”

Thẩm Gia Ngôn còn tưởng anh muốn làm gì, đang buồn bực, chặn trên người bị mạnh mẽ kéo ra, Tạ Kế Hiên không nói hai lời nhào tới.

Tạ phu nhân bưng khay, đang định gõ cửa, nghe thấy động tĩnh bên trong, lại buông tay xuống, thức thời bỏ đi.

Thẩm Gia Ngôn vốn tưởng Tạ Kế Hiên nói đi du lịch chỉ là vì không để cho cậu và Thôi Chính Khâm tiếp xúc nói vậy mà thôi, không nghĩ tới thật sự đặt xong hành trình.

Nhìn kế hoạch du lịch thư ký Hoàng viết, đầy hai trang giấy lớn, thời gian hơn nửa tháng, bọn họ đều ở bên ngoài chơi. Cậu cũng là lúc thả lỏng, chờ phim kết thúc, còn có kịch bản rất không tệ muốn xem thử, trước mắt còn chưa xem kỹ, định du lịch về mới xem cẩn thận lại.

Thẩm Gia Ngôn luyến tiếc duy nhất chính là Bảo Bảo.

“Mẹ anh sẽ nguyện ý tới chăm sóc Bảo Bảo sao?”

Tạ Kế Hiên gật đầu: “Bà ấy hiện tại hận không thể 24h trông cháu, không thấy bà ấy ngày nào cũng tới đây sao, chỉ thiếu ở lại chỗ này.”

Thẩm Gia Ngôn tự mình hỏi Tạ phu nhân, Tạ phu nhân nghe nói bọn họ muốn ra ngoài chơi, muốn bà chăm sóc Bảo Bảo giúp, ánh mắt sáng lên, muốn nói gì đó đột nhiên ngừng lại. Chậm chạp nói: “Có thể, ta vừa lúc có thời gian, không vất vả.”

Thấy Tạ phu nhân không có gì không nguyện ý, Thẩm Gia Ngôn thở phào nhẹ nhõm.

Cứ như vậy Thẩm Gia Ngôn nghỉ ngơi hai ngày, cùng Tạ Kế Hiên bước lên hành trình.

Hai người vừa đi, Tạ phu nhân bọc lớn bọc nhỏ chuyển vào trong biệt thự, Tống Mĩ Hân cũng đi theo, đồ của cô không nhiều lắm, tự mình mỗi tay cầm một túi.

Tạ phu nhân vui vẻ đứng ở cửa, lúc này không giống ở trước mặt Thẩm Gia Ngôn, một chút cũng không che giấu vui vẻ của mình, cười nói: “Bắt đầu từ bây giờ Bảo Bảo là của ta.”

“.....”

Tống Mĩ Hân cảm thấy, bác cô thật sự có chút tẩu hỏa nhập ma.

Bảo Bảo hiện tại nhìn thấy Tạ phu nhân không hề phòng giống trước đây nữa. Mặc dù không phải giả chết, nhưng cũng không tốt lắm, luôn lạnh lùng, nhưng nhìn ở trên phần Tạ phu nhân trêu chọc nhóc vui vẻ, cũng thỉnh thoảng phun bong bóng nước miếng.

Lúc Tạ phu nhân thấy nhóc phun bong bóng nước miếng cực kỳ vui vẻ, bảo Tống Mĩ Hân thời khắc chuẩn bị quay lại. Trước kia phụ trách “sinh con” cho Tạ Kế Hiên, hiện tại phụ trách chụp con của Tạ Kế Hiên. Tống Mĩ Hân cảm thấy vẫn là cái trước thoải mái hơn chút. Trước kia cô chịu trách nhiệm ăn ăn ăn sau đó bị Tạ phu nhân thỉnh thoảng dùng để gây ngột ngạt cho Tạ Kế Hiên, hiện tại chính là công việc thể lực.

Tống Mĩ Hân chụp chụp nói: “Bác, cháu làm sao cảm thấy Bảo Bảo có chút giống Thẩm Gia Ngôn ạ?”

Nhóc con được Tạ phu nhân ôm, phối hợp gặm ngón tay. Tạ phu nhân cầm tay nhóc ra, “Chỗ nào giống?”

Tống Mĩ Hân nói: “Mắt.” Rõ ràng nhất chính là mắt. “Những chỗ khác khá giống anh họ.”

Tạ phu nhân nhìn nhìn: “Chỗ nào giống bác?”

“.....”

Tống Mĩ Hân cảm giác mình gặp phải vấn đề khó, nhìn biểu tình mong đợi của bác cô, chỉ có thể bất chấp nói: “Đầu, tóc?”

Tạ phu nhân thở dài: “Không có cách nào, rốt cuộc là cháu ruột, cái này cũng để cháu nhìn ra.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn ở trên máy bay ngủ thiếp, hai người bay một ngày, sau khi đáp xuống đất, ngồi lên xe, lại một đường chạy tới địa phương lân cận vùng ngoại thành.

Cuối cùng dừng lại trước một tòa thành.

Thẩm Gia Ngôn nhìn kinh thán không thôi, đây chính là chỗ ở quý tộc trong truyền thuyết, chỉ nhìn bề ngoài đã cực kỳ cao quý, so với trên TV càng thêm rung động.

Bên trong hàng rào dựng cách đó không xa, còn có một đàn ngựa màu đỏ thẫm, đang cúi đầu ăn cỏ.

Thẩm Gia Ngôn vừa xuống xe, đã có người nghênh tiếp, bắn một tràng tiếng Anh, chào hỏi bọn họ.

Thẩm Gia Ngôn nhẹ nhàng nói: “Đây là bạn anh sao?”

“Quản gia.”

Oaaa, quản gia phiên bản người thật.

Quản gia này thoát nhìn hơn 40 tuổi, vóc người vững vàng, mặc tây trang 3 món tinh tế. Vừa đi, vừa dùng tiếng Anh lưu loát trao đổi với Tạ Kế Hiên, Thẩm Gia Ngôn có thể nghe hiểu hai câu, đại khái là đang nói gần đây thế nào, có phát sinh chuyện gì hay không.

Vào cửa ngược lại không nhìn thấy nữ hầu trong truyền thuyết, quản gia nói với cậu, lúc nữ hầu quét dọn mới tới, bình thường nhà này chỉ có ông và người làm vườn, còn có 2 con chó.

Vừa nói xong chó, liền từ bên ngoài chạy vào một con chó đen cao lớn, cao lắm đấy, đều sắp tới eo cậu, so với mấy con chó Golden Retriever, có thể dùng khổng lồ để hình dung.

Thẩm Gia Ngôn sợ hết hồn, đang sợ, chỉ thấy con chó kia ngoắc ngoắc đuôi hưng phấn đi về phía Tạ Kế Hiên.

Tới trước mặt Tạ Kế Hiên, giơ chân trước lên nhào tới, Tạ Kế Hiên vững vàng tiếp lấy, sờ đầu cún, hiếm lạ một lát, dùng tiếng Anh nói: “Alex, mày béo lên rồi.”

Con cún kêu u u hai tiếng, đáng vẻ dường như cực kỳ ủy khuất, Tạ Kế Hiên vỗ vỗ lưng nó ra hiệu nó ngồi xuống. Cún rất nghe lời bỏ chân xuống, vây quanh chủ nhân hưng phấn xoay quanh.

“Đây là Thẩm Gia Ngôn.” Tạ Kế Hiên giới thiệu với con cún kia: “Vợ tao.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn bất mãn: “Tạ tổng, anh không cần đổi thành chồng sao?”

Cún mở to đôi mắt to vô tội, nghe bọn họ dùng ngôn ngữ xa lạ với nó trao đổi.

“Nếu như hai chúng ta đều là chồng, nó sẽ lẫn lộn.”

Thẩm Gia Ngôn cạ lời, “Vậy sao không phải anh là vợ hả?”

“Bởi vì anh đã chiếm dụng thân phận nam chủ, nếu như đột nhiên thay đổi, nó sẽ hoài nghi cẩu sinh.”

(Tiên sư anh em mới nghe tới nhân sinh, giờ được lĩnh hội “cẩu sinh” =))))

“.....”

“Alex xin chào, làm quen chút nhé.” Thẩm Gia Ngôn vươn tay, không nghĩ tới Alex vậy mà giờ chân trước lên, đặt vào lòng bàn tay cậu, “Thông minh quá.” Thẩm Gia Ngôn vẻ mặt ngạc nhiên, cún lớn như vậy vậy mà ngoan ngoãn vậy sao, còn biết bắt tay, thông minh rất cao nhỉ.

“Chủ nhân dạng gì sẽ có thú cưng dạng đó.”

“.....”

Tòa thành này cao nhất có 5 tầng, chỗ bọn họ ở có 3 tầng, tiện lợi cho người lên xuống lầu, số tầng quá cao không có tác dụng gì.

Phòng ngủ chính rộng rãi sáng sủa, sàn nhà gỗ thô, lắp đặt tông màu ấm, nhìn rất có hơi thở quý tộc. Cún lớn cứ như vậy theo bọn họ một đường lên tầng 2, Thẩm Gia Ngôn vẫn còn có chút sợ nó, “Chó này loài gì?”

“Chó Great Dane.”

Lặn lội đường xa, ăn cơm xong, Thẩm Gia Ngôn rất nhanh liền ngủ, hôm sau tỉnh lại Tạ Kế Hiên lại không ở bên giường, cậu mặc đồ ngủ xuống lầu tìm một vòng, nhìn thấy Tạ Kế Hiên đứng ở trong vườn hoa nhìn người làm vườn trồng hoa.

Hai người cũng là dùng tiếng Anh trao đổi, bất quá người làm vườn nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn, dùng tiếng Trung chào hỏi: “Xin chào.” Phát âm còn rất tiêu chuẩn.

“Vị này là Peter, bà nội hần là người Trung Quốc.”

Peter thoát nhìn tuổi không nhỏ, đi đứng tựa hồ cũng không thuận tiện. Tạ Kế Hiên cầm một chậu hoa lên, cầm tay Thẩm Gia Ngôn, “Đi theo anh.”

Hai người vào cửa hông gần nhất, nơi này còn có thang máy, có thể chạy thẳng tầng cao nhất. Đi tới mái nhà, xuyên qua sân thượng, chính là một tháp chuông. Tạ Kế Hiên thay chậu hoa xong, lúc này, luồng ánh nắng đầu tiên của sáng sớm xuyên qua tầng mây hắt xuống.

“Muốn gõ chuông.”

Tạ Kế Hiên nắm tay Thẩm Gia Ngôn, “Trước kia lúc anh ở đây sẽ do anh gõ, hôm nay anh hi vọng có thể do em tới gõ.”

“Nơi này trước kia là tòa thành quý tộc, buổi sáng đều sẽ do nam chủ gõ vang tiếng chuông, đánh thức tòa thành, tuyên bố chủ quyền. Anh hồi bé thời gian ở đây khá nhiều, mỗi ngày tỉnh lại chuyện đầu tiên chính là tới gõ chuông, trước kia cảm thấy chơi vui, sau đó dần dần dưỡng thành thói quen. Nơi này là tòa thành của anh, hiện tại cũng là của em.”

Tay Tạ Kế Hiên thon dài hữu lực, luồng nhiệt chậm rãi dung nhập vào lòng bàn tay Thẩm Gia Ngôn, xua tan lạnh lẽo sáng sớm đầu thu, ấm áp bao quanh cậu.

Thẩm Gia Ngôn có chút cảm động, cậu biết, Tạ Kế Hiên đang đem tất cả thuộc về mình đều nhiễm hơi thở của cậu, muốn cùng cậu chia sẻ, bảo vệ. Loại cảm giác gia đình này khiến Thẩm Gia Ngôn không thể tự

kèm chế luân hãm, thứ mà cậu một mực tìm kiếm tới giờ, không phải giây phút này Tạ Kế Hiên cho cậu sao.

Đồng thời tiếng chuông vang lên, Thẩm Gia Ngôn ôm lấy Tạ Kế Hiên, hai người hôn nhau.

Lúc đi xuống, bữa sáng đã chuẩn bị xong.

Lúc này, trong nhà đúng lúc là buổi tối, Bảo Bảo uống sữa xong, Thẩm Gia Ngôn nhớ tiểu bảo bối của cậu, nhin không được vào mạng xem giám sát. Tốc độ mạng có chút chậm, hơn nữa khiến Thẩm Gia Ngôn đau lòng.

Vừa nhìn, Bảo Bảo lại không ở trên giường, bất quá không tới một lát Tạ phu nhân đã ôm Bảo Bảo vào cửa.

Nhóc con trần bàn chân nhỏ, mặc áo nhỏ vàng tơ, tay nhỏ cầm núm vú cao su. Được Tạ phu nhân ôm, đang hăng hái không cao lắc lư chân nhỏ.

“Cháu ngoan của bà.” Tạ phu nhân cười vui vẻ: “Gọi bà nội.”

“.....” Sao không phải gọi bà ngoại hả.

Nhóc con phun bong bóng nước miếng, Tạ phu nhân dùng khăn tay lau sạch, động tác còn cẩn thận tỉ mỉ hơn Thẩm Gia Ngôn, thật là nâng trong tay sợ ngã ngâm trong miệng sợ tan, Thẩm Gia Ngôn coi như có thể thấy được cái gì gọi là sự cưng chiều của bà.

Tạ phu nhân đặt một quyển sách bên cạnh Bảo Bảo, trên bìa viết: Cuộc sống hạnh phúc có con thứ 2.

“Có muốn em gái không hả cháu ngoan.” Tạ phu nhân nói: “Chờ bá bá Thẩm của con về, con liền đưa quyển sách này cho ba ấy xem, ngàn vạn đừng bảo là bà xui, như vậy, chúng ta có thể có em gái rồi!”

“.....”

Chó Great Dane là một giống chó nhà được biết đến với kích thước lớn và bản tính hiền lành. Great Dane được coi là giống chó cao nhất trên thế giới. Cún con mới tách mẹ có giá khoảng 5-8 triệu ở d, cún trưởng thành dao động khoảng 12-20 triệu d. Cún chân càng dài thì càng đắt

74. Chương 74

Edit + Beta: Vịt

Tạ phu nhân vẫn chưa biết phòng lắp giám sát, nói thao thao tính toán xong của mình với cháu trai bảo bối còn chưa hiểu chuyện, hoàn toàn không biết đều rơi vào trong mắt “con dâu”.

Nhóc con dâu hiểu bà đang nói cái gì, phối hợp gặm tay thịt nhỏ, Tạ phu nhân không để cho nhóc gặm mãi, gặm một lát thì lấy ra, dùng khăn tay lau sạch. Sau đó lấy điện thoại ra thỉnh thoảng chụp tấm hình, quay video, gửi tới trong group chat của phụ nữ trung lão niên hào môn, hung hăng mà khoe cháu trai, khiến mấy người không có cháu vô cùng hâm mộ.

Cũng vì vậy, không ít nam nữ hào môn còn chưa kết hôn đột nhiên bắt đầu bị cha mẹ giục cưới các loại, áp lực quá nhiều. Cha mẹ nhàn rồi không có chuyện gì thì cho bọn họ xem. Nhóc con trong hình ngọt ngào đáng yêu, mới mấy tháng đã có thể nhìn ra dáng vẻ xinh đẹp, giống như một tiểu thiên sứ, khiến người ta nhìn một cái tim đều sắp tan, không trách được cha mẹ giục cưới muốn cháu, ngay cả bọn họ cũng thích không nhin được.

Thẩm Gia Ngôn không tiếng động nhìn, Tạ Kế Hiên gọi điện thoại xong, thấy cậu đối diện điện thoại đi

động đầy mặt bất đắc dĩ, “Sao thế?”

“Mẹ anh đang nói thầm với cháu trai bà ấy đấy, cháu lớn còn chưa đủ bà ấy thích, còn muốn cháu gái.”

Tạ Kế Hiên gật đầu: “Chuyện tốt thành đôi.”

Thẩm Gia Ngôn nhất định phải phản bác anh: “Anh đúng là cùng một mũi thỏ với mẹ anh mà, con không phải anh sinh.”

Tạ Kế Hiên tự nhiên biết Thẩm Gia Ngôn không dễ dàng lắm, không nói đến mang thai 10 tháng có bao cực khổ, chỉ mỗi điểm đàn ông sinh con thể xác và tinh thần đã rất bị hành hạ. “Quyền quyết định ở em, bụng của em em quyết định.”

Tạ Kế Hiên chịu thua như vậy Thẩm Gia Ngôn cũng khó mà nói gì, “Hôm nay sao dễ nói chuyện vậy hả.”

Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình nói: “Anh trước kia cũng rất dễ nói chuyện, người nói đạo lý như anh không nhiều lắm.”

“.....” Vậy sao?

“Mẹ anh nói gì em không cần để ý, đây đều là bà ấy lên lút tự mình nói, sẽ không nhắc trước mặt em, bà ấy thích trẻ con, đương nhiên hi vọng càng nhiều càng tốt.”

Thẩm Gia Ngôn cũng không suy nghĩ tiếp. Tạ phu nhân mặc dù tâm miệng không đồng nhất, nhưng người vẫn nói đạo lý. Chuyện trước kia ta không nhắc lại, hiện tại đối với cậu vẫn không tệ, giống như loại chuyện ép cậu sinh con hẳn sẽ không phát sinh.

Gần tới buổi trưa, Tạ Kế Hiên cầm áo khoác cho cậu, “Đi thôi, chúng ta đi chợ mua đồ.”

Trần nhỏ ở nơi không xa, đường xe máy phút đã đến. Thẩm Gia Ngôn vẫn không biết nước ngoài cũng có chợ, tò mò cùng Tạ Kế Hiên đi dạo.

Hai bên đường đá phiến đều là quầy bán đồ, trái cây, rau dưa các loại nguyên liệu nấu ăn tươi mới đa dạng, còn có bán hàng thủ công nghệ, hoa cỏ, bánh mì điểm tâm ngọt đều có thể thấy.

Tạ Kế Hiên mua bánh sừng trâu vừa ra lò, đựng trong túi giấy đưa cho Thẩm Gia Ngôn: “Em nếm thử, nhà này là cửa hiệu lâu đời, em từ nhỏ ăn tới lớn, trăm ăn không chán.”

Thẩm Gia Ngôn cách từ xa đã ngửi thấy mùi thơm, cầm ở trong tay mùi thơm càng thêm nồng đậm, loại mùi thơm này không có thêm bất kỳ cái gì, chỉ là bản thân đồ ăn. Ăn một miếng, cũng là càng nhai càng

thơm, mắt Thẩm Gia Ngôn phát sáng, gật đầu: “Ngon.”

Ông chủ nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn, ưỡn thân thể mập mạp từ trong quán đi ra ngoài, vẻ mặt hớn hở, “Evan ~ lâu lắm không gặp.”

Liên cá nhân bắt tay thân thiết, Tạ Kế Hiên giới thiệu Thẩm Gia Ngôn với ông chủ, lúc này ngược lại ngoan ngoãn dùng husband.

Ông chủ nghe nói anh đã kết hôn, vội vàng chúc mừng, còn cứng rắn nhét cho bọn họ một mẻ bánh bao mới. Hai người vốn muốn mua chút nếm thử, kết quả không nghĩ tới cơm trưa cơm tối đều có rồi. Thịnh tình không thể chối từ, Tạ Kế Hiên liền nhận.

Nơi này trái cây tươi mới cực kỳ nhiều, khắp nơi đều là mùi thơm mát của cam quýt. Đi dạo một vòng, trong tay Thẩm Gia Ngôn xách theo hai túi nylon, bên trong đầy trái cây đa dạng, có một ít cậu vẫn là lần đầu tiên thấy, khó gặp nhất định phải ăn một lần.

Đi tới góc đường, có bán hoa cỏ tươi, có một tiểu cô nương gọi Tạ Kế Hiên lại, “Chú ơi, mua bó hoa đi.”

Thẩm Gia Ngôn có chút không giải thích được, “Cô bé sao không gọi em chứ.”

Tạ Kế Hiên nói: “Đâu có bảo vợ trả tiền.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn đối với hoa cỏ vô cảm, nhìn hoa vô cùng thẩm mỹ thẳng nam, lúc trước thấy hồng phấn, đang đoán Tạ Kế Hiên sẽ chọn bó đó, liền thấy Tạ Kế Hiên bọc một bó hoa hồng xanh.

.....

Xanh quá mà.

Tạ Kế Hiên đứng dậy đưa hoa đã dùng giấy bọc lấy cho Thẩm Gia Ngôn, “Thích không?”

“.....” Có thể nói gì chứ, người yêu đích thân tặng tui một bó xanh, “Không phải nói trên đời không có hoa hồng màu xanh sao?”

“Có lẽ không có, nhưng nó xuất hiện ở đây, đây chính là ý trời.”

Lúc bọn họ muốn đi, tiểu cô nương xì xồ với bọn họ một chuỗi tiếng Anh.

Tiếng Anh của Thẩm Gia Ngôn vẫn đủ dùng, có thể nghe hiểu ý tứ trong đó.

Cô gái nói: *Ý nghĩa của hoa hồng xanh là tôi chỉ chung tình với một mình em.*

Thẩm Gia Ngôn sau khi nghe xong không khỏi cười. Bó hoa hồng xanh trong ngực tươi mới xinh đẹp, so với hoa hồng đỏ kiêu diễm ướt át, tự có thanh tân thần bí của mình. Bởi vì hiếm thấy càng lộ vẻ quý trọng, trân quý, cũng trĩu nặng, Thẩm Gia Ngôn ôm chặt chút, ở trong ngực cậu không phải là một bó hoa hồng, là chân tâm của Tạ Kế Hiên.

Tạ Kế Hiên đeo kính, tóc mái rơi lả tả, không có giống như bình thường làm việc, lộ ra vẻ tùy ý mà tự tại, bình dị gần gũi. Nghe thấy lời của tiểu cô nương, lông mi mắt chớp động, không nói gì, đầu tai lại khẽ đỏ.

Ở chung thời gian dài như vậy, Thẩm Gia Ngôn đã hiểu ra chút “tiểu tâm tư” trên thân thể Tạ Kế Hiên. Cậu để trống một tay, cầm lấy tay Tạ Kế Hiên.

Tạ Kế Hiên nhìn sang, Thẩm Gia Ngôn nói: “Me too.”

Anh tận mắt nhìn từng đốm sao tỏa ra trong đôi mắt thâm thúy kia, thâm tình mà vĩnh hằng, giống như chủ nhân của nó lặng lẽ chấp nhận lời thề.

Làm anh khuynh tâm.

Bữa tối ăn ở quán ăn trần trên, khiến Thẩm Gia Ngôn không nghĩ tới chính là, ngay cả ông chủ quán ăn Tạ Kế Hiên cũng biết. Nghe nói Tạ Kế Hiên kết hôn, không chỉ có miễn phí, còn đưa lên một chai rượu đỏ thượng hạng.

Cứ như vậy, hai người uống rượu, lại đi dạo một vòng chợ đêm. Chợ đêm nơi này cực kỳ náo nhiệt, tụ tập tộc đi làm bản địa và du khách, vừa đến tối, dòng người có thể kéo dài tới 2h đêm. Phố mua sắm và phố quán bar buổi tối trở nên hết sức được hoan nghênh, Thẩm Gia Ngôn lại thưởng thức mấy chén rượu trái cây đặc sản địa phương, vốn không say, uống xong rượu trái cây lại có chút hơi say.

Lúc theo Tạ Kế Hiên đi mua đồ, cũng không nhớ được Tạ Kế Hiên mua cái gì.

Hai người về đến nhà, quản gia vẫn chưa đi nghỉ, chờ bọn họ về rót trà mới trở về phòng.

Thẩm Gia Ngôn mơ mơ màng màng tắm rửa, nằm ở trên giường đang buồn ngủ, lại bị cảm xúc lạnh như băng trên cổ tay đánh thức. Mở mắt ra vừa nhìn, trên cổ tay phủ một cái dây lưng, móc kim loại đang áp trên tay cậu.

Tạ Kế Hiên đứng ở bên giường: “Anh mua cho em một bộ quần áo, trước đừng ngủ, đi thử đi.”

Thẩm Gia Ngôn không muốn dậy, “Ngày mai không được sao?”

“Quần áo ngày mai cũng không phải quần áo ngày hôm nay.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn cầm lấy quần áo, một bộ tây trang. Bất quá không có cảm xúc gì, chất vải cũng rất rẻ, không giống như loại đồ mà kiểu người giàu như Tạ Kế Hiên sẽ mua.

Bất quá có lẽ là nhãn hiệu nổi tiếng gì mà cậu không biết, người ta dùng chất liệu đặc biệt đi.

Thẩm Gia Ngôn ở bên ngoài thay, Tạ Kế Hiên còn không cho, phải để cậu đi chỗ khác thay. Thẩm Gia Ngôn ở phòng vệ sinh thay, đối diện gương nhìn nhìn, size vừa người, nhưng so với cậu bình thường mặc hơi chật, cậu đeo thắt lưng lên, mở cửa phòng vệ sinh ra, đi ra ngoài.

Tạ Kế Hiên dựa vào đầu giường, không biết lúc nào thì rót một chén rượu đỏ, cầm ở trong tay.

Nhìn thấy cậu đi ra ngoài, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

“Nói thật, em cảm thấy bộ quần áo này mặc không được bao lâu.” Dù sao người ta mua cho, Thẩm Gia Ngôn không thể không biết xấu hổ nói chất lượng kém.

Tạ Kế Hiên lắc lắc chén rượu: “Tối nay đủ dùng.”

Thẩm Gia Ngôn không rõ anh có ý gì, nhưng mơ hồ có dự cảm không tốt.

Vừa nói, Tạ Kế Hiên giơ tay lên đặt bút trầm (*) xuống, máy hát lỗi thời chậm rãi tuôn ra một khúc dương cầm.

(() bút trầm: là cái kim ở máy hát)*

“Cởi nó ra.”

“.....”

Lúc rời khỏi quán ăn Tạ Kế Hiên cũng có chút say, nhưng Thẩm Gia Ngôn không nghĩ tới anh say lợi hại vậy.

Vậy mà muốn chơi tây trang PY sao??

*(PY là [pìyǎn] () nghĩa là lỗ đ*t, chỉ hành động mà những đứa đầu óc trong sáng như tui không biết =))))*

Tạ Kế Hiên uống say trở nên có chút bướng bỉnh, “Bài hát này mở xong rồi nếu như em còn chưa cởi anh liền ra tay.”

Thẩm Gia Ngôn không muốn chấp nhận với người say, ngẫm nghĩ cởi hết là có thể ngủ, theo âm nhạc, cởi áo khác xuống gỡ cà vạt ra. Ánh mắt Tạ Kế Hiên đi theo, nhìn Thẩm Gia Ngôn rút đai lưng ra, đột nhiên nói: “Chờ chút.”

Thẩm Gia Ngôn ngáp dừng lại.

“Sao thế?”

“Quần không cần cởi.” Tạ Kế Hiên đứng dậy, vén tay áo lên, “Anh muốn tự mình ra tay.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn cầm lấy dây lưng, “Anh đừng tới đây.”

Tạ Kế Hiên cười tà, “Muốn ngăn anh sao, tới đây.”

“.....”

Bệnh không nhẹ mà Tạ đại tổng tài.

Thẩm Gia Ngôn nhấc chân liền muốn chạy, không nghĩ tới động tác lớn, chỉ nghe một tiếng “Xoẹt xoẹt”, chỗ đùi rách ra.

..... Rốt cục biết tại sao tây trang này mỏng vậy rồi, bộ quần áo này e rằng không phải dùng để mặc, là đồ dùng tình thú dùng để xé rách.

Phòng quần gia ở dưới lầu, Thẩm Gia Ngôn cũng không tiện chạy ra như vậy.

Lúc này, chiếc quần bị rách khiến cậu xấu hổ không chịu nổi, phía sau Tạ Kế Hiên còn từng bước ép sát, Thẩm Gia Ngôn không chịu thua, quăng dây lưng quất Tạ Kế Hiên một cái, dây lưng này cũng là đặc chế, quất người không đau, ngược lại càng quất càng hưng phấn.....

Tối qua ngủ thế nào Thẩm Gia Ngôn đã không nhớ rõ, cậu chỉ biết là buổi sáng sau khi dậy cả người đều ê ẩm, ngán trên giường nửa ngày mới ổn.

Hơn 9h, cậu rất cục có chút tinh thần, bò rời giường tỉnh táo chút, xuống giường rửa mặt xong, quay lại nhìn điện thoại một cái, phát hiện có một cuộc gọi nhỡ.

Là số máy riêng trong nhà.

Tạ Kế Hiên đang cưỡi ngựa trên cỏ, Thẩm Gia Ngôn gọi lại.

Là Tống Mĩ Hân nhận.

“Chị dâu.”

“.....”

Sáng sớm có thể đừng kích thích vậy không.

“Gọi anh là được, là em gọi điện thoại sao?”

“Là em.”

“Có chuyện gì sao?”

Tống Mĩ Hân ngẫm nghĩ: “Anh Gia Ngôn, bác buổi trưa nói với em phải về nhà một chuyến, một lát thôi sẽ về, bảo em ở đây trong cháu, nhưng bây giờ hơn 10h tối rồi, vẫn không thấy bóng dáng đâu, em gọi điện thoại cũng không nhận.”

“Em không có cách nào, muốn gọi cho các anh hỏi chút.”

“Vậy đi, anh gọi qua xem xem, đợi lát nữa nói với em.”

Thẩm Gia Ngôn gọi số Tạ phu nhân, gọi hai lần không ai nhận, lần cuối cùng, lúc Thẩm Gia Ngôn sắp cúp, có người nhận.

75. Chương 75

Edit + Beta: Vịt

Tạ phu nhân nghe âm thanh không có vấn đề gì, Thẩm Gia Ngôn có chút bận tâm: “Bác không sao chứ? Mỹ Hân tìm bác khắp nơi đây.”

“Không sao, cùng bạn bè ra ngoài tụ tập chút, điện thoại không cầm, bác về ngay đây.”

Người không có chuyện gì là được, Thẩm Gia Ngôn cũng không tiện hỏi nữa, sau khi cúp gọi lại cho Tống Mĩ Hân, xuống lầu nhìn, Tạ Kế Hiên vẫn đang cười ngựa.

Con ngựa này lúc cậu vừa tới đã thấy qua, con ngựa cao to màu đỏ thẫm, uy phong lẫm liệt, cực kỳ đẹp trai. Ngay cả Thẩm Gia Ngôn không hiểu về ngựa, cũng nhìn ra được là ngựa tốt. Lúc này, Tạ Kế Hiên đang cười phi như bay mà qua, oai hùng mạnh mẽ, giống như tướng lĩnh xông qua ải.

Thẩm Gia Ngôn hâm mộ nghiêng răng nghiêng lợi, anh thì cười thoải mái, mình tối qua bị sắp đặt cả đêm, hiện tại chỉ có thể khó chịu nhìn, không công bằng!

Tạ Kế Hiên cười xong, dắt ngựa tới đây chào hỏi với cậu, “Đây là Tái Cách Nhất Thế, 4 tuổi, ngựa đua giải ngũ, nhũ danh Oăng Oăng.”

(Tui nghĩ ông Hiên muốn đặt tên con ngựa là “soái ca một đời” (soái ca nhất thế [Shuàigēyīshì] ()), nhưng chắc là ngược quá nên đọc lái tên con ngựa đi (Tái cách nhất thế () đọc là [sàigēyīshì]; còn cái nhũ danh ban đầu tui định để tên Hán Việt là Uông Uông cho con ngựa nó đỡ tủi thân nhưng lại nghĩ tới độ muối của ông Hiên nên tui chuyển qua thuần Việt luôn. Chủ nhân như lìn đặt tên con ngựa là tiếng chó kêu =))))))

“.....”

Oăng Oăng? Anh để Alex nghĩ thế nào.

Oăng Oăng cực kỳ cao ngạo, có phong phạm của vương giả, điểm này ngược lại giống với Tạ Kế Hiên. Thẩm Gia Ngôn sờ sờ thích không buông tay, nhìn ra được trải qua chăm sóc tỉ mỉ, da lông mượt mà bóng loáng, cơ bắp phía dưới hàm chứa sức lực âm thầm, thật là một thằng nhãi mê người.

Được Thẩm Gia Ngôn vuốt, Oăng Oăng không nhịn được vẫy vẫy tai, nhưng cũng không rời đi, ngoan ngoãn đứng tại chỗ, để cho Thẩm Gia Ngôn đã nghiện tay.

Tạ phu nhân thu điện thoại lại, tương phản với âm thanh bình tĩnh không gợn sóng trong điện thoại, sắc mặt bà rất trầm trọng.

Bà vốn muốn về nhà mang ít đồ ngon tới cho Bảo Bảo, vừa lúc cũng thu dọn ít đồ quay lại, nhưng không nghĩ tới vừa mới vào cửa, Tạ Kính Đông theo sau đến. Tạ phu nhân vốn mặc kệ ông ta, trước kia mặc kệ làm ồn thế nào, Tạ Kính Đông cũng không chiếm lý, cuối cùng đều sẽ rơi vào kết cục chật vật rời khỏi.

Nhưng hôm nay Tạ Kính Đông lại vô cùng có chí khí, Tạ phu nhân không muốn để ý ông ta, nhưng lời Tạ Kính Đông nói ra sau đó, lại khiến bà ngậm ngẩn.

“Chúng ta ly hôn đi.”

Tạ Kính Đông không nhanh không chậm, dường như đã quyết định chủ ý, chỉ chờ Tạ phu nhân đồng ý, liền lấy đơn ly hôn ra.

Nhìn mắt Tạ phu nhân lộ ra kinh ngạc, trong lòng Tạ Kính Đông không khỏi cười lạnh, sợ rồi đi. Trước kia lời hay nói ra bà cứ nhần mặt với tôi, bà cho rằng bà lợi hại sao, còn không phải là tôi nhường bà. Cọp không phát uy, bà coi tôi là mèo bệnh phải không, đã không biết phân biệt như vậy, vậy hôm nay sẽ khiến bà ném thử cái gì gọi là biết vậy chẳng làm!

Ông ta biết, Tạ phu nhân cái gì cũng dám làm, thậm chí dám đánh ông mắng ông, nhưng ly hôn là mệnh môn của bà, bà tuyệt đối không dám làm.

Hai nhà Tạ Đồng hồi đó lúc thông gia, Tạ gia nhưng là cho Đồng gia đủ ích lợi, còn giúp Đồng gia vượt qua ải khó, có đại ân. Có thể nói không có sự trợ giúp của Tạ gia, Đồng gia đã sớm không biết lên đèn ở đâu rồi. Lúc Tạ phu nhân kết hôn cũng đã nói chỉ cần Tạ gia còn một ngày, bà chính là con dâu Tạ gia.

Ly rồi, chính là làm trái với lời thề hồi đó, chính là vong ân phụ nghĩa.

Tạ Kính Đông bắt được mệnh môn này, không sợ hãi.

Sắc mặt Tạ phu nhân không tốt lắm: “Sao đột nhiên muốn ly hôn, ông không phải sống tốt với phụ nữ bên ngoài sao.”

Kỳ thực Tạ Kính Đông đâu sẽ ly, ông ta chính là biết Tạ phu nhân sẽ không ly, muốn dọa người tìm mặt mũi, hung hăng xả giận, “Bà không cần biết, hai chúng ta đã sớm đi đến 1 bước này, bà cũng là lúc nên học được buông tay, tôi đã không yêu bà, tôi và Đường Kính mới là chân ái.”

“.....” Tạ phu nhân nói: “Ông phải biết, hai chúng ta ly hôn sẽ phải đối mặt rất nhiều chuyện, ông làm xong chuẩn bị thừa nhận rồi sao?”

Hồi đó lúc Tạ Kính Đông ngoại tình, Tạ phu nhân đã nghĩ xong sau này nên làm thế nào rồi, cùng lắm thì chịu đựng, bà có thể làm được, chỉ cần không dẫn tiểu tam về nhà, bà có thể coi như không nhìn thấy. Đời này bên cạnh con là được, Tạ Kính Đông muốn làm cái gì bà không ngăn cản.

Bà đã sớm coi Tạ Kính Đông chết rồi, kết quả hiện tại người chết này muốn ly hôn với bà, đây là bà không nghĩ tới.

“Đã làm xong, đây là đơn ly hôn, chờ bà ký.”

Tạ Kính Đông ném đơn xuống, phúi phúi đất, tiêu sái rời đi, còn lại Tạ phu nhân đối diện tờ giấy này thất thần.

Trong lòng lo lắng, Tạ phu nhân muốn yên tĩnh, suy nghĩ một ngày, ngay cả cơm cũng không ăn, càng không nhận điện thoại của Tống Mĩ Hân. Buổi tối nhớ tới, mới có tâm tư gỡ điện thoại ra xem.

Vừa nhìn, đúng lúc nhận được điện thoại của Thẩm Gia Ngôn.

Nhớ tới hai người đang nghỉ phép, Tạ phu nhân đương nhiên không thể nói thật, liền nói dối. Chuyện này, tự bà gánh chịu là được.

Lúc nhanh chóng chạy về nhà Tống Mĩ Hân đã ngủ, Bảo Bảo cũng đang ở trong phòng mình vù vù ngủ, Tạ phu nhân an tâm cũng đi ngủ. Hôm sau thức dậy lại nhận được điện thoại của Tạ Kính Đông, yêu cầu bà nhanh ký, nếu không tìm luật sư cưỡng chế ly hôn.

Đây thật sự khiến Tạ phu nhân phát sầu, điện thoại gọi qua muốn nói chuyện với Tạ Kính Đông, cũng bị cự tuyệt.

Lúc đang không biết như thế nào cho phải, Tạ Kế Hiên và Thẩm Gia Ngôn quay về.

“Sao về rồi?” Không phải nói muốn chơi một tháng sao, lúc này mới mấy ngày.

Tạ Kế Hiên nói: “Trong nhà xảy ra chuyện gì?” Anh sau khi biết Tống Mĩ Hân gọi điện thoại tới, liền biết mẹ anh nhất định có chuyện. Cho nên hai người sau khi thương lượng, liền quyết định về trước.

Rất cuộc không thể gạt được con ruột, Tạ phu nhân nói sự tình, bà đang không biết nên làm thế nào.

Đây là lần đầu tiên bà cảm giác được sự trưởng thành chân chính của con trai, có thể thay mẹ làm chủ rồi. Trước kia dù bản lĩnh thế nào, ở trước mặt bà chỉ cảm thấy vẫn là trẻ con.

Tạ phu nhân vui mừng không biết nên khóc hay cười.

Tạ Kế Hiên sau khi nghe xong, như đinh đóng cột nói: “Con ủng hộ mẹ ly hôn.”

Tạ phu nhân nghĩ đến anh còn nói như vậy, chỉ là trong lòng bà băn khoăn ngàn vạn, sao có thể nói ly là ly, “Mẹ vẫn chưa nghĩ xong.”

“Cái này có gì phải nghĩ, mẹ không cần cảm thấy có lỗi với Tạ gia, nên làm đều làm rồi, mẹ không có lỗi với bọn họ.”

“Ân tình mà Đổng gia thiếu, dựa vào cái gì để tự mẹ báo ân, hai cậu của con đã làm cái gì sao? Mẹ hiện tại quần mình bên cạnh Tạ Kính Đông, một chút cũng không đáng giá, cũng không cần thiết. Ông ta nói rất đúng, nên buông tay thì buông tay.”

“Nhưng mà.....” Tạ phu nhân nhưng không cách nào hạ quyết tâm.

Tạ Kế Hiên lắc đầu, chuyện ly hôn này anh đã sớm nói, nhưng mẹ anh chính là không có cách nào bỏ qua cho chính mình, hai mươi mấy năm, là lúc giải thoát.

“Không được nhưng mà nữa.” Sắc mặt Tạ Kế Hiên lạnh xuống: “Mẹ biết nên làm thế nào.”

Nhìn con trai đi, Tạ phu nhân có chút sợ, “Kế Hiên.....”

“Tạ phu nhân, buông tha cho bản thân bác, cũng là buông tha cho Kế Hiên.” Tạ phu nhân chịu đựng gánh nặng, Tạ Kế Hiên đâu phải là không phải, khả năng còn chịu đựng nhiều hơn mẹ anh.

Nghe lời của Thẩm Gia Ngôn, Tạ phu nhân sửng sốt, như có tỉnh ngộ, không nói gì cúi đầu.

“Anh không sao chứ.” Thẩm Gia Ngôn rất lo lắng cho Tạ Kế Hiên, thấy anh ngồi ở thư phòng không nói một lời, trầm mặt, suy nghĩ có nên mở miệng hay không, rốt cục vẫn là không cách nào bỏ mặc mình anh.

“Có sao.” Tạ Kế Hiên uống một ngụm trà nóng bà xả pha, hòa hoãn.

Thẩm Gia Ngôn cười, “Không tới xem Bảo Bảo sao, nó khẳng định rất nhớ anh.”

“Bộ đáng hiện tại của anh đi sẽ dọa nó.”

Thẩm Gia Ngôn ngồi trên bàn, nắm lấy tay anh, Tạ Kế Hiên thật sự là người cha tốt, cho dù bọn họ cuối cùng không ở cùng nhau, tự anh cũng có thể chăm sóc Bảo Bảo tốt. “Anh luôn phải cho mẹ anh thời gian suy nghĩ kỹ, em tin bà ấy sẽ nghĩ thông.”

“Thật sao?” Tạ Kế Hiên ngẩng đầu, “Em quả thực là nàng dâu tốt.”

“.....”

Anh vẫn là ngậm miệng lại đi.

“Đừng giận.” Thẩm Gia Ngôn nói: “Em đói rồi, anh đói không?”

Bụng Tạ Kế Hiên kêu ột một tiếng, mặt không biểu tình nói: “VẬY anh đi theo em đi ăn cơm, ai bảo anh là người chồng tốt chứ.”

“.....”

Hai người ăn một bữa cơm no, về nhà vệ sinh xong rất nhanh đi ngủ, lặn lội đường xa, đã sớm mệt mỏi vô cùng. Lúc này, ngoại trừ phòng của Tạ phu nhân, cả biệt thự đều lâm vào bóng tối.

Tạ Kính Đông sáng sớm thức dậy thần thanh khí sảng, Đường Kính rót cafe cho ông ta, “Đồng Khả Thực trả lời anh chưa?”

Tạ Kính Đông cười lạnh: “Đoán chừng đang buồn đấy, em xem đi, hai hôm nữa bà ta phải đến nhận sai với anh.”

Đường Kính trong lòng mong đợi mơ hồ: “Vạn nhất bà ta muốn ký thật thì làm sao đây?”

“Không thể nào.” Tạ Kính Đông như đinh đóng cột, “Bà ta không dám ly hôn đâu, anh hiểu bà ta, nếu không cũng sẽ hai mươi mấy năm cũng không động tĩnh, yên tâm.”

Đường Kính không có gì yên tâm hay không, bà ta ước gì nhanh chóng ly.

Tạ Kính Đông ăn điểm tâm, đột nhiên nhận được điện thoại của Tạ phu nhân. Tạ phu nhân ở trong điện thoại nói rõ muốn hẹn ông ta nói chuyện, Tạ Kính Đông cười lạnh đáp ứng, hai người hẹn thời gian, vào tối nay.

Để điện thoại xuống, Tạ Kính Đông cười đắc ý, “Xem đi, hôm nay đã không chờ kịp, em hôm nay đừng làm việc, đi cùng anh.”

Rất nhanh đến thời gian hẹn, mọi người hai phe tới nơi. Tạ Kính Đông tới khá muộn, cố ý muốn cho Tạ phu nhân chờ thêm chút thời gian, muốn để bà chịu nhiều thêm chút đau khổ.

Tạ Kế Hiên Thẩm Gia Ngôn cũng ở đây.

Thẩm Gia Ngôn nhìn cái đức hạnh thối này của Tạ Kính Đông, vậy mà mang theo tiểu tam tới sóng đôi với vợ con, đây là chuyện người làm sao, loại tra nam này tại sao phải sinh ra để vấy bẩn đàn ông bọn họ.

Cậu ghê tởm Tạ Kính Đông, cũng không đứng dậy chào hỏi với ông ta. Tạ Kính Đông vừa tiến đến, thấy bọn họ ai cũng không động dậy, trong lòng rất không thoải mái, nhưng vừa nghĩ tới đợi lát nữa Tạ phu nhân phải cúi đầu với ông ta, trong lòng lại thoải mái chút.

Làm trận địa lớn như vậy, mang cả con trai đến. Một mình không khuyên được ông, cho nên cũng dẫn theo con trai đến, vì không ly hôn, muốn đánh bài thân tình?

Tạ Kính Đông nghĩ vui vẻ, ngồi xuống nói: “Có chuyện gì thì nói đi, tôi không có thời gian.”

Tạ phu nhân thở dài: “Ông thật sự muốn ly hôn?”

Tạ Kính Đông gật đầu: “Thật, đã sớm nghĩ kỹ, bà nhanh lên.” Nói nhảm nhiều như vậy làm gì, bà dám ly sao? Nhanh nói xin lỗi sớm chút thực tế hơn.

Ông nhìn, nhìn Tạ phu nhân từ trong túi lấy đơn ly hôn ra, muốn trả lại hay là muốn xé rách? Tạ Kính Đông ung dung chờ chuyện cười.

Tạ phu nhân ngẩng đầu, nhìn thẳng Tạ Kính Đông: “Tôi đồng ý ly hôn.”

Vừa nói đẩy đơn ly hôn qua: “Tôi đã ký rồi, ông cũng ký đi.”

Tạ Kính Đông tròn tròn mắt.

76. Chương 76

Edit + Beta: Vịt

Tạ Kính Đông tròn tròn mắt, cứng tại chỗ, miệng mở rộng, một câu cũng không nói ra được.

Nhất định là đang cố ý chọc giận ông. Tạ Kính Đông không tin.

Rõ ràng hai mươi mấy năm cũng không ly hôn, sao có thể đột nhiên đã nghĩ thông suốt, nhất định là đang gạt ông. Tạ Kính Đông ổn định tâm thần, nhìn Tạ phu nhân, muốn tìm chút dấu vết nói dối, nhưng trên mặt Tạ phu nhân, không có chút dáng vẻ dao động nào, vẻ mặt hết sức kiên định, điều này làm cho Tạ Kính Đông rất không dễ dàng trì hoãn được trái tim lại căng thẳng.

Sao có thể!

Tạ phu nhân thấy ông ta không động đây, nhắc nhở: “Ký đi, tôi còn có việc.” Cháu trai bảo bố vẫn chờ bà về dỗ dấy, nói đến chuyện này Tạ phu nhân liền tức giận, đều tại Tạ Kính Đông, đột nhiên muốn ly hôn với bà, để cho con trai con dâu nhận ra không đúng, ngừng du lịch về nhà, thời gian bà độc chiếm cháu trai cứ như vậy kết thúc. Không thể chọn thời gian khác sao!

Tối qua suy nghĩ cả ngày, bà hạ quyết tâm, Thẩm Gia Ngôn nói đúng. Bản thân bà nhẫn nhịn thành quen, cảm thấy không có gì, nhưng đối với con trai mà nói, lại là quả gây trở ngại vĩnh viễn.

Ly hôn, bà giải thoát, con trai cũng vậy.

Là lúc kết thúc tất cả.

Thật sự muốn ly? Tạ Kính Đông cắn răng, “Bà nhưng nghĩ hay lắm, hai chúng ta cũng không phải nói ly thì ly, ký đơn ly hôn một đồng lớn chuyện phải ứng phó, không phải đơn giản như bà nghĩ.” Khí thế quyết tuyệt lúc trước một đi không quay lại, Tạ Kính Đông nằm mơ cũng không nghĩ đến, Tạ phu nhân vậy mà thật sự đồng ý ly hôn.

Ông ta bất ngờ, rối loạn địa thế.

“Tôi nghĩ rõ ràng hơn ông, nếu không cũng sẽ không thời gian dài như vậy cũng không ly hôn với ông.” Tạ phu nhân hết sức trấn định: “Ông không phải vì chân ái kiên trì muốn ly sao, hiện tại tốt rồi buông tay thành toàn cho các ông, chữ tôi đã ký, ông nhanh ký đi, còn có gì do dự chứ.”

Tạ Kính Đông bị chặn á khẩu không trả lời được, ký không được mà không ký cũng không xong, Đường Kính bên cạnh lại tâm động. Mụ đều không biết bao nhiêu lần nằm mơ tới một màn này, chỉ cần Tạ Kính Đông ký bên trên, mụ có thể trở thành Tạ phu nhân. Chỉ là 3 chữ này, mụ nghe đã cảm thấy hạnh phúc gấp đôi.

Đường Kính không nhịn được: “Kính Đông, nếu không —”

“Em ngậm miệng!” Tạ Kính Đông đột nhiên nổi cáu, không dám cáu với Tạ phu nhân, chỉ có thể dồn hết hỏa khí trên người dời lên người Đường Kính, “Em biết cái gì, bọn họ khẳng định sau lưng có âm mưu gì, sao có thể dễ dàng đáp ứng ly hôn như vậy.”

Tạ Kính Đông nói: “Tôi phải suy nghĩ thật kỹ, tôi không thể tin tưởng các người.”

“Còn muốn nghĩ cái gì chứ? Đơn ly hôn không phải ông vạch ra sao, tôi đều đồng ý rồi, ông còn có gì để nói.”

Tạ Kính Đông hồi đó vì dọa Tạ phu nhân, cho thấy quyết tâm muốn ly hôn của mình, đơn ly hôn tìm luật sư nổi tiếng, cố đạt được công bằng. Đâu nghĩ tới sẽ vác đá đập lên chân mình chứ, nếu quả thực muốn ly, ông ta mới sẽ không ngu như vậy!

“Ai biết các người có thủ đoạn nham hiểm gì —”

“Ông không ký cũng được.” Tạ Kế Hiên đã sớm nhìn thấu tiểu tâm tư của ông ta, “Chúng ta gặp ở tòa án.”

Mất thấy con ruột thật sự ra tay, Tạ Kính Đông biết sợ, nhưng tuyệt đối không mở miệng chịu thua, chỉ có thể cứng rắn chịu.

Chuyện này xong rồi, Tạ phu nhân thật sâu thở phào, đã bao nhiêu năm, vết sẹo bị bà dẫn xuống đáy lòng che dấu rốt cục bị vạch trần rồi, bà như trút được gánh nặng, sống thoải mái, người đều cảm thấy trẻ ra mấy tuổi.

Bà sớm nên làm vậy.

“Cám ơn.” Tạ phu nhân trịnh trọng nói cảm ơn với Thẩm Gia Ngôn, “Là một câu nói của cháu nhắc nhở ta.” Tiếng cảm ơn này bà nhất định phải nói một tiếng, những lời này của Thẩm Gia Ngôn, là mấu chốt quyết định của bà.

Thẩm Gia Ngôn không ngờ tới Tạ phu nhân sẽ nói như vậy, cười cười nói: “Bác đừng cảm ơn cháu, cháu cái gì cũng không làm.”

Đây là Thẩm Gia Ngôn lần đầu tiên nghe Tạ phu nhân trịnh trọng nói cảm ơn với cậu như vậy, có chút mới lạ, tâm tình rất không tệ.

Tạ phu nhân gật gật đầu, khẳng định: “Cháu thật sự là con dâu tốt.”

“.....”

Tâm tình rất không tệ bị những lời này thu hồi.

“Chuyện trước kia là ta có lỗi với cháu.” Tạ phu nhân ho khan một tiếng, mặt có chút nóng lên: “Bác chỉ có một đứa con trai bảo bối như vậy, chỉ sợ nó bị người lừa, ngàn phòng vạn phòng không nghĩ tới nó trốn bác lên kết hôn, thật sự không giống chuyện nó làm, bác khi đó nghi ngờ nó bị người hạ độc.”

“.....”

Bị cháu sao?

“Xin lỗi.”

Tạ phu nhân vậy mà nói xin lỗi với cậu sao? Thắm Gia Ngôn thật sợ mình nghe lầm. “Bác đừng nói như vậy, chúng cháu cũng có không đúng, hiểu nhau là được rồi.”

Tạ phu nhân gật gật đầu, Thắm Gia Ngôn thật sự sợ bà lại nói một câu con dâu tốt, vội vàng nói: “Chuyện đã xong, chúng ta về nhà đi.”

Sau khi về đến nhà, Tạ phu nhân kéo Tạ Kế Hiên qua lảng lẽ nói chuyện, sau khi như nọ như kia thì thăm một hồi mới coi như nói xong, Thắm Gia Ngôn còn tưởng hai người đang nói chuyện ly hôn. Cậu trước tiên đi xem Bảo Bảo, nhóc con vẫn đang ngủ, khuôn mặt ú thịch ngủ tới hồng hào, đang ngủ say, còn ngậm ngón tay, Thắm Gia Ngôn bất đắc dĩ cười cười, lấy ra.

Nhóc con bập miệng nhỏ hai cái, tiếp tục ngủ say sưa, Thắm Gia Ngôn đắp kín chăn, lảng lẽ ra ngoài đóng cửa lại.

Hành lý mang về vẫn chưa thu dọn, Tạ Kế Hiên từ trong trang viên mang về mấy bình rượu nho, hôm nay đúng lúc dùng để ăn mừng. Lúc ăn cơm xong, Tạ Kế Hiên mở một chai ra, rót cho mọi người.

Tạ phu nhân thưởng thức trước, gật đầu: “Không tệ, mùi vị nồng đậm, ngon miệng hợp ý.”

Tạ Kế Hiên đứng lên, “Hôm nay chúc mẹ đại nhân thoát ly biến khổ.”

Tạ phu nhân cười, nhiều năm như vậy, bà đã sớm không biết khổ là mùi vị gì, nhưng hôm nay bà biết ngọt là mùi vị gì. Ba người chạm cốc, một hơi uống cạn toàn bộ.

Rượu này quả thật dễ uống, nhưng tác dụng về sau chậm, Thắm Gia Ngôn không dám uống nhiều, nhưng lúc này, Tạ phu nhân liên tiếp muốn cụng ly với cậu, cậu chỉ có thể không cự tuyệt, bởi vị thái thái nhà giàu vừa ly hôn này uống sáng khoái.

Vốn tưởng hai chén xuống Tạ phu nhân đã không chịu được, không nghĩ tới còn uống rất được, ngược lại Thắm Gia Ngôn không chịu nổi trước.

Uống tiếp sẽ say quá độ, Thắm Gia Ngôn lắc đầu cự tuyệt, ăn hai món, cơn buồn ngủ say rượu liền lên. Lúc này, Thắm Gia Ngôn vẫn chưa muốn lên giường, nằm ỏ trên sofa xem TV, nhìn nhìn mơ màng nhắm mắt lại.

Phía sau đột nhiên nghe thấy tiếng đối thoại, “Vali này có ngăn kếp sao?”

“Hẳn là không có.”

Giống như là âm thanh của Tạ phu nhân nói: “Con đàn quá, đồ vật như đơn ly hôn nó sao sẽ đặt trong vali chứ, khẳng định giấu ở nhà.”

Giọng nam trầm thấp dễ nghe: “Con tìm rồi không có.”

“Phòng của Bảo Bảo.”

“Không thể nào ở đó.”

Giọng nữ không tin: “Sao con biết?”

“Mẹ không phải tìm rồi sao?”

“..... Sao con biết mẹ tìm rồi?”

Giọng nam thở dài, “Phòng Bảo Bảo có giám sát.”

“.....”

Đối thoại xa hơn Thẩm Gia Ngôn không biết nữa, hôm sau lúc tỉnh lại trên giường, Tạ Kế Hiên đã đi làm.

Dưới lầu đã làm xong điểm tâm, Thẩm Gia Ngôn lúc nhàn hạ ở nhà ăn, đầu bếp đều sẽ làm rất thịnh soạn. Thẩm Gia Ngôn vừa xuống lầu đã thấy Tạ phu nhân đang ngẩn người, thấy cậu xuống lầu, chào hỏi liền không nói chuyện nữa, kỳ quặc nhìn chằm chằm TV.

Loại tình huống đối phương tự mình lúng túng này làm cho Thẩm Gia Ngôn không hiểu. Lúc ăn cơm trưa cũng lúng túng không ngẩng đầu lên nhìn cậu. Thẩm Gia Ngôn nghĩ lại một hồi lâu, chẳng lẽ tối qua uống rượu say làm chuyện gì không hay?

Cậu lại không tiện trực tiếp hỏi, chỉ có thể chờ Tạ Kế Hiên về hỏi.

Mở ra không đợi Tạ Kế Hiên về, cậu đã biết tại sao. Lúc Thẩm Gia Ngôn nghịch điện thoại, tay trượt mở giám sát ra, liền nhìn thấy Tạ phu nhân ở trong phòng Bảo Bảo, đứng không được ngồi cũng không xong, có phải ngẩng đầu nhìn phía trên hay không, Thẩm Gia Ngôn không cần thận đối diện tâm mắt.

Mặc dù cũng không biết Thẩm Gia Ngôn đang nhìn, Tạ phu nhân vẫn là có chút quần bách. Thẩm Gia Ngôn cuối cùng biết tại sao hôm nay không khí lúng túng như vậy, hóa ra Tạ phu nhân đây là phát hiện giám sát, đang nhớ lại chuyện mang thai thứ 2 mà mình nói với Bảo Bảo lúc trước đi.

Thẩm Gia Ngôn bất đắc dĩ cười.

Tạ phu nhân có lẽ đang nghĩ, cậu rốt cuộc phát hiện ra chuyện mình làm hay không.

Cậu làm người tốt đến cùng đi, buổi tối lúc ăn cơm, Thẩm Gia Ngôn thuận miệng nói: “Lúc chúng ta đi chơi giám sát ở phòng Bảo Bảo không xem được, không phát sinh chuyện gì chứ?”

Tạ phu nhân chợt ngẩng đầu, Tạ Kế Hiên cũng nhìn sang, Thẩm Gia Ngôn lặng lẽ dùng nhãn sắc với anh.

Tạ Kế Hiên lập tức hiểu, “Em không nói anh còn quên mất, có muốn tìm người xem không?”

“Không cần, có thể là vấn đề tín hiệu đây.”

Tạ phu nhân âm thầm thở phào, bà cũng không muốn trở thành mẹ chồng đáng ghét, kiểu trưởng bối có độc ép con dâu sinh con trong mắt Thẩm Gia Ngôn. Hiện tại cháu trai bảo bối đã đủ bà thương, nói muốn cháu gái cũng chỉ bất quá là mong đợi nhỏ cao hứng của bà thôi, sẽ không thật sự muốn Thẩm Gia Ngôn sinh.

Đó chính là không nhìn thấy chuyện bà làm sao? Tạ phu nhân lén vui, lại tinh thần phấn chấn ngồi thẳng, khôi phục tự tin. Sau khi vào bàn vẫn luôn không lên tiếng, lúc này, vội vàng kêu hai người ăn cơm.

Thẩm Gia Ngôn nhìn bà vui vẻ, cũng thở phào nhẹ nhõm, cùng Tạ Kế Hiên đối mắt, rốt cục có thể ăn cơm thành thật.

Lúc ngủ Thẩm Gia Ngôn nghĩ, “Anh thích con gái không?”

Tạ Kế Hiên nói: “Con trai con gái anh đều thích.” Chỉ cần là em sinh.

Thẩm Gia Ngôn cũng nghĩ như vậy, con gái đáng yêu ai không thích chứ, cậu trước kia đã muốn, tương lai sau khi kết hôn, có năng lực liền muốn con gái song toàn, anh trai em gái không còn gì tốt hơn, như vậy anh trai có thể chăm sóc em gái. Nhưng tới phiên mình, ý nghĩ lại không tốt đẹp như vậy.

Cậu một người đàn ông, hiện tại còn thích ứng được với cái từ sản phụ này rồi a.

Lúc cậu đang tưởng tượng, Tạ Kế Hiên một cái vén chăn cậu lên. Thẩm Gia Ngôn tức giận, người này sao thế, hai hôm nay có phải phát bệnh hay không, động tí là trình diễn bá đạo tổng tài, là xem bá tổng nhiều sao?

“Anh làm gì?” Thẩm Gia Ngôn đề phòng.

“Thực hiện trách nhiệm của người chồng.”

“.....”

Mắt thấy Tạ Kế Hiên nhào tới, Thẩm Gia Ngôn không phục tư thế bá tổng này của anh, nhấc chân đạp tới.

Chỉ nghe Tạ Kế Hiên “Ừm” một tiếng, che nơi nào đó cứ như vậy ngã xuống.

77. Chương 77

Edit + Beta: Vịt

Tạ Kế Hiên ngã trên giường hồi lâu không động đậy.

Thẩm Gia Ngôn tự cảm thấy một đạp kia cũng không nặng, cũng không cảm thấy mình đá tới chỗ yếu hại cơ nào. Nhìn Tạ Kế Hiên ngã xuống, cho rằng anh làm bộ, không phản ứng, nhưng mãi không dậy, cũng có chút lo lắng, sẽ không thật sự đá đau đi.

Thẩm Gia Ngôn đá anh một cái, “Ê.”

Tạ Kế Hiên không động đậy, nhẹ nhàng ậm ừ một tiếng.

Yếu đuối vậy sao. Thẩm Gia Ngôn đứng dậy bò qua, đẩy: “Đừng giả bộ, em không đá phải anh.”

Tạ Kế Hiên ậm ừ: “Đau.”

Thẩm Gia Ngôn nghe động tĩnh của anh do dự, “Đau thật à?”

Tạ Kế Hiên gật gật đầu.

“Có muốn đi bệnh viện không?”

Tạ Kế Hiên ngẩng đầu, ánh mắt lóe sáng: “Không cần, em giúp anh xoa xoa là được.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn dứt khoát kéo chăn lại nằm xuống.

Tạ Kế Hiên tức giận: “Em mặc kệ anh?”

Thẩm Gia Ngôn không phản ứng.

“Anh đau chết làm sao đây?”

“Ai làm tâm sinh phúc cho em?”

(Tâm sinh phúc: chỉ chuyện ấy ấy)

“.....”

Tức như vậy đủ cho chốc lát không chết được.

“Tạ tổng, tối muộn rồi, anh không ngủ người khác còn ngủ, ta có thể đừng làm ồn không?”

Tạ Kế Hiên hừ một tiếng.

Thẩm Gia Ngôn dỗ anh: “Anh ngày mai không đi làm sao?”

“Chân thứ 3 đều sắp bị vợ đá gãy còn đi làm cái gì.”

“.....”

“Vậy anh đưa em xem xem.”

Tạ Kế Hiên đang muốn ngồi dậy, Thẩm Gia Ngôn nói: “Phiền đưa đèn pin cho em.”

“Làm gì?”

“Nhỏ quá em sợ không nhìn thấy.”

Sáng hôm sau, Thẩm Gia Ngôn dậy đã hơn 9h, đau lưng xuống giường. Hôm qua mặt mũi Tạ đại tổng tài chịu tổn thương, để chứng minh thân thủ hùng vĩ của mình, dùng tất cả vốn liếng, nếu không phải Thẩm Gia Ngôn đập cho một cước, e là 9h cũng không tỉnh được.

Tạ phu nhân quả nhiên lại từ trong phòng Bảo Bảo đi ra ngoài, vui rạo rức ôm cháu trai bảo bối, giống như không nhìn thấy Tạ Kế Hiên.

Thật là có cháu trai rồi con trai là bức vẽ người thật gì đó.

Tống Mĩ Hân theo phía sau cầm vú cao su và đồ chơi.

Bảo Bảo hôm nay mặc áo liền quần hà mã nhỏ, trên khuôn mặt đỏ thắm, giống như trái táo nhỏ sắp chín. Thẩm Gia Ngôn yêu thích một hồi, Bảo Bảo không có núm vú cao su gặm, liền gặm ngón tay mình, Thẩm Gia Ngôn lấy ra cho nhóc, hôn hôn, nhóc con cười khanh khách.

“Ui cha bảo bối của bà.” Tạ phu nhân luôn là nhìn không đủ.

“Cười lên giống ai đây.”

Tống Mĩ Hân nói: “Cháu cảm thấy giống bác đó bác.”

Tạ phu nhân hài lòng hất cằm lên, mặt mày hớn hở, “Ài, ai bảo bác là bà nội ruột chứ.”

Tống Mĩ Hân nhìn Thẩm Gia Ngôn, vẻ mặt em là bị ép. Thẩm Gia Ngôn cười cười, không nói gì, Tạ phu nhân vui là được, tâm tư người già cậu ít nhiều có thể hiểu chút, thích cháu, hi vọng cháu giống mình, nhân chi thường tình.

“Bảo bối của bà.” Tạ phu nhân vui vẻ ôm cháu, xuống lầu ăn cơm, ngẩng đầu nhìn thấy Tạ Kế Hiên cũng ngồi ở bên bàn ăn, nói “Con về lúc nào?”

“.....”

“Con vẫn luôn ở nhà.....”

“Cháu ngoan bảo bối.” Tạ phu nhân không đợi Tạ Kế Hiên, ôm cháu rời đi.

“.....”

“Mùi vị bị xem nhẹ không dễ chịu nhỉ.” Thẩm Gia Ngôn cười, “Mẹ anh hiện tại chỉ nhìn thấy cháu ngoan bảo bối của bà ấy thôi, đứa con trai anh đây đều sắp lãng quên rồi.”

Tạ Kế Hiên nói: “Cách thể hệ thân thiết, em đã sớm dự đoán được kết quả này.”

“Ăn cơm xong chúng ta ra ngoài một chuyến.” Tạ Kế Hiên để bát đĩa xuống, lau miệng, “Đám Trần Phương làm trang trại gia đình, hôm nay khai trương.”

“.....”

Dại thiếu nhà giàu làm trang trại gì chứ.

Địa chỉ trang trại này của Trần Phương còn rất lệch, mở hướng dẫn ra suýt thì lạc đường. Sau khi vượt qua một đường vách núi dựng đứng, tầm nhìn đột nhiên mở rộng sáng sủa, một mảnh thảo nguyên kéo dài, giống như tiến vào một thế giới khác.

Đám bạn thân của Tạ Kế Hiên đều ở đây, Đỗ Tử Tử, Mạnh Vân Dương, Mạnh Vân Tinh cũng ở đây. Mạnh Vân Tinh vừa nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn, mắt cũng liền sáng, cũng không thân với anh trai y, y bên cạnh Thẩm Gia Ngôn nói chuyện.

Thẩm Gia Ngôn coi y là em trai mà thích, cũng vui vẻ dẫn theo y chơi.

Trang trại này của Trần Phương chỗ lệch, nhưng phong cảnh đẹp đẽ, vẫn chưa trải qua khai phá, các loại thực vật động vật hoang dã bảo tồn đầy đủ, tương lai mở ra thị trường, lưu lượng khách tuyệt đối không cần lo. Nhưng vị thiếu gia Trần gia này không có ý định kiếm tiền, làm trang trại này, mục đích chỉ để chơi vui với đám bạn thân. Rảnh rỗi không có gì làm thì lên núi hái nấm, hái quả dại có bao vui thú, có ý nghĩ hơn kiếm tiền.

Đầu bếp phục vụ đều mời xong, tất cả đều đến từ trấn nhỏ dưới chân núi, mỗi người đều rất giỏi. Lúc Thẩm Gia Ngôn đến vừa lúc muốn ăn cơm trưa, nhà bếp từ buổi sáng đã nhóm lửa, ở sân sau lộ thiên bắc nồi sắt lớn hầm canh thịt.

Nơi này còn có vài người Thẩm Gia Ngôn không biết, đều là bạn của Trần Phương, nhìn thấy Tạ Kế Hiên tới, đều đi lên chào hỏi. Thẩm Gia Ngôn bọn họ cũng biết, vị này ở trong giới bọn họ thật sự là nhân vật cực kỳ nổi danh, có thể chinh phục loại người lãnh ngạnh, bất cận nhân tình như Tạ Kế Hiên, quả thực quá trâu.

Không ít người mắt phát sáng muốn học hỏi kinh nghiệm với Thẩm Gia Ngôn, ngại Tạ Kế Hiên ở đây, cũng không dám đi lên.

“Nào, canh thịt ngon lắm đấy.”

Trong sân đặt 3 cái bàn, mọi người nhao nhao ngồi xuống, Mạnh Vân Tinh chen bên cạnh Thẩm Gia Ngôn, cùng Tạ Kế Hiên một trái một phải. “Nam thân, anh gần đây đang làm gì ạ?”

“Vừa du lịch về, gần đây không có việc gì ở nhà nuôi thịt thôi.”

Mạnh Vân Tinh nói: “Nếu không anh tới nhà em chơi đi, mẹ em cũng là fan của anh đấy.”

Thẩm Gia Ngôn cười, “Em nhồi nhét hả?”

“Không phải.” Mạnh Vân Tinh lắc đầu, “Bà ấy tự xem phim mê thôi, còn làm thành viên, đi theo em muốn chữ ký của anh đấy.”

Tạ Kế Hiên ngồi ở một bên, nhìn Thẩm Gia Ngôn cầm đĩa cho Mạnh Vân Tinh, ngồi không động đậy, một lát sau, đĩa của mình vẫn chưa tới vị trí, như cũ kiên trì không ăn. Thẩm Gia Ngôn thấy anh ngây ra, nói: “Sao anh không ăn hả?”

Tạ Kế Hiên ôm cánh tay, “Không có đĩa.”

“.....”

Không mọc tay hả. Thẩm Gia Ngôn cầm đĩa cho anh. Tạ Kế Hiên rốt cục có thể ăn được cơm.

Nguyên liệu nấu ăn ở trang trại của Trần Phương toàn là đồ tươi địa phương, mang theo mùi của thiên nhiên, mùi vị khỏe mạnh. Canh thịt ở giữa tỏa ra mùi thơm đậm đà, nghe nói là trong phương pháp chế biến riêng của đầu bếp thêm thảo dược, để cho chất thịt càng thêm tươi ngon, thêm một nhánh hành thơm, trắng đậm xanh tươi, nhìn đã thêm ăn.

Thẩm Gia Ngôn uống một bát, còn có chút thêm, nói: “Em ăn giống như thịt dê, nhưng mềm hơn thịt dê trước kia ăn.”

Trần Phương nói: “Là thịt dê núi, từ nhỏ chăn thả trên núi, ngày nào cũng đi, thịt đàn hồi, nhưng rất mềm.” Hần chỉ tay nói: “Trên đi về phía trước, đều là mấy quả đồi, đất phẳng rất nhiều, thích hợp chăn thả. nơi này chất nước tốt, thịt muốn không ngon cũng không được.”

Đỗ Tử Tử nói: “Đây là chỗ tốt Trần Phương năm ngoái phát hiện, đây vốn có thương nhân khai phá muốn ở đây làm bãi nuôi trồng, sắp thành rồi, bị Trần Phương nửa đường cắt đứt.”

“Tao đây là thay trời hành đạo, làm nhà máy phế thải nhiều, hồng thủy thổ tốt chỗ này.”

Thẩm Gia Ngôn ban đầu cho rằng, Trần Phương chỉ là chơi đùa chút, nhưng tới vừa nhìn, vị đại thiếu gia này làm khá nghiêm túc. Nhà nghỉ chân vừa nhìn chính là trải qua thiết kế đặc biệt, sát địa khí, nhưng lại có chỗ tài trí của mình. Mấy căn nhà nhỏ 2 tầng có cây cối chắn, bảo vệ riêng tư của mọi người, nhưng lại không tới mức quá mở không náo nhiệt.

Đại viện ăn cơm xây thành tứ hợp viện, hai người ở tứ hợp viện, bạn bè thân thiết chút cũng ở chỗ này, những người khác ở nhà nhỏ 2 tầng phía sau.

Ăn cơm xong, mọi người liền bắt đầu đi dạo xung quanh.

Vốn là cùng đi với những người khác, nhưng sau đó đi tới đi lui liền tản mát. Hai người tới bãi sậy, bên bờ có thuyền nhỏ, hai người mặc áo cứu sinh, chèo thuyền tiến vào trong chơi.

Bãi sậy chỗ này cũng là của Trần Phương, bên cuối có hàng rào chắn, bên trong nuôi rất nhiều vịt ngỗng lớn, chỉ nuôi thả, tự mình tìm chỗ đẻ trứng. Đây cũng là một hạng mục Trần Phương khai phá, du khách có thể lĩnh hội một chút niềm vui thú tự mình nhặt trứng.

Hai người chèo mái chèo, Tạ Kế Hiên ngồi ở phía sau, thuyền mộc nhỏ rẽ mặt nước, ở trong bầy vịt đi xuyên qua. Vịt đầu xanh màu sắc đẹp dễ, lớn lên cực kỳ đẹp, còn lớn gan, muốn tới mổ bọn họ.

Thẩm Gia Ngôn nhưng một chút cũng không sợ, đang định quyết đấu với mấy con vịt lớn lối này một phen, sau lưng lại bị người ôm lấy.

Tạ Kế Hiên chặt chẽ ôm lấy cậu, ngực có chút thở gấp, Thẩm Gia Ngôn sợ hết hồn, “Anh sao thế?”

Tạ Kế Hiên chôn đầu ở cổ cậu, “Say thuyền.”

“.....”

Du thuyền anh không phải đều biết lái sao, vậy mà say cái thuyền mộc nhỏ này?

“Anh sợ vịt hả?”

(Con rể sợ mẹ hả?)

Tạ Kế Hiên nói: “Không sợ, anh là loại người nhát gan vậy sao? Chỉ là mấy con vịt -”

Anh đang nói, có một con vịt tiến tới gần, lại muốn nhảy lên thuyền, Tạ Kế Hiên nhìn thấy, lập tức không còn âm thanh. Cánh tay siết chặt, chặt chẽ dán vào người Thẩm Gia Ngôn. “Chết tiệt mà thôi.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn không nhịn được cười, quơ mái chèo: “Đừng sợ, vi phu bảo vệ anh.”

Hai chữ vi phu này thật quá kích thích Tạ Kế Hiên, anh lập tức ưỡn thẳng eo, kết quả đối mắt với con vịt, lại nằm bò xuống.

“.....”

Thẩm Gia Ngôn ghen cười, chèo thuyền tới bên bờ, nơi này cắm bảng chỉ dẫn, là nơi vịt đẻ trứng. Hai người rất cực tránh được công kích của bầy vịt, cầm giỏ trúc lên bờ.

Nhặt trứng vịt thật sự là một việc khiến người ta vui vẻ, Thẩm Gia Ngôn có thể ở chỗ này nhặt cả ngày cũng không mệt. Vừa lên bờ không bao xa, đã ở trong bụi cỏ nhặt được hai quả trứng vịt vỏ trắng, hai người nhặt nửa tiếng, giỏ đã đầy.

Trở về để cho đầu bếp làm trứng tráng ăn, Thẩm Gia Ngôn hôm nay GET bí mật nhờ Tạ Kế Hiên sợ vịt, cực kỳ vui vẻ, ngay cả cơm cũng ăn nhiều hơn 1 bát, ngược lại Tạ Kế Hiên bị vịt dọa, thật lâu không trở lại bình thường, đối diện trứng vịt tráng ngay người.

Vùng núi ban đêm cực kỳ an tĩnh, đầy trời đều là sao sáng, thậm chí có thể nhìn thấy hình dáng của ngân hà.

Thẩm Gia Ngôn tắm rửa xong nằm trên giường, Tạ Kế Hiên gọi xong điện thoại, lên giường, nhìn xương quai xanh lộ ra của Thẩm Gia Ngôn, nhớ tới ban ngày ở trên thuyền, lúc anh chôn ở cổ Thẩm Gia Ngôn, cảm nhận được hơi thở, ánh mắt dần dần trở nên thâm thúy.

Sau khi tắt đèn, Thẩm Gia Ngôn đang muốn ngủ, thân thể bị người ôm lấy, phía sau Tạ Kế Hiên dựa tới, đè thân thể cậu, muốn làm cái gì không nói cũng biết.

Ánh trăng ngoài cửa sổ hắt vào, cho dù không bật đèn, Thẩm Gia Ngôn cũng có thể thấy rõ đường cong bên nhọn khuôn mặt Tạ Kế Hiên. Thoạt nhìn chính là nhân vật không dễ chọc, nhưng người như vậy vậy mà sợ loại sinh vật như con vịt chứ.

Cậu nhớ tới dáng vẻ Tạ Kế Hiên ban ngày hôm nay liền muốn cười, lúc Tạ Kế Hiên hôn xuống, đột nhiên há miệng.

“Quác.”

“.....”

78. Chương 78

Edit + Beta: Vịt

******** *Vậy là gần tới cuối thật rồi, chúng ta chỉ còn 2 chương chính văn và 1 phiên ngoại nữa*

thôi. Các thím muốn hoàn chính văn ngay hôm nay hay vẫn up theo lịch cũ nhỉ?

Sáng sớm, Tạ Kế Hiên ngồi ở bên bàn ăn, sắc mặt cực kỳ lạnh khốc.

Biểu tình nhìn trững trảng trước mặt hết sức thống hận, cũng không nói chuyện, tư thái quần áo cực tuyệt tiếp xúc với người khác. Thẩm Gia Ngôn đung đung anh, “Ăn cơm đi, dưa chuột muối này ngon.”

Đỗ Tử Tửu nói: “Cậu ta sao thế?” Trước kia từng thấy Tạ Kế Hiên như vậy, đừng nói không phản ứng Thẩm Gia Ngôn, Thẩm Gia Ngôn đi đâu, ánh mắt cũng đi theo, giống như sợ mất vậy. Hôm nay sao thế, quay đầu lại, Đỗ Tử Tửu vạn phần tò mò.

Thẩm Gia Ngôn lại nghĩ tới chuyện trên giường tối qua, không nhịn được cười. Hôm qua sau khi cậu “quác” một tiếng, Tạ Kế Hiên liền không làm tiếp nữa, hằm hừ túm chăn qua cuộn thành một cục sát rìa ngủ. Thẩm Gia Ngôn cảm giác mình làm có chút không đúng, dỗ hồi lâu cũng không động tĩnh, sau đó thật sự buồn ngủ, liền đi ngủ.

Kết quả sáng nay dậy vừa nhìn, Tạ đại tổng tài vẫn chưa nguôi giận, lúc này đang làm mình làm mẩy với cậu.

“Chắc không ngủ ngon đấy.” Thẩm Gia Ngôn đương nhiên không thể nói ra sự thật Tạ đại tổng tài sợ vịt, sau khi bị cậu “quác” một tiếng, héo xuống, dù sao cũng phải chừa chút mặt mũi không phải sao.

Đỗ Tử Tửu cười cười: “Vậy sao, lần đầu tiên thấy cậu ta rời giường tức lớn vậy.”

Bữa sáng có bánh bao nhân thịt lợn, dưa muối ngon miệng, cháo bí đỏ và sữa đậu nành bánh quẩy, một lát sau, phòng bếp lại bùng lên một chậu xương om tương. Thẩm Gia Ngôn bữa sang ăn khá nhẹ, nhưng lúc này cũng không chịu nổi mùi thơm của xương om tương, gặm một cục.

Cậu mút ngón tay, cầm cho Tạ Kế Hiên một cục nhiều thịt. Theo Trần Phương giới thiệu, tương này phương thức bí truyền độc nhất vô nhị của dân cư ở trấn nhỏ, được hẩn không dễ dàng mua về. Tương làm ra, tươi ngon bóng loáng, đều có thể trộn với cơm trắng ăn. Làm xương om tương, đó gọi là đỉnh, hẩn ăn gần 1 tháng rồi, vẫn chưa đủ.

Quả nhiên, mọi người đều cảm thấy ngon, một chậu lớn, chỉ chốc lát đã thấy đáy.

“Xương om tương này, phối với cháo trắng, uống rượu đều cực ngon, tới mức ăn xong vẫn muốn ăn.” Trần Phương đặc ý: “Trước tiên để mọi người nếm thử chút ngon, trở về đây mạnh tiêu thụ cho tôi, sau này lại mua có thể giảm giá.”

Có người nói: “Cậu làm đóng gói chân không đấy, có thể tiêu thụ trên mạng, mọi người mua cũng tiện.”

Trần Phương hết sức không đồng ý, “Xương om tương của tôi chỉ chú trọng làm ngay ăn ngay, mới có thể phát huy trăm phần trăm mỹ vị của nó. Đóng túi chân không rồi tới miệng cậu thì không phải vị này nữa. Cậu phải tôn trọng thức ăn hiểu chưa, tôi tình nguyện kiếm ít tiền, cũng không làm sản phẩm kém chất lượng, đây là nguyên tắc.”

“Cậu còn rất chú trọng.” Mọi người đều cười.

“Đúng thế.”

“Ông chủ Tạ, còn cần không?”

Trần Phương vừa hỏi, Thẩm Gia Ngôn cũng quay đầu nhìn, không nghĩ tới, Tạ Kế Hiên vừa nãy còn không ăn, không biết lúc nào đã ăn xong rồi. Khóe miệng lưu lại một chút tương, mặt không biểu tình nói: “Không phải tao ăn.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn nói: “Lại làm chút chứ.”

Ăn sáng xong, mọi người cùng nhau tới trấn trên chơi. Trấn nhỏ không lớn, đi bộ là có thể đi dạo hết, bắt quá chìm sẽ tuy nhỏ, ngũ tạng đều đủ, bên trong bán cái gì cũng có.

Dọc đường nơi này có bán rất nhiều hàng đan thủ công, chất liệu gì cũng có, lớn như ghế dựa vật dụng gia đình, nhỏ như đệm cối nón cối vân vân. Bất quá sẽ không ép buộc chào hàng, muốn mua thì mua, không muốn mua cũng không ép, tiết tấu cuộc sống nơi này khá chậm, người cũng theo đó lười biếng không ít.

Thẩm Gia Ngôn dừng lại ở quầy hàng của một bác, nhìn trúng giỏ mây xinh xắn, bày trong nhà khẳng định rất đẹp. Ông bác có lẽ đã lớn tuổi, đồ bên ra đều cực kỳ xinh xắn, còn rất được hoan nghênh.

Tạ Kế Hiên đứng ở một bên, Thẩm Gia Ngôn hỏi: “Anh thích không?”

“Anh không thích nói chuyện với vịt.”

“.....”

“Cái này thế nào, có thể đặt ở chìa khóa gì đó.” Thẩm Gia Ngôn kéo cổ tay anh, một cái hộp nhỏ lớn cỡ bàn tay: “Anh xem xem sao.”

Tạ Kế Hiên miễn cưỡng nhìn một cái, Thẩm Gia Ngôn thấy thái độ anh hòa hoãn không ít, nói: “Thế nào?”

“Quác.”

“.....”

Vịt ở đâu ra hả giết ăn thịt.

“Có ý gì hả?”

Tạ Kế Hiên lãnh khốc: “Em không phải biết tiếng vịt sao? Không biết ý gì?”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn bất đắc dĩ, Tạ đại tổng tài thật sự dễ mang thù mà, thật sự muốn ở trước mặt bạn anh vạch trần anh. Cậu đâu biết tiếng vịt, tiếng Tạ Kế Hiên của cậu còn chưa đạt yêu cầu đây.

Tiếng vịt Thẩm Gia Ngôn không phá giải được, liền mua hết.

Đi dạo một hồi, mọi người liền đi ăn cơm. Trần Phương đề cử một quán, bảo bọn họ phải nếm thử miếng tiết vịt trong đó, tiết vịt là tiết vịt thật.

Vừa tới giờ cơm, trong quán vẫn chưa có bao nhiêu người, mọi người ào ào ngồi xuống, bắt đầu gọi thức ăn. Miếng tiết vịt là ắt không thể thiếu, Thẩm Gia Ngôn lật menu, “Chỗ này còn có bánh kẹp thịt.”

“Anh ăn không?”

“Quác.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn ngửi mùi thơm trong quán, lật cũng sắp chảy nước miếng, “Còn có vịt om tương, nhìn đã ngon.”

Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình nói: “Bản tự đồng căn sinh, tương tiền hà thái cấp (*).”

“.....”

(() Đây là 2 câu thơ trong một bài thơ 7 chữ của Tào Thục, dịch nghĩa tạm là “Vốn từ một gốc sinh ra, Sao lại đốt nhau khốc liệt như vậy?”; ý ông Hiên chỗ này là cùng là vịt mà sao nở ăn thịt nhau =))))))*

Món ăn rất nhanh đã lên, chủ quán tặng rượu gạo, vịt om tương đã xử lý xong, ngay cả da lẫn thịt cũng quần tương nồng đậm, nhìn thôi người ta đã thèm.

“Ngon!”

“Quả nhiên không tệ, vịt om tương tôi từng ăn xếp thứ 2 nhà này.”

Một đĩa hạ xuống, mọi người đều nói ngon, lúc này, bánh kẹp thịt của Thẩm Gia Ngôn cũng đến, cậu gấp cho Tạ Kế Hiên một cái, Tạ Kế Hiên nói: “Là thịt vịt sao?”

“Không phải, thịt heo.”

Tạ Kế Hiên gật đầu: “Vây cũng được, ăn đồng loại của vợ anh then lòng.”

“.....”

Thẩm Gia Ngôn nói: “Tạ tổng, anh đại nhân có đại lượng thì đừng so đo với em nữa, mình ăn cơm thật ngon được không hả?”

“Quác.”

“.....”

Canh miến tiết vịt quả thực ngon giống Trần Phương nói, Thẩm Gia Ngôn ăn hết hai cái bánh kẹp thịt, còn có chút thêm, lại gặm đầu vịt cay, còn giống những người khác mang theo một ít về, giữ lại uống rượu.

Buổi tối, mọi người cùng tụ tập sưởi lửa trại, trong sân bày một dãy giá BBQ, làm BBQ tự túc, nguyên liệu nấu ăn cũng là có đủ mọi thứ, các loại mùi thơm hỗn hợp, Thẩm Gia Ngôn lại đói bụng.

Nghỉ phép của bọn họ giữa đường bị cắt đứt, lần này coi như bù vào, ở đây cũng rất không tệ, có núi có nước, mấu chốt là có đồ ngon, cái này làm cho người ta rất thỏa mãn.

Công phu của đầu bếp BBQ hạng nhất, quét tước phải gọi là gọn gàng linh hoạt, nhìn tới Thẩm Gia Ngôn mắt tỏa sáng, “Đẹp trai quá.”

Ngô nướng xong mọi người trước tiên ăn ngô, tay Thẩm Gia Ngôn chậm, lúc ăn đã không còn. Cậu đang muốn bảo sư phụ lại nướng thêm, liền thấy Tạ Kế Hiên đi tới, cầm xiên ngô trong tay, bày lên giá nướng.

“Tạ tổng tự mình ra tay à.”

“Em muốn ăn không?”

Thẩm Gia Ngôn gật đầu, cái này cậu phải hãnh diện chứ, Tạ Kế Hiên bắt đắ dĩ nói: “Chỉ ăn của anh làm, anh biết ngay mà.”

“.....”

Anh biết cái gì hả.

Lúc quét tương, Tạ Kế Hiên nhúng vào lọ tương liền quăng bàn chải lên, Thẩm Gia Ngôn nhìn đại sư phụ nhúng không cần nhìn đã tóm được. Tạ Kế Hiên ném lên cũng không nhìn, kết quả bàn chải rơi trên mặt đất.

.....

Tạ Kế Hiên nhìn bàn chải rơi trên mặt đất, “Gió lớn quá.”

“.....”

Ở đâu ra gió hả.

Cuối cùng ngô vẫn nướng xong, Thẩm Gia Ngôn rút cục có thể ăn vào trong miệng. CƠM nước xong, mọi người quyết định chơi trò chơi, đi bar KTV chơi cũng không thích hợp bằng ở đây chơi. Trần Phương đề nghị một cái, lúc bọn họ lên trần trên chơi, ven đường có một căn nhà gỗ nhỏ, hẳn ở bên trong giấu một bình rượu, ai tìm được thì người đó thắng.

Mọi người rút thăm chia làm hai người 1 tổ, Thẩm Gia Ngôn và Mạnh Vân Tinh một tổ, Tạ Kế Hiên và Đỗ Tử Từ một tổ, mỗi người 15 phút, không tìm được coi như thua.

Hai người một tổ lên đường, Thẩm Gia Ngôn là tổ thứ 2. Tối nay có trăng sáng, trên đường không tính là quá tối, cầm đèn pin đi tìm không thành vấn đề. Mạnh Vân Tinh ở cùng với nam thần cực kỳ vui vẻ, chặt chẽ theo sát bên cạnh Thẩm Gia Ngôn, miệng nhỏ nói không ngừng, nói linh cảm gần đây của y với Thẩm Gia Ngôn.

Đi qua trần sơn phải đi một đường nhỏ, Thẩm Gia Ngôn đi một hồi, luôn cảm thấy phía sau có động tĩnh, nhưng quay đầu lại nhìn lại không có gì. Mạnh Vân Tinh tóm lấy tay Thẩm Gia Ngôn, “Sẽ không có ma chứ.”

Chỉ nghe phía sau “răng rắc” một tiếng, tiếng bẻ gãy gì đó.

“Đừng tự mình dọa mình.” Thẩm Gia Ngôn cười cười: “Có thể là mèo gì đó.”

Lại đi một hồi, vẫn có động tĩnh, Thẩm Gia Ngôn không nhịn được, định đi xem xem, lúc này, lại nghe có tiếng “Meow”.

“Em xem, là mèo đấy.”

Mạnh Vân Tinh vừa thấy thật sự là mèo, cũng không sợ nữa, Thẩm Gia Ngôn nói: “Em thích mèo sao?”

Mạnh Vân Tinh gật đầu: “Em rất thích mèo, nhìn thấy là không đi được nữa, còn anh nam thần.”

Thẩm Gia Ngôn cười cười, “Anh gần đây thích chó hơn.”

Cậu vừa nói, phía sau không kêu meow nữa.

“Gâu.”

“.....”

Hai người đến nhà gỗ nhỏ, không tìm được liền trở về, sau đó bị Tạ Kế Hiên và Đỗ Tử Tử tìm được, nhận được một phần sườn om tỏi tương nghiền cứu chế tạo độc nhất vô nhị của Trần Phương.

Hôm sau lên đường về nhà, xương sườn om tương đựng trong thùng nhỏ màu đỏ, bởi vì tương mặn, lại là ướp gần đây không sợ hỏng, liền không đặt trong thùng giữ ẩm. Dọc đường đi Thẩm Gia Ngôn ngửi mùi, bụng vừa ăn no đã đói.

Hai người mang theo không ít đặc sản địa phương, cộng thêm đồ ra nước ngoài mua về, về công ty phát xuống cho mọi người. Về đến nhà, Tạ phu nhân đang ôm Bảo Bảo, Bảo Bảo thấy bọn họ về, cao hứng mà khua tay múa chân, nún vú cao su cũng không cần nữa, đuôi tay nhỏ muốn ôm ôm với bọn họ.

Tạ Kế Hiên ôm lấy, ở trong ngực lắc lắc, “Mập rồi.”

Tạ phu nhân bất mãn: “Đó gọi là phát triển thân thể, không gọi là mập được chứ.”

Bà nội ruột thật sự không chịu được người khác nói cháu mình một chút không tốt, cho dù là con trai cũng không được.

Xương sườn từ trang trại mang về bữa trưa liền lên bàn, đáng thương khoang miệng Tạ phu nhân loét, chưa ăn hai miếng đã đau không ăn được. Những người khác ăn một chút, còn lại một ít bị Tạ Kế Hiên đặt vào

tủ lạnh.

Buổi tối, Thẩm Gia Ngôn không biết làm sao muốn ăn khuya, ăn xương sườn om tương kia, “Xương sườn vẫn còn chút nhĩ, em ăn hai miếng được không?”

Tạ Kế Hiên dựa vào đầu giường: “Trên trời không có chuyện rơi nhân bánh.”

Ám hiệu này đã rất rõ ràng, Thẩm Gia Ngôn chỉ có thể nói: “Anh muốn thế nào hả?”

Tạ Kế Hiên nghe vậy nằm xuống, nhìn Thẩm Gia Ngôn: “Hôm nay anh mệt, em tự chủ động đi.”

“.....”

79. Chương 79

Edit + Beta: Vịt

***** Đăng trước giờ đá bóng =)))) thật ra tui không dám xem đâu vì tui sợ ám quẻ lắm =)))) hể tui cổ vũ đội nào là đội ấy thua nên tối nay tui sẽ ngồi edit nốt và theo dõi kết quả =)))) chương chính văn cuối sẽ đăng lúc kết thúc trận đấu, còn chương phiên ngoại sẽ đăng vào trưa mai*

Nhìn Tạ Kế Hiên nằm ngửa, Thẩm Gia Ngôn muốn đánh người.

“Tạ tổng, anh đây là quy tắc ngầm trần trụi.” Ai có thể tin, vậy mà là vì hai miếng xương sườn chứ.

Tạ Kế Hiên lãnh khốc vô tình: “Nghĩ kỹ đi, nếu muốn ăn thịt, thì phải có hy sinh.”

“.....”

Không biết cách nói chuyện bá tổng xem từ quyển sách nào, “Anh nắm trong tay quy tắc, mà em chỉ có phần ngoan ngoãn nghe lời, em phải biết, không phải ai cũng may mắn như em, có thể được anh giấu.”

“.....” Thẩm Gia Ngôn cạ lời: “Chỉ vì một miếng thịt, tới mức vậy sao?”

Tạ Kế Hiên nhìn cậu: “Vậy phải hỏi em.”

“Em không ăn nữa.” Nói không ăn là không ăn, Thẩm Gia Ngôn không nói hai lời, đắp chăn ngủ.

Chờ Tạ Kế Hiên ngủ, Thẩm Gia Ngôn lặng lẽ đứng dậy ra cửa, sờ soạng về phía phòng bếp. Xương sườn trong thùng còn lại phân lượng 1 đĩa, Thẩm Gia Ngôn nghĩ cậu chỉ ăn mấy miếng, Tạ Kế Hiên khẳng định không phát hiện được, lúc đang chuẩn bị hạ miệng, bị Tạ Kế Hiên không biết tỉnh dậy lúc nào bắt tại chỗ.

Mắt thấy bị phát hiện, Thẩm Gia Ngôn cũng không do dự, quyết định lập tức nhét xương sườn vào trong miệng, ăn trước hăng nói.

Tạ Kế Hiên hừ lạnh, “Ăn xương sườn của anh chính là người của anh.” Dứt lời ôm lấy Thẩm Gia Ngôn liền lên lầu, Tạ phu nhân tỉnh lại nghe thấy phía ngoài có động tĩnh, vừa mở cửa, đã nhìn thấy con trai ôm Thẩm Gia Ngôn, lại đóng cửa lại.

“Người trẻ tuổi bây giờ a.....” Tạ phu nhân lắc lắc đầu.

Thẩm Gia Ngôn ăn hết xương sườn, liếm liếm tay, “Ngon.”

Tạ Kế Hiên nhập diễn quá sâu, ném cậu tới trên giường, “Em ăn xong rồi, tới lượt anh.”

Thẩm Gia Ngôn vội vàng bò dậy, túm gối ném qua, vừa chạy vừa ném, ăn xương sườn khí lực tăng mạnh, nhưng vẫn như cũ không địch lại lực tay của Tạ Kế Hiên, bị chặn ngang ôm lấy kéo lên giường, như vậy như kia như vậy như kia một phen.

Kỳ nghỉ 1 tháng rất nhanh đã trôi qua. Kỳ thực căn bản không có một tháng nhiều như vậy, Thẩm Gia Ngôn đã sớm bắt đầu nhận công việc, quảng cáo cũng là nối tiếp nhau, bận rộn thật sự là bận rộn.

Bảo Bảo đã biết ngồi dậy, nhưng phải người đỡ, chỉ có thể ngồi một lát. Lúc Thẩm Gia Ngôn kết thúc lịch trình về đến nhà, đã nhìn thấy nhóc con nằm trên đệm, Tạ phu nhân mắt cũng không chớp nhìn chăm chăm. Có lẽ là tiếng bước chân của Thẩm Gia Ngôn dẫn tới chú ý của Bảo Bảo, nhóc con ngo ngoay lật người, muốn tìm bá bá nhóc ôm.

Thẩm Gia Ngôn cởi áo khoác, ôm lấy nhóc. Nâng mông nhỏ của nhóc lắc lắc, “Bảo bối hôm nay vui sao?”

Nhóc con giống như có thể nghe hiểu, mở miệng nhỏ cười. Hôm nay mặc bộ bò sữa màu trắng đen, phía sau còn có một cái đuôi, là Tạ phu nhân đặc biệt chọn. Hiện tại quần áo trong nhà thuộc về nhóc con, đủ loại kiểu dáng đều có, còn hoành tráng hơn ba ba cậu đây, thật sự là Tiểu công tử nhà giàu.

Nhóc con vẫn thích gặm tay, Thẩm Gia Ngôn lấy ra cho nhóc, dùng khăn tay lau nước miếng cho nhóc, Bảo Bảo còn tưởng đang chơi với nhóc, Thẩm Gia Ngôn một bên lau, nhóc một bên nhổ bong bóng nước miếng.

“Con trai anh nhây quá.” Thắm Gia Ngôn ôm một phát sợ, một tháng qua, nhóc con lại nặng.

“Giống em.”

“.....”

Tạ Kế Hiên ôm thoải mái, nhóc con túm mũi anh, anh cũng cho túm. Nhóc con đâu có khí lực gì, Tạ Kế Hiên hôn hôn lòng bàn tay nhóc, nhóc con cười a a, tiếp theo một cái tát vỗ vào trên mặt Tạ Kế Hiên, phun bong bóng nước miếng.

Trên mặt đất bày rất nhiều đồ chơi, Thắm Gia Ngôn nghi ngờ, Tạ phu nhân có phải mua hết đồ chơi cho trẻ em về hay không. Nghe nói bây giờ đối với màu đỏ màu lam khá nhạy cảm, Tạ Kế Hiên cầm một cái trống nhỏ màu đỏ, “Bảo bối, nhìn chỗ này.”

Nhóc con ngó lơ nằm nhoài trên mặt đất, định bò tới chỗ khác, căn bản không để ý tới dụ dỗ của Tạ Kế Hiên. Tạ Kế Hiên ôm nhóc tới, cho nhóc nhìn trống, bị nhóc con một cái đẩy ra.

Tạ Kế Hiên lại muốn cầm con ếch nhỏ màu xanh cho nhóc, lúc này, Tạ phu nhân ôm lấy, “Cứ nằm trên mặt đất không tốt đừng để bị lạnh.” Vừa nói ôm lấy Bảo Bảo, nhốt trong ngực mình, “Chiếm làm của riêng.”

Thắm Gia Ngôn ở phòng bếp pha trà uống, vui vẻ nhìn hai mẹ con trình diễn vở kịch cướp Bảo Bảo. Tạ Kế Hiên tự nhiên không giành được với mẹ anh, chỉ có thể chịu thua, “Mẹ bao giờ thì về nhà?”

Ý tứ bất mãn rất rõ ràng.

Tạ phu nhân vắn lông mày, “Không hoan nghênh mẹ hả, mẹ mới ở mấy ngày con đã lộ nguyên hình rồi, con cái đồ không lương tâm.”

“Không có.” Tạ Kế Hiên giải thích: “Mẹ ở nhà việc cũng không ít đi, dì có thể bận lắm đấy?”

“Mẹ nói với con.” Tạ phu nhân hừ một tiếng: “Mẹ hiện tại một ngày không gặp được Bảo Bảo mẹ liền khó chịu, con không để mẹ nhìn nó, khẳng định không được, mẹ tuyệt đối sẽ không đi, con cũng đừng nghĩ thể giới 3 người.”

Tạ phu nhân nhỏ giọng nói thêm: “Kỳ thực là thể giới 2 người đi.”

Cái này thật sự chột trúng tiểu tâm tư của Tạ Kế Hiên. Tạ phu nhân ở chỗ này, hai người cũng không dám quá thân mật, hôn còn phải đóng cửa, rất không tiện. Hiện tại nói thể nào cũng là kỳ trăng mật, người yêu thân thiết rất bình thường, có khi tình tới chỗ sâu không nhịn được muốn làm cái gì, trưởng bối lại ở đây, tưởng tượng chút đã biết đau khổ cỡ nào.

Trở về đóng cửa phòng, Tạ Kế Hiên nói: “Anh muốn trải qua thế giới 2 người có gì không đúng sao?”

Thẩm Gia Ngôn nói: “Không có.” Cậu luôn cảm thấy, khoảng thời gian này Tạ Kế Hiên sở dĩ mỗi tối hành động đều rất kỳ quái, nhất định là ban ngày bị ghen, đè nén đến tối, liền biến thái.

Tạ Kế Hiên gật gật đầu: “Anh biết ngay em cũng nghĩ như vậy, có khi ở trên sofa muốn hôn môi sợ bị mẹ anh bắt gặp, khắc chế vô cùng khó chịu đi.”

“.....”

Thật xin lỗi không có loại thời điểm này.

Tạ Kế Hiên nói: “Không nghĩ vì anh cũng phải nghĩ vì em, không thể nín hổng em.”

“.....”

Nói chính là bản thân anh đi.

Sáng hôm sau, Thẩm Gia Ngôn đã rời giường, hôm nay còn có lịch trình quay quảng cáo, sáng sớm bắt đầu quay, Thẩm Gia Ngôn không ăn sáng, uống chút đồ uống năng lượng có tác dụng. Đến công ty ngồi lên xe bảo mẫu đang muốn đi, Tạ Kế Hiên cũng chen lên theo.

Thẩm Gia Ngôn sợ hết hồn, “Anh làm gì?”

“Đi nhờ xe.”

“.....”

“Anh hôm nay không có việc gì sao?”

Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình nói: “Có việc.”

“Vậy còn chạy theo em.”

“Không sao có thư ký Hoàng ở đó.”

“.....”

Tăng lương cho thư ký Hoàng đi.

Hai người đến địa điểm quay chụp, hôm nay là quảng cáo nước có ga, ở trong nhà quay. Thẩm Gia Ngôn vừa đến, thợ trang điểm liền bắt đầu trang điểm làm tạo hình cho cậu. Một tiếng sau, Thẩm Gia Ngôn mặc quần jean, áo 3 lỗ trắng đã chuẩn bị thỏa đáng, bắt đầu chụp hình.

Bên cạnh có không ít cô gái giơ điện thoại hướng về phía Thẩm Gia Ngôn, đây nhưng là đại minh tinh đang hot, kết hôn với đại lão nhà giàu, tương lai tiền đồ vô lượng. Thừa dịp bây giờ có thể nhìn thấy, nhanh chóng chụp hình.

Đương nhiên bọn họ không thể đăng lên Weibo, chỉ có thể giữ lại tự mình lén nhìn.

Thẩm Gia Ngôn thừa dịp lúc rảnh rỗi, đi tìm Tạ Kế Hiên, thấy anh cầm điện thoại, không biết đang làm gì, lúc cậu nhìn sang, rất nhanh thu lại.

Thẩm Gia Ngôn cho anh một cái khẩu hình “Rất nhanh là có thể chụp xong”, sợ Tạ Kế Hiên chờ sốt ruột.

Quay chụp xong, thương gia cho cậu rất nhiều vé ưu đãi, gửi trên app cho cậu, mời cậu bữa tối tới chỗ chỉ định ăn, uống đồ uống của bọn họ, chi phí miễn toàn bộ. Thẩm Gia Ngôn liền theo con đường của thương gia, tới nơi ăn cơm, nhận tâm ý của thương gia, dùng vé ưu đãi mua ăn.

Kết quả nhân viên phục vụ làm sai đồ cậu gọi, vốn là sữa vị socola, nhưng phục vụ cầm tới lại là nước mật ong. Thẩm Gia Ngôn không hài lòng, “Xin lỗi, chúng tôi gọi không phải cái này.”

Phục vụ có chút bực mình, “Sữa vị socola không còn.”

“Không còn sao không nói một tiếng chứ, chúng tôi đợi uống đấy.”

Phục vụ dường như thấy bọn họ dùng là vé ưu đãi, hết sức khinh bỉ, đã giảm giá 50%, còn so đo đồ uống, vừa nhìn chính là tới khoe khoang, “Anh dùng vé ưu đãi giảm 50%, thì tương đương với không cần tiền rồi, cũng đừng xoắn xuýt ở chuyện đồ uống nhỏ nhặt này đi.”

“Gọi quản lý của các người tới.” Tạ Kế Hiên hết sức không nể mặt, trực tiếp muốn gọi quản lý.

Vừa nghe muốn gọi quản lý, phục vụ vậy mà một chút không sợ, xem ra giống như là có chỗ dựa, quay đầu bước đi.

Quản lý rất nhanh đã tới, phục vụ thấy quản lý tới, mấy bước tiến lên, “Ác nhân cáo trạng trước”, “Cậu, bọn họ ở đây cố tình gây sự đấy.”

Thẩm Gia Ngôn bất đắc dĩ, “Không ai cố tình gây sự, chúng tôi chỉ là muốn nói đạo lý.”

Mắt thấy núi dựa ở đây, phục vụ càng không sợ, “Anh nói đi, anh cho rằng tôi sợ —”

“Ngậm miệng!” Hần còn chưa nói hết, đã bị cậu hần quát ngừng lại, sợ hết hồn, cứng tại chỗ, nhìn bộ dáng đốt lửa trong mắt cậu của hần, lại run một cái. Xảy ra chuyện gì, trước kia không phải đều đứng về phía hần sao. Hôm nay sao lạ vậy.

Phục vụ bị quát không dám nhúc nhích, trở mắt nhìn cậu hần tiến lên cầm tay Tạ Kế Hiên và Thẩm Gia Ngôn, liên tục nói xin lỗi, “Tạ tổng, Tạ tổng, thật là xin lỗi, cháu tôi tâm nhãn không tốt, nói chuyện làm việc thiếu trình độ, ngài đừng giận, tôi sẽ dạy dỗ nó.”

! Phục vụ trợn mắt, nhìn bộ dạng cậu hần khom lưng, sợ tới không dám nói.

Tạ tổng? Mặc dù hần không biết là Tạ tổng nào, nhưng chỉ cần là tổng chính là hần không chọc nổi. Càng đừng nhắc tới bộ dạng cậu hần khom lưng, e là nhân vật lớn!

Tay phục vụ cũng run rẩy rồi, sắp sợ khóc.

Một ông chủ lớn tới ăn cơm tại sao lại muốn dùng vé ưu đãi?

“Cháu cái đồ ngốc, vị này là Tạ đại tổng tài Tạ Kế Hiên, vị bên cạnh là người yêu của hần, cháu mắt mù sao không nhận ra!” Đột, quản lý cảm giác đau trứng, nếu bởi vì chuyện này ảnh hưởng tới thăng chức của hần, hần phải băm tiểu tử thối không có mắt này cho cá ăn. Trước kia ỷ vào quan hệ của hần tung hoành, lúc này đá trứng tằm sắt, đáng!

Vừa nghe nói Tạ Kế Hiên, phục vụ sợ tới sắp quỳ xuống, mặc dù hần chưa gặp người, nhưng đại danh đã nghe nói.

“Không cần, lần sau nhớ không còn đồ nói với chúng tôi một tiếng là được, đừng làm vậy nữa.” So với Tạ Kế Hiên, sắc mặt Thẩm Gia Ngôn coi như hòa hoãn.

Quản lý vội vàng gật đầu, vội vàng dẫn cháu rời đi, không ở đây sát phong cảnh.

Bữa cơm này ăn vẫn được, ngoại trừ nhạc đệm nhỏ đồ uống, nhưng quán này Thẩm Gia Ngôn không muốn trở lại nữa, bởi vì Tạ Kế Hiên khẳng định không thích, cậu phải chiều cố tâm tình của Tạ đại tổng tài.

Về đến nhà, Thẩm Gia Ngôn lên mạng, lên Weibo nhìn hồi lâu, đột nhiên phát hiện “Ông xã của Thẩm Gia Ngôn” đã lâu không có động tĩnh đăng weibo về cậu, cậu tò mò mở ra vừa nhìn, vậy mà là hiện trường chụp hôm nay, video chỉ có 10 giây ngắn ngủi.

Mấy thứ này không cho phép upload, người này lá gan cũng quá lớn rồi đi.

Nhưng càng khiến cho Thẩm Gia Ngôn giật mình chính là, người này vậy mà ở hiện trường chụp sao?

Cậu suy nghĩ một chút không có manh mối, hiện trường không ít người, nam nữ đều có, là ai cũng có thể.

Bất quá, Thẩm Gia Ngôn ngẩng đầu, cậu trước kia đã nghi ngờ người đó là Tạ Kế Hiên, đúng lúc hôm nay Tạ Kế Hiên cũng có mặt, có thể quá trùng hợp hay không?

Tạ Kế Hiên hiện tại đang tắm, điện thoại đặt đầu giường, Thẩm Gia Ngôn hết sức muốn mở ra xem xem, chứng thực chân tướng.

Tâm động không bằng hành động, Thẩm Gia Ngôn một cái mò điện thoại tới tay.

80. Chương 80: Hoàn Chính Văn

Edit + Beta: Vịt

******* Thế là hết chính văn rồi đây, chương phiên ngoại duy nhất sẽ lên vào ngày mai. Chúc mừng đội tuyển VN chiến thắng!**

Điện thoại của Tạ Kế Hiên có mật mã, Thẩm Gia Ngôn trước thử sinh nhật của Tạ Kế Hiên, lại thử sinh nhật của cậu và sinh nhật của Bảo Bảo cũng không phải, chẳng lẽ đặt không phải mật mã sinh nhật, cái này khó đoán a.

Thẩm Gia Ngôn nghĩ nửa ngày, mắt thấy Tạ Kế Hiên sắp ra, không có cách nào chỉ có thể dùng ngày kết hôn thử chút, vậy mà thành công.

Không giống với một đồng app trong điện thoại cậu, điện thoại của Tạ Kế Hiên giao diện cực kỳ đơn giản, Thẩm Gia Ngôn một cái liền nhìn thấy icon weibo.

Lúc Tạ Kế Hiên tắm rửa xong đi ra, Thẩm Gia Ngôn đã ngủ, anh nhẹ nhàng lên giường, cho người yêu một nụ hôn ngủ ngon, liền tắt đèn.

Trong bóng tối, Thẩm Gia Ngôn đã ngủ mở mắt ra, một lời khó nói hết nhìn Tạ Kế Hiên.

Ngày nghỉ vừa trôi qua, lời mời công việc theo nhau mà đến, Thẩm Gia Ngôn có chút hối hận sớm kết thúc ngày nghỉ, vừa bận rộn như vậy, chờ lúc dừng lại, đã qua 2 tháng.

Tạ phu nhân rút cuộc không thể cứ ở nhà bọn họ, nhưng về nhà, ở chưa được 1 ngày đã quay lại.

Sau đó Thẩm Gia Ngôn bận rộn, liền ôm Bảo Bảo đến đại trạch Tạ gia, Tạ Kế Hiên cũng đi theo qua ở, anh sau khi tan việc về nhà cũng trực tiếp tới. Đại trạch Tạ gia buồn tẻ đã lâu rồi cuộc náo nhiệt sau hai mươi mấy năm.

Tạ phu nhân vui vẻ nhất, cả ngày rảnh rỗi không có chuyện gì đẩy xe con nít, đi uống trà với các chị em. Mấy quý phu nhân hào môn ở trong group nhìn Tạ phu nhân khoe cháu, cảm thấy người thật khả năng không đáng yêu như vậy, chờ sau khi nhìn thấy Bảo Bảo, sâu sắc cảm thấy mình đã sai.

Dùng đáng yêu để hình dung đã không đủ được chứ!

Đây là thiên sứ đó thiên sứ!

Nhìn đôi mắt to này, nhìn cái mũi nhỏ rất vững này, nhìn khuôn mặt nhỏ ú ớ này.

Không trách được Tạ phu nhân sau khi có cháu mười ngày nửa tháng cũng không nhìn thấy bóng người, có cháu trai đáng yêu như vậy, ai còn muốn đối diện với một đám phụ nữ trung niên chứ, chỉ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này, là đã chữa khỏi bệnh!

Cứ như vậy, sau khi Tạ phu nhân dẫn cháu trai đi, mọi người đều mắc bệnh muốn cháu, còn bệnh không nhẹ, việc này trực tiếp dẫn tới áp lực quá nhiều cho đám bạn còn chưa trải qua đủ cuộc sống độc thân của Tạ Kế Hiên, nháo nhào lên án Tạ Kế Hiên.

Sau khi gặm núm vú cao su mấy tháng, Bảo Bảo rốt cục mọc răng nhỏ trắng nõn đầu tiên. Ở giữa lợi dưới bên trái, phun ra đầu răng màu trắng, Thẩm Gia Ngôn phát hiện đầu tiên. Cậu hôm đó sau khi tan làm, ôm Bảo Bảo chơi đùa, không có núm vú cao su, nhóc con chỉ thích gặm ngón tay, Thẩm Gia Ngôn hôn hôn tay nhỏ của nhóc, không cho nhóc gặm. Nhóc con thích Thẩm Gia Ngôn thân mật, mặc dù không thể gặm ngón tay, vẫn sung sướng mở miệng nhỏ cười.

Lúc lần đầu tiên nhìn thấy, Thẩm Gia Ngôn còn tưởng mình hoa mắt. Lại nhìn kỹ một cái mới xác định không sai, nhóc con mọc răng rồi!

Tiểu tổ tông mọc răng, khiến mọi người vui muốn chết, Tạ phu nhân sáng sớm ôm nhìn hồi lâu, còn chụp ảnh, quay video, lưu giữ dấu chân trưởng thành.

Tạ phu nhân coi như là chuyện đại hỷ, nhất định phải ăn mừng một phen, mặc dù Bảo Bảo vẫn chưa tới lúc ăn được bánh ngọt, Tạ phu nhân cũng đặt một cái bánh ngọt lớn, liên hệ bạn tốt, đặt phòng bao ở trong khách sạn tốt nhất thành phố, ôm cháu trai ăn một bữa vui vẻ.

“Mọc răng đó.” Tạ phu nhân hôn hôn khuôn mặt ú ớ của cháu trai bảo bối, ái ý bộc lộ trong lời nói. Thẩm Gia Ngôn trước kia lúc nhìn đã cảm thấy cực kỳ không tưởng tượng nổi, cậu ôm một lát đã cảm

thấy mỗi tay, Tạ phu nhân vậy mà tới giờ đều không sao, có lẽ là sức mạnh tình yêu làm cho người ta trẻ tuổi, kể từ khi có cháu trai, Tạ phu nhân bước đi đều nhanh.

Nhóc con hiện tại cũng bắt đầu ăn dặm, bởi vì bà bú đủ sữa, ăn dặm khá muộn. Ban đầu còn không thể nào thích ăn, sau đó ăn quen, không cần người dỗ, tự mình cũng biết mở miệng nhỏ đòi.

Chuyên gia dinh dưỡng mời lương cao ngày ngày bận rộn quyết định thực đơn cho nhóc con, Thẩm Gia Ngôn nhìn cảm thán không thôi, ăn dặm lại còn cần chuyên gia dinh dưỡng, vị Tiểu công tử này thật là kim quý bốn quý.

Trong nhà còn có hai hộ lý sơ sinh chuyên nghiệp, một đồng người chuyển động quanh bảo bối cưng của Tạ phu nhân, hai ba ba bọn họ đều không nhúng tay vào được.

Mỗi ngày còn có trái cây tươi vận chuyển hàng không tới, mang theo giọt nước vừa hái xuống còn chưa tan đưa đến đại trạch Tạ gia, giữ lại làm sinh tố hoa quả cho Bảo Bảo.

Thẩm Gia Ngôn cảm giác mình dường như đang xem cuộc sống quý tộc đời thực gì đó, có cảm thụ thiết thân mình là người nghèo, còn thường thường nói với mình kế hoạch sau này của Bảo Bảo, chỗ này đề cập tới nội dung mua máy bay du thuyền tư nhân các loại khiến cho người ta khó chịu.

“Chờ nó lớn lên chút, sẽ phải ra nước ngoài học, trường học bên kia Kế Hiên cũng xem xong rồi.” Tạ phu nhân bận rộn đan áo len cho Bảo Bảo, “Bác đâu cam lòng nó chứ, mua chiếc máy bay cho nó, như vậy có thể muốn về thì về, rất thuận tiện.”

“.....”

Cuộc sống của người có tiền không hiểu lắm.

“Ở trong nước đi học cũng rất không tệ.” Thẩm Gia Ngôn nói.

“Ui bác cũng muốn mà, nhưng làm ăn của Kế Hiên phần lớn đều ở nước ngoài, phải giao thiệp với người nước ngoài, ngôn ngữ ngoại quốc vẫn phải từ nhỏ quen thuộc, như vậy có thể nhanh chóng dung nhập vào giới của bọn họ, theo tư duy đồng bộ của bọn họ, làm ăn cũng dễ làm.”

Tạ phu nhân nói có đạo lý, Thẩm Gia Ngôn nghe gật gật đầu.

Cậu hôm nay rảnh nửa ngày ở nhà nghỉ ngơi, đương nhiên tận lực phụng bồi Bảo Bảo, thế là Tạ phu nhân liền bắt đầu tán gẫu với cậu chuyện của Bảo Bảo, vừa nói chính là 1 tiếng.

Lúc này, điện thoại của Thẩm Gia Ngôn vang lên, vừa nhìn gọi tới là Trần Phương.

Trần Phương cổ họng lớn, vừa nhận điện liền nói: “Anh Tạ.”

Thẩm Gia Ngôn nói: “Cậu gọi nhầm số rồi, tôi là Thẩm Gia Ngôn.”

“Á.” Hình như là nhìn điện thoại một cái, “Em hoa mắt hôm qua 2h mới ngủ, gì nhỡ nói với anh Thẩm cũng giống vậy.”

“Chuyện gì thế?”

“Là như vậy, anh Tạ lúc trước hỏi thăm em chuyện mua hải đảo, em tìm xong cho anh ấy rồi, chờ anh ấy lúc nào tới xem xem, là có thể ký hợp đồng.”

Thẩm Gia Ngôn lúc trước từng nghe nói Tạ Kế Hiên muốn mua đảo, không nghĩ tới thật sự mua, “Được tôi sẽ nói với anh ấy.”

Cúp điện thoại, Thẩm Gia Ngôn suy nghĩ một chút nhưng không lập tức gọi điện, cậu còn có chuyện phải làm.

Rất nhanh, phim điện ảnh của Thẩm Gia Ngôn đã chiếu. Cậu sớm đưa vé cho người thân bạn bè, Tạ phu nhân cũng lấy được vài tấm.

Tổng Mỹ Hân khoảng thời gian này tìm được công việc, ban ngày đi làm, buổi tối về cùng Tạ phu nhân trông Bảo Bảo, ngày nghỉ lễ về nhà. Cha mẹ đối với việc cô nàng ở thành phố lớn tìm được công việc cực kỳ vui, bảo cô nhất định phải báo đáp Tạ phu nhân cẩn thận, Tổng Mỹ Hân ăn đồ ăn vặt gặt đầu đáp ứng, quay đầu lại cầm tiền lương tháng đầu tiên của mình mua cho Tạ phu nhân một cái túi.

Tạ phu nhân đeo túi ít thì mấy vạn nhiều thì mấy chục vạn, nhìn chiếc túi không nổi danh 5 ngàn đồng trong tay hơn hử nhận.

Ngày đó cùng đám bạn tốt đi xem phim, liền xách túi của Tổng Mỹ Hân đi,

Mạnh phu nhân nhìn: “Của bà là túi gì thế, nhãn hiệu lớn nào vừa ra à?”

“Cháu gái tôi mua cho tôi.” Tạ phu nhân sung sướng, “Nhãn hiệu trong nước.”

Mọi người nhìn vẻ mặt cao hứng của bà, ngầm hiểu, nhãn hiệu giá tiền đối với Tạ phu nhân mà nói không quan trọng, bà vừa ý là tâm ý của người tặng túi, cái này là đủ rồi. Các chị em không biết hâm mộ thế nào, Tạ phu nhân hiện tại ngày ngày trên mặt đều treo nụ cười, vừa nhìn chính là hăm sâu trong hạnh phúc. Đúng vậy, con trai con dâu hiểu chuyện hiếu thuận, cháu trai đáng yêu cực kỳ, hiện tại ngay cả cháu gái họ hàng xa cũng biết hiếu thuận bà.

Nhân sinh mỹ mãn a.

“Ài, vé xem phim hai ba lượt tìm tới tôi chi trả hết.” Lần này Thẩm Gia Ngôn lần đầu lên màn ảnh lớn, Tạ phu nhân quả thực dùng tất cả khả năng, người quen mỗi người một tấm vé xem phim, cả nhà đi càng tốt, bỗng ngộ bọn tôi có thể chi trả.

Mạnh phu nhân khinh thường: “Cần gì bà thanh toán, chúng tôi muốn đích thân vì Tiểu Ngôn cống hiến phòng bán vé.”

Sau khi phim điện ảnh kết thúc, mọi người vẫn chưa hoàn hồn, chỉ nghe Mạnh phu nhân vỗ đùi: “Hay quá, Tiểu Ngôn diễn quá tốt, tôi thiếu chút nữa thật sự tin nó còn có em trai sinh đôi!”

Vai chính Thẩm Gia Ngôn diễn, trong quá trình phá án dần dần tìm về chính mình, tìm về trái tim bị cuộc sống mài rơi, cuối cùng lúc giằng co với hung thủ, không sợ hãi rụt rè nữa, ưỡn thẳng lưng, cùng với hân trước kia quả thực giống như hai người, mạnh mẽ mà soái một lần.

Tạ phu nhân cũng cực kỳ hồi vị, nội dung phim súc tích, cao trào nhiều lần xuất hiện, kỹ thuật diễn online, kết thúc lại càng đảo ngược, khiến có mắt kính người ta đều rớt. Hơn nữa cười chút mới mẻ, già trẻ đều hợp, thật là tác phẩm xuất sắc thượng thừa.

Bà biết ngay, Thẩm Gia Ngôn tuyệt đối sẽ không khiến bà thất vọng!

“Ngày mai hai tăng, mọi người đừng quên!” Bạn tốt rồi rít hưởng ứng, còn quyết định về nhà cũng mang cả quần gia đi xem, thứ tốt nên chia sẻ với mọi người không phải sao.

Phòng bán vé 12h trình thám bùng nổ, phim hay mắt mọi người vẫn là sáng như tuyết, mà Thần Cổ retake cùng thời gian lại kết thúc âm đạm, bởi vì phòng bán vé quá thảm, vөн vөн chiếu phim một tuần đã logout.

Tạ Kế Hiên ngồi ở phòng làm việc, nhìn lợi nhuận phòng bán vé của 12h trình thám, câu khoe miệng nở nụ cười. Lúc này, điện thoại di động lại vang lên, có người gửi tin nhắn riêng weibo cho anh.

Là Ngôn không phải muối: Trong tay tôi có hình của Thẩm Gia Ngôn.

Sau đó gửi một tấm ảnh, là Thẩm Gia Ngôn lên tiểu học, lúc đó mới mấy tuổi, đáng vẻ so với hiện tại chênh lệch có chút lớn, nhưng Tạ Kế Hiên chính là biết, đây nhất định là Thẩm Gia Ngôn.

Phía sau còn có ảnh trung học, cao trung, nhìn đồng phục học sinh mặc đều không giống nhau. Có ảnh chụp chung, có ảnh một mình, nhìn khuôn mặt đã dần dần có dáng vẻ lớn lên. Tiếp sau đó chính là ảnh sân khấu, duy chỉ không có ảnh hồi đại học.

Là Ngôn không phải muối: Trong tay tôi còn có rất nhiều, anh muốn không, vậy tới lấy đi.

Tạ Kế Hiên hỏi lấy thế nào, nhưng đối phương không trả lời anh, chỉ cho thời gian. Tạ Kế Hiên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, còn lại 29 phút.

Thời gian nửa giờ muốn anh tìm thế nào?

Tạ Kế Hiên lại nhìn tin tức Là Ngôn không phải muối cho một lần, sau khi xem, trong lòng hiện lên một suy nghĩ.

20 phút sau, cổng đại học nào đó thành phố A, một chiếc xe con cao cấp dừng lại. Tạ Kế Hiên xuống xe, đứng ở cổng suy nghĩ 2 phút, nhắc chân chạy về phía bể bơi.

Trong bể bơi vắng vẻ, Tạ Kế Hiên đẩy cửa ra quả nhiên nhìn thấy có người ở bên trong.

Người nọ mặc quần bơi, dựa vào trên lan can. Da trắng nõn, thân thủ cao gầy, có lẽ chờ quá lâu, có chút không nhịn được ngáp một cái. Nhịp tim Tạ Kế Hiên tăng nhanh, bước đi qua, lúc tới gần, nghe người kia nói: “Tạ tổng, mang tiền tới rồi sao, trong tay của tôi nhưng có hàng tốt đấy, nói ít phải mấy trăm triệu tôi mới bán.”

Tạ Kế Hiên đè ép hơi thở: “Đắt quá.”

Người nọ hừ một tiếng, giơ tay lên lắc lắc điện thoại, “VẬY tôi cũng chỉ có thể tiêu hủy.” Vừa nói ném điện thoại vào bể bơi. Tạ Kế Hiên không hề nghĩ ngợi, dĩ nhiên cũng nhảy xuống theo điện thoại.

“Vù” một tiếng, Tạ Kế Hiên xuống nước, bơi mấy cái tới, lặn xuống nước, nhặt lên điện thoại rơi vào đáy bể.

Lúc đi lên, lại thấy người nọ đã biến mất. Tạ Kế Hiên tìm một vòng không nhìn thấy, nhưng liếc thấy ở đáy nước cách đó không xa.

Anh lập tức lại lặn xuống, lúc đang định vớt người lên, lại bắt ngờ không kịp đề phòng bị hôn.

Vừa ngừng hôn, Thẩm Gia Ngôn lấy kính bơi xuống, câu khoe miệng cười.

“Sao em.....” Lên bờ, Tạ Kế Hiên thở gấp hai cái, nhưng không biết nói tiếp thế nào. Thẩm Gia Ngôn thay anh nói tiếp: “Sao biết anh là ”Ông xã của Thẩm Gia Ngôn“?”

Lỡ tai Tạ Kế Hiên đỏ lên, hất tầm mắt đi.

Thẩm Gia Ngôn cầm khăn lông lau nước cho anh, cười nói: “Anh không biết nhỉ, nick clone của em follow anh, hành động của anh em đều biết, nhìn cái video anh đăng, em nghi ngay là anh.”

Tạ Kế Hiên còn không biết vụ này của vợ anh, nho nhỏ hừ một tiếng, mang theo tức giận bị vạch trần.

“Sau đó em xem điện thoại của anh!” Thẩm Gia Ngôn cười càng vui vẻ, chờ nhìn biểu tình xấu hổ của Tạ Kế Hiên.

Tạ Kế Hiên trợn mắt, sau đó đầu óc xoay chuyển, nghĩ đến Thẩm Gia Ngôn đoán được mật mã, mặt càng đỏ hơn.

“Năm đó em vớt lên chính là anh đi.” Hồi đại học, cậu có một lần thấy có người chìm ở đáy nước, còn tưởng người này chết đuối, không hề nghĩ ngợi liền nhảy đi xuống vớt người lên, nhưng cậu không nhớ là Tạ Kế Hiên, vẫn là nghe bạn của Tạ Kế Hiên kể chuyện này, mới biết được năm đó thậm chí có một đoạn duyên phận như vậy.

Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình, “Muốn anh nói cảm ơn sao, anh đã dùng thân thể báo đáp rồi.”

“.....”

“Kỳ thực anh không chết đuối, là cố ý làm như vậy.”

“.....”

“Em nghe Đỗ Tử Tử nói, lúc anh không vui, liền thích ngâm mình trong bể bơi, có thể thả lỏng tâm tình.” Cũng không biết anh lúc ấy tại sao không vui, “Không nghĩ tới có người sẽ đến vớt anh, lúc em ”cứu” anh lên, có phải sợ hết hồn hay không?” Thẩm Gia Ngôn cười, cầm tay Tạ Kế Hiên, “Thật sự muốn quen biết anh sớm chút.”

Tạ Kế Hiên dè dặt miệng: “Kỳ thực em lúc ấy đã thăm mền anh rồi đi.”

“.....”

“Quên mất nói với anh, hải đảo em mua rồi.”

Tạ Kế Hiên sững sốt, “Em có tiền sao?”

“.....”

Xem thường người à.

Bất quá quả thật tiêu hết tiền để dành của cậu, “Em bây giờ là tên nghèo rớt mồng tơi.”

“Anh cho em mượn ít tiền được không?” Thẩm Gia Ngôn chỉ có thể hướng người giàu có vay tiền.

Tạ Kế Hiên lấy điện thoại ra, điện thoại của anh không thấm nước cực kỳ tốt, còn có thể sử dụng bình thường, vài thao tác, chuyển một khoản tiền cho Thẩm Gia Ngôn. Thẩm Gia Ngôn nhìn một chuỗi số 0, cười vui vẻ, ôm lấy vai Tạ Kế Hiên, “Anh thật là người tốt!”

“.....”

“Em muốn báo đáp anh thế nào?”

“Anh đồng ý gả cho em chứ?”

“.....”

Một năm sau, tiệc cưới của Thẩm Tạ.

Trần Phương, Đỗ Tử Tử, Mạnh Vân Dương, Mike, còn có mấy người bạn của Tạ Kế Hiên Thẩm Gia Ngôn lần đầu tiên nhìn thấy, mang theo người nhà đều chạy tới.

Hôn lễ tương đối đơn giản, hai người mặc tây trang đôi, cử hành hôn lễ kiểu phương tây.

Bảo Bảo đã biết đứng, mặc tây trang trắng tinh cầm nhẫn, trong ánh mắt của mọi người, từng bước từng bước đi về phía hai bá bá, giống như tiểu thiên sứ.

Đi tới gần, đưa nhẫn cho Tạ Kế Hiên, Thẩm Gia Ngôn hôn nhóc, “Bảo bối ngoan quá.”

Nhóc con cười híp mắt, “Bá bá ~”

Tạ Kế Hiên cũng hôn nhóc.

Bảo Bảo non nớt: “Má má ~”

“.....”

“Ha ha ha —” Thẩm Gia Ngôn cười không thẳng người nổi, khách khứa bên dưới có thể nghe hiểu cũng đều cười, Trần Phương cười ra nước mắt, thấy Tạ Kế Hiên nhìn sang, lập tức không cười, chờ Tạ Kế Hiên xoay người, cười muốn đập tường.

“Là em dạy nó hả?”

Thẩm Gia Ngôn đeo nhẫn cho anh, “Không có.” Tên ngu mới thừa nhận.

Tạ Kế Hiên đeo lên cho cậu, “Buổi tối chúng ta lại tính sổ.”

Buổi tối đương nhiên cẩn thận tính “sổ”, Tạ Kế Hiên từ trước đến giờ không chịu thiệt, Thẩm Gia Ngôn lúc này oán hận nghĩ, cậu vẫn còn quá thiện lương, nếu cậu ác chút, giống như Tạ Kế Hiên, trở mình hát hò còn không phải chuyện trong giây phút. Thẩm Gia Ngôn chuẩn bị cầu nguyện, hi vọng có một ngày có thể phản thụ làm công.

Một khắc trước bầu trời còn có sao băng, lúc Thẩm Gia Ngôn chuẩn bị cầu nguyện, đột nhiên tắt.

“.....”

Tạ Kế Hiên túm cậu lại trên giường, “Em đang nghĩ gì?”

Thẩm Gia Ngôn tức giận, cự tuyệt trả lời.

Tạ Kế Hiên đè cậu, hôn xuống, một hồi lâu nói: “Trả lại đơn ly hôn cho anh.”

“Không trả được.”

“Tại sao?”

“Đã sớm bị em đốt làm phân bón rồi.”

__HOÀN CHÍNH VĂN__

81. Chương 81: Phiên Ngoại (end)

Edit + Beta: Vịt

Bạn nhỏ Tạ Mộc Quả chính là đứa trẻ sinh ra ở vạch đích trong truyền thuyết, còn không phải vạch đích bình thường, cao hơn hoa lệ hơn, nơi mà trẻ con nhà bình thường không cách nào tưởng tượng.

Nhưng bản thân nhóc lại hết sức thực tế, thứ gì cũng có thể thử một miếng, cái gì có ý nghĩa cũng phải thử một chút, với ai cũng có thể làm bạn, ai cũng muốn làm bạn với nhóc, sức hấp dẫn của nhân cách kinh người.

Tạ gia rút cuộc luyện tiếu, tiểu học học ở trong nước, đến trung học, liền bắt đầu đi theo ba ra nước ngoài đi học.

Tạ phu nhân rất lo lắng.

Tạ Mộc Quả hồi đi học ở trong nước, mọi thứ đều làm tốt, đặc biệt là quan hệ nhân tế quả thực nghịch thiên, lên lớp 1, có thể kết bạn với lớp 6, ác bá đầu đường nhóc cũng có thể nói 2 câu. Nhưng trong nước như cá gặp nước, ai biết nước ngoài thế nào chứ, dù sao cũng là tha hương dị quốc, quan niệm văn hóa bất đồng, nó ở trong mắt người nước ngoài vẫn tốt chứ?

Tạ phu nhân ngày ngày lo lắng, mỗi ngày một cú điện thoại, năm cú chỉ nhận một, Tạ phu nhân liền lo lắng, cháu trai đang làm gì thế, sao không nhận điện thoại, chẳng lẽ bị người bắt nạt?

Bà đâu biết, đối với Tạ Mộc Quả mà nói, đi nước ngoài, giống như mở ra một tấm bản đồ mới, rất happy. Ngày đầu tiên đi học đã kết bạn, ngày nào cũng dùng tiếng Anh trúc trắc trao đổi với người ta, điện thoại căn bản không có thời gian nhìn.

Nhóc dùng gần 1 tuần là có thể nghe hiểu phần lớn đối thoại, hằng ngày càng lưu loát khiến Tạ Kế Hiên kinh ngạc, hơn nữa phát âm chính gốc, căn bản không cần Tạ Kế Hiên đặc biệt mời giáo viên cho nhóc.

Đứa nhỏ này năng lực học tập quả thực nghịch thiên.

Thẩm Gia Ngôn cảm thấy, ném nhóc sang châu Phi, nhóc cũng có thể sống tới dương quang xán lạn.

3 rưỡi chiều, Tạ Mộc Quả từ trên xe trường học nhảy xuống, vẫy tay tạm biệt với bạn học, có người từ cửa sổ xe gọi nhóc: “Daniel, ngày mai tan học cùng nhau chơi nhé, cha mẹ Gale không ở nhà, chúng ta có thể dùng phòng game nhà cậu ấy.”

Tạ Mộc Quả làm thủ thế OK.

Lúc này, Tạ Kế Hiên vẫn chưa tan làm, Tạ Mộc Quả để cặp sách xuống, cầm lấy ván trượt, một đường giống như chim nhỏ vui vẻ, ngồi lên xe bus, đến quảng trường trung tâm. Nơi này tụ tập rất nhiều người đang chơi ván trượt, chào hỏi với mấy nam nữ quen biết, Tạ Mộc Quả gia nhập trong đó, chơi 1 giờ, chạy về đến nhà trước khi Tạ Kế Hiên tan làm, lấy sách ra sửa soạn kiến thức ở lớp ngày hôm nay, đây là hoạt động mà Tạ Kế Hiên sắp xếp cho nhóc.

Tạ Kế Hiên tan làm, về tới chỗ ở, “Ba ơi.” Tạ Mộc Quả từ trên cầu thang nhảy xuống, “Ba Gia Ngôn quay phim xong chưa?”

Thẩm Gia Ngôn đã sớm di chuyển chiến đấu ở giới điện ảnh, 1 năm 2 bộ điện ảnh, duy trì ổn định tỷ suất xuất hiện, thành danh đến bây giờ, đã quay rất nhiều tác phẩm xuất sắc nổi tiếng, đã trở thành đại danh từ của phim hay.

“Quay xong rồi.” Tạ Mộc Quả vui vẻ rót cafe cho ba nhóc, còn hiểu chuyện bóp vai cho Tạ Kế Hiên.

Tạ Kế Hiên thoải mái thở dài.

“Con nhớ ba ấy.”

Tạ Kế Hiên đâu phải không chứ.

Lúc này, Tạ phu nhân gọi video tới, Tạ Kế Hiên nhận, “Mẹ.”

“Tan làm rồi à, hôm nay sớm vậy.”

“Dự án làm xong rồi, con tuần tới về nhà.”

“Ờ.”

Lúc này, Tạ Mộc Quả ghé tới, ngọt ngào gọi, “Bà nội ~”

“Ui chao ~”

“.....”

Tạ phu nhân nhất thời mặt mày hớn hở, nhìn cháu trai bảo bối không nỡ chớp mắt, “Bảo bối ngoan, con bao giờ thì về thế, bà nội nhớ con.”

“Con về cùng ba, bà rất nhanh là có thể nhìn thấy con rồi!”

Tạ phu nhân cười vui vẻ, “Về bà nội nấu đồ ngon cho con, con muốn ăn gì nói với bà nội một tiếng.”

Tạ Mộc Quả nói một tràng, Tạ phu nhân đều nhớ kỹ, cuối cùng rốt cục nhớ tới Tạ Kế Hiên, “Còn con?”

Tạ Kế Hiên cũng nói hai món. Lúc này, khuôn mặt Thẩm Gia Ngôn xuất hiện trong màn hình, Tạ Mộc Quả vừa nhìn thấy, lập tức kêu lên: “Ba ơi!”

“Ba ơi con nhớ ba lắm!”

“Con còn biết nhớ ba hả, nghe nói con chơi rất happy.”

“Ha ha.” Tạ Mộc Quả hăng hái bưng bưng giới thiệu với ba nhóc chuyện lý thú phát sinh ở nước ngoài của nhóc: “Tiếng Anh thật sự rất khó học, con một tuần mới có thể nghe hiểu thầy giáo lên lớp.”

“.....”

Làm ơn chiếu cố cảm thụ của người bình thường chút được không.

Có một đứa con IQ cao cũng không phải hoàn toàn vui vẻ, Thẩm Gia Ngôn đối thoại với bạn nhỏ 9 tuổi này, đều khiến cậu nghi ngờ nhân sinh.

“Có ăn cơm cẩn thận không thế?” Tạ Mộc Quả quên gì cũng không quên ăn cơm, nhưng Thẩm Gia Ngôn vẫn là không yên lòng, dù sao ẩm thực nước ngoài không giống trong nước.

“Con ngày nào cũng đều ăn ngon! Ba có thể làm chứng! Hamburger thịt bò ở đây thật sự rất ngon.”

Rốt cục đến phiên Tạ Kế Hiền nói chuyện, “Không đói được nó, bữa nào cũng ăn được 3 bát cơm.”

“Tạ Mộc Quả, không thể cứ ăn thực phẩm rác biết chưa, khoai tây chiên hamburger ăn ít thôi, ăn nhiều cơm chút.”

“Con ăn xong hamburger cũng có thể ăn được cơm!”

“.....”

Lượng cơm và cân nặng của người khác có liên quan trực tiếp, Tạ Mộc Quả là thông minh và lượng cơm có liên quan trực tiếp, từ hồi nhóc còn bé không có sữa uống có thể gào thét long trời lở đất là biết.

Một tuần sau, Tạ tiểu thiếu gia ngồi máy bay mà bà nội nhóc mua cho nhóc về nhà.

Vừa nhìn thấy Thẩm Gia Ngôn, liền nhào tới, nhảy lên người Thẩm Gia Ngôn, “Bá bá, con nhớ ba lắm á!”

Thẩm Gia Ngôn ôn nhu sờ sờ đầu quả dưa của nhóc, hôn một cái, “Bá bá cũng nhớ con.”

Tạ Kế Hiền đứng ở một bên, hai người ôm một cái, “Đi thôi.”

Tạ Kế Hiên nhưng không nhúc nhích, Thẩm Gia Ngôn nghi ngờ: “Sao thế?”

Tạ Kế Hiên mặt không biểu tình nói: “Em có phải quên gì rồi không?”

“Quên gì?”

“Hừm.”

Kết hôn nhiều năm như vậy, tính tình của Tạ Kế Hiên, Thẩm Gia Ngôn vẫn có thể hiểu. Nhìn dáng vẻ mong đợi của Tạ Kế Hiên, Thẩm Gia Ngôn nhăn nhin buồn cười, tiến lên cũng cho anh một nụ hôn, Tạ đại tổng tài lập tức thoải mái, đè khóe miệng nhếch lên, gật gật đầu: “Về nhà đi.”

Vừa vào cửa nhà, Tạ Mộc Quả liền chạy tới bàn ăn, thức ăn vừa lúc lên bàn, nhìn nước miếng của nhóc đều muốn chảy xuống. Rửa sạch tay, chờ ba ba bà nội đều vào bàn, cầm đũa bắt đầu cầm quét.

“Ngon ngon ngon.”

Thẩm Gia Ngôn nhìn buồn cười, “Cơm còn không chặn được miệng.”

Tạ Mộc Quả mặc dù ăn được, nhưng không thấy mập, cơm ăn vào toàn biến thành khí lực, tinh thần 1 ngày đều không dùng hết, Thẩm Gia Ngôn nhìn cảm thán tuổi trẻ thật tốt mãi.

Sáng hôm sau, Tạ Mộc Quả liền kích động chạy ra ngoài tìm bạn nhỏ chơi. Nhóc có một điểm tốt, bạn bè kết giao, vĩnh viễn đều sẽ không quên, bạn bè kết hồi nhà trẻ hiện tại vẫn liên hệ, quan hệ nhân tế cường hân này ngay cả Thẩm Gia Ngôn cũng tự than không bằng, nhóc con là một đứa nhỏ 9 tuổi đấy.

Hai ông bố già ở nhà, Mạnh Vân Dương gọi điện thoại tới, nói là bạn học đại học A tụ tập, mời Tạ Kế Hiên và Thẩm Gia Ngôn về làm diễn giả, trường học không liên lạc được, bảo hẳn tới hỏi xem.

Trường học cũ muốn mời, bọn họ đương nhiên phải hưởng ứng, hai người lập tức đáp ứng.

Hai người sáng sớm đã đến trường học, lâu không quay lại, Thẩm Gia Ngôn còn rất hoài niệm, đi theo Tạ Kế Hiên vào trong nhà dạy học tham quan, “Anh còn nhớ anh học lớp nào không?”

Tạ Kế Hiên nói, “Có nhớ chút.”

Hồi đại học, ngoại trừ thời gian lên lớp, anh ít ở lại trường, nhưng kể từ sau khi gặp Thẩm Gia Ngôn, rất nhiều nơi để lại ấn tượng khắc sâu trong đầu anh.

Thẩm Gia Ngôn nhất định không biết, anh từng lén lút chui vào phòng học mà Thẩm Gia Ngôn học, ngồi ở vị trí hàng sau cậu.

Cách vô cùng gần, gần tới có thể nhìn thấy nốt ruồi nhỏ sau tai Thẩm Gia Ngôn. Anh thừa dịp giáo viên quay sang chỗ khác viết bài, cầm điện thoại chụp lén.

Em đang nhìn bảng đen, mà anh đang nhìn em.

Cả tiết, Thẩm Gia Ngôn rất ít nhìn về phía sau, chỉ là thỉnh thoảng nói chuyện với bạn cùng bàn, mỗi khi Thẩm Gia Ngôn như vậy, nghiêng nửa mặt, Tạ Kế Hiên liền dựa vào lưng ghế. Tư thế này khá tự nhiên, lúc nhìn người khác độ xoay đầu không lớn, cũng có thể nhìn thấy biểu tình Thẩm Gia Ngôn nhiều hơn.

Sau khi chuông tan học vang lên, ngày quan sát của Tạ Kế Hiên liền kết thúc.

Ban đầu chỉ là tò mò, tò mò muốn đến gần, muốn hiểu, kết quả chờ lúc phục hồi tinh thần đã mê muội.

Đại học A cơ hồ không thay đổi, Tạ Kế Hiên đi ngang qua phòng học kia, giảng đường bậc thang lớn như vậy ngồi đầy học sinh đang lên lớp, anh thậm chí còn nhớ, mình ngồi ở vị trí này, Thẩm Gia Ngôn lại ở vị trí kia. Khoảng thời gian đó, anh lần đầu tiên có loại tình cảm thích, chuyện đã trải qua trở nên cực kỳ khắc sâu.

Thẩm Gia Ngôn đối với phòng học này còn có chút ấn tượng, “Em hình như từng học ở chỗ này.”

Tạ Kế Hiên nhìn cậu: “Môn tự chọn.”

Thẩm Gia Ngôn kinh ngạc: “Sao anh biết?”

“Bởi vì anh là Tạ Kế Hiên.”

“.....”

Anh giỏi nhất rồi.

Mạnh Vân Dương nói: “Thư viện có triển lãm tranh, đi xem xem có nghệ thuật gia ra đời hay không.” Mỹ thuật là ngành mà đại học A vẫn luôn tự hào, hàng năm đều sẽ mở triển lãm tranh ở thư viện.

Trước kia hồi ở trường, Thẩm Gia Ngôn xem qua mấy lần, bất quá phần lớn thời gian cậu tới thư viện đều là học bài.

Tiến vào thư viện, mới phát hiện nơi này đổi mới rồi, trở nên cao hơn lớn hơn. Phóng mắt nhìn vách tường bốn phía treo đầy bức vẽ, xem triển lãm tranh vẫn là rất có ý tứ, mặc dù đại đa số Thẩm Gia Ngôn không get được tinh túy.

Ký ức của Tạ Kế Hiên đối với thư viện tất cả đều là về Thẩm Gia Ngôn, anh rất ít ở trường, càng đừng nhắc tới thư viện, trước khi gặp Thẩm Gia Ngôn, chưa từng vào thư viện.

Khi đó, anh đã thích Thẩm Gia Ngôn, dự vọng muốn tiến thêm một bước trở nên cực kỳ mãnh liệt.

Từng dãy giá sách kia biến thành nơi ẩn thân và nhìn trộm tốt nhất của Tạ Kế Hiên, che đậy hành tung của anh, khiến cho tất cả hành động trở nên đương nhiên, một giây trước đang nhìn lên, chờ lúc đối phương nhìn sang, sẽ giả bộ tìm sách, chưa từng bị phát hiện.

Lúc này, anh không thỏa mãn với nhìn trộm nữa, càng muốn để cho Thẩm Gia Ngôn chú ý tới anh.

Nhìn Thẩm Gia Ngôn cầm lấy sách đi tới, Tạ Kế Hiên lập tức mở một quyển sách chuyên ngành thật dày ra, tựa vào cạnh bàn, chuyên chú xem.

Thẩm Gia Ngôn thẳng tắp từ bên người anh đi qua.

.....

Hoặc là Thẩm Gia Ngôn đang tìm sách, sau khi Tạ Kế Hiên nghe thấy cậu đang tìm cái gì, trước một bước tìm được chờ sau khi Thẩm Gia Ngôn tìm tới, tùy ý lật sách, chờ Thẩm Gia Ngôn tới hỏi anh, quyển sách này có thể cho cậu mượn xem trước hay không.

Thẩm Gia Ngôn đương nhiên, chưa từng hỏi.

.....

Tạ đại tổng tài mới biết yêu, lần đầu tiên theo đuổi người không thể nghi ngờ chịu mọi cản trở.

Tạ Kế Hiên khi đó nghĩ, cái gọi là tình yêu có lẽ chính là phải khổ trước ngọt sau.

Cho dù như vậy, anh cũng không từ bỏ thích Thẩm Gia Ngôn, bây giờ đã ngâm trong vị ngọt của tình yêu, Tạ Kế Hiên nghĩ tới không khỏi cười.

Thẩm Gia Ngôn tò mò: “Anh cười cái gì?”

Tạ Kế Hiên đối diện poster tuyên truyền gặt đầu, “Bức tranh này rất đẹp.”

“.....”

Hội trường rất nhanh chuẩn bị xong, sinh viên năm 3 chính là lúc khẩn trương bận rộn, đã gặp phải khảo nghiệm vào nghề, có rất nhiều người không quá rõ ràng định vị của mình, hôm nay mời hai vị nhân sĩ thành công bước ra từ trường Tạ Kế Hiên và Thẩm Gia Ngôn đây tới giảng đạo lý cho bọn họ, làm hướng dẫn.

Thẩm Gia Ngôn lên sân khấu trước, một phen diễn giảng xong, phía dưới vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Tiếp theo đó là Tạ Kế Hiên, Thẩm Gia Ngôn ngồi ở phía dưới, nhìn người yêu nhà mình đứng ở nơi đèn đuốc sáng trưng, đắm chìm trong ánh mắt sùng bái của mọi người, bình tĩnh như thường bắt đầu show thoát khẩu không cần bản thảo của mình.

So với Thẩm Gia Ngôn, Tạ Kế Hiên càng thêm thích hợp cho bọn họ lời khuyên thành thật, đạo lý nói ra cho dù là người trung niên cũng có lợi không nhỏ, hướng chỉ mấy thanh niên ngà voi thấp lý này. Thật sự, nghe vua nói một buổi hơn đọc sách mười năm, các sinh viên năm 3 thật sự cực kỳ may mắn, ngay cả Mạnh Vân Dương cũng đang nghe nghiêm túc.

Tạ Kế Hiên quá ưu tú, thiên chi kiêu tử chính là để hình dung người như anh. Còn sống nhìn có chút cảm thán, đây là người yêu của cậu đây, đời này sao mà may mắn, có thể sống quãng đời còn lại cùng với Tạ Kế Hiên, cậu nhất định kiếp trước đã làm chuyện gì tốt.

Thẩm Gia Ngôn không kìm được cảm lấy điện thoại, lén lút chụp lại bộ dáng anh tuấn của Tạ Kế Hiên.

Buổi tối, Tạ Kế Hiên ấn người ở trong chăn.

“Em có phải chụp hình anh hay không, anh thấy hết.”

Thẩm Gia Ngôn nói: “Chụp đó, anh muốn sao hả?”

“Ảnh của anh đắt lắm đấy.”

“..... Thì sao?”

“Mỗi tấm 10 tỷ.”

Thẩm Gia Ngôn cò kè mặc cả, “100.”

“.....”

Thắm Gia Ngôn thương lượng: “Có lựa chọn khác không? Em không mua nổi.”

Tạ Kế Hiên hừ cười, “Không mua nổi thì dùng thân thể trả đi!”

“Em chụp mấy tấm?”

“Mười mấy tấm đấy.”

Tạ Kế Hiên không lên tiếng, Thắm Gia Ngôn có dự cảm không tốt, “Anh muốn làm gì?”

“Mỗi tấm một lần, em tự xem mà làm đi.”

“Ê! Chờ chút —”

~ **End** ~

*Thế là hết thật rồi các thím ơi, xong bộ này tui bị thừa iot mất rồi =))) Nói thật cứ mỗi bộ kết thúc là tôi buồn lắm luôn:((((Cảm ơn các thím thời gian qua đã đồng hành với tôi và gia đình Muối.*****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sinh-con-xong-ly-hon>